

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

B İ L İ M K U R G U K L A S İ K L E R İ

FRANK HERBERT
DUNE RAHİBELER MECLİSİ

Çeviren
Dost Körpe

"Bu kitapla birlikte çember tamamlanıyor. Komplolar ve karşı komplolar, birbirine sarılan yılanlar gibi düğüm oluyor."

—BRIAN ALDISS

"Etkileyici... popüler serinin şanına yakışır bir kitap."

—THE NEW YORK TIMES

"FIRTINALAR FIRTINALARI DOĞURUR. HİDDET HİDDETİ DOĞURUR. SAVAŞ SAVAŞI DOĞURUR."

Frank Herbert, deneylerden çok deneyssel yaklaşımların had safhaya ulaştığı, tür içerisindeki "iyi edebiyat iyi edebiyattır" cıları bir araya getiren yeni dalga bilimkurgu akımının en önemli temsilcilerinden. Tütün tüm olanaklarını, suyunu çıkarana kadar kullandığı *Dune* serisinin altıncı ve son kitabı *Dune Rahibeler Meclisi*, felsefe dozu yüksek, her bir cümlesi akılda yer eden, epik serinin ününe yaraşır bir final.

Dune adıyla bilinen Arrakis gezegeni yok edilmişti. Maderşahi örgüt Saygın Analar, Eski İmparatorluk'tan geriye kalanları yakıp kül ediyordu. Mutlak fetihlerinin önünde duran tek bir güç kalmıştı geriye: Bene Gesserit.

Başrahibe Ana Darwi Odrade'nin önderlik ettiği Bene Gesseritler, yeşilliklerle dolu Rahibeler Meclisi gezegeni bir çöle dönüştürüyordu. Amaçları, kumsolucanları için ideal bir ortam yaratmak ve melanjin üretimini kontrol etmekte.

Saygın Analar ise, önlerine çıkan her gezegeni yok ederek Rahibeler Meclisi'ne yaklaşıyordu. Bene Gesserit'ten güçlü olan, Dağılıştan dönen bu tarikat karşısında çaresiz durumdaki Rahibeler Birliği'nin elinde tek bir silah vardı. Paul Muad'Dib'e ve Tanrı İmparator'a hizmet etmiş biri: Duncan Idaho.

Dune Rahibeler Meclisi, inancın kadere üstün gelme mücadelesi.

Dune - 6

Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut

ithaki

@ /ithakiyayinlari

f /ithakiyayinlari

t /ithakiyayinlari

www.ithaki.com.tr

İnternet satış:

www.ilknokta.com

9 786257 737586

Frank Herbert

1920'de ABD'de doğan Frank Herbert, altı kitaplık, efsanevi *Dune* serisinin başı çektiği birçok bilimkurgu romanının yazarıdır. Tarihte verilen ilk Nebula Ödülü'nü kazanan yazarın *Dune* ile kazandığı bir de Hugo Ödülü bulunmaktadır. Yazar 1986'da hayata gözlerini kapamıştır.

Dune Rahibeler Meclisi

Frank Herbert

Özgün Adı

Chapterhouse Dune

İthaki Yayınları - 1783

Bilimkurgu Klasikleri - 59

Dune - 6

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca

Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Dizi Editörü: Emre Aygün

Yayıma Hazırlayan: Mustafa Güdük

Düzeltili: Ömer Ezer

Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut

Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç

Kapak Uygulama: Hamdi Akçay

İç Kapak Görseli: Alex Trochut

Poster: Ebrahel Lurci

Kutu ve Sıvama Tasarımı: Hamdi Akçay

Grafik Uygulama: B. Elif Balkın

3. Baskı, Kasım 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7737-58-6

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Dost Körpe, 2020

Frank Herbert © 1985

Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2020

Bu eserin tüm hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

FRANK HERBERT
DUNE RAHİBELER
MECLİSİ

Çeviren
Dost Körpe

Geçmişî tekrarlayacak olanlar tarihin öğretilme şeklini kontrol etmelidir.

—Bene Gesserit Kodası

Gulâm bebek ilk Bene Gesserit akslotl tankından çıkarıldığında Başrahibe Ana Darwi Odrade, Merkez Bina'nın tepesindeki özel yemek salonunda sessiz sedasız bir kutlama düzenlenmesini emretti. Şafak yeni söküyordu ve Odrade'nin Meclis'inin diğer iki üyesi –Tamalane ile Bellonda– bu saatte çağrılmaktan hoşlanmamış gibiydiler; Odrade kahvaltının bizzat kendi aşçısı tarafından hazırlanmasını emretmişti oysa.

Çok fazla işleri olduğunu, “böyle saçmalıklara zaman harcamayacaklarını” söyleyerek yakındıklarında Odrade, “Her kadın kendi babasının doğumunu görme şansına erişemez,” dedi alayla.

Bir tek yaşlı Tamalane içten içe eğlenir gibiydi.

Bellonda tombul yüzünü ifadesiz tutmayı sürdürüyordu ki o söz konusu olduğunda bu genellikle kaç çatmak demekti.

Odrade, *Bell, Başrahibe Ana'nın göreceli olarak lüks yaşam tarzını kıskanmaktan kurtulamamış olabilir mi?* diye merak etti. Odrade'nin evi mevkisinin belirgin bir göstergesiydi fakat onun Kız Kardeşlerinden üstün oluşundan çok görevlerinin büyüklüğünü yansıtıyordu. Küçük yemek salonu, yemekler sırasında danışmanlarının görüşlerini dinlemesine olanak veriyordu.

Bellonda sağa sola bakınıyordu; gitmek için sabırsızlandığı belliydi. Odrade mesafeli Bellonda'nın soğuk kabuğunu kırma-ya çok uğraşmış ama başaramamıştı.

“O bebeği kucağıma alıp da *Bu babam*, diye düşünmek çok tuhaf hissettirdi,” dedi Odrade.

“Bunu ilk söylediğinde de duymuştum!” Bellonda karından, neredeyse bariton denebilecek kadar kalın bir sesle konuşmuştu; söylediği her sözcük biraz hazımsızlık çekmesine yol açmıştı sanki.

Fakat Odrade'nin buruk şakasını anlamıştı. Eski Başar Mi-

les Teg sahiden de Başrahibe Ana'nın babasıydı. Odrade de bu yeni gulâmı üretmek için gerekli hücreleri bizzat (tırnaklarıyla kazıyarak) toplamıştı; Tleilax tanklarının aynısını yapmayı başarırlarsa uygulayacakları uzun vadeli bir “muhtemel plan”ın parçasıydı bu. Fakat Bellonda, Rahibeler Birliği'ni ilgilendiren böylesine hayati bir konuda Odrade'nin şakasına gülmektense Bene Gesserit'ten kovulmayı yeğlerdi.

“Böyle bir zamanda fazla ciddiyetsizlik bu bence,” dedi Bellonda. “O gözü dönmüş kadınlar kökümüzü kazımak için peşimize düştüler, sense kalkmış kutlama yapmak istiyorsun!”

Odrade biraz çaba harcayarak, sakın bir sesle konuşmayı başardı. “Saygın Analar yerimizi biz hazırlanamadan keşfederlerse bu moralimizi yüksek tutmayı başaramamız yüzünden olacak belki de.”

Odrade'nin gözlerinin içine sessizce bakan Bellonda'nın bakışlarında can sıkıcı bir suçlama vardı: *O korkunç kadınlar şimdiden on altı gezegenimizi yok ettiler!*

6 Odrade o gezegenleri Bene Gesserit'in malı olarak düşünmenin yanlış olduğunu biliyordu. Kıtık Zamanları ve Dağılış'tan sonra kurulan gevşek organizasyonlu konfederasyon, gezegen hükümetleri konfederasyonu birtakım hayati hizmetler ve güvenilir haberleşme imkânları için Bene Gesserit'e muhtaçtı fakat eski güç odakları hâlâ varlıklarını sürdürüyordu... CHOAM, Uzay Löncası, Tleilaxlılar, Bölünmüş Tanrı Kilisesi rahiplerinden geriye kalanların oluşturduğu gruplar, hatta Balıklarla Konuşanlardan oluşan paralı asker kuvvetleri ve hizipçi topluluklar. Bölünmüş Tanrı, insanoğluna bölünmüş bir imparatorluk miras bırakmıştı... Dağılış'tan dönen Saygın Anaların saldırıya geçip ortalığı kasıp kavurmasıyla birlikte de bütün o gruplaşmalar bir anda anlamını yitirmişti. Geleneklerini büyük ölçüde koruyan Bene Gesseritler saldırının ana hedefiydi doğal olarak.

Bellonda bu Saygın Ana tehdidini asla pek aklından çıkarmıyordu. Odrade'nin tanıdığı bir zayıflıktı bu. Bellonda'nın yerine başka birini geçirmenin eşğinde tereddütte durduğu zamanlar oluyordu fakat bugünlerde Bene Gesserit'te bile hi-

zipler vardı, Bell'in mükemmel bir organizasyoncu olduğunu da kimse yadsıyamazdı. Onun sayesinde Arşivler ilk kez bu kadar verimli kullanılıyordu.

Bellonda vahşice bir ısrarla izlerini süren avcılar adlarından bile bahsetmeden Başrahibe Ana'ya hatırlatmayı başarmıştı ki sık sık yaptığı bir şeydi bu. Böylece de Odrade'nin bu sabah oluşturmayı umduğu sakın zafer havası berbat olmuştu.

Yeni gulâmı düşünmeye zorladı kendini. *Teg!* Gulâmın orijinal anıları canlandırılabilirse Rahibeler Birliği kendilerine hizmet eden gelmiş geçmiş en iyi Başar'a bir kez daha sahip olacaktı. Bir Mentat Başar'a! Başarıları Eski İmparatorluk'ta şimdiden efsaneleşmiş bir askeri dehaya.

Fakat Dağılış'tan dönen bu kadınlara karşı Teg bile yetersiz kalabilir miydi?

Var olabilecek tüm tanrılar adına, Saygın Analar bizi bulmamalı! Henüz değil!

Teg'e dair, rahatsız edici bilinmeyenler ve olasılıklar çok fazlaydı. Dune'un yok edilişi sırasında ölmeden önce yaptıkları, bir sır perdesinin ardında gizliydi. *Gammu'da Saygın Anaları çileden çıkaracak bir şeyler yapmış olmalı. İntiharsı bir şekilde Dune'da kalıp savaşması, onları öyle gözü dönmüşçe tepki verecek kadar kızdırmaya yetmezdi.* Teg'in Dune felaketinden önce Gammu'da geçirdiği günlere dair ufak tefek söylentiler dolaşıyordu. *Gözle görülemeyecek kadar hızlı hareket ediyormuş!* Teg bunu yapmış mıydı? Atreides genlerindeki vahşi yetilerin bir yenisi mi belirmişti? Mutasyon muydu? Yoksa Teg'e dair efsanelerden biri miydi altı üstü? Rahibeler Birliği gerçeği en kısa sürede öğrenmeliydi.

Bir çömez üç kahvaltı tepsisi getirdi; Rahibeler çabucak yedi... Sanki bu dikkat dağıtıcı işi bir an önce aradan çıkarmalıydılar çünkü boşa zaman harcamak tehlikeydi.

Diğerlerinin gitmesinden sonra bile Odrade, Bellonda'nın dile getirmediği korkularının sarsıcı etkisinden kurtulamadı.

Kendi korkularımın da.

Kalkıp geniş pencereye gitti; bu pencere, alçak çatıların öte-

sindeki, Merkez Bina'yı çevreleyen meyvelik ve mera halkası-
nın bir kısmına bakıyordu. Henüz bahar sonu olmasına karşın
o ağaçlar şimdiden meyve vermeye başlamıştı. *Yeniden doğuş.*
Bugün yeni bir Teg doğdu! Bu düşünceye sevinç türünden bir his
eşlik etmedi. Karşısındaki manzara genellikle Odrade'nin içini
açardı fakat bu sabah değil.

Gerçekten güçlü yönlerim neler? Gerçeklerim neler?

Başrahibe Ana olarak sahip olduğu imkânlar muazzamdı:
Hizmetindekilerin derin sadakatine, Teg'in eğittiği bir Başar'ın
komutasındaki bir orduya (Başar, askerlerinin büyük bir kıs-
mıyla birlikte çok uzağa, eğitim gezegeni Lampadas'ı korumaya
gitmişti), zanaatkârlara ve teknisyenlere, Eski İmparatorluk'un
dört bir yanına yayılmış casus ve ajanlara, Saygın Analar'dan
korunmak için Rahibeler Birliği'nden medet uman sayısız işçi-
ye ve yaşamın şafağına dek uzanan Diğer Bellekler taşıyan onca
Rahibe Ana'ya sahipti.

8 Odrade, Rahibe Anaların en güçlü yönünün doruğunu
temsil ettiğini sahte bir gurura kapılmadan biliyordu. Aradı-
ğı bilgileri kendi kişisel anılarında bulamazsa etrafındakilere
başvurması yeterliydi. Makinelerde depolanmış verilerden de
faydalanabilirdi fakat öyle verilere doğuştan güvensizlik duy-
duğunu itiraf ediyordu.

İkincil bellek olarak taşıdığı o diğer yaşamlarda, o alt far-
kındalık katmanlarında keşfe çıkmak istedi canı. Diğerlerinin
deneyimleri sayesinde, içinde bulundukları zor duruma parlak
çözümler bulabilirdi belki. Tehlikeli! İnsan varyasyonlarının
çokluğu karşısında büyülenerek saatlerce kendini kaybedebi-
lirdi kişi. Diğer Bellekleri öylece dengede, kullanılmaya hazır
halde bırakmak ve ancak gerektiğinde aralarına inmek daha
iyiydi. Bilinç... Dayanak noktası ve Odrade'nin kimliğine tu-
tunmasını sağlayan şey buydu.

Duncan Idaho'nun tuhaf mentat metaforu işe yaradı.

*Özfarkındalık: Evrenin içinden geçerken yeni görüntüler toplay-
an, karşılıklı aynalar... Bitimsizce yansıtıcı. Sonsuzun sonlu görün-
mesi, bilinç analoğunun sezilen sonsuzluk parçacıklarını taşıması.*

Odrade kelimesiz farkındalığını açıklamaya bu kadar yaklaşan bir başka tanım duymamıştı. Idaho buna “özelleşmiş karmaşıklık” demişti. “Toplanır, bir araya gelir ve düzen sistemlerimizi yansıtırız.”

Bene Gesseritler de insanların evrim tarafından, düzen sağlamak üzere tasarlanmış varlıklar olduğunu düşünürdü.

Peki peşimize düşen o azgın kadınlara karşı ne işimize yarayacak bu? Onlar evrimin hangi dalında? Evrim, Tanrı'nın bir başka adı mı yoksa?

Kız Kardeşlerine böyle “gereksiz spekülasyonlardan” bahsetse onunla alay ederlerdi.

Yine de Diğer Belleklerinde yanıtlar *olabilirdi*.

Ahhhh, ne baştan çıkarıcı!

Kuşatılmış benliğini geçmiş kimliklere izdüşürmeyi ve o zamanlarda yaşamının nasıl bir şey olduğunu hissetmeyi öyle arzuluyordu ki. Bunun çekiciliğine her an kapılabilme tehlikesi tüylerini ürpertiyordu. Farkındalığının kenarlarında Diğer Benliklerin toplandığını hissediyordu. *“İşte böyleydi!” “Hayır! Daha çok şöyleydi!”* Ne ağgözlüydüler. Geçmiş canlandırırken çok ihtiyatlı ve seçici olmak gerekirdi. Bilincin anlamı, canlı olmanın özü de bu değil miydi zaten?

9

Geçmişten seçtiklerini bugünle karşılaştır: Sonuçları öğren.

Bene Gesseritlerin tarihe yaklaşımıydı bu... Antik zamanlarda yaşamış Santayana'nın şu sözü hepsinin hayatında karşılık buluyordu: *“Geçmiş hatırlayamayanlar onu tekrarlamaya mahkûmdur.”*

Odrade, Bene Gesserit'in gücünün en yoğun olduğu yer olan Merkez'de nereye baksa bu yaklaşımın yansımaları görüyordu. Faydalılık... Egemen konsept buydu. Bene Gesserit'in çalışma merkezinde pek az şeyin işlevsizleşmesine ve sırf nostalji adına korunmasına göz yumulurdu. Rahibeler Birliği'nin arkeologlara ihtiyacı yoktu. Rahibe Analar tarihi içlerinde taşıyordu zaten.

Odrade'nin yüksek penceresinin manzarası, sakinleştirici etkisini yavaşça (her zamankinden çok yavaşça) gösterdi.

Odrade'nin gözlerinin aktardığı şey... İşte bu, Bene Gesserit'in düzeniydi.

Fakat Saygın Analar her an bu düzeni sona erdirebilirdi. Rahibeler Birliği'nin durumu, Tiran'ın egemenliği altındayken katlandıkları durumdan çok daha kötüydü şimdi. Odrade'nin vermek zorunda olduğu kararların çoğu tiksiniçti artık. Çalışma odası, orada yapılan şeyler yüzünden sevimsizleşmişti.

Palma'daki kalemizi gözden çıkarsak mı?

Bellonda'nın sabahleyin verdiği, şimdi masanın üstünde bekleyen raporda bu öneri yer alıyordu. Odrade raporun altına "Evet" yazdı.

Gözden çıkaralım çünkü Saygın Analar çok yakında saldıracak ve Palma'dakileri korumamız da, tahliye etmemiz de mümkün değil.

O tek sözcük yüzünden bin yüz Rahibe Ana ve kim bilir kaç çömez, aday ve başkaları ya ölecekti ya da başlarına daha da kötü şeyler gelecekti. Ayrıca, Bene Gesserit'in gölgesinde yaşayan bütün o "sıradan insanları" da unutmamak gerekirdi.

Böyle kararların gerginliği Odrade'yi daha önce hiç hissetmediği bir şekilde yoruyordu. Ruhsal bir yorgunluk muydu bu? Ruh diye bir şey var mıydı ki? Odrade öyle derin bir bitkinlik hissediyordu ki kaynağına bilinciyle inemiyordu. Çok, çok, çok yorgundu.

Bellonda bile gerginlik belirtileri sergiliyordu, Bell de iyice saldırganlaşmıştı. Bir tek Tamalane etkilenmez gibi görünüyordu fakat Odrade'yi kandırmıyordu bu. Tam, üstün gözlem yaşına gelmiş ve o yaşa gelebilen her Rahibe'nin edindiği bu özelliği kazanmıştı. O zaman, gözlemler ve yargılar dışında hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Bunlar da pek söylenmez, ancak buruşuk yüzlerdeki anlık ifadelerle açığa vurulurdu. Tamalane bugünlerde çok az konuşuyordu, sözleri de neredeyse gülünç denecek kadar kısaydı.

"Daha fazla yok-gemi al."

"Sheeana'ya brifing ver."

"Idaho'nun kayıtlarını incele."

“Murbella’ya sor.”

Bazen sadece homurdanıyordu, sanki sözcükler ona ihanet edebilirmiş gibi.

Bu arada, avcılar uzayda Rahibeler Meclisi Gezegeni’nin yerine dair ipucu aramayı sürdürüyordu.

Odrade en mahrem düşüncelerinde, Saygın Anaların yok-gemilerini yıldızlar arasındaki o sonsuz denizlerde gezinen korsan gemileri olarak görüyordu. Gerçi onlar kurukafalı ve çapraz kemikli siyah bayraklar çekmiyordu ama korsandılar sonuçta. Romantik bir tarafları yoktu kesinlikle. *Öldürün ve yağmalayın! Başkalarının kanından servet edinin. O enerjiyi tüketin ve kanla kayganlaştırılmış yollarda katil yok-gemilerinizi yapın.*

Bu doğrultuda gitmeyi sürdürürlerse o kırmızı kayganlaştırıcıda boğulacaklarının farkında da değillerdi.

Saygın Anaların geldiği yerde, Dağılıp insanların gittiği yerlerde şu tek fikre saplantıyla odaklanmış hiddetli kişiler olsa gerek: Haklayın onları!

Böyle fikirlerin serbestçe yayılmasına izin verilen bir evren tehlikeliydi. İyi uygarlıklarda böyle fikirlerin palazlanmamasına, hatta doğma fırsatlarının bile olmamasına özen gösterilirdi. Tesadüfen veya kazayla ortaya çıkarlarsa da hemen çarpıtılmaları gerekirdi çünkü yayılma eğilimi gösterirlerdi çoğunlukla.

Odrade, Saygın Anaların bunu görmemesine, görseler bile aldırmamalarına şaşıyordu.

“Onlar zırdeli,” demişti Tamalane.

Bellonda, “Ksenofobi,” diye itiraz etmişti.... Hep başkalarını düzeltirdi, sanki Arşivlerin kontrolüne sahip olmak gerçekliği daha iyi kavramasını sağlıyormuş gibi.

Odrade, *İkisi de haklı*, diye düşündü. Saygın Analar histerik davranıyordu. Bütün yabancılara düşman gözüyle bakıyorlardı. Görünüşe göre güvendikleri yegâne insanlar seksle köleleştirdikleri erkeklerdi, onlara da ancak bir ölçüde güveniyorlardı. Murbella’nın (tek Saygın Ana tutsağımız) dediğine göre, o erkeklerin üstündeki kontrollerinin sağlamlığını sürekli sınıyorlardı.

“Bazen birini sırf kızdıkları için, başkalarına ibret olsun diye

ortadan kaldırırlar.” Murbella’nın bu sözü şu soruyu akla getiriyordu ister istemez: *Bize de ibret olsun diye mi saldırıyorlar? “Bakin! Bize karşı gelmeye cüret edenlerin sonu işte böyle olur!”*

“Onları tahrik ettiniz bir kere,” demişti Murbella. “Artık sizi yok edene kadar durmazlar.”

Yabancıları haklayın!

Tuhaf bir şekilde dolaysızdılar. Odrade, *Kartlarımızı doğru oynarsak bu onlar için bir zayıflık, diye düşündü.*

Gülünç denecek kadar aşırılaştırılmış bir ksenofobi mi?

Bu çok mümkündü.

Odrade çalışma masasına yumruğunu indirdi; Başrahibe Ana’nın davranışlarını sürekli izleyen Rahibelerin bu hareketi görüp kaydettiklerini biliyordu. Her taraftaki iletişim-gözlerine ve artlarındaki gözlemci Rahibelere hitaben konuştu.

“Savunmaya çekilip bekleyecek değiliz! Bellonda kadar şişmanladık (bunu duyunca sinirden köpürsün bakalım!); yenilmez bir toplum ve kalıcı yapılar oluşturduğumuzu sandık.”

Odrade tanıdık odaya bakındı.

“Burası da zayıflıklarımızdan biril”

Çalışma masasının ardındaki koltuğuna oturdu; mimarlık ve toplum planlaması (onca şey varken!) üstüne düşünmeye başlamıştı nedense. Eh, Başrahibe Anaların hakkıydı bu!

Rahibeler Birliği’nin yerleşim merkezlerinin rastgele büyüdüğü nadirdi. Var olan yapıları (Gammu’daki eski Harkonnen Kalesi gibi yapıları) devraldıklarında bile değiştirirlerdi. Küçük paketler ve mesajlar göndermek için pnömötüpler isterlerdi. Şifreli mesaj göndermek için de ıskbantları ve sert ışın projektörleri. Bene Gesseritler güvenli iletişim ustası olduklarına inanırdı. Önemli mesajları çömez ve Rahibe Ana ulaklar taşırdı (amirlerini hayal kırıklığına uğratmaktansa intiharı yeğlerlerdi).

Odrade dışarıda, penceresinin ve bu gezegenin ötesinde uzanan o mükemmelen organize edilip personellendirilmiş ağını zihninde canlandırabiliyordu; bu ağda, her Bene Gesserit diğerlerinin bir uzantısıydı. Rahibeler Birliği’ne ölümüne

sadıkları. Aralarından kimileri yoldan çıkabilir, hatta bunu şaşırtıcı bir şekilde yapabiliirdi (örneğin Tiran'ın babaannesi Leydi Jessica) fakat ancak bir noktaya kadar. Çoğunun böyle sapmaları geçici olurdu.

Ve bütün bunlar bir Bene Gesserit örüntüsüydü. Bir zayıflıktı.

Odrade, Bellonda'nın korkularına içten içe hak verdiğini itiraf ediyordu. *Ama böyle şeylerin yaşam zevkimi tamamen kaçırmasına izin vermeyeceğim!* Tam da o çıkırından çıkmış Saygın Anaların istediği şeye boyun eğmek olurdu bu.

Odrade tavandaki iletişim-gözlerine bakarak, "Saygın Analar gücümüzü istiyorlar," dedi. *Düşmanlarının kalplerini yiyen ilkel vahşiler gibi. Eh... Onlara bir şey yedireceğiz kesinlikle! Hazmedemeyeceklerini de çok geç anlayacaklar!*

Çömezler ve adaylar için hazırlanan ön dersler dışında, Rahibeler Birliği'nde atasözleri pek kullanılmazdı fakat Odrade'nin şiar edindiği birtakım sözler vardı: "*Birileri tarlayı sürmeli.*" Epey canlanmış halde işinin başına eğilirken kendi kendine gülümsemi. Bu oda, bu Rahibeler Birliği, bunlar onun bahçesi idi ve ayıklanacak yabancı otlar, ekilecek tohumlar vardı. *Ve gübre. Gübreyi unutmamalı.*

İnsanoğlunu Altın Yol'umdan geçirmek üzere yola çıktığımda, onlara hiç unutmayacakları bir ders vereceğime söz verdim. İnsanların sözleriyle inkâr etseler de eylemleriyle sürekli doğruladıkları bir şey var. Barış adını verdikleri huzur ve güvenlik ortamını aradıklarını söylerler. Oysa bunu söylerken bile nifak ve şiddet tohumları atmakla meşguldürler.

—TANRI İMPARATOR II. LETO

Demek o kadın bana Örümcek Kraliçe diyor!

Yüce Saygın Ana yüksek bir platformun üstündeki ağır kol-tuğunda arkasına yaslandı. Sessizce kıkırdadıkça, pörsümüş memeleri titriyordu. *Ağıma takılınca başına gelecekleri biliyor tabii! Emip kurutacağım onu; yapacağım bu.*

Kasları huzursuzlukla seğiren o sıradan yüzlü ve ufak tefek kadın, görüşme odasının tavan pencerelerinden gelen ışıkla aydınlanan sarı fayans zeminine baktı. Orada şiga telleriyle bağlanmış bir Rahibe Ana yatıyordu. Tutsak mücadele etmeye kalkmıyordu. Şiga teli bu açıdan mükemmeldi. *Kıpırdayacak olursa teller kollarını koparır!*

Yüce Saygın Ana içinde oturmakta olduğu bu odayı büyüklüğünün yanı sıra başkalarından alınmış olması sebebiyle de seviyordu. Bu üç yüz metrekairelik mekân, Lonca Seyrüsefercilerinin Kavşak'ta yapacağı toplantılar için tasarlanmış bir yerdi; Seyrüsefercilerin her biri devasa bir tankın içinde gelirdi. Sarı zeminde yatmakta olan tutsak, enginlikteki bir zerreydi.

Bu güçsüz şey, Başrahibe Ana'sı olacak kadının bana taktığı la-kabı fazla neşeyle söyledi!

Yüce Saygın Ana, *Ama yine de çok hoş bir sabah,* diye düşündü. Fakat bu cadılar üstünde ne işkence ne de zihin sondaları işe yarıyordu. Her an intiharı seçebilecek birine nasıl işkence edilebilirdi ki? Bunu yapabilirdi! Onların acıyı bastırma yöntemleri de vardı. Bu ilkel insanlar pek kurnazdı.

Üstüne üstlük kadın shere almıştı! O lanet ilacı kullanan

birinin cesedi sondalar tarafından yeterince incelenemeyecek kadar çabuk çürürdü.

Yüce Saygın Ana bir yardımcısına işaret etti. Yardımcısı yerde yatan Rahibe Ana'yı ayağıyla dürttüktan sonra Yüce Saygın Ana'nın bir başka işareti üzerine, tutsağın şiga tellerini asgari ölçüde hareket edebileceği kadar gevşetti.

Yüce Saygın Ana, "Adın ne, çocuk?" diye sordu. Yaşlılıktan kısık ve hırıltılı çıkan sesinde sahte bir sevecenlik vardı.

"Bana Sabanda derler." Temiz, genç bir ses; sondaların acısını henüz hissetmemiş.

Yüce Saygın Ana, "Zayıf bir erkeği yakalayıp köleleştirmemizi izlemek ister misin?" diye sordu.

Sabanda buna nasıl karşılık vereceğini biliyordu. Bu konuda uyarılmışlardı. "Ölürüm daha iyi." Yukarıya, güneşte fazla kalmış kuru kök rengindeki o çok yaşlı yüze bakarak, sakince söylemişti bunu. Kocakarının gözlerindeki o tuhaf turuncu benekler. Gözetmenler bunun öfke belirtisi olduğunu söylemişlerdi.

Yaşlı kadının üstünden gevşekçe sarkan o kırmızılı sarılı, siyah ejderha desenli, önü açık cüppe ve altındaki, kırmızı renkli tek parça streç giysi onu iyice sıksa gösteriyordu.

Bu cadılar hakkında yine *Kahrolaslar!* diye düşünürken bile Yüce Saygın Ana'nın yüz ifadesi değişmedi. "Seni ele geçirdiğimiz o küçük, pis gezegende görevin neydi?"

"Gençlere öğretmenlik yapıyordum."

"Maalesef senin o gençlerin hiçbirini sağ koymadık." *Şimdi niye gülümsüyor! Beni sinirlendirmek için! İşte bu yüzden!*

Yüce Saygın Ana, "Gençlerine cadı Sheeana'ya tapmalarını mı öğretiyordun?" diye sordu.

"Onlara niye bir Rahibe'ye tapmalarını öğreteyim ki? Sheeana'nın hoşuna gitmez bu."

"Gitmez derken... Onun hayata geri döndüğünü ve senin onu tanıdığını mı söylüyorsun?"

"Sadece sağları mı tanırız?"

Bu genç cadının sesi nasıl da net ve korkusuzdu. Otokont-

rolleri takdire şayandı fakat bu bile onları kurtaramazdı. Ancak bu Sheeana kültünün ısrarla sürmesi tuhaftı. Kökünün kazınması gerekecekti elbette; cadıların kendilerinin yok edilmekte olduğu gibi yok edilmesi gerekecekti.

Yüce Saygın Ana sağ elinin serçeparmağını kaldırdı. Hazır bekleyen bir yardımcısı elinde şırıngayla tutsağa yaklaştı. Bu yeni ilaç bir cadının dilini belki çözer, belki çözmezdi. Önemi yoktu.

Enjektör boynuna dokununca Sabanda yüzünü buruşturdu. Birkaç saniye sonra öldü. Hizmetkârlar cesedi dışarı taşıdı. Ceset tutsak Futarlara yem edilecekti. Futarların pek işe yaradığı yoktu ya. Tutsakken üremiyor, en basit emirlere bile uymuyorlardı. Surat asıp bekliyorlardı, o kadar.

Bazen içlerinden birinin “Terbiyeciler nerede?” diye sorduğu oluyordu. Veya insansı ağızlarıyla başka faydasız laflar ediyorlardı. Yine de Futarlar zevkli işlerde kullanılabiliyordu. Tutsak edilebilmeleri de zayıflıklarının göstergesiydi. Tıpkı bu ilkel cadılar gibi zayıftılar. *Cadıların saklandığı yeri bulacağız. Zaman meselesi sadece.*

Alelaide ve sıradan şeyleri yeni bir açıdan gösterebilen bir insan korkutucu olabilir. Fikirlerimizin değişmesini istemeyiz. Böyle talepler karşısında tehdit edildiğimiz hissine kapılırız. “Önemli şeyleri zaten biliyorum!” diye düşünürüz. Sonra Değiştirici gelir ve eski fikirlerimizi bir kenara atar.

—ZENSUFİ USTASI

Miles Teg, Merkez’in etrafındaki meyve bahçelerinde oynamaktan hoşlanırdı. Odrade onu daha emeklerken getirmişti buraya. Teg’in en eski anılarından biri: Henüz iki yaşını yeni bitirmişken gulâm olduğunu bilmesi, bu sözcüğün anlamını bilmesi de.

“Sen özel bir çocuksun,” demişti Odrade. “Çok yaşlı bir adamdan alınan hücrelerle yaptık seni.”

Büyümüş de küçülmüş bir çocuk olmasına ve Odrade’nin sözlerinden biraz rahatsızlık duymasına karşın, ağaçların altındaki gür yaz çimenlerinin arasında koşmak o sırada Teg’in daha çok ilgisini çekmişti.

Daha sonra meyveliklere tekrar tekrar gitmişti; Odrade ve kendisine öğretmenlik yapan diğerleri hakkında da elinden geldiğince izlenim toplamıştı. Odrade’nin de bu gezintilerden kendisi kadar zevk aldığını daha en başlarda fark etmişti.

Dört yaşındayken, bir ikindi vakti Odrade’ye, “İlkbahar en sevdiğim mevsim,” demişti.

“Benim de.”

Teg yedi yaşındayken, önceki hayatında Rahibeler Birliği’nin ona oldukça ağır sorumluluklar yüklemesine neden olan holografik belleğe ve çok parlak bir zekâya sahip olduğunun şimdiden anlaşılmaya başlandığı sıralarda, bu meyve bahçelerinin onu çok derinden etkilediğini hissetmişti ansızın.

Anımsayamadığı anılara sahip olduğunu ilk fark ediydi bu. Büyük bir kaygıyla Odrade’ye dönmüş ve ikindi güneşinin arkadan vurduğu kadına, “Hatırlayamadığım şeyler var!” demişti.

“Bir gün hatırlayacaksın,” demişti Odrade.

Teg karşıdan gelen parlak ışık yüzünden kadının yüzünü görememişti, Odrade'nin sesi de kendisinin olduğu kadar Teg'in de içindeki büyük ve gölgeli bir yerden gelmişti.

Teg o sene, hücreleriyle kendisinin yeni hayatını başlatan Başar Miles Teg'in hayatını araştırmaya girişmişti. Odrade tırnaklarını göstererek, bu işin nasıl yapıldığını biraz açıklamıştı. "Tırnaklarımla boynundan minik doku parçaları kazıdım... Derisinin hücreleri ve içerdikleri şeyler seni canlandırmamız için yeterliydi."

O sene, meyve bahçesinde yoğun bir şey vardı; meyveler her zamankinden iri ve ağırdı, arılar da çıldırmış gibiydi.

"Güneyde çöl genişliyor da ondan," demişti Odrade. Çiyle tazeleşmiş sabah havasında, meyve yüklü elma ağaçlarının altından yürürlerken Teg'in elini tutuyordu.

Teg ağaçların arasından güneye bakarken, yaprakların arasından süzülen gün ışığı onu bir an büyülemişti. Çöl hakkında yaptığı araştırmalardan sonra, buradaki etkisini hissederek gibi olmuştu.

"Ağaçlar sonlarının yaklaştığını sezebilir," demişti Odrade. "Canlılar tehdit altındayken daha çok ürer."

"Hava çok kuru," demişti Teg. "Çöl yüzünden olmalı."

"Bazı yaprakların kahverengileştiğini ve kenarlarının kıvrıldığını fark ettin mi? Bu yıl çok fazla sulama yapmak zorunda kaldık."

Odrade'nin onunla konuşurken nadiren tepeden bakar tavırla davranması Teg'in hoşuna gidiyordu. Genellikle iki eşit insan gibi konuşuyorlardı. Teg kahverengi, kıvrık yaprakları görmüştü. Çölün işiydi bu.

Meyve bahçesinin içlerinde bir süre durup kuşları ve böcekleri dinlemişlerdi. Civardaki bir meranın yoncalarıyla ilgilenmekte olan arılar ne olduğunu merak edip gelmişti fakat Rahibeler Meclisi Gezegeni'nde serbestçe gezinen herkes gibi Teg'in de feromon kokusu değiştirilmişti. Arılar vızıldayarak Teg'in yanından geçerken bu kokuyu alınca işlerine, goncalara geri dönmüşlerdi.

Meyveler. Odrade batıyı göstermişti. *Şeftaliler.* Teg gösterilen yere bakmıştı. Ve evet, doğularındaki meranın ardında kiraz ağaçları vardı. Teg dallarının reçine kaplı olduğunu görmüştü.

Odrade tohum ve fidanların bin beş yüz yıl kadar önce, ilk yok-gemilerle buraya getirilip sevgiyle, özenle ekildiğini söylemişti.

Teg'in hayalinde toprağa dalan, fidanların etrafındaki toprağa pat pat vuran, dikkatle sulama yapan ve ilk Rahibeler Meclisi Gezegeni ekinlikleriyle binalarının etrafındaki, yabancı otlarla kaplı meraları çitlerle, sığırları içeride tutacak çitlerle çevreleyen eller canlanmıştı.

O zamanlar, Rahibeler Birliği'nin Rakis'ten kaçırdığı dev kumsolucanı hakkında bilgi toplamaya başlamıştı bile. O solucanın ölümüyle, kumalabalığı denen yaratıklar çıkmıştı ortaya. Çölün genişlemesinin sebebi kumalabalıklarıydı. Bu olayların tarihinde, Teg'in bir önceki enkarnasyonu olan, "Başar" denen adamın da payı vardı. Başar, Saygın Analar denen korkunç kadınların Rakis'i mahvetmesi sırasında ölmüş, büyük bir askerdı.

19

Teg böyle konuları hem çok ilginç hem de rahatsız edici buluyordu. İçinde birtakım boşluklar, anılarla dolu olması gereken yerler hissediyordu. Bu boşluklar rüyalarında onu çağırıyordu. Bazen de gündüzdüşlerine kapılıp simalar görüyordu. Seslerini duyar gibi oluyordu. Bazen de bazı şeylerin ismini kimse söylemeden biliyordu. Özellikle de silah isimlerini.

Büyük önem taşıyan şeyler beliriyordu bilincinde. Bu gezegenin tamamı çöle dönüşecekti, bu değişimi başlatan da Saygın Anaların Teg'i yetiştiren bu Bene Gesseritleri öldürmek istemeleri idi.

Teg hayatını yöneten Rahibe Analara karşı sık sık huşu duyuyordu... O siyah cüppeli, sert insanların masmavi gözleri tamamen aksızdı. Bunun sebebinin baharat olduğunu söylüyorlardı.

Teg kendisine bir tek Odrade'nin gerçekten sevgi gösterdiğini düşünüyordu, ki Odrade çok önemli biriydi. Herkes ona Başrahibe Ana diyordu ve Odrade meyvelikte baş başa olduk-

ları zamanlar dışında Teg'in de öyle demesini söylemişti. Fakat yalnız olduklarında Teg sadece Ana diyebilirdi.

Teg dokuz yaşındayken, hasat vaktine yakın bir zamanda, Merkez'in kuzeyinde bulunan elma bahçelerinde sabah yürüyüşü yaparlarken üçüncü yükseltinin hemen ardında karşısına çeşitli bitkilerle kaplı, ağaçsız bir çukurluk çıktı. Odrade elini Teg'in omzuna koyup onu durdurdu ve yeşilliklerle minik çiçeklerin arasında uzanan dar patikanın siyah renkli basma taşlarına hayranlıkla baktılar. Odrade tuhaf bir ruh halindeydi. Teg bunu kadının sesinden anladı.

"Sahiplik ilginç bir meseledir," dedi Odrade. "Biz mi bu gezegenin sahibiyiz, yoksa o mu bizim sahibimiz?"

"Buranın kokularını sevdim," dedi Teg.

Odrade omzunu bırakıp hafifçe iterek Teg'i önden yürümeye teşvik etti. "Buraya güzel kokulu bitkiler ektik, Miles. Aromatik, şifalı bitkiler. Onları dikkatle incele, kütüphaneye dönünce de araştı. Ah, üzerlerine basmaktan çekinme!" dedi, Teg'in yolundaki bir bitkinin etrafından dolanmaya davrandığını görünce.

Teg yeşil sülükdallara sağ ayağıyla sertçe bastı ve keskin kokuları içine çekti.

"Üzerlerine basılınca güzel kokular yayacak şekilde üretilirler," dedi Odrade. "Gözetmenler sana nostaljiyle nasıl başa çıkılacağını öğretiyorlar. Nostaljinin çoğunlukla koklama duygusuyla harekete geçtiğini söylediler mi?"

"Evet, Ana." Teg dönüp az önce bastığı yere bakarak, "Bu biberiye," dedi.

"Nereden biliyorsun?" Odrade pürdikkat kesilmişti.

Teg omuz silkti. "Biliyorum işte."

"Bu bir orijinal anı olabilir." Odrade'nin sesinde memnuniyet vardı.

O hoş kokulu çukurlukta yürümeyi sürdürürlerken Odrade'nin sesi tekrar düşünceli bir tona büründü. "Her gezegenin kendi karakteri vardır, bizse üzerlerine Eski Dünya'nın motiflerini çizeriz. Bazen pek benzemez ama burada başardık."

Odrade eğilip asit yeşili bir bitkinin ince bir dalını kopardı. Dalı parmaklarının arasında ezip burnuna götürdü. “Adaçayı.”

Başrahibe Ana haklıydı fakat Teg bunu nereden bildiğini bilmiyordu.

“Bu kokuyu yemeklerden almıştım. Melanj gibi bir şey mi?”

“Tat verir ama bilinç düzeyini değiştirmez.” Odrade kalkıp olanca boyuyla Teg’e tepeden baktı. “Burayı iyi belle, Miles. Atalarımızın dünyaları yok oldu ama burada köklerimizin bir kısmını canlandırdık.”

Teg, Odrade’nin kendisine çok önemli bir şey öğretmekte olduğunu sezdi. “Niye bu gezegenin bize sahip olup olmadığını merak ediyorsun, Ana?” diye sordu.

“Rahibeler Birliğim bu dünyanın kâhyası olduğumuza inanıyor. Kâhya ne demek, bilir misin?”

“Arkadaşım Yorgi’nin babası Roitiro gibi. Yorgi, en büyük ablasının günün birinde çiftliklerinin kâhyası olacağını söylüyor.”

“Doğru. Bazı gezegenlerde, bildiğimiz diğer insanlardan daha uzun süre kaldığımız olur ama kâhyayız sadece.”

21

“Rahibeler Meclisi Gezegeni sizin değilse kimin peki?”

“Belki de hiç kimsenin. Sana bir soru: Rahibeler Birliğim ve bu gezegen birbirini nasıl etkiledi sence?”

Teg başını kaldırıp Odrade’nin yüzüne, sonra da indirip kendi ellerine baktı. Rahibeler Meclisi Gezegeni şu an onu etkilemekte miydi?

“İçimizde bırakılan izlerin çoğu derinde.” Odrade, Teg’in elini tuttu. “Gel haydi.” Hoş kokulu, ağaçlık, küçük vadiden çıkıp Roitiro’nun arazisine tırmandılar; çıkarlarken Odrade konuşuyordu.

“Rahibeler Birliği’nin botanik bahçeler yarattığı enderdir,” dedi. “Bahçeler sadece göze ve burna değil, çok daha fazlasına hitap etmeli.”

“Mideye?”

“Evet, her şeyden önce bizi beslemeliler. Bahçeler gıda üretir. O arkadaki küçük vadiden, mutfaklarımız için gıda toplarız.”

Teg, Odrade'nin sözlerinin içine aktığını, boşlukları doldurduğunu hissediyordu. Asırlık planların uygulandığını seziyordu: Ağaçlar bina kirişlerinin yenilenmesinde ve havza setlerinin inşasında kullanılıyordu; bitkiler göl ve nehir kıyılarının toprağında ufalanma olmasını engelliyor, yüzey toprağını yağmur ve rüzgârdan koruyor, deniz kıyılarında ve hatta tatlısularlarda balıklar için üreme alanı teşkil ediyordu. Bene Gesseritler ayrıca ağaçları gölgelik ve barınak olarak ya da çimenliklere ilginç gölgeler düşürmekte kullanılıyordu.

"Ağaçlar ve diğer bitkilerle sembiyotik ilişki halindeyiz," dedi Odrade.

"Sembiyotik mi?" Bu yeni bir sözcüktü.

Odrade bu sözcüğün anlamını, Teg'in zaten deneyimlediğini bildiği bir şeyle, başkalarıyla birlikte mantar toplama işiyle açıkladı.

"Mantarlar ancak dost köklerle birlikte büyür. Her birinin özel bir bitkiyle sembiyotik ilişkisi vardır. Büyüyen her canlı ihtiyaç duyduğu bir şeyi bir başka canlıdan alır."

Odrade uzun uzadıya açıklamayı sürdürdükçe sıkılan Teg bir ot öbeğine tekme savurdu, ardından da kadının o rahatsız edici tavrıyla gözlerini kendisine dikip baktığını gördü. Yanlış bir şey yapmıştı. Deminki bitkilerin üstüne basılabiliyorsa bu otları tekmelemek niye yanlıştı ki?

"Miles! Otlar rüzgârın yüzey toprağını erozyonla nehir dip-leri gibi zor yerlere götürmesini önler."

Teg bu ses tonunu tanıyordu. Azarlayıcı. Teg aşağıya, tekmelediği otlara baktı.

"Bu otlar sığırlarımızı besliyor. Bazılarının tohumlarını ek-meklerimize ve başka gıdalarımıza katıyoruz. Bazı uzun otlar rüzgârı kesiyor."

Teg *bunu* biliyordu! Konuyu dağıtmak için, "Rüzgârı mı ke-siyor?" diye sordu.

Odrade gülümsemeyince Teg onu kandırabileceğini düşün-mekle hata ettiğini anladı. Kaderine razı olarak, Odrade'nin ders vermeyi sürdürmesini dinledi.

Odrade'nin söylediğine göre, çöl geldiğinde muhtemelen en son yok olacak bitkiler üzüm asmalarıydı çünkü kazıkkökleri yerin yüzlerce metre altına kadar inerdi. Önce meyve ağaçları ölecekti.

“Neden ölmeleri gerek?”

“Daha önemli canlılara yer açmak için.”

“Kumsolucanlarına ve melanja.”

Teg, Bene Gesserit'in varlığını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu melanj ile kumsolucanları arasındaki bağlantıyı bilmesinin Odrade'nin hoşuna gittiğini gördü. Bu ilişkinin nasıl işlediğine emin değildi fakat bir çember hayal ediyordu: *Kumsolucanından kumalabalığına ve ardından melanja, sonra da tekrar baştan.* Bene Gesseritler de bu çemberden ihtiyaç duydukları şeyi alıyordu.

Bütün bu derslerden hâlâ sıkılmış olan Teg, “Bütün bu şeyler zaten ölecekse niye kütüphaneye dönüp adlarını öğreniyorum ki?” diye sordu.

“Çünkü sen insansın ve insanlar her şeyi sınıflandırma, yafalama ihtiyacı duyar derin bir şekilde.”

“Neden öyle şeyleri adlandırmak zorundayız ki?”

“Çünkü adlandırdığımız şeyi sahipleniriz. Yanıltıcı ve tehlikeli olabilen bir sahiplik hissine kapılırız.”

Kadın lafı döndürüp dolaştırıp *sahiplik* meselesine getirmişti yine.

“Benim sokağım, benim gölüm, benim gezegenim,” dedi Odrade. “Benim verdiğim isim, sonsuza dek. Bir yere ya da şeye verdiğin isim sen ölmeden önce bile unutulabilir; belki fatihler o ismi değiştirmez, kibar bir jest olarak... Veya insanların korkuyla anımsayacağı bir isim olsun diye.”

“Dune,” dedi Teg.

“Zekisin!”

“Saygın Analar Dune'u yaktı.”

“Bulurlarsa bize de aynı şeyi yapacaklar.”

“Başar'ınız olursam öyle bir şey yapamazlar!” Teg bunu düşünmeden söylemişti fakat az çok doğru olabileceğini hissetti

sonra. Kütüphane kayıtlarına göre, Başar'ın savaş meydanında görünmesi bile düşmanlarını korkudan tir tir titretmeye yetti.

Odrade, Teg'in aklından geçenleri bilirmiş gibi, "Başar Teg savaşa gerek kalmamasını sağlayabilmesiyle de meşhurdur," dedi.

"Ama düşmanlarınızla savaştığı da olurdu."

"Dune'u sakın unutma, Miles. Başar orada öldü."

"Biliyorum."

"Gözetmenler sana Caladan'ı öğretmeye başladılar mı?"

"Evet. Bendeki tarih kitaplarında Dan diye geçiyor."

"İsimler, Miles. İsimler ilginç anımsatıcılardır ama başka bağlantıları da vardır ki çoğu insan bunları görmez. Sıkıcı tarih, değil mi? İsimler... Kolaylık sağlayan imleyiciler mi, genellikle senin türünden olanlarla işe yarayan?"

"Sen benim türümden misin?" Tam olarak bu kelimelerle olmasa da bu soru Teg'in aklının bir köşesinde olmuştu hep.

"Biz Atreides'iz, sen ve ben. Caladan'ı araştırmaya geri dönerken bunu aklında tut."

Meyveliklerden ve bir meradan geçerek, dallarının arasından Merkez görülen tepeciğe geri döndüklerinde Teg idari binaları ve etraflarında engel teşkil eden plantasyonları bambaşka bir gözle gördü. Çitli yoldan inip kemerin altından Birinci Sokak'a girerlerken bunu düşündü.

Odrade, Merkez için, "Canlı bir mücevher," derdi.

Giriş kemerinin altından geçerlerken Teg başını kaldırıp, yakıcıyla yazılmış sokak ismine baktı. O isim süslü Bene Gesserit tarzında, akıcı ve zarif bir şekilde, Galach dilinde yazılmıştı. Bütün sokak ve bina isimlerinde aynı yazı tipi kullanılmıştı.

Teg merkezde etrafına, ilerilerindeki meydanın suları dans eden fiskiyeli havuzuna, zarif ayrıntılara bakarken, insan olmanın derinliğini hissetti. Bene Gesseritler burayı tam olarak anlayamadığı şekillerde destekleyici kılmışlardı. Teg'in derslerde ve meyve bahçesi gezintilerinde öğrendiği basit ve karmaşık şeyler yeni anlamlara bürünüyordu. Bu içindeki gizil mentat-

lıktan kaynaklanan bir tepkiydi fakat Teg bunu bilmiyor, güvenilir belleğinin bazı ilişkilerin yerini değiştirip onları yeniden düzenlemiş olduğunu seziyordu sadece. Birden durup geldikleri yöne, kapalı sokağın kemeriyle çerçevelenmiş meyve bahçesine baktı. Hepsi birbiriyle bağlantılıydı. Merkez'den toplanan dışkılardan metan ve gübre elde ediliyordu. (Teg fabrikayı bir Gözetmen'le gezmişti). Metan, pompaları ve soğutma sisteminin bir kısmını çalıştırıyordu.

“Neye bakıyorsun, Miles?”

Teg nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Fakat Odrade'nin bir güz ikindisinde onu topterle Merkez'in üstünde gezdirerek bütün bu ilişkileri “genel hatlarıyla” anlattığını hatırladı. O sırada sadece sözcükler vardı fakat şimdi sözcükler anlam kazanmıştı.

Odrade topterde, “Elimizden geldiğince kapalı bir ekolojik ortam yarattık,” demişti. “Hava Kontrol”ün uyduları iklimi denetliyor ve akış hatlarını düzenliyor.”

“Niye öyle durmuş meyve bahçesine bakıyorsun, Miles?”

Kadının sesindeki tahakküme karşı Teg'in savunması yoktu.

25

“Ornitopterde buranın güzel ama tehlikeli olduğunu söylemiştin.”

Birlikte tek bir topter gezisi yapmışlardı. Odrade, Teg'in neden bahsettiğini hemen anladı. “*Ekolojik döngü.*”

Teg döndü ve başını kaldırıp ona bakarak bekledi.

“Kapalılık,” dedi Odrade. “Yüksek duvarlar inşa edip değişimi dışarıda tutmak ne kadar cazip. Burada, kendimizden memnun halde, konfor içinde çürümek.”

Odrade'nin sözleri Teg'i huzursuzlandırdı. Bunları daha önce de duyduğunu hissediyordu... Başka bir yerde, elini tutan başka bir kadından.

“Her türlü kapalı ortam yabancı nefretinin serpilmesini kolaylaştırır,” dedi Odrade. “Bunun hasadı acı olur.”

Sözleri harfiyen aynı olmasa da verdikleri ders aynıydı.

Teg, Odrade'nin yanında sessizce yürüdü; kadının avucundaki eli terlemişti.

“Niye o kadar suskunsun, Miles?”

“Sizler çiftçisiniz,” dedi Teg. “Siz Bene Gesseritler çiftçilik yapıyorsunuz aslında.”

Odrade ne olduğunu hemen anladı; Teg’in aldığı mentat eğitimi, o farkında olmasa da ortaya çıkıyordu. Şimdilik bu konuda fazla üstüne gitmemek en iyisiydi. “Büyüyen her şey bizi ilgilendirir, Miles. Bunu anlayabilmen zekice.”

Ayrılırlarken (Odrade kulesine, Teg ise okul bölümündeki odasına dönecekti) kadın, “Gözetmenlerine gücün ince kullanım yöntemleri üstünde daha fazla durmalarını söyleyeceğim,” dedi.

Teg yanlış anladı. “Lazer silahlarıyla eğitime başladım bile. Çok iyi olduğumu söylüyorlar.”

“Ben de öyle duydum. Ama elinle tutamayacağın silahlar vardır. Onları sadece zihninle kullanabilirsin.”

Kurallar küçük zihinlerin ardında satraplıklar kurduğu tahkimatlar inşa eder. En iyi koşullarda bile tehlikeli olan bu durum hele kriz zamanlarında felakete yol açar.

—Bene Gesserit Kodası

Yüce Saygın Ana'nın yatak odası zifiri karanlıktı. Çağrılmış olan başyaveri, bir Büyük Hanım olan Logno ışksız koridordan girip de içerisinde de karanlık olduğunu görünce ürperdi. Hiç ışık olmadan yapılan bu görüşmelerden ödü kopardı ve Yüce Saygın Ana'nın bundan haz aldığını biliyordu. Fakat karanlığın tek sebebi bu olamazdı. Yüce Saygın Ana saldırıya uğramaktan mı korkuyordu? Yatağında öldürülen birkaç Yüce Saygın Ana olmuştu. Hayır... Sadece bu olamazdı fakat bunun da etkisi olabilirdi.

Karanlıktan gelen homurtular, iniltiler.

Bazı Saygın Analar, Yüce Saygın Ana'nın Futarlarla yatmaya cesaret ettiğini söyleyip kıs kıs gülüyorlardı. Logno bunun doğru olabileceğini düşünüyordu. Bu Yüce Saygın Ana birçok şeye cesaret ediyordu. Dağılış felaketi döneminden kalma bazı Silah ünitelerini ele geçirmemiş miydi? Ama Futarlar? Kız Kardeşler, Futarların seksle köleleştirilemeyeceğini bilirdi. En azından insanlar tarafından. Bin Bir Suratlı Düşmanlar bu sayede başarılı oluyordu belki de. Kim bilir?

27

Yatak odasında hayvan kürkünü andıran bir koku vardı. Logno kapıyı ardından kapatıp bekledi. Yüce Saygın Ana orada, o kalkanlayıcı karanlıkta her ne yapıyorsa rahatsız edilmekten hoşlanmazdı. *Ama ona Dama diye hitap etmeme izin veriyor.*

Bir başka inilti ve sonra: "Yere otur, Logno. Evet, kapının yanına."

Beni sahiden görüyor mu, yoksa sadece tahmin mi ediyor?

Logno bunu sinayacak kadar cesur değildi. *Zehir. Bir gün işini bu şekilde bitireceğim. Çok ihtiyatlı ama dikkati dağıtılabılır.* Logno'nun Kız Kardeşleri belki hor görse de zehir egemenliği devralmakta kullanılması uygun görülen bir silahtı... Devralan

kişi egemenliğini korumasını sağlayacak başka yöntemlere de sahipse

“Logno. Bugün Ixlilerle görüştün. Silah hakkında ne diyorlar?”

“İşlevini çözememişler, Dama. Ne olduğunu söylemedim onlara.”

“Söyleme tabii.”

“Silah ile Şarj’ın birleştirilmesini mi önereceksin yine?”

“Benimle alay mı ediyorsun, Logno?”

“Dama! Asla öyle bir şey yapmam.”

“Yapmazsın umarım.”

Sessizlik. Logno ikisinin de aynı sorunu düşündüklerini anladı. Felaketten geriye sadece üç yüz Silah ünitesi kalmıştı. Her biri sadece bir kez kullanılabilirdi, o da Meclis (ki Şarj onlardaydı) kabul ederse. Yüce Saygın Ana, Silah’ın kontrolüne sahip olsa da o korkunç gücün sadece yarısına sahipti. Şarj olmadan Silah elde tutulabilecek boyutta, ufak bir tüpten ibaretti. Şarj’la birlikte kullanıldığında kısıtlı menziline çizdiği kavis içindeki canlıları kan dökmeden öldürebiliyordu.

Yüce Saygın Ana, “Bin Bir Suratlar,” diye mırıldandı.

Logno karanlıkta o mırıldanan sesin geldiği yöne doğru başını sallayarak onayladı.

Beni görüyor olabilir. Başka ne buldu ya da Ixlilerden ne aldı bilmiyorum.

Felaketin sebebi de o ebediyen lanetlenesi Bin Bir Suratlardı. Onlar ve Futarları! O bir avuç Silah ünitesi dışındaki üniteleri nasıl da kolayca ele geçirmişlerdi! Çok güçlüydüler. *Onlarla tekrar savaştan önce iyi silahlanmalıyız. Dama haklı.*

Yüce Saygın Ana, “O gezegen... Buzzell,” dedi. “Korunmadığına emin misin?”

“Korunduğuna dair bir belirtiye rastlamadık. Kaçakçılar da korumasız olduğunu söylüyor.”

“Ama soo taşı dolu!”

“Bu Eski İmparatorluk’ta insanlar cadılara saldırmaya pek cesaret edemiyor.”

“O gezegende sadece bir avuç cadı olduğuna inanmıyorum! Bir çeşit tuzak bu.”

“Bu her zaman mümkün, Dama.”

“Kaçakçılara güvenmiyorum, Logno. Birkaçını daha koşullandırın, şu Buzzell meselesini de tekrar araştırın. Cadılar zayıf olabilir ama aptal olduklarını sanmıyorum.”

“Peki, Dama.”

“İxlilere söyle, Silah’ın aynısını yapamazlarsa hiç memnun olmayacağız.”

“Ama Dama, Şarj olmadan...”

“Onunla zamanı geldiğinde ilgileneceğiz. Git şimdi.”

Logno odadan çıkarken “Eveeeeeet!” diye bir tıslama duydu. Koridorun karanlığı bile o yatak odasından iyiydi; Lorna telaşla ışığa doğru yürüdü.

Düşmanlarımızın en kötü yönlerini benimseme eğilimimiz vardır.

—Bene Gesserit Kodası

Yine su hayalleri!

Bu lanet gezegenin tamamını çöle dönüştürüyoruz ama yine de su hayalleri görüyorum!

Çalışma odasında otururken etrafından sabahın olağan gürültüleri gelen Odrade, Deniz Çocuğu'nun dalgalarda salındığını ve onlar tarafından yıkandığını hissediyordu. Dalgalar kan rengiydi. Odrade'nin Deniz Çocuğu benliği geleceğin kanlı olacağını öngörüyordu.

Odrade bu hayallerin kaynağını biliyordu: Hayatını Rahibe Anaların yönetmesinden önce, Gammu sahilindeki güzel evinde geçen çocukluğu. Şimdiki sorunlarına karşın elinde olmadan gülümsedi. Babacığının hazırladığı istiridyeler. Hâlâ sevdiği o yahni.

30

Çocukluğuna dair en iyi hatırladığı şey deniz gezintileriydi. Denizin üzerinde süzülme en temel benliğine hitap ederdi nedense. Dalgalarla inip çıkmak; o su dünyasının kavisli sınırlarının hemen ötesindeki tuhaf, yeni yerlerin sınırsız ufuklarını hayal etmek; kendisini taşıyan maddenin tehlikesinin eşiğinde olmanın verdiği haz. Bütün bunlar kendisinin Deniz Çocuğu olduğunun kanıtıydı.

Babacığı da orada daha sakindi. Sibia Annecik de daha mutluydu; yüzünü rüzgâra çevirip siyah saçını dalgalanmaya bırakırdı. O zamanlardan yayılan bir denge hissi, Odrade'nin en eski Diğer Belleklerinden bile daha eski bir dilde söylenen rahatlatıcı bir mesaj vardı. *"Burası ait olduğum yer, ortamım. Ben Deniz Çocuğuyum."*

Odrade'nin bireysel akıl sağlığı anlayışı o zamanlardan kalmaydı. *Tuhaf denizlerde dengeyi koruyabilme yetisi. Beklenmedik dalgalara karşın en derin benliğini yitirmeme yetisi.*

Sibia Annecik, Odrade'ye bu yetiyi Rahibe Anaların "saklanan Atreides çocuğunu" almaya gelmelerinden çok önce ka-

zandırmıştı. Sibia Annecik *sadece* üvey anne olmasına karşın Odrade'ye kendini sevmeyi öğretmişti.

Sevginin her türüne şüpheyile bakılan Bene Gesserit toplu-
munda hâlâ Odrade'nin en büyük sırrıydı bu.

Kendi içimde mutluyum. Yalnızlıktan rahatsız olmuyorum.
Gerçi Baharat İstirabı'yla birlikte içine Diğer Belleklerin dol-
masından sonra hiçbir Rahibe Ana gerçekten yalnız kalamazdı
elbette.

Fakat Bene Gesseritlerin yerine ebeveynlik yapan Sibia An-
necik ve evet, Babacık da kendilerine emanet edilen Odrade'yi
sakladıkları uzun yıllar boyunca ona müthiş bir güç aşılamışlar-
dı. Rahibe Analara bu gücü daha da artırmak kalmıştı sadece.

Gözetmenler Odrade'nin "kişisel yakınlıklara yönelik derin
arzusunu" ortadan kaldırmaya çalışmış ancak nihayetinde başa-
rısız olmuşlardı; gerçi başarısızlıklarından asla tam olarak emin
olamamış ama hep şüphelenmişlerdi. Sonunda onu koşullan-
dırılması için Al Dhanab'a göndermişlerdi; orası daimi sınama
yeri olarak kullanılan, Salusa Secundus'un en kötü özelliklerini
taşıyan bir gezegendi. Bazı açılardan Dune'dan bile kötüydü:
yüksek kayalıklar, kuru boğazlar, sıcak ve soğuk rüzgârlar, fazla
az ya da çok nem. Rahibeler Birliği orayı Dune'da sağ kalmaya
yazgılı kişilerin kendilerini kanıtlama mekânı olarak görürdü.
Fakat bunların hiçbirisi Odrade'nin gizli özünü etkilememişti.
İçindeki Deniz Çocuğu hâlâ yaşıyordu.

Şimdi beni uyaran da Deniz Çocuğu.

Kehanet niteliğinde bir uyarı mıydı bu?

Odrade bu *küçük yeteneğe*, Rahibeler Birliği'ne yönelik an-
lık tehlikeleri hafif seğirmelerle haber veren bu yeteneğe hep
sahip olmuştu. Atreides genleri varlıklarını hatırlatıyordu ona.
Şimdi sezdiği, Rahibeler Meclisi Gezegeni'ne yönelik bir tehdit
miydi? Hayır... Dokunamadığı sızı, başkalarının tehlikede ol-
duğunu söylüyordu. Fakat önemli insanlardı.

Lampadas mı? Odrade'nin küçük yeteneği bilemiyordu.

Soy Üretme Ustaları, Atreides soyunun bu tehlikeli kâhinlik
özellikliğini silmeye çalışmış ama ancak kısmen başarılı olmuş-

lardı. “Bir başka Kuisatz Haderah yaratma riskini göze alamayız!” Başrahibe Analarında kâhinlik olduğunu biliyorlardı fakat Odrade’nin müteveffa selefi Taraza, onun yeteneklerinden “ihtiyatlı bir şekilde faydalanılmasını” tavsiye etmişti. Taraza, Odrade’nin kâhinliğinin sadece Bene Gesserit’e yönelik tehditleri haber verdiği kanısındaydı.

Odrade hemfikirdi. Tehditleri beklenmedik zamanlarda, anlık olarak sezebiliyordu. Bir anlığına görebiliyordu. Son zamanlardaysa rüyalarında görmeye başlamıştı.

Tekrar tekrar gördüğü o canlı rüyada, zihninde gerçekleşen bu şeye tüm duyularıyla odaklanıyordu. Uçurum üstüne gerilmiş bir ipte pürdikkat yürüyordu ve peşinden gelen, elinde baltayla ipi kesmeye gelen biri oluyordu (Odrade dönüp de onun kim olduğuna bakmaya cesaret edemiyordu). Çıplak ayaklarının altındaki ipin sert, bükümlü liflerini hissedebiliyordu. Soğuk bir rüzgâr estiğini hissediyordu ve bu rüzgârda yanık kokusu oluyordu. Baltalı kişinin yaklaştığını da *biliyordu!*

32

Her tehlikeli adıma tüm dikkatini vermesi gerekiyordu. Adım adım ilerliyordu! İp sallanınca kollarını açıp dengesini korumaya çalışıyordu.

Düşersem Rahibeler Birliği’nin sonu gelir!

Bene Gesserit, ipin altındaki o uçurumda yok olacaktı. Tıpkı tüm canlılar gibi Rahibeler Birliği’nin de er geç sonu gelecekti. Rahibe Analar bunu inkâra cesaret edemezdi.

Ama burada olmamalı. İp kesildiği için, düştüğüm için olmamalı. İpin kesilmesine izin vermemeliyiz! O baltalı kişi gelmeden uçurumu geçmeliyim. “Geçmeliyim! Geçmeliyim!”

Rüya hep burada kesiliyordu ve Odrade kulaklarında çınlayan kendi sesiyle uyandığında yatak odasında buluyordu kendini. Buz kesmiş halde. Terlemeden. Bene Gesserit kısıtlamaları, kâbusun pençesindeyken bile gereksiz ifrata izin vermiyordu.

Vücudun tere ihtiyacı yoksa terlemez.

Çalışma odasında oturmuş, bu rüyayı hatırlarken o ince ip metaforunun ardındaki gerçekliğin derinliğini hissetti: *O narin ipin üstünde Rahibeler Birliğimin kaderini taşıyorum.* Deniz Ço-

cuğu yaklaşan kâbusu hissediyor, bu yüzden de kanlı su imge-leriyle müdahale ediyordu. Yabana atılacak bir uyarı değildi bu. Ürkünçtü. Odrade ayağa kalkıp, “Yabani otların arasına dağılın, civcivlerim! Kaçın! Kaçın!” diye bağırarak istedi.

Gözlemcileri nasıl da afallatırdı bu!

Korkularını belli etmemek, vermesi gereken resmi kararlar dışında hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranmak bir Başrahi-be Ana’nın göreviydi. Asla paniğe kapılmamalıydı! Gerçi şu ara-lar vermek zorunda olduğu kararların hiçbiri önemsiz değildi aslında. Fakat sakın görünmesi gerekiyordu.

Civcivlerinden bazıları kaçmıştı bile; bilinmeyene gitmiş-lerdi. Hayatlarını Diğer Belleklerde paylaşıyorlardı. Odrade’nin buradaki, Rahibeler Meclisi Gezegeni’ndeki geri kalan civciv-leriyse ne zaman kaçılacağını bilecekti. *Yerimiz keşfedildiği za-man*. O zaman anın zorunluluklarına göre hareket edeceklerdi. Gerçekten önemli olan tek şey aldıkları mükemmel eğitimdi. En güvenilir hazırlıkları buydu.

Tüm yeni Bene Gesserit hücreleri, nihayetinde nereye gider-lerse gitsinler Rahibeler Meclisi Gezegeni kadar hazırlıklıydı: Boyun eğmektense topluca ölürlerd. Çılgılık çılgılığa alevler, de-ğerli beden ve kayıtlarla ziyafet çekecekti. Düşmanın eline külle kaplı, işe yaramaz, çarpık çurpuk kalıntılar geçecekti sadece.

Rahibeler Meclisi Gezegeni’ndeki bazı Rahibeler kaçıp kur-tulabilirdi. Fakat saldırı anında kaçmak... Ne beyhude olurdu!

Neyse ki Diğer Bellekleri paylaşan kilit kişiler vardı. Hazır-lık. Başrahibe Ana bundan bahsetmekten kaçınıyordu. *Moral açısından!*

Nereye kaçabiliriz ve kimler kurtulabilir, kimler esir düşebilir? Önemli olan bunlardı. Ya yeni çölün sınırında, asla belirmeye-bilecek kumsolucanlarını bekleyen Sheeana’yı ele geçirirlerse? Sheeana’yı ve solucanları: Saygın Analar böylesine etkili bir dinsel gücü kullanmayı biliyor olabilirdi. Peki ya Saygın Analar gulâm Idaho’yu veya gulâm Teg’i ele geçirirlerse? Bu olasılıklar-dan birinin gerçekleşmesi durumunda bir daha asla bir saklan-ma yeri olmayabilirdi.

Ya şöyle olursa? Ya böyle olursa?

Odrade öfkeyle konuştu: “Idaho’yu elimize geçirir geçirmez öldürmeliydik! Teg gulâmını da asla üretmemeliydik!”

Şüphesini sadece Meclis üyeleri, en yakın danışmanları ve gözlemcilerden bazıları paylaşıyordu. Bu konuda bir şey yapmıyorlardı; tereddütleri vardı. O iki gulâm konusunda hiçbiri kendini gerçekten güvende hissetmiyordu, yok-geminin çılgılık atan ateşe dayanıksız hale getirilmesinden sonra bile.

Teg kendini kahramanca feda etmesinden önceki son saatlerinde, görünmez şeyleri *görebilmişti* (yok-gemileri de mi?). O *Dune çölündeki o yere geleceğimizi nereden biliyordu?*

Teg bunu yapabildiyse, tehlikeli yeteneklere sahip olan Duncan Idaho da sayısız nesiller boyu birikmiş esrarengiz Atreides genleri sayesinde o yeteneği tesadüfen kazanabilirdi.

Ben de öyle!

Odrade, kendisi nasıl o iki gulâmı korkuyla izliyorsa Tamallane ile Bellonda’nın da Başrahibe Analarını aynı şekilde izlediklerini fark edince afalladı birden.

Sırf bunun yapılabileceğinin –bir insanın yok-gemileri ve o gizleme yönteminin diğer formlarını algılayabilecek kadar duyarlılaştırılabileceğinin– bilinmesi bile evrenlerindeki dengeyi bozardı. Saygın Anaların ava çıkmasına yol açacağı kesindi. Evrende Idaho’nun sayısız torunu cirit atıyordu. Idaho hep “Rahibeler Birliği’nin kahrolası damızlık aygırı olmadığını” söyleyerek yakınmış olsa da onlar için bu işi pek çok kez yapmıştı.

Her seferinde de kendisi için yaptığını sanıyordu. Belki haklıydı da.

Meclis’in ana Atreides soy hattından olan herkeste bulunduğu şüphelendiği bu yetenek Teg’de ortaya çıkmıştı.

Onca ay ve yıl ne zaman geçip gitmişti? Onca gün? Yeni bir hasat mevsiminde, Rahibeler Birliği hâlâ bu korkunç araftaydı. Odrade vaktin şimdiden sabah ortası olduğunu fark etti. Merkez’in ses ve kokuları ona kendilerini fark ettirdiler. Dışarıdaki koridorda birileri vardı. Ortak mutfakta tavuk ve lahana pişiyordu. Her şey normaldi.

Bu çalışma saatlerinde bile su hayalleri gören birine ne normal gelirdi ki? Deniz Çocuğu, Gammu'yu unutamıyordu... O kokuları, esintilerle savrulan okyanus yosunu parçacıklarını, her nefeste bol bol oksijen alınmasını sağlayan ozonu, Odrade'nin etrafındaki insanların yürüyüş ve konuşma tarzlarından öylesine belli olan muhteşem özgürlüklerini. Denizde yapılan sohbetler başka sohbetlere benzemez, Odrade'nin bir daha benzerini yaşamadığı kadar derin olurdu. Orada havadan sudan konuşmaların bile altmetni olurdu... Okyanus hitabetinin altından akıntılar akardı.

Odrade çocukluğunun denizinde salınmasını hatırlama ihtiyacı duydu. Oradayken tanıdığı güçleri, o daha masum zamanlarda öğrendiği güçlendirici nitelikleri tekrar hissetmeye ihtiyacı vardı.

Tuzlu suda yüzüstü uzandığını, nefesini olabildiğince uzun süre tutarak salındığını, denizin *şimdi* tüm kaygılarını alıp götürdüğünü hayal etti. Özüne indirgenmiş stres yönetimiydi bu. Odrade'nin içini derin bir huzur kapladı.

35

Suda salınıyorum, öyleyse varım.

Deniz Çocuğu uyarıyor ve canlandırıyor. Odrade normal haline dönmeye çok ihtiyacı olduğunu kendine hiç itiraf etmemişti.

Dün gece, yüzünün bir çalışma odası penceresindeki yansımasına bakmıştı; yaşlılık ve sorumluluklar, bir de üstüne bitkinlik yüzünden avurtlarının çöktüğünü ve ağız kenarlarının aşağı çekildiğini görünce afallamıştı: Şehvetli dudakları incelmış, yüzünün zarif kıvrımları uzamıştı. Sadece masmavi gözleri her zamanki yoğunlukla parlıyordu, bir de hâlâ uzun boylu ve kaslıydı.

Ani bir dürtüye kapılarak arama sembollerine bastı ve masanın yukarısındaki projeksiyona baktı: Rahibeler Meclisi Gezegeni havalimanında, yerde duran yok-gemi; o gizemli, zamandan soyutlanmış, yumru şeklinde, devasa makineler bütünü. İniş pistinde, yarı çalışır halde durduğu yıllar içerisinde zeminde büyük bir kısmı göçertmiş, oraya neredeyse sıkışmış-

tı. Büyük bir yumruydı; makineleri sadece onu kâhinlerden, özellikle de Bene Gesseritleri satmaktan özel bir haz alacak olan Lonca Seyrüsefercilerinden gizlemeye yetecek kadar çalışıyordu.

Odrade şimdi neden bu görüntüyü getirmişti?

O gemide hapis hayatı yaşayan üç kişi sebebiyle... Sağ kalan son Tleilax Efendisi olan Scytale, Murbella ve Duncan Idaho; Murbella'yla Idaho yok-geminin olduğu kadar aralarındaki cinsel bağın da esiriydiler.

Bütün bunlarda basit bir taraf yok hiç.

Bene Gesseritlerin büyük girişimlerinin basit açıklamaları olduğu nadirdi zaten. Yok-gemi ve içindeki kişiler ancak büyük bir girişim olarak sınıflandırılabilirdi. Masraflı. Enerji tüketimi açısından epey masraflı, yok-gemi bekleme modundayken bile.

Onca masraf sebebiyle her konuda aşırı tutumlu davranmaları enerji krizinin göstergesiydi. Bell'in kaygılarından biri de buydu. En tarafsız haliyle konuşurken bile sesinden belli oluyordu: "Kemerde sıkacak delik kalmadı artık!" Rahibeler Birliği'nin kaynaklarının böyle bolca tüketilmesini eleştiren Muhasebe'nin bugünlerde onları dikkatle izlediğini her Bene Gesserit biliyordu.

Bellonda habersizce, uzun adımlarla odaya daldı; sol kolunun altında rulo haline getirilmiş, ridulyan kristalinden kayıtlar taşıyordu. Yürürken yere öyle sert basıyordu ki döşemeden hıncını alır gibi bir hali vardı... Her adımda, "Al sana! Al! Bunu da al!" der gibiydi. Döşemeyi dövüyordu, ayakaltında olma suçunu işlediği için.

Odrade, Bell'in gözlerindeki ifadeyi görünce göğsünün sıkıştığını hissetti. Bellonda ridulyan kristalinden kayıtları hışımla masanın üstüne atınca "Pat!" diye ses çıktı.

"Lampadas!" dedi... Sesi acılı çıkmıştı.

Odrade'nin ruloyu açmasına gerek yoktu. *Deniz Çocuğu'nun kanlı suları gerçek oldu.*

"Kurtulan var mı?" Odrade'nin sesi gergin çıkmıştı.

“Yok.” Bellonda, Odrade’nin masasının yanında tuttuğu, her zamanki koltuk-köpeğine çöktü.

O sırada içeri giren Tamalane, Bellonda’nın arkasına oturdu. İkisi de yıkılmış görünüyordu.

Kurtulan yok.

Odrade yavaşça, memelerinden ayak tabanlarına dek ürperme izni verdi kendine. Böylesine ele verici bir tepkiyi başkalarının görmesi umurunda değildi. Bu çalışma odasında daha kötü tavırlar sergileyen Rahibeler olmuştu.

Odrade, “Raporu veren kim?” diye sordu.

“CHOAM’daki casuslarımızdan geldi; özel damgalıydı,” dedi Bellonda. “Bilgiyi Haham vermiştir şüphesiz.”

Odrade nasıl tepki vereceğini bilemedi. Arkadaşlarının arkasındaki geniş, kavisli cumbaya bakınca hafif hafif yağan kar taneleri gördü. Evet, bu haber dışarıda güç toplayan kışa uygundu kesinlikle.

Rahibeler Meclisi Gezegeni’ndeki Rahibeler bir anda kış gelmesinden hoşnut değildi. Hava Kontrol zorunluluklar yüzünden hava sıcaklığını epey düşürmek durumunda kalmıştı. Kışa azar azar geçilmediğinden bitkiler donma tehlikesi yaşayacak ve atıl hale geçecekti. Hava her gece üç dört derece soğuyordu. Bir hafta kadar sonra hava buz gibi olacaktı ve hep böyle sürecekmış gibi gelmeye başlayacaktı.

Bu soğuk, Lampadas’la ilgili habere uyuyor.

Bu hava değişiminin sonuçlarından biri de sisti. Odrade, kısa kar yağışının dinmesiyle birlikte sisin dağılmaya başladığını gördü. Bu hava koşulları epey kafa karıştırıcıydı. Çiylenme noktası aşılmıştı ve sis geride kalan ıslak noktalara doğru gidiyordu. Tülsü buhar halinde yerden yükseliyor ve yapraksız meyve ağaçlarının arasında zehirli bir gaz gibi geziniyordu.

Hiç kurtulan yok mu?

Odrade’nin soran bakışlarına Bellonda başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

Lampadas... Rahibeler Birliği gezegenler ağının bir incisi,

en iyi okullarının bulunduğu yer olan Lampadas da küllerle ve eriyip tekrar katılmışmış metalle kaplı, cansız bir küreye dönüşmüştü. Peki ya Başar Alef Burzmali ve askerlerini bizzat seçtiği savunma kuvveti? *Hepsi öldü mü?*

“Hepsi öldü,” dedi Bellonda.

Eski Başar Teg’in gözde öğrencisi Burzmali ölmüştü ve bunun hiçbir getirisi olmamıştı. Lampadas... O muhteşem kütüphane, mükemmel öğretmenler, parlak öğrenciler... Hepsi yok olmuştu.

Odrade, “Lucilla bile mi?” diye sordu. Lampadas’ın vali yardımcısı Rahibe Ana Lucilla’ya, ilk tehlike belirtisinde, felakete mahkûm kişilerden olabildiğince fazla Diğer Bellek toplayarak hemen oradan kaçması talimatı verilmişti.

Bellonda ısrarla, “Casuslar hepsinin öldüğünü söyledi,” dedi.

Sağ kalan Bene Gesseritlere verilen korkunç bir mesajdı bu: “Sıradaki sen olabilirsin!”

Odrade *Bir insan toplumu nasıl bu kadar duyarsızlaşmış zalim olabilir?* diye merak etti. Haberin bir Saygın Ana üssünde, kahvaltı masasında verildiğini hayal etti: “Bir Bene Gesserit gezegenini daha yok ettik. On milyar kişi ölmüş. Bu ay altı gezegen etti, değil mi? Kremayı uzatır mısın, canım?”

Odrade raporu eline alıp, dehşetten neredeyse camsılaşmış gözlerle göz attı. *Haham’dan geldiğine şüphe yok.* Raporu usulca bırakıp danışmanlarına baktı.

Bellonda... Yaşlı, şişman ve al yanaklı. Mentat Arşivci raporu okumak için lens takıyordu şimdi; bunun kendisi hakkında neler ele verebileceğini umursamıyordu. Bellonda’nın geniş yüzünü ekşiterek iri dişlerini sergilemesi çok şey anlatıyordu. Odrade’nin rapora verdiği tepkiyi görmüştü. Aynı şekilde misilleme yapılmasını bir kez daha isteyebilirdi. Doğal saldırganlığı sayesinde değer gören birinden beklenecek bir tepkiydi bu. Tekrar mentat moduna geçirilerek daha analitik olması sağlanmalıydı.

Odrade, Bell kendince haklı, diye düşündü. Ama aklımdaki şeyden hoşlanmayacak. Şimdi sözlerime çok dikkat etmeliyim. Planımı açıklamak için henüz erken.

“Bazen şiddete şiddetle karşılık vermek gerekir,” dedi. “Ama bunu çok iyi düşünmeliyiz.”

İşte! Böylece Bell’in patlamasını erteledim.

Tamalane koltuğunda hafifçe kımıldandı. Odrade kendisinden yaşlı olan o kadına baktı. Tam, orada, eleştirel sabır maskesinin ardında kendine hâkimdi. O dar yüzün tepesindeki kar beyazı saç: Yaşın verdiği bilgelik görüntüsü.

Maskenin ardına bakan Odrade, Tam’ın aşırı sert tavrını gördü; Tam’ın duruşu, gördüğü ve duyduğu hiçbir şeyden hoşlanmadığını söylüyordu.

Bell’in vücut yüzeylerinin yumuşaklığının aksine, Tamalane’in vücudu kemikli ve sağlamdı. Hâlâ kendini formda tutuyor, kas tonunu olabildiğince koruyordu. Fakat gözlerindeki şey bununla çelişiyordu: *İçine çekilmişlik, hayattan soyutlanmışlık var orada.* Evet, hâlâ gözlem yapıyordu fakat nihai inziva başlamıştı. Tamalane’in meşhur zekâsı bir tür kurnazlığa dönüşmüştü; şimdiki zamanda gördüklerinden çok, geçmiş gözlemler ve kararlara göre değerlendirme yapıyordu.

Yerine geçecek kişiyi hazırlamaya başlamalıyız. Sheeana olur bence. Sheeana bizim için tehlikeli ama ümit de vaat ediyor epey. Hem Dune’da büyüdü.

Odrade, Tamalane’in güreşlerine odaklandı. Kadının gözkapaklarının üstünde, karmakarışık halde, gizleyici bir şekilde asılı dururlardı genellikle. *Evet. Tamalane’in yerine Sheeana geçmeli.*

Tam, çözmeleri gereken karmaşık sorunları bildiğinden bu kararı kabul ederdi. Odrade kararını Tam’a açıklarken tehlikenin büyüklüğüne dikkat çekmesinin yeterli olacağını biliyordu.

Onu özleyeceğim, lanet olsun!

Liderlerin tarihin akışına göre hareket ettiğini bilmeden tarihi anlayamazsınız. Her lider egemenliğini sürdürmek için yabancıların varlığına ihtiyaç duyar. Örneğin benim kariyerimi ele alalım: Hem liderdim hem yabancı. Sadece bir Kilise Devlet yarattığımı var-saymayın. Bu liderlik işlevimdi ve tarihsel modelleri kopyaladım. Çağımın sanatının barbarca oluşu yabancılığıma ortaya koyuyor. En gözde şiir tarzı: Epik. En popüler dramatik ideal: Kahramanlık. Danslar: Çılgınca ve esrikçe. İnsanlara ellerinden neyi aldığımı sezdiren uyarıcılar. Neyi aldım? Tarihte bir rol seçme hakkını.

—II. LETO (TİRAN), Vether Bebe Çevirisi

Lucilla, *Öleceğim!* diye düşündü.

N'olur, sevgili Kız Kardeşlerim... Zihnimdeki değerli yükü aktarmadan ölmeyeyim, n'olur!

Kız Kardeşler!

Bene Gesseritler arasında aile kavramından nadiren bahsedilse de öyle bir his vardı. Genetik açıdan *sahiden* akrabaydılar. Diğer Bellekleri sayesinde akrabalarının çoğunu tanıyorlardı da. “Kardeş torunu” ya da “büyükhala” gibi özel terimler kullanılmalarına gerek yoktu. Akrabalık ilişkilerini, kumaşındaki iplikleri gören bir dokumacı gibi görüyorlardı. *Kumaşın* çözgü ve argaçtan oluştuğunu biliyorlardı. Aile’den daha uygun bir sözcüktü bu... Kumaş. Rahibeler Birliği’nin kumaşı Bene Gesserit’ti fakat argacı kadim Aile içgüdüsiydi.

Lucilla şu an kız kardeşlerini yalnızca Aile olarak görüyordu. Taşıdığı şeylere Aile’nin ihtiyacı vardı.

Gammu’ya kaçmakla aptallık ettim!

Ama hasarlı yok-gemisi daha ileri gidebilecek durumda değildi. Saygın Anaların saldırısı nasıl da şeytani ölçüde şiddetli olmuştu! Ne kadar nefret dolu oldukları bundan anlaşılıyordu ve bu nefret Lucilla’yı dehşete düşürüyordu.

Lampadas’tan kaçış yollarına ölüm tuzakları serpiştirmişlerdi: Büklümuzay’ın çevresine tohum gibi atılmış, her biri alan projektörü ve temas anında ateş açan lazer silahıyla donatılmış

küçük yok-küreler. Lazer ışını yok-küredeki Holtzman jeneratörüne isabet ettiğinde zincirleme reaksiyon başlıyor ve nükleer enerji açığa çıkıyordu. Mayın tarlasına daldığınızda kendinizi sessizce yayılan müthiş bir patlamanın içinde buluyordunuz. Pahalı ama etkili! Böyle patlamalardan yeterli sayıda olursa dev bir Lonca gemisi bile boşlukta enkaza dönerdi. Lucilla'nın gemisinin savunma analiz sistemi, tuzağı çok geç keşfetmişti fakat Lucilla'nın şansı yaver gitmişti herhalde.

Şimdiyse, Gammu'da içinde bulunduğu bu izole çiftlik evinin ikinci kat penceresinden dışarı bakarken kendini şanslı hissetmiyordu. Pencere açıldı ve esen ikindi rüzgârı kaçınılmaz petrol kokusunu getiriyordu; dışarıda yanan bir ateşin dumanındaki pis kokuydu bu. Harkonnenlar bu gezegene yağlı damgalarını öyle bir vurmuşlardı ki asla silinmeyebilirdi.

Lucilla'nın buradaki bağlantısı emekli bir Suk doktoruydu fakat Lucilla o adamın aslında çok daha fazlası olduğunu biliyordu; bu öyle büyük bir sırdı ki Bene Gesserit'te bilen pek az kişi vardı. Özel bir bilgi sınıfına giriyordu: *Aramızda bile konuşmadığımız, yoksa bize zarar verecek sırlar. Hayatlarımızı paylaşıırken bile Kız Kardeşlerimize aktarmadığımız çünkü akacakları kanal bulunmayan sırlar. Zorunlu olmadıkça bilmeye cesaret edemediğimiz sırlar.* Lucilla bu sırrı tesadüfen, Odrade'nin yaptığı bir ima sayesinde öğrenmişti.

“Gammu'nun nesi ilginçtir, bilir misin? Mmmmm, orada sadece takdis edilmiş yiyecekler yiyen ve bu sayede bir arada duran geniş bir kitle var. Asla asimile olmamış göçmenlerin getirdiği bir âdet bu. Kendi aralarında yaşar, yabancılardan çocuk yapmayı hoş karşılamazlar filan. Her zamanki gibi, bölük pörçük efsanelerini fısıltıyla, söylentilerle yayarlar elbette. Bu yüzden de iyice izole olurlar. İstedikleri tam da budur zaten.”

Lucilla bu tanıma çok uyan kadim bir topluluk biliyordu. Merakı kabarmıştı. Araştırdığı topluluğun İkinci Uzay Göçü'nden kısa süre sonra yok olduğu sanılıyordu. Arşivleri sessiz sedasız taradıkça Lucilla'nın merakı iyice artmıştı. Hayat tarzları, dini ayinlerine –özellikle de kollu büyük şamdanları-

na- dair söylentiler, dini bayramlarda çalışmayı yasaklamaları... Üstelik tek bulundukları yer Gammu değildi!

Bir sabahın sıra dışı sakinliğinden istifade eden Lucilla “izdüşümsel tahminini” (mentat hesaplaması kadar güvenilir olmasa da kuramdan fazlasıydı) sınamak için çalışma odasına girmişti.

“Bana yeni bir görev vereceksin galiba.”

“Arşivlerde epey zaman geçirdiğini görüyorum.”

“Bunu yapmanın tam sırası diye düşündüm.”

“Bağlantılar kurmak için mi?”

“*Bir tahmin.*” *Gammu’daki gizli topluluk Yahudiler, değil mi?*

“Seni göndereceğimiz yer hakkında özel bilgilere ihtiyacın olabilir.” Son derece rahat.

Lucilla davet beklemeden Bellonda’nın koltuk-köpeğine kurulmuştu.

Odrade eline kâğıt kalem alıp bir şeyler yazdıktan sonra mesajı iletişim-gözlerinin göremeyeceği şekilde, gizlice Lucilla’ya uzatmıştı.

Lucilla kendisinden isteneni anlamış ve mesajı yakın tutarak, eğdiği başıyla gizleyerek okumuştü.

“Tahminin doğru. Ama bu sırrı açığa vurmaktansa ölmeyi yeğlemelisin. Bizimle işbirliği yapmalarının (ki büyük bir güvenin göstergesi) bedeli bu.” Lucilla mesajı ufak parçalara bölmüştü.

Odrade arkasındaki duvara dönmüştü; gözünden ve avuç içinden kimlik tespiti yapılmasından sonra duvardaki panellerden biri açılmıştı. Odrade içeriden ufak bir ridulyan kristali çıkarıp Lucilla’ya vermişti. Kristal sıcaktı fakat Lucilla ürpermişti. Bu büyük sır ne olabilirdi? Odrade çalışma masasının altından güvenlik başlığını çıkarıp döndürerek uygun pozisyona getirmişti.

Lucilla, kristali başlıktaki yuvasına titreyen ellerle yerleştirdikten sonra başlığı takmıştı. Zihninde sözcükler belirmişti anında... Aslında çok eski aksanlara alışkın biri, kolay anlaşılacak için çağdaş aksanla konuşuyordu sanki: “Dikkatinin çe-

kildiği o insanlara Yahudi denir. Binlerce yıl önce, kendilerini korumak için bir karar verdiler. Sürekli katledilmekten kurtulmak için ortadan kaybolacaklardı. Uzun yolculukları bunu hem mümkün hem de cazip kıldı. Sayısız gezegende saklandılar –onların Dağılışı’yı bu– ve sırf kendilerinin yaşadığı gezegenleri de vardır muhtemelen. Ama bu, varlıklarını sürdürmek için kusursuzlaştırmak zorunda kaldıkları kadim pratikleri bıraktıkları anlamına gelmiyor. Eski dinleri biraz değişmiş de olsa sürüyordur mutlaka. Eski çağlardan bir Haham senin çağına gelse ve bir Sebt Günü’nü bir Yahudi evinde, bir menora şamdanının ardında geçirse hiç yabancılık çekmezdi herhalde. Fakat kendilerini öyle iyi gizlerler ki bir Yahudi’yle ömür boyu birlikte yaşarsın da Yahudi olduğundan haberin olmaz. Buna ‘Azami Kamuflej’ diyorlar, tehlikelerini bilmelerine karşın da uyguluyorlar.”

Lucilla bunu sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Öylesine gizli bir şey, varlığından sadece şüphelenenlere bile tehlikeli gelirdi. *“Yoksa niye öyle gizli tutsunlar ki? Söylesene!”*

43

Kristal, sırlarını Lucilla’nın bilincine aktarmayı sürdürmüştü: “Keşfedilme tehlikesi karşısındaki tepkileri standarttır: ‘Eski dinimizi arıyoruz. Geçmişimizin en iyi yönlerini canlandırma-ya çalışıyoruz.’”

Lucilla böyle insanları bilirdi. Onlara “manyak uyanışçılar” denirdi. İnsanlar genellikle böyleleriyle ilgilenmezdi. *“Ha, onlar mı? Şu manyak uyanışçılardan işte.”*

“Maskeleme sistemi (diye devam etmişti kristal) bizim üstümüzde işe yaramadı. Yahudilerin soyağaçlarına dair sağlam kayıtlarımız ve Diğer Bellekler, o gizliliğin sebeplerini söylüyor. Onlara uzun süre karışmadık; ta ki ben, yani Başrahibe Ana, Corrin Muharebesi sırasında ve sonrasında (*Cidden çok eskymiş!*), Rahibeler Birliği’mizin gizli bir cemiyete, gerektiğinde yardım taleplerimize olumlu yanıt verecek bir topluluğa ihtiyacı olduğunu anlayana dek.”

Lucilla şüphecilğe kapıldığını hissetmişti. *Talepler mi?*

Çok eskiden yaşamış olan o Başrahibe Ana sözlerinin şüp-

heyle karşılanacağını tahmin etmişti. “Reddedemeyecekleri taleplerimiz oluyor bazen. Ama onlar da bizden taleplerde bulunuyor.”

Bu yeraltı cemiyetinin gizemi Lucilla’nın epey ilgisini çekmişti. Gizlilikleri had safhadaydı. Lucilla’nın Arşivcilere üstün-körü sorduğu sorulardan pek bir sonuç çıkmamıştı. “Yahudiler mi? O da ne? Ha, evet... Eski bir tarikat. Kendin ara. Böyle boş dinsel araştırmalara harcayacak vaktimiz yok bizim.”

Kristalin söyleyecekleri bitmemişti: “Yahudiler onları taklit ettiğimizi düşünüyor; bu bazen hoşlarına gidiyor, bazen de kızıyorlar. Üreme programımızda, çiftleşme örüntüsünün kontrolünde kadınların belirleyici olmasını bir Yahudi geleneği olarak görüyorlar. Yahudilik anneden geçer.”

Kristal sözlerini tamamlamıştı: “Yahudilerin göçü unutulmayacak. Sırlarını gizli tutmak bizim için büyük bir onur meselesidir.”

Lucilla başlığı kafasından çıkarmıştı.

44

Odrade kristali gizli yerine geri koyarken, “Lampadas’daki çok hassas bir göreve gönderilecek ideal kişinin,” demişti.

Bunlar geçmişti kaldı; artık ölmüşlerdir muhtemelen. Odrade’nin “hassas görevi” beni ne duruma düşürdü!

Gammu’daki çiftlik evinin penceresinden bakan Lucilla, büyük bir mahsul taşıyıcısının çiftliğe girdiğini gördü. Aşağıda hareketlenme olmuştu. Büyük taşıyıcıya doğru, sebze dolu küfeler çeken ırgatlar geliyordu dört bir yandan. Lucilla kesik sakızkabağı sapı sıvılarının kesif kokusunu aldı.

Pencereden ayrılmadı. Çiftlik sahibi ona yerel giysiler vermişti... Uzun, soluk gri bir gündelik cüppe ve kum sarısı saçını örtecek, parlak mavi bir türban. Gereksiz yere dikkat çekmemesi çok önemliydi. Başka kadınların durup ırgatları izlediğini görmüştü. Buradaki varlığı tuhaf bulunabilirdi.

Büyük taşıyıcının süspansörleri, bölmeli kasaya yüklenmekte olan mahsullerin ağırlığı altında zorlanmaya başlamıştı şimdiden. Operatör, taşıyıcının ön kısmındaki saydam bölmede ayakta durmuş, ellerini direksiyona koymuş, dosdoğru ileri

bakıyordu. Bacaklarını iyice açmıştı; öne, eğimli destekler ağına eğilince sol kalçası güç göstergesine dokundu. Yüzü esmer ve epey kırışıklı, kırçıl saçlı, iriyarı bir adamdı. Vücudu da tıpkı kullandığı makine gibi ağır hareket ediyordu... Makinenin bir uzantısıydı. Pencerenin önünden geçerken bir an başını kaldırıp Lucilla'ya baktıktan sonra gözlerini tekrar ileriye, Lucilla'nın tepeden gördüğü binalarla çevrili geniş yükleme alanına çevirdi.

Lucilla, *Makinesinin parçası olmuş*, diye düşündü. İnsanların uğraştıkları şeylere uyum sağlaması hakkında bir şey söylüyordu bu. Lucilla bu düşüncenin kendisini zayıflattığını hissetti. İnsan tek bir şeye fazla odaklanırsa diğer yetilerinde körelme olurdu. *Yaptığımız şeye dönüşürüz.*

Birden kendini dev bir makinenin operatörü olarak gördü; taşıyıcıdaki o adamdan hiç farkı yoktu.

Dev makine gürültüyle bahçeden çıktı; operatörü bir daha Lucilla'ya bakmamıştı. Bir kez görmüştü zaten. Neden tekrar baksındı ki?

Lucilla, hamilerinin bu saklanma yerini seçmekle akıllılık ettiklerini düşündü. Burası düşük nüfuslu bir bölgeydi; etraf-taki işçiler güvenilir insanlardı; gelip geçenler de pek meraklı değildi. Sıkı çalışmak merakı köreltirdi. Lucilla buraya getirildiğinde yöre halkının genel özelliklerini saptamıştı. Akşam olur olmaz evlerine gidiyorlardı. Bir bölgenin nüfus yoğunluğu iş sonrası saatlerinden anlaşılabilirdi. İnsanları erken yatıyorsa düşük nüfuslu bir yer demekti. Gece hayatıysa insanların tatminsiz olduğu, fazla yakındaki kişilerin faaliyet ve titreşimlerini içten içe fark edip kıpır kıpır oldukları anlamına gelirdi.

Niye böyle içedönük bir hale geldim?

Rahibeler Birliği'nin ilk geri çekilişinin başlarında, Saygın Anaların en korkunç saldırıları başlamadan önce Lucilla "biri-lerinin onları öldürmek için peşlerine düştüğü" fikrini kabul-lenmekte güçlük çekmişti.

Pogrom! Haham o sabah, "Lucilla için ne yapabileceğine bakmak" üzere gitmeden önce, bu yaşananları böyle adlandı-rmıştı.

Lucilla, Haham'ın bu sözcüğü uzun ve acı anılara dayanarak seçtiğinin farkındaydı fakat bu *pogrom*'dan önce, Gammu'ya ilk gelişi dışında, koşullar karşısında kendini bu kadar çaresiz hissettiğini hatırlamıyordu.

O zaman da kaçaktım.

Rahibeler Birliği'nin şimdiki durumu, Tiran'ın hükümdarlığında çektiklerine benziyordu fakat *Tanrı İmparator* (şimdi düşününce anlaşılıyordu ki) Bene Gesseritleri yok etmeyi değil, onlara hükmetmeyi düşünmüştü sadece. Bunu yapmıştı da!

O lanet Haham nerede kaldı?

Haham modası geçmiş bir gözlük takan, etkileyici, iriyarı bir adamdı. Geniş yüzü güneşten epey kararmıştı. Yaşlı olduğu sesinden ve hareketlerinden belli olsa da yüzünde fazla kırışıklık yoktu. Gözlüğü, Lucilla'yı tuhaf bir ilgiyle izleyen, çukura kaçmış kahverengi gözlerine dikkat çekiyordu.

Lucilla müşkülâtını açıkladığında (burada, üst kattaki bu çıplak duvarlı odada) adam "Saygın Analar ha?" demişti. "Tanrım! Bu zor bir durum."

Lucilla bu tepkiyi tahmin etmiş ve dahası, adamın bunu bildiğini anlamıştı.

"Gammu'da sizi arayanlara yardım eden bir Lonca Seyrüsefercisi var," demişti Haham. "Duyduğuma göre Edriclerdenmiş; çok güçlüymüş."

"Bende Siona kanı var. Beni *göremez*."

"Beni ve halkımdan hiç kimseyi de bulamaz, aynı sebepten ötürü. Biz Yahudiler koşullara ayak uydururuz, bilirsiniz."

"O Edric'i gösteriş için getirdiler," dedi Lucilla. "Pek bir şey yapamaz."

"Ama getirdiler sonuçta. Korkarım sizi bu gezegenden sağ salım çıkarmamız mümkün değil."

"Ne yapabiliriz peki?"

"Bakalım, göreceğiz. Halkım tamamen âciz değildir, anlarsınız ya?"

Lucilla, adamın içten konuştuğunu ve onun için kaygılandığını anlamıştı. Haham, Saygın Anaların cinsellikle baştan

çıkarmaya çalışmalarına direndiklerinden ama bunu “dikkat çekmemek için gizlice yaptıklarından” bahsetmişti.

“Gidip birkaç kişinin kulağına fısıldayayım,” demişti.

Lucilla bütün bunların onu tuhaf bir şekilde canlandırıldığını hissediyordu. Doktorları soğuk ve zalim bulurdu çoğunlukla. Sukların hizmet etmeye, şefkatli ve destekleyici olmaya koşullandırıldıklarını bilmek içini rahatlatırdı biraz. (*Ama acil durumlarda bütün bunlar geçersiz kalabilir.*)

Kendini sakinleşmeye vererek, *bireysel ölüm eğitiminde* öğrendiği özel mantrasını tekrarlamaya başladı.

Öleceksem aşkın bir ders aktarmalıyım. Giderken içim rahat olmalı.

Bu biraz işe yaradı fakat Lucilla hâlâ titriyordu. Haham gidelî fazla uzun süre olmuştu. Bir terslik vardı.

Ona güvenmekle hata mı ettim?

Haham’la yaptığı konuşmayı gözden geçirirken, giderek karamsarlaşmasına karşın kendini Bene Gesserit tarzı bir naifliğe zorladı. Gözetmenleri buna “toyluktan kaynaklanan ama çoğu kez cehaletle karıştırılan masumluk” derdi. Her şeye bu naiflikle baktı. Mentatlarınkine yakın bir performanstı bu. Veriler önyargısızca giriyordu. “Sen evreni yansıtan bir aynasın. Deneyimlediğin sadece bu yansımadır. İmgeler duyularından seker. Hipotezler oluşur. Yanlış bile olsalar önemlidirler. Bu istisnai durumda, birden fazla yanlış veriyle doğru kararlar verilebilir.”

“Gönüllü hizmetkârlarınız,” demişti Haham.

Bir Rahibe Ana’yı kaygılandırarak bir sözdü bu.

Odrade’nin kristalinden duyduğu açıklamalar yetersiz gelmeye başladı birden. *Mesele kazançtır hemen her zaman.* Bunun kinik bir görüş olduğunu kabul etse de doğruluğunu engin deneyimlerden biliyordu. İnsan doğasının bu çıkarıcı yönünü ortadan kaldırma girişimleri pratikte hep başarısız olmuştu. Sosyalist ve komünist sistemler kazancı ölçen sayaçları değiştiriyordu, o kadar. Devasa idari bürokrasilerde... Sayaç erkîti.

Lucilla belirtilerin hep aynı olduğunu düşünerek kendini uyardı. Mesela Haham’ın bu büyük çiftliği! Emekli bir Suk’a

göre bir yer miydi? Lucilla buranın diğer kısımlarını biraz görmüştü: Uşaklar, daha lüks odalar. Dahası da vardı mutlaka. Sistem ne olursa olsun sonuç hep aynıydı: en leziz yiyecekler, güzel sevgililer, sınırsız seyahat imkânı, muhteşem tatil mekânları.

Bunların fazlası insanı sıkar; biz sıkıldık.

Lucilla zihninin huzursuzca gevezelik ettiğinin farkındaydı fakat bunu engelleyemiyordu. *Sağ kalmak. Talep sisteminin temelinde sağ kalmak yatar daima. Bense Haham'la halkının varlığını tehlikeye atıyorum.*

Haham ona yaltaklanmıştı. *Bize yaltaklananlardan daima sakınmalı; güçlü olduğumuzu düşündükleri için yaparlar bunu. Büyük güruhların hizmetkârımız olduğunu, her dediğimizi yapmaya can attıklarını görmek ne kadar gurur okşayıcıdır! Ne kadar zayıflatıcıdır.*

Saygın Anaların düştüğü hata.

Haham niye bu kadar gecikti?

Rahibe Ana Lucilla'yı satmak için pazarlık mı yapıyordu?

48

Aşağıdaki bir kapı gürültüyle kapanınca Lucilla'nın ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Bir merdivenden gelen telaşlı ayak sesleri duydu. Bu insanlar amma ilkeldi. Merdivenler! Kapı açılırken Lucilla döndü. Haham beraberinde yoğun melanj kokusu getirerek girdi. Kapıda durup, Lucilla'nın ruh halini saptamaya çalıştı.

“Gecikmemi başışlayın, Leydim. Lonca Seyrüsefercisi Edric beni çağırıp sorguya çekti de.”

Baharat kokusunun sebebi buydu demek. Seyrüseferciler hayatları boyunca, turuncu melanj gazıyla dolu tanklarda yaşardı; duman yüzünden suratları görülmezdi pek. Lucilla, Seyrüseferci'nin V şeklindeki minik ağzını ve çirkin, sarkık burnunu hayal edebiliyordu. Seyrüsefercilerin dev suratlarında ağız ve burunları küçücük kalırdı; şakakları nabız gibi atardı. Haham, Seyrüseferci'nin melodik ulumalarını simültane olarak Galach diline aktaran tonlamasız mek-çeviriden çok rahat-sız olmuş, kendini tehdit altında hissetmişti herhalde.

“Ne istiyormuş?”

“Sizi.”

“Peki o...”

“Emin değil ama bizden şüphelendiğinden kuşku yok. Gerçi herkesten şüpheleniyor.”

“Seni takip ettiler mi?”

“Gerek yok. Beni ne zaman isteseler bulabilirler.”

“Ne yapacağız?” Lucilla fazla çabuk, fazla yüksek sesle konuştuğunu biliyordu.

“Leydim...” Haham üç adım yaklaşınca Lucilla adamın alnındaki ve burnundaki teri gördü. Korku. Lucilla kokusunu alabiliyordu.

“Evet, ne diyeceksin?”

“Saygın Anaların faaliyetlerinin ekonomik sebeplerini... Çok ilginç buluyoruz.”

Lucilla korktuğunun başına geldiğini düşündü. *Anlamıştım zaten! Beni satıyor!*

“Siz Rahibe Anaların da gayet iyi bildiğiniz gibi, ekonomik sistemlerde hep boşluklar vardır.”

“Eee?” Lucilla son derece tetikteydi.

“Herhangi bir malın ticaretinin kısmen engellenmesi daima tacirlerin, özellikle de büyük dağıtımcıların kazancını artırır.” Adamın sesindeki tereddüt kaygı vericiydi. “Uyuşturucu kaçakçılığının sınırlarınızda önlenebileceğini sanmak bu yüzden saçmadır.”

Ne demeye çalışıyordu? Çömezlerin bile bildiği temel gerçeklerden bahsediyordu. Artan kazanç sınır muhafızlarını güvenle aşma yolunda kullanılırdı hep, çoğunlukla da bizzat muhafızlar satın alınırdı.

Saygın Anaların hizmetkârlarına rüşvet mi verdi? Ama bunun garantisi olmadığını biliyor olmalı.

Lucilla, Haham’ın düşüncelerini toparlamasını bekledi; adam ağzındaki baklayı Lucilla’ya en makul geleceğine inandığı şekilde çıkarmak istiyordu besbelli.

Neden Lucilla’nın dikkatini sınır muhafızlarına çekmişti? Öyle yapmıştı kesinlikle. Muhafızların amirlerine ihanet et-

mek için bahaneleri hazır olurdu hep: “Ben yapmasam başkası yapar.”

Lucilla umutlanmaya cesaret etti.

Haham genzini temizledi. Aradığı sözcükleri bulduğu ve zihninde sıraya dizdiği belliydi.

“Gammu’dan sağ çıkmanızın mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Lucilla bu kadar kötü bir haberin böyle pat diye verilmesini beklememişti. “Ama...”

“Ama taşıdığınız bilgiler ayrı mesele.”

Haham’ın sınırlar ve muhafızlardan bahsetmesinin sebebi buydu demek!

“Anlamıyorsun, Haham. Sahip olduğum bilgiler sadece birkaç sözcükten ve birtakım uyarılardan ibaret değil.” Lucilla parmağıyla alnına tık tık vurdu. “Burada bir sürü değerli hayat var; yeri doldurulamayacak onca eşsiz deneyim; öyle önemli bilgiler ki...”

50

“Ahhh, ben sizi çok iyi anlıyorum Leydim. Problemimiz sizin beni anlamıyor oluşunuz.”

Anlamaktan bahsedip duruyor!

“Şu an bel bağladığım şey onurunuz,” dedi Haham.

Ahhhh, Bene Gesseritlerin efsanevi dürüstlüğü ve güvenilirliği... Söz verdik mi tutarız!

“Sizleri ele vermektense ölürüm, biliyorsun,” dedi Lucilla.

Haham âcizce ellerini açtı. “Buna tamamen eminim, Leydim. Mesele ele vermek değil, Rahibeler Birliği’nize daha önce hiç ifşa etmediğimiz bir şey.”

“Ne demeye çalışıyorsun?” Lucilla çok buyurgan bir sesle, neredeyse Ses’i kullanarak konuşmuştu (oysa bu Yahudiler üstünde Ses’i kullanmayı asla denememesi konusunda uyarılmıştı).

“Sizden söz almak durumundayım. Söyleyeceğim şey yüzünden bize karşı cephe almayacağınıza söz vermeniz gerek. İkilemimize bulduğum çözümü kabul edeceğinize söz vermeniz.”

“Ne olduğunu bilmeden mi?”

“Evet çünkü bunu sizden istiyorum, Rahibeler Birliği’nize olan sadakatimizin sürdüğü konusunda da sizi temin ediyorum.”

Lucilla, Haham’a dikkatle bakarak, adamın aralarına koyduğu bu engelin ardını görmeye çalıştı. Haham’ın yüzeysel tepkilerini okuyabiliyordu fakat bu beklenmedik tavrının altındaki gizemli şeyi değil.

Haham bu ürkünç kadının karar vermesini bekledi. Rahibe Analar onu hep huzursuz ederdi. Lucilla’nın vermek zorunda olduğu kararı biliyor ve ona acıyordu. Acıdığıнын yüzünden okunduğunu da görüyordu. Öyle çok ve öyle az şey biliyorlardı ki. Güçleri barizdi. Gizli İsrail hakkında bildikleri de öyle tehlikeliydi ki!

Ama onlara bunu borçluyuz. Bu kadın Seçilmişlerden olmasa da borç borçtur. Onur onurdur. Gerçek gerçektir.

Bene Gesseritler, Gizli İsrail’e zor zamanlarında pek çok kez yardım etmişlerdi. Hem Yahudiler pogromun ne olduğunu iyi bilirdi; uzun açıklamalara gerek yoktu. Pogrom, Gizli İsrail’in ruhuna damgasını vurmuştu. *Ağza alınmaz olan* sayesinde de, seçilmiş halk asla unutmuyacaktı. Nasıl affedemezlerse, unutmayacaklardı da.

Günlük ayinlerle canlı tutulan (ve toplumsal paylaşımlarda periyodik olarak vurgulanan) anılar, Haham’ın yapması gerektiğini bildiği şeyin üstüne parlak bir hale düşürüyordu. Ve bu zavallı kadın! O da anılar ve koşulların kurbanıydı.

Kazanın içine! İkimiz de!

“Söz veriyorum,” dedi Lucilla.

Haham odanın yegâne kapısına geri dönüp açtı. Kapının ardında uzun kahverengi cüppeli, daha yaşlı bir kadın duruyordu. Haham eliyle çağırınca kadın içeri girdi. Suda fazla kalmış tahta parçası rengindeki saçı ensesinde düzgünce topuz yapılmıştı. Avurtları çökük, kırışıklı yüzü kuru badem gibi karaydı. Fakat gözleri! Masmaviydi! Ve o çelik gibi sert bakışlar...

“Bu Rebecca; bizdendir,” dedi Haham. “Tehlikeli bir şey yaptı, ki eminim anlamışsınızdır.”

Lucilla, “Baharat ıstırabı,” diye fısıldadı.

“Yapalı epey oluyor ve bize iyi hizmet etti. Şimdi de size hizmet edecek.”

Lucilla emin olmak zorundaydı. “Paylaşabilir misin?”

“Hiç yapmadım, Leydim... Ama nasıl yapılır biliyorum.” Rebecca konuşurken Lucilla’ya yaklaştı ve tam dokunacakken durdu.

Başlarını eğip alınlarını değdirdiler. Ellerini kaldırıp birbirlerinin sunduğu omuzlarını kavradılar.

Zihinleri birbirine kilitlenirken Lucilla bir düşünce gönderdi: “Bunu Kız Kardeşlerime iletmelisin!”

“Söz veriyorum, Leydim.”

Birbirlerini kandıramazlardı; zihinleri tamamen iç içe geçmişti... Bu mutlak açıklık, gücünü ya yakın ve kesin ölümden ya da eski Fremenlerin haklı olarak “küçük ölüm” dediği zehirli baharat özünden alırdı. Lucilla, Rebecca’nın verdiği sözü kabul etti. Yahudilerin bu yabancı Rahibe Anası hayatını verdiği söze adadı. Bir şey daha! Lucilla bunu görünce afalladı. Haham, onu Saygın Analara satmayı planlıyordu. Mahsul taşıyıcısının sürücüsü, Saygın Anaların adamlarındandı; çiftlikte sahiden de Lucilla’nın eşkaline uyan bir kadın bulunup bulunmadığına bakmaya gelmişti.

Rebecca’nın içtenliği, Lucilla’ya kaçış yolu bırakmadı: “Adımıza leke sürmeden kendimizi kurtarabilmemizin tek yolu bu.”

Demek Haham bu yüzden onun muhafızları ve güç simsarlarını düşünmesine sebep olmuştu! *Zekice, çok zekice. Ve kabul ettim, ki edeceğimi biliyordu.*

Rahibe Ana Sheeana heykel kaidesinin başında duruyordu. Ellerindeki pençe şeklinde biçimlendiriciler egzotik eldivenler gibiydi. Kaidenin üstünde duran siyah sensiplaz neredeyse bir saattir onun elleri altında biçim bulmaktaydı. Sheeana içindeki vahşi bir yerden akan ve gerçekleştirilmeyi arzulayan yaratıya yakın hissediyordu kendini. Yaratıcı güç öyle yoğundu ki Sheeana'nın tüylerini ürpertiyordu... Sağındaki koridordan geçenlerin o gücü hissetmemesine şaşıyordu. Atölyesinin kuzey penceresinden giren loş ışık arkasından vuruyordu, batı penceresinden ise çölde batan güneşin turuncu ışığı süzülmekteydi.

Sheeana'nın bu Çöl Gözlem İstasyonu'ndaki başasistanı Prester birkaç dakika önce uğrayıp kapıdan konuşmuştu fakat Sheeana'nın heykel yaparken rahatsız edilmek istemediğini istasyondaki herkes bilirdi.

53

Sheeana geri çekildi ve alnına düşmüş, güneşten yer yer rengi açılmış kahverengi saçını elinin tersiyle geriye attı. Karşısındaki siyah plaz adeta ona meydan okuyordu; Kıvrımları ve düzlemleriyle, Sheeana'nın kendi içinde sezdiği şekle *neredeyse* girmişti.

En korktuğum zamanlarda buraya, yaratmaya gelirim, diye düşündü.

Aklından bu düşüncenin geçmesiyle birlikte içindeki yaratıcılık ateşi azalınca, heykeli tamamlamaya iki misli şevkle verdi kendini. Biçimlendiricili ellerini plazın üstünde gezdiriyordu; dokunduğu yerlerde biçimlenen kara şekil, delice bir rüzgârın önüne kattığı bir dalga gibiydi.

Kuzey penceresinden gelen ışık solunca tavan kenarlarındaki otomatik sarımtırak korküreler yandı fakat aynı şey değildi. Aynı şey değildi!

Sheeana geri çekilip eserine baktı. İstedikğine yakın olmuştu... Ama yeterince değil. Kendisinin içindeki forma neredeyse

dokunabiliyor, doğmaya çabaladığını hissedebiliyordu. Fakat plaz uygun değildi. Sheeana'nın sağ eliyle indirdiği darbe kaidenin üstündeki plazı siyah, yuvarlak bir kütleyle indirgedi.

Lanet olsun!

Biçimlendiricileri çıkarıp heykel kaidesinin yanındaki rafa bıraktı. Batı penceresinden görülen ufukta turuncu şerit vardı hâlâ. Hızla sönüyordu, tıpkı kendisinin içindeki yaratıcılık alevinin sönmesi gibi.

Günbatımı manzaralı pencereye uzun adımlarla gidince, o günkü arama ekiplerinin sonuncusunun tam o sırada dönmekte olduğunu gördü. Güneyde, giderek yaklaşan kumulların yolunda açılan geçici düzlükte, iniş ışıkları ateşböcekleri gibi hızla hareket ediyordu. Topterlerin ağır ağır inmesi, baharat püskürtüsüne ya da bölgeye salınmış kumalabalıklarının niha-yet kumsolucanına dönüşmeye başladığını gösteren başka bir belirtiye rastlamadıklarını gösteriyordu.

Solucanların çobanım ben... Belki de asla gelmeyecek olan solucanların.

Pencere camında Sheeana'nın yüzünün karanlık yansıması vardı. Yüzündeki Baharat İstirabı izlerini görebiliyordu. Dune'lu zayıf, esmer ve kimsesiz çocuk, uzun boylu ve oldukça sert bir kadına dönüşmüştü. Fakat kahverengi saç telleri, ense-
sindeki gergin topuzdan çıkmakta ısrarlıydı hâlâ. Masmavi göz-
lerindeki vahşiliği de görebiliyordu. Başkaları da görebiliyordu. Sorun da buydu işte; Sheeana'nın bazı korkularının kaynağıydı.

Missionaria'nın *Sheeana'mız* için yaptığı hazırlıkları durdurmak olanaksız gibi görünüyordu.

Dev kumsolucanları yetişirse... Şeyh Hulud geri dönecekti! Bene Gesseritlerin Missionaria Protectiva'sı da Sheeana'yı saf-dil insanların tapınacağı bir dinsel figüre dönüştürmeye hazır-dı. Efsane gerçek olacaktı.... Tam da Sheeana'nın yapmaya ça-lıştığı o heykel gibi yaratılacaktı.

Kutsal Sheeana! Tanrı İmparator onun idaresinde! Bakın, kutsal kumsolucanları Sheeana'ya nasıl da itaat ediyor! Leto geri getirildi!

Saygın Anaları etkiler miydi bu? Muhtemelen. Tanrı İmparator'a Guldur adıyla, en azından görünüşte tapıyorlardı.

Gerçi "Kutsal Sheeana"nın yalnızca cinsel öğretisini uygulayacaklardı muhtemelen. Sheeana, Bene Gesserit için bile fazla aşırı olan cinsel tavrının, Missionaria'nın kendisine dayatmaya çalıştığı bu role karşı bir çeşit tepki olduğunu biliyordu. Her ne kadar tek yaptığıının Duncan Idaho'nun cinsel köleleştirme eğitimi verdiği erkeklere rötuş yapmak olduğunu söylese de bu bahancydi sadece.

Bellonda şüpheleniyor.

Mentat Bell yoldan çıkan Rahibelerin korkulu rüyasıydı. Bell'in Rahibeler Birliği Yüce Divanı'nda öylesine nüfuzlu olmasının başlıca sebeplerindendi bu.

Sheeana pencereye sırtını dönüp turuncu ve toprak rengi çarşafı yatağına kendini attı. Tam karşısında büyük, siyah beyaz bir tablo asılıydı: Küçücük görünen bir insanın tepesinde yükselen dev bir solucan.

Eskiden böyleydiler ve bir daha asla öyle olmayabilirler. Bu tabloyla ne anlatmaya çalıştım? Bir bilebilsem plaz heykeli bitirebilirim belki.

55

Duncan'la gizlice konuşmak için bir el işaretleri sistemi geliştirmeleri tehlikeli olmuştu. Fakat Rahibeler Birliği'nin henüz bilmemesi gereken birtakım şeyler vardı.

İkimiz için de bir kaçış yolu olabilir.

Ama nereye gidebilirlerdi ki? Saygın Analarla ve başka güç odaklarıyla dolu bir evrendeydiler. Bu dağılmış gezegenler evrenindeki insanların çoğunun tek istediği huzur içinde yaşamaktı... Bazı bölgelerde Bene Gesserit'in rehberliği kabul görmüştü, pek çok bölgeyse Saygın Anaların zulmü altında inliyordu; çoğu kendilerini olabildiğince yönetmeyi umuyordu, demokrasi hayali hep oluyordu ve bir de bilinmeyenler vardı daima. Ve Saygın Anaların verdiği dersler! Murbella'nın sözlerindeki ipuçlarından anlaşıldığı kadarıyla, Balıklarla Konuşanlarla Rahibe Analar çok zor durumda kalınca Saygın Analara dönüşmüştü. Balıklarla Konuşanların demokrasisi Saygın

Anaların otokrasisine dönüşmüştü! Buna dair ipuçları göz ardı edilemeyecek kadar fazlaydı. Peki neden T-sondasıyla bilinçaltı koşullandırması yapmaya, hücrel indüksiyona ve cinsel yetkinliğe odaklanmışlardı?

Bizim gibi yetenek sahibi kaçakları kabul edecek piyasa nerede var?

Bu evrende tek bir piyasa yoktu artık. Bir tür yeraltı şebekeleri ağından söz edilebilirdi. Eski uzlaşmalara ve geçici anlaşmalara dayanan, son derece zayıf şebekelerdi bunlar.

Odrade bir keresinde, “Kenarları sökülmüş, yamalı bir giysiyeye benziyor,” demişti.

CHOAM’ın Eski İmparatorluk’ta yaygın olan ticaret ağının yerinde yeller esiyordu. Şimdi en ince bağlarla bir arada tutulan, güven vermeyen küçük parçalar vardı sadece. İnsanlar bu yamalı şeye horgörüyle yaklaşıyor, eski güzel günleri özleyo-
lardı hep.

56 *Bu evrende ne tür bir yer bizi Kutsal Sheeana ile kocası olarak değil de sadece kaçaklar olarak kabul eder?*

Gerçi Duncan onun kocası değildi. Bene Gesseritlerin baştaki planı öyleydi sadece: “Sheeana’yla Duncan evlensinler. Böylece biz Duncan’ı kontrol ederiz, o da Sheeana’yı kontrol edebilir.”

Murbella bu planı bozmuştu. *İkimiz için de iyi oldu. Cinsel saplantıya kimin ihtiyacı var ki?* Fakat Sheeana, Duncan Idaho’ya karşı, tuhaf bir şekilde akıl karıştırıcı hisler duyduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. İşaretleşmeleri, dokunmaları. Odrade durumu araştırmaya gelince ne diyeceklerdi peki? Eninde sonunda olacaktı bu.

“Duncan ile Murbella’nın senden kaçmalarının yollarını konuşuyoruz, Başrahibe Ana. Teg’in anılarını canlandırmanın başka yöntemlerini konuşuyoruz. Bene Gesserit’e karşı kendi kişisel başkaldırımımızı yapmaktan bahsediyoruz. Evet, Darwi Odrade! Eski öğrencin sana isyan eden bir asi oldu.”

Sheeana, Murbella’ya karşı karışık hisler duyduğunu da kabul ediyordu.

Duncan'ı ehlileştirdi, ki ben başaramayabilirdim.

O tutsak Saygın Ana'yı incelemek çok ilginçti. .. Kimi zaman da eğlenceliydi. Murbella gemideki Çömez yemekhanesinin duvarına esprili bir dille yazdığı bir şiiri asmıştı.

Hey, Tanrım! Orada olduğunu umuyorum.

Duamı duymanı istiyorum.

Rafımda duran şu yontma heykel var ya;

Sen misin gerçekten, yoksa ben miyim yalnızca?

Ama neyse, şimdi söylüyorum işte:

Lütfen tut beni tetikte.

Yardım et en kötü hatalarımı geride bırakmama,

Bunu yap ikimiz adına,

Böylece çıksın ortaya bir mükemmellik örneği,

Görsün bölümümün Gözetmenleri;

Ya da sırf Cennet için destek ver,

Maya için ekmek neyse öyle ol bana yeter.

Sebebi her ne olursa olsun,

Lütfen eylemin senin ve benim için olsun.

57

Murbella'nın bu şiiri asmasının ardından Odrade'yle aralarında geçen ilk konuşma iletişim-gözlerince kaydedilmişti, yaptıkları tartışmanın kaydını izlemek de çok eğlenceli olmuştu. Odrade tuhaf bir şekilde tiz bir sesle, "Murbella? Bu senin marifetin mi?" diye sormuştu.

"Korkarım evet." Murbella'nın tavrında pişmanlıktan eser yoktu.

"Korkarım mı?" Hâlâ tiz.

"Neden olmasın?" Gayet meydan okuyarak.

"Missionaria'yla dalga geçiyorsun! Sakın inkâr etme. Niye-tin buydu."

"Kendilerini bir şey sanıyorlar!"

Sheeana o tartışmayı düşünürken Murbella'ya ister istemez hak verdi. Murbella'nın asiliği bir semptomdu. Gizlice biriken bir şey sonunda patlak verip insanı fark etmeye zorlamaz mıydı?

Ben de o sonu gelmez disipline karşı tam da aynı şekilde savaşmıştım: “Bütün bunlar seni güçlendirecek, çocuk.”

Murbella çocukken nasıldı acaba? Onu biçimlendiren baskılar nelerdi? Hayat baskılara bir tepkiydi hep. Kimileri dikkatlerini kolayca dağıtan şeyler karşısında pes edip onlar tarafından biçimlendirilir, aşırılığa kaçırdı. Baküs onları pençesine alırdı. Yüz hatlarına şehvet yerleşirdi. Rahibe Analar binlerce yıllık gözlemler sayesinde, böyle insanları bir bakışta tanırdı. *Bizi biçimlendiren baskılardır, onlara dirensek de direnmesek de. Baskılar ve biçimlenmeler... Hayat buydu işte. Ben de gizli isyanımla yeni baskılar yaratıyorum.*

Rahibeler Birliği’nin şu sıralar her türlü tehdide karşı tetikte olduğu göz önüne alındığında Sheeana’nın Duncan’la yaptığı işaretleşmeler boşunaydı muhtemelen.

Sheeana başını yana eğip kaidenin üstündeki siyah plaz yığınınına baktı.

Ama direneceğim. Kendi yolumu çizeceğim. Kendi hayatımı yaratacağım! Bene Gesserit’in canı cehenneme!

Ve Kız Kardeşlerimin saygısını yitireceğim.

Saygılı uyumluluğun onlara dayatılmasında antik bir yön vardı. En kadim geçmişlerinden kalma, hâlâ muhafaza ettikleri bu şeyi düzenli aralıklarla çıkarıp parlatır ve zamanın tüm insan yaratıları için gerekli kıldığı onarımları yaparlardı. Ve işte şimdi buradaydı; sessiz bir hürmet görüyordu.

Sen o sayede bir Rahibe Ana’sın, ki başka hiçbir yargı gerçek kılamaz bunu.

Sheeana o antik şeyin sınırlarını zorlamak durumunda kalacağını ve muhtemelen aşacağını o zaman anladı. İçindeki vahşi yerden çıkarak o siyah plazı biçimlendirmek isteyen yaratıcı güç de Sheeana’nın yapması gerektiğini bildiği şeyin sadece bir parçasıydı. İster isyan desin ister başka bir şey, göğsünde hissettiği gücü inkâr edemezdi.

Sadece gözlemci olmakla yetinirsen kendi hayatını daima ıskalarsın. Hedef şöyle ifade edilebilir: Olabildiğince iyi yaşa. Hayat bir oyundur; kurallarını öğrenmek istiyorsan içine dalıp oyunu sonuna kadar oynamalısın. Yoksa sürekli değişen bu oyun karşısında şaşırıp bocalarsın. Oyuna katılmayanlar sızlanır ve daimi şanssızlıklarından yakınır genellikle. Şanslı olmanın biraz da kendi ellerinde olduğunu görmeyi reddederler.

—DARWI ODRADE

Bellonda, “Idaho’nun son iletişim-gözü kaydını inceledin mi?” diye sordu.

“Sonra! Sonra!” Odrade kendini huysuz hissettiğinin farkındaydı, ki huysuzluğu Bell’in gayet yerinde sorusuna verdiği karşılıktan da belli oluyordu.

Başrahibe Ana bugünlerde kendini giderek daha çok baskı altında hissediyordu. Vazifesini yaparken ilgi alanlarını geniş tutmaya çalışmıştı hep. Ne kadar çok şeyle ilgilenirse o kadar çok faydalı bilgi edinebilirdi. Duyuları kullanmak onları keskinleştirirdi. Odrade dişe dokunur bilgiler istiyordu. Dişe dokunur. Derin açlığını doymak için ava çıkmak gibiydi bu.

Ama artık her günü bu sabahki gibi geçer olmuştu. Bizzat teftişe çıkmayı sevdiği bilinirdi fakat bu çalışma odası duvarlarının arasına hapsolüyordu. Gerektiğinde ulaşılabileceği bir yerde olması gerekiyordu. Sadece ulaşılabileceği değil, aynı zamanda hemen mesaj ve birilerini gönderebileceği bir yerde olması şarttı.

Lanet olsun! Kendime zaman ayıracağım. Ayırmalıyım!

Zaman da diğer her şey kadar baskı yapıyordu.

Sheeana, “Bu borç aldığımız günlerde yuvarlanıp gidiyoruz,” demişti.

Ne şiirsel! Ama pratik sorunları çözmekte pek faydası olmuyordu. Balta inmeden önce, evrene olabildiğince çok Bene Gesserit hücresi yaymalıydılar. En büyük öncelik buydu. Bene Gesserit kumaşı yırtılıyor ve parçaları Rahibeler Mecli-

si Gezegeni'ndeki hiç kimsenin bilmemesi gereken yerlere gönderiliyordu. Odrade'ye bazen sanki o hücreler paçavra ve kalıntılarını gibi geliyordu. Yok-gemilerinin ambarlarında kumalabalıklarıyla uzaya açılıyorlardı; Bene Gesserit âdetleri, bilgileri ve anıları onlara rehberlik ediyordu. Fakat Rahibeler Birliği bunu çok eskiden, ilk Dağılıp sırasında da yapmıştı ve geri gelen, hatta mesaj gönderen bile olmamıştı. Tek bir kişi bile. Tek bir kişi bile. Sadece Saygın Analar dönmüşü. Eskiden Bene Gesserit idiyeler bile artık korkunç bir şekilde çarpılmış, intihara körlemesinc meyilli manyaklardı.

Bir gün tekrar bütünleşebilecek miyiz?

Odrade başını eğip çalışma masasına baktı: Seçilmiş çizelgeler yine. Kim gidecek, kim kalacak? Durup soluklanmaya pek vakit yoktu. Odrade'nin müteveffa selefi Taraza'nın Diğer Belleği, "Bak, dememiş miydim!" diyordu. "Ben neler çekiyordum, gördün mü?"

Bir zamanlar, en tepede yer olup olmadığını merak ederdim.

60

En tepede yer olabiliirdi (Odrade çömezlere bunu söylemekten hoşlanırdı) fakat yeterince vakit olduğu nadirdi.

Odrade "dışarıdaki", Bene Gesseritlerden olmayan, büyük ölçüde pasif halkı düşününce onları kıskanıyordu bazen. Onların illüzyonlara kapılmalarına izin vardı. Ne büyük rahatlık. Sonsuza dek yaşayacaklarmış, gelecek güzel olacaktı, cennetlerindeki tanrılar onları kolluyormuş gibi yapabiliyorlardı.

Odrade birden kendinden tiksinererek, daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Gerçekleri görmek her zaman daha iyiydi, görülen ne olursa olsun.

Masanın diğer tarafında sabırla bekleyen Bellonda'ya, "Idaho'nun son görüntü kayıtlarını inceledim," dedi.

"İlginç güdüleri var," dedi Bellonda.

Odrade bunun üstüne düşündü. Yok-geminin her tarafında bulunan iletişim-gözlerinden pek az şey kaçardı. Meclis'in Idaho gulâmı hakkındaki teorisi her geçen gün biraz daha inanılır geliyordu. Bu gulâmda seri Idaholardan kaçının anıları vardı acaba?

“Tamalane, onların çocukları hakkında kaygı uyandırıyor,” dedi Bellonda. “Tehlikeli yetenekleri var mı?”

Bu beklenir bir şeydi. Murbella’nın yok-gemide Idaho’dan yaptığı üç çocuk hemen ondan alınmıştı. Gelişimleri dikkatle gözleniyordu. Onlar da Saygın Anaların tekinsiz, hızlı reflekslerine sahip miydi? Buna karar vermek için henüz erkendi. Murbella reflekslerinin ergenlik çağında geliştiğini söylüyordu.

Tutsak Saygın Anaları, çocuklarının elinden alınmasına kızsa da kaderine razı olmuştu. Idaho ise pek tepki vermemişti. Tuhaf. Üremeyi daha geniş bir açıdan mı değerlendiriyordu? Neredeyse Bene Gesseritler gibi mi?

Idaho horgörüyle, “Bir Bene Gesserit dölleme programı daha işte,” demişti.

Odrade düşüncelerinin serbestçe akmasına izin verdi. Idaho’da gördükleri şey sahiden Bene Gesserit tavrı mıydı? Rahibeler Birliği duygusal bağların eskiden insanlığın devamlılığı açısından önem taşısa da artık Bene Gesserit’in planı için gerekli olmadığını söylerdi.

61

İçgüdüler.

Yumurta ve spermle gelen şeyler. Genellikle hayati ve gürültücü: “Türün konuşuyor seninle, salak!”

Aşklar... Çocuklar... Arzular... Bütün bu bilinçaltı güdülerini belirli davranışlara sevk ederdi. Böyle şeylere müdahale etmek tehlikeliydi. Soy Üretme Ustaları yaptıkları işin tehlikesinin farkındaydı. Meclis de bu konuyu periyodik olarak ele alıyor ve sonuçların dikkatle gözlenmesini emrediyordu.

“Kayıtları inceledin. Bana vereceğin bundan başka bir karşılık yok mu?” Bellonda normalde bu kadar hazin konuşmazdı.

Bell’in bu kadar ilgisini çeken iletişim-gözü kaydında Idaho, Murbella’yı Saygın Anaların cinsel bağımlılık teknikleri hakkında sorguya çekiyordu. *Neden?* Idaho paralel yeteneklerini, Tleilaxlıların akslotl tanklarında onun hücrelerine işledikleri koşullandırmayla kazanmıştı. Idaho’nun yetenekleri başta içgüdüye yakın bir bilinçaltı örüntüsü olsa da, etki açısından Saygın Analarinkinden ayırt edilemezdi: Mantığı tamamen

bloke edecek kadar yoğun bir haz sayesinde kurbanları bağımlı kılmak.

Murbella yetenekleri hakkında çok az şey söylemişti. Idaho'nun onu tam da kendisine öğretilen tekniklerle bağımlı yapmasına hâlâ öfkelenmişti belliydi.

"Idaho davranış sebeplerini sorgulayınca Murbella çok sinirleniyor," dedi Bellonda.

Evet, bunu gördüm.

"Seni öldürebilirim... Bunu biliyorsun!" demişti Murbella.

İletişim-gözü kaydında o ikisi Murbella'nın yok-gemideki odasında, yataktaydılar; karşılıklı bağımlılıklarını yeni tatmin etmişlerdi. Çıplak vücutları terden parlıyordu. Alnında mavi bir havluyla yatan Murbella yeşil gözleriyle yukarıya, iletişim-gözlerine bakıyordu. Dosdoğru gözlemcilere bakar gibiydi. Gözlerinde küçük turuncu benekler vardı. Vücudu Saygın Anaların baharat yerine kullandıkları maddeyi tamamen atmamış olduğundan, sinirlendiğinde gözlerinde bu benekler belirirdi. Artık melanj kullanıyordu... Yan etki yaşamaz gibiydi.

Murbella'nın yanında yatan Idaho'nun yüzünü çevreleyen siyah ve dağınık saçı, başının altındaki yastığın beyazlığıyla keskin tezat oluşturuyordu. Idaho'nun gözleri kapalıydı fakat gözkapakları titreyordu. Sıska. Odrade'nin özel aşçısının yaptığı lezzetli yemekleri göndermesine karşın Idaho pek bir şey yemiyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı. Tutsaklık yılları avurtlarını çökertmişti.

Odrade şunu biliyordu ki Murbella bu tehdidini yerine getirmekte fiziksel açıdan zorlanmayacak olsa da öyle bir şey yapması psikolojik açıdan zordu. *Sevgilisini öldürebileceğini hiç sanmıyorum!*

Bellonda hemfikirdi. "Fiziksel hızını niye sergiledi ki? Bunu daha önce de görmüştük."

"İzlediğimizi biliyor."

İletişim-gözü kayıtlarından görüldüğü üzere, Murbella sevişme sonrası yorgunluğuna isyan edencesine yataktan sıç-

ramıştı. Bulanıklaşacak kadar hızlı (Bene Gesseritlerin şimdiye dek başarabildiğinden çok daha hızlı) hareket ederek, sağ ayağıyla Idaho'nun yüzüne tekme savurmuş ve ayağını ancak Idaho'nun başına bir kıl mesafesi kala durdurmuştu.

Idaho, Murbella'nın ilk hareketiyle birlikte gözlerini açmıştı. Korkusuzca, darbe yememek için geri çekilmeden izlemişti.

O darbeyi yese ölürdü! Öyle bir şeyden korkmak için bir kez görmek yeterliydi. Murbella merkezi korteksinden bağımsız hareket etmişti. Böcek gibiydi; sinirleri kaslarını otomatikman harekete geçirerek saldırı başlatıyordu.

“Görüyorsun ya!” Murbella ayağını indirip Idaho'ya öfkıyla tepeden bakmıştı.

Idaho gülümsemişti.

Odrade bunları izlerken Murbella'nın üç çocuğunun (üçü de kızdı) Rahibeler Birliği'nin elinde olduğunu anımsamıştı. Soy Üretme Ustaları heyecanlıydı. Zaman içinde, bu soydan gelen çocuklar Saygın Anaların bu yeteneğini taşıyabilirdi.

O kadar zamanımız yok muhtemelen.

Yine de Odrade, Soy Üretme Ustalarının heyecanını paylaşıyordu. O hız! Bir de üstüne Rahibeler Birliği'nin sinir-kas eğitimi, çok sayıda prana-bindu yetisi eklenirse muhteşem olurdu! Odrade böylece ortaya nasıl bir şey çıkabileceğini kelimelerle düşünmeden seziyordu.

“O hareketi bizeydi, Idaho'ya değil,” dedi Bellonda.

Odrade emin değildi. Murbella sürekli izlenmekten rahatsızdı fakat alışmıştı artık. Çoğu hareketini iletişim-gözlerinin ardındaki kişilere aldırmandan yaptığı belliydi. Görüntü kaydında yataktaki yerine, Idaho'nun yanına geri dönmüştü.

“O kaydın izlenmesine kısıtlama getirdim,” dedi Bellonda. “Bazı çömezler arasında sorun yaratıyor.”

Odrade başıyla onayladı. *Cinsel bağımlılık.* Saygın Anaların yeteneklerinin bu yönü Bene Gesseritler, özellikle de çömezler arasında huzursuz edici bir etki uyandırıyordu. Oldukça baştan çıkarıcıydı. Üstelik bir tek Rahibe Ana Sheeana'nın, genel-

de zayıflatıcı olmasından korkulan bu tekniklerden bazılarını isyankârca uyguladığını Rahibeler Meclisi Gezegeni'ndeki Rahibelerin hemen hepsi biliyordu.

"Saygın Analara dönüşmemeliyiz!" Bell böyle deyip duruyordu. *Ama Sheeana önemli bir kontrol faktörünü temsil ediyor. Bize Murbella hakkında bir şeyler öğretiyor.*

Odrade bir ikinci vakti Murbella'yı yok-gemideki odasında yalnız ve besbelli gevşemiş halde yakalayınca, dolaysızca soru sormayı denemişti. "Idaho'dan önce hiçbiriniz, nasıl desem, 'eğlenceye katılma' arzusu duymadınız mı?"

Murbella irkilmiş, öfke ve vakarla karşılık vermişti: "O beni tesadüfen ağa düşürdü!"

Idaho'nun sorularına da böyle kızıyor. Odrade bunu hatırlayınca çalışma masasına eğilip o konuşmanın orijinal kaydını buldu ve oynattı.

"Bak, nasıl kızıyor," dedi Bellonda. "Böyle sorulara karşı hipnotrans koşullandırmasına tabi tutulmuş. Kariyerim üstüne bahse girerim."

"Baharat İstirabı'nda anlaşılır," dedi Odrade.

"O aşamaya gelirse tabii!"

"Hipnotrans bizim sırrımızdı güya."

Bellonda bariz çıkarımı düşündü. *İlk Dağılışa gönderdiğimiz hiçbir Rahibe geri gelmedi.*

Hepsinin aklındaki büyük soruydu bu: "Saygın Anaları yaratanlar, yoldan çıkmış Bene Gesseritler miydi?" Pek çok şey buna işaret ediyordu. Öyleyse neden erkekleri cinsellikle köleleştirme yoluna gitmişlerdi? Murbella'nın laf arasında verdiği tarihsel bilgiler tatmin edici değildi. Bene Gesserit öğretisine tamamen ters bir şey söz konusuydu.

Bellonda ısrarla, "Öğrenmeliyiz," dedi. "Çok az şey biliyoruz, bildiklerimiz de epey huzursuz edici."

Odrade, Bellonda'nın kaygısını anlıyordu. Böyle bir yetenek ne kadar yoldan çıkarıcı olabilirdi? Odrade, *Epey*, diye düşündü. Çömezler Saygın Ana olmayı hayal ettiklerini söyleyerek yakınıyordu. Bellonda kaygılanmakta haklıydı.

Böyle dizginsiz güçler yaratılır ya da harekete geçirilirse son derece karmaşık cinsel fanteziler doğardı. Halklar arzularıyla, fantezilerinin izdüşümleriyle yönlendirilebilirdi.

Saygın Analar korkunç bir gücü kullanmaya cesaret etti. Sırf müthiş hazların sırrını bildiklerini yaymakla bile savaştın yarısını kazanmışlardı. Böyle bir şeyin varlığından şüphelenmek bile teslim olmanın başlangıcıydı. O diğer Rahibeler Birliği'nde, Murbella'nın düzeyindeki insanlar bunu anlamıyor olabiliirdi fakat üst düzey yöneticiler... Bu gücü tehlikesine aldırmadan, hatta taşıdığı daha derin kuvvetin varlığından bile şüphelenmeden kullanıyor olmaları mümkün müydü? Öyleyse ilk Dağılmışlarımız nasıl oldu da kandırılıp bu çıkmaz sokağa saptırıldı?

Bellonda daha önce kendi hipotezini sunmuştu:

O ilk Dağılış sırasında, Saygın Analar bir Rahibe Ana'yı tutsak alır. "Hoş geldin, Rahibe Ana. Gücümüzün ufak bir gösterisine tanık olmanı istiyoruz." Cinsel gösterilerden sonra Saygın Anaların fiziksel hızı sergilenir. Sonra... Rahibe Ana'ya melanj yerine, hipno-uyuşturucu katılmış, adrenalin bazlı bir muadil verilir. Rahibe Ana hipnoz transına geçince de cinsel koşullandırmaya tabi tutulur.

65

Bütün bunlar melanj yokluğunun acısıyla birleşince kurban kökenini inkâr edebilir (demişti Bell).

Tanrılar yardımcımız olsun! İlk Saygın Anaların hepsi Rahibe Ana mıydı? Bu hipotezi kendi üstümüzde sınamaya cesaret edebilir miyiz? Yok-gemideki o çiftten bu konuda ne öğrenebiliriz?

Rahibeler Birliği'nin dikkatli gözlerinin önünde iki bilgi kaynağı vardı fakat henüz sorularının yanıtını bulamamışlardı.

O adamla kadın artık sadece üreme partneri değiller; artık birbirlerine teselli ve destek vermiyorlar. Yeni bir şey eklendi. Artık daha önemli bir şey söz konusu.

Çalışma masasında oynayan iletişim-gözü kaydında Murbella, Başrahibe Ana'nın çok dikkatini çeken bir şey söyledi.

"Bunu kendimize biz, Saygın Analar yaptık! Başka kimseyi suçlayamayız."

Bellonda, "Şunu duydun mu?" diye sordu.

Odrade başını sertçe iki yana salladı; tüm dikkatini bu konuşmaya vermek istiyordu.

Idaho, “Benim için aynı şeyi söyleyemezsin,” diye itiraz etti.

Murbella, “Boş bir bahane bu,” diye suçladı. “Tleilaxlılar tarafından, karşına çıkan ilk Koşullandırıcı’yı kendine bağlamaya koşullandırıldıysan ne olmuş yani!”

Idaho, “Ve öldürmeye,” diye düzeltti. “Niyetleri buydu.”

“Ama beni öldürmeye çalışmadın bile. Zaten öldüremezdin ya.”

“O zaman...” Idaho birden sustu ve iletişim-gözlerine istemsizce göz attı.

Bellonda heyecanla, “Ne diyecekti?” diye sordu. “Öğrenmeliyiz!”

Ama Odrade o tutsak çifti sessizce izlemeyi sürdürüyordu. Murbella şaşılacak kadar zekice bir soru sordu: “Beni seninle ilgisi olmayan bir tesadüf sonucu ağa düşürdüğünü düşünüyorsun, öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Ama bir yönünle bütün o olanları kabullendiğini görüyorum! Sadece koşullandırıldığın için öyle davranmadın. Sınırlarını zorladın.”

Idaho’nun gözleri donuklaştı. Düşündüğü belliydi. Başını geriye atıp göğüs kaslarını kabarttı.

Bellonda, “Mentat gibi davranıyor!” diye suçladı.

Odrade’nin tüm analistleri de aynı fikirdeydi fakat Idaho’ya itirafta bulundurmaya başaramamışlardı henüz. Idaho mentat-sa bu bilgiyi niye gizliyordu?

Böyle yetilerin akla getirebileceği başka şeyler yüzünden. Bizden korkuyor; haklı da.

Murbella alayla konuştu: “Tleilaxlıların sana öğrettiklerinin dışına çıkıp doğaçlama yaptın durmadan. Bir yönünle, halinden hiç de şikâyetçi değildin!”

“Murbella kendi içindeki suçluluk duygusuyla böyle başa çıkıyor,” dedi Bellonda. “Idaho’nun tuzağına düşmeyi kendine yedirebilmesinin tek yolu bu söylediğine inanması.”

Odrade dudaklarını büzdü. Projeksiyondaki Idaho eğlenir gibi görünüyordu. “Belki de bu ikimiz için de geçerliydi.”

“Tleilaxlıları suçlayamazsın, ben de Saygın Anaları suçlayamam.”

Tamalane çalışma odasına girip Bellonda’nın yanındaki koltuk-köpeğine gömüldü. “Bakıyorum sizin de ilginizi çekmiş.” Projeksiyondaki kişileri gösterdi.

Odrade projektörü kapadı.

“Akslotl tanklarımızı inceledim,” dedi Tamalane. “O lanet Scytale kritik bilgiler gizlemiş bizden.”

Bellonda sertçe, “İlk gulâmımızda kusur yok, değil mi?” diye sordu.

“Suklarımızın bulabildiği bir şey yok.”

Odrade yumuşak bir sesle konuştu: “Scytale bazı bilgileri pazarlığa saklamak durumunda.”

İki tarafından da paylaştığı bir fantezi vardı: Scytale kendisini Saygın Analardan kurtardıkları ve Rahibeler Meclisi Gezegeni’nde kalmasına izin verdikleri için Bene Gesseritlere borcunu ödüyordu güya. Oysa onu inceleyen her Rahibe Ana, bu son kalan Tleilax Efendisi’nin farklı saikleri olduğunu biliyordu.

Bene Tleilaxlılar kurnazmış, çok kurnazmış. Sandığımızdan çok daha kurnazmışlar. Akslotl tanklarıyla da bizi kirlettiler. “Tank” kelimesi bile... Aldatmacalarından biri. Isıtılmış amniyotik sıvıyla dolu konteynerler canlanmıştı hayalimizde; o tankların rahmin işleyişini kopyalayan, ince ayarlarla kontrol edilebilecek, karmaşık makineler olduğunu sanmıştık. Tankları varmış sahiden de! Ama içindekilere bak.

Tleilaxlıların bulduğu çözüm basitti: Aslını kullan. Doğa bu meseleyi çağlar önce çözmüştü zaten. Bene Tleilaxlıların tek yaptığı kendi kontrol sistemlerini eklemek, hücrede depolanmış verileri kendi yöntemleriyle kopyalamak olmuştu.

Scytale buna “Tanrı’nın Dili” diyordu. *Şeytanın dili demek daha doğru olur.*

Geribildirim. Hücre kendi rahmini yönlendiriyordu. Döl-

lenmiş bir yumurta da aşağı yukarı bunu yapardı zaten. Tleilaxlılar bu süreci geliştirmişti, o kadar.

Odrade kendini tutamayıp iç geçirince diğerleri ona sertçe baktılar. *Başrahibe Ana'nın yeni sorunları mı var?*

Scytale'in işçaları kafamı kurcalıyor. Üstelik bu işçalar başımıza ne işler açtı. Ah, 'alçalmaktan' nasıl da korkuyorduk. Sonra, bahaneler. Bahane olduklarını biliyorduk hem de! "Madem başka yolu yok. Madem çok ihtiyacımız olan gulâmları bu şekilde üretebileceğiz. Gönüllüler bulabiliriz herhalde." Bulduk da. Gönüllüler!

Tamalane, "Daldın gittin!" diye homurdandı. Bellonda'ya göz attı ve bir şey söyleyecekken vazgeçip sustu.

Bellonda'nın yüz ifadesi yumuşamıştı; karanlık ruh hallerinden birine girdiğini gösterirdi bu genellikle. Boğuk bir sesle, neredeyse fısıltıyla konuştu. "Idaho'yu ortadan kaldırmamızı şiddetle tavsiye ederim. O Tleilaxlı canavara gelince..."

Tamalane sertçe, "Neden öyle bir tavsiyeyi yumuşatarak söylüyorsun?" diye sordu.

"Öldürün diyeyim öyleyse! Sonra da Tleilaxlıyı bir şekilde ikna edip..."

Odrade, "Kesin şunu! İkiniz de!" diye emretti.

Avuçlarını alnına bastırdı bir an; cumba penceresine bakınca da dışarıda sulusepken yağdığını gördü. Hava Kontrol hatalar yapmayı sürdürüyordu. Gerçi onların suçu değildi fakat insanlar beklenmedik şeylerden nefret ederdi en çok. *"Doğal seyir istiyoruz!" Ne demekse.*

Odrade böyle düşüncelere kapılınca, istediği hayat tarzını daha da şiddetle arzuluyordu: Meyve bahçelerinde arada sırada yürüyüş. Oralarda gezmeyi her mevsim severdi. Arkadaşlarıyla sakin akşamlar geçirmek, sohbet etmek... Yakınlık duyduğu insanlarla. *Sevgi?* Evet. Başrahibe Ana pek çok şeye cesaret ediyordu... Arkadaşlarını sevmeye bile. Ayrıca keyfince yiyip içmek. Bunu da istiyordu. Damak zevkine uygun şeyler yemek ne güzeldi. Sonra da... Evet, sonra da sıcak bir yatak ve şefkatli bir partner; birbirlerinin ihtiyaçlarına duyarlılık.

Bunların hemen hiçbiri mümkün değildi elbette. Sorumluluklar! Ne ağır bir sözcüktü. Nasıl da yakıcıydı.

“Karnım acıkmaya başladı,” dedi Odrade. “Öğle yemeğimizi buraya getirsinler mi?”

Bellonda’yla Tamalane ona dik dik baktılar. Tamalane, “Saat daha on bir buçuk,” diye yakındı.

Odrade ısrarla, “Evet mi, hayır mı?” dedi.

Bellonda’yla Tamalane bakıştılar. “Nasıl istersen,” dedi Bellonda.

Odrade’nin bildiği bir Bene Gesserit özdeyişi vardı; Başrahibe Ana’nın karnı tokken Rahibeler Birliği daha iyi işler, denirdi. Daha fazla itiraz etmemelerinin sebebi buydu.

Odrade dahili hatla özel mutfağına bağlandı. “Üç kişilik öğle yemeği, Duana. Özel bir şey olsun. Seçimi sen yap.”

Yemekte Odrade’nin bayıldığı dana etli güveç vardı. Duana yemeklerinde şifalı bitkiler kullanırdı, güvece de biraz biberiye katmıştı ve sebzeler fazla pişmemişti. Muhteşemdi.

Odrade her lokmanın tadını çıkarıyordu. Diğer ikisiyse kasıklarını hızlı hızlı kullanarak yiyordu.

Onların değil de benim Başrahibe Ana olmamın sebeplerinden biri bu mu?

Yemekten sonra bir çömez sofrayı toplarken Odrade en sevdiği sorulardan birini sordu: “Şu sıralar ortak odalarda ve çömezler arasında nasıl söylentiler dolaşıyor?”

Kendi çömezlik günlerini hatırladı; önemli bilgiler edinme hevesiyle büyüklerinin her sözünü nasıl da can kulağıyla dinlerdi... Ne var ki tek duyduğu Rahibe Falanca ya da Gözetmen Filanca’nın en yeni sorunları hakkındaki dedikodular olurdu. Yine de zaman zaman engeller iner ve önemli bilgiler aktarılırdı.

Tamalane hırıltılı bir sesle “Çok fazla çömez kendi Dağılışı’mıza çıkmak istediklerinden bahsediyor,” dedi. “Batan gemiyi ilk fareler terk edermiş.”

“Son günlerde Arşivlere epey ilgi var,” dedi Bellonda. “Rahi-

belir çömezlerin genlerinde yeterince Siona etkisi olup olmadığına bakmak için geliyor.”

Odrade bunu ilginç buldu. Tiran döneminde yaşamış olan ortak Atreides ataları Siona İbn Fuad el-Seyefa Atreides, torunlarına kâhinlerden gizlenebilme özelliğini aktarmıştı. Rahibeler Meclisi Gezegeni’nde serbestçe dolaşabilen herkes bu koruyucu kalıtsal özelliğe sahipti.

Odrade, “Yeterince mi?” diye sordu. “Yani bazı kişilerin korunmasız olduğundan mı şüpheleniyorlar?”

Bellonda, “Emin olmak istiyorlar,” diye homurdandı. “Şimdi Idaho konusuna geri dönebilir miyim? Onun bazı genlerinde Siona etkisi var, bazılarındaysa yok. Bu beni kaygılandırıyor. Niye bazı hücrelerinde Siona etkisi yok? Tleilaxlılar ne yapmaya çalışıyordu?”

“Duncan tehlikenin farkında, intihara meyilli de değil,” dedi Odrade.

Bellonda, “Idaho’nun ne olduğunu bilmiyoruz,” diye sızlandı.

“O muhtemelen bir mentat, bunun ne anlama gelebileceğini de hepimiz biliyoruz,” dedi Tamalane.

“Murbella’yı elimizde tutmamızı anlıyorum,” dedi Bellonda. “Onda değerli bilgiler var. Ama Idaho’yla Scytale...”

Odrade öfkeyle “Yeter!” dedi. “Gözlemcilerin havlamaları bazen fazla uzun sürebilir!”

Bellonda bu lafı gönülsüzce yuttu. *Gözlemciler*. Bene Gesseritlerin yoldan çıkma riski bulunanları sürekli gözetleyen Rahibelere verdiği addı bu. Çömezler için çok can sıkıcıydı fakat Rahibeler Anaların hayatlarının bir parçasıydı işte.

Odrade bunu Murbella’ya bir ikinci vakti, yok-geminin gri duvarlı bir görüşme odasında baş başalarken açıklamıştı. Ayakta karşılıklı ve yakın duruyorlardı. Gözleri aynı hizadaydı. Son derece samimi ve yakın bir andı. Fakat etraflarında birçok iletişim-gözü olduğunu biliyorlardı.

“Gözlemciler,” demişti Odrade, Murbella’nın bir sorusuna yanıt olarak. “Hepimizin birbirimize atsineği gibi yapıştığımız

anlamına gelir. Fazla büyütme. Kafa şişirmeyiz pek. Bazen tek bir sözcük yeterlidir.”

Murbella oval yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturmuştu; ay-
rık, yeşil gözleriyle dikkatle bakıyordu... Odrade'nin Rahibele-
rin böyle durumlarda kullandığı ortak bir sinyalden, bir sözcük
ya da deyişten bahsettiğini sanmıştı besbelli.

“Hangi sözcük?”

“Herhangi bir sözcük işte! Ne uygunsa. Ortak bir refleks gi-
bidir. Ortak bir ‘tik’ de diyebiliriz... Bizi rahatsız etmez, bilakis
hoşumuza gider çünkü sürekli tetikte olmamızı sağlar.”

“Ben Rahibe Ana olursam gözlemcim sen mi olacaksın?”

“Gözlemciler iyidir. Onlar olmasa zayıflarız.”

“İnsan bunalır gibi geliyor.”

“Bizi bunaltmıyor.”

“Bence berbat bir şey.” Murbella tavanda parıldayan mer-
ceklere bakmıştı. “Tıpkı şu lanet iletişim-gözleri gibi.”

“Biz birbirimizi kollarız, Murbella. Bir kere Bene Gesserit ol-
dun mu, artık ölene kadar ihtiyaçların karşılanır.”

“Bir konfor alanı.” Alaycı.

Odrade usulca konuşmuştu: “Hayır, çok farklı bir şey. Ha-
yatın boyunca meydan okunur sana. Rahibeler Birliği'ne olan
borcunu elinden geldiğince ödersin.”

“Gözlemciler ha!”

“Birbirimizle hep ilgileniriz. Bazı üst düzey yöneticilerimiz
bazen fazla otoriter veya sevecen olabilir ama ancak o sırada
öyle gerektiği için, dikkatle yaparlar bunu.”

“Aslında hiç sevgi ya da şefkat duymazlar ha?”

“Kural böyle.”

“Yakınlık belki ama sevgi asla ha?”

“Kuralı söyledim ya.” Odrade, Murbella'nın ne düşündüğü-
nü yüzünden okumuştı: “*İşte! Duncan'dan vazgeçmemi talep
edecekler!*”

“Yani Bene Gesseritler arasında sevgi yok.” Murbella'nın sesi
nasıl da kederliydi. Murbella için hâlâ umut vardı.

“Sevgi duyanlar olur bazen ama Kız Kardeşlerim onlara ucu-
be gözüyle bakar,” dedi Odrade.

“Duncan’a karşı hislerim ucubelik mi yani?”

“Kız Kardeşlerim seni tedavi etmeye çalışacak.”

“Tedavi ha! Hastalara davranış terapisi uygulamak!”

“Rahibeler arasında sevgi çürüme belirtisi olarak görülür.”

“Sende çürüme belirtileri görüyorum!”

Bellonda, Odrade’nin aklını okumuşçasına, onu daldığı dü-
şüncelerden sıyırdı. “O Saygın Ana bize asla bağlanmayacak!”
Ağzının kenarındaki yemek yağını sildi. “Ona kendi yöntemle-
rimizi öğretmeye çalışmakla zaman harcıyoruz.”

Odrade, *En azından Bell artık Murbella’ya “orospu” demiyor,*
diye düşündü. Bu da bir gelişme.

Bütün devletler sürekli yinelenen bir sorundan mustarıptır: Güç, ruh hastası insanları çeker. Mesele gücün insanları yozlaştırması değil, yozlaşabilecek insanları müknatıs gibi çekmesidir. Böyleleri şiddet yoluyla sarhoş olma eğilimindedir, ki bu duruma çabucak bağımlı olurlar.

—Missionaria Protectiva, Metin QIV (dekto)

Rebecca kendisine emredileni yaparak sarı fayans zeminde diz çökmüş duruyordu; öylesine yukarıda oturan, öylesine tehlikeli Yüce Saygın Ana'ya başını kaldırıp da bakmaya cesaret edemiyordu. Rebecca bu devasa odanın neredeyse tam ortasında iki saat boyunca, Yüce Saygın Ana ile yanındakilerin dalkavuk hizmetkârlar tarafından getirilen öğle yemeklerini yemelerini beklemişti. Hizmetkârların tavırlarına dikkat etmişti ve taklit ediyordu.

Haham'ın bir ay kadar önce kendisine naklettirdiği transplantlar yüzünden göz çukurları hâlâ acıyordu. Bu gözlerin irisleri mavi, akları beyazdı; Rebecca'nın Baharat İstirabı'ndan geçtiğini ele vermiyorlardı. Fakat geçici bir savunma yöntemi-di bu. Rebecca'nın yeni gözleri bir yıldan az bir süre içinde mas-mavi olarak onu ele verecekti.

Rebecca gözlerinin acımasının yaşadığı sorunların en önem-sizi olduğunu düşünüyordu. Vücuduna yerleştirilmiş organik bir implant ufak dozlarda melanj vererek, bağımlı olduğunu gizlemesini sağlıyordu. Vücudundaki melanj stoku altmış gün-lüktü. Bu Saygın Analar onu daha uzun süre tutarlarsa krize girecek, Baharat İstirabı'nınkinden bile şiddetli acılar çekmeye başlayacaktı. Şu an en tehlikeli şey, baharatla birlikte vücuduna verilen shereydi. Bu kadınlar sherenin varlığını saptarsa şüphelenirdi mutlaka.

İyi gidiyorsun. Sabırlı ol. Lampadas'dan toplanan sürü-süne bereket Diğer Belleklerden biri demişti bunu. O ses, Rebecca'nın başının içinde hafifçe çınlamıştı. Lucilla'nın sesine benziyordu fakat Rebecca emin olamıyordu.

Paylaşım'dan sonraki aylarda sık sık duyduğu bir sestir bu... Kendini "Senin Muhalata'nın sözcüsüyüm," diye tanıtmıştı. *Bu orospular bizim kadar bilgili değil. Bunu unutma ve sana cesaret vermesine izin ver.*

Rebecca, içindeki Diğerlerinin varlığı (ki etrafında olup bitenlere dikkat etmesine hiç engel olmuyorlardı) karşısında huşuya kapılmıştı. Konuşan kişi, *Buna Simulakış deriz*, demişti. *Simulakış farkındalığını çoklandırır.* Rebecca bunu Haham'a açıklamaya kalktığında adam sinirlenmişti.

"Pis düşüncelerle lekelenmişsin!"

Gecenin geç bir vaktinde, Haham'ın çalışma odasındaydılar. Haham geç saatlere kadar oturmasından "bize tahsis edilen günlerden zaman çalmak" şeklinde bahsederdi. Çalışma odası yeraltındaydı; duvarları eski kitaplarla, ridulyan kristalleriyle, parşömenlerle kaplıydı. Odayı sondalardan gizleyen cihazlar birinci sınıf lüks malı olmalarının yanı sıra Haham'ın halkı tarafından daha da geliştirilmişti.

74

Haham böyle zamanlarda masasının yanında Rebecca'nın oturmasına izin verir, kendisi de eski koltuğunda arkasına yaslanırdı. Şimdi yanında duran, alçağa yerleştirilmiş korküre, adamın sakallı yüzünü antik sarıya boyuyor ve adeta sırf kendisine resmi bir hava versin diye taktığı gözlüğünü ışıldatıyordu.

Rebecca akli karışmış gibi yaptı. "Ama Lampadas'tan gelen bu hazineyi korumamız gerektiğini söylemiştiniz. Bene Gesseritler bize daima onurlu davranmadılar mı?"

Haham'ın gözlerindeki kaygıyı gördü. "Dün Levi'nin söylediklerini duydun... Buraya gelip bir sürü soru soruyorlar. O Bene Gesserit cadısı neden bize geldi? Bunu soruyorlar."

Rebecca, "Bahanemiz tutarlı ve inandırıcı," diye itiraz etti. "Hem Rahibeler Gerçeğisöyletenleri bile kandırmayı öğretiler bize."

"Bilmiyorum... Bilmiyorum." Haham başını kederle iki yana salladı. "Yalan nedir? Gerçek nedir? Dilimiz başımıza bela mı oluyor?"

“Direndiğimiz şey pogrom, Haham!” Bu söz genellikle adamın kararlılığını artırır.

“Kazaklar! Evet, haklısın kızım. Her çağın Kazakları vardır, kamçı ve kılıçlarını tek hisseden de biz değiliz; kalplerinde cinayetle, at sırtında köye girmişlerdi.”

Rebecca, *Haham’ın bu olaylar yakın zamanda olmuş ve kendisi gözleriyle görmüş izlenimi uyandırmayı başarabilmesi tuhaf*, diye düşündü. Asla affetme, asla unutma. Lidice geçmişte kalmıştı. Fakat Gizli İsrail’in belleğinde öyle önemli bir yeri vardı ki. Pogrom! Süreçlik açısından, Rebecca’nın zihninde taşıdığı bu Bene Gesserit benlikleri kadar kalıcıydı neredeyse. Neredeyse. Rebecca, *Haham’ın direndiği de bu işte*, dedi kendine.

“Korkarım aramızdan koparıldın,” dedi Haham. “Sana ne yaptım ben? Ne yaptım? Hem de sırf onurlu davranmak uğruna.”

Duvara, çiftliğin etrafındaki dikey eksenli yeldeğirmenlerinin gecelik elektrik birikimini gösteren cihazlara baktı. Cihazlara göre, o yukarıdaki makineler tıkr tıkr çalışarak ertesi gün için enerji topluyordu. Bene Gesseritlerin bir armağanıydı bu: İx’e bağımlılıktan kurtuluş. Bağımsızlık. Ne tuhaf bir sözcüktü.

Haham, Rebecca’ya bakmadan konuştu: “Şu Diğer Bellekler meselesini anlamakta epey zorlanıyorum, hep de zorlandım. Anıların bilgelik getirmesi gerekir ama getirmiyorlar. Anıları nasıl düzenlediğimiz ve bilgimizi nasıl uyguladığımız önemli.”

Dönüp Rebecca’ya bakan Haham’ın yüzü gölgelere karıştı. “Şu içindeki kişi ne diyor? Lucilla olarak düşündüğün kişi?”

Rebecca, Haham’ın Lucilla’nın adını söylemekten hoşlandığını görebiliyordu. Lucilla, Gizli İsrail’in bir kızının ağzından konuşabiliyorsa demek ki hâlâ yaşıyordu; yani ihanete uğramamıştı.

Rebecca konuşurken bakışlarını indirdi. “İstediğimde ya da gerekli anlarda birtakım içsel şeyler göreceğimi, duyacağımı ve hissedeceğimi söylüyor.”

“Gerekli anlarda, evet! İyi ama bunlar bulunmaman gereken

yerlerde bulunmuş ve yapmaman gereken tiksiniç şeyler yapmış kişilerin algıları değil de nedir?”

Rebecca *Başka bedenler, başka anılar*, diye düşündü. Fakat bu deneyimin tadını almıştı bir kere; artık kendi iradesiyle hayatta vazgeçemeyeceğini biliyordu. *Belki de sahiden Bene Gesserit oldum. Haham bundan korkuyor tabii.*

“Sana bir şey diyeceğim,” dedi Haham. “Şu ‘canlı bilinçlerin kritik kesişimi’ dedikleri şey... Verdiğin kararların başkalarının hayatlarını nasıl etkilediğini görmezsen hiçbir işe yaramaz.”

“Eylemlerimizi başkalarının tepkilerinde görmek, evet... Rahibeler de böyle düşünüyor.”

“Bu bilgelik işte. Gayeleri neymiş peki? O hanımefendi ne diyor?”

“İnsanlığın olgunlaşmasında pay sahibi olmak istiyorlar.”

“Mmmmm. Ve olayların, kendisinin etki alanının değil, sadece duyularının ötesinde olduğunu görüyor. Bu neredeyse bilgece. Ama olgunluk... Ahhh, Rebecca. Daha yüce bir plana müdahale etmeli miyiz? Yahveh’in doğasına sınır atfetmek insanların haddine mi? İl. Leto bunu anlamıştı sanırım. Şu senin içindeki hanımefendiyse anlamıyor.”

“İl. Leto’nun kahrolası bir tiran olduğunu söylüyor.”

“Öyleydi ama tarihte ondan önce de bilge tiranlar olmuştu ve bizden sonra da olacak şüphesiz.”

“Ona Şeytan diyorlar.”

“Şeytan’ın güçlerine sahipti. Onların bu konudaki korkusunu paylaşıyorum. Kâhinden çok çimento gibiydi. Gördüklerinin şeklini sabitleştiriyordu.”

“Hanımefendi de öyle diyor. Ama İl. Leto’nun onların nihai hedefini koruduğunu söylüyor.”

“Dediğim gibi, neredeyse bilgiler.”

Haham derin derin iç geçirdikten sonra duvarındaki cihazlara bir kez daha baktı. *Yarın için enerji.*

Dikkatini tekrar Rebecca’ya yöneltti. Kız değişmişti. Haham bunun farkındaydı ister istemez. Rebecca, Bene Gesseritler gibi olmuştu epey. Bu anlaşılır bir şeydi. Rebecca’nın zihni bütün o

Lampadaslı *insanlarla* doluydu. Ama onlar içlerine girmiş iblislerle birlikte denize dökülecek Gadara domuzları değildi. *Ben de İsa değilim.*

“Sana Başrahibe Ana Odrade hakkında söyledikleri var ya... Hani kendi Arşivcilerini ve Arşivlerini kötölüyormuş sürekli. Ne acayip şey! Arşivleri bizim bilgilerimizi sakladığımız kitaplar gibi değil mi?”

“Yani ben bir Arşivci miyim, Haham?”

Rebecca’nın sorusu Haham’ı şaşırttı fakat meseleye ışık da tuttu. Adam gülümsedi. “Sana bir şey diyeceğim, kızım. Bu Odrade’ye biraz hak verdiğimi itiraf ediyorum. Arşivciler genellikle biraz huysuz olur.”

“Bu bilgelik midir, Haham?” Rebecca bunu nasıl da utangaçça sormuştu!

“İnan bana öyledir, kızım. Arşivciler en ufak bir yargıda bulunmamaya çok dikkat eder. Kelimelerini dikkatli seçerler. Çok küstahtırlar!”

“Hangi kelimeleri seçeceklerine nasıl karar verirler, Haham?”

“Ahh... Sen de biraz bilgeleşmeye başladın, kızım. Ama bu Bene Gesseritler bilgeliğe ulaşmış değil, bunu engelleyen de nihai hedefleri.”

Rebecca bunu Haham’ın yüzünden okuyabiliyordu. *İçimde taşıdığım bu hayatlara şüpheyile bakmamı sağlamaya, beni bu şekilde silahlandırmaya çalışıyor.*

“Bene Gesseritler hakkında bir şey diyeyim sana,” dedi Haham. Ama sonra aklına bir şey gelmedi. Ne bir söz, ne de bilgece bir öğüt. Yıllardır başına gelmeyen bir durumdu bu. Tek çaresi kalmıştı: Yürekten konuşmak.

“Belki de çok uzun süredir Şam yolunda olmalarına karşın hâlâ bir şey öğrenememişlerdir, Rebecca. İnsanlığın yararına çalıştıklarını söylediklerini duyuyorum. Ben onlarda öyle bir çaba göremiyorum nedense, Tiran’ın gördüğünü de sanmıyorum.”

Rebecca karşılık vermeye yeltenince Haham elini kaldırarak

onu susturdu. “İnsanlığı olgunlaştırmak mı? Nihai hedefleri bu mu? Olgun meyve dalından koparılıp yenmez mi peki?”

Rebecca, Kavşak’taki Büyük Salon’un zemininde yatarken bu sözleri hatırladı; onların örneklerini sadece kendi içindeki hayatlarda değil, onu tutsak almış kişilerin davranışlarında da görüyordu.

Yüce Saygın Ana yemeğini bitirmişti. Ellerini bir hizmetkârın cüppesine sildi.

“Yaklaşsın,” dedi.

Rebecca sol omzunda acı hissedince hemen dizlerinin üstünde sallana sallana ilerledi. Logno adlı Saygın Ana, avcı gibi sessizce arkadan yaklaşp tutsağın çıplak omzunu elektrikli copla dürtmüştü.

Salonda kahkahalar yankılandı.

Rebecca sendeleyerek ayağa kalktı ve copun hemen önünde kalarak yürüyüp, Yüce Saygın Ana’nın oturduğu yerin basamaklarının dibine vardı; orada copla durduruldu.

“Diz çök!” Logno copuyla tekrar dürterek bu emrini vurguladı.

Rebecca diz çöküp dosdoğru ileriye, basamaklara baktı. Sarı fayanslarda küçük çizikler vardı. Bu kusurlar Rebecca’nın içini rahatlatmıştı nedense.

Yüce Saygın Ana, “Onu rahat bırak, Logno,” dedi. “Yanıtlar istiyorum, çığlıklar değil.” Sonra Rebecca’ya: “Bana bak, kadın!”

Rebecca gözlerini kaldırıp ölümün yüzüne baktı. Öylesine sıradan bir simanın o tehdidi barındırması ne tuhaftı. Kadının yüz hatları öyle... Öyle orantılıydı ki. Neredeyse sadeydi. Kadın öyle ufak tefekti ki. Bu Rebecca’nın korkusunu iyice artırdı. O ufak tefek kadın bu korkunç insanlara hükmedebildiğine göre ne büyük güçlere sahipti kim bilir.

Yüce Saygın Ana sertçe, “Neden burada olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Rebecca son derece yaltakçı bir tavırla, “Gammuyla ilgili, Gerçeğisöylenenlik gibi konular hakkında bilgi vermemi istiyormuşsunuz, ey Yüce Saygın Ana,” dedi.

“Bir Gerçeğisöylenen’le birlikte olmuşsun!” Suçlamaydı bu.

“O öldü, Yüce Saygın Ana.”

“Hayır, Logno!” Copunu kaldıran kadına söylenmişti bu. “Bu sefil yaratık âdetlerimizi bilmiyor. Şimdi git kenarda dur da fevri hareketlerinle canımı sıkma, Logno.”

Sonra Rebecca’ya bakarak bağırdı: “Sadece sana soru sordugum zaman ya da emrettiğimde konuşacaksın, sefil yaratık!”

Rebecca sindi.

Rebecca’nın kafasının içindeki ses konuştu: *Neredeyse Ses’i kullandı. Dikkatli ol.*

Yüce Saygın Ana, “Kendilerine Bene Gesserit diyenlerden biriyle tanıştın mı hiç?” diye sordu.

Ne saçma soru! “Cadılarla karşılaşmamış olan yoktur, Yüce Saygın Ana.”

“Onlar hakkında ne biliyorsun?”

Demek beni bu yüzden buraya getirdiler.

“Sadece başkalarından duyduklarımı, Yüce Saygın Ana.”

“Cesurlar mı?”

“Duyduğuma göre riske girmekten hep kaçınmaya çalışırlarmış, Yüce Saygın Ana.”

Bizden biri olmayı hak ediyorsun, Rebecca. Bu orospuların örüntüsü bu. Misket uygun yolundan aşağı doğru yuvarlanıyor. Bizden hazzetmediğini sanıyorlar.

Yüce Saygın Ana, “Bu Bene Gesseritler zengin mi peki?” diye sordu.

“Sanırım o cadılar size kıyasla fakirler, Yüce Saygın Ana,” dedi Rebecca.

“Neden öyle diyorsun? Sırf beni memnun etmek için konuşma!”

“Ama Saygın Ana, cadılar sırf beni getirmek için Gammu’ya koca bir gemi yollayabilir miydi? Hem şimdi neredeler? Sizden saklanıyorlar.”

Saygın Ana sertçe, “Evet, neredeler?” diye sordu.

Rebecca omuz silkti.

Saygın Ana, “Başar dedikleri kişi bizden kaçtığında Gammu’da mıydın?” diye sordu.

Orada olduğunu biliyor. “Oradaydım, Yüce Saygın Ana... Anlatılanları da duydum. Onlara inanmıyorum.”

“Neye inanmanı söylersek ona inan, sefil yaratık! Neler duydun?”

“Gözle görülmeyecek kadar hızlı hareket ediyormuş. Bir sürü... İnsanı sadece elleriyle öldürmüş. Bir yok-gemi çalıp Dağılış’a kaçmış.”

“Kaçtığına inan, sefil yaratık.” Bak, nasıl da korkuyor! Titremesini gizleyemiyor.

Yüce Saygın Ana, “Gerçeğisöyletmek’ten bahset,” diye emretti.

“Yüce Saygın Ana, Gerçeğisöyletmek nasıl oluyor anlamıyorum. Kocam Sholem’in anlattıklarını biliyorum, o kadar. İster-seniz onun sözlerini tekrarlayabilirim.”

Yüce Saygın Ana bunu düşündü; sağa sola, hizmetkârlarına ve danışmanlarına göz attı.. Hepsi de sıkılma belirtileri sergilemeye başlamıştı. *Neden bu sefil yaratığı öldürmüyor ki? Uzattıkça uzattı.*

80

Kendisine bakan gözlerde parlak turuncu şiddet benekleri gören Rebecca kendi içine çekildi. Âşık olduğu kocasını ona verdiği isimle, Shoel olarak düşündü; onun sözlerini hatırlamak içini rahatlattı. Shoel “uygun yeteneği” henüz çocukken sergilemişti. Kimileri içgüdü dese de Shoel bu sözcüğü asla kullanmamıştı. “Sezilerine güven. Öğretmenlerim hep öyle derdi.”

Bu öyle sıradan gelen bir ifadeydi ki... Shoel “ezoterik sırrı” öğrenmeye gelenlerin bu lafı duyunca genellikle apışıp kaldığını söylemişti.

“Sır filan yok,” demişti. “Her konuda olduğu gibi eğitimle ve sıkı çalışmayla ilgili. ‘Küçük algı’ denen şeyi, yani insan tepkilerindeki çok ufak değişimleri fark etme yetini egzersizle geliştirirsin.”

Rebecca kendisine tepeden bakanların böyle ufak tepkilerini görebiliyordu. *Ölmemi istiyorlar. Neden?*

İçindeki kişi tavsiyede bulundu. *Bu yüce şahsiyet başkalarının üzerinde sahip olduğu güçle hava atmaktan hoşlanıyor. Baş-*

kalarının istedikleri şeyleri değil, istemediklerini düşündüğü şeyleri yapıyor.

Rebecca gözünü karartıp konuştu: “Yüce Saygın Ana, siz öyle zengin ve güç sahibisiniz ki. Bana verebileceğiniz bir hizmetçilik işi vardır mutlaka.”

“Yanımda çalışmak mı istiyorsun?” *Nasıl da vahşice sırtıyor!*

“Beni mutlu eder, Yüce Saygın Ana.”

“Burada olmamın sebebi seni mutlu etmek değil.”

Logno bir adım öne çıktı. “Öyleyse bizi mutlu et, Dama. İzin ver de şununla biraz eğlenelim...”

“Sus!” *Ahhh, başkalarının yanında onunla böyle samimi bir şekilde, ismiyle hitap ederek konuşması hataydı.*

Logno geri çekildi; az kalsın elindeki copu düşürecekti.

Yüce Saygın Ana parlak turuncu gözlerle Rebecca’ya tepeden baktı. “Gammu’daki berbat hayatına geri döneceksin, sefil yaratık. Seni öldürmeyeceğim. Bu iyilik olurdu. Sana neler verebileceğimizi gördün; şimdi bunlardan mahrum yaşa bakalım.”

81

Logno, “Ama Yüce Saygın Ana!” diye itiraz etti. “Onun hakkında şüphelerimiz...”

“Benim de senin hakkında şüphelerim var, Logno. Onu sağ salım geri götüreceksiniz! Duydun mu beni? Gerekirse onu bulamaz mıyız sanıyorsun?”

“Hayır, Yüce Saygın Ana.”

Yüce Saygın Ana, “Gözümüz üstünde, sefil yaratık,” dedi.

Tuzak! Seni daha büyük balıkları avlamak için yem olarak kullanmak istiyor. Ne ilginç. Zeki biri bu; sinirli mizaçlı olmasına karşın aklını kullanabiliyor. O mevkiye gelebilmesinin sebebi bu olsa gerek.

Rebecca bir zamanlar Lonca’ya hizmet vermiş bir geminin pis kokulu bir odasında tıkılıp kalmış halde Gammu’ya dönerken, içinde bulunduğu zor durumu düşündü yol boyunca. O orospular kendisinin onların niyetini yanlış anlamasını beklememişlerdi muhakkak. Fakat... Belki de beklemişlerdi. İnsanları kul köle etmek, korkutup sindirmek. Böyle şeylere bayılıyorlar.

Bunu sadece Lampadaslı danışmanları söylemiyordu; Shoel'den biraz aldığı Gerçeğisöyletme eğitimi sayesinde kendi de fark etmişti.

“Bir sürü ufak tefek gözlem biriktirirsin... Sezilen ama asla üstünde düşünülmeyen şeyler,” demişti Shoel. “Biriktikçe sana bir şeyler anlatırlar ama kimsenin konuştuğu bir dilde değil. Dile gerek yoktur.”

Rebecca bunun hayatında duyduğu en tuhaf şeylerden biri olduğunu düşünmüştü. Fakat o zaman henüz kendi ıstırabını yaşamamıştı tabii. Geceleri yataktayken, karanlığın ve sevgi dolu dokunuşların verdiği rahatlıkla, konuşmadan hareket ettikleri fakat kelimeleri de paylaşıkları olmuştu.

“Dil bir engeldir,” demişti Shoel. “Yapacağın şey kendi tepkilerini tanımaktır. Bazen bunları ifade edecek kelimeler bulabilirsin.... Bazense... Bulamazsın.”

“Hiç kelime kullanmamak mı? Sorular için bile mi?”

“Kelimeler istiyorsun, öyle mi? Şunlar nasıl? Güven. İnanç. Gerçek. Dürüstlük.”

“Bunlar iyi kelimeler, Shoel.”

“Ama yanıltıcılar. Onlara güvenme.”

“Sen neye güveniyorsun peki?”

“Kendi iç tepkilerime. Karşımdakini değil, kendimi okurum. Yalan söylendi mi anlarım çünkü yalancıya sırtımı dönmek isterim.”

“Öyle yapıyorsun demek!” Rebecca, Shoel'in çıplak koluna vurmuştu.

“Herkesin tarzı farklıdır. Mesela bir kadın yalanları şöyle anladığını söylemişti: Yalan söyleyenin koluna girip yürüyerek onu rahatlatmak istermiş hep. Sana saçma gelebilir ama işe yarıyor.”

“Bence çok bilgece, Shoel.” Rebecca onu sevdiği için böyle demişti. Yoksa neden bahsettiğini anlamamıştı.

Shoel, Rebecca'nın başını kendi kolunun üstüne koyarak, “Bir tanem, aşkım,” demişti. “Gerçeğisöyletenlerin yeteneği bir kez uyandırıldı mı artık hep çalışır. Sırf beni seviyorsun diye bilge deme bana lütfen.”

“Affedersin, Shoel.” Shoel’in kolunun kokusunu seven Rebecca başını onun dirseğinin iç tarafına gömerek gıdıklanmasına sebep olmuştu. “Ama bildiğin her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Shoel, Rebecca’nın başını iterek daha rahat bir pozisyona geçirmişti. “Üçüncü Seviye eğitmenim ne derdi, biliyor musun? ‘Hiçbir şey bilme! Tamamen naif olmayı öğren’ derdi.”

Rebecca çok şaşırılmıştı. “Hiçbir şey mi?”

“Her şeye temiz bir sayfa açarak yaklaşırsın... Üstünde ya da içinde hiçbir şey taşımadan. Her ne gelirse gelsin, oraya kendi kendine yazılır.”

Rebecca anlamaya başlamıştı. “Hiçbir şey müdahale etmemeli.”

“Doğru. En baştaki cahil vahşi olursun. Mutlak saflık seni mutlak sofistikelğe ulaştırır. Onu aramadan bulursun denebilir.”

“İşte bu cidden bilgece, Shoel. Bahse girerim ki onların gelmiş geçmiş en iyi öğrencisiydin; en çabuk öğrenen ve...”

“Bütün bunların sonu gelmez saçmalıklar olduğunu düşünüyordum.”

“Yok canım!”

“Ta ki günün birinde içimde hafif bir kıpırtı hissedene dek. Kas seğirmesi filan gibi, başkalarının fark edebileceği bir şey değildi. Bir... Bir kıpırtıydı sadece.”

“Nerende hissettin?”

“Tasvir edebileceğim bir yerde değil. Ama Dördüncü Seviye eğitmenim beni buna hazırlamıştı. ‘O şeyi ellerinle, hafifçe tutuver. Dikkatle.’ Öğrencilerden biri adamın gerçek ellerle tutmayı kastettiğini sanmıştı. Ah, ne gülmüştük ama.”

“Zalimlik etmişsiniz.” Shoel’in yanağına dokunan Rebecca, onun siyah kirli sakalının başladığı yeri hissetmişti. Vakit geçti fakat Rebecca’nın uykusu yoktu.

“Evet, zalimlikti herhalde. Ama o kıpırtıyı hissedince ne olduğunu anladım. Daha önce hiç öyle bir şey hissetmemiştim. Bir yandan da şaşırmıştım çünkü o kımıldayan şeyin aslında hep içimde olduğunu fark etmiştim. Tanıdık. Gerçeği söyletme yetim harekete geçiyordu.”

Rebecca kendi Gerçeğisöyletme yetisinin kımıldandığını hisseder gibi olmuştu. Shoel'in sesindeki hayret, bir şeyleri harekete geçirmişti.

"O artık benim olmuştu," demişti Shoel. "Bana aitti, ben de ona. Bir daha da hiç ayrılmadık."

"Ne muhteşem bir şey olmalı." Rebecca'nın sesinde hayranlık ve haset vardı.

"Hayır! Bazı kısımlarından nefret ediyorum. Bazı insanları böyle görmek bağırsaklarını deşilmiş görmek gibi."

"Bu iğrenç!"

"Evet ama güzel yönleri de var, aşkım. Öyle insanlarla tanışsın ki masum bir çocuğun uzattığı güzel çiçekler gibidirler. Masumluk. İçimdeki masumluluğu açığa çıkarır ve Gerçeğisöyletme yetimi güçlendirir. Sen de benim için bunu yapıyorsun, aşkım."

Saygın Anaların yok-gemisi Gammu'ya varınca Rebecca'yı çöp mavnasıyla havalimanına indirdiler. Mavna onu geminin atık ve dışkılarının yanına bıraktı fakat Rebecca'nın umurunda değildi. *Yurdumdayım! Yurdumdayım ve Lampadas kurtuldu.*

Fakat Haham onun sevincini paylaşmadı.

Yine onun çalışma odasında oturdular ama Rebecca bu kez Diğer Belleklerini daha iyi tanıdığından kendinden çok daha emindi. Haham bunu görebiliyordu.

"İyice onlardan biri olup çıkmışsın! Kirlenmişsin."

"Haham, hepimizin kirli ataları var. Ben şanslıyım ki bazı atalarımı tanıyorum."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Hepimiz pis işler yapmış insanların torunlarıyız, Haham. Barbar atalarımızı düşünmeyi sevmeyiz ama oradadırlar."

"Sen ne biçim konuşuyorsun!"

"Rahibe Analar hepsini hatırlayabiliyor, Haham. Unutma ki üreyenler galiplerdir. Anlıyor musun?"

"Hiç böyle küstahça konuşmazdın. Sana ne oldu, kızım?"

"Canımı kurtardım, bazen bunun için kişilikten taviz vermek gerektiğini bilerek."

"Nasıl yani? Kötü laflar ediyorsun."

“Kötü mü? Atalarımız öyle kötü şeyler yaptı ki onlara barbar demek az gelir. Hepimizin ataları, Haham.”

Rebecca, Haham’ı incittiğini görse ve kendi sözlerinin zalimliğini hissetse de kendini tutamıyordu. Haham onun söylediklerini nasıl inkâr edebilirdi? Onurlu bir adamdı.

Rebecca daha yumuşak sesle konuştu fakat sözleri Haham’ı daha da incitti: “Haham, Diğer Belleklerin beni bilmeye zorladıkları şeylerden bazılarına tıpkı benim gibi tanık olsan, geri geldiğinde kötülük için yeni kelimeler aramaya başlardın. Atalarımızın yaptığı şeylerden bazıları için, aklına gelebilecek en kötü kelime bile yetersiz kalır.”

“Rebecca... Rebecca... Biliyorum ki çağın...”

“‘Çağın gerekleri’ bahanesine sığınma sakın! Sen bir Haham’sın... İşin doğrusunu biliyor olman gerek. Vicdanımızın sesinden ne zaman yoksun oluruz ki? Mesele bazen onu dinlemiyor oluşumuz sadece.”

Haham elleriyle yüzünü örterek eski koltukta öne arkaya sallanmaya başladı. Koltuk kederle gıcırdadı.

85

“Haham, seni hep sevip saydım. Senin için ıstırapı çektim. Senin için kendimi Lampadashılarla paylaştım. Bunun sayesinde öğrendiklerimi inkâra kalkma sakın.”

Haham ellerini indirdi. “İnkâr etmiyorum, kızım. Ama bırak da acı çekeyim.”

“Bütün bu anladığım şeyler arasında benim için en âcili ve hiç aklımdan çıkmayanı şu, Haham: Kimse masum değil.”

“Rebecca!”

“Suçlu demek doğru olmayabilir, Haham... Ama atalarımız bedeli ödenmesi gereken şeyler yaptı.”

“Bunu anlıyorum, Rebecca. Bu dengeyi...”

“Anlıyorum deme bana... Anlamadığını biliyorum çünkü.” Rebecca ayağa kalkıp Haham’a öfkeyle tepeden baktı. “Düzeltilecek bir muhasebe defteri değil bu. Ne kadar geçmişe gidebilirsin ki?”

“Rebecca, ben senin Haham’ınım. Böyle konuşmamalısın, hele benimle.”

“Ne kadar gemiŖe gidersen kötülüklerin ve bedellerinin o kadar arttığını görürsün, Haham. Sen çok uzak gemiŖe gide-mezsın ama ben gitmeye zorlanıyorum.”

Rebecca dönüp gitti... Haham’ın onun adını yalvarırcasına, acıyla seslenmesine aldırmadan. Kapıyı kaparken onun, “Biz ne yaptık? İsrail, ona yardım et,” dediğini duydu.

Tarihin yazılması, dikkat dağıtmaya yönelik bir süreçtir büyük ölçüde. Çoğu tarihsel anlatıda, bahsedilen büyük olayların gizli sebeplerine dikkat çekilmez.

—BAŞAR TEG

Idaho, kendisinin hapisanesi olan yok-gemiye fırsat buldu-
ça geziyordu. Bu eski lx aracında görülecek ve öğrenilecek öyle
çok şey vardı ki. Mucizevi şeylerle dolu bir mağara gibiydi.

Idaho evinde bir aşağı bir yukarı gezindiği bu huzursuz ikin-
di yürüyüşü sırasında bir an duraksayıp, kapı çerçevelerinden
birinin parlak yüzeyine monte edilmiş iletişim-gözlerine bak-
tı. Onu izliyorlardı. Kendini o meraklı izleyicilerin gözünden
görür gibi oldu tuhaf bir şekilde. Rahibeler ona bakarken ne
düşünüyorlardı? Çoktan yıkılmış Gammu Kalesi'ndeki tıknaz
çocuk gulâm artık uzun boylu, zayıf ve esmer bir adama dönüş-
müştü. Saçı Dune'un son gününde bu gemiye girdiği zamanki
halinden uzundu.

87

Bene Gesseritler insanın içini okurdu. Onun mentat oldu-
ğundan şüpheleniyorlardı mutlaka; Idaho bunu nasıl yorum-
layabileceklerini düşündükçe korkuyordu. Bir mentat ne ol-
duğunu Rahibe Analardan ne kadar gizleyebilirdi ki? Salaklıktı
bu! Idaho, Gerçeğisöyletme yeteneğine sahip olduğundan daha
şimdiden şüphelendiklerini biliyordu.

İletişim-gözlerine el sallayarak, “Canım sıkılıyor. Biraz keşfe
çıkacağım,” dedi.

Bellonda, Idaho'nun kendisini izleyenlerle böyle şakacı bir
tavırla konuşmasından nefret ederdi. Onun gemide gezinme-
sinden hoşlanmıyordu. Bunu Idaho'dan gizlemeye de çalış-
mıyordu. Idaho, Bellonda'nın dillendirmediği soruyu her gö-
rüşmelerinde kadının ters ters bakan gözlerinden okuyordu:
“Kaçış yolu mu arıyor?”

Aynen öyle, Bell ama şüphelendiğin şekilde değil.

Yok-gemide gitmesine izin olmayan yerler vardı: aşamaya-
cağı dış güç kalkanı, kalkanı geçici olarak indirilen (ona öyle

demişlerdi) bazı makine daireleri, muhafız odaları (bazılarının içini görebiliyordu ama girmesi yasaktı), cephanelik, tutsak Tleilaxlı Scytale'in kaldığı bölüm. Scytale'le bazen bariyerlerden birinde karşılaştığı oluyordu; aralarındaki ses geçirmez engelin ardından birbirlerine bakıyorlardı. Bir de bilgi engeli vardı... Idaho geminin bazı kayıtlarına erişemiyor, gardiyanlarının vermediği bilgileri kayıtlardan öğrenemiyordu.

Fakat bütün bu kısıtlamalara karşın, ona ömür boyu yetecek kadar görecektik ve öğrenecek şey mevcuttu; üç yüz standart yıl kadar yaşayacağını düşünse bile (ki makul bir tahmindir) hiç de fena sayılmazdı bu.

Saygın Analar bizi bulmazsa tabii.

Idaho, Saygın Anaların asıl kendisinin peşinde olduklarını, onu Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin kadınlarını istediklerinden bile daha çok istediklerini düşünüyordu. O avcılarının kendisine ne yapacakları konusunda hayale kapılmıyordu. Burada olduğunu biliyorlardı. Cinsel bağımlılaştırma eğitimi verip Saygın Anaların üstüne saldıran erkekler... Avcıların başına bela oluyordu.

Rahibeler onun mentatlık yeteneğini keşfedince, birden fazla gulâm hayatının anılarını taşıdığını hemen anlayacaklardı. *Orijinalimde bu yetenek yoktu.* Onun gizil bir Kuisatz Haderah olduğundan şüpheleneceklerdi. Melanji nasıl da azar azar veriyorlardı. Paul Atreides ve Tiran oğlu konusunda yaptıkları hatayı tekrarlamaktan ödlerinin koptuğu belliydi. *Üç bin beş yüz yıllık esaret!*

Ama Murbella'nın karşısında mentat bilincine ihtiyaç vardı. Idaho onunla yaptığı her görüşmeye, sorularına şimdi ya da daha sonra yanıt alabilmeyi beklemeden başlıyordu. Tipik mentat yaklaşımıydı bu: Sorulara odaklan. Diğer insanlar yanıt toplarken mentatlar soru toplardı. Sorular kendi örüntü ve sistemlerini yaratırdı. Bu da en önemli *şekillerin* oluşmasına yol açardı. İnsanlar evrene kendi yarattıkları örüntülerin ardından bakardı... Her şey görüntü, sözcük ve adlardan oluşurdu; her şey kişinin içsel yapılarından yansıyan, parlak yüzeylere vuran ışık misali yansıyan duyuşal itkilerle kaynaşırdı.

Idaho'nun ilk mentat hocası, toyluk ürünü olan o ilk deneysel yapının geçici kelimelerini Idaho için oluşturmıştu: "İşsel perdendeki tutarlı hareketlere dikkat et."

Idaho böylece mentat güçlerine doğru ilk çekingen adımlarını atınca, kendi gözlemlerindeki değişimlere karşı hassasiyetinin arttığını fark etmişti; mentatlık *hiç bitmeyen* bir süreçti.

Bellonda onun en çetin sınavıydı. Kadının delici bakışlarından ve beklenmedik sorularından korkuyordu. Mentatın mentatı yoklamasıydı bu. Idaho onun ani saldırılarını dikkat, sabır ve sakinlikle karşılıyordu. *Neyin peşindesin ha?*

Sanki bilmiyordu.

Sabrı bir maskeydi. Fakat korkusu doğaldı ve onu göstermesinde sakınca yoktu. Bellonda onun ölmesini istediğini gizlemiyordu.

Idaho kullanmak zorunda olduğu yeteneklerinin yakında gözlemcilerin onun mentat olduğunu anlamalarına yol açacağını kabullenmişti.

Bir mentatın asıl becerisi "büyük sentez" dedikleri zihinsel yapıyı kurmaktı. Mentat olmayanların hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir sabır gerektiren bir şeydi bu. Mentat okulları buna sebat derdi. Mentatlar ortamdaki en ufak değişimleri, en küçük belirtileri bile takip edebilen ve bunların götürdüğü yere giden ilkel iz sürücülerdi. Bir yandan da içindeki ve etrafındaki büyük değişimleri gözlemlerdiniz. Bu naifliği, yani temel mentat duruşunu getirirdi; mentatların naifliği Gerçeğisöyletenlerinkine benzerdi fakat çok daha geniş kapsamlıydı.

İlk eğitmeni, "Sen evrenin yapabileceği her şeye açıksın," demişti. "Zihnin bir bilgisayar değil, algılarını temel alan bir yanıtlama aracı."

Idaho, Bellonda'nın algılarının açık olduğu zamanları hep fark ederdi. Böyle zamanlarda Bellonda öylece durur, gözleri biraz donuklaşırdı; Idaho, Bellonda'nın öyle zamanlarda fazla önyargı taşımadığını anlardı. Fakat duyuları açmak Bellonda'ya yabancı olan bir idealizmi gerektiriyordu ki bu kusur Idaho'nun işine yarıyordu. Bellonda en iyi soruları sormuyordu, bu da

Idaho'yu şüpheye düşürüyordu. Odrade kusurlu bir mentat kullanıyor olabilir miydi? Oysa diğer konularda çok başarılıydı.

En iyi imgeleri oluşturacak soruların peşindeyim.

Bir mentat bunu yaparken asla zeki olduğunu, *mutlak* çözüme götürecektir *mutlak* formüle sahip olduğunu düşünmezdi. Yeni örüntülere olduğu gibi yeni sorulara da açık olurdu. Durmadan sınırlar ve biçimlendirirdi. Asla bitmeyen, asla yeterli olmayan bir süreçti bu. Mentatın özel dansıydı; diğer mentatlarınkine benzese de duruşlar ve adımlar hep özeldi.

“Kusursuz mentat diye bir şey yoktur. Bu yüzden mentatlığa ‘Sonsuz Gaye’ deriz.” Öğretmenlerinin bu sözleri Idaho'nun aklına kazınmıştı.

Bellonda hakkında gözlemler biriktirdikçe, kendisine hocalık yapmış o büyük Mentat Üstatların söylediği bir şeye daha çok inanır olmuştu: “Rahibe Analardan iyi mentat çıkmaz.”

Görünüşe bakılırsa hiçbir Bene Gesserit, Baharat İstirabı sırasında Rahibeler Birliği'ne duymaya başladığı mutlak sadakatten tamamen soyutlayamıyordu kendini.

Öğretmenleri Idaho'yu mutlaklara karşı uyarmışlardı. Mutlaklara sahip bir mentat ciddi biçimde kusurlu demekti.

“Yaptığın her şey, sezdiğin ve söylediğin her şey birer deneydir. Nihai çıkarım diye bir şey yoktur. Her şey ölene dek devinimini sürdürür... Hatta belki öldükten sonra bile, ne de olsa her yaşam sonsuz dalgalanmalara yol açar. Tümevarım insanın kendi içinden başlar ve ona karşı duyarlılaşır. Tümdengelemse mutlaklar illüzyonu oluşturur. Gerçeği boş ver! Onu tekmele ve paramparça et!”

Bellonda, Idaho'yla Murbella arasındaki ilişkiye dair sorular sorarken hafif duygusal tepkiler veriyordu. *İlginç mi buluyor? Kışkırtıyor mu?* Idaho bu karşılıklı bağımlılığın zorlayıcı cinsel taleplerinin Bellonda'ya ilginç gelmesini (hatta onu kışkırtmasını) anlayabilirdi. *Sahiden o kadar zevkli mi?*

Bu ikinci vakti evinde dolanırken kendini yabancı bir yerde gibi hissediyordu. Sanki buraya yeni gelmiş ve henüz bu odaları evi olarak kabullenmemişti. *Bu his benimle konuşuyor.*

Tutsaklık içinde geçen yıllar boyunca kaldığı bu yer, yaşadığı bir mekân havasına bürünmüştü. Bu eski süperkargo süiti onun mağarasıydı artık: Duvarları hafif kavisli, geniş odalar... Yatak odası, kütüphane-çalışma odası, oturma odası, hem kuru hem ıslak temizleme sistemlerine sahip ve yeşil fayanslı bir banyo, bir de Murbella'yla paylaştığı uzun egzersiz salonu.

Odalarda kendisine özgü eşyalar ve izler vardı: Örneğin konsola ve gemi sistemleriyle bağlantısını sağlayan projektöre tam doğru açıyla duran şu hamak koltuk, şu yan sehpanın üstündeki ridulyan kayıtları. Ayrıca burada birinin yaşadığı lekelerden belliydi... Mesela çalışma masasının üstündeki şu kahve-rengi leke. Dökülen yemek çıkmayacak izini bırakmıştı.

Kendini kıpır kıpır hissedenden Idaho yatak odasına girdi. Buranın ışığı daha loştu. Idaho'nun tanıdık olanı fark etme yeteneği kokular konusunda da başarılıydı. Yatakta tükürük kokusuna benzer bir koku vardı.. Dün geceki cinsel çarpışmadan kalma bir koku.

Evet, uygun sözcük bu: Çarpışma.

91

Yok-geminin filtreleniş geri kazanılmış ve hoş kokular katılmış havası onu sıkıyordu. Yok-gemi dış dünyaya çok kısa süreliğine açılıyordu. Idaho bazen sessizce oturup, bu hapishane-nin koşullarına göre değiştirilmemiş temiz havayı biraz olsun içine çekme umuduyla burnundan derin nefes alırdı.

Bir kaçış yolu var!

Evinden çıkıp koridorda yürümeye başladı. Koridorun sonundaki asansöre binip geminin en alt katına indi.

Dış dünyada, göğe açık olan o yerde neler oluyor?

Olaylarla ilgili, Odrade'den duyduğu bölük pörçük bilgiler onu korkutmuş, kendini kapana kısılmış hissetmesine yol açmıştı. *Kaçacak yer yok! Kaygılarımı Sheeana'yla paylaşmakla iyi mi ediyorum? Murbella güldü sadece. "Ben seni korurum, aşkım. Saygın Analar bana zarar vermezler."* Yine boş hayaller.

Oysa Sheeana öyle mi? İşaret dilini çabucak kaptı ve kumpas ortağıymışız gibi davranıyor. Kumpas mı? Hayır. Hiçbir Rahibe Ana'nın Kız Kardeşlerinin aleyhine iş yapacağını sanmam. Ley-

di Jessica bile sonunda onlara geri dönmüştü. Ama Sheeana'dan Rahibeler Birliği'ne kötülük yapmasını istemiyorum ki; bizi Murbella'nın aptallığından korumasını istiyorum, o kadar.

Avcıların muazzam gücü sadece yıkımı öngörülür kılıyordu. Bir mentatin onların sekteye uğraticı şiddetine bakması yeterliydi. Başka bir şey de getirmişlerdi... Dağılış'ta olanlara dair ipuçları. Odrade'nin laf arasında bahsettiği Futarlar neyin nesiydi? *Yarı hayvan, yarı insan mı?* Lucilla'nın tahmini buydu. *Peki ya Lucilla nerede?*

Idaho sonunda kendini Büyük Ambar'da buldu; Dune'un son dev kumsolucanının Rahibeler Meclisi Gezegeni'ne getirilirken içinde tutulduğu, bir kilometre uzunluğundaki kargo alanıydı burası. İçerisi hâlâ baharat ve kum kokuyordu; bu kokuları alınca Idaho'nun aklına eski anılar ve uzaklardaki ölümler geldi. Büyük Ambar'a bu kadar sık gelmesinin (ki bunu hiç düşünmeden yapıyordu bazen, tıpkı şimdi olduğu gibi) sebebini biliyordu. Burası onu hem itiyor hem de çekiyordu. Toz, kum ve baharat izleri bulunan bu sınırsız mekân illüzyonu, yitik özgürlüklerin nostaljisini taşıyordu. Fakat başka bir yön de vardı. Idaho o şeyi sadece burada yaşıyordu.

Bugün de olacak mı?

Bazen Büyük Ambar ortadan kayboluveriyordu ansızın. Sonra... Lav rengi bir gökyüzünde ışıldayan ağ. Idaho o hayali gördüğü zamanlarda, aslında bir ağ görmediğini biliyordu. Duyularının tanımlayamadığı şeyi zihni ağ olarak algılıyordu.

Ebedi kutup ışıkları gibi ışıldayan bir ağ.

Sonra ağ yarılıyordu ve Idaho iki kişi görüyordu... Bir erkekle bir kadın. Ne kadar da sıradan ama bir yandan da sıra dışı görünüyorlardı. Antik kıyafetler giymiş bir dedeyle nine gibiydiler: Adamın üstünde iş tulumu, kadının üstündeyse uzun bir elbise ve başında türban. Bir çiçek bahçesinde çalışıyorlardı! Idaho bu gördüklerinin de illüzyon olduğunu düşünüyordu. *Görüyorum ama aslında gördüğüm şey bu değil.*

Sonunda onu fark ediyorlardı hep. Seslerini duyuyor-

du. Adam, “İşte yine geldi, Marty,” diyerek kadının dikkatini Idaho’ya çekiyordu.

Marty bir keresinde, “Bizi nasıl görebiliyor acaba?” diye sormuştu. “Aklım almıyor.”

“Kendini fazla yayıyor bence. Tehlikenin farkında mı acaba?”

Tehlike. Her seferinde, Idaho’nun bu sözcüğü duymasıyla birlikte hayal kesiliyordu.

“Bugün konsolunun başında değilsin bakıyorum?”

Idaho sadece bir anlığına, yine hayal gördüğünü, o tuhaf kadının konuştuğunu sandı; sonra o sesin Odrade’ye ait olduğunu anladı. Ses hemen arkasından gelmişti. Idaho dönünce, yuvarlak kapıyı açık unutmuş olduğunu gördü. Odrade onu sessizce takip ederek peşinden Ambar’a gelmişti... Ses çıkarmamak için, kumlu yerlere basmamaya dikkat etmişti.

Odrade yorgun ve sabırsız görünüyordu. *Niye konsolumun başında olacağımı düşündü ki?*

Odrade, Idaho’nun dillendirmediği sorusunu yanıtlarcasına, “Son zamanlarda seni hep konsolunun başında görüyorum da,” dedi. “Aradığın ne, Duncan?”

Duncan konuşmadan başını iki yana salladı. *Neden kendimi tehlikede hissetmeye başladım birden?*

Odrade’nin yanındayken pek böyle hissetmezdi oysa. Gerçi hissettiği zamanları da hatırlıyordu. Bir keresinde, Odrade onun konsol alanındaki ellerine şüpheyle baktığında hissetmişti. *Konsolumla ilgili bir şeyden korkuyor. Bir mentat olarak duyduğum veri açlığını belli mi ediyorum? Kişisel benliğimi orada gizlediğimi tahmin ettiler mi?*

“Hiç özel hayatım olmayacak mı?” Öfke ve saldırı.

Odrade başını yavaşça iki yana salladı... “Bundan daha iyisini yapabilirsin” der gibiydi.

Idaho, “Bugünkü ikinci ziyaretin,” diye suçladı.

“Şunu söylemeliyim ki iyi görünüyorsun, Duncan.” Yine lafi dolandırmalar.

“Gözlemcilerin öyle mi diyor?”

“Kabalaşma. Murbella’yla çene çalmaya gelmiştim. Aşağıda, burada olduğunu söyledi.”

“Murbella’nın yine hamile olduğunu biliyorsundur.” Kadını yatıştırmaya çalışmak mıydı bu?

“Biz de bunun için minnettarız. Ben Sheeana’nın yine ziyaretine gelmek istediğini söylemeye geldim.”

Odrade niye bunu söylemek için gelsin ki?

Bu sözleri duyunca Idaho’nun zihninde, artık bir Rahibe Ana olan o Dune’lu öksüz kız canlandı (onun gelmiş geçmiş en genç Rahibe Ana olduğu söyleniyordu). Sırdaşı Sheeana dışarıda, dev kumsolucanlarının sonuncusuyla ilgileniyordu. Solucan soyunun devamlılığını nihayet sağlamış mıydı? Odrade niye Sheeana’nın ziyaretiyle ilgilensindi ki?

“Sheeana seninle Tiran hakkında konuşmak istiyor.”

Odrade bu sözün yol açtığı şaşkınlığı gördü.

Idaho sertçe, “Sheeana’ya İl. Leto hakkında bilmediği ne söyleyebilirim ki?” diye sordu. “O bir Rahibe Ana.”

“Sen o Atreides’i çok yakından tanıyordun.”

Tabii ya. Mentatın peşinde.

“Ama Leto’yu bir Atreides olarak düşünmenin tehlikeli olduğunu söylemez misin hep?”

“O bir Atreides’ti. Gelişerek başka bir şeye, kendisinden önceki herkesten daha doğal bir şeye dönüşse de bizden biriydi.”

Bizden biri! Odrade kendisinin de bir Atreides olduğunu hatırlatıyordu. Idaho’nun o aileye olan, hiç bitmeyecek borcunu hatırlatıyordu!

“Öyle diyorsan.”

“Bu aptalca oyunu kessek mi artık?”

Idaho ihtiyata kapıldı. Odrade’nin bunu fark ettiğini biliyordu. O lanet Rahibe Analar öyle duyarlıydı ki. Idaho konuşmaya cesaret edemeden Odrade’ye baktı; bunun bile kadına çok şey söylediğini biliyordu.

“Birden fazla gulâm hayatını hatırladığına inanıyoruz.” Idaho’nun hâlâ karşılık vermediğini görünce de: “Haydi ama Duncan! Söylesene, mentat mısın?”

Odrade'nin bunu suçlarcasına sorması karşısında Idaho sırtını daha fazla gizleyemeyeceğini anladı. Neredeyse rahatlatıcıydı bu.

“Öyleysem ne olacak?”

“Teilaxlılar sana birden fazla Idaho gulâmının hücrelerini kattılar.”

Idaho gulâmı! Idaho kendini öyle soyutlayıcı bir şekilde düşünmeyi reddediyordu. “Neden durup dururken Leto’yla bu kadar ilgilenmeye başladın?” Bunu sormak mentatlığının itiraftıydı.

“Solucanımız kumalabalıklarına dönüştü.”

“Büyüyüp çoğalıyorlar mı?”

“Öyle görünüyor.”

“Onları zapt etmez ya da yok etmezseniz Rahibeler Meclisi Gezegeni’nin sonu Dune’unki gibi olabilir.”

“Bunu tahmin etmiştin ha?”

“Leto’yla konuşmuştuk.”

“Diğer hayatları hatırlıyorsun demek. Harika. Bu açıdan bize benziyorsun biraz.” Odrade gözlerini nasıl da hiç ayırmıyordu!

“Çok farklıyım bence.” *Düşüncelerini başka şeye yönleltmeliyim!*

“O anıları Murbella’yla ilk karşılaşman sırasında mı edindin?”

Bunu kim tahmin etti? Lucilla mı? O da oradaydı; tahmin edip süphelerini Kız Kardeşlerine açmış olabilir. Idaho ölümcül meseleyi masaya yatırmak zorundaydı. “Ben yeni bir Kuisatz Haderah değilim!”

“Değil misin?” *Sahte objektiflik.* Idaho, Odrade’nin bunun kendini sergilemesine izin vermesinin zalimce olduğunu düşündü.

“Olmadığımı biliyorsun!” Idaho canını kurtarmak için mücadeleye veriyordu ve bunun bilincindeydi. Odrade’den çok, kamera kayıtlarını izleyip değerlendirecek olan o diğerlerinden korkuyordu.

“Seri belleklerinden bahset.” Başrahibe Ana’dan gelen bir emirdi bu. Kaçış yoktu.

“O... Hayatları biliyorum. Sanki hepsi tek bir hayat gibi.”

“O birikim bizim için çok değerli olabilir, Duncan. Akslotl tanklarını da hatırlıyor musun?”

Odrade’nin sorusu üzerine sisin içini yoklamaya başlayan Idaho’nun aklına Tleilaxlılarla ilgili tuhaf şeyler geldi: yeni doğanların kusurlu gözleriyle gördüğü o yumuşak insan etinden tepeler, bulanık ve odaksız görüntüler, neredeyse... Rahim kanallarından çıkış anıları. Bunların *tanklarla* ne ilgisi olabilirdi?

“Scytale kendi akslotl sistemimizi kurmamız için gerekli bilgileri verdi bize,” dedi Odrade.

Sistem mi? İlginç sözcük. “Tleilaxlıların baharat üretme yöntemini de taklit edeceğiniz anlamına mı geliyor bu?”

“Scytale pazarlık yapıyor; vereceğimizden fazlasını istiyor. Ama baharat üretmenin sırrını da zamanla öğreneceğiz, öyle ya da böyle.”

96

Odrade özgüvenli çıkan sesini duyarken, Idaho’nun kararsızlık saptayıp saptamadığını merak etti. *Onu yapmaya zamanımız olmayabilir.*

Idaho, “Dağılış’a gönderdiğiniz Rahibeler size epey pahalıya patlıyor,” diyerek mentat farkındalığını Odrade’ye tattırdı biraz. “Onlara baharat veriyorsunuz, oysa stoklarınız sınırlı olmalı.”

“Akslotl ve kumalabalıkları hakkındaki bilgilerimize sahip-ler.”

Idaho sonsuz evrende sayısız gezegenin Dune’a dönüşmesi ihtimali karşısında afallayıp sustu.

“Melanj tedariki sorununu tanklarla, solucanlarla ya da her ikisiyle birden çözecekler,” dedi Odrade. Bunu içtenlikle söyleyebilirdi. İstatistiksel açıdan bakıldığında, Dağılış’a gönderilen Rahibe Ana gruplarından en azından biri başarılı olacaktı mutlaka.

“Tanklar,” dedi Idaho. “Tuhaf... Rüyalar görüyorum.” Neredeyse “gündüz düşleri” diyecekti.

“Görmelisin de.” Odrade o süreçte kadın bedeninin nasıl kullanıldığını kısaca anlattı.

“Baharat üretimi için de mi?”

“Öyle düşünüyoruz.”

“İğrenç!”

Odrade, “Çocukluk etme,” diye payladı.

Idaho böyle anlarda Odrade’den hiç hazzetmezdi. Bir keresinde, Rahibe Anaların kendilerini “ortak insani duyguların akıntısından” soyutlamalarını eleştirdiğinde Odrade yine aynı karşılığı vermişti.

Çocuklukmuş!

“Bunun tedavisi yoktur muhtemelen,” dedi Idaho. “Karakterimdeki utanç verici bir kusur.”

“Benimle ahlak üzerine tartışmayı mı düşünüyordun yoksa?”

Idaho’ya, Odrade’nin sesinde öfke varmış gibi geldi. “Biz etik üzerine bile tartışamayız. Farklı kurallara göre hareket ediyoruz.”

97

“Kurallar merhametsiz davranmaya bahane olur çoğu zaman.”

“Bir Rahibe Ana’nın dudaklarından, hafif bir vicdan tınısı taşıyan kelimeler döküldüğünü mü duyuyorum?”

“Bu çok kötü olurdu. Kız Kardeşlerim beni vicdanımın yönettiğini düşünseler sürgün ederlerdi.”

“Teşvik edilebilirsin ama yönetilemezsin.”

“Çok iyi, Duncan! Böyle açıkça mentatlık yaptığında çok daha fazla hoşlanıyorum senden.”

“Hoşlanmanı hayra alamet bulmuyorum.”

Odrade kahkahayı bastı. “Tam Bell gibisin!”

Idaho ona donuk gözlerle baktı; Odrade’nin kahkahasını duyunca birden gardiyanlarından kaçmanın, Bene Gesseritlerin sonu gelmez manipülasyonlarından kurtulmanın ve kendi hayatını yaşamanın yolunu bulmuştu. Buradan kurtulmanın sırrı makinelerde değil, Rahibeler Birliği’nin zayıflıklarında yatıyordu. Kendisini mutlaklarla kuşattıklarına ve o sayede bu-

rada esir tuttuklarına inanıyorlardı. O mutlaklar... Kaçmanın anahtarı buydu!

Sheeana bunu biliyor! Önümde sallandığı yem bu.

Idaho susmayı sürdürünce Odrade, “Diğer hayatlarından bahsetsene,” dedi.

“Yanlış. Onları tek bir süreğen hayat olarak görüyorum.”

“Ölüm yok mu?”

Idaho bir karşılığın sessizce oluşmasına izin verdi. Seri anılar: Ölümler de hayatlar kadar öğreticiydi. Kendisi Leto tarafından kaç kez öldürülmüştü!

“Ölümler anılarımı bölmüyor.”

“Tuhaf bir ölümsüzlük tarzı,” dedi Odrade. “Tleilax Efendileri kendilerini yeniden üretip duruyordu... Bunu biliyorsun, değil mi? Ama sen... Tek bir bedende bir sürü gulâmı kaynaştırmalarının sebebi ne olabilir?”

“Scytale’e sor.”

“Bell senin mentat olduğuna emindi. Çok sevinecek.”

“Sanmam.”

“Çok sevinmesini sağlayacağım. Şu işe bak! Sana soracağım öyle çok soru var ki nereden başlasam bilemiyorum!” Odrade sol elini çenesinde tutarak Idaho’yu süzdü.

Soru mu? Idaho’nun zihninde mentat talepleri akışı oldu. Kendine defalarca sorduğu soruları kendi hallerine bırakıp örüntülerini oluşturmalarını izledi. *Tleilaxlılar beni böyle yaratırken neyin peşindeydiler?* Bu enkernasyona kendisinin tüm eski gulâm benliklerinin hücrelerini katmış olmaları mümkün değildi. Yine de... O benliklerin hepsinin anılarına sahipti. Bütün o hayatları bu tek benlikte toplayan kozmik bağlantı neydi? Kendisinin Büyük Ambar’da gördüğü o hayallerin ipucu muydu bu? Zihninde yarı anılar belirdi: İlk sıvının içindeki bedeni.... Tüplerle beslenen, makineler tarafından masaj yapılan, Tleilaxlı gözlemciler tarafından incelenen ve sorgulanan. Yarı atlı benliklerinin mırıldanarak karşılık verdiğini duyuyordu. Sözleri anlamsızdı. Sanki kendi sesi yabancı bir dilde konuşuyordu, oysa onun gündelik Galach dili olduğunu biliyordu.

Tleilaxlıların eylemlerinden sezdiği şeyin muazzamlığı karşısında huşuya kapılıyordu. Şimdiye kadar sadece Bene Gesseritlerin girmeye cesaret ettiği bir kozmosu araştırmışlardı. Bene Tleilaxlıların bunu bencilce sebeplerden ötürü yapmış olması başarılarına gölge düşürmüyordu. Tleilax Efendilerinin sonsuzca yeniden doğması, gözü pekiğe değer bir ödüldü.

Her hayatı, her zihni kopyalayabilen Yüz Dansçısı hizmetkârlar. Tleilaxlıların hayalinin boyutu, Bene Gesseritlerin başarıları kadar müthişti.

“Scytale, Muad’Dib döneminden anılara sahip olduğunu itiraf ediyor,” dedi Odrade. “Belki bir ara fikir teatisi yaparsınız.”

Idaho, “O tarz ölümsüzlük pazarlıkta güçlü bir kozdur,” diye uyardı. “Scytale sahip olduğu bilgileri Saygın Analara satabilir mi?”

“Olabilir. Gel haydi. Evine dönelim.”

Evin çalışma odasında, Odrade konsol koltuğuna oturmasını işaret edince Idaho, *Hâlâ sırlarımı öğrenmeye mi çalışıyor?* diye merak etti. Odrade, Idaho’nun üstünden eğilerek kontrol tuşlarına bastı. Tepedeki projektörün çalışmasıyla birlikte bir çöl manzarası belirdi... Ufka kadar, dalga dalga uzanan kumullar.

“Rahibeler Meclisi Gezegeni mi?” dedi Odrade. “İşte ekvatorumuzdaki geniş bir kuşak.”

Idaho heyecana kapıldı. “Kumalabalıkları demiştin. Peki ama yeni solucan var mı?”

“Sheeana yakında olmasını bekliyor.”

“Katalizör olarak büyük miktarlarda baharata ihtiyaçları olur.”

“Orada epey melanj kullanma riskine girdik. Leto sana katalizörden bahsetti yani, öyle mi? Leto hakkında başka ne hatırlıyorsun?”

“Beni öyle çok kez öldürdü ki, düşündükçe içim sızlıyor.”

Odrade, Idaho’nun doğru söylediğini Dar’üs-Balat kayıtlarından biliyordu. “Seni bizzat öldürürdü, biliyorum. Seni kullanıp, tükendiğinde de öylece bir kenara mı atıyordu?”

“Performansım beklentilerini karşılasa doğal sebeplerden ölmeme izin veriyordu.”

“Altın Yol’u buna değer miydi?”

Onun Altın Yol’unu da, ona yol açan fermantasyonu da anlamıyoruz. Idaho bunu söyledi.

“İlginç bir sözcük seçimi. Bir mentat olarak, Tiran’ın dönemini fermantasyon olarak görüyorsun demek.”

“O süreç Dağılış’la patlama yaptı.”

“Kıtlık Zamanlarının da etkisi yoktu.”

“Leto kıtlık çıkacağını öngörmemiş miydi sanıyorsun?”

Odrade karşılık vermedi; Idaho’nun mentat yaklaşımı onu suskunluğa sevk etmişti. *Altın Yol: İnsanlığın evrene “patlayarak” yayılması... Bir daha asla tek bir gezegende, tek bir ortak kaderi paylaşmayacak olması. Tüm yumurtalarımız tek sepette değil artık.*

“Leto tüm insanlığı tek bir organizma olarak görüyordu,” dedi Idaho.

“Ama bizi zorla rüyasına çekti.”

“Siz Atreidesler hep öyle yaparsınız.”

Siz Atreidesler ha! “Ne yani? Bize olan borcunu ödedin mi?”

“Öyle demedim.”

“Nasıl bir ikilemde olduğumun farkında mısın, mentat?”

“Kumalabalıklar ne kadar zamandır iş başında?”

“Sekiz standart yılı geçti.”

“Çölümüz ne kadar hızlı büyüyor?”

Çölümüz! Odrade projeksiyonu gösterdi. “Alabalıklardan öncesine kıyasla üç kattan fazla büyüdü.”

“Çok hızlı!”

“Sheeana her an küçük solucanlar görmeyi bekliyor.”

“Boyları aşağı yukarı iki metreye ulaşmadan yüzeye çıkmazlar pek.”

“O da öyle diyor.”

Idaho düşünceli bir sesle konuştu: “Her birinde Leto’nun ‘sonsuz rüyasındaki’ bilincinin birer incisi olacak.”

“Leto öyle demişti, ki bu tarz konularda asla yalan söylemezdi.”

“O daha ince yalanlar söylerdi. Tıpkı Rahibe Analar gibi.”

“Bizi yalancılıkla mı suçluyorsun?”

“Sheeana niye beni görmek istiyor?”

“Siz mentatlar yok musunuz? Sorularınızın yanıt olduğunu sanırsınız.” Odrade şakacıktan sinirlenmiş gibi yaparak başını iki yana salladı. “Sheeana dinsel bir figür olduğundan Tiran hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeli.”

“Yeryüzü tanrıları adına! Neden?”

“Sheeana kültü epey yayıldı. Sağ kalan Rakisli rahipler onu Eski İmparatorluk’un her tarafına ve sınırlarının ötesine taşıdılar.”

Idaho, “Dune’lu,” diye düzeltti. “Orayı sakın Arrakis ya da Rakis olarak düşünme. Yanıltıcı olur.”

Odrade, Idaho’nun kendisini düzeltmesini kabullendi. Idaho artık tam bir mentattı; Odrade sabırla bekledi.

“Sheeana, Dune’da kumsolucanlarıyla konuştu,” dedi Idaho. “Solucanlar karşılık verdi.” Kendisine merakla bakan Odrade’yle göz göze geldi. “Missionaria Protectiva’nız yine bilindik numaralarıyla iş başında ha?”

Odrade, “Dağılıp halkları Tiran’a Dur ya da Guldur diyor,” diyerek Idaho’nun mentat naifliğini besledi.

“Sheeana’ya tehlikeli bir görev vereceksin. Bunu biliyor mu?”

“Biliyor ve sen tehlikeyi azaltabilirsin.”

“Öyleyse veri sistemlerinizi bana aç.”

“Tamamen mi?” Odrade, Bell’in buna ne diyeceğini biliyordu!

Idaho başıyla onaylarken, Odrade’nin buna izin vereceğini ummaya bile korkuyordu. *Bunu ne kadar çok istediğimin farkında mı?* Kaçışı bu isteğinin yerine getirilmesine bağlıydı. *Bilgiye sınırsız erişim! Odrade altı üstü kendimi özgürmüş gibi hissetmek istediğimi sanacak.*

“Mentatım olur musun, Duncan?”

“Seçme şansım var mı ki?”

“İsteğini Meclis’te tartışmaya açacağım; kararımızı sana bildiririm.”

Kaçış yolum açılıyor mu?

“Saygın Analar gibi düşünmeliyim,” dedi Idaho... Bunu iletişim-gözlerinin ardındaki, isteğini değerlendirecek olan gözlemciler duysun diye söylemişti.

Odrade, “Bunu senden iyi kim yapabilir ki?” diye sordu. “Murbella’yla yaşıyorsun.”

Scytale, *Ne düşündüğümü, neler yapabileceğimi bilmiyorlar*, diye düşündü. *Gerçeğisöylenenler içimi okuyamıyorlar*. Felaketten en azından bunu kurtarmıştı... Kusursuzlaştırılmış Yüz Dansçılarından öğrendiği hile sanatını.

Yok-gemide, bulunmasına izin verilen kısımda usulca gezinerek gözlemliyor, sınıflandırıyor, tartıyordu. Baktığı her insanı ya da yeri, kusur aramaya eğitilmiş zihniyle değerlendiriyordu.

Her Tleilax Efendisi, Tanrı'nın günün birinde onun bağıllığını sınamak için bir görev verebileceğini bilirdi.

Pekâlâ! Bu da böyle bir görevdi. Scytale'in Yüce İnanç'ını paylaştıklarını söyleyen Bene Gesseritler yalan yere yemin ediyordu. Onlar murdardı. Scytale'in yabancı yerlerden döndüğünde kendisini arındıracak dindaşları da yoktu artık. Povinda evreninde kısıtlı kalmış, Şeytan'ın hizmetkârlarının esiri olmuştu; üstelik Dağılış'tan gelen orospular da peşindeydi. Fakat bu kötü insanlardan hiçbiri Scytale'in neler yapabileceğini bilmiyordu. Tanrı'nın ona bu zor zamanında yardım edeceği akıllarından bile geçmiyordu.

Kendimi arındırıyorum, Tanrım!

Şeytan'ın kadınları onu orospulardan kurtardıktan sonra sığınak ve "her türlü yardım" vaadinde bulunduklarında, Scytale onların sözlerinin yalan olduğunu anlamıştı.

Sınav ne kadar zorsa imanım o kadar güçlenir.

Daha birkaç dakika önce, uzun koridorda sabah yürüyüşü yapan Duncan Idaho'yu ışıldayan bir engelin ardından görmüştü. Onları birbirinden ayıran kuvvet alanı ses geçirmezdi fakat Scytale, Duncan'ın dudaklarını okumuştı... Duncan küfrediyordu. *Bana istediğin kadar küfret, gulâm... Ama seni biz yarattık ve hâlâ kullanabiliriz.*

Tanrı, Tleilaxlıların bu gulâma dair planına bir *Kutsal*

*Tesadüf*le müdahale etmişti fakat Tanrı'nın hep daha büyük tasarıları olurdu zaten. İmanlıların görevi Tanrı'nın planlarına uymaktı, Tanrı'nın insanların tasarılarına uymasını talep etmek değil.

Scytale kutsal yeminini tazeleyerek kendini bu sınava hazırladı. Bene Tleilaxlıların kadim *satori* yöntemiyle, sözcükler olmaksızın yapıldı bu. "Satoriye ulaşmak için anlamaya gerek yoktur. Satori sözcükler olmaksızın, hatta adı bile olmadan var olur."

Scytale'in tek köprüsü Tanrı'sının büyüydü. Scytale bunu derinden hissediyordu. En yüksek kehldeki en genç Efendi olarak, bu nihai sınav için kendisinin seçileceğini daha en baştan bilmişti. Bu bilgi, gücünün kaynaklarındandı ve bunu her aynaya bakışında görüyordu. *Tanrı, povindaları kandırmak için yarattı beni!* Zayıf ve çocuksu vücudunun gri teninde yer alan metalik pigmentler, tarayıcı sondaları bloke ediyordu. Ufak tefekliği, insanların dikkatini dağıtıyor ve seri gulâm enkarnasyonları sırasında edindiği güçleri gizliyordu. Sadece Bene Geseritler daha eski anılara sahipti fakat Scytale onlara Şeytan'ın rehberlik ettiğini biliyordu.

Göğsünü ovuşturarak, oradaki şeyi kendine hatırlattı; o şey öyle ustaca gizlenmişti ki o kısımda yara izi bile yoktu. Her Efendi'nin taşıdığı türden, içinde pek çok kişinin sperm hücrelerinin muhafaza edildiği bir entropisizlik kapsülüydü bu; merkez kehlın diğer Efendileri, Yüz Dansçıları, uzman teknisyenler, ayrıca Scytale'in Şeytan'ın kadınlarına ve zayıf iradeli pek çok povindaya çekici geleceğini bildiği *diğerleri* bunlardan taşırdı! Paul Atreides'le sevgilisi Chani oradaydılar. (Ah, rastgele hücre aramak için ölümlerin giysilerini ele geçirmeleri epey tuzluya patlamıştı!) Orijinal Duncan Idaho da diğer Atreides uşaklarıyla (Thufir Hawat, Gurney Halleck, Fremen Naibi Stilgar) birlikte oradaydı... Bir Tleilax evrenini doldurmaya yetecek kadar potansiyel uşak ve köle vardı o kapsülde.

Bu entropisizlik tüpü, sahip olunabilecek ödüllerin en büyüğüydü; canlandırmak istediği kişileri düşündükçe Scytale'in

heyecandan nefesi kesiliyordu. Kusursuz Yüz Dansçıları! Kusursuz taklitçiler. Kurbanlarının benliğini kusursuzca kopyalayan kaydediciler. Bene Gesserit cadılarını bile kandırabiliyorlardı. Başkalarının zihnini ele geçirmelerini shere bile engelleyemiyordu.

Scytale o tüpü en büyük pazarlık kozu olarak görüyordu. Onun varlığından kimsenin haberi olmamalıydı. Scytale şimdilik kusurları sınıflandırmakla yetiniyordu.

Yok-geminin savunmalarında, onu sevindirmeye yetecek kadar çok sayıda boşluk vardı. Scytale seri hayatları boyunca, diğer Efendilerin güzel ziynet eşyaları toplaması gibi, çeşitli beceriler toplamıştı. Diğerleri onu hep fazla ciddi bulmuşlardı fakat artık haklılığını kanıtlamasının yeri ve zamanıydı.

Bene Gesseritleri incelemek ona hep cazip gelmişti. Asırlar boyu onlar hakkında bilgi toplamıştı. Öğrendikleri arasında mitler ve yanlış bilgiler de bulunduğunu bilse de, Tanrı'sının maksatlarına duyduğu iman sayesinde, Kutsal Sınav ne kadar zor olursa olsun bu yaklaşımının Yüce İnanç'a hizmet edeceği ne emindi.

Zihnindeki Bene Gesserit kataloğunda bulunan, "Tipikler" adını verdiği dosya epey ilgisini çekiyordu... Bu isim, onlar hakkında sık sık söylenen "Bu onlar için çok tipik bir tavır!" sözünden geliyordu.

Tipikler onu büyülüyordu.

Bene Gesseritlerin kendilerinde kabullenmeyecekleri çirkin ama zararsız davranışları başkalarında hoş görmeleri *tipikti*. "Bene Gesseritlerin standartları daha yüksektir." Scytale bu sözü bazı müteveffa arkadaşlarından bile duymuştu.

Odrade bir keresinde, "Biz kendimizi başkalarının gözünden görme yetisine sahibiz," demişti.

Bu laf da Scytale'in *Tipikler* dosyasındaydı fakat Odrade'nin söylediği şey Yüce İnanç'a aykırıydı. İnsanın gerçek benliğini ancak Tanrı görebilirdi! Odrade kibre kapılmış gibiydi.

"Boş yere yalan söylemezler. Gerçeği söylemek daha çok işlerine gelir."

Scytale bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu. Bunun bir Bene Gesserit kuralı olduğunu bizzat Başrahibe Ana'dan duymuşluğu vardı. Fakat öte yandan Bene Gesseritler gerçeğe karşı kinik bir yaklaşım sergiler gibiydi. Başrahibe Ana bunun Zensünnilik olduğunu iddia etme cüretini göstermişti. *"Kimin gerçeği? Nasıl değiştirilmiş? Hangi bağlamda?"*

O günün ikinci vaktinde, Scytale'in yok-gemideki evinde oturuyorlardı. Scytale "karşılıklı sorunlar üstüne konuşmak", yani pazarlık etmek istediğini söylemişti. İletişim-gözleri ve arada bir kontrole gelen Rahibeler dışında yalnızdılar.

Scytale'in evi yeterince konforluydu: yeşilin dinlendirici bir tonuna boyanmış plaz duvarlı üç oda, yumuşak bir yatak, Scytale'in ufak tefek bedenine uygun hale getirilmiş koltuklar.

Burası lx malı bir yok-gemiydi; Scytale bu gemileri ne kadar iyi bildiğinden gardiyanlarının haberi olmadığına emindi. *Ixliler kadar iyi biliyorum.* Her tarafta lx makineleri vardı ama lxli yoktu. Scytale, Rahibeler Meclisi Gezegeni'nde tek bir lxli bile bulunduğunu sanmıyordu. Cadıların bakım işlerini bizzat hallettikleri bilinirdi.

Odrade konuşurken ve hareket ederken ağırdı; Scytale'i dikkatle izliyordu. *"Fevri davranmıyorlar."* Bu da sık söylenen bir laftı.

Odrade, Scytale'e rahatının yerinde olup olmadığını sor-duu; onun için kaygılanır gibi görünüyordu.

Scytale oturma odasında etrafa bakındı. "Ortalıkta hiç lxli görmüyorum."

Odrade hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. "Bu yüzden mi görüşmek istemiştin?"

Tabii ki hayır, cadı! Dikkat dağıtma sanatımın pratiğini ya-pıyorum, o kadar. Gizlemek istediğim şeylerden bahsedeceğim hiç aklına gelmez. Peki niye kahrolası gezegeninizde tehlikeli yabancıların serbestçe gezinmesinin pek muhtemel olmadığını bilmeme karşın Ixlilere dikkatini çekiyorum? Ahhh, biz Tleilaxlılar Ixlilerle köklü ilişkilere sahip olmakla övünürüz. Bunu biliyorsunuz. Bu yüzden lx'i kaç kez cezalandırdınız.

İx'in teknokratları, Bene Gesseritleri sinirlendirmekten çekiniyor olabilirdi fakat Saygın Anaların gazabını uyandırmaya çok dikkat edeceklerdi. Bu yok-gemi, o iki taraf arasında gizli alışveriş olduğunu gösteriyordu fakat son derece fahiş bir fiyat ödenmiş ve sıra dışı ölçüde dolambaçlı konuşulmuş olsa gerekti. Dağılış'tan gelen orospular çok zalimdi. Scytale onların da İx'e ihtiyaç duyduğunu tahmin ediyordu. İx de orospulara gizlice karşı gelip Bene Gesserit'le anlaşmış olabilirdi. Fakat sınırlar dar, ihanet fırsatlarıysa çoktu.

Scytale pazarlık yaparken bunları düşünerek kendini rahatlattı. Gergin olduğu belli olan Odrade ise zaman zaman susup o rahatsız edici Bene Gesserit bakışlarını üstüne dikerek Scytale'i huzursuz ediyordu.

Büyük bir pazarlık yapıyorlardı... Her iki taraf için de ölüm kalım meselesiydi bu, ayrıca o ulaşılması zor şey de söz konusuydu her zamanki gibi: Üstünlüğü ele geçirmek, insan evrenini kontrol etmek, kendi âdetlerini egemen örüntü haline getirmek ve öyle kalmalarını sağlamak.

107

Scytale, *Bana küçük bir çıkış yolu ver ki yayılabileyim*, diye düşündü. *Bana kendi Yüz Dansçılarımı ver. Sadece benim sözümü dinleyecek hizmetkârlar ver.*

"Fazla bir şey istemiyorum ki," dedi. "Kendi hizmetkârlarım olsun, rahat edeyim istiyorum sadece."

Odrade, Bene Gesseritlerin o tartıcı bakışlarıyla, hep sanki insanın maskelerini çıkarıp da içinin derinlerine bakar gibi görünen o bakışlarla Scytale'e bakmayı sürdürdü.

Ama aşmadığın maskelerim var.

Scytale, Odrade'nin onu tiksінç bulduğunu görebiliyordu... Kadının gözlerini onun yüz hatlarına ayrı ayrı, sırayla dikmesinden belliydi bu. Scytale, Odrade'nin aklından geçenleri biliyordu. *Dar yüzlü, muzip bakışlı, çocuksu görünen biri. Alna doğru üçgen şeklinde inen saç.* Odrade'nin bakışları aşağıya indi: *minik bir ağız, sivri dişler ve uzun köpekdişleri.*

Scytale insan mitolojilerindeki en korkunç ve tehlikeli yaratıklara benzediğinin farkındaydı. Odrade kendine şunu so-

racaktı: *Bene Tleilaxlılar neden böyle görünmeyi seçiyor? Oysa genetik bilimindeki ustalıkları sayesinde dış görünüşlerini daha etkileyici kılabilirlerdi.*

Tam da sizi rahatsız ettiği için, povinda pislik!

Scytale'in aklına bir başka *tipik* geldi hemen: "Bene Gesseritlerin etrafa pislik saçtığı nadirdir."

Oysa Scytale, Bene Gesseritlerin yaptığı pek çok şeyin pis kalıntılarını görmüştü. *Bak, Dune'a ne oldu! Siz Şeytan'ın kadınları, orospulara meydan okumak için orayı seçtiniz diye o kutsal yer kül oldu. Peygamber'imizin bilincini taşıyan solucanlar ödülleri alacakları yere gitti. Herkes öldü!*

Scytale şahsen neler yitirdiğini hesaplamayaysa pek cesaret edemiyordu. Tüm Tleilax gezegenleri Dune'la aynı kaderi paylaşmış, hiçbiri kurtulamamıştı.

Buna Bene Gesseritler sebep oldu! Üstelik Scytale onların hoş görüsüne katlanmak zorundaydı... Tanrı'dan başka destekçisi olmayan bir mülteciydi o.

Odrade'ye, Dune'a *saçılan pisliği* sordu.

"Öyle bir şeyi ancak yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığımızda görebilirsin."

"O orospuların şiddetini üzerinize çeken bu muydu?"

Odrade bu konuyu konuşmayı reddetti.

Scytale'in müteveffa arkadaşlarından biri bir keresinde, "Bene Gesseritler arkalarında düz izler bırakır," demişti. "Karışık görünebilirler ama yakından bakınca yollarının dümdüz olduğunu görürsün."

O arkadaşı da tıpkı diğer tüm arkadaşları gibi, orospular tarafından katledilmişti. Şimdi varlığı bir entropisizlik kapsülünün içindeki hücrelere bağlıydı. Ölü bir Efendi'nin bilgeliği buraya kadardı işte!

Odrade akslotl tankları hakkında daha çok teknik bilgi istiyordu. Ahhhh, sorularını nasıl da kurnazca soruyordu!

Ortada hayatları söz konusu olduğundan, bu pazarlığın her ayrıntısı çok önemliydi. Scytale akslotl tankları hakkında, kontrollü olarak verdiği ufak tefek bilgilerin karşılığında ne al-

mıştı? Odrade artık onu arada sırada gemiden çıkarıyordu. Fakat bütün gezegen Scytale için hapishaneydi, sırf bu gemi değil. Cadılardan kaçabileceği neresi vardı ki?

Kendi akslotl tanklarıyla neler yapıyorlardı? Scytale bundan bile emin değildi. Cadılar öyle ustaca yalan söylüyordu ki.

Onlara sınırlı bilgi vermek bile hata mıydı? Scytale sadece biyoteknik ayrıntılar vermiş olmasına karşın cadılara niyetlendiğinden çok daha fazlasını söylemiş olduğunu fark etti şimdi. Cadılar öğrendiklerinden yola çıkarak, Efendilerin keşfettiği sınırlı ölümsüzlük türünü kavramayı başarmıştı mutlaka... Her Efendi'nin tanklarda büyüyen, yerine geçebilecek bir gulâmı olurdu hep. Ama onlar da yok olmuştu! Scytale öyle hiddetliydi ki bu gerçeği Odrade'ye haykırmak istiyordu.

Sorular... Bariz sorular.

Odrade'nin sorularını, "Yüz Dansçısı hizmetkârlara ve kendime ait gemi sistem konsoluna ihtiyacım var," diyerek ve lafı uzattıkça uzatarak savuşturdu.

Odrade kurnaz ve katı davranarak, tanklar hakkında daha fazla bilgi koparmaya çalıştı. "Tanklarımızla melanj üretmeyi öğrenirsek konuğumuza daha iyi davranmak isteyebiliriz."

Tanklarımız! Konuğumuz!

Bu kadınlar plasçelik duvar gibiydi. Scytale'e şahsi kullanımı için tank vermeyi reddediyorlardı. *Tleilaxlılar olarak bütün gücümüzü yitirdik.* Scytale bunu düşündükçe kederleniyor, kendine acıyordu. Fakat kendini toplamasını sağlayan bir düşünce vardı: Tanrı onun becerisini sınıyordu açıkça. *Beni tuzağa düşürdüklerini sanıyorlar.* Ama kısıtlamaları can sıkıcıydı. Yüz Dansçısı hizmetkâr vermiyorlardı ha? Pekâlâ. Madem öyle, başka hizmetkârlar arayacaktı. Yüz Dansçısı olmayan hizmetkârlar.

Yitirdiği Yüz Dansçıları, şekil değiştirebilen kölelerini düşündükçe içi yanıyordu. *Bu kadınlara da, Yüce İnanç'ı paylaşmış gibi yapmalarına da lanet olsun! Hiçbir yerden eksik olmayan çömezler ve sürekli ortalıkta dolanıp bir şeyler öğrenmeye çalışan Rahibe Analar. Casuslar! Ve her yerde iletişim-gözleri. Bunaltıcı.*

Rahibeler Meclisi Gezegeni'ne geldiğinde, muhafızlarında

çekingenlik sezmişti; tarikatlarının işleyişine dair soru sorduğunda içlerine kapanıyorlardı. Scytale bunun dış tehditlere karşı çember olma tavrı olduğunu sonradan anlamıştı. *Bizim olan bizimdir! Sen giremezsin!*

Scytale bunun evebeynsi bir tavır, insanlığa karşı anaç bir yaklaşım olduğunu fark etmişti: “Uslu dur, yoksa seni cezalandırırız!” Bene Gesseritlerin cezalarından sakınmak da en iyisiydi kesinlikle.

Odrade kendisini sıkıştırmayı, onun vermek istediğinden fazlasını talep etmeyi sürdürürken Scytale doğruluğundan şüphe duymadığı bir başka *tipiğe* odaklandı: *Sevemiyorlar*. Ama bu konuda onlara hak vermek zorundaydı. Ne sevgi ne de mantık tamamen rasyoneldi. Böyle duygular Scytale’e, kara sular fışkırtarak ortalığı karartan bir fiskiye, gafil avlanan insanların üstüne ham petrol yağdıran bir kuyuyu çağırırdı.

Bu kadın da amma geveze! Odrade’yi dinlemeden, sadece izledi. Bene Gesseritlerin kusurları nelerdi? Müzik dinlememeleri bir zayıflık mıydı? Müziğin gizli duygusal etkilerinden mi korkuyorlardı? Bu konuda oldukça ağır bir koşullandırma almış gibiydiler ama bu koşullandırma her zaman işe yaramıyordu. Scytale çok sayıda hayatında, müzikten hoşlanır gibi görünen cadılar görmüştü. Odrade’ye bu konuyu sorunca kadın epey sinirlendi; Scytale, Odrade’nin onu yanıltmak için numara yaptığından şüphelendi.

“Dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz!”

“Muhteşem müzik performansları belleğinizde çaldığınız olmuyor mu hiç? Duyduğuma göre antik çağlarda...”

“Artık neredeyse kimsenin bilmediği enstrümanlarla çalışan besteler neye yarar?”

“Hangi enstrümanlar bunlar?”

“Piyanoyu nereden bulacaksın?” *Hâlâ o sahte öfke*. “Ayrıca akort etmesi zor, çalmasıysa daha da zordur.”

Böyle mızızlanınca ne kadar da tatlı oluyor. “Adını ilk kez duyuyorum... Neydi? Piiano mu demiştin? Baliset gibi bir şey mi?”

“Biraz benzerler. Ama piyanonun belirli bir anahtara göre akort edilmesi gerekir. O enstrümanın özelliği bu.”

“Niye özellikle bu... Piyano denen enstrümandan bahsettin?”

“Çünkü artık piyanoların olmayışına üzüldüyorum bazen. Kusurluluktan kusursuzluk üretmek sanatın en yüce formudur sonuçta.”

Kusurluluktan kusursuzluk üretmek ha! Odrade, Zensünni sözleriyle onun dikkatini dağıtmaya, bu cadıların onun Yüce İnanç'ını paylaştıkları illüzyonunu güçlendirmeye çalışıyordu. Scytale, Bene Gesseritlerin pazarlık yöntemlerindeki bu tuhafılık konusunda epey uyarılmıştı. Lafı döndürüp dolaştırır, gerçekte ne istediklerini ancak son anda söylerlerdi. Fakat Scytale burada neyin pazarlığını yaptıklarını biliyordu. Odrade, Scytale'in tüm bilgilerini bedavaya almak istiyordu. Üstelik ağzı öyle iyi laf yapıyordu ki.

Scytale birden çok ihtiyatlı olduğunu hissetti. Odrade'nin sözleri iddiasına, Bene Gesseritlerin sadece insan toplumunu kusursuzlaştırmanın peşinde oldukları iddiasına nasıl da uyuyordu. Demek bu kadın ona ders verebileceğini sanıyordu! Bir başka *tipik*: “Kendilerini öğretmen olarak görürler.”

Scytale bu iddiadan şüphe duyduğunu ifade edince Odrade, “Etkilediğimiz toplumlarda baskı unsurları yaratırız doğal olarak,” dedi. “O baskı unsurlarını yönlendirebilmek için yaparız bunu.”

“Bu hiç hoş değil bence,” dedi Scytale.

“Niye öyle diyorsun, Scytale Efendi? Çok sık görülen bir şeydir bu. İktidarlar seçtikleri hedeflere saldırılsın diye böyle yapar çoğu zaman. Siz de yapıyordunuz! Bak, başınıza ne getirdi.”

Bu kadın, Tleilaxlıların başlarına gelen bu felaketin sorumlusu olduklarını iddia etmeye cüret ediyordu demek!

“Biz Yüce Ulak'ın verdiği dersi uyguluyoruz,” dedi Odrade... İslamiyet dilinde Peygamber II. Leto'ya Yüce Ulak denirdi. Odrade'nin dudaklarından dökülünce bu kelimeler yabancı gelse de Scytale afallamıştı. Odrade bütün Tleilaxlıların Peygamber'e hürmet ettiklerini biliyordu.

Ama bu kadınların O'na Tiran dediklerini duydum!

Odrade hâlâ İslamiyet dilinde konuşarak, sertçe sordu: “O’nun gayesi, şiddetin yönünü değiştirmek suretiyle herkese önemli bir ders vermek değil miydi?”

Yüce İnanç’la alay mı ediyor?

“O’nu bu yüzden kabul ettik,” dedi Odrade. “Bizim kurallarımla oynamasa da gayemiz aynıydı.”

Bu kadın, *kendisinin* Peygamber’i kabul ettiğini söylemeye cüret ediyordu!

Scytale bu ağır provokasyona rağmen karşılık veremeyip sustu. Bir Rahibe Ana’nın kendisine ve kendi davranışlarına olan bakışı hassas bir konuydu. Scytale kendilerine olan bakışlarında sürekli ayarlama yaptıklarından şüpheleniyordu; merkezden fazla uzaklaşmadan bir o yana, bir bu yana kayıyorlardı. Kendilerine karşı ne sevgi, ne de nefret duyuyorlardı. Özgüven, evet. İnsanı çileden çıkaracak kadar fazla özgüven. Ama özgüven nefret ya da sevgi gerektirmeyen bir şeydi. Tam da Odrade’nin öne sürdüğü gibi, her yargıda düzeltme yapmaya hazır, sakın bir zihin gerekirdi sadece. Övgüye ihtiyaç duymasıysa nadiren olurdu. *İyi iş çıkardın mı diyorsun? Eh, başka ne bekliyordun ki?*

“Bene Gesserit eğitimi karakteri güçlendirir.” Halk inanışları arasındaki en yaygın *tipikti* bu.

Scytale, Odrade’yle bu konuda tartışma başlatmaya çalıştı. “Saygın Analar da sizinle aynı şekilde koşullanmıyor mu? Mesela Murbella’ya bak!”

“Genellemelerin mi peşindesin, Scytale?” *Kadının sesi eğlenir gibi mi çıktı?*

Scytale, “İki koşullandırma sisteminin çarpışması... Aranızdaki mücadelenin sebebi bu olamaz mı?” deme riskine girdi.

“Ve güçlü olan taraf galip çıkacak elbette.” *Kesinlikle alay ediyor!*

“Hep öyle olmaz mı zaten?” Scytale öfkesini dizginlemeyi pek başaramamıştı.

“Sen Tleilaxlısın... Bir Bene Gesserit olarak, sana kurnazlığın da bir tür silah olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Hile

pratiği yapmadın mı hiç? Düşmanlarını yanıltıp tuzağa çekmek için güçsüz numarası yapmak gibi şeyler mesela? Zayıflıklar yaratılabilir.”

Tabii ya! Tleilaxlılar olarak asırlar boyu numara yaptığımızı, aptal ve beceriksiz imajı yarattığımızı biliyor.

“Düşmanlarımızın hakkında böyle mi gelmeyi düşünüyorsunuz yani?”

“Onları cezalandırmayı düşünüyoruz, Scytale.”

Nasıl da kararlı!

Scytale, Bene Gesseritler hakkında yeni bilgiler edindikçe onlardan iyice sakınıyordu.

Soğuk bir kış ikindisinde, Odrade yanına çok sayıda muhafız alarak Scytale’i geminin dışında gezintiye çıkarmıştı (irikiyım Gözetmenler hemen bir adım geriden geliyordu) ve durup Merkez’den gelen küçük bir grubu izlemeye başlamışlardı. Grupta beş Bene Gesserit kadın vardı; ikisinin çömez olduğu cüppelerindeki beyaz süslemelerden anlaşılıyordu, diğer üçüysse gri cüppeliydi ki Scytale bunun anlamını bilmiyordu. Bir el arabasıyla meyve bahçelerinden birine giriyorlardı. Soğuk rüzgâr esiyordu. Kara dallarda tek tük yaşlı yapraklar titreyordu. El arabasında beyaz kumaşla sarmalanmış, uzun bir şey vardı. Ceset mi? Şekli benziyordu.

Odrade’ye sorunca kadın, Bene Gesseritlerin defin âdetlerini anlatarak Scytale’e hoşça vakit geçirtmişti.

Gömülecek ceset varsa o iş Scytale’in şimdi tanık olduğu gibi, sessiz sakın ve çabucak yapılırdı. Hiçbir Rahibe Ana için ölüm ilanı verilmemişti, hiçbiri de zaman kaybı ayinler düzenlenmesini istemezdi zaten. Nasılsa bellekleri Kız Kardeşlerinin içinde yaşamayacak mıydı?

Scytale bunun konuyla ilgisiz olduğunu söyleyerek itiraz edecek olmuş ama Odrade sözünü kesmişti.

“Ölüm fenomeni varken hayattaki tüm bağlar geçicidir! Biz bu durumu Diğer Bellekler yöntemiyle aşıyoruz biraz. Siz de benzer bir şey yapıyordunuz, Scytale. Ve bildiğimiz numaralar arasına sizin bazı becerilerinizi de ekledik artık. Ah, evet! Bu

tarz bilgiye yaklaşımımız budur. Örüntüyü değiştirir sadece.”

“Saygısızca bir uygulama bu!”

“Hiç saygısızca değil. Toprağa giriyorlar; orada gübre olabilirler en azından.” Odrade, Scytale’in daha fazla itiraz etmesine fırsat tanımadan o sahneyi tasvire devam etmişti.

Scytale’in şimdi gözlemlediği şeyin onların düzenli rutini olduğunu söylemişti. Meyve bahçesine el arabasıyla büyük bir burgu aleti getirilmiş ve bununla toprakta uygun bir delik açılmıştı. O ucuz kumaşla sarmalanmış ceset diklemesine gömülmüş, üzerine de meyve ağacı dikilmişti. Meyvelikler ızgara şeklinde diziliydi ve bir köşedeki kenotafa mezarların yeri kaydedilirdi. Odrade işaret edince Scytale kenotaflı görmüştü; o kare şeklinde, yeşil şeyin boyu üç metre kadardı.

El arabasına yaslanmış olan ve defin ekibi beklerken mezarın kazılmasını izleyen Odrade, “O ceset C-21 civarına gömülüyor galiba,” demişti. “Bir elma ağacını besleyecek.” Buna çok sevinmiş gibiydi!

114

Burgu aletinin geri çekilmesini ve cesedin çukura konulmasını seyrederek Odrade bir ezgi mırıldanmaya başlamıştı.

Scytale şaşırmıştı. “Bene Gesseritler müzik dinlemez demiştin.”

“Eski, basit bir şarkı sadece.”

Bene Gesseritler hâlâ bir muammaydı ve Scytale *tipiklerin* zayıflığını her zamankinden de fazla görüyordu. Örüntüleri kabul edilir bir yolu takip etmeyen insanlarla nasıl pazarlık edilebilirdi ki? Tam onları anladığınızı sandığınızda yeni bir yöne sapıyorlardı! *Atipiktiler!* Scytale onları anlamaya çalıştıkça kendi düzen hissini yitiriyordu. Bütün bu pazarlıklardan dış dokunur bir şey elde etmediğine emindi. Biraz daha serbestlik kazanmıştı, o kadar... Daha doğrusu serbestlik illüzyonu. Gerçekten istediği hiçbir şey bu soğuk suratlı cadıdan gelmiyordu! Bene Gesseritler hakkında bildiklerini ilintilendirerek sonuca varma düşüncesi cazipti. Mesela genel olarak bürokratik sistemler kullanmadıkları ve kayıt tutmadıkları söylenirdi. Bellonda’nın Arşivleri hariç tabii... Scytale ne zaman onlardan

bahsetmeye kalksa Odrade, “Tanrım, bizi koru!” gibisinden laflar ediyordu.

Scytale, “Memurlar ve kayıtlar olmadan işlerinizi nasıl yürütüyorsunuz?” diye sormuştu.

“Yapılması gereken iş varsa yapıyoruz. Mesela bir Rahibe mi gömülecek?” Odrade meyve bahçesindeki sahneyi göstermişti; kürekler devreye sokulmuştu ve mezara toprak atılıp sıkıştırılıyordu.

“O iş öyle yapılır ve etrafta onu yapmaktan sorumlu birileri vardır mutlaka. Onlar da kendilerini bilir.”

“Peki bu hastalıklı düzeni kim... Kim idare...”

“Hastalıklı değil! Eğitimimizin bir parçası. Başarısız Rahibelerin idaresinde yapılır genellikle. Asıl işi çömezler yapar.”

“Peki onlar... Yani, bu iş pek hoşlarına gitmiyor olsa gerek? Başarısız Rahibeler diyorsun. Ve çömezler. Bu daha çok ceza gibi görünüyor, şeyden çok...”

“Ceza mı? Yapma ama Scytale. Bozuk plak gibisin.” Odrade defin ekibini göstermişti. “Çıraklık dönemimiz bittikten sonra hepimiz bize verilen işleri seve seve kabul ederiz.”

“Ama yine de... Ahhh, bürokratik...”

“Aptal değiliz!”

Scytale yine anlamamıştı fakat Odrade onun şaşkın bir ifadeyle, sessizce baktığını görünce açıklama yapmıştı.

“Bürokrasilerin egemenlik gücüne eriştikten sonra mutlaka açgözlü aristokrasilere dönüştüğünü bilirsin mutlaka.”

Scytale bunun konuyla ilgisini anlamakta zorlanmıştı. Odrade lafı nereye getiriyordu?

Scytale susmayı sürdürünce Odrade, “Saygın Analar bürokrasinin tüm izlerini taşıyor,” demişti. “Bilmemne bakanı, feşmekân Yüce Saygın Anası... En tepede birkaç mühim şahsiyet, altlarındaysa çok sayıda memur. Daha şimdiden ergence arzulara kapılmışlar. Aç avcı hayvanlar gibiler; avlarının soyunu tüketmemek gibi bir kaygıları olmuyor asla. Oysa hassas bir dengedir bu: Beslendiğin canlıların sayısı azalırsa kurduğün tüm yapı çöker.”

Scytale cadıların Saygın Analara cidden bu gözle baktıklarına inanmakta zorlanıyordu ve bunu söylemişti.

“Sağ kalırsan sözlerimin doğruluğunu göreceksin, Scytale. Düşüncesizce hareket eden o kadınlar tasarruf lafını duyunca küplere biniyor, esip gürliyor. Kurbanlarını daha çok sömürmeye odaklanıyorlar var güçleriyle. Daha çoğunu ele geçirin! İyice sömürün! Ama böyle yaptıkça kurbanlarını daha çabuk tüketiyorlar, o kadar. Idaho daha şimdiden gerileme dönemine girdiklerini söylüyor.”

Bunu gulâm mı söyledi? Demek Odrade onu mentat olarak kullanıyor! “Böyle fikirleri nereden buluyorsunuz? Gulâmınız söylemiş olamaz.” *Onun size ait olduğunu sanmaya devam et!*

“Vardığımız sonucu doğruladı, o kadar. Diğer Belleklerden bulduğumuz bir örnek bize ipucu olmuştu.”

“Ya?” Bu Diğer Bellekler meselesi Scytale’i rahatsız ediyordu. Bu kadınların iddiası doğru olabilir miydi? Scytale için kendi geçmiş yaşamlarının anıları çok değerliydi. Bu konuda kanıt istemişti.

“Kar tavşanı denen bir besin hayvanıyla vaşak denen avcı bir kedi arasındaki ilişkiyi hatırladık. Tavşan sayısı artınca kedi sayısı da artıyordu. Kedilerin sayısı fazla artınca da tavşanları fazla tüketiyorlardı, böylece de kıtlık başlıyor ve kedi sayısı azalıyordu.”

“Gerileme dönemi demiştin... İlginç bir terim.”

“Saygın Anaları iyice geriletmeyi düşünüyoruz; bu açıdan uygun.”

Görüşmeleri sona erdiğinde Scytale’in (yine eline hiçbir şey geçmemişti) aklı eskisinden de karışık. Niyetleri gerçekten bu muydu? Faket o lanet cadının sözüne güven olmazdı!

Odrade’in onu yok-gemideki evine geri bırakmasından sonra Scytale engel alanının ardındaki uzun koridora, bazen Idaho’yla Murbella’nın egzersiz salonuna giderken geçtikleri koridora uzun uzun bakmıştı. O koridorda girdikleri geniş kapıdan egzersiz salonuna gittiklerini tahmin ediyordu. Çıktıklarında hep kan ter içinde ve nefes nefese oluyorlardı.

Scytale'in bir saatten fazla beklemesine karşın diğer iki tut-sak da gelmemiştir.

Odrade gulâmı mentat olarak kullanıyor! Demek ki ona gemi sistem konsolu verdiler. Odrade mentatını verisiz bırakmak istemez muhakkak. Idaho'yla bir şekilde, baş başa görüşmeliyim. Her gulâma öğrettiğimiz ıslık dilini kullanabilirim. Fazla kaygılı görünmemeliyim. Pazarlıkta biraz taviz verebilirim belki. Hapis hayatından sıkıldığımdan şikâyet edebilirim. Bunun doğru olduğunu herkes biliyor zaten.

Eğitim zekânın yerini alamaz. Zekâ denen muğlak nitelik, bulmaca çözüme yetisi olarak ancak kısmen tanımlanabilir. Tanımı tamamlamanın yolu, duyularınızın bildirdiklerini yansıtan yeni bulmacalar yaratmaktır.

—Mentat Metni Bir (dekto)

Lucilla'yı Yüce Saygın Ana'nın huzuruna, tekerlekli bir platformda taşınan, tüp şeklinde bir kafesin içinde getirdiler... Bu kafes bir başka kafesin içindeydi. Lucilla şıga telleri yüzünden kafesin ortasından kımıldayamıyordu.

Ağır, siyah koltukta oturan kadın, "Ben Yüce Saygın Ana'yım," diyerek onu selamladı. *Ufak tefek bir kadın; kırmızı-lı sarılı tek parça streç giysi.* "Üzerimizde Ses'i kullanmaya kalabilirsin diye, kendi güvenliğin için kafese koyduk seni. Ses'e karşı bağışığız. Bağışıklığımız Ses'i kullananları refleks olarak öldürmemizden kaynaklanıyor. Birçoğunuz bu yüzden öldü. Ses'i bilir ve kullanırsınız. Seni kafesinden çıkardığımda bunları sakın unutma." Kadın kafesi getiren hizmetkârları eliyle kovdu. "Gidin! Gidin!"

Lucilla odaya bakındı. Penceresiz. Neredeyse küp şeklinde. Oda birkaç gümüşü korküyle aydınlatılıyordu. Parlak yeşil. Tipik sorgu odası. Yüksek bir yerlerdeydi. Şafaktan hemen önce Lucilla'nın kafesini bir yok-tüple getirmişlerdi.

Yüce Saygın Ana'nın arkasındaki bir panel yana kaydı ve daha küçük bir kafes, gizli bir mekanizma sayesinde kayarak odaya girdi. Bu kafes küp şeklindeydi; Lucilla kafesteki şeyi önce çıplak bir erkek sandı, ta ki yaratık dönüp ona bakana dek.

Futar! Yaratığın suratı genişti... Lucilla onun sivri köpekdişlerini gördü.

"İstemek sırt okşa," dedi Futar.

"Tamam, tatlım. Sonra okşarım sırtını."

"İstemek yemek," dedi Futar. Ateş saçan gözlerle Lucilla'ya baktı.

"Sonra, tatlım."

Futar, Lucilla'yı süzmeyi sürdürüyordu. "Sen Bakıcı?" diye sordu.

"Tabii ki Bakıcı filan değil!"

Futar ısrarla, "İstemek yemek," dedi.

"Sonra dedim ya! Sen şimdilik orada oturup benim için mır-la bakayım."

Futar kafesinde çömeldi; genzinden hırıltılı bir ses çıkmaya başladı.

"Mırlarken ne tatlı oluyorlar, değil mi?" Yüce Saygın Ana'nın yanıt beklemediği belliydi.

Lucilla, Futar'ı görünce şaşırmıştı. Bu yaratıklar Saygın Anaları avlayıp öldürmüyor muydu? Gerçi bu Futar kafesteydi tabii.

Lucilla, "Onu nerede yakaladınız?" diye sordu.

"Gammu'da." Yüce Saygın Ana ne kadar önemli bir bilgi verdiğinin farkında değildi.

Lucilla *Burası da Kavşak*, diye düşündü. Dün akşam mavna-dan bakarken anlamıştı bunu.

Futar mırlamayı kesti. "Yemek," diye homurdandı.

Lucilla da bir şeyler yemek isterdi. Onu üç gündür aç bırakmışlardı; açlıktan midesine giren kramplarla mücadele etmek zorunda kalmıştı. Kafesteki bir litrejon sudan ara ara aldığı küçük yudumlar biraz işe yaramıştı fakat su neredeyse bitmişti. Onu buraya getiren hizmetkârlar yiyecek istediğinde gülmüşlerdi. "Futarlar yağsız et sever!"

En zor olan da melanj yokluğuydu. Lucilla o sabah melanj krizi acıları duymaya başlamıştı ilk kez.

Yakında kendimi öldürmem gerekecek.

İçindeki Lampadashılar dayanması için yalvarıyorlardı. *Cesur ol. Ya o yabanıl Rahibe Ana başaramazsa?*

Örümcek Kraliçe. Odrade bu kadına öyle diyor.

Yüce Saygın Ana elini çenesine koymuş, Lucilla'yı süzmeye devam ediyordu. Çenesi inceydi. Olumlu hatlara sahip olmayan bir simada olumsuz hatlar daha çok göze batardı.

Yüce Saygın Ana, "Eninde sonunda kaybedeceksiniz, biliyorsun," dedi.

“Mezarlıktan geçerken ısıklık çalınır,” dedi Lucilla... Sonra da bu deyişin anlamını açıklamak durumunda kaldı.

Yüce Saygın Ana kibarca, ilgili bir ifadeyle dinledi. *Ne ilginç.*

“Adamlarım böyle dediğini duysalar seni hemen öldürürlerdi. Yalnız olmamızın sebeplerinden biri de bu. Merak ettim... Neden öyle bir şey söyledin?”

Lucilla çömelmiş Futar’a göz attı. “Futarlar bir gecede ortaya çıkmadı. Vahşi hayvanlardan, genetik olarak türetildiler... Tek bir sebeple.”

“Dikkat et!” Yüce Saygın Ana’nın gözleri turunculaşıp ateş saçmaya başlamıştı.

“Futarların şimdiki hallerine gelmesi nesiller sürdü,” dedi Lucilla.

“Onları keyif için avlıyoruz!”

“Avcılar da ava dönüştü.”

Yüce Saygın Ana ayağa fırladı... Gözleri tamamen turunculaşmıştı. Futar rahatsız oldu ve inlemeye başladı. Bu ses kadını sakinleştirdi. Yavaşça koltuğuna geri oturdu. Bir elini kafesteki Futar’a doğru salladı. “Tamam, tatlım. Birazdan karnın doyacak, sonra da sırtını okşayacağım.”

Futar tekrar mırlamaya başladı.

Yüce Saygın Ana, “Buraya mülteci olarak geldiğimizi düşünüyorsun yani,” dedi. “Evet! İnkâr etmeye kalkma sakın.”

“Solucanlar genellikle döner,” dedi Lucilla.

“Solucanlar mı? Rakis’te yok ettiğimiz canavarları mı kastediyorsun?”

Lucilla için, bu Saygın Ana’yı tahrik ederek kendini öldürtmek cazip bir fikirdi. Kadının yeterince kaygılanırsa öldüreceği kesindi.

Lampadashılar, *Lütfen, Rahibe!* diye yalvardı. *Dayan.*

Buradan kaçabileceğimi mi sanıyorsunuz? Bunu duyunca sesleri kesildi... Tek bir hafif itiraz hariç: *Unutma! Biz eski hacıyatmazlar gibiyiz: Ne kadar itersen it, her seferinde dik duruşumuza geri döneriz.* Bununla birlikte Lucilla’nın zihninde ufak, kırmızı bir Buda biblosunun görüntüsü belirdi; Buda ellerini

şışkin göbeğinin üstünde kavuşturmuş, sırtarak öne arkaya sallanıyordu.

“Tanrı İmparator’un kalıntılarından bahsediyorsun belli ki,” dedi Lucilla. “Bense başka bir şeyi kastetmiştim.”

Yüce Saygın Ana bunu uzun uzun düşündü. Gözlerinin turunculuğu geçti.

Lucilla, *Benimle oynuyor*, diye düşündü. *Niyeti beni öldürüp evcil hayvanına yedirmek.*

Ama kaçabilirsek verebileceğin değerli stratejik bilgileri düşün!

Biz ha! Fakat bu itirazın haklı olduğu gerçeğinden kaçış yoktu. Lucilla’yı kafesiyle birlikte mavnadan buraya getirirlerken hava hâlâ aydınlıktı. Örümcek Kraliçe’nin inine giden yollar iyi planlanmış, oraya ulaşmanın zor olmasına dikkat edilmişti fakat o planlama Lucilla’ya ilginç gelmişti. Çok eski, modası geçmiş bir planlama tarzı. Yolların dar kısımlarındaki uygun noktalara, miselyumlu donuk gri mantarları andıran gözetleme kuleleri dikilmişti. Kritik noktalarda keskin virajlar vardı. Hiçbir sıradan yer arabası hızlı giderken o virajları dönmeyi başaramazdı.

Lucilla, Teg’in Kavşak’ı eleştirirken bundan bahsettiğini hatırladı. Teg buranın savunma sisteminin saçma sapan olduğunu söylemişti. Söz konusu noktalardaki böyle basit yapılara ağır silahlarla ya da onları aşmayı sağlayacak başka bir yöntemle saldırmak bölümlerin izole olması için yeterliydi. Yeraltından bağlantıları vardı mutlaka fakat bunlar da patlayıcılarla işlevsiz hale getirilebilirdi. Bağlantıları koparılsa, kaynaklarıyla arasındaki bağ kesilirse kolayca ele geçirilebilirlerdi. *Değerli enerjiniz kesilir, salaklar!* Saygın Analar görünüşte güvenli yaşıyordu. Kendilerini kandırıyorlardı! Savunma görevlileri, bu kadınlara sahte bir güvenlik hissi verecek beyhude gösterilere epey enerji harcıyor olsa gerekti.

Koridorlar! Koridorları hatırla!

Evet, bu devasa binanın koridorları da devasa boyuttaydı; Lonca Seyrüsefercilerinin içinde yaşamaya mahkûm olduğu dev tankların geçebileceği kadar genişti. Koridor diplerinde,

tankların geçişi esnasında sızan melanj gazını toplayıp geri kazandıran havalandırma sistemleri mevcuttu. Lucilla hayalinde gürültüyle açılıp kapanan yuvarlak kapaklar canlandırabiliyordu. Lonca görevlileri o gürültüden hiç rahatsız olmaz gibiydi. Lucilla buraya gelirken göz attığı her koridor ve odada, kalın siyah yılanlar gibi kıvrıla kıvrıla uzanan, mobil süspansörlere ait güç kabloları görmüştü. Seyrüsefercilerin istedikleri her yere göz atmalarını engellemek olmazdı.

Lucilla'nın yolda gördüğü insanların çoğu kılavuz bileklik takıyordu. Saygın Analar bile. Demek ki burada kayboldukları oluyordu. Bu dev binanın çatısında fallik kuleler yükseliyordu. Binanın yeni sahiplerinin hoşuna gidiyorlardı besbelli. Burası dışarısı gibi çirkin değildi (zaten mühim şahsiyetler ancak avlanmak ya da kölelerinin çalışmasını izleyerek eğlenmek için dışarı çıkardı). Lucilla yine de buranın büyük bölümünün bakımsız olduğunu görmüştü; demek ki bu işe olabildiğince az para harcıyorlardı. *Çok şey değiştirmemişler. Teg'in yerden saldırı planı hâlâ işe yarar.*

122

Bak, yaptığın gözlemler ne kadar önemli olabiliyor... Gördün mü?

Yüce Saygın Ana dalgınlığından sıyrılıp kımıldandı. “Belki yaşamana izin veririm. Birtakım sorularımı tatminkâr şekilde yanıtlarsan.”

“Sorularına saçma sapan, boktan yanıtlar vermeyeceğimi nereden biliyorsun?”

Yüce Saygın Ana kaba sözcükleri eğlenceli bulurdu. Neredeyse kahkahayı basacaktı. Bene Gesseritler ağız bozuk konuştuğunda sakınmak gerektiğini ona söyleyen olmamıştı besbelli. Ancak bir şeyden tedirgin olduklarında öyle konuşurlardı. *Se'i kullanmayaymışım ha? Tek silahımın bu olduğunu mu sanıyor?* Yüce Saygın Ana, herhangi bir Rahibe Ana'nın onu parmağında oynatmasına yetecek kadar çok şey söylemiş ve tepkide bulunmuştu. Vücut dili ve konuşma tarzı daima gereğinden fazla bilgi aktarırdı. Fazlalık bilgileri ayıklamak gerekirdi hep.

Yüce Saygın Ana, “Bizi çekici buluyor musun?” diye sordu.

Tuhaf bir soru. “Dağılış’tan dönen herkeste çekici bir taraf var.” Onlardan epey kişiyle (düşmanları da dahil olmak üzere) tanıştığımı sansın. “Egzotiksınız, yani yeni ve tuhafsiniz.”

“Peki ya cinsel ustalığımız?”

“O da etkileyici bulunuyor doğal olarak. Kimilerine heyecan verici geliyor... Mıknatıs gibi çekiyor.”

“Ama sen onlardan değilsin.”

Çenesinden bahset! İşsel topluluktan gelen bir öneriydi bunu. Neden olmasın?

“Çeneni inceliyordum, Yüce Saygın Ana.”

“Öyle mi?” Kadın şaşırmıştı.

“Çocukluğundan beri hiç değişmemiş besbelli; gençliğinden kalma bu yadigârla gurur duymalısın.”

Bozuldu ama belli etmek istemiyor. Tekrar çenesine çalış.

*“Bahse girerim ki sevgililerin çenene öpücük konduruyor-
dur hep,” dedi Lucilla.*

Yüce Saygın Ana sinirlenmişti fakat hâlâ belli etmemeye çalışıyordu. Haydi, tehdit et beni! Ses’i kullanmamam konusunda uyar!

“Çene öpücük,” dedi Futar.

“Sonra dedim ya, tatlım. Şimdi çeneni kapar mısın!”

Sinirini zavallı hayvanından çıkarıyor.

“Ama bana sormak istediğin sorular var,” dedi Lucilla. Çok tatlı bir sesle. Bilenler için bir başka uyarıcı belirti. Ben her şeyi şuruba bulayan biriyim. “Ne hoş! Seninle öyle iyi vakit geçiriyorum ki. Ne güzel, değil mi! Öyle zekisin ki... Bunu ne kadar ucuza almış-sın! Kolayca. Çabucak. İstedığın zarfı seç.”

Yüce Saygın Ana bir an durup kendini toparladı. Dezavantajlı duruma geçtiğini seziyor ama nasıl olduğunu anlayamıyordu. Bu yüzden muğlak bir gülümseme takındı, ardından da: “Ama seni serbest bırakacağımı söylemiştim.” Kadın koltuğunun yan tarafındaki bir şeye basınca tüp şeklinde kafesin bir kısmı, şıga telini beraberinde götürerek yana açıldı. Aynı anda Lucilla’nın hemen önünde, bir adım ötesinde, yerde de bir panel açıldı ve alçak bir sandalye yükseldi.

Lucilla sandalyeye oturdu; dizleri sorgucusunun dizlerine değiyordu neredeyse. *Ayaklar. Ayaklarıyla öldürüyorlar, unutma.* Lucilla parmaklarını açıp kapayınca, yumruklarını sıkmış olduğunu fark etti. Kahrolası gerginlik!

Yüce Saygın Ana, “Bir şeyler yiyip içmelisin,” dedi. Koltuğunun yan tarafındaki başka bir şeyi itti. Lucilla’nın yanına bir tepsi geldi... Tabak, kaşık ve kırmızı sıvıyla dolu bir bardak. *Oyuncaklarıyla hava atıyor.*

Lucilla bardağı aldı.

Zehirli mi? Önce kokla.

Lucilla içecekten bir yudum aldı. Melanjlı stim çayı! Açım.

Boş bardağı tepsiye geri bıraktı. Dilindeki stim çayından keskin melanj kokusu geliyordu. *Ne yapıyor? Aklımı çelmeye mi çalışıyor?* Lucilla baharat alınca rahatlamıştı. Tabakta acı soslu fasulye vardı. Lucilla yemekten bir lokma alıp da içinde zararlı madde olmadığını anladıktan sonra tabağı silip süpürdü. Sos sarımsaklıydı. Lucilla’nın aklına bu yemek malzemesiyle ilgili anılar geldi çok kısa bir an... Yemeklere tat verir, kurtadamlara karşı etkilidir, gaz tedavisinde işe yarar.

“Yemeğimizi beğendin mi?”

Lucilla çenesini sildi. “Çok güzel. Aşçın harikaymış.” *Birinin evindeyken asla aşçısı övülmez. Çünkü aşçılar değiştirilebilir. Ev sahibiye kalıcıdır.* “Hele sarımsak katması çok iyi olmuş.”

“Lampadas’tan kısmen kurtarılan kütüphaneyi inceliyoruz da.” Böbürleniyordu: *Bak, neler kaybettiniz.* “Gerçi o gereksiz yazılar arasında ilginç şeylere çok az rastlanıyor.”

Kütüphanecisi olmanı mı istiyor? Lucilla sessizce bekledi.

“Bazı yaverlerim, o kütüphanede siz cadıların yuvasına veya en azından sizi çabucak yok etmenin yollarına dair ipuçları bulabileceğimizi düşünüyor. Ama öyle çok dilde yazı var ki!”

Çevirmene mi ihtiyacı var? Sözünü sakınma!

“Neler ilgini çekiyor?”

“Pek az şey. Butleryan Cihadi’na dair anlatılara kimin ihtiyacı olabilir ki?”

“Onlar da kütüphaneleri yok etmişti.”

“Bana üstünlük taslama!”

Sandığımızdan zekiymiş. Sözüünü sakınmamaya devam.

“Üstünlük taslanan benim sanıyordum.”

“Beni iyi dinle, cadı! Yuvanızı korumak için acımasız olabileceğini sanıyorsun ama acımasızlık nedir haberin yok.”

“Merakını nasıl giderebileceğimi hâlâ söylemedin sanırım.”

“Biliminizi istiyoruz, cadı!” Kadın sesini alçalttı. “Makul olalım. Sizin yardımınızla ütopyamıza kavuşabiliriz.”

Ve düşmanlarınızı yenebilirsiniz, her seferinde orgazm olarak.

“Ütopyanızın anahtarı bilim mi sizce?”

“İşlerimizin daha iyi organize edilmesi de gerek.”

Unutma: Bürokrasi konformizmi yüceltir... “Ölümcül ahmaklığı” din seviyesine çıkarır.

“Paradoks, Yüce Saygın Ana. Bilim yenilikçi olmalıdır. Değişim getirir. Bilimle bürokrasi bu yüzden hep çatışır.”

Bu kadın kökenlerini biliyor mu?

“Ama elde edebileceğin gücü düşün! Neleri kontrol edebileceğini düşün!” *Bilmiyor.*

125

Saygın Anaların kontrol hakkındaki varsayımları Lucilla’ya çok ilginç geliyordu. Evrenleriyle uyum sağlamaya değil, onu kontrol etmeye çalışıyorlardı. Hep dışa bakıyorlardı, asla kendi içlerine değil. Kendilerini eğiterek küçük tepkilerinin farkında olmayı öğrenmek yerine, engel kabul ettikleri her şeyi yıkmak için kaslar (kuvvet, güç) geliştiriyorlardı. Bu kadınlar kör müydü?

Lucilla konuşmayınca Saygın Ana, “Kütüphanenizde Bene Tleilaxlılar hakkında epey bilgi bulduk,” dedi. “Onlarla bir sürü ortak projeye girmişsiniz, cadı. Çeşitli projeler: yok-gemilerin görünmezliğini ortadan kaldırmak, canlı hücrelerin sırlarını çözmek, sizin Missionaria Protectiva’nız ve ‘Tanrı’nın Dili’ diye bir şey.”

Lucilla gergince gülümsedi. Bir yerlerde gerçek bir tanrının var olabileceğinden mi korkuyorlardı? *Ağızına bir parmak bal çal. İçten ol!*

“Tleilaxlılarla hiçbir zaman işbirliği yapmadık. Buldukları-

nızı yanlış yorumlamışsınız. Size büyüklük taslanmasından mı kaygılanıyorsunuz? Tanrı o konuda ne hissederdi sence? Bizim yaptığımız, işimize yarayacak koruyucu dinleri yaygınlaştırmak. Missionaria'nın işlevi bu. Tleilaxlılarınsa tek bir dini var sadece.”

“Dinleri organize mi ediyorsunuz?”

“Pek sayılmaz. Dine organizasyonel yaklaşımda özür dileme vardır hep. Biz özür dilemeyiz.”

“Beni sıkmaya başlıyorsun. Niye Tanrı İmparator hakkında çok az şey bulabildik?” *Sabırsızlanıyor!*

“Belki de halkın, bulduklarını yok etmiştir.”

“Ahhh, yani sahiden Tanrı İmparator’la ilgileniyorsunuz.”

Sen de öyle, Öрімcek Hanım!

“İl. Leto’nun ve Altın Yol’unun sizin akademik çevrelerinizin birçoğunda da irdelendiğini varsaymıştım, Yüce Saygın Ana.”

Bu zalimceydi!

“Bizim akademik çevremiz yok!”

“İl. Leto’yla ilgilenmeni şaşırtıcı buluyorum.”

“Öylesine ilgileniyorum... Özel bir sebebi yok.”

Tabii, tabii! Şu Futar da üzerine yıldırım düşen bir meşe ağacından fırladı zaten!

“Biz onun Altın Yol’una ‘Kâğıt Takibi’ deriz. O bir parça kâğıdı alıp sonsuz rüzgârlara üfledi ve ‘Görüyor musunuz? İşte onun gittiği yer Dağılıştır,’ dedi.”

“Kimileri Arayış demeyi yeğliyor.”

“Geleceği, bizim geleceğimizi gerçekten öngörmüş olabilir mi? Seni ilgilendiren bu mu?” *On ikiden vurdun!*

Yüce Saygın Ana avucuna öksürdü.

“Biz Muad’Dib’in bir gelecek yarattığını düşünüyoruz. İl. Leto o geleceği iptal etti.”

“Ama şeyi öğrenebilirim...”

“Yapma, Yüce Saygın Ana! Geleceklerini öğrenmek isteyen insanlar define avcıları gibidir; asıl bilmek istedikleri, hazine-nin nerede gizli olduğudur.”

“Öyle tabii!”

“Tüm geleceğini bilen birini hiçbir şey şaşırtmaz. İsteddiğiniz bu mu?”

“Öyle denebilir.”

“Siz geleceği istemiyorsunuz... Şimdinin sonsuza dek sürmesini istiyorsunuz.”

“Daha iyi ifade edemezdin.”

“Bir de seni sıkıtiğımı söylemiştin!”

“Ne?”

Gözleri turuncu oldu. Dikkatli ol.

“Sürprizsiz bir hayattan daha sıkıcı ne olabilir?”

“Ahhhh... Ha! Ama onu kastetmemiştim.”

“Öyleyse korkarım ki neyi kastettiğini anlamıyorum, Yüce Saygın Ana.”

“Önemi yok. Yarın devam ederiz.”

Şimdilik kurtulduk!

Yüce Saygın Ana ayağı kalktı. “Kafesine geri dön.”

Futar, “Yemek?” diye sızlandı.

“Alt katta senin için nefis yemeklerim var, tatlım. Sonra da sırtını okşayacağım.”

Lucilla kafesine girdi. Yüce Saygın Ana, Lucilla’ya bir sandalye minderi fırlattı. “Şiga teline karşı kullanırsın. Bak, nasıl iyi kalpli olabiliyorum.”

Kafes kapısı tıkırtıyla kapandı.

Futar kafesiyle birlikte kayarak duvarın ardına geri döndü. Panel, kafesin arkasından hızla kapandı.

Yüce Saygın Ana, “Acıkınca öyle huysuzlaşıyorlar ki,” dedi. Odanın kapısını açtıktan sonra dönüp Lucilla’yı süzdü bir an. “Burada kimse seni rahatsız etmez. Benden başkasının bu oda-ya girmesini yasaklıyorum.”

Düşünmeden yaptığımız pek çok şey üzerlerinde düşündüğümüzde zorlaşır. Bir konu hakkında çok fazla bilgi edinmek insanı tamamen cahilleştirebilir.

—Mentat Metni İki (dikto)

Odrade çömezlerle ve onların Gözetmen Bakıcılarıyla, yani çömezlerin çoğunun asla kurtulamayacağı bu *zihinsel hapishane*de onlarla en çok temas kuran gardiyanlarla düzenli aralarla yemek yedi.

Başrahibe Ana, çömezlerin neler düşündüğüne ve yaptığına bakarak, Rahibeler Meclisi Gezegeni'nde işlerin nasıl yürüdüğü hakkında çok şey öğrenirdi. Çömezler ruh hallerini ve kaygılarını Rahibe Analara göre daha kolay belli ederdi. Rahibe Analar canları sıkınsa bile belli etmemeyi çok iyi becerirdi. Hislerini gizlemeye çalışmaktan çok, öyle zamanlarda meyve bahçelerine giderek ya da kapılarını kapayarak gözlemcilerden kurtulabilirlerdi.

Çömezlerin durumuysa farklıydı.

Merkez'de bu aralar kimsenin pek boş vakti yoktu. Yemekhaneler bile günün her saati dolup taşıyordu. Çalışma saatleri düzensizleşmişti ve Rahibe Analar biyolojik saatlerini kolayca buna göre ayarlayabilirdi. Odrade'ye bu işe enerji harcamazdı. Akşam yemeğine giderken Çömez Yemekhanesi'nin kapısında duraklayınca, içeriden gelen sesler bıçak gibi kesildi.

Ağızlarına yemek götürüşleri bile bir şeyleri ele veriyordu. Yemek çubukları ağızlarına yaklaşırken nereye bakıyorlardı? Bir çömez lokmasını çabucak alıp hızlı hızlı çiğniyor ve hemen yutuyor muydu? Ona dikkat etmek gerekirdi. Çok canı sıkkın demektir. Ya şu gerideki, düşünceli görünen çömez? Her lokmayı ağzına almadan önce, zehirli olup olmadığını merak edercesine inceliyordu. O gözlerin ardında yaratıcı bir zihin vardı. Daha hassas bir mevki için sınava tabi tutulmalıydı.

Odrade yemekhaneye girdi.

Büyük siyah beyaz dama desenli zemin çizilmez plazdandı. Çömezlere sorulacak olursa bu zemin, Rahibe Anaların oyun tahtası niyetine kullanması için böyle yapılmıştı: “Birimizi şu raya koyun; birimizi de şuraya; birimizi de şu orta hat üstünde bir yere. Sonra da oyuna başlayın... Kazanan her şeyi alır.”

Odrade batı pencerelerinin yanındaki bir masanın kenarının yakınına oturdu. Çömezler usulca, dikkat çekmeyecek hareketlerle ona yer açtılar.

Bu yemekhane, Rahibeler Meclisi Gezegeni’ndeki en eski yapıya dahildi. Ahşaptı ve tavanında donuk siyaha boyanmış, kalın ve ağır kirişler vardı. Bazıları destek olmadan yirmi beş metre kadar uzanıyordu. Rahibeler Meclisi Gezegeni’nde bir yerlerde, genleriyle oynanmış meşelerin yetiştirildiği bir koru bulunuyordu; bu ağaçlar özenle bakımı yapılan ekinliklerinde gün ışığına doğru yükseliyordu. Boyları en az otuz metre, çaplarıysa iki metreden fazla olan bu meşeler dalsızdı. Yemekhanenin inşası sırasında, ileride bu kirişlerin yenilenmesinde kullanılmak üzere ekilmişlerdi. Kirişlerin bin dokuz yüz SY dayanacağı tahmin ediliyordu.

Çevresindeki çömezler, Başrahibe Ana’ya doğrudan bakmasalar da onu nasıl da pürdikkat izliyorlardı.

Odrade başını çevirip, batı pencerelerinden görülen günbatımına baktı. *Yine toz.* Giderek yayılan çöl batan güneşi alevlendiriyor, her an patlayıp ortalığı kontrolsüzce ateşe boğabilecek uzak bir kor gibi parlamasına yol açıyordu.

Odrade iç geçirecekken kendini tuttu. Böyle düşünceler kâbusunu getiriyordu aklına: *Uçurum... Gergin ip.* Gözlerini kapasa kendini o ipin üstünde sallanır halde bulacağını biliyordu. Baltalı avcı iyice yaklaşmıştı!

Odrade’nin yakınında yemek yiyen çömezler onun tedirginliğini sezmişçesine, huzursuzca kıpırdandılar. Belki de sezmişlerdi. Odrade kumaş hışırtıları duyunca kâbusa dair düşüncelerden sıyrıldı. Merkez’deki yeni bir ses son zamanlarda dikkatini çeker olmuştu. En sıradan hareketler sırasında bir gi-

cırtı çıkıyordu... Örneğin şu arkasındaki sandalye çekilirken... Ve şu mutfak kapısı açılırken. Boğuk bir gıcırta. Temizlik ekip-leri kumdan ve “lanet tozdan” yakınıyordu.

Odrade pencereden dışarıya, bu rahatsız edici şeyin kay-nağına baktı: Güney rüzgârı. Ten ve toprak rengi arası donuk sis, ufka çekilmiş bir perde gibiydi. Rüzgârın savurduğu kumlar bina köşelerinde ve tepelerin rüzgâraltı tarafında bulunacaktı sonradan. Rüzgârda burun deliklerini rahatsız eden, çakmak-taşı kokusunu andıran alkalik bir koku vardı.

Odrade servis yapan bir çömezın önüne bıraktığı yemek tepsisine baktı.

Odrade çalışma odasında ve özel yemek salonunda alela-cele yediğı yemeklerden sonra bu değışiklikten hoşlandığını fark etti. Yukarıda tek başına yediğinde çömezler tepsisini öyle usulca ve ustaca getirip götürürlerdi ki Odrade sofranın top-lanmış olduğunu fark edince şaşırırdı bazen. Burada ise gürültü içinde yemek yeniyordu; insanlar konuşuyordu. Odrade kendi evindeyken, aşçısı Duana kapısını tıklatıp “Yeterince yemiyor-sunuz,” diyebilirdi. Odrade böyle tavsiyelere genellikle uyardı. Gözlemcilerin faydalı olduğu hususlar vardı.

Bu gecenin ana yemeğı soya soslu ve melaslı, eser miktar-da melanj ve biraz da fesleğen ve limon katılmış sümuz eti-ydi. Yanında da diri kıvamda pişirilmiş, kırmızı biberli taze fasulye. İçecek olarak da koyu kırmızı üzüm suyu. Odrade hevesle sü-muzdan bir ısırık aldı; etin tadı fena değildi... Biraz fazla piş-miştı. Çömez şefler hedefi fazla ıskalamamıştı.

Öyleyse neden böyle yemeklerden çok fazla yemişim gibi hisse-diyorum?

Lokmasını yutunca içindeki katkı maddelerini aşırı duyarlı-lığıyla fark etti. Bu yemeğın tek amacı Başrahıbe Ana’ya enerji vermek değildi. Mutfakta birileri onun günlük beslenme liste-sini almış ve bu tabaktaki yemekte ona göre değışiklik yapmıştı.

Odrade, *Yiyecekler tuzak*, diye düşündü. *Onlar da bağımlılık yapıcı*. Rahibeler Meclisi aşçılarının “yiyenlerin iyiliğı için” ye-meklere gizlice bir şeyler katmalarından hoşlanmıyordu. Gerçi

Rahibe Anaların yiyeceklerin içeriğini anlayıp metabolizmalarını belirli sınırlar içinde onlara uydurabildiğini biliyorlardı. Şu anda onu izliyor, Başrahibe Ana'nın bu geceki mönüyü nasıl bulacağını merak ediyorlardı.

Odrade yemeğini yerken, karnını doyuran diğerlerine kulak kabarttı. Hiçbiri onu rahatsız etmiyordu... Ne fiziksel olarak, ne de sesle. Yemekhanenin sesleri, Lucilla'nın içeri girmesinden önceki haline dönmüştü neredeyse. O gelince çömezler seslerini alçaltarak ve ses tonlarını biraz değiştirerek konuşurdu hep.

Odrade'nin etrafında işleyen bütün o zihinlerde dillendirilmeyen bir soru vardı: *Neden bu gece buraya geldi?*

Odrade yakınında karnını doyuranlardan bazılarının ona sessizce ve huşuyla baktıklarını seziyordu; Başrahibe Ana'nın bazen kendi lehine kullandığı bir duyguydu bu. Gerilimli bir huşu. Çömezler kendi aralarında, "Onda Taraza var," diye fısıldaşıyordu (Gözetmenlerin bildirdiğine göre). Yani Odrade'nin içinde müteveffa selefinin Birincil olarak bulunduğunu söylüyorlardı. O ikisi tarih kitaplarına geçmiş, derslerde okutulan bir ikiliydi.

Dar ile Tar şimdiden efsaneydi.

Bellonda bile (sevgili, huysuz, yaşlı Bell) bu yüzden Odrade'ye imalarla saldırmakla yetiniyordu. Doğrudan saldırıda bulunduğu nadirdi, suçlamada bulunurken de sesini pek yükseltmiyordu. Taraza'nın Rahibeler Birliği'ni kurtardığına inanılıyordu. Bu da çoğu muhalifi susturuyordu. Taraza, Saygın Anaların özde barbar olduklarını ve saldırılarını tamamen savuşturmak mümkün olmasa da onları yönlendirerek büyük katliamlar yaptırılabilceğini söylemişti. Olaylar bunu az çok doğrulamıştı.

Bir noktaya kadar haklıydın, Tar. Hiçbirimiz onların bu kadar vahşi olabileceğini düşünmemiştik.

Taraza'nın klasik veronika¹ hareketiyle (bu boğa güreşi imgesi nasıl da uyuyordu) yönlendirdiği Saygın Analar öyle kor-

¹ Boğa güreşinde matadorun pelerinini sabit tutarak, boğa saldırırken yavaşça çekmesi. -çn

kunç katliamlar yapmıştı ki tüm evrende onların bir başka kurbanı olan Bene Gesseritlerin potansiyel destekçileri, içi yanan sempatizanları vardı artık.

Bizi nasıl savunabilirim?

Sorun savunma planlarının yetersizliği değildi. Geçersizleşebilirlerdi.

Aslında bunu istiyorum tabii. Saflaştırılmalı, muazzam bir çaba sarfetmeye hazır hale getirilmeliyiz.

Bellonda bu fikri beğenmemişti. “Ölmeden önce saflaşalım mı diyorsun yani?”

Bellonda, Başrahibe Ana’nın planını öğrenince ikileme düşecekti. Hırçın yönü alkışlayacaktı. Mentat yönüyse “daha uygun bir ana dek” beklenmesini savunacaktı.

Ama ben kendi tarzımda hareket edeceğim, Kız Kardeşlerim ne düşünürse düşünsün.

Pek çok Rahibe, Odrade’nin hayatlarında kabul ettikleri en tuhaf Başrahibe Ana olduğunu düşünüyorlardı. Başrahibe Ana oluşu da bir tuhaftı zaten. *Taraza Birincil. Sen ölürken yanımdaydım, Tar. Benliğini alacak benden başka kimse yoktu. Rahibe Ana olmam tesadüf mü?*

Odrade’nin muhalifi çoktu. Fakat biri açıkça itiraza kalkarsa, “Taraza Birincil... Tarihimizdeki gelmiş geçmiş en iyi Başrahibe Ana,” denerek susturuluyordu.

İlginçtir ki bu duruma ilk gülen İçteki Taraza olmuştu. *Niye onlara hatalarımdan bahsetmiyorsun, Dar? diye sormuştu. Özellikle de seni ne kadar yanlış değerlendirdiğimden.*

Odrade ağzındaki sümuz etini düşünceli bir edayla çiğnedi. *Sheeana’yı ziyaret etmemin vakti geldi de geçiyor. Bu yakınlarda güneye, çöle gitmeliyim. Sheeana, Tam’ın yerine geçmeye hazır edilmeli.*

Odrade gezegen yüzeyinde gerçekleşmekte olan değişimleri sık sık düşünüyordu. Bene Gesseritler bin beş yüz yıldan fazladır burada yaşamaktaydı. *Her yerde izlerimiz var. Özel korular, bağlar ve meyve bahçelerinden ibaret değildi bu izler. Gezegen*

halkının kolektif psişesi, tanıdıkları gezegen yüzeyinde öyle değişiklikler görmekten kim bilir nasıl etkileniyordu.

Odrade'nin yanında oturan çömez hafifçe genzini temizledi. Başrahibe Ana'yla konuşmaya mı hazırlanıyordu? Nadiren yaşanan bir durum. Genç kadın konuşmadan yemeye devam etti.

Odrade çöle yapmayı umduğu yolculuğu düşünmeye geri döndü. Sheeana'nın haberi olmamalıydı. *İhtiyacımız olan kişinin o olduğuna emin olmalıyım.* Sheeana'nın yanıtlaması gereken sorular vardı.

Odrade yolda teftiş için uğrayacağı yerlerde ne göreceğini biliyordu. Rahibelerde, bitki ve hayvanlarda, gezegenin kendisinde berbat, büyük değişimlerin yanı sıra küçük değişimler de görerek üzülecekti; Başrahibe Ana'nın yere göğe sığdırılamayan sakinliği sarsılacaktı. Yok-gemiden hiç çıkmayan Murbella bile bu değişimleri seziyordu.

Murbella daha o sabah sırtı konsoluna dönük halde oturup, tepesinde dikilen Odrade'yi yeni bir dikkatle dinlemişti. O tutsak Saygın Ana gergin ve tetikteydi. Sesi şüphelerini ve denge-siz yargılarını ele veriyordu.

“Her şey geçici midir, Başrahibe Ana?”

“Bunu Diğer Belleklerinden biliyorsun zaten. Hiçbir gezegen, kara ya da deniz, hiçbir kara ya da denizin herhangi bir kısmı sonsuza dek kalmaz.”

“Tuhaf bir düşünce!” Ret.

“Nerede olursak olalım ancak kâhya olabiliriz, sahip değil.”

“Faydasız bir bakış açısı.” Murbella tereddüde düşmüştü; Başrahibe Ana'nın böyle şeyler söylemek için bu anı seçmesinin sebebini merak ediyordu.

“Saygın Anaların ağzından konuştuğunu duyuyorum. Sana hırslı hayaller vermişler, Murbella.”

“Diyorsun!” Murbella epey içerlemişti.

“Saygın Analar mutlak güvenliği satın alabileceklerini sanıyorlar: Mesela itaatkâr nüfusu bol, ufak bir gezegen... Bilirsin.”

Murbella yüzünü ekşitmişti.

Odrade sertçe, "Daha çok gezegen!" demişti. "Hep daha, daha, daha! Bu yüzden akın akın geri geliyorlar."

"Bu Eski İmparatorluk'ta yağmalanacak pek bir şey yok."

"Bu mükemmel, Murbella! Bizim gibi düşünmeye başlıyorsun."

"Yani bir *hiç* oluyorum!"

"Şu ya da bu olacağına kendin olsan? Orada bile ancak kâhya olursun. Sakın kendini, Murbella! Bir şeylere sahip olduğunu düşünmek bataklık kumunda yürümek gibidir."

Murbella bu sözler karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. Murbella'nın hislerini yüzünden bu kadar belli etmesi engellenmeliydi. Buradayken sorun yoktu fakat günün birinde...

"Yani sahip olduğumuz her şeyi eninde sonunda kaybederiz. Eee?" İyice kızmıştı.

"Bazen doğru şeyler söylüyorsun ama kendi içinde ömrün boyunca yaşayacağın yeri henüz bulduğunu sanmıyorum."

"Bir düşman beni bulup öldürene kadar mı?"

Saygın Analık eğitimi zamk gibi yapışmış! Ama Murbella geçen gece Duncan'la yaptığı konuşmada hazır gibiydi. O Van Gogh tablosu duyarlılığını artırmış olmalı. Sesinden belliydi. O kaydı tekrar izlemeliyim.

"Seni kim öldürsün ki, Murbella?"

"Saygın Anaların saldırısına hayatta karşı koyamazsınız!"

"Bizi ilgilendiren temel gerçeği söyledim: Hiçbir yer sonsuza dek güvenli değildir."

"Yine boş boş konuşup akıl satmaya kalkıyorsun!"

Odrade yemekhanede otururken, Duncan'la Murbella'nın o iletişim-gözü kaydını tekrar izlemeye zaman bulamamış olduğunu hatırladı. Son anda kendini tutmasa iç geçirecekti. Bunu öksürerek gizledi. Bu genç kadınlar asla Başrahibe Ana'yı sıkıntılı halde görmemeliydi.

Çöle gideceğim, Sheeana'ya! Vakit bulur bulmaz teftiş turuna çıkacağım. Vakit!

Odrade'nin yanında oturan çömez yine genzini temizledi. Odrade yan gözle baktı... Beyaz desenli siyah kısa etek giymiş bir sarışın... Orta Düzey Üçüncü Sınıf. Çömez başını Odrade'den tarafa çevirmiyor, yan gözle bakmıyordu.

İşte teftiş turumda göreceğim şey: Korkular. Arazide göreceğim şeyse vakit tükendiğinde hep gördüğümüz şeyler olacak: Bütün oduncular gittiği için kesilmeden kalmış ağaçlar... Oduncular zorla Dağılışımıza gönderildiği için.. Mezarlarına, bilinmeyen yerlere, hatta belki de köleliğe gittikleri için. Peki ya tamamlanmamış yapılar? İnşaat işçileri gittiği için yarım kalmış, bu yüzden de cazibe kazanmış süslü yapılar görecek miyim? Hayır. Biz Bene Gesseritler süslü yapılar inşa etmeyiz pek.

Diğer Belleklerinde, bulmayı umduğu örnekler vardı: Yarım bırakıldığı için daha da güzel görünen eski binalar. Müteahhit iflas ettiği ya da bina sahibi metresine kızdığı için tamamlanmadan bırakılmış... Bazı şeyler bu şekilde daha ilginç oluyordu: eski duvarlar, eski harabeler. Zamanın heykelleri.

En sevdiğim meyve bahçeme süslü bir yapı inşa edilmesini emretsem Bell ne der acaba?

Odrade'nin yanındaki çömez, "Başrahibe Ana?" dedi.

Mükemmel! Bu kadar cesuruna pek rastlanmıyor.

"Evet?" Hafif sorgulayıcı ses. *Umarım önemli bir şeydir. Çömez mesajı alacak mıydı?*

Almıştı. "Başrahibe Ana, sizi rahatsız etmemin sebebi hem acil bir durumun söz konusu olması hem de meyve bahçelerine olan ilginizi biliyor oluşum."

Muhteşem! Bu çömezin bacakları kalın olabilirdi fakat zekâsı için aynı şey söylenemezdi. Odrade gözlerini ona dikip sessizce bekledi.

"Ben yatak odanıza asacağınız haritayı hazırlayan kişiyim, Başrahibe Ana."

Demek güvenilir bir çömezdi bu; Başrahibe Ana'nın işlerini yapmak üzere seçilecek kadar güvenilen biriydi. Bu daha da iyiydi.

“Haritama yakında kavuşacak mıyım?”

“İki gün sonra, Başrahibe Ana. Projeksiyon katmanları hazırlıyorum, çölün günlük büyümesini haritada göstermek için.”

Odrade başını hafifçe sallayarak onayladı. Baştaki talimatları arasında bu da vardı: Bir çömezin haritayı güncellemesi. Odrade her sabah uyandığında, o değişen görüntünün hayal gücünü ateşlemesini istiyordu; kalkınca ilk fark etmek istediği şey oydu.

“Bu sabah çalışma odanıza bir rapor bıraktım, Başrahibe Ana. ‘Meyvelik Yönetimi’. Belki de görmediniz.”

Odrade başlığı görmüştü sadece. Egzersizden geç dönmüştü ve bir an önce Murbella’yı ziyaret etmek istiyordu. Öyle çok şey Murbella’ya bağlıydı ki!

“Merkez’in etrafındaki ekinlikler ya terk edilmeli ya da bakımları için gerekli eylemlerde bulunulmalı,” dedi çömez. “Raporun özü bu.”

“Raporu harfiyen tekrarla.”

136 Odrade çömezi dinlerken gece oldu ve yemekhanenin ışıkları yandı. Rapor kısaydı. Hatta özet gibi olduğu söylenebilirdi. İçinde öğüt verir tarzda bir not bulunuyordu; Odrade bunun Bellonda’nın işi olduğunu anladı. Raporda Arşivci imzası yer almıyordu fakat Hava Kontrol’ün uyarıları Arşivlerden geçerci ve bu çömez onlardan alıntılar yapmıştı.

Çömez raporunu okumayı bitirince sustu.

Nasıl karşılık versem? Meyvelikler, meralar ve bağlar davetsiz misafirlere karşı kalkan vazifesi görmekle ve manzarayı güzelleştirmekle kalmıyordu. Rahibeler Gezegeni’deki morali yükseltiyor ve insanları besliyorlardı.

Moralimi yükseltiyorlar.

Şu çömez nasıl da sessizce bekliyordu. Kıvırcık sarı saçlı ve toparlak yüzlüydü. Yüzü güzeldi fakat ağzı fazla büyüktü. Ta-bağında yemek kalmıştı fakat yemiyordu. Ellerini kucağında birleştirmişti. *Size hizmet etmek için buradayım, Başrahibe Ana.*

Odrade vereceği karşılığı düşünürken anılar müdahale etti... Eski bir olay simulakışla o anki gözlemlere karıştı. Odrade aldığı ornitopter derslerini hatırladı. *İki çömez öğrenciydik ve*

eğitmenimizle gün ortasında, Lampadas bataklıklarının epey üstünden uçuyorduk. Rahibeler Birliği tarafından kabul edilebilecek en kötü çömez verilmişti yanına. O kız genleri sebebiyle kabul edilmişti besbelli. Soy Üretme Ustaları onun bir özelliğinin çocuklarına geçmesini istemişti. O özelliğin duygusal denge ya da zekâ olmadığı kesin! Odrade kızın adını hatırladı: Linchine.

Linchine eğitmenlerine seslenmişti: “Bu lanet topteri ben kullanacağım!”

Topterin Linchine’in kontrolünde olduğu süre boyunca gökyüzü, ormanlık arazi ve bataklık sahil dönüp durarak başlarını döndürmüştü. *Sanki biz sabittik de dünya etrafımızda dönüyordu.... Öyle görünmüştü.* Linchine hata üstüne hata yapmıştı. Kızın her hareketiyle birlikte giderek daha hızlı dönüyorlardı.

Eğitmen sadece kendisinin ulaşabileceği kolu çekerek Linchine’in kontrol panelini devre dışı bırakmıştı. Topteri düzeltene kadar da konuşmamıştı.

“Bir daha asla bu aleti kullanmayacaksın, hanımefendi. Asla! Tepkilerin uygun değil. Senin gibilere o eğitimin ergenlikten önce verilmesi gerekir.”

“Uçuracağım! Uçuracağım! Bu lanet aracı uçuracağım.” Linchine’in elleri kontrol panelinde geziniyordu fakat boşunaydı.

“Kontrol panelin devre dışı, hanımefendi! Cezalısın!”

Rahat nefes alan Odrade, Linchine’in ölümlerine sebep olabileceğini kendisinin baştan beri bildiğini fark etmişti.

Linchine arkada oturan Odrade’ye hışımila dönerek, “Söyle şuna!” diye haykırmıştı. “Söyle şuna, bir Bene Gesserit’e uymak zorunda!”

Kendisinden birkaç yaş büyük olan Odrade’nin şimdiden hâkim bir duruş sergilediği gerçeğini böylece ortaya koymuştu.

Odrade ses çıkarmadan, yüzü hiç kıılmıdamadan oturmuştu.

Bir keresinde, şakacı bir Bene Gesserit bir banyo aynasına, *Sessizlik söylenecek en iyi şeydir çoğu zaman*, diye yazmıştı. Odrade bunun iyi bir tavsiye olduğunu o sırada ve daha sonra görmüştü.

Odrade yemekhanedeki çömezın ihtiyaçlarını kendine hatırlatırken, o eski anının nereden aklına geldiğini merak etti. Böyle şeylerin sebepsiz olduğu nadirdi. *Şimdi susmam gerektiği söylenmiyor herhalde. Mizah?* Evet! Mesaj buydu. Odrade daha sonra Linchine’le şakalaşarak onun kendini tanımmasına yardım etmişti. *Stresli anlarda mizah.*

Odrade yemekhanede yanında oturan çömeze gülümsedi. “At olmak ister miydin?”

“Ne?” Çömez şaşırınca kendini tutamayıp böyle dese de Başrahibe Ana’nın gülümsemesine karşılık verdi. Ne de olsa Odrade’nin gülümseyişinde kaygılandırıcı bir taraf yoktu. Hatta sıcak bir gülümsemeydi. Başrahibe Ana’nın sevgiye izin verdiğini herkes söylerdi.

“Anlamadın tabii,” dedi Odrade.

“Anlamadım, Başrahibe Ana.” Kız hâlâ gülümsüyordu ve sabırlıydı.

Odrade bakışlarının o genç simada gezinmesine izin verdi. Henüz Baharat İstirabı’yla tamamen mavileşmemiş berrak, mavi gözler. Bell’inkini andıran ama saldırgan bir ifade taşıyan ağız. Sağlam vücut ve akıl. Bu kız Başrahibe Ana’nın ihtiyaçlarını kestirmekte zorlanmayacak biriydi. Harita görevi ve o rapor konusunda iyi iş çıkarmıştı. Duyarlıydı. Üstün zekâlıydı. Muhtemelen en tepeye çıkamayacak olsa da yeteneklerine ihtiyaç duyulan anahtar pozisyonlarda yer alacaktı hep.

Niye onun yanına oturdum?

Odrade yemekhaneye yaptığı ziyaretlerde genellikle önceden seçtiği birinin yanına otururdu. Çoğunlukla çömezlerin. Onlardan öyle çok şey öğrenilebiliyordu ki. Başrahibe Ana’nın çalışma odasına bir sürü rapor gelirdi: Gözetmenlerin o ya da bu çömez hakkındaki şahsi gözlemleri. Fakat Odrade bazen da bilmediği bir sebepten dolayı birinin yanına otururdu. *Bu akşam yaptığım gibi. Neden onu seçtim?*

Sohbetleri genellikle Başrahibe Ana başlatırdı. Başta havadan sudan konuşur ve yavaş yavaş daha özel meselelere geçerdi. Etraftakiler de can kulağıyla dinlerdi.

Odrade böyle zamanlarda neredeyse dinsel bir huzur yayardı. Böylece gergin sınırları yatıştırdı. Çömezler... Eh, adı üstünde çömezdi; Başrahibe Ana ise tüm cadıların en üstünüydü. Kaygı duymaları normaldi.

Odrade'nin arkasından biri, "Bu gece Streggi'yi közleyecek," diye fısıldadı.

Közlemek. Odrade'nin bildiği bir deyimdi bu. Kendisinin çömezlik zamanında da böyle denirdi. Yanındaki kızın ismi Streggi'ydi demek. *Şimdilik ismi söylenmeden kalsın. İsimler büyülüdür.*

Odrade, "Bu geceki yemeği beğendin mi?" diye sordu.

"Fena değil, Başrahibe Ana." Genellikle yalan söylememeye çalışırlardı fakat bu ani konu değişikliği yüzünden Streggi boş bulunmuştu.

"Fazla pişirmişler," dedi Odrade.

"Bir sürü insana hizmet veriyorlar... Hangi birini memnun edecekler, Başrahibe Ana?"

Fikrini söylüyor, hem de gayet iyi bir şekilde.

"Sol elin titriyor," dedi Odrade.

"Yanınızda biraz heyecanlıyım, Başrahibe Ana. Bir de egzersiz salonundan yeni geldim. Bugün çok yorulduğum da."

Odrade titremeleri inceledi. "Kol kaldırma egzersizi yaptırmışlar," dedi.

"Sizin zamanınızda da böyle acı verici miydi, Başrahibe Ana?" (Yani o antik zamanlarda?)

"Şimdiki kadar acı vericiydi. Acı iyi bir öğretmendir, derlerdi bana."

Böylece aralarında samimi bir hava oluştu. Ortak deneyimler, Gözetmen dırdırı.

"At meselesini anlamadım, Başrahibe Ana." Streggi tabağına baktı. "Bu at eti olamaz. Eminim ki ben..."

Odrade kahkahayı basınca etraftakiler irkilerek ona baktılar. Odrade bir elini Streggi'nin koluna koyup kızı hafifçe gülümse-di. "Sağ ol, canım. Yıllardır kimse beni bu kadar güldürmemişti. Umarım uzun ve keyifli bir arkadaşlığın başlangıcıdır bu."

“Sağ olun, Başrahibe Ana ama ben...”

“At meselesini açıklayacağım; ufak bir espri yaptım, amacım da alay etmek değildi. Küçük bir çocuğu omuzlarında taşımamı istiyorum; kısa bacaklarının ona sağlayamayacağı bir hızla hareket ettireceksin.”

“Nasıl isterseniz, Başrahibe Ana.” Kız itiraz etmemiş, daha fazla soru sormamıştı. Aklında sorular vardı fakat yanıtları zamanı gelince öğreneceğini biliyordu.

Büyü zamanı.

Odrade elini çekerek, “Adın ne?” dedi.

“Streggi, Başrahibe Ana. Aloana Streggi.”

“Merak etme, Streggi. Meyveliklerle ilgileneyeceğim. Onlara hem besin hem de moral kaynağı olarak ihtiyacımız var. Bu gece Görev Dağıtım Kurulu’na git. Yarın sabah altıda seni çalışma odamda görmek istediğimi söyle onlara.”

“Orada olacağım, Başrahibe Ana. Haritanız üstünde çalışmayı sürdürüyüm mi?” Streggi bunu Odrade gitmek üzere ayağa kalkarken söylemişti.

“Şimdilik evet, Streggi. Ama Kurul’a söyle, yeni bir çömez bulup eğitmeye başlasınlar. Yakında sen haritayla ilgilenemeyecek kadar meşgul olacaksın.”

“Sağ olun, Başrahibe Ana. Çöl çok hızlı büyüyor.”

Streggi’yle konuşmak Odrade’ye iyi gelmiş, gün boyunca köstek olan karamsarlığını dağıtmıştı.

Çemberin eline bir fırsat daha geçiyordu; “hayat” ve “sevgi” gibi gereksiz yaftalar verilmiş o yeraltı güçleri tarafından bir kez daha harekete geçiriliyordu.

Böylece dönüyor. Böylece yenileniyor. Büyü. Hangi sihir insanın dikkatini bu mucizeden alabilir?

Odrade çalışma odasına dönünce Hava Kontrol’e emir gönderdi, sonra da ofisindeki aletleri susturup cumba penceresine gitti. Gecenin içinde, gökyüzündeki alçak bulutlardan yansıyan yer ışıkları Rahibeler Birliği Gezegeni’ni uçuk kırmızıya boyamıştı. Bu çatılara ve duvarlara romantik bir görünüm veriyordu fakat Odrade bu hissi hemen reddetti.

Romantizm mi? Odrade'nin Çömez Yemekhanesi'nde yaptığı şeyin romantik bir tarafı yoktu.

Sonunda yaptım. Kendimi adadım. Şimdi Duncan, Başar'ımızın anılarını canlandırmalı. Hassas bir görev bu. Midesindeki kasılmaları bastırarak, gece göğüne bakmayı sürdürdü.

Sadece kendimi değil, Rahibeler Birliği'nin kalıntılarını da adadım. Demek böyle hissediliyormuş, Tar.

Böyle hissediliyor, planın da zor.

Yağmur yağacaktı. Odrade pencerenin etrafındaki vantilatörlerden gelen havadan hissediyordu bunu. Hava Kontrol'ün raporunu okumaya gerek yoktu. Odrade'nin bugünlerde pek yapmadığı bir şeydi bu zaten. Niye uğraşsındı ki? Fakat Streggi'nin raporunda ciddi bir uyarı vardı.

Burada yağmurlar giderek azalıyor, yağdığına da sevinçle karşılanıyordu. Rahibeler soğuk havada bile yağmurda yürüyüşe çıkıyordu. Biraz üzücü bir şeydi bu. Her yağmurda Odrade'nin aklına aynı soru geliyordu: *Bu son mu?*

Hava Kontrol görevlileri giderek genişleyen çölü kuru, tarım bölgeleriniyse yağışlı tutmak için kahramanca işler yapıyordu. Odrade emrine uyararak bu yağmuru yağdırmayı nasıl başardıklarını bilmiyordu. Fakat yakında, Başrahibe Ana emretse bile böyle bir şey yapamaz hale geleceklerdi. *Çöl kazanacak çünkü harekete geçirdiğimiz şey oydu.*

Odrade penceresinin orta kanatlarını açtı. Bu yükseklikte rüzgâr kesilmişti. Sadece tepedeki bulutlar hareket ediyordu. O irtifada şiddetli rüzgârlar esmekteydi. Havada gerilim vardı. Buz gibiydi. Bu yağmuru yağdırmak için hava sıcaklığıyla oynamak zorunda kalmışlardı demek. Odrade pencereyi kapadı; dışarı çıkma arzusu duymuyordu. Başrahibe Ana'nın *son yağmur* oyunu oynamaya vakti yoktu. Bu sefer de yağmur yağdırılmıştı; bir sonrakine bakacaklardı artık. Dışarıda da durdurulmaz ilerleyişini sürdürerek onlara doğru yaklaşan çöl vardı hep.

Onun haritasını çıkarabilir, onu gözleyebiliriz. Peki ya arkamdaki avcı... Kâbusumda gördüğüm baltalı kadın? Onun bu gece nerede olduğunu hangi harita gösterecek?

Din (çocuğun yetişkinleri taklidi) eski mitolojiler içerir: tahminler, evrene duyulan güvenden kaynaklanan gizli varsayımlar, kişisel güç arayışındayken söylenen sözler... Bütün bunlar bilgelikle yoğrulmuştur. Hepsinde de dillendirilmeyen bir ilahi emir vardır: Sorgulamayacaksınız! Biz insanoğlunun hayal gücünü en derin yaratıcılığımızın hizmetine vermek suretiyle bu emre her gün karşı geliriz.

—Bene Gesserit Amentüsü

Murbella egzersiz salonunun zemininde tek başına bağdaş kurmuş oturuyordu; yaptığı egzersizlerden sonra titriyordu. Başrahibe Ana ikinci vakti burada bir saatten az bir süre kalmıştı. Murbella sık sık olduğu gibi, hummalı bir rüyada terk edildiği hissine kapılmıştı.

Odrade'nin ayrılırkenki sözleri Murbella'nın rüyasında çınlamıştı: “Bir çömez in öğrenmesi gereken en zor ders, sürekli sınırlarını zorlaması gerektiğidir. Yeteneklerin hayal edebileceğinden çok daha fazla gelişecek. Bu yüzden, hayal etme. Kendini geliştir!”

Neden öyle tepki verdim? Hile yapmamın öğretildiğini söyleyerek?

Odrade, Murbella'nın çocukluğunun ve aldığı Saygın Ana eğitiminin örüntülerini yüzeye çıkaracak bir şeyler yapmıştı. *Kandırmanı küçük bir çocukken öğrendim. Bir şeye ihtiyacım varmış gibi yapıp ilgi toplamayı.* İnsanları kandırmanın bir sürü püf noktası vardı. Murbella, yaşı ilerledikçe kandırmakta ustalaşmıştı. Etrafındaki *büyüklerin* neler talep ettiğini öğrenmişti. *Taleplerinden gına gelmişti. Buna “eğitim” diyorlardı.* Bene Gesseritlerin öğretisi neden bu kadar farklıydı?

“Bana karşı dürüst olmanı istemiyorum senden,” demişti Odrade. “Kendine karşı dürüst ol.”

Murbella geçmişinde öğrendiği bütün o kandırma tekniklerini unutabileceğini hiç sanmıyordu. *Hem niye unutayım ki?* Bu da kandırmacaydı!

“Lanet olsun sana, Odrade!”

Murbella bunu sesli söylediğini fark etti. Elini ağzını götürecekken durdu. Hummalı yönü şöyle diyordu: “Ne fark eder?”

“Eğitimsel bürokrasiler çocukların araştırma merakını, duyarlılığını törpüler.” *Odrade böyle açıkladı.* “Çocukların ateşi söndürülmelidir. Ne büyük işler yapabilecekleri onlara asla söylenmemelidir. Yoksa değişim meydana gelir. Sıra dışı öğrenicilerle başa çıkma yöntemleri komitelerde uzun uzadıya tartışılır. Sıradan öğretmenlerin yetenekli gençlerden çekinmesi ve kendilerini güvenli bir ortamda, güvende ve üstün hissetme uğruna onları ezmesiye hiç konu edilmez.”

Saygın Analardan bahsediyordu.

Sıradan öğretmenler mi?

Evet, işte buydu: Bene Gesseritler bilge görünümlerinin ardında sıra dışı öğretmenlerdi. Öğretmek üstüne düşünmüyorlardı genellikle: Sadece öğretiyorlardı.

Tanrılar adına! Onlar gibi olmak istiyorum!

Bu düşünce karşısında afallayan Murbella ayağa fırlayıp bilek ve kol egzersizleri yapmaya başladı.

Gerçeği her zamankinden çok anlamıştı. Bu öğretmenleri hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. *Dürüstlük ve içtenlik.* Her çömeze söylenirdi bu. “Temel öğrenim araçları,” derdi Odrade.

Murbella bunları düşünürken dikkati dağılınca sertçe yere düştü; ağrıyan omzunu ovuşturarak doğruldu.

Başta Bene Gesseritlerin bu itirazının herhalde yalan olduğunu düşünmüştü. *Size karşı öyle samimiyim ki sarsılmaz dürüstlüğümden bahsetmem gerek.*

Ama eylemler onların bu iddiasını desteklemişti. Hummalı rüyasında Odrade’nin sesini duymuştu: “İşte böyle yargıda bulunulur.”

Bene Gesseritlerin zihin ve belleklerinde, içsel ve akli dengelerinde Saygın Anaların asla sahip olamadığı bir şey vardı. Murbella bunu düşündükçe kendini değersiz hissediyordu. *Yozlaşma girer.* Hummalı düşüncelerinde yaşlılık lekeleri vardı sanki.

Ama yetenekliyim! Saygın Ana olmak yetenek ister.

Kendimi hâlâ Saygın Ana olarak mı görüyorum?

Bene Gesseritler tamamen onlardan biri olmadığını biliyorlardı. *İsteyebilecekleri nasıl bir beceriye sahibim ki? Hilekârlık becerimi istemedikleri kesin.*

“Eylemlerle sözler birbirini tutuyor mu? Güvenilirlik ölçütü budur işte. Asla sadece sözlerle sınırlı kalma.”

Murbella elleriyle kulaklarını örttü. *Kapa çeneni, Odrade!*

“Bir Gerçeğisöyleten içtenliği daha temel bir yargıdan nasıl ayırt eder?”

Murbella ellerini iki yana indirdi. *Belki de cidden hastayım.* Uzun odaya bakındı. İçeride bunları söyleyecek kimse yoktu. Fakat Murbella, Odrade’nin sesini duyuyordu.

“Kendini gerçekten ikna edersen herkesi ikna edebilirsin; durmadan zırvalasan bile (muhteşem bir eski sözcüktür; araştıran) inanırlar sana. Gerçeğisöyletenlerimiz hariç.”

Murbella’nın omuzları çöktü. Egzersiz salonunda amaçsızca dolanmaya başladı. Kaçacak yer yok muydu?

“Olayların sonuçlarına bak, Murbella. İşe yarar şeyleri bulmanın yolu budur. Çok övülen doğrularımıza böyle ulaştık.”

Pragmatizm mi?

O sırada Idaho onu buldu, Murbella’nın gözlerindeki çılgınca ifadeyi görünce de tepkisi *“Sorun ne?”* demek oldu.

“Hastayım galiba. Çok hastayım. Odrade’nin yaptığı bir şey sanmıştım ama...”

Düşecekken Idaho onu tuttu.

“Yardım edin!” Idaho ilk kez iletişim-gözlerinin varlığına sevin-di. Bir dakikadan az bir sürede yanlarına bir Suk geldi. Kadın yerde uzanan, Idaho’nun kollarında tuttuğu Murbella’nın üstüne eğildi.

Muayene kısa sürdü. Alnı geleneksel elmas dövme, kırçıl saçlı, yaşlı bir Rahibe Ana olan Suk doğrulup, *“Aşırı stres,”* dedi. *“Kendi sınırlarını bulmakla kalmayıp onları aşmış. Duyarlılaşma derslerine geri dönmesi gerekecek bir süreliğine. Gözetmenleri çağırıyorum.”*

Odrade o akşam Murbella'yı Gözetmen Reviri'nde ziyaret etti. Murbella bir yatakta oturuyordu; yanındaki iki Gözetmen onun kas tepkilerini sırayla ölçüyorlardı. Odrade ufak bir el hareketiyle onları gönderip Murbella'yla baş başa kaldı.

"İşleri daha da karıştırmak istemezdim," dedi Murbella. *Dürüstlük ve içtenlik.*

"İşleri karıştırmamaya çalışırsan genellikle karışırlar." Odrade yatağın yanındaki bir sandalyeye oturup elini Murbella'nın koluna koydu. Murbella'nın kaslarının titrediğini hissetti. "Hisler düşüncelerden hızlıdır,' deriz." Elini çekti. "Nasıl kararlar verdin?"

"Karar vermeme izin var mı?"

"Alay etme." Odrade sözünün kesilmesini önlemek için elini kaldırdı. "Daha önceki koşullanmalarını yeterince dikkate almamışım. Saygın Analar seni karar veremez hale getirmişler. Güce aç toplumların tipik bir özelliğidir bu. İnsanlara kararsızlığı öğretirler. 'Kararlar kötü sonuçlar doğurur!' derler. Kararlardan sakınmayı öğretirler."

145

"Bunun yığılıp kalmamla ne ilgisi var?" Hınçla.

"Murbella! Bahsettiğim bu toplumların en kötü ürünleri umutsuz vakadır neredeyse.. Hiçbir konuda karar veremezler veya kararları son ana bırakır, sonra da paniğe kapılmış hayvanlar gibi seçeneklerin üstüne atlarlar."

"Sınırları zorlamamı söylemiştin!" Neredeyse sızlanarak.

"Senin sınırlarını kastetmiştim, Murbella. Benimkileri değil. Bell'in veya başka herhangi birininkileri de değil. Seninkileri."

Murbella, "Senin gibi olmaya karar verdim," diye fısıldadı.

"Harika! Ama ben kendimi öldürmeye çalıştığımı hiç hatırlamıyorum. Hele hamileyken."

Murbella kendini tutamayıp sırttı.

Odrade ayağa kalktı. "Uyu. Yarın özel bir derse gireceksin; kararlarını kendi sınırlarının bilincinde olarak verme yeteneğin üstünde çalışacağız. Sana söylediğim şeyi unutma. Biz birbirimizi kollarız."

"Ben sizden biri miyim?" Neredeyse fısıltıyla.

“Gözetmenlerin huzurunda yemini tekrarladığına göre, evet.” Odrade çıkarken ışıkları kapadı. Murbella kapı kapanmadan önce Odrade’nin birileriyle konuştuğunu duydu. “Onu rahatsız etmeyi kesin. Dinlenmesi gerek.”

Murbella gözlerini kapadı. Artık hummalı hayali görmüyordu fakat onun yerini anılar almıştı. “Ben bir Bene Gesserit’im. Sadece hizmet etmek için yaşarım.”

Gözetmenlere bunları deyişini hatırlıyordu fakat o esnada fark etmediği bir şeyi anladı.

Yalan söylediğimi biliyorlardı.

Böyle kadınlardan ne gizlenebilirdi ki zaten?

Murbella alnına Gözetmen’in elini koyuşunu anımsadı ve anlamını ancak şimdi kavradığı sözleri duydu.

“Kutsal bir varlığın, bir insanın huzurunda duruyorum. Bir gün sen de aynı şeyi yapmalısın. Öyle yapman için varlığına yalvarıyorum. Gelecek belirsiz kalsın çünkü o arzularımızla boyayacağımız tuvaldir. İnsanoğlu böylece daimi boş sayfasıyla yüzleşir. Sadece bu âna sahibiz ve paylaşıp yarattığımız kutsal varlığa kendimizi adanmış hep.”

Sıradan ama bir yanıyla da sıra dışı. Murbella o sırada bu âna ne fiziksel ne de duygusal açıdan hazır olduğunu anladı. Yanaklarından yaşlar süzüldü.

Baskıcı kanunlar yasakladıkları şeyleri güçlendirir. Tarihteki tüm hukukçuların işini güvenceye alan, ince bir husustur bu.

—Bene Gesserit Kodası

Odrade, Merkez’de huzursuzca çıktığı teftiş gezilerinde (bu işi son günlerde daha seyrek ve bu yüzden de daha dikkatli şekilde yapıyordu) gevşeklik belirtileri arar ve özellikle de işlerin fazla sorunsuz yürüdüğü departmanlar olup olmadığını kontrol ederdi.

Başgözlemci’nin bir lafı vardı: “Bir yerde işler kusursuz yürüyorsa anla ki orada hataları örtbas eden biri var,” derdi. “Gerçek gemiler sarsılır.”

Kadının sık sık ettiği bu laf Rahibelerin (hatta bazı çömezlerin) diline dolanmıştı... Başrahibe Ana hakkında söylüyorlardı.

“Gerçek gemiler sarsılır.” Hafif kıkırtılar.

Odrade’nin bu sabah erkenden çıktığı teftişte ona Bellonda eşlik ediyordu; Bellonda normalde “ayda bir” yapılan teftişlerin son zamanlarda “iki ayda bire” düştüğünün, hatta daha da seyrekleştiğinin farkındaydı mutlaka fakat bir şey demiyordu. Bu teftişse bir hafta gecikmişti. Bell teftişi fırsat bilip Odrade’yi Idaho hakkında uyarmak istiyordu. Tamalane’i de peşinden sürüklemişti, oysa Tam’ın bu saatte Gözetmen performanslarını değerlendirmesi gerekiyordu.

Odrade, *İkiye karşı tek miyim?* diye düşündü. Niyetini Bell’in de, Tamalane’in de tahmin ettiğini sanmıyordu. Neyse, zamanla anlaşılacaktı... Tıpkı Taraza’nın planı gibi. *Her şeyin bir zamanı var, değil mi Tar?*

Koridorlarda hızla yürürlerken siyah cüppelerinin hışırtısı aciliyet hissi veriyordu; gözlerinden pek az şey kaçırıyordu. Her şey tanıdıktı fakat onlar yeni şeyler arıyorlardı. Odrade telsiz kulaklığını sol omzunda taşıyordu. *Bugünlerde çabuk ulaşılır olmak lazım.*

Her Bene Gesserit merkezinin arka planında olduğu gibi burada da çeşitli destek birimleri vardı: klinik-hastane, mut-

fak, morg, atık kontrol birimi, geri kazanım sistemleri (kanalizasyon ve atık kontrol birimleriyle ortak çalışırlardı), nakliyat ve haberleşme birimleri, besin tedarik birimi, eğitim ve spor salonları, çömez ve aday okulları, yatakhaneler, toplantı merkezleri, test tesisleri ve çok daha fazlası. Dağılışı ve görev değişimleri yüzünden sık sık personel değişikliği oluyordu; her şey Bene Gesseritlere özgü dikkatle idare ediliyordu. Yine de görev ve mekân teftişleri gerekliydi.

Birimleri hızla gezerlerken Odrade, Rahibeler Birliği'nin Dağılışı'ndan bahsetmeye başladı; bir "atomik aileye" dönüşmelerinden hiç hoşlanmadığını gizlemiyordu.

"İnsanların sonsuz evrene yayılması hayal gücümü aşan bir mesele," dedi Tamalane. "Olasılıklar..."

"Sonsuz sayılar oyunu." Odrade kırık bir kaldırım taşının üstünden atladı. "Şu onarılmalı. Uzaybüklümü sıçrayışı yapmayı keşfettiğimizden beri sonsuzluk oyununu oynuyoruz."

Bellonda'nın hiç keyfi yoktu. "Bu oyun değil!"

Odrade, Bellonda'nın hislerine hak veriyordu. *Boş uzay görmedik henüz. Hep daha fazla galaksi. Tamalane haklı. Altın Yol'u düşününce insan ürküyor.*

Uzay yolculuklarıyla ilgili anılar, Rahibeler Birliği'ne istatistiki bilgilerden pek fazlasını vermiyordu. Belirli bir takım da belirli sayıda yaşanabilir gezegen olurdu, geri kalanların bir kısmı da yaşanabilir hale getirilebilirdi.

Tamalane sertçe, "Dışarıda, oralarda nasıl bir evrim oluyor?" diye sordu.

Yanıtlayamayacakları bir soruydu bu. Sonsuzluk ne üretebilirdi? Tek yanıt şuydu: Herhangi bir şeyi.

İyi ya da kötü herhangi bir şeyi; herhangi bir tanrı ya da şeytani.

Odrade, "Ya Saygın Analar bir şeyden kaçırırsa?" diye sordu. "İlginç bir olasılık değil mi bu?"

Bellonda, "Böyle tahminlerde bulunmak boşuna," diye mırıldandı. "Uzaybüklümü yolculuğunun tek bir evrende mi, yoksa çok sayıda evrende veya hatta büyüyen ve çöken sonsuz sayıda kabarcıkta mı yapıldığını bile bilmiyoruz."

Tamalane, “Tiran bu konuları bizden iyi çözmüş müydü sizce?” diye sordu.

Odrade bir odanın içine bakınca sustular; odada ileri düzey beş çömezle bir Gözetmen, bölgesel melanj depolarının bir projeksiyonunu izliyorlardı. Bu verileri barındıran kristal, projektörde zarıfçe dans ediyordu adeta; şuasının üstünde, bir fiskiye'nin üstüne konulmuş top misali sıçrayıp duruyordu. Odrade özeti görünce dönüp kaşlarını çattı. Tam ile Bell, Odrade'nin yüz ifadesini görmediler. *Melanjla ilgili verilere erişimi zorlaştırmaya başlamamız gerekecek. Fazla moral bozucular.*

Yönetim! Her şey dönüp dolaşıp Başrahibe Ana'ya geliyordu. Hep aynı kişilerin yetkilendirilmesi zamanla bürokrasiye yol açardı.

Odrade, Rahibeler Birliği'ni yönetme konusunda sezilerine fazla başvurduğunun farkındaydı. Defalarca sınanıp geliştirilmiş bir yöntemdi bu; otomatik tepkiler ancak gerektiğinde kullanılırdı. Bunlara “mekanizmalar” derlerdi. Tüm Rahibe Analar “mekanizmaların” az çok farkında olurdu ve sonrasında genellikle sorgusuz sualsiz kullanırlardı. Tehlikeli olan da buydu işte. Odrade, faaliyetlerde değişiklikler olsun diye Merkez'e yenilikler (çok küçük bile olsa) getirmeye çalışıyordu sürekli. Rastgelelik! Başkalarının fark edip aleyhlerine kullanabileceği mutlak örüntüler olmamalıydı. Gerçi böyle değişimleri fark etmeye bazen bir ömür yetmezdi fakat uzun vadede etkileri ortaya çıkardı mutlaka.

Odrade ile yanındakiler zemin kata inip Merkez'in anacadmesine çıktılar. Rahibeler buraya “Yol” derdi. “Bene Gesserit Yolu” olarak bilinen eğitim rejimine göndermeydi bu.

Yol, Odrade'nin kulesinin yanındaki meydandan şehrin güney ucuna kadar uzanırdı... Neredeyse on iki klik uzunluğunda ve lazer ışını gibi dümdüzdü; iki yanında irili ufaklı binalar yükselirdi. Alçak binaların hepsi ortak bir özelliğe sahipti: Üzerlerine sonradan kat çıkılabilecek biçimde inşa edilmişlerdi.

Odrade boş bir ulaşım aracı çevirdi ve üçü sıkış tıkkış bindiler; konuşmaya burada devam edebilirlerdi. Odrade, Yol'un

etrafındaki binaların eski tarz, bu yüzden de hoş olduğunu düşündü. Yüksek dikdörtgen pencere, ses geçirmez plazdan böyle binalar Rahibeler Birliği'nin tarihinin büyük bölümünde pek çok Yol'un iki yanında yükselmişti. Yol'un ortasında, en ve boyları genetik olarak ayarlanmış karaağaçlar tek sıra halinde uzanıyordu. Dallarına kuşlar yuva yapmıştı; sabah havasında da kırmızı ve turuncu, parlak şeyler uçuşuyordu... Sariasmalar, tanagerler.

Bu tanıdık görüntüyü yeğlememiz bizim için tehlikeli bir örüntü mü?

Odrade onları Çakırkeyif Yol'da indirirken, Bene Gesseritlerin mizah anlayışının böyle değişik isimlerle kendini gösterdiğini düşündü. Bu özellikle sokak adları için geçerliydi. Buraya Çakırkeyif Yol denmesinin sebebi, binalarından birinin biraz yan yatıp sarhoş birine benzemesiydi. Gruptaki herkes hizadaydı... Bir tek o, düzeni bozuyordu.

Tıpkı Başrahibe Ana gibi. Ama henüz kimse farkında değil.

150

Kule Sokağı'na vardıklarında Odrade'nin telsiz kulaklığı cızırdadı. "Başrahibe Ana?" Konuşan Streggi'ydı. Odrade yürümeye devam ederken kulaklıkla konuştuğunu işaret etti. "Murbella hakkında rapor istemiştiniz. Suk Merkezi'nin dediğine göre, onun için belirlenen dersleri almaya hazırmış."

"Alsın öyleyse." Kule Sokağı'nda yürümeyi sürdürdüler: Sadece tek katlı binalar.

Odrade sokağın iki yanında uzanan alçak binalara bir an göz attı. Bir tanesine iki kat daha çıkılıyordu. Belki ileride buradaki bütün binalar sahiden kule gibi olurdu, o zaman da yolun esprili adı değiştirilirdi.

Adlandırmanın altı üstü keyfi bir şey olduğu söylenirdi zaten; Odrade burada olmalarını fırsat bilerek Rahibeler Birliği için hassas bir meseleyi açabilirdi.

Odrade kalabalık bir kaldırımda ansızın durup yanındaki lere döndü. "Sokaklarımıza ve binalarımıza ölüp aramızdan ayrılmış Kız Kardeşlerimizin adlarını vermeyi önersem, ne dersiniz?"

Bellonda, “Sen de bugün saçmalayıp duruyorsun!” diye suçladı.

“Hem aramızdan ayrılmış sayılmazlar,” dedi Tamalane.

Odrade etrafı kolaçan ederek yürümeye devam etti. Bu tepkileri beklemişti. Bell’in aklından geçen düşünceleri neredeyse duyabiliyordu. *“Aramızdan ayrılanları” Diğer Belleklerimizde taşıyoruz!*

Odrade uluorta tartışmak istemese de fikrinin parlak olduğunu düşünüyordu. Paylaşım’ı yapamadan ölen Rahibeler vardı. Büyük Anı Hatıralarının kopyaları çıkarılıyordu fakat bazı bireylerin belleğinin ebediyen yitirildiği oluyordu. Gammu Kalesi’nde, Saygın Anaların saldırısında ölen Schwangyu buna bir örnekti. Başka belleklerde, onun olumlu niteliklerini ve... Karmaşık yönlerini hatırlatacak bol bol anı vardı en azından. Schwangyu’nun hatalarının başarılarından daha öğretici olduğu söylenebilirdi.

Göreceli olarak تنها bir kısımda, Bellonda adımlarını hızlandırıp Odrade’nin yanında yürümeye başladı. “Idaho hakkın-da konuşmam gerek. Evet, o bir mentat ama o çoklu bellekler... Son derece tehlikeli!”

Bir morgun önünden geçiyorlardı; sokakta bile kesif anti-septik kokusu vardı. Morgun kemerli kapısı açık duruyordu.

Odrade, Bellonda’nın kaygısını göz ardı ederek, “Kim ölmüş?” diye sordu.

“Dördüncü Sektör’den bir Gözetmen ile bir meyvelik bakım işçisi,” dedi Tamalane. Tam, kimin öldüğünü hep bilirdi.

Kâle alınmamasına çok sinirlenen Bellonda bunu gizlemeye çalışmadı. “Siz ikiniz konuyu değiştirmesiniz?”

Odrade, “Konu ne?” diye sordu. Çok usulca.

Güney terasına çıkınca taş korkulukta durup ekinliklere, bağlara ve meyveliklere baktılar. Sabah aydınlığında hâkim olan tozlu pus, nem sebebiyle oluşan sisten çok farklıydı.

“Konuyu biliyorsun!” Bell ısrarcıydı.

Odrade taş korkuluğa yaslanarak manzaraya baktı. Korkuluk buz gibiydi. Odrade, *“Şu sisin rengi değişik,”* diye düşün-

dü. Tozların arasından süzülen gün ışığı farklı bir spektrumla yansıyor. Daha canlı ve keskindi. Farklı bir şekilde soğuruyordu. Yağmur bulutları iyice toplanmıştı. Bütün çatlaklara, boşluklara toz ve kum akıyordu su gibi... Fakat gıcır ve hışırtıları ne olduklarını ele veriyordu. Bell'in ısrarcılığı da öyleydi. Kayganlaştıran bir şey yoktu.

Odrade işaret ederek, "Şu çöl güneşi," dedi.

"Konuyu değiştirmeyi kes," dedi Bellonda.

Odrade karşılık vermemeyi seçti. Tozlu aydınlık klasik bir manzaraydı fakat eski ressamların sisli sabahları gibi rahatlatıcı değildi.

Tamalane, Odrade'nin yanına geldi. "Kendine has bir güzelliği var." Tıpkı Odrade gibi onun da Diğer Belleklere başvurduğu dalgın sesinden anlaşıyordu.

Bu tarz bir güzellik aramaya koşullandırıldıysan evet. Ama Odrade'nin içinin derinliklerinden bir ses, aradığı güzelliğin öyle bir şey olmadığını söylüyordu.

152

Aşağıdaki sığ çukurluklar eskiden yemyeşilken şimdi çokrak; toprak Eski Mısırlıların ölümlere yaptığı gibi, sonsuza dek muhafaza edilmek üzere kurutulmuştu sanki. *Çöl bir mummyacı gibi... Topraktaki azotu artırıyor; güzel gezegenimizi tüm hazineleriyle birlikte mummyalıyor.*

Bellonda arkalarında durmuş, bir şeyler mırıldanarak başını iki yana sallıyordu; gezegenlerinin neye dönüşeceğini görmeyi reddediyordu.

Odrade ansızın simulakış yaşayınca neredeyse titreyecekti. Zihnine anılar doldu: Tabr Siyeçi'nin kalıntılarında arama yapışını, baharat korsanlarının katilleri tarafından öylece bırakılmış ve çöl tarafından mummyaya döndürülmüş cesetlerini buluşunu hatırladı.

Tabr Siyeçi şimdi ne? Katılaşmış lav yığını... Muhteşem geçmişinden geriye iz kalmadı. Saygın Analar: Tarih katilleri.

"Idaho'yu ortadan kaldırmayacaksan onu mentat olarak kullanmana itiraz etmek durumundayım."

Bell öyle müşkülpesent bir kadındı ki! Onun bugün her

zamankinden de yaşlı görünmesi Odrade'nin dikkatini çekti. Şimdi bile Bell'in burnunda okuma gözlüğü vardı. Gözlük camları gözlerini iri gösterdiğinden balığa benziyordu. Daha az dikkat çekici protezler yerine gözlük kullanması onun hakkında bir şey söylüyordu. Ters kibirle, "Duyularımın zayıflamış olması, gözlük gibi şeylere ihtiyaç duymam beni küçültmez," der gibiydi.

Bellonda'nın Başrahibe Ana'ya sinirlendiği belliydi. "Niye bana öyle bakıyorsun?"

Meclis'inin zayıf bir yönünü bir anda fark eden Odrade dikkatini Tamalane'e yöneltti. Kıkırdakların büyümesi asla durmadığından Tam'ın kulakları, burnu ve çenesi irileşmişti. Bazı Rahibe Analar bu durumu ya metabolizma kontrolüyle düzeltir ya da çareyi estetik ameliyatta arardı. Tam ise böyle yollara başvuracak kadar görünüşüne düşkün değildi. "*Ben buyum. İster beğenin, ister beğenmeyin.*"

Danışmanlarım fazla yaşlı. Ve ben... Ben de omuzlarımda böyle sorunlar taşıyacak kadar genç ve güçlü değilim. Ah, lanet olsun... Kendime acımanın sırası mı şimdi!

153

En büyük tehlike: Rahibeler Birliği'nin varlığının sürmesine karşı eylemler.

"Duncan mükemmel bir mentat!" Odrade mevkisinin verdiği tüm otoriteyle konuşmuştu. "Ama hiçbirinizi sınırlarınızın ötesinde kullanmam."

Bellonda susuyordu. Mentatların zayıflıklarını bilirdi.

Odrade, *Mentatlar!* diye düşündü. Yürüyen arşiv gibiydiler ama yanıtlara en çok ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda tekrar soru sormaya başlardı.

"Yeni bir mentata ihtiyacım yok," dedi Odrade. "Bir mucide ihtiyacım var!"

Bellonda hâlâ konuşmayınca Odrade, "Onun zihnini serbest bırakıyorum, bedenini değil," dedi.

"Tüm veri kaynaklarını ona açmadan önce analiz yaptırmanda ısrar ediyorum!"

Bellonda her zamanki kadar agresif değildi. Ama Odrade

buna güvenmiyordu. Arşiv raporlarını ele almakla geçen o bitmek bilmez saatlerden nefret ederdi. Bellonda ise o raporlara bayılırdı. Arşivlerdeki önemsiz, sıkıcı ayrıntılara! Rahibe Ana X'in yulaf lapasında yağsız süt sevip sevmediği kimin umurundaydı?

Odrade, Bellonda'ya sırtını dönüp güney göğüne baktı. *Toz! Yine toz eleyeceğiz!* Bellonda'nın iki yanında asistanlar olacaktı. Düşüncesi bile Odrade'yi sıkıyordu.

"Analizlere paydos." Odrade'nin sesi niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı.

"Bakış açım da haklıyım ama." Bellonda alınmış gibiydi.

Bakış açısı mı? Her biri evrenimize tek bir açıdan bakan duyu pencereleri miyiz sadece?

Her türlü içgüdü ve anılar... Hatta Arşivler... Bunlardan hiçbiri kendi adına konuşmuyordu, yönlendirici müdahalelerde bulundukları zamanlar dışında. Hiçbiri canlı bir bilinç tarafından formüle edilmedikçe önem taşıymıyordu. Fakat formüle etme işini yapanlar dengeleri değiştiriyordu. *Her düzen geçicidir!* Neden bazı veriler diğerlerine yeğlenirdi? Olayların kendi göreceli ortamlarında, kendi akışlarında gerçekleştiğini her Rahibe Ana bilirdi. Öyleyse neden bir mentat Rahibe Ana bu bilgi uyarınca hareket etmesindi ki?

"Tavsiye almayı red mi ediyorsun?" Bunu söyleyen Tamalane'di. Bell'e destek mi çıkıyordu?

"Tavsiye almayı ne zaman reddettim?" Odrade öfkesini gizlemedi. "Bell'in beni Arşiv raporlarıyla bir kez daha uğraştırmasını reddediyorum, o kadar."

Bellonda araya. "Öyleyse gerçekte..."

"Bell! Bana gerçeklerden bahsetme!" Bu lafı yutsun bakalım! Rahibe Ana ve mentat! *Gerçeklik diye bir şey yoktur. Her şeye dayattığımız kendi düzenimiz vardır sadece. Temel bir Bene Gesserit vecizesi.*

Bazen (tıpkı şu anki gibi) Odrade'nin daha eski bir çağda doğmuş olmayı istediği olurdu... Aristokratların uzun barış döneminde yaşayan evli, Romalı bir hanımefendi ya da bol bol

şımartılan bir Victoria Dönemi kadını olmayı isterdi. Fakat bu zamanda, bu koşullarda kısılı kalmıştı.

Sonsuza dek mi?

Bu olasılıkla yüzleşmeliyim. Gizli yerlerde saklanmak ve sürekli keşfedilme korkusuyla yaşamak, Rahibeler Birliği'nin kaçınılmaz geleceği olabilirdi. Avlananların geleceği. Ve burada, Merkez'de tek bir hatadan fazlasını yapma lüksümüz yok.

"Bu teftiştten sıkıldım!" Odrade özel ulaşım aracını çağırdı ve onları alelacele çalışma odasına geri götürdü.

Avcılar buraya gelirse ne yapacağız?

Her birinin aklında farklı bir senaryo, planlanan tepkilerle dolu kısa bir oyun vardı. Fakat her Rahibe Ana kendi oyununun faydalı olmak yerine durumu daha da kötüleştirebileceğini bilecek kadar gerçekçiydi.

Odrade etraflarındaki her şeyi açığa vuran parlak sabah güneşiyle aydınlanan çalışma odasında koltuğuna çöktü ve Tamalane ile Bellonda'nın oturmalarını bekledi.

O kahrolası analiz seanslarına artık paydostu. Odrade'nin asıl ihtiyaç duyduğu, Arşivlerden, şimdiye kadar başvurdıkları her şeyden daha iyi bir şeye erişimdi. İlhama. Odrade bacaklarını ovuştururken, kaslarının titrediğini hissetti. Günlerdir doğru dürüst uyumuyordu. Bu teftiş de canını sıkmıştı.

Tek bir hata sonumuz olabilir ve ben hepimizi dönüşü olmayan bir yola sokmak üzereyim.

Fazla kandırmacı mı davranıyorum?

Danışmanları kandırmacı çözümlerin aleyhinde konuşmuştu. Rahibeler Birliği'nin sağlam adımlarla ve kendinden emin hareket etmesi, ne yapacağını önceden bilmesi gerektiğini söylemişlerdi. En ufak bir yanlış adım başlarına felaket getirebilirdi.

Ve ben uçurumun üstünde gerili ipteyim.

Deney yapma, olası çözümleri sınaama lüksleri var mıydı? Hepsi bu oyunu oynuyordu. Bell ile Tam öneriler getirip duruyorlardı fakat bunların hiçbiri kendi atomik Dağılışlarından daha etkili değildi.

“Idaho’nun bir Kuisatz Haderah olduğuna dair en ufak bir belirti görürsek onu öldürmeye hazır olmalıyız,” dedi Bellonda.

“Sizin işiniz gücünüz yok mu? Haydi, ikiniz de dışarı!”

Bellonda’yla Tamalane ayağa kalkınca çalışma odası birden Odrade’ye yabancı geldi. Bir terslik vardı ama ne? Bellonda o berbat kınama ifadesiyle tepeden bakıyordu. Tamalane ise olduğundan, olabileceğinden daha bilge görünüyordu.

Bu odanın nesi var?

Çalışma odaları, insanlar tarafından uzay öncesi zamanlardan beri kullanılmaktaydı. Burası şimdi niye yabancı geliyordu peki? Çalışma masası bir çalışma masasıydı, koltuklar da yerli yerindeydi. Bell ile Tam koltuk-köpekleri yeğliyorlardı. O koltuklar, Odrade’nin şimdi bakış açısını renklendirdiklerinden şüphelendiği, antik insan Diğer Belleklerine garip gelirdi. Onlar Ridulyan kristallerinin parıldamasını, içlerindeki ışığın nabız gibi yanıp sönmesini tuhaf bulabilirdi. Masanın yukarısında dans eden mesajlar onları şaşırtabilirdi. Odrade’nin işinde kullandığı cihazlar, bilincini paylaşan bir antik insana tuhaf görünebilirdi.

Ama bana yabancı geldi.

“İyi misin, Dar?” Tam kaygılı konuşmuştu.

Odrade gitmeleri için elini salladı fakat iki kadın da kımıldamadı.

Odrade’nin zihninde bir şeyler oluyordu, suçu uzun saatlere ya da yetersiz dinlenmeye atılamayacak şeyler. Bu odanın ona yabancı gelmesi ilk kez olmuyordu. Dün gece, şimdiki gibi görev emirleriyle kaplı bu masada bir şeyler atıştırırken dalıp gitmişti; kendine geldiğinde öylece oturuyor, önündeki tamamlanmamış işlere bakıyordu.

Bu korkunç Dağılış’ta hangi Rahibe’ye hangi görevler verilecekti? Giden Rahibelere verilen birkaç kumalabalığının sağ kalma şansı nasıl artırılabilirdi? Ne kadar melanj verilmeliydi? Bilinmeyene yeni Rahibeler göndermeden önce biraz bekleme miydiler?

Odrade o yabancılaşıma hissine sandviç yerken kapıldığını

anımsadı. Sandvici biraz aralayıp içine bakmıştı. *Bu yediğim ne?* Birinci sınıf Rahibeler Birliği Gezegeni ekmeği, tavuk ciğeri ve soğan.

Odrade'nin kendi rutinlerini sorgulaması bu yabancılaşmanın parçasıydı.

"Hasta görünüyorsun," dedi Bellonda.

Odrade, "Yorgunum, o kadar," diye yalan söyledi. Yalan söylediğini biliyorlardı fakat bunu yüzüne vuracak mıydılar? "Siz de benim kadar yorgunsunuzdur." Odrade'nin sesinde sevgi vardı.

Bell tatmin olmamıştı. "Kötü örnek oluyorsun!"

"Ne? Ben mi?" Odrade'nin şakacı tavrı Bell'in dikkatinden kaçmadı.

"Sen tabii! Gayet de farkındasın!"

"Sevgi gösterilerinle," dedi Tamalane.

"Bell söz konuşuyken bile mi?"

"Lanet sevgini istemiyorum! Bu yanlış."

"Ancak kararlarımı etkilemesine izin verirsem, Bell. Ancak o zaman."

157

Bellonda sesini alçaltarak boğuk bir fısıltıyla konuştu: "Senin tehlikeli bir romantik olduğunu düşünenler var, Dar. Bunun neye yol açabileceğini biliyorsun."

"Kız Kardeşlerimin varlığımızın sürmesi dışında sebeplerle de yanımda durmasına yol açabilir. Kastettiğin bu mu?"

"Bazen başımı ağrıtlıyorsun, Dar!"

"Başını ağrıtmak görevim ve hakkım. Başın ağrımazsa dikkatsizleşirsin. Sevgi canını sıkıyor ama nefret sıkıyor."

"Bu zayıf yönümün farkındayım."

Rahibe Ana'ysan farkında olacaksın tabii.

Çalışma odası tekrar tanıdık gelmeye başlamıştı fakat Odrade artık o yabancılaşma hissinin kaynağını biliyordu. Bura-yı antik tarihin bir parçası olarak görmeye başlamıştı... Sanki çoktan yıkılmış gibi görüyordu. Planı işe yararsa öyle olacağı kesindi. Ne yapması gerektiğini biliyordu artık. İlk adımdan bahsetmenin vakti gelmişti.

Dikkatli ol.

Evet, Tar. Ben de senin kadar dikkatliyim.

Tam ile Bell yaşlı olabilirlerdi fakat gerektiğinde kafaları çalırdı.

Odrade, Bell'e baktı. "Örüntüler, Bell. Bizim örüntümüz şiddete şiddetle karşılık vermemektir." Bell konuşacak olunca Odrade elini kaldırarak onu susturdu. "Evet, şiddet, şiddet doğurur ve şiddet kullananlar mahvolana kadar devam eder bu."

Tam sertçe, "Aklından neler geçiyor?" diye sordu.

"Belki de boğayı tuzağa düşürmek için önüne biraz daha yem atmalıyız."

"Buna cesaret edemeyiz. Henüz değil."

"Ama öylece oturup bizi bulmalarını beklemeye de cesaret edemeyiz. Gelirlerse ne olacağını Lampadas ve diğer gezegenlerin başına gelen felaketten anlayabiliriz. Eninde sonunda gelecekler de."

158 Odrade konuşurken altında uzanan uçurumu ve giderek yaklaşan avcıyı, kâbusundaki baltalı avcıyı hissediyordu. O kâbusa geri dönmek, arkasına dönüp peşindeki kişiyi görerek kim olduğunu anlamak istiyordu fakat buna cesareti yoktu. Kuisatz Haderah'ın hatası bu olmuştu.

Geleceği görmezsin, yaratırsın.

Tamalanë, Odrade'nin bu konuyu açmasının sebebini bilmek istiyordu. "Fikrini mi değiştirdin, Dar?"

"Gulâm Teg'imiz on yaşında."

"Orijinal anılarını kazandırmayı denemek için çok küçük," dedi Bellonda.

Odrade, "Teg'i şiddet için kullanmayacaksak neden yeniden yarattık?" diye sordu. Tam'ın itiraz etmeye başladığını görünce, "Ah, evet!" dedi. "Gerçi Teg bütün sorunlarımızı şiddet yoluyla çözmezdi. Başar barışçıl biriydi; düşmanları makul konuşarak ikna edebildiği de olurdu."

Tam düşünceli bir sesle konuştu: "Ama Saygın Analar uzlaşmaya asla yanaşmayabilir."

"Onları yok olmanın eşğine getirmesek."

“Bence fazla acele etmemizi öneriyorsun,” dedi Bellonda. Bell hep mentat özetlemesi yapardı.

Odrade derin nefes alıp başını eğerek çalışma masasına baktı. Sonunda o an gelmişti. Bebek gulâmı o korkunç “tanktan” çıkardığı sabahtan beri beklediği, sezdiği an gelmişti. Daha o zaman bile biliyordu ki, bu gulâmı vaktinden önce harekete geçirerek tehlikeye atacaktı. Akraba olmalarına karşın.

Odrade eğilip masanın altındaki bir çağrı düğmesine bastı. İki danışmanı sessizce, öylece bekliyorlardı. Odrade’nin önemli bir şey söyleyeceğini biliyorlardı. Bir Başrahibe Ana, Kız Kardeşlerinin onu pürdikkat dinleyeceğine her zaman emin olabirdi; egoları Rahibe Analarınkinden büyük olan insanları kendi gözlerinde yüceltecek bir durumdu bu.

“Siyaset,” dedi Odrade.

Bunu duyunca iyice dikkat kesildiler! Önemli bir sözcüktü bu. İnsan Bene Gesserit siyasetine girince ve en tepeye yükselince sorumlulukların tutsağı olurdu. Hayatından sorumlu olduğu insanlara hizmet etmek, onlar adına kararlar vermek zorunda kalırdı. Rahibeler Birliği’ni Başrahibe Analarına bağlayan asıl şey buydu. O tek sözcük danışmanlara ve gözlemcilere, eşitler arasında daha eşit olan kişinin bir karara vardığını söylüyordu.

Çalışma odası kapısının önüne birinin geldiğini hafif ayak sürüme seslerinden anladılar. Odrade masasının sağ köşesinin yakınındaki beyaz, dörtgen düğmeye dokundu. Arkasındaki kapı açıldı; Streggi orada öylece durmuş, Başrahibe Ana’nın emirlerini bekliyordu.

“Getir onu,” dedi Odrade.

“Peki, Başrahibe Ana.” Neredeyse hissizce. Bu Streggi epey gelecek vaat eden bir çömezdi.

Streggi az sonra Miles Teg’i getirdi; onu elinden tutarak önden yürüyordu. Çocuğun saçı sapsarıydı fakat yetişkinlik döneminde kararacağını gösteren siyah tellere sahipti. Yüzü inceydi; burnu Atreides erkeklerinde tipik olan şekilde, şahin gagası gibi kıvrılmaya yeni yeni başlamıştı. Odayı ve içindekileri hızla inceleyen mavi gözlerinde merak ve beklenti vardı.

“Lütfen dışarıda bekle, Streggi.”

Odrade kapının kapanmasını bekledi.

Çocuk öylece durup Odrade’ye baktı; sabırsızlık belirtisi sergilemiyordu.

“Miles Teg, gulâm,” dedi Odrade. “Tamalane’le Bellonda’yı hatırlarsın.”

Teg o iki kadına lütfedercesine göz attı fakat susmayı sürdürdü; onların dikkatle süzen bakışlarından rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Tamalane kaşlarını çatı. Bu çocuğa gulâm denmesine baştan beri karşı çıkmıştı. Gulâmlar kadavra hücrelerinden üretirdi. Bu çocuksa bir klondu, tıpkı Scytale gibi.

“Onu yok-gemiye, Duncan ile Murbella’nın yanına göndereceğim,” dedi Odrade. “Miles’a orijinal anılarını kazandırmak için Duncan’dan iyisi var mı?”

Bellonda, “Şiirsel adalet,” diye katıldı. İtirazlarını çocuk gitikten sonra yapacaktı; Odrade bunu biliyordu. *Fazla küçük!*

Teg, “Şiirsel adalet derken ne demek istiyor?” diye sordu. Sesi tiz çıkmıştı.

“Başar, Gammu’da Duncan’a orijinal anılarını kazandırmıştı.”

“Acıtır mı?”

“Duncan acı çekmişti.”

Bazı kararlar acımasız olmalı.

Odrade bunu insanın kendi kararlarını verebileceğini kabullenmesinin önünde yatan önemli bir engel olarak görüyordu. Murbella’ya açıklamasına gerek olmayan bir şeydi.

Darbeyi nasıl hafifletsem?

Bazen hafifletmek imkânsız olurdu. Aslında bir yara bandını azar azar çekmektense birden çekip çıkartmak daha az acı verirdi.

“Bu... Bu Duncan Idaho sahiden bana... Eski anılarımı geri verebilir mi?”

“Verebilir ve verecek.”

Tamalane, “Biraz acele etmiyor muyuz?” diye sordu.

“Başar hakkında araştırma yapıyorum,” dedi Teg. “Ünlü bir asker ve mentatmış.”

“Bundan gurur duyuyorsundur herhalde?” Bell sinirini çoktuktan çıkarıyordu.

“Pek değil.” Teg, Bell’in sert bakışlarına sinmeden karşılık verdi. “Onu başka biri olarak düşünüyorum. Ama ilginç biriymiş.”

Bellonda, “Başka biri,” diye mırıldandı. Odrade’ye baktı; itirazı yüzünden okunuyordu. “Ona üst düzey dersler veriyorsun!”

“Annesi de vermişti.”

Teg, “Onu hatırlayacak mıyım?” diye sordu.

Odrade meyve bahçelerindeyken sık sık birbirlerine gülümsedikleri gibi, sırdaş bir ifadeyle gülümsedi ona. “Hatırlayacaksın.”

“Her şeyi mi?”

“Hepsini hatırlayacaksın... Karını, çocuklarını, savaşları. Her şeyi.”

“Gönder şunu gitsin!” dedi Bellonda.

Çocuk gülümsedi fakat Odrade’ye bakmayı sürdürdü; ondan emir bekliyordu.

“Pekâlâ, Miles,” dedi Odrade. “Streggi’ye söyle, seni yok-gemideki yeni evine götürsün. Ben daha sonra gelip seni Duncan’la tanıştıracam.”

“Streggi’nin omuzlarında gidebilir miyim?”

“Ona sor.”

Teg birden Odrade’nin yanına koşup parmak uçlarında yükselerek onu yanağından öptü. “Gerçek annem senin gibiydi umarım.”

Odrade çocuğun omzuna pat pat vurdu. “Bana çok benziyordu. Haydi şimdi git.”

Kapı Teg’in ardından kapanınca Tamalane, “Ona kızlarından biri olduğunu söylememişsin!” dedi.

“Henüz söylemedim.”

“Idaho mu söyleyecek?”

“İstersem evet.”

Bellonda küçük ayrıntılarla ilgilenmiyordu. “Ne planlıyorsun, Dar?”

Odrade’nin yerine yanıt verdi. “Mentat Başar’ımızın komutasında bir misilleme ordusu. Bu çok açık.”

Zokayı yuttu!

Bellonda sertçe, “Bu mu?” diye sordu.

Odrade ikisine de sert bir ifadeyle baktı. “Teg gelmiş geçmiş en iyi kumandanımızdı. Düşmanlarımızı cezalandırabilecek biri varsa...”

“Hemen bir tane daha üretmeye başlasak iyi olur,” dedi Tamalane.

“Murbella onu kötü etkileyebilir; bu işten hoşlanmadım,” dedi Bellonda.

Tamalane, “Idaho işbirliği yapacak mı?” diye sordu.

“Atreideslerin istediği her şeyi yapacak.”

Odrade aslında görüldüğü kadar kendinden emin değildi fakat bunları söylerken yabancılaşma hissinin bir başka kaynağını fark etti.

Bizi Murbella’nın gözünden görüyorum! En azından bir Saygın Ana gibi düşünebilmeye başladım!

Bizler tarihi öğretmez, yeniden yaşatırız. Sebep-sonuç zincirini takip ederiz... Ormanda hayvan izlerini takip eden avcılar gibi. Sözlerimizin derinine inerseniz hiçbir tarihçinin değinmediği geniş sosyal davranışlar yelpazesini görürsünüz.

—Bene Gesserit Panoplia Propheticus'u

Scytale evinin bulunduğu koridorda yürürken ıslık çalıyordu; ikinci egzersizini yapmaktaydı. İleri geri. Islık çalarak.

Islık çalmama alışsınlar.

Bir yandan da zihninde o ezgiye uygun sözler kuruyordu: "Tleilaxlı spermi konuşmaz." Zihninde bu cümle tekrarlanıp duruyordu. Hücrelerini genetik biliminde arayı kapamakta, onun sırlarını öğrenmekte kullanamazlardı.

Bana armağanlarla gelmeliler.

Odrade az önce, "Murbella'yla görüşmeye giderken" uğramıştı. O tutsak Saygın Ana'dan sık sık bahsediyordu. Bunun bir amacı olmalıydı ama ne? Tehdit mi? Daima mümkündü. Neyse, sebep eninde sonunda ortaya çıkacaktı.

"Umarım korkmuyorsundur," demişti Odrade.

Scytale'in yemek tepsisinin geleceği yarığın başında duruyorlardı; Scytale öğle yemeğinin gelmesini bekliyordu. Menü yemekleri asla ona parmaklarını yedirtecek kadar lezzetli olmasa da fena sayılmazdı. Scytale bugün deniz mahsulleri istemişti. Kim bilir ne göndereceklerdi.

"Korkmak mı? Senden mi? Ahhh, sevgili Başrahibe Ana... Sağ olduğum sürece senin için paha biçilmez değerdeyim. Neden korkayım ki?"

"Meclis'im son isteklerin hakkında karara varmayı erteledi."

Bunu bekliyordum zaten.

"Ben bir aletim... Bana ket vurmanız hata olur," demişti Scytale. "Seçeneklerinizi azaltır. Sizi zayıflatır."

Günlerce düşünüp tasarladığı bu sözlerin etkisini beklemişti.

"Aleti kullanma şekline bağlı, Scytale Efendi. Bazı aletler doğru şekilde kullanmazsa kırılır."

Kahrolası cadı!

Scytale sivri köpekdişlerini göstererek sırtıtmıştı. “Soyunuz tükenene kadar sınıyacak mısın beni, Başrahibe Ana?”

Odrade kendisinde nadir görülen, şakacı bir tavırla konuşmuştu. “Cidden eline güç vermemi mi bekliyorsun? Bu kez ne pazarlıyorsun, Scytale?”

Demek artık Scytale Efendi değilim? Ona kılıcın yan tarafıyla vurmanın tam sırası!

“Rahibelerini Dağılış’a gönderiyorsun ve bazılarının ölümünden kurtulabileceğini umuyorsun. Bu histerik tepkinin ekonomik sonuçları ne?”

Sonuçlar! Hep sonuçlardan bahsederler.

“Zaman satın alıyoruz, Scytale.” Pek vakurca.

Scytale bir an durup bunu düşünmüştü. İletişim-gözleri onları izliyordu. Bunu asla unutma! *Ekonomi, cadı! Kimi ve neyi alıp satıyoruz? Yemek yarığının yanındaki bu girinti pazarlık etmek için tuhaf bir yerdi. Ekonominin kötü idare edilmesi. İdari tartışmalar, planlama ve strateji toplantıları kapalı kapılar ardında, yüksek katlarda, dikkat dağıtacak manzaralı olmayan odalarda yapılmalıydı.*

Scytale’in çoklu hayatlarının seri anıları buna itiraz etmişti. *Zorunluluklar. İnsanlar iş görüşmelerini fırsat buldukları yerde yapar... Seyahat eden gemilerin güvertelerinde; telaşlı kâtiplerle dolu cafcacflı sokaklarda; tepede verilerin herkesin görebileceği şekilde aktığı klasik, geniş borsa salonlarında.*

Planlama ve strateji yüksek katlardaki odalarda yapılıyor olabilirdi fakat bunun kanıtı borsadaki halka açık veriler gibiydi... Herkes görebilirdi.

Yani iletişim-gözleri izlesindi.

“Benimle ilgili planın nedir, Başrahibe Ana?”

“Sağ ve güçlü kalmanı sağlamak.”

Dikkatli ol, dikkatli ol.

“Bana serbestlik tanımıyorsun ama.”

“Scytale! Ekonomiden bahseden sen değil misin? Bedavaya bir şeyler mi istiyorsun?”

“Ama güçlü olmam senin için önemli, öyle mi?”

“İnan bana öyle!”

“Sana güvenmiyorum.”

Tam o sırada yarıktan içeri Scytale’in öğle yemeği gelmişti: Leziz bir sosla sotelenmiş beyaz balık eti. Scytale sebze kokusu almıştı. Uzun bardaktaki sudan hafif bir melanj kokusu geliyordu. Yeşil salata. *Bugün epey uğraşmışlar*. Scytale ağzının su-landığını hissetmişti.

“Afiyet olsun, Scytale Efendi. Yemeğinde sana zarar verecek hiçbir şey yok. Bir güven ölçüsü değil midir bu?”

Scytale karşılık vermeyince Odrade, “Ama pazarlığımızın güvenle ne ilgisi var?” demişti.

Şimdi nasıl bir oyun oynuyor?

“Saygın Analara ne yapmayı düşündüğünü söyledin ama bana ne yapmayı düşündüğünü söylemiyorsun.” Scytale sesinin sızlanır gibi çıktığının farkındaydı. Fakat bu kaçınılmazdı.

“Saygın Analara ölümlü olduklarını hatırlatmak niyetindeyim.”

“Bana hatırlattığın gibi!”

Odrade’nin gözlerinde tatmin ifadesi mi belirmişti?

“Scytale?” *Sesi nasıl da yumuşak çıkıyor*. “Bu şekilde dikkati çekilen insanlar can kulağıyla dinler. Seni duyarlar.” Odrade, Scytale’in tepsisine bakmıştı. “Özel bir şey ister misin?”

Scytale soğukkanlılığını elinden geldiğince korumaya çalışarak, “Biraz uyarıcı bir içecek iyi olur,” demişti. “Düşünmem gerektiğinde faydası oluyor.”

“Tamam. Söylerim, hemen aşağı getirirler.” Odrade girintinin içinden salona göz gezdirmişti. Scytale, Odrade’nin bakışlarının duraksadığı yerlere dikkat etmişti; kadın her şeyi dikkatle incelemişti.

Her şey yerli yerinde, cadı. Mağarada yaşayan bir hayvan değilim ben. Eşyalarım onları kolayca, hiç düşünmeden bulabileceğim yerlerde durmalı. Evet, şu koltuğumun yanımdakiler uyarıcı kalem. Kalem kullanıyorum. Ama alkolden uzak duruyorum. Dikkatini çekti mi?

Getirdikleri uyarıcıda Scytale'in başta tanıyamadığı, acı bir bitki tadı vardı. Casmine. Gammu'da ilaç olarak kullanılan, genetik olarak değiştirilmiş bir kan güçlendirici.

Odrade ona Gammu'yu hatırlatmak mı istemişti? Bu cadılar öyle kurnazdı ki!

Odrade ekonomi konusunda onunla alay etmişti. Scytale koridorunun sonunda dönüp de yürüme egzersizine ters yönde devam ederken buna sinirlendi. Eski İmparatorluk'u bir arada tutan neydi? Önemli önemsiz pek çok şey ama özellikle ekonomi. Genellikle çıkara dayalı ilişkiler. Birbirlerini yok etmelerini önleyen ne olmuştu peki? Büyük Sözleşme. "Birimizi bombalayanı hepimiz birlik olup bombalarız."

Scytale kapısının önünde durdu; aklına bir düşünce gelmişti.

Sadece bu muydu? Cezalandırılma korkusu, açgözlü povindaları durdurmaya nasıl yetebilirdi? Yoksa daha manevi bağlar mı etkili olmuştu? Ataların koyduğu yasaklar? Ama ya atalarınız kural tanımaz idiyse? O zaman her şeyi yapabiliydiniz. Saygın Anaların durumuna uyuyordu bu. Kesinlikle uyuyordu.

Scytale'in bir sagra odasında ruhuyla baş başa kalmaya öyle ihtiyacı vardı ki.

Yaghist halkı öldü! Ben son kalan Maşeyh miyim?

Göğsü bomboş gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordu. Şeytan'ın kadınlarıyla daha açıkça pazarlık yapması en iyisi olacaktı belki de.

Hayır! Şeytan'ın sesi bu! Beni baştan çıkarmaya çalışıyor!

Evine girdiğinde kendini azarlanmış hissetti.

Onlara cezalarını çektirmeliyim. Yaptıklarının bedelini ödemişler, hem de çok ağır bir şekilde. Ağır, ağır, ağır. Ağır kelimesini her aklından geçirişinde koltuğuna bir adım yaklaşıyordu. Oturunca eli uyarıcı kalemlere kendiliğinden uzandı. Kısa süre sonra zihninin hızlandığını, düşüncelerinin muhteşem bir düzen içinde aktığını hissetti.

Bu lx malı gemiyi ne kadar iyi bildiğimin farkında değiller. Avucumun içi gibi biliyorum.

Sonraki bir saati, povindalara karşı kazanacağı zaferi anlatışını yoldaşları için kaydetmeyi hayal etmekle geçirdi. *Tanrı'nın yardımıyla!*

Yaşadığı sınavanın gerilimini yansıtan dramatik, etkileyici sözler söyleyecekti. Ne de olsa tarihi galipler yazardı hep.

Başrahibe Ana'nın hiçbir şeyi göz ardı edemeyeceği söylenir... Bu ilk başta anlamsız bir aforizma gibi gelse de aslında şu anlamı taşır: Ben tüm Kız Kardeşlerimin hizmetkârıyım. Onlar hizmetkârlarını eleştirel gözle izler. Ufak tefek ayrıntılarla ya da genellemelerle fazla zaman kaybedemem. Başrahibe Ana'nın eylemleri ferasetini yansıtmalıdır, yoksa huzursuzluk çıkar ve Bene Gesserit'in en ücra köşelerine dek yayılır.

—DARWI ODRADE

Odrade bu sabah Merkez'in koridorlarında yürürken, içindeki “hizmetkâr benliğim” dediği şey az çok uyanıktı; dolayısıyla da egzersiz salonunda vakit geçirmektense yürümeyi yeğliyordu. *Hoşnutsuz bir hizmetkâr! Gördükleri hoşuna gitmiyordu.*

Öyle çok zorlukla mücadele ediyoruz ki küçük sorunları büyüklerden ayırt edemeyecek haldeyiz neredeyse.

Vicdanlarına ne olmuştu?

168

Kimileri inkâr etse de Odrade, Bene Gesserit vicdanı diye bir şey olduğunu biliyordu. Fakat onu çarpıtmış, tanınması zor hale getirmişlerdi.

Odrade vicdani meselelerle uğraşmak istemiyordu. Sağ kalma adına verilen kararlar, Missionaria (ve insana fenalık geçirten, Cizvitlerinkine benzer savları!)... Bütün bunların kaynağı insani yargıların çok ötesindeydi. Tiran bunu biliyordu.

İnsan olmak... Mesele buydu. Fakat insan olmadan önce insanlığını hissetmek gerekirdi.

Objektif yanıtlar yoktu! İnsan olmak basit görünse de karmaşıklığı ancak uygulamada anlaşılırdı.

Benim gibi.

Kişinin kendi içine bakması, kim ve ne olduğuna inandığını bulması gerekirdi. Başka yolu yoktu.

Ben neyim peki?

“Bu soruyu soran kim?” Diğer Belleklerinden gelen keskin bir sestti bu.

Odrade kahkahayı basınca, yanından geçtiği Praska adlı

Gözetmen ona şaşkınlıkla baktı. Odrade, Praska'ya el sallayıp, "Yaşamak güzel," dedi. "Bunu sakın unutma."

Praska hafifçe gülümsedikten sonra yoluna gitti.

Eee, ben neyim diye soran kimdi?

Tehlikeli bir soru. Bunu sormak hiçbir şeyin tamamen insani olmadığı bir evrene girmek demekti. Odrade'nin aradığı belirsiz bir şey vardı, ki onu hiçbir yerde bulamıyordu. Etrafı soytarılar, vahşi hayvanlar ve gizli iplerle oynatılan kuklalarla çevriliydi. *Kendi iplerinin de çekildiğini hissediyordu.*

Koridorda, kendisini üst kattaki evine götürecek tüpe doğru yürümeyi sürdürdü.

İpler. Yumurtayla birlikte gelen neydi? "Zihnin başlangıcı" hakkında cerbezeli laflar ederiz. Ama hayatın baskılarıyla şekillenmeden önce neydim ben?

"Doğal" bir şey aramak yeterli değildi. Odrade "Soylu Vahşi"yi aramıyordu. Hayatı boyunca onlardan yeterince görmüştü. Onları hareket ettiren ipleri görmek bir Bene Gesserit için hiç zor değildi.

169

İçindeki Görev Yöneticisi'ni hissediyordu. Görev Yöneticisi bugün güçlüydü. Odrade ona bazen karşı çıkar ya da uzak dururdu. Görev Yöneticisi, "Yeteneklerini geliştir," diyordu. "Kendini akıntıya bırakma. Yüz! Kullan ya da kaybet."

Odrade insanlığının çok az bir kısmını koruyabildiğini ve tamamen yitirmek üzere olduğunu fark edince neredeyse panikle inleyecek oldu.

Saygın Analar gibi düşünmeye çalışmaya fazla kaptırdım kendimi! Herkesi manipüle etmeye, yönlendirmeye çalışıyorum. Hem de Bene Gesserit'in kurtuluşu adına!

Bell, Rahibelerin Bene Gesserit'i koruma konusunda sınır tanımayacağını söylemişti. Bu böbürlenmede doğruluk payı bulunuyordu fakat aynı şey her böbürlenme için geçerliydi. Bir Rahibe Ana'nın Rahibeler Birliği'nin kurtuluşu için dahi olsa yapamayacağı şeyler vardı.

Mesela Tiran'ın Altın Yol'unu engellemeyiz.

İnsanlığın kurtuluşu Rahibeler Birliği'nin kurtuluşundan

daha önemliydi. Yoksa insanlığı olgunlaştırma hedefimizin anlamı kalmaz.

Ama hep ne yapacağının söylenmesini isteyen bir canlı türüne liderlik etmek ne kadar tehlikeliydi. İnsanlar talepleriyle nelere yol açtıklarının farkında değildi. Liderler hata yapardı. Bu hatalar da liderlerini sorgusuz sualsiz takip eden kişilerin sayısı ile doğru orantılı olarak etki gösterir ve kaçınılmaz olarak büyük felaketlere doğru ilerlerdi.

Sürü davranışı.

Odrade'nin Kız Kardeşleri onu dikkatle gözetlemekte haklıydılar. İktidardaki tüm hükümetlere şüpheyle yaklaşmak gerekirdi, Rahibeler Birliği de istisna değildi. *Hiçbir hükümete güvenmeyin! Benimkine bile!*

Şu an bile beni izliyorlar. Kız Kardeşlerimin gözünden pek bir şey kaçmaz. Zamanla planımı anlayacaklar.

Odrade'nin Rahibeler Birliği üzerindeki müthiş gücünü kabullenebilmek için zihnini sürekli arındırması gerekiyordu. *Bu gücü istememiştim ki. Bana zorla verildi. Ve şöyle düşündü: Güç, ahlâksızlaşabilecek kişileri çeker. Güç peşinde koşan herkese şüpheyle bakın.* Böyle insanların yoldan çıkabilecek veya çoktan çıkmış kişiler olmalarının büyük bir ihtimal olduğunu biliyordu.

Bir Bene Gesserit kuralını Arşivlere yazılı olarak göndermeye karar verdi. (Bell bunun anlamını çözmeye kafa patlatsındı bakalım!) “İşlerimiz üzerinde söz sahibi olma yetkisini ancak gönülsüz kişilere ve ancak gönülsüzlüklerini arttıracak koşullar altında vermeliyiz.”

Bene Gesseritleri mükemmel tanımıyor!

“İyi misin, Dar?” Bellonda'nın sesiydi bu; Odrade'nin yanındaki tüp kapısından gelmişti. “Biraz... Tuhaf görünüyorsun.”

“Aklıma yapacak bir şey geldi de. Sen çıkıyor musun?”

Yer değiştirirlerken Bellonda onu dikkatle süzdü. Tüp alanı, Odrade'yi o sorgulayıcı bakışlardan kaçırıp yukarı götürdü.

Odrade çalışma odasına girdiğinde masasının kâğıt yığınlarıyla dolu olduğunu gördü; bunlar yardımcılarının sadece kendisinin çözebileceğine inandıkları meselelere dairdi.

Odrade masasına oturup görevleriyle ilgilenmeye hazırlanırken, *Siyaset*, diye hatırladı. Tam ve Bell ile geçen gün çok açık konuşmuştu fakat neye destek vermelerinin isteneceği konusunda hâlâ pek fikirleri yoktu. Kaygılıydılar ve giderek daha dikkatli gözetliyorlardı. *Öyle olması gerek zaten.*

Siyasetle ilgisiz bir konu yok gibi, diye düşündü. Hisler yoğunlaştırıldıkça siyasi güçler giderek ön plana çıkıyordu. O eski “dinle devlet işlerinin ayrılığı” ilkesinin saçmalığı iyice barizleşiyordu. İnsanlar en çabuk din konusunda parlardı.

Hislere güvenmememiz boşuna değil.

Bütün hislere güvenmiyor değillerdi tabii. Sadece ihtiyaç anında kaçınmanın mümkün olmadığı hislere: sevgi, nefret. Bazen biraz sinirlenmek kötü bir şey değildi, ölçüyü kaçırmamak kaydıyla. Rahibeler Birliği buna inanırdı. Ne büyük saçmalık!

Tiran’ın Altın Yol’u, onların hatasını hoş görülemez hale getirmişti. Altın Yol yüzünden Bene Gesserit hep arka planda kalmaya mahkûm olmuştu. Sonsuzluk yönetilemezdi!

171

Bell’in sorup durduğu sorunun yanıtı yoktu: “Tiran gerçekte ne yapmamızı istiyordu?” *Bizi hangi eylemlerde bulunmamız için manipüle ediyordu? (Tıpkı bizim başkalarını manipüle ettiğimiz gibi!)*

Var olmayan anlamların peşinde koşmak niye? Sizi bir yere götürmeyeceğini bildiğiniz bir yoldan gider misiniz?

Altın Yol! Tek bir hayal gücünün açtığı bir yol. *Sonsuzluk hiçbir yerdir!* Sınırlı zihinler bunu kavramakta zorlanırdı. Mantatların değişken *projeksiyonlarını* buldukları yer orasıydı işte, ki onlar yanıtıtan çok soru üretti hep. Sonsuz bir çemberde kısılmış kişilerin “her şeyin yanıtını bilen varlığı” boş yere aradıkları yerdi orası.

Kendi türlerinden bir tanrı arıyorlar.

Odrade onları anlayabiliyordu. İnsan zihni sonsuzluktan ürkerdi. Boşluk! Her çağın simyacıları çöpleri karıştırarak şöyle diyen insanlar gibiydi: “Buralarda bir yerde düzen olmalı. Aramayı sürdürürsem eninde sonunda bulacağım kesin.”

Oysa kendi yarattıklarından başka düzen yoktu.

Ahh, Tiran. Seni tuhaf adam. Sen bunu gördün. Dedin ki: "Takip edeceğiniz bir düzen yaratacağım. İşte yol. Gördünüz mü? Hayır! O tarafa bakmayın. Orası Çıplak İmparator'un yolu (çıplaklığını sadece çocuklar ve deliler görür). Gösterdiğim yere bakmayı sürdürün. Bu Altın Yol'um. İsmi ne güzel, değil mi? Altın Yol'dan başkası olmadı ve olmayacak."

Tiran, sen de soytarının tekiydin. Ortak geçmişimizdeki o yitik ve yalnız toprak toptan kalma genlerimizi kendi aramızda bitimsizce değiş tokuş etmeye yönelttin bizi.

Dağıldığımızda insan evreninin sadece küçük topluluklardan ibaret kalacağını, daha fazlası olamayacağını, aramızdaki bağın zayıflayacağını biliyordun. Ortak doğum geleneğimiz öyle uzak geçmişte kaldı ki zürriyetler tarafından taşınan resimleri neredeyse tamamen çarpıldı. Rahibe Analar orijinali koruyor ama insanlara zorla dayatamayız. Görüyor musun, Tiran? Sesini duyduk: "Bırakın onlar gelip istesin! O zaman, ancak o zaman..."

172

Bizi işte bu yüzden yok etmedin, seni Atreides piçi! Ben de bu yüzden işe koyulmalıyım.

Odrade, bu kendi insanlık anlayışı için tehlikeli olsa da Saygın Anaların tarzını anlamaya çalışmayı sürdüreceğini biliyordu. Onlar gibi düşünmeliyim.

Avcıların sorunu: Yırtıcılarla avların aynı bölgeyi paylaşması. Sorun av bulmak değildi. Sorun hem tanıdık hem de yabancı izlerle dolu bir bölgede avı takip edebilmekten daha çok. Bene Gesseritlerin hileleri sayesinde, tanıdık izler Saygın Analara yabancı izler kadar sorun çıkaracaktı.

Peki bizim için ne yaptılar?

Gezegenerarası iletişim avların işine yarıyordu. Ekonomik sebeplerden ötürü, binlerce yıl sınırlı düzeyde kalmıştı. Artık Mühim Şahsiyetler ve Tacirler dışında kimsenin yapmadığı bir şeydi. Mühimden kasıt her zamanki gibiydi: zenginler ve güçlüler; bankerler, memurlar, ulaklar. Askeri alandaysa "mühim" sözü pek çok kategori için söylenebilirdi: pazarlıkçılar, eğlendiriciler, tıp personeli, kıdemli teknisyenler, casuslar ve diğer

uzmanlar. Eski Dünya'daki Mason Üstatlarından pek farkları yoktu aslında. Temelde sayı, nitelik ve sofistikasyon açısından fark vardı. Kimileri için sınırlar şeffaftı, hep olduğu gibi.

Odrade arada sırada bu konu üstünde düşünmesinin, kusur aramasının önemli olduğunu hissediyordu.

Gezegenlerde çakılı kalmış çoğunluk “uzayın sessizliğinden” dem vururdu, yani uzay yolculuğu ya da gezegenlerarası iletişim için yeterince zengin olmadıklarını söylerdi. Çoğu insan bu engelin ötesinden aldıkları haberlerin taraflı olduğunu bilirdi. Hep öyle olmuştu zaten.

Bir gezegenin arazisi ve radyasyon seviyesi, kullanılan haberleşme sistemlerini belirlerdi: tüpler, ulaklar, ışıkhatarı, sinir yoluyla aktarım ve çeşitli kombinasyonlar. Gizlilik ve şifreleme önemliydi... Gezegenlerin sadece arasında değil, üstünde de.

Odrade bütün bunları Saygın Anaların bir yolunu bulurlarsa faydalanabilecekleri bir sistem olarak görüyordu. Avcılar sistemi çözmeye başlamışlardı bile. Onları Rahibeler Meclisi Gezegeni'ne götürebilecek izler neredeydi peki?

173

İzi sürülemez yok-gemiler, lı malı makineler ve Lonca Seyrüsefercileri... Bütün bunlar gezegenlerin arasındaki sessizlik örtüsünde pay sahibiydi; bu örtü ancak az sayıdaki imtiyazlı kişi için kaldırılırdı. Avcılara başlangıç noktası verilmemeliydi!

Dolayısıyla, öğle arasından hemen önce Başrahibe Ana'nın çalışma odasında, Bene Gesseritlere ait bir sürgün gezegeninden gelmiş yaşlı bir Rahibe Ana'nın belirmesi sürpriz oldu. Arşivlerde bu kadın hakkında bilgi vardı. *Adı: Dortujla. Yıllar önce, affedilmez bir ihlalden hüküm giydi.* Odrade meselenin bir tür aşk ilişkisi olduğunu hatırlıyordu. Ayrıntıları istemedi. Yine de bazıları verildi. (Bellonda yine işe karışıyordu!) Dortujla'nın sürgün edildiği sırada duygusal taşkınlıklar yaşanmış olması Odrade'nin dikkatini çekti. Kadının âşığı ayrılmalarını engellemeye çalışmış ama başaramamıştı.

Odrade, Dortujla'nın gözden düşmesine yol açan suçu hakkındaki dedikoduları hatırladı: “Jessica'nın suçunu işlemiş!” Dedikodulardan çok faydalı bilgiler öğrenmek mümkündü.

Dortujla nereye gönderilmişti acaba? Neyse. Şu an önemi yoktu. Daha önemlisi: *Burada ne işi var? Niye avcılarını bizi bulması- na yol açabilecek bir yolculuğu göze aldı?*

Odrade bu soruları Dortujla'nın geldiğini bildiren Streggi'ye sordu. Streggi de bilmiyordu. "Sadece size söyleyebileceği şeyler varmış, Başrahibe Ana."

"Sadece bana mı?" Odrade az kalsın kıkırdayacaktı, ne de olsa her hareketi izleniyordu (daha doğrusu denetleniyordu). "Bu Dortujla niye geldiğini söylemedi mi?"

"Başrahibe Ana, size haber vermemi söyleyen kişiler onunla görüşmeniz gerektiğini düşünüyorlar."

Odrade dudaklarını büzdü. Sürgün bir Rahibe Ana'nın buraya kadar gelebilmesi karşısında merakı uyanmıştı. Azimli bir Rahibe Ana sıradan engelleri aşabilirdi fakat buradaki engeller sıradan değildi. Dortujla buraya gelme sebebini başkalarına söylemişti. Onlar da geçmesine izin vermişlerdi. Dortujla'nın Kız Kardeşlerini Bene Gesserit numaralarıyla etkilemeye kalkmadığı belliydi. Yoksa bunlar hemen geri tepirdi. Kimse böyle saçmalıklarla uğraşacak halde değildi! Demek ki Dortujla komuta zincirini takip etmişti. Mesajını vermek için dikkatli ve hesaplı davranmıştı, ki bu da bir mesajdı.

"Getir onu."

Dortujla sürgün gezegeninde yaşlanmış ama çökmemişti. Yaşını ağız kenarlarındaki hafif kırışıklıklar belli ediyordu, o kadar. Cüppesinin kukuletası saçını gizliyordu fakat gözleri parlak ve dikkatliydi.

"Buraya niye geldin?" Odrade'nin ses tonu şöyle diyordu: "Bu önemli bir meseledir umarım."

Dortujla lafı uzatmadı. O ve birlikte çalıştığı üç Rahibe Ana, Dağılış'tan gelen bir grup Futar'la konuşmuşlardı. Dortujla'nın görev yaptığı yer bulunmuş ve Rahibeler Meclisi Gezegeni'ne bir mesaj iletilmesi söylenmişti. Dortujla mesajı getiren kişiyi bir Gerçeğisöyleten'e sınatmıştı, ki bu Başrahibe Ana'ya ücra gezegenlerde bile yetenekli kişiler *olabildiğini* anımsattı. Mesajın bir numara olmadığı anlaşıldıktan sonra Dortujla, Kız Kar-

deşlerinin de onayıyla çabucak fakat tedbiri elden bırakmadan buraya gelmişti.

“Yok-gemimizle geldik,” dedi Dortuĵla. Söylediğine göre kaçakçıların kullandığı türden, küçük bir gemiydi bu.

“Kullanmak için tek kişi yeterli.”

Mesajın özü çok ilginçti. Futarlar Saygın Analara karşı Rahibe Analarla ittifak kurmak istiyordu. Dortuĵla, bu Futarların gücünü kestirmenin zor olduğunu söyledi.

“Sorduğumda, söylemeyi reddettiler.”

Odrade, Futarlarla ilgili pek çok söylenti duymuştu. Saygın Ana katilleri? Buna inanmak için sebepler vardı fakat Futarların yaptıkları, özellikle de Gammu’dan gelen raporlarda anlatılanlar akıl karıştırıcıydı.

“Bu grup kaç kişiydi?”

“On altı Futar ile dört Bakıcı. Kendilerine böyle diyorlar: Bakıcı. Söylediklerine göre Saygın Anaların elinde tek bir kez kullanabilecekleri tehlikeli bir silah varmış.”

“Sadece Futarlardan bahsettin. Bu Bakıcılar kim? Hem bu gizli silah da neyin nesiymiş?”

“Onlardan bahsetmeyi sonraya saklamıştım. Saptanan Dağılış parametreleri dahilinde insana benziyorlar: Üç erkek ve bir kadın. Silaha gelince, ondan daha fazla bahsetmeyi reddettiler.”

“İnsana mı benziyorlar?”

“Evet, Başrahibe Ana. İlk başta onları Yüz Dansçısı sandım tuhaf bir şekilde. Oysa kriterlerin hiçbirine uymuyorlardı. Feromonları onlarınki gibi değildi. El kol hareketleri, yüz ifadeleri... Hiçbir şeyleri benzemiyordu.”

“Yine de ilk başta onları Yüz Dansçısı sandın ha?”

“Sebebini bilemiyorum.”

“Peki ya Futarlar?”

“Onlar tasvirlerle uyuyordu. İnsan gibi görünüyörlerdi ama çok vahşiydiler. Kökenleri kedigillerden bence.”

“Öyle diyen başkaları da var.”

“Konusabiliyorlar ama bir çeşit sadeleştirilmiş Galach dilin-

de. Konuşma tarzlarını ‘sözcük patlamaları’ olarak düşündüm. ‘Ne zaman yemek?’ ‘Sen iyi bayan.’ ‘İstemek baş kaşı.’ ‘Ben otur buraya?’ Bakıcıların sözünü dinliyorlar ama onlardan korkmuyorlar. Futarlarla Bakıcıların birbirlerine sevgi ve saygı duydukları izlenimine kapıldım.”

“Riskleri biliyorsun... Niye bunu hemen gelip söyleme gereği duydun?”

“Bunlar Dağılış insanları. Onlarla ittifak kurarsak Saygın Anaların geldiği yerlere sızabiliriz.”

“Onlara o yerleri sormuşsundur elbette. Dağılış’taki koşulları da.”

“Yanıt vermediler.”

Dortujsa bu gerçeği lafı uzatmadan söylemişti. Bu sürgün edilmiş Rahibe’yi, geçmişte ne yapmış olursa olsun hor görmemek gerekirdi. Sorulması gereken başka sorular da vardı. Odrade bunları sordu, yanıt alırken de dikkatle gözlemde bulundu; yaşlı kadının dışı mor, içiyse pembe bir kurumuş meyveye benzeyen ağzının açılıp kapanmasını izledi.

Dortujsa sürgünde görev yaparken, belki de yıllardır pişmanlık duyduğu için yumuşamış olsa da özünde hâlâ Bene Gesserit sertliğine sahipti. Doğal bir şekilde, ağır ağır konuşuyordu. El kol hareketleri hafif ve akıcıydı. Odrade’ye müşfik gözlerle bakıyordu. (Kız Kardeşlerinin onda kusur olarak gördüğü *buydu* işte: Bene Gesserit kinizmine set çekmişti.)

Dortujsa, Odrade’nin ilgisini çekmişti. Bir başka Rahibe’yle konuşurken, kadının sözlerinin ardında sağlam ve gelişkin bir zihin vardı. Sürgünde görev yaptığı yıllarda çektiği sıkıntıların dayanıklılık kazandırdığı bir zihin. Şimdi, ziyan olmuş gençliğini telafi etmek için elinden geleni yapıyordu. Kendini güncel olaylardan soyutlamaya çalışmıyordu. Özlü konuşuyordu. Gerekliliklerin olabildiğince farkında olduğunu belli ediyordu. Başrahibe Ana’nın o tehlikeli ziyarete ilişkin kararlarına ve ihtiyatlılığına saygı duyuyordu fakat onun “bu bilgilere sahip olması gerektiğine” inanıyordu.

“Tuzak olmadığına eminim.”

Dortuĵla'nın davranışlarında kusur bulunamazdı. Bakışlarını kaçırmıyordu; yüzü uygun şekilde sakindi fakat bir şeyleri gizleme çabası yoktu. Bir Rahibe, bu maskeyi inceleyerek düzgün bir değerlendirme yapabilirdi. Dortuĵla aciliyet hissiyle hareket ediyordu. Bir zamanlar aptallık etmişti fakat artık aptal değildi.

Yaşadığı sürgün gezegeninin adı neydi?

Çalışma masası projektörü yanıtı verdi: Buzzell.

Odrade bu ismi görünce irkildi. Buzzell! Konsolda dans eden parmakları hafızasını doğruladı. Buzzell: Büyük bölümü okyanus. Soğuk. Çok soğuk. En fazla büyük bir yok-gemi boyutlarında olan kayalık adalar. Bene Gesseritler bir zamanlar Buzzell'i ceza yeri olarak görürdü. Şöyle gözdağı verilirdi: "Dikkatli ol kızım, yoksa kendini Buzzell'de bulursun." Odrade başka bir şey hatırladı: Soo-taşları. Buzzell, Cholister denen tek ayaklı deniz yaratıklarının yetiştirildiği yerd; bunların aşınmış kabuklarından, evrenin en değerli mücevherlerinden biri, görünüşü muhteşem bir mücevher elde edilirdi.

177

Soo-taşları.

Dortuĵla bunlardan birini boynuna, giysisinin boğazının hemen yukarısında duracak şekilde asmıştı. O mücevher, çalışma odasının ışığında parlak koyu deniz yeşiliyle leylak rengi karışımı, zarif bir renge bürünmüştü. İnsan gözünden iriydi ve zenginlikle hava atmak için takılmış gibi duruyordu. Oysa böyle süs eşyalarına Buzzell'de pek değer verilmiyordu muhtemelen. Ne de olsa kumsallardan toplanıyorlardı.

Soo-taşları. Bu önemliydi. Dortuĵla, Bene Gesseritlerin arzusuyla, kaçakçılarla sık sık iş yapıyordu. (O yok-gemiye bu sayede sahip olabilişti.) Bu konuda dikkatli olmak gerekiyordu. Her ne kadar iki Rahibe olarak konuşsalar da sonuçta biri Başrahibe Ana, diğeriye bir ceza gezegeninden gelen bir Rahibe Ana'ydı.

Kaçakçılık. Saygın Analar gibi, bazı kanunların dayatılamayacağını kabullenemeyen insanların gözünde büyük bir suçtu. Uzun sığıraşları kaçakçılığı azaltmak bir yana, küçük çapta

olanları kolaylaştırmıştı. Küçük yok-gemiler. En küçük yok-geminin boyutları ne kadar olabilirdi? Odrade bunu bilmiyordu. Arşivler bu durumu düzeltti: “Çapı 140 metre.”

Yeterince küçüktü yani. Soo-taşları doğal cazibe taşıyan yüklerdi. Uzay sıçrayışları ciddi bir ekonomik engel teşkil ediyordu: Bir yük, boyutuna ve kütlesine oranla ne kadar değerlidir? Ağır ve büyük yükler taşımak epey solariye mal olabiliyordu. Soo-taşları... Kaçakçıları mıknatıs gibi çekerti. Saygın Analar da epey ilgileniyordu. Sadece ekonomik sebepler yüzünden mi? Bu hep büyük bir pazardı. Kaçakçılar için soo-taşları melanj kadar önemli hale gelmişti çünkü Lonca artık her isteyene melanj satıyordu. Lonca asırlar boyunca, dört bir yandaki depolarda melanj stoku yapmıştı; ayrıca (hiç kuşkusuz) pek çok gizli yedek depoları da vardı.

Saygın Analardan dokunulmazlık satın alabileceklerini sanıyorlar! Fakat Odrade bunu kendi lehlerine kullanabileceklerini seziyordu. Saygın Analar öfkeden gözü dönmüş bir anlarında Dune’u, bilinen tek *doğal* melanj kaynağını ortadan kaldırmışlardı. Ardından da eylemlerinin sonuçlarını hâlâ düşünmeden (ki bu tuhaftı), akslotl tanklarında baharat üretip Eski İmparatorluk’a satan Tleilaxlıları da ortadan kaldırmışlardı.

Ve bizim elimizde Dune’un aynısını yaratabilecek yaratıklar var. Ayrıca yaşayan belki de tek Tleilax Efendisi’ne sahibiz. Scytale akslotl tanklarını melanj fabrikalarına dönüştürmenin sırrını biliyor... Ve gizliyor. Ondan bir öğrenebilsek.

Şu an en acil mesele Dortujla’yla ilgilenmekti. Kadının kendini gayet net ifade edebilmesi takdire şayandı. Bakıcılar ile Futarlarının bir şeyden korktuklarını fakat bunun ne olduğunu söylemeye yanaşmadıklarını söyledi. Dortujla, Bene Gesserit ikna yöntemlerini kullanmaya kalkmamakla akıllılık etmişti. Dağılış insanların bunlara nasıl tepki vereceği belli olmazdı. Ama korktukları neydi acaba?

“Saygın Analardan başka bir tehdit bence,” dedi Dortujla. Daha ileri gitmek istemiyordu fakat bu söylediği dikkate alınması gereken bir olasılıktı.

“Buradaki asıl mesele bizimle ittifak kurmak istediklerini söylemeleri,” dedi Odrade.

“Ortak bir sorun için ortaklık,” diye ifade etmişlerdi. Gerçeğisöyletme sınavından geçmelerine karşın, Dortujla bu teklife ihtiyatla yaklaşılmasını tavsiye etti.

Niye Buzzell’e gitmişlerdi? Öfkeyle arama yapan Saygın Anaların orayı yok edilmeyecek kadar önemsiz bulmaları ya da gözden kaçırmaları yüzünden mi?

“Bu muhtemel değil,” dedi Dortujla.

Odrade hemfikirdi. Dortujla’nın sürgüne gönderildiği yer başta ne kadar kötü olursa olsun artık onun idaresindeki değerli bir yerdi ve çok daha önemlisi Dortujla, Başrahibe Ana’ya gitmekte kullanabileceği bir yok-gemiye sahip bir Rahibe Ana’ydı. Rahibeler Meclisi Gezegeni’nin yerini biliyordu. Fakat avcılarının işine yaramazdı elbette, ne de olsa o sırrı vermektense intihar ederdi.

Sorunlar yeni sorunlar doğuruyordu. Fakat önce Dortujla’yla Odrade, iki Rahibe olarak paylaşımda bulunmalıydılar. Dortujla’nın Başrahibe Ana’nın saiklerini doğru yorumlayacağı kesindi. Odrade konuşmayı kişisel meselelere getirdi.

Sohbet iyi gitti. Dortujla’nın şaşırdığı belliydi fakat konuşmaya gönüllüydü.

Ücra görev yerlerindeki Rahibe Analar, Rahibelerin deyişiyle “başka uğraşlara” yönelirdi genellikle. Eski çağlarda böyle şeylere hobi denirdi fakat bu uğraşlara gösterilen ilgi çoğu zaman aşırı olurdu. Odrade böyle uğraşların genelini sıkıcı bulurdu ama Dortujla’nın kendi uğraşlarına hobi demesi ilginç geldi. *Eski madeni paralar topluyor demek?*

“Ne tür?”

“Elimde iki gümüş antik Yunan sikkesi ve mükemmel durumda bir altın obolos var.”

“Otantikler mi?”

“Hakikiler.” Demek ki Dortujla bu konuda Diğer Belleklerinde tarama yapmıştı. Çok ilginçti. Bu kadın hobisi konusunda bile yeteneklerini kendini güçlendirecek şekilde kullanıyor-

du. İçsel ve dışsal tarihleri kesiştiriyordu.

Dortuĵla sonunda, “Bütün bunlar çok ilginç, Başrahibe Ana,” dedi. “Hâlâ Kız Kardeşler olduğumuz konusunda içimi rahatlattığınız için minnettarım, antik tablolara olan ilginizi de paralel bir hobi olarak paylaşıyorum. Ama buraya gelme riskine niye girdiğimi ikimiz de biliyoruz.”

“Kaçakçılar.”

“Elbette. Saygın Analar, Buzzell’de olduğumu mutlaka biliyorlardı. Kaçakçılar ellerindekini en yüksek parayı verene satarlar daima. Buzzell hakkında, soo-taşları hakkında ve yardımcılarıyla birlikte gezegende bulunan bir Rahibe Ana hakkında sahip oldukları değerli bilgilerden de kazanç elde ettiklerini varsaymalıyız. Bakıcıların beni bulduğunu da unutmamalıyız.”

Odrade, *Lanet olsun!* diye düşündü. *Dortuĵla tam aradığım türden danışman. Onun gibi, zalimce sebeplerden dolayı harcanmış kaç yetenek var acaba? Niye yetenekli Kız Kardeşlerimizi genellikle bir kenara atıyoruz ki? Rahibeler Birliği’nin hâlâ kurtulamadığı kadim bir zayıflık bu.*

“Bence Saygın Analar hakkında değerli bir şey öğrendik,” dedi Dortuĵla.

Odrade’nin başıyla onaylamasına bile gerek yoktu. Dortuĵla’nın Rahibeler Meclisi Gezegeni’ne gelmesinin asıl sebebi buydu zaten. Doymak bilmez avcılar Eski İmparatorluk’a dalmış, Bene Gesseritlerin bulunduğundan şüphelendikleri her yeri yakıp yıkıyordu. Fakat Buzzell’e dokunmamışlardı, oysa yerini biliyor olmalıydılar.

Odrade, “Neden?” diyerek ikisinin de aklındaki soruyu dillendirdi.

“İnsan kendi yuvasına zarar verir mi hiç?” dedi Dortuĵla.

“Şu an Buzzell’de olduklarını mı düşünüyorsun?”

“Henüz değil.”

“Ama Buzzell’i istediklerine inanıyorsun.”

“Asal projeksiyon.”

Odrade ona bakakaldı. Dortuĵla’nın bir *hobisi* daha vardı de-

mek! Diğer Belleklerini araştırmış ve orada depolanmış yetenekleri canlandırıp kusursuzlaştırmıştı. Onu kim suçlayabilirdi ki? Buzzell'de zaman geçmek bilmiyordu herhalde.

Odrade, "Mentat özetlemesi," diye suçladı.

"Evet, Başrahibe Ana." Süklüm püklüm. Rahibe Anaların Diğer Belleklerini bu şekilde kullanmasına ancak Rahibeler Meclisi'nin izniyle göz yumulurdu, ki o zaman bile onlara diğer Rahibeler rehberlik edip destek olurdu. Dortujla hâlâ bir asiydi demek. Tıpkı yasak aşkı gibi, bu konuda da başına buyruk hareket etmişti. Güzel! Bene Gesserit'in böyle asilere ihtiyacı vardı.

"Buzzell'in hasar görmesini istemiyorlar," dedi Dortujla.

"Ama orası bir su gezegeni?"

"Amfibi hizmetkârlar için elverişli bir yer olurdu. Ama Futarlar veya Bakıcılar için değil. Onları dikkatle inceledim."

Eldeki kanıtlar, Saygın Anaların soo-taşı toplatma amacıyla Buzzell'e köle hizmetkârlar, belki de amfibiler götürmek istediğini gösteriyordu. Saygın Anaların amfibi hizmetkârlara sahip olması mümkündü... Futarların yaratılmasını sağlayan bilgiyle başka çok çeşitli bilinçli varlıklar yaratabilirdi.

"Köleler... Tehlikeli bir dengesiz faktör," dedi Odrade.

Dortujla ilk kez yoğun bir hissini belli etti... Ağzı tiksintiyle gerildi.

Rahibeler Birliği'nin uzun süredir bildiği bir örüntüydü bu. Kulluk, kölelik eninde sonunda başarısızlığa yol açardı. Çünkü insanlarda nefret oluşurdu. Gözü dönmüş düşmanlara dönüşürlerdi. Bu düşmanların hepsini haklayabilecek durumda değilseniz buna hiç kalkışmamanız en iyisiydi. Zulmün düşmanlarınızı güçlendireceği bilgisiyle kendinizi dizginlemeniz gerekirdi. Zulmedilenler sonunda *başkaldırırdı* ve o gün Tanrı zalimlerin yardımcısı olsundu. İki kenarı keskin bir kılıçtı bu. Zulmedilenler zulmedenleri daima taklit eder, onlardan öğrenirdi. İşler değişince roller de değişirdi... Yeni bir intikam ve şiddet dönemi için sahne hazır olurdu. Roller değişip dururdu, bıktırana dek.

Odrade, “Asla olgunlaşmayacaklar mı?” diye sordu.

Dortujla’nın buna verecek yanıtı yoksa da acil bir önerisi vardı. “Buzzell’e dönmeliyim.”

Odrade bunu düşündü. Sürgün Rahibe Ana bir kez daha Başrahibe Ana’dan bir adım öndeydi. Bu karar hoş olmasa da, en iyi seçeneklerinin bu olduğunu ikisi de biliyordu. Futarlarla Bakıcılar geri gelecekti. Daha da önemlisi, Saygın Analar sahip olmak istedikleri o gezegende Dağılış’tan gelen ziyaretçilerin varlığını fark etmişti büyük olasılıkla. Bir hamle yapmak zorunda kalacaklardı ve hamleleri onlar hakkında çok şey öğretebilirdi.

“Buzzell’in yem olduğunu, tuzak kurulduğunu düşünüyorlardır tabii,” dedi Odrade.

“Kız Kardeşlerim tarafından sürgüne gönderildiğimi söyleyebilirim,” dedi Dortujla. “Bu teyit edilebilecek bir şey.”

“Kendini yem olarak mı kullanacaksın?”

“Başrahibe Ana, ya onları müzakereye ikna edebilirsek?”

“Bizimle müzakereye mi?” *Ne ilginç bir fikir!*

“Biliyorum, mantıklı pazarlığa pek yanaşmadıkları geçmişlerinden görülüyor ama yine de...”

“Harika bir fikir! Ama gel şunu daha da cazip kılalım. Diyelim ki ben ayaklarına gidip onlara Bene Gesseritlerin kendilerine boyun eğmek istediğini bizzat söylemem gerektiğine kanaat getirmiş durumdayım.”

“Başrahibe Ana!”

“Teslim olmak gibi bir niyetim yok. Ama onları konuşmaya ikna etmek için daha iyi bir yöntem var mı?”

“Buzzell iyi bir görüşme yeri değil. İmkânlarımız çok kısıtlı.”

“Merkezleri Kavşak. Orayı görüşme yeri olarak önerseler seni ikna etmelerine izin verir misin?”

“Çok iyi planlamak gerek, Başrahibe Ana.”

“Evet, çok iyi.” Odrade’nin parmakları konsolunda gezindi. Okuduğu bir soruya, “Evet, bu gece,” diye karşılık verdi. Sonra dağınık çalışma masasının diğer tarafındaki Dortujla’ya hitap etti: “Geri dönmenden önce Meclis’imle ve başkalarıyla görüş-

meni istiyorum. Ayrıntılı talimatlar vereceğiz ama seni şahsen temin ederim ki rolünde serbest olacaksın. Önemli olan onları Kavşak'ta görüşmeye ikna etmek... Bu arada, seni yem olarak kullanmaktan hiç hoşlanmadığımın farkındasıdır umarım.”

Derin düşüncelere dalmış gibi görünen Dortujla karşılık vermeyince Odrade, “Müzakere teklifimize kulak asmayıp seni öldürebilirler,” dedi. “Ama elimizdeki en iyi yem sensin.”

Dortujla hâlâ mizah duygusuna sahip olduğunu gösterdi: “Bir olta iğnesinin ucunda sallanma fikri benim de hoşuma gitmiyor, Başrahibe Ana. Misinayı sıkı tutun lütfen.” Ayağa kalktı ve Odrade'nin masasındaki kâğıtlara kaygılı bir ifadeyle bakarak, “Çok işiniz vardır,” dedi. “Korkarım ki öğle yemeğinizi de epey geciktirdim.”

“Burada birlikte yiyeceğiz, Rahibe. Şu an sen her şeyden önemlisin.”

Lucilla içinde bulunduğu bu asit yeşili odaya ve gelip duran Yüce Saygın Ana'ya fazla alışmaması yönünde kendini uyardı. Burası Kavşak'tı... Bene Gesserit'i yok etmeye çalışanların kale-siydi. Burası düşmanın iniydi. On yedinci gün.

Baharat İstirabı'ndan beri zihninde çalışan şaşmaz saat, Lucilla'ya metabolizmasının gezegenin günlük ritmine uyum sağladığını söylüyordu. Şafakta uyanıyordu. Ne zaman yemek vereceklerini bilmiyordu. Saygın Analar ona günde sadece bir öğün yemek veriyorlardı.

Bir de o kafesteki Futar vardı hep. Bir hatırlatma: *İkiniz de kafestesiniz. Tehlikeli hayvanlara işte böyle davranırsınız. Arada sırada, biraz hareket etsinler ve bizi eğlendirsinler diye dışarı çıkarabiliriz ama sonra kafeslerine geri dönerler.*

Yemeklerde eser miktarda melanj. Cimrilikten değil. Onca servetleri varken hayır. Küçük bir gösteriydi sadece... “Mantıklı davranırsa sahip olabileceği şeyleri” gösteriyorlardı.

O kadın bugün ne zaman gelecek?

Yüce Saygın Ana'nın belirli bir ziyaret vakti yoktu. Tutsağı şaşırtmak için mi? Muhtemelen. Hem o bir kumandandı; başka işleri çıkıyordu mutlaka. Düzenli programında vakit buldukça da tehlikeli evcil hayvanını ziyaret ediyordu.

Tehlikeli olabilirim, Örümcek Kadın... Ama evcil hayvanın değilim.

Lucilla tarama cihazlarının, gözleri uyarmaktan fazlasını yapan şeylerin varlığını hissediyordu. Bunlar vücudun içine bakıyor, gizli silahlar arıyor ve organların işleyişini ölçüyordu. *Vücudunda tuhaf implantlar var mı? Peki ya ameliyatla yerleştirilmiş organlar?*

Bunların hiçbirisi yok, Örümcek Hanım. Biz doğuştan sahip olduğumuz şeylere güveniriz.

Lucilla karşı karşıya bulunduğu en büyük ve acil tehlikenin ne olduğunu biliyordu: Böyle bir ortamda kendini yetersiz hissetmek. Kendisini tutsak edenlere karşı oldukça dezavantajlıydı fakat onun Bene Gesserit yeteneklerini yok edememişlerdi. Vücudundaki shere tükenmeye yüz tuttuğunda, ihanette bulunmaktansa irade gücüyle kendini öldürebilirdi. Hâlâ kendi zihnine... Ve Lampadaslıların anılarına sahipti.

Futar'ın paneli açıldı ve yaratığın içinde bulunduğu kafes kayarak dışarı geldi. Demek ki Örümcek Kraliçe yoldaydı. Her zamanki gibi, gelmeden önce tehdit ediyordu. *Bugün erken geliyor. Her zamankinden erken.*

"Günaydın, Futar." Lucilla neşeli bir sesle konuşmuştu.

Futar ona baktıysa da konuşmadı.

"O kafesten nefret ediyor olmalısın," dedi Lucilla.

"Yok sevmek kafes."

Lucilla bu yaratıkların konuşma yetisine az çok sahip olduklarını anlarsa da yetilerinin boyutunu henüz saptayamamıştı.

"O kadın seni de aç bırakıyor herhalde. Beni yemek ister misin?"

"Yemek." Futar kesinlikle ilgilenmişti.

"Keşke senin Bakıcın olsaydım."

"Sen Bakıcı?"

"Bakıcın olsam sözümü dinler miydin?"

Örümcek Kraliçe'nin ağır koltuğu döşemede açılan gizli kapakların arasından yükseldi. Henüz kendisi ortada yoktu fakat bu konuşmayı dinliyor olmalıydı.

Futar gözlerini Lucilla'ya dikmiş, tuhaf bir dikkatle bakıyordu.

"Bakıcıların seni kafese mi tıkıyor? Aç mı bırakıyorlar?"

"Bakıcı?" Futar'ın soru sorduğu sesinden belliydi.

"Yüce Saygın Ana'yı öldürmeni istiyorum." Bu onları şaşırtmazdı.

"Öldürmek Dama!"

"Ve ye onu."

"Dama zehir." Keyifsizce.

Ya? İşte bu ilginç bir bilgi!

“Zehirli değil. Eti benimkinin aynısı.”

Futar, Lucilla’ya yaklaşıp kafesin parmaklıklarına dayandı. Sol eliyle alt dudağını aşağıya çekti. Orada parlak kırmızı bir yara izi vardı... Yanmış gibi görünüyordu.

Futar, “Bak, zehir,” dedikten sonra elini indirdi.

O kadın bunu nasıl yaptı acaba! Zehir kokusu yaymıyordu. Damarlarındaki adrenalin bazlı uyuşturucu, sinirlendiğinde gözlerinin turunculaşmasına ve... Murbella’da gözlemlenen, diğer tepkilere yol açıyordu. Mutlak üstünlük hissine.

Futar’ın kavrama yeteneği ne kadar güçlüydü acaba? “Zehir acı mıydı?”

Futar yüzünü ekşitip tükürdü.

Sözcüklerden daha hızlı ve etkili bir eylem.

“Dama’dan nefret ediyor musun?”

Sergilenen köpekdişleri.

“Ondan korkuyor musun?”

Gülümseme.

“Öyleyse niye onu öldürmüyorsun?”

“Sen değil Bakıcı.”

Öldürme emrini bir Bakıcı’dan alması gerekiyor!

Yüce Saygın Ana içeri girip koltuğuna kuruldu.

Lucilla neşeli sesiyle, “Günaydın, Dama,” dedi.

“Bana öyle hitap etmene izin vermedim.” Alçak ses ve gözlerde belirmeye başlayan turuncu noktalar.

“Futar’la sohbet ediyorduk.”

“Biliyorum.” Turuncu benekler artıyordu. “Onun aklını karıştırdıysan, bana karşı...”

“Ama Dama...”

“Bana öyle deme!” Kadın koltuğundan fırladı; gözleri tamamen turunculaşmıştı ve ateş saçıyordu.

“Lütfen otur,” dedi Lucilla. “Sorgulama öyle yapılmaz.” *Alaycılık, tehlikeli bir silah.* “Dün siyaset konusundaki tartışmamızı sürdürmek istediğini söylemiştin.”

“Vakti nereden biliyorsun?” Kadın koltuğuna geri oturdu fakat gözleri hâlâ alev alevdi.

“Bütün Bene Gesseritlerde bu yetenek vardı. Bir gezegende kısa süre bulunduktan sonra oranın ritimlerini hissedebilmeye başlarız.”

“Tuhaf bir yetenekmiş.”

“Aslında her insan yapabilir. Duyarlılaşma meselesi.”

“Bunu ben de öğrenebilir miyim?” Turuncular soluyordu.

“Her insan dedim ya. Sen hâlâ insansın, değil mi?” *Henüz tam anlamıyla yanıtlanmamış bir soru.*

“Niye siz cadıların devletsiz olduğunuzu söylüyorsunuz?”

Konuyu değiştirmek istiyor. Yeteneklerimiz onu kaygılandırıyor.

“Öyle demedim. Geleneksel bir devlet sistemimiz yok dedim.”

“Toplumsal kurallarınız da mı yok?”

“Toplumsal kurallar hiçbir zaman herkesin gereksinimlerini karşılamaz. Bir toplumda suç addedilen şey bir başka toplumda ahlaki bir gereklilik olarak görülebilir.”

“İnsanların her zaman devleti vardır.” Turunculuk tamamen geçmişti. *Bu konuyla neden bu kadar ilgileniyor?*

“İnsanlar siyasetle yaşar. Bunu sana dün söylemiştim. Siyaset: Olabildiğince çok şeyi gizlerken tamamen açık ve içten gibi görünme sanatı.”

“Yani siz cadılar bir şeyler gizliyorsunuz.”

“Öyle demedim. ‘Siyaset’, Kız Kardeşlerimiz için bir uyarı sözcüğüdür.”

“Sana inanmıyorum. İnsanlar aralarında her zaman bir tür...”

“Anlaşmaya mı varır?”

“Evet, öyle denebilir!” *Onu sinirlendiriyor.*

Lucilla daha fazla karşılık vermeyince Yüce Saygın Ana öne eğildi. “Bir şeyler gizliyorsunuz!”

“Bizi yenmekte kullanabileceğiniz bilgileri sizden gizlemek hakkım değil mi?” *Al sana leziz bir yem!*

“Tahmin etmiştim!” Kadın tatmin olmuş bir ifadeyle arkasına yaslandı.

“Ama niye gizleyeyim ki? Sen hep doldurulacak otorite boşlukları olduğunu sanıyorsun, bunun Rahibeler Birliğim hakkında ne söylediğini de görmüyorsun.”

“Ah, n’olur anlat.” *Alaycılığı ince değil.*

“Bütün bunların kabile dönemi ve öncesinden kalma içgüdülerden kaynaklandığına inanıyorsun. Şefler ve Yaşlılar. Gizemli Ana ve Meclis. Daha öncesinde de herkesin beslenmesini ve mağaranın girişinde yakılan ateşle korunmasını sağlayan Güçlü Erkek (ya da Kadın).”

“Mantıklı geliyor.”

Gerçekten mi?

“Bence de. Formların evrimi bellidir.”

“Evrim üst üste yığılmış şeylerdir, cadı!”

Evrim. Anahtar sözcükleri duyunca nasıl da sinirleniyor.

“Evrim, onu kendisine karşı kullanmak suretiyle kontrol altına alınabilecek bir güçtür.”

Kontrol! Bak, nasıl da ilgisini çektin. Bu sözcüğe bayılıyor.

“Yani siz de herkes gibi kanunlar koyuyorsunuz!”

“Yönetmelikler demek daha doğru olabilir ama her şey geçici değil midir?”

Pürdikkat kesildi. “Elbette.”

“Ama sizin toplumunuz yaptıkları işte yaratıcılıklarını hiçbir şekilde kullanamayacaklarını bilen bürokratlar tarafından yönetiliyor.”

“Bu önemli mi?” *Cidden şaşırdı. Nasıl da kaş çatıyor.*

“Sadece sizler için önemli, Saygın Ana.”

“Yüce Saygın Ana!” *Amma alıngan!*

“Niye sana Dama dememe izin vermiyorsun?”

“Samimi değiliz.”

“Futar’la samimi misiniz?”

“Konuyu değiştirmeyi kes!”

“İstiyor dış temizlik,” dedi Futar.

“Sen kapa çenen!” *Cidden köpürüyor.*

Futar çömeldi fakat sinmemişti.

Yüce Saygın Ana turuncu gözlerini Lucilla'ya çevirdi. "Bürokratlar diyordun?"

"Pek manevra alanları yok çünkü üstleri bu sayede semiriyor. Yönetmelikle kanun arasındaki farkı göremiyorsan ikisi de kanun hükmündedir."

"Aralarında fark göremiyorum." *Ne ifşa ettiğinin farkında değil.*

"Kanunlar dayatılan değişim mitini yansıtır. Şu ya da bu kanun sayesinde geleceğin güzel olacağı düşünülür. Kanunlar geleceği dayatır. Yönetmeliklerinse geçmiş dayattığına inanılır."

"İnanmak mı?" *Bu sözcüğü de sevmiyor.*

"Her ikisinde de eylem yanıltıcıdır. Bir sorunu incelemek için komite kurmak gibi. Komite ne kadar kalabalıksa soruna uygulanan önyargılar o kadar artar."

Dikkatli ol! Bunun üstünde cidden düşünüyor; kendi hayatıyla arada bağlantı kurmaya çalışıyor.

Lucilla en makul ses tonuyla konuştu: "Siz yüceltilmiş bir geçmişe göre yaşıyor ve bilinmeyen bir geleceği anlamaya çalışıyorsunuz."

"Biz kâhinliğe inanmayız." *Hayır, inanıyor! Nihayet. Bizi bu yüzden öldürmüyor.*

"Yapma, Dama. Kendini kanunlardan oluşan dar bir çemberin içine hapsedmekte her zaman dengesizce bir taraf vardır."

Dikkatli ol! Ona Dama demenden hoşlanmadı.

Yüce Saygın Ana kımıldanınca altındaki koltuk gıcırdadı. "Ama kanunlar gereklidir!"

"Gerekli mi? Bu tehlikeli işte."

"Nasıl yani?"

Sesi yumuşak. Kendini tehdit altında hissediyor.

"Gerekli kurallar ve kanunlar insanın uyum sağlamasını engeller. Kaçınılmaz olarak da her şey mahvolur. Geleceği satın aldıklarını sanan bankerler gibidir. 'Şimdi güç sahibi olayım! Torunlarımın canı cehennem!'"

"Torunlarımın bana ne faydası olacak ki?"

Konuşma! Ona bak. Tepkileri kitlesel bir deliliğin ürünü. Ona biraz daha tattır.

“Saygın Analar ilk başta teröristti. Daha doğrusu terörü silah olarak kullanmayı seçen bürokratlardı.”

“Elindeki silahı kullanacaksın. Ama biz isyancılardık. Terörist ha? Hayır, terör fazla kaotiktir.”

“Kaos” sözcüğünü seviyor. Bu sözcük görünürde her şeyi tanımlıyor. O kadın kökenlerini senin nereden bildiğini sormadı bile. Gizemli yeteneklerimizi kabullenmiş.

“Ne tuhaf değil mi, Dama...” *Tepki göstermedi; devam et. “... Bütün isyancıların galip geldikten fazlasıyla kısa süre sonra eski sistemi uygulamaya geçmesi? Bütün devletlerin düşebileceği bir hata olmaktan çok, güce kavuşan herkesi bekleyen bir aldanma bu.”*

“Pöh! Ben de yeni bir şey diyeceksin sanmıştım. Bunu zaten biliyoruz: ‘Güç yoldan çıkarır. Mutlak güç tamamen yoldan çıkarır.’”

190 “Hayır, Dama. Burada çok daha ince fakat çok daha yaygın bir şey söz konusu: Güç, yoldan çıkabilecek kişileri çeker.”

“Beni yoldan çıkmakla suçlamaya cüret mi ediyorsun?”
Gözlerine dikkat et!

“Ben mi? Seni mi? Bunu yapabilecek tek kişi bizzat sensin. Ben Bene Gesseritlerin fikrini söylüyorum sadece.”

“Boş boş konuşuyorsun!”

“Yine de biz tüm kanunların üstünde bir ahlâk anlayışı olduğuna inanırız, ki bu anlayış değişmez yönetmelikler koyma yönündeki her çabaya direnmelidir.”

Aynı cümlede iki sözcüğü birden kullandın ama fark etmedi.

“Güç her zaman işe yarar, cadı. Kanun budur.”

“Buna inanan tüm devletlerde de eninde sonunda yolsuzluklar ortalığı sarar.”

“Ahlâkmış! Pöh!”

Alaycılıkta pek iyi sayılmaz, özellikle de savunmadayken.

“Sana cidden yardım etmeye çalıştım, Dama. Kanunlar herkes için tehlikelidir... Masumlar için de, suçlular için de. Ken-

dini güçlü de hissetsen, âciz de. Kanunlar insan kavrayışına yabancıdır.”

“İnsan kavrayışı diye bir şey yoktur!”

Sorumuz yanıtlandı. İnsan değil. Bilinçaltıyla konuş. Kendini tamamen açtı.

“Kanunlar hep yorumlanmalıdır. Kanunlara bağlı olanlar hoşgörü istemez. Her şey katı olmalıdır. ‘Kanun kanundur!’”

“Ama öyle!” *Epey savunmacı.*

“Tehlikeli bir fikirdir bu, özellikle de masumlar için. İnsanlar bunu içgüdüsel olarak bildiklerinden öyle kanunlardan nefret eder. ‘Kanunları’ ve o saçmalıklarla uğraşanları baltalamak için, genellikle bilinçsizce, ufak tefek şeyler yaparlar.”

“Kanunlara saçmalık demeye nasıl cüret edersin!” Kadın koltuğundan kalkacak gibi oldu fakat sonra tekrar oturdu.

“Ama öyleler. Geçimini kanunlardan sağlayan, kanunun vücut bulmuş hali olan kişiler de benim gibi konuşanlara kızar.”

“Kızarlarda tabii, cadı!” *Ama sus demiyor.*

“‘Daha çok kanun!’ diyorsunuz. ‘Daha çok kanuna ihtiyacımız var!’ Bu yüzden de yeni hoşgörüszlük araçları yaratıyorsunuz, böylece de sistemden geçinen kişilere yeni iş kapıları açılıyor.”

“Böyle gelmiş, böyle gider.”

“Yine yanıyorsun. Ancak yanlış kişilere ya da gruplara zarar verene dek böyle gider. Sonrasında da anarşi patlak verir. Kaos.” *Nasıl irkildi, görüyor musun?* “Asiler, teröristler, giderek artan şiddet olayları. Bir cihat! Bütün bunlar insanlık dışı bir şey yarattığınız için olur.”

Eli çenesinde. Dikkat et!

“Siyasetten konuşuyorduk, cadı... Konu nasıl bu kadar dağıldı? Yoksa bilerek mi değiştirdin?”

“Siyaset konusundan bir milim ayrılmış değiliz!”

“Siz cadıların bir tür demokrasi uyguladığınızı söyleyeceksin herhalde.”

“Bunu hayal bile edemeyeceğin kadar büyük bir tetiktelikle yapıyoruz.”

“Bana anlatmayı dene.”

Ona bir sır vereceğini düşünüyor. Bir tane ver. “Demokrasilerde seçmenler günah keçilerinin sergilenmesi suretiyle yönlendirilebilir. Kahrolsun zenginler, açgözlüler, suçlular, aptal liderler vs.”

“Bizim gibi düşünüyorsunuz.” Tanrım! Onun gibi olmamızı nasıl da istiyor.

“İsyan etmiş bürokratlar olduğunuzu söylemiştin. Demokrasinin nasıl kötüye kullanılabileceğini bilirsin. Dokunulmazlığı olan üst düzey bürokratlar sistemin tüm gücünü ele geçirir mutlaka. Yaşlıların, emeklilerin, herkesin gücünü çalarlar. Özellikle de bir zamanlar orta tabaka dediğimiz sınıfınıkini, ne de olsa gücün çoğu oradan gelir.”

“Siz... Kendinizi orta tabaka olarak mı görüyorsunuz?”

“Kendimizi sabit herhangi bir şey olarak görmüyoruz. Ama bürokrasinin kusurlarını Diğer Belleklerimizden biliyoruz. Sizin ‘alt tabakalar’ için sosyal hizmetleriniz vardır eminim.”

“Bizden olanlara sahip çıkarız.” *Bu sevimsiz bir yankı.*

“Öyleyse bunun oyları nasıl sulandırıldığını bilirsiniz. İnsanların oy vermemesi temel semptomdur. İçgüdüleri oy vermenin boşuna olduğunu söyler.”

“Demokrasi aptalca bir fikir zaten!”

“Aynı fikirdeyiz. Demokrasi demagojiye açıktır. Seçimle yürüyen sistemleri kolaylıkla etkileyebilen bir hastalıktır demagoji. Ama demagogları tanımak kolaydır. Bol bol el kol hareketi yaparlar; vaaz verir gibi konuşurlar; dinsel coşku çağrışımı yapan kelimeler kullanırlar; tanrı korkularını içtenliklerinin garantisi olarak gösterirler.”

Kıkırdıyor!

“İçten numarası yapmak için epey pratik yapmak gerekir, Dama. Bu da her zaman anlaşılabilir.”

“Gerçeğisöyletenler tarafından mı?”

Nasıl da öne eğildi, görüyor musun? Yine avucumuza düştü.

“Belirtileri öğrenen herkes tarafından: Demagoglar sözlerini tekrar edip durur. Kendilerini dinletmek için çabalar du-

rurlar. Sözlere dikkat etmemelisin. Konuşana dikkat et... Ne yaptığını izle. Böylece saiklerini anlarsın.”

“Öyleyse sizde demokrasi yok.” *Bana başka Bene Gesserit sırları söyle.*

“Hayır, var.”

“Ama dedin ki...”

“Demokrasiyi iyi koruruz; az önce saydığım şeylere dikkat ederiz. Demokrasinin tehlikeleri büyüktür ama ödülleri de öyle.”

“Bana ne anlattın, biliyor musun? Bir budalalar sürüsü olduğunuzu!”

“İyi bayan!” dedi Futar.

“Kapa çeneni, yoksa seni sürüye geri yollarım!”

“Sen yok iyi olmak, Dama.”

“Yaptığını beğendin mi, cadı? Onu şımarttın!”

“Olsun. Biri gider biri gelir, değil mi?”

Ahhhhh. Şu gülümsemeye bak.

Lucilla, Yüce Saygın Ana’nın gülümsemesini ve nefes ritmini aynen taklit etti. *Birbirimize ne kadar benziyoruz, görüyor musun? Tabii ki sana zarar vermeye çalıştım. Yerimde olsan sen de aynısını yapmaz mıydın?*

“Demek demokrasiyi arzularınız doğrultusunda kullanmayı biliyorsunuz.” Yüzünde böbürlenme ifadesi.

“Çok ince ama kolay bir tekniktir. İnsanların çoğunun az çok tatminsiz olduğu bir sistem yaratırsın.”

Hemfikir. Bak, nasıl da kafa sallıyor.

Lucilla, Yüce Saygın Ana’yla birlikte başını sallamaya başladı. “Böylece halk arasında öfke ve intikam hisleri yayılır. Sonra da gerektiğinde bu hislerin karşısına hedefler çıkarırsın.”

“Yanıltma taktiği.”

“Ben dikkat dağıtma demeyi yeğliyorum. Onlara sorgulama fırsatı verme. Hatalarını daha fazla kanun koyarak gizle. İllüzyonu karmaşılaştır. Boğa güreşi taktiği.”

“Ah, evet! Bu iyiymiş!” *Neredeyse sırtacak. Boğa güreşi taktiklerinden bahsetmeye devam.*

“Güzel pelerini sallarsın. Ona saldırırlar. Arkasında matadoru bulamayınca da şaşırırlar. Böylece sersemlemler... Seçmen bu açıdan boğa gibidir. Bir sonraki seçimde oylarını zekice kullanan insanların sayısı azalır.”

“İşte bu yüzden öyle yapıyoruz!”

Yapıyoruz dedi! Ne dediğinin farkında mı?

“Sonra ilgisiz seçmenlere saldırırsın. Kendilerini suçlu hissetmelerini sağlarsın. Onları uyutursun. Karınlarını doyurursun. Eğlendirirsin. Aşırıya kaçmadan!”

“Doğru! Asla abartmamak gerek.”

“Hizaya girmezlerse aç kalacaklarını bilsinler. Sorun çıkarınların canlarının ne kadar sıkıldığını görsünler.” *Sağ ol, Başrahibe Ana. Bu uygun bir imge.*

“Boğanın arada sırada bir matador öldürmesine izin vermez misiniz peki?”

“Veririz tabii. Tak! Onu hakladın! Sonra kahkahalar dinene kadar bekle.”

194

“Demokrasiye izin vermediğinizi biliyordum!”

“Söyledim ama inanmadın!” *Şansını zorluyorsun!*

“Aksi takdirde açık oylamaya izin vermeniz gerekirdi; ayrıca jüriyle, yargıçlara ve...”

“Onlara Gözetmen diyoruz. Herkesin jürisi denebilir.”

Şimdi kafasını karıştırdın.

“Peki hiç kanunlarınız... Yönetmelikleriniz filan yok mu?”

“Bu ikisini birbirinden ayırdığımızı söylemedim mi? Yönetmelik: Geçmiş. Kanun: Gelecek.”

“Ama bu... Bu Gözetmenleri bir şekilde kısıtlıyorsunuzdur!”

“İstedikleri kararı verebilirler; jüri serbest olmalı. Kanunların canı cehennem!”

“Bu çok rahatsız edici bir fikir.” *Gerçekten rahatsız oldu. Bak, gözleri nasıl da donuklaştı.*

“Demokrasimizin ilk kuralı: Hiçbir kanun jüriyi kısıtlayamaz. Öyle kanunlar aptalcadır. İnsanlar çıkar odaklı küçük gruplar halinde hareket ederken öyle aptallaşabiliyor ki, şaşırıcı gerçekten.”

“Bana aptal diyorsun, değil mi!”

Dikkat. Turuncu.

“Çıkar odaklı grupların aydınlanmacı davranmasının neredeyse olanaksız olduğu yönünde bir doğa kanunu var sanki.”

“Aydınlanmacı ha! Tahmin etmiştim zaten!”

Bu tehlikeli bir gülümseme. Dikkatli ol.

“Yaşam güçleriyle birlikte akmak, eylemlerini yaşamın sürmesine katkıda bulunacak şekilde değiştirmek anlamına gelir.”

“En büyük çoğunluğun en büyük mutluluğu için tabii.”

Çabuk! Fazla kurnazlık ettik! Konuyu değiştir!

“Tiran’ın Altın Yol’unun dışında bıraktığı bir unsurdur bu. O mutluluğu değil, sadece insan türünün devamını düşünmüştü.”

Konuyu değiştir demedik mi! Ona baksana! Öfkeden köpürüyor!

Yüce Saygın Ana elini çenesinden indirdi. “Ben de seni aramıza davet etmeyi, bizden biri yapmayı düşünüyordum. Seni serbest bırakmayı.”

Başka şeylerden bahsetmesini sağla! Çabuk!

Yüce Saygın Ana, “Konuşma,” dedi. “Ağzını bile açma sakın.”

Al işte! Yaptığını beğendin mi!

“Logno’nun veya diğerlerinden birinin benim koltuğuma geçmesine yardım edecektin!!” Kadın çömelmiş duran Futar’a baktı. “Yemek, tatlım?”

“Ben yok yemek iyi bayan.”

“Öyleyse onun leşini sürüye atarım!”

“Yüce Saygın Ana...”

“Sana konuşma dedim! Bana Dama demeye cüret ettin!”

Kadın birden koltuğundan fırladı; bulanık görünecek kadar hızlı hareket ediyordu. Lucilla’nın kafesinin kapısı hızla açılarak duvara çarpıp tangırdadı. Lucilla yana çekilerek darbeyi savuşturmaya çalıştı fakat şıga telleri yüzünden kımıldayamadı. Şakağını ezen darbeyi görmedi bile.

Lucilla ölürken bilinci bir hiddet çığlığıyla doldu... İçindeki Lampadashılar nesillerdir bastırdıkları duygularını ifade ediyordu.

Bazı insanlar asla katılımda bulunmaz. Hayat başlarına gelen bir şeydir. Yaşamayı sürdürme sebepleri aptalca bir inattan pek fazlası değildir, onları yükselterek hınç dolu güvenlik illüzyonlarından çıkarabilecek her şeye de öfke ya da şiddetle tepki verirler.

—ALMA MAVIS TARAZA

İleri geri, ileri geri. Bütün gün ileri geri. Odrade bir iletişim-gözü kaydından diğerine geçiyordu; kararsızca, huzursuzca arama yapıyordu. Önce Scytale'e, ardından da dışarıda Duncan ve Murbella'yla birlikte duran genç Teg'e baktı; sonra pencereden dışarıya uzun uzun bakarak Burzmali'nin Lampadas'tan gönderdiği son raporu düşündü.

Başar'ın anılarını canlandırmayı en erken ne zaman deneyebilirlerdi? Anıları canlanınca gulâm onlara itaat edecek miydi?

Niye Haham'dan çıt yok? Extremis Progressiva'ya başlamalı mıyız? Paylaşım'ı kendi aramızda olabildiğince çok yapmalı mıyız?
Ama bu moralleri sifıra indirirdi.

Odrade'nin çalışma masasının yukarısına kayıtlar izdüşürülüyordu; odasına yardımcıları ve danışmanları girip çıkıyordu. Halledilmesi gereken işler için. Şunu imzala. Bunu onayla. Şu grubun melanjı azaltılsın mı?

Bellonda buradaydı; masada oturuyordu. Odrade'nin ne aradığını sormayı kesmiş, onu yine öyle gözlerini ayırmadan izlemekle yetiniyordu. Acımasız.

Dağılış'taki yeni bir kumalabalığı popülasyonunun Tiran'ın habis etkisini canlandırması ihtimali üstüne tartışmışlardı. Her solucanın içinde süren o *sonsuz rüya* Bell'i hâlâ kaygılandırıyordu. Fakat sırf popülasyon sayıları bile, Tiran'ın onların kaderi üstündeki egemenliğinin sona erdiğinin garantisiydi.

Tamalane az önce gelip Bellonda'dan bir kayıt istemişti. Yeni Arşiv kayıtlarını daha o gün incelemiş olan Bellonda, Rahibeler Birliği'ndeki nüfus değişimlerinin kaynakları zorladığından ya-kınmıştı.

Odrade şimdi, alacakaranlık çökerken pencereden dışarıya

bakıyordu. Hava neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaş kararıyordu. İyice karanlık çökünce Odrade uzaklardaki çiftlik evlerinin ışıklarını seçmeye başladı. O ışıkların çok önceden yakıldığını biliyordu fakat sanki onları gecenin kendisi yaratmış hissine kapıldı. Evlerdeki insanlar hareket ettikçe bazı ışıklar anlık olarak sönüyordu. *İnsan yoksa... Işık da yok. Enerji israftı yapmayın.*

Yanıp sönen ışıklara gözü takıldı bir an. Ormanda devrilen ağaçla ilgili o eski sorunun bir varyasyonu: Etrafta duyacak kimse yokken ormanda bir ağaç devrilse yine de ses çıkar mı? Odrade titreşimlerin herhangi bir algılayıcı tarafından kaydedilmeden de var olduğunu savunanlardandı.

Bizim Dağılış'ımızı takip eden gizli algılayıcılar var mı? İlk Dağılımlar hangi yeni yetenekleri ve icatları kullanıyor?

Bellonda sessizliğe yeterince göz yummuştu. “Dar, tüm Rahibeler Birliği Gezegeni’ne kaygı verici sinyaller gönderiyorsun.”

Odrade bunu yorumda bulunmadan kabullendi.

197

“Bu yaptığın her neyse, kararsızlık olarak algılanıyor.” *Bell’in sesi ne kadar kederli çıkıyor.* “Önemli zümreler seni değiştirmenin vaktinin gelip gelmediğini tartışıyor. Gözetmenler oy veriyor.”

“Sadece Gözetmenler mi?”

“Dar, geçen gün Praska’ya el sallayıp ona yaşıyor olmanın güzel olduğunu söyledin mi gerçekten?”

“Söyledim.”

“Şimdiye kadar ne yaptın?”

“Yeniden değerlendirmeler. Dortujla’dan hâlâ haber yok mu?”

“Bunu bugün en az on kez sordun!” Bellonda çalışma masasını gösterdi. “Burzmali’nin Lampadas’dan gönderdiği son rapora bakıp duruyorsun. Gözden kaçırdığımız bir şey mi var?”

“Düşmanlarımız niye Gammu’yu yok etmiyor? Söyle bana, mentat.”

“Elimde yeterli veri olmadığını biliyorsun!”

“Burzmali mentat değildi ama daima olayların derinine inebiliyordu, Bell. Eh, sonuçta Başar’ın en gözde öğrencisiydi, diyorum kendime. Burzmali’nin, öğretmeninin bazı niteliklerini sergilemesi doğaldı.”

“Çıkar ağzındaki baklayı, Dar. Burzmali’nin raporunda ne görüyorsun?”

“Bir tablodaki boşluğu dolduruyor. Tamamen değil fakat... Gammu’dan bahsedip durması ilginç. Orada pek çok ekonomik kuvvetin güçlü bağlantıları var. Düşmanlarımız neden bu bağlantıları kesmiyor?”

“Onlar da aynı sistemin içinde besbelli.”

“Tüm gücümüzle Gammu’ya saldırırsak ne olur?”

“Kimse savaş ortamında iş yapmak istemez. Bunu mu demek istiyorsun?”

“Kısmen.”

“O ekonomik sistemi oluşturanların çoğu gezegeni terk etmek isterdi herhalde. Başka bir gezegene, başka bir köle topluma giderlerdi.”

“Neden?”

“Daha güvenilir tahminlerde bulunabilmek için. Savunmalarını da güçlendirirlerdi tabii.”

“Orada var olduğunu sezdiğimiz ittifakın üyeleri bizi bulup yok etme çabalarını iki misline çıkarırdı, Bell.”

“Şüphesiz.”

Bellonda’nın böyle kısa bir karşılık vermesi, Odrade’nin düşüncelerini dışarıya yönelmeye zorladı. Bakışlarını kaldırıp uzaklara, yıldız ışığı altında parıldayan, tepesi tıraşlanmış başları andıran karlı dağlara baktı. Saldırganlar o yönden mi gelecekti?

Bu düşüncenin ürkünçlüğü daha zayıf bir zihnin teklemesine yol açabilirdi. Fakat Odrade’nin sakin düşünebilmek için Korkuya Karşı Dua’yı okumasına gerek yoktu. Daha basit bir formülü vardı.

Korkularınla yüzleşmezsen tepene çıkarlar.

Onun tavrı dolaysızdı. Evrendeki en korkunç şeyler insan

zihninden gelirdi. Odrade'nin kâbusunda (Bene Gesserit'in yok oluşunu simgeleyen beyaz at) hem mitsel hem de gerçek formlar vardı. Avcının baltası hem zihni hem de eti kesebilirdi. Fakat zihinsel dehşetlerden kaçamazdınız.

Onlarla yüzleş öyleyse!

Bu karanlıkta neyle yüzleşiyordu? Yüzünü göremediği o baltalı kadın avcıyla değil, o bilinmeyen uçurumla da değil (ikisini de sahip olduğu *küçük yetenekle* görebiliyordu)... Gayet somut olan Saygın Analarla ve destekçileriyle (her kimlerse).

Biraz kâhinliğim var ama kullanmaya cesaret edemiyorum. Yoksa geleceğimizi değışmez bir forma kilitleyebilirim. Muad'Dib ile Tiran oğlu bunu yapmışlardı ve Tiran tam üç bin beş yüz yıl boyunca bizi kurtarmaya çalıştı.

Uzaklarda, manzaranın ortasında hareket eden ışıklar dikkatini çekti. Bahçıvanlar bu geç vakitte hâlâ çalışıyor, meyve ağaçlarını buduyordu... Sanki o ulu ağaçlar sonsuza dek yaşayacakmış gibi. Vantilatörler yakılan dalların dumanının kokusunu içeri taşıyordu biraz. Bene Gesserit bahçıvanları böyle ayrıntılara çok dikkat ederdi. Ölü dalları asla ortalıkta bırakmazlardı; ölü dallar parazitleri çekebilir, bu parazitler de canlı ağaçlara geçebilirdi. Temiz ve tertipli ol. Plan yap. Habitatını koru. Bu an sonsuzluğun parçasıdır.

Ölü dalları asla ortalıkta bırakma ha?

Gammu ölü bir dal mıydı?

“Meyveliklere neden bu kadar düşkünsün?” Bellonda bilmek istiyordu.

Odrade dönmeden konuştu: “Beni dinlendiriyorlar.”

Daha iki gece önce dışarıda yürüyüşe çıkmıştı. Hava soğuk ve zindeleştiriciydi; yerin hemen yukarısında hafif pus vardı. Odrade'nin ayakları yaprakları kımıldatıyordu. Çiselemiş yağmurun suyunun toplandığı, sıcaklığı daha yüksek yeraltından hafif bir kompost kokusu geliyordu. Bataklığı çağrıştıran, oldukça cazip bir koku. Yaşamın içinde, o seviyede bile her zaman ki fermentasyon sürüyordu. Odrade'nin tepesindeki çıplak dallar, yıldızlı göğün altında net görünüyordu. Aslında ilkbaha-

ra veya hasat sezonuna kıyasla iç karartıcıydı. Fakat akışı güzeldi. Yaşam eylem çağrısını bekliyordu bir kez daha.

Bellonda, “Gözetmenler konusunda hiç kaygılanmıyor musun?” diye sordu.

“Ne yönde oy kullanacaklar, Bell?”

“Her şey olabilir.”

“Diğerleri onlara uyacak mı?”

“Kararların kaygıyla karşılanıyor. Doğurabilecekleri sonuçlar.”

Bell bunda çok iyiydi: Birkaç kelimeyle çok şey anlatmakta. Bene Gesserit kararlarının çoğu üç temel kıstasa göre verilirdi: Etkililik, Sonuçlar ve (en önemlisi) Emirleri Kimin Yerine Getirebileceği. Görevlilerle görevleri çok iyi eşleştirmek, ayrıntılara çok dikkat etmek gerekirdi. Bu Etkililik ve dolayısıyla da Sonuçlar üstünde epey etkili olurdu. İyi bir Başrahibe Ana en zor kararları bile birkaç saniye içinde verebilirdi. Yani Merkez’de Canlılık çok önemliydi. Gözler parlamalıydı. Böylece Başrahibe Ana’nın “hiç duraksamadan harekete geçtiği” söylenirdi. Bu da çömezlerin ve öğrencilerin ona güvenmelerini sağlardı. Rahibe Analar (özellikle de Gözetmenler) ise Sonuçları görmeyi beklerdi.

Odrade, Bellonda’ya olduğu kadar penceredeki kendi yansımasına da hitap etti: “Başrahibe Analar bile bazen zamana ihtiyaç duyar.”

“Ama kafanı böyle karıştıran ne?”

“Acele edelim mi diyorsun, Bell?”

Bellonda, Odrade tarafından itilmişçesine koltuk-köpeğine gömüldü.

“Şu sıralar sabırlı olmak son derece zor,” dedi Odrade. “Ama yaptığım seçimler için doğru anı beklemem şart.”

“Yeni Teg’imizle ne yapmayı düşünüyorsun? Yanıtlaman gereken soru bu.”

“Düşmanlarımız Gammu’yu terk etseler nereye giderlerdi, Bell?”

“Gammu’ya mı saldıracaksın?”

“Onları biraz itekleyeceğim.”

Bellonda usulca konuştu: “Körüklenmesi tehlikeli bir ateş bu.”

“Yeni bir pazarlık kozuna ihtiyacımız var.”

“Saygın Analar pazarlık yapmaz!”

“Ama iş ortakları yapar bence. Acaba, mesela... Kavşak’a mı giderler?”

“Kavşak’ın nesi o kadar ilginç ki?”

“Saygın Anaların üssü orası. Sevgili Başar’ımız da muhteşem mentat zihninde oraya dair bir anı dosyası tutuyordu.”

“Ahhhhhhh.” Bellonda adeta iç geçirmişti.

O sırada içeri giren Tamalane, Odrade ile Bellonda’nın kendisine bakmalarına dek sessizce durarak dikkat talep etti.

“Gözetmenler Başrahibe Ana’yı destekliyorlar.” Tamalane pençemsi parmağını kaldırdı. “Bir oyla!”

Odrade iç geçirdi. “Söylesene Tam... Koridorda selamladığım Gözetmen’in, Praska’nın oyu ne oldu?”

“Sana oy verdi.”

201

Odrade, Bellonda’ya gergince gülümsedi. “Casuslarımızı ve ajanlarımızı gönder, Bell. Avcıları bizimle Kavşak’ta görüşmeye ikna etmeliyiz.”

Bell sabaha kadar planımı anlamış olur.

Bellonda ile Tamalane’in kaygıyla fısıldaşarak gitmelerinden sonra Odrade evine gitmek üzere, kısa koridora çıktı. Koridorda her zamanki çömezler ve hizmetçi Rahibe Analar devriye geziyordu. Birkaç çömez, Odrade’ye gülümsediler. Gözetmen oylamasının sonucunu öğrenmişlerdi demek. Bir kriz daha atlatılmıştı.

Odrade oturma odasından geçerek uyku hücreğine girdi ve giysilerini çıkarmadan yatağına uzandı. Oda tek bir korkürenin uçuk sarı ışığıyla aydınlanıyordu. Odrade’nin bakışları çöl haritasını geçerek Van Gogh tablosuna gitti; tablo yatağın ayakucundaki duvarda, koruyucu çerçeve içinde duruyordu.

Cordeville’de Saz Damlı Evler.

Odrade, *Çölün genişlemesini gösteren haritadan daha iyi bir*

harita, diye düşündü. *Nereden geldiğimi ve neler yapabileceğimi hatırlat bana, Vincent.*

Bugün çok yorulmuştu. Artık bitkinliğin de ötesine geçmişti; zihni dar çemberlerde kısılı kalmıştı.

Sorumluluklar!

Sorumluluklardan bunalıyordu, görevlerle kuşatılmış haldeyken son derece sevimsiz olabildiğinin de farkındaydı. Sırf sakın görünmek için bile enerji harcıyordu. *Bell bu halimin farkında.* Çıldırıncı bir durumdu bu. Rahibeler Birliği'nin her alanında eli kolu bağlanmıştı; neredeyse etkisiz hale getirilmişti.

Odrade gözlerini kapayıp bir Saygın Ana kumandanla konuştuğunu hayal etti. *Yaşlı... Vakur. Sırım gibi. Güçlü ve hepsi gibi çok hızlı.* Hayalinde canlandırdığı kadının yüzünü olmasa da vücudunu görebiliyordu.

Odrade o yüzü olmayan Saygın Ana'yla içinden konuşmaya başladı.

202 “Hata yapmanıza izin vermemiz zor. Öğretmenler bunu yapmakta hep zorlanır. Evet, biz kendimizi öğretmen olarak görüyoruz. Bireylerden çok türe öğretmenlik yapıyoruz. Herkese ders veriyoruz. Tiran'a benzediğimizi söylersen haklısın.”

Zihnindeki görüntü karşılık vermedi.

Öğretmenler saklanırken nasıl ders verebilirdi? Burzmali ölmüştü, gulâm Teg'in de ne olduğu belli değildi. Odrade, Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin gizli güçlerin baskısı altında olduğunu hissediyordu. Gözetmenlerin oylama yapmasına şaşmamalıydı. Rahibeler Birliği bir ağa takılmıştı. Kurtulamıyorlardı. O ağın bir yerlerinde de yüzü olmayan bir Saygın Ana kumandan çömelmişti.

Örümcek Kraliçe.

Kadının varlığı emrindekilerin yaptıklarından belli oluyordu. Ağının bir kısmı sarsılmaya başlayınca saldırganlar eli kolu bağlanmış kurbanlara gözü dönmüşçe hücum ediyordu; aralarından kaçının öldüğü ya da kaç kişiyi katlettikleri umurlarında olmuyordu.

Aramayı yöneten biri vardı: Örümcek Kraliçe.

Bizim standartlarımıza göre akıl sağlığı yerinde mi? Dortujlayı nasıl bir ateşe attım?

Saygın Analar megalomanlığın da ötesine geçmişti. Tiran onlara kıyasla gülünç bir korsan gibi kalıyordu. İl. Leto en azından Bene Gesseritlerin bildiği şeyi biliyordu: Kılıcın ucunda dengede durmayı... Dengesini kaybederse öleceğinin farkındaydı. *Öylesine büyük bir gücü ele geçirmenin bedeli.* Saygın Analar bu kaçınılmaz kaderi görmezden geliyor, korkunç bir histeriye kapılmış bir dev gibi etrafa saldırıyorlardı.

Şimdiye kadar kimse onlara direnememişti, şimdi de kudurmuşçasına katliam yapmayı seçiyorlardı. Histerik olmayı seçiyorlardı. Bilinçli olarak.

Başar'ımızı bir avuç adamla Dune'da, intihar anlamına gelen bir direniş göstereceğini diye bıraktığımız için mi? Kaç Saygın Ana öldürdü kim bilir. Burzmali de Lampadas'ta öldü. O da avcılarının canını yakmış olmalı. Bir de Idaho'dan Saygın Anaların cinsel köleleştirme tekniklerini öğrenen ve başkalarına (hem de erkeklerle!) öğretsinler diye dört bir yana gönderdiğimiz adamlar var.

203

Bütün bunlar Saygın Anaların müthiş hiddetinin sebebi olabilir miydi? Muhtemelen. Ama Gammu'da olanlar hakkındaki söylentilere ne demeliydi? Teg, Saygın Anaları dehşete düşüren, yeni bir yetenek mi sergilemişti yoksa?

Başar'ımızın anılarını canlandırabilirsek onu çok dikkatli izlemeliyiz.

Teg bir yok-gemide kalmaya razı olur muydu?

Saygın Anaların böyle şiddetli tepkiler vermelerinin sebebi neydi? Kan istiyorlardı. Öyle insanlara kötü haber vermeye gelmezdi. Adamlarının delirmiş gibi davranmasına şaşmamalıydı. Güçlü bir insan korkarsa kötü haber getiren ulaşı öldürebilirdi. Kötü haber getireceğine savaşta öl, daha iyi.

Örümcek Kraliçe'nin halkı kibrin ötesine geçmişti. Çok ötesine. Onları utandırmak mümkün değildi. Bir ineği ot yediği için azarlamaya benzerdi bu. İnek şaşkın gözlerle hakardı... "İyi de ot yemek benim doğamda yok mu?" dercesine.

Muhtemel sonuçları bildiğimiz halde niye yangına körükle git-

*tik? Yuvarlak, gri bir nesneye sopayla vurup da arı kovarı oldu-
ğunu fark eden biri gibi değiliz ki. Neye vurduğumuzu biliyorduk.
Taraza'nın planını hiçbirimiz sorgulamadık.*

Rahibeler Birliği bilinçli olarak histeri ve şiddet politikası
güden bir düşmanla karşı karşıyaydı. "Amok koşucuları olaca-
ğız!"

Saygın Analar acı bir yenilgiye uğrarsa ne olurdu peki? His-
terileri neye dönuşürdü?

Düşünmeye korkuyorum.

Rahibeler Birliği bu ateşi körüklemeye cesaret edebilir miydi?
Etmeliyiz!

Örümcek Kraliçe, Rahibeler Meclisi Gezegeni'ni bulma ça-
balarını iki misline çıkarırdı. Şiddetin dozu, iç bulandırıcılığı
iyice artardı. Ya sonra? Saygın Analar herkesin Bene Gesserit-
lere sempati duyduğundan şüphelenmeye mi başladılar? Kendi
destekçilerine saldırmaz mıydılar? Evrendeki diğer tüm düşü-
nebilen canlıları yok ederek tek başlarına kalmayı mı planlıyor-
lardı? Böyle bir şey akıllarına bile gelmemiştii muhtemelen.

Görünüşün nasıl, Örümcek Kraliçe? Zihnini nasıl işliyor?

Murbella değil başkomutanını, Hormu'nun alt düzey ko-
mutanlarını bile tanımadığını söylemişti. Fakat alt düzey ko-
mutanlardan birinin evini tarif etmişti. İlginç bilgiler vermişti.
İnsan nereye evim der? Hayatın içinde yaşadığı sorunları pay-
laşmak için kimi yakınında tutar?

Bize yakın kişileri ve ortamımızı, bizi yansıtacakları şekilde
seçeriz çoğumuz.

"Kadının hizmetçilerinden biri beni yatak odasına soktu,"
demişti Murbella. "Oraya girebildiği için böbürleniyor, hava
atıyordu. Evin salonu temiz ve tertipliydi fakat yatak odası dar-
madağınaktı... Etrafa giysiler saçılmıştı; sağda solda kapağı açık
merhem kavanozları vardı; yatak yapılmamıştı; yerde kirli ta-
baklar duruyordu. Bu dağınıklığı neden toplamadığını sordum.
Onun işi olmadığını söyledi. Temizliğin gece olmadan he-
men önce gelmesine izin verilirmiş."

Gözlerden uzakken kaba ve dağınık.

Öyle bir insanın zihni de özel yaşam alanı gibi olurdu.

Odrade'nin gözleri açılıverdi. Van Gogh tablosuna odaklandı. *Benim seçimim.* Bu tablo uzun insanlık tarihini Diğer Belleklerin yapamadığı bir şekilde vurguluyordu. *Bana bir mesaj gönderdin, Vincent. Senin sayende de kulağımı kesmeyeceğim... Beni umursamayan kişilere sevgi dolu mesajlar da göndermeyeceğim boş yere. Sana olan saygımı en azından böyle gösterebilirim.*

Uyku hücrelerinde tanıdık bir koku, keskin karanfil kokusu vardı. Odrade'nin en sevdiği bitki kokusuydu bu. Hizmetçiler odadaki bu kokuyu hep korumaya özen gösterirdi.

Odrade tekrar gözlerini kapayıp Örümcek Kraliçe'yi düşünmeye başladı. Bu egzersizi yapmakla o yüzü olmayan kadına yeni bir boyut kattığını hissediyordu.

Murbella, Saygın Ana komutanların bir dediklerinin iki edilmediğini söylemişti.

“İstedikleri her şey yapılır mı?”

Murbella bilinen durumlardan örnekler vermişti: iç bulandırıcı ölçüde deforme seks partnerleri, aşırı tatlı şekerlemeler, sıra dışı şiddet eylemlerinden sonra düzenlenen çılgınca orjiler.

“Hep uç noktaları yaşamak isterler.”

Casusların raporları Murbella'nın biraz hayranlıkla anlattıklarını doğruluyordu.

“Herkes onların yönetmeye hakları olduğunu söylüyor.”

Bu kadınlar otokratik bir bürokrasiden evrilmiş.

Bunu doğrulayan pek çok kanıt vardı. Murbella tarih kayıtlarında eski Saygın Anaların “vergileri fazla artırdıklarında” halkı kontrol edebilmek için cinsel egemenlik üstüne araştırma yaptıklarından bahsedildiğini söylemişti.

Yönetme hakkı ha?

Odrade bu kadınların öyle bir hakta ısrar ettiğini düşünmüyordu. Hayır. Onlar haklılıklarının asla sorgulanmaması gerektiği görüşündeydi. Asla! Kararları asla yanlış olamazdı. Sonuçları boş ver. Olan her neyse, hiç olmadı say.

Odrade yatağında doğrulup oturdu; aradığı şeyi bulduğunu biliyordu.

Asla hata olmaz.

Böyle bir şey ancak engin bir bilinçsizliğe sığardı. Demek ki bizzat yarattıkları fırtınalı evrene ufacık bir bilinçle bakıyorlardı.

Ahhhh, harika!

Odrade, birinci seviye çömez olan gece hizmetçisini çağırdı ve tehlikeli bir uyarıcı içeren melanj çayı istedi; bedeninin talep ettiği uykuyu bu uyarıcı sayesinde erteleyebilecekti. Fakat bir bedel karşılığında.

Çömez anlık bir tereddüitten sonra itaat etti. Bir dakika sonra, küçük bir tepsinin üstünde dumanı tüten bir fincanla geri geldi.

Odrade, Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin soğuk yeraltı suyuyla yapılan melanj çayının tadının içini ferahlattığına uzun süre önce kanaat getirmişti. Şimdi çayında bulunan acı uyarıcıysa o hoş tadı almasını engelliyor ve vicdan azabına kapılmasına yol açıyordu. Onu izleyenler bunu kulaktan kulağa yayacaktı. *Kaygılı, kaygılı, kaygılı.* Gözetmenler tekrar oylama yapar mıydı?

Odrade çayını yavaşça yudumladı; uyarıcının etkisini göstermesini bekledi. *İdam mahkûmu kadın son yemeğini yemeyi reddediyor. Çay içeriyor.*

Bir süre sonra boş fincanı kenara koydu ve sıcak tutacak giysiler istedi. "Meyveliklerde yürüyüşe çıkacağım." Gece hizmetçisi bir şey demedi. Odrade'nin meyveliklerde sık sık, geceleri bile gezindiğini herkes bilirdi.

Odrade birkaç dakika sonra, en sevdiği meyveliğe giden dar ve çitli yolda yürüyordu; kısa bir sicimle sağ omzuna tutturulmuş bir miniküre yolunu aydınlatıyordu. Rahibeler Birliği'nin siyah sığırlarından oluşan küçük bir sürü, yan taraftan yaklaşmış çitin ardından Odrade'yi izledi. Odrade geçerken hayvanların ıslak burunlarına baktı ve buharlı nefeslerindeki yoğun alfalfa kokusunu içine çekti; sonra durakladı. İnekler Odrade'yi kabul etmelerini söyleyen tanıdık feromon kokusunu alınca rahatladılar. Çobanların çitin yakınına bıraktığı yemi yemeye geri döndüler.

Odrade sığırlara sırtını dönüp meranın diğer tarafındaki yapraksız ağaçlara baktı. Miniküresinin çizdiği sarı ışık çemberi, ağaçların kış mevsimindeki çıplaklığını iyice sergiliyordu.

Odrade'nin burayı sevmesinin sebebini anlayabilen pek azdı. Burada huzur bulduğunu, çalkantılı düşüncelerinin yatıştığını söylemek yeterli değildi. Kışın bile, ayaklarının altında buz tabakası çıtırdarken bile öyle olurdu. Bu meyvelik, fırtınalar arasında çok pahalıya satın alınmış bir sessizlikti. Odrade miniküresini söndürdü ve ayaklarının karanlıkta, bildikleri yoldan gitmelerine izin verdi. Arada sırada başını kaldırıp yukarıya, yapraksız dalların arasından görünen yıldızlara bakıyordu. *Fırtınalar*. Hiçbir meteoroloğun öngöremeyeceği bir fırtına geliyordu. *Fırtınalar fırtınaları doğurur. Hiddet hiddeti doğurur. İntikam intikamı doğurur. Savaş savaşı doğurur.*

Yaşlı Başar bu çemberleri kırmakta ustaydı. Gulâmı da bu yeteneğe sahip olacak mıydı?

Ne tehlikeli bir kumar.

Odrade gerideki sürüye, hareket eden ve yıldız ışığında buhar saçan o karanlık kütleyle baktı. Isınmak için birbirlerine sokulmuşlardı; Odrade geniş getirmelerinin tanıdık sesini duyuyordu.

Güneye, çöle gitmeliyim. Sheeana'yla yüz yüze konuşmalıyım. Kumalabalıklarının sürüsüne bereket. Niye hiç kumsolucanı yok?

Çitin yanında toplanmış sürüye seslendi: "Otunuzu yiyin. Doğanız gereği yapmanız gereken şey bu."

Bu söylediklerini tesadüfen bir gözlemci duysa başının derde gireceğini, epey açıklama yapmak zorunda kalacağını biliyordu.

Ama bu gece düşmanımızın kalbini gördüm. Ve onlara acıyorum.

Bir şeyi tanımak istiyorsan önce onun sınırlarını tanı. Gerçek doğası ancak sınırları zorlandığında görülebilir.

—Emsal Yasası

Hayatın söz konusuysa sadece teorilere güvenerek iş yapma.

—Bene Gesserit Yorumu

Duncan Idaho yok-geminin egzersiz salonunun neredeyse ortasında, gulâm çocuktan üç adım ötede duruyordu. Etrafta karmaşık egzersiz aletleri vardı; bazıları yorucu, bazılarıysa tehlikeliydi.

Çocuk bu sabah hayranlık ve güven dolu gibiydi.

Ben de gulâm olduğum için onu iyi mi anlıyorum? Su götürür bir varsayım. Bu çocuğun yetiştirilme tarzı, benim için tasarlanmış olandan çok farklı. Tasarlanmış! En uygun terim.

Rahibeler Birliği, Teg'in orijinal çocukluğunu olabildiğince kopyalamıştı. Çoktan ölmüş kardeşin yerini alacak, yaşça daha küçük ve hayranlık dolu bir arkadaş bile temin etmişlerdi. Odrade de gulâma ileri düzey dersler veriyordu! Tıpkı Teg'in annesinin yaptığı gibi.

Idaho, hücrelerinden bu çocuğun üretildiği yaşlı Başar'ı düşündü. Başar sözlerine kulak asılması gereken bilge bir adamdı. Idaho, adamın tavır ve sözlerini yalnızca hafif bir çabayla hatırladı.

“Gerçek savaşçı, düşmanını kendi dostlarını anladığından daha iyi anlar çoğu zaman. Ama bu tehlikelidir; dikkatli olunmazsa sempati duymaya yol açar doğal olarak.”

Bu sözleri söyleyen adamın bu çocuğun içinde bir yerlerde olduğuna inanmak güçtü. Çok eskiden bir gün Gammu Kalesi'nde yaptıkları bir konuşmada Başar öyle derin laflar etmişti ki.

“Düşmana sempati duymak... Polislerin de, orduların da düştüğü bir hatadır. En tehlikelisi de düşmanı varlık sebebin olarak gör-

mektir; o zaman bilinçaltın seni düşmanını ortadan kaldırmaktan alıkoyar.”

“Efendim?”

Şu tiz ses nasıl olacaktı da eski Başar’ın buyurgan sesine dönüşecekti?

“Ne var?”

“Niye orada durmuş bana bakıyorsunuz?”

“Başar’a ‘Güvenilir İhtiyar’ denirdi. Bunu biliyor muydun?”

“Fvet, efendim. Hayatını inceledim.”

“Güvenilir İhtiyar” şimdi “Güvenilir Genç” mi olacaktı? Odrade niye Teg’in orijinal anılarının bu kadar erken canlandırılmasını istiyordu?

“Başar sayesinde Rahibeler Birliği’nin tamamı Diğer Bellekleri araştırmaya, tarihe bakışlarını gözden geçirmeye başladı. Bunu söylediler mi sana?”

“Hayır, efendim. Bilmem gereken, önemli bir şey mi? Başrahibe Ana kaslarımı eğiteceğinizi söylemişti.”

“Dan marinetesi içmeyi sevdiğini hatırlıyorum; nefis bir konyaktır.”

“İçki içemeyecek kadar küçüğüm, efendim.”

“Mentattın. Anlamını biliyor musun?”

“Anılarımı canlandırdığınız zaman bileceğim, değil mi?”

Çocuk bu kez *efendim* diye, saygılı bir şekilde hitap etmemişti. Bir an önce derse başlamak istediğini, gecikme istemediğini öğretmenine belli ediyordu.

Idaho gülümseyince karşılık olarak bir sırıtış aldı. Sevimli bir çocuk. Onu sevmek kolaydı.

“Ona karşı dikkatli ol,” demişti Odrade. “O çocukta şeytan tüyü var.”

Idaho, Odrade’nin çocuğu getirmeden önceki brifingini hatırladı.

“Nihayetinde her birey kendine karşı sorumlu olduğundan, çocuğun benliğini oluşturmaya son derece dikkat ve özen göstermeliyiz,” demişti.

“O bir gulâm... Buna gerek var mı ki?”

O gece Idaho’nun oturma odasında idiler; Murbella ilgiyle dinliyordu.

“Ona öğrettiğin her şeyi hatırlayacak.”

“Orijinali biraz değiştirmekten bir şey olmaz.”

“Dikkatli ol, Duncan! Kolay etkilenir bir çocuğa kötü davranırsan, o çocuğa kimseye güvenmemeyi öğretirsen intihara meyilli olur... Ya çabuk ya da ağır ağır intihar etmeyi seçer ama sonuç değişmez.”

“Başar’ı tanıdığımı unutuyorsun galiba?”

“Sen anıların canlandırılmadan önce nasıldın, hatırlamıyor musun Duncan?”

“Başar’ın bunu yapabileceğini biliyordum; onu kurtarıcım olarak görüyordum.”

“İşte o çocuk da seni öyle görüyor. Özel bir tür güven duygusu bu.”

“Ona karşı dürüst davranacağım.”

“Dürüst davrandığını düşünebilirsin ama sana tavsiyem, o çocuğun güveniyle her karşı karşıya gelişinde kendi içinin derinlerine bak.”

“Peki ya bir hata yaparsam?”

“Mümkünse düzeltiriz.” Odrade yukarıdaki iletişim-gözlerine göz attıktan sonra bakışlarını tekrar ona yöneltmişti.

“Senin bizi izleyeceğini biliyorum!”

“Bunun seni kısıtlamasına izin verme. Amacım sana rahatsızlık vermek değil. İhtiyatlı olmanı sağlamak sadece. Rahibeler Birliği’nin etkili şifa yöntemleri olduğunu da unutma.”

“İhtiyatlı olacağım.”

“Hatırlarsan Başar şöyle demişti: ‘Düşmanlarımıza karşı gaddarlığımız, öğretmeyi umduğumuz dersler ölçüsünde azalır hep.’”

“Onu düşmanım olarak düşünemem. Başar tanıdığım en saygıdeğer insanlardandı.”

“Mükemmel. Onu senin ellerine teslim ediyorum.”

İşte şimdi, çocuk egzersiz pistinde duruyordu; öğretmeni-
nin tereddütleri karşısında iyice sabırsızlanmaya başlamıştı.

“Efendim, burada öylece durmak dersimizin bir parçası
mı? Biliyorum ki bazen...”

“Kımıldama.”

Teg hazır ola geçti. Kimse ona bunu yapmayı öğretme-
mişti. Orijinal anılarından biliyordu. Karşısında bir anlığına
Başar’ı görmek Idaho’yu büyüledi birden.

Beni böyle avcunun içine alacağını biliyorlardı!

Bene Gesseritlerin ikna kabiliyetini asla küçümsememek
gerekirdi. İnsanı fark ettirmeden kendileri için çalıştırırlardı.
O kahrolasılar ince ince çalışırdı! Bunu telafi eden yönleri de
yok değildi elbette. O eski duada/bedduada dendiği gibi, in-
sanı ilginç zamanlarda yaşatırlardı. Idaho nihayetinde ilginç
zamanları yeğlediğine kanaat getirmişti... Şimdiki zamanı
bile.

Derin nefes aldı. “Orijinal anıların canlanırken acı çeke-
ceksin... Fiziksel ve zihinsel acılar. Bazı açılardan, zihinsel acı-
lar daha kötüdür. Seni buna hazırlayacağım.”

Çocuk hâlâ hazır oldaydı. Konuşmuyordu.

“Silahsız dövüş çalışmasıyla başlayacağız; sağ elinde bıçak
tuttuğunu hayal et. ‘Beş duruş’un bir varyasyonudur bu. Her
tepki ihtiyaç anından önce kendiliğinden gelir. Kollarını iki
yana sarkıtıp gevşe.”

Idaho, Teg’in arkasına geçip çocuğun sağ kolunu dirseğin
altından tutarak ilk hareketleri gösterdi.

“Her saldırı, sonsuz bir yolda salınan bir kuştüyüdür. Kuş-
tüyü yaklaşıncı, yönü değiştirilerek uzaklaştırılır. Verdiğin
tepki tüyün yönünü değiştiren rüzgâr gibidir.”

Idaho yana çekilip Teg’in hareketleri tekrarlamasını izledi;
çocuk yanlış bir hareket yapınca Idaho o hareketle ilgili kasa
sert bir darbe indiriyordu bazen.

“Öğrenme işini bedeninin yapsın!” Teg bunu niye yaptığını
sorunca.

Bir mola sırasında Teg, Idaho'nun "zihinsel acılar"dan kas-tını sordu.

"Orijinal anılarının etrafı gulâmlığın dayattığı duvarlarla çevrili. Uygun vakit gelince o anılardan bazıları dışarı taşacak. Hepsi hoş anılar olmayacak."

"Başrahibe Ana sizin orijinal anılarınızı Başar'ın canlandırdığını söylüyor."

"Yeryüzü tanrıları adına! Niye 'Başar' deyip duruyorsun, çocuk? O sendin!"

"Ama bunu şimdilik bilmiyorum."

"Sen özel bir sorun teşkil ediyorsun. Bir gulâmın uyanabil-mesi için ölümünü hatırlaması gerekir. Ama senin hücrelerin-de ölüm anısı yok."

"Ama... Başar öldü."

"Başar! Evet, öldü. Bunun acısını hissetmeli ve *senin* Başar olduğunu bilmelisin."

"Anılarımı bana cidden geri verebilir misiniz?"

212 "Acıya dayanabilirsen. Sen anılarımı canlandırdığında ne demiştin, biliyor musun? 'Kahrolası Atreidesler! Hepiniz bir-birinize benzersiniz!' demiştin."

"Benden... Nefret mi ediyordunuz?"

"Evet, sen de bana yaptıkların yüzünden kendinden tiksini-yordun. Bu ne yapmam gerektiği konusunda bir fikir veriyor mu sana?"

"Evet, efendim." Çok alçak sesle.

"Başrahibe Ana senin güvenine ihanet etmemem gerektiği-ni söylüyor... Oysa sen benim güvenime ihanet etmiştin."

"Ama anılarınızı canlandırmıştım, değil mi?"

"Bak, kendini Başar olarak düşünmen ne kadar kolay... Gör-dün mü? Sarsılmıştın. Ve evet, anılarımı canlandırmıştın."

"Tek istediğim bu."

"Öyle diyorsan."

"Başrahibe... Ana sizin mentat olduğunuzu söylüyor. Ben de mentattım... Bunun faydası olur mu?"

"Mantiken evet. Ama biz mentatlar mantığın körlemesine

hareket ettiğini söyleriz. Mantığın insanı yuvasından kaosa sürükleyebileceğinin de farkındayızdır.”

“Kaosun anlamını biliyorum!” Kendiyle çok gurur duyarak.

“Bildiğini sanıyorsun.”

“Ayrıca size güveniyorum!”

“Beni iyi dinle! Biz Bene Gesserit’in uşaklarıyız. Rahibe Analar Bene Gesserit’i güven üstüne kurmadı.”

“Başrahibe... Ana’ya güvenmeyeyim mi?”

“Belirli sınırlar içinde, ondan bir şeyler öğrenecek ve takdir edeceksin. Şimdilik seni uyarıyorum: Bene Gesserit organize *güvensizliğe* dayalı bir sistemle işler. Sana demokrasiyi öğrettiler mi?”

“Evet, efendim. Demokrasi oy kullanarak...”

“Demokrasi, senin üstünde otoriteye sahip olan hiç kimseye güvenmediğin bir sistemdir! Rahibeler bunu çok iyi bilir. Fazla güvenmek iyi değildir.”

“Öyleyse size de mi güvenmemeliyim?”

“Orijinal anılarını canlandırmak için elimden geleni yapacağıma güvenebilirsin ancak.”

213

“Öyleyse canımın ne kadar acıyacağı umurumda değil.” Çocuk yukarıdaki iletişim-gözlerine baktı; orada olmalarının sebebini bildiği yüzünden okunuyordu. “Haklarında böyle konuşmanızdan rahatsız olmuyorlar mı?”

“Ben mentatım; onların hislerinin benim için veri olarak değeri var, o kadar.”

“Veriden kastınız gerçekler mi?”

“Gerçekler hassas şeylerdir. Bir mentatın ayağına dolanabilirler. Çok fazla *güvenilir* veri iyi değildir. Bu diplomasi gibidir. Projeksiyona ulaşmak için birkaç sağlam yalan gerekir.”

“Benim... Kafam karıştı.” Teg bunu söylerken tereddütlüydü; kendini doğru ifade ettiğine emin değildi.

“Bir keresinde ben de Başrahibe Ana’ya öyle demiştim. ‘Kötü davranmışım,’ demişti.”

“Yani sizin... Kafamı karıştırmamanız mı gerekiyor?”

“Ders vermek için olmadığı sürece.” Teg hâlâ şaşkın görününce Idaho, “Sana bir öykü anlatayım,” dedi.

Teg hemen yere oturdu; Odrade'nin sık sık aynı tekniği kullandığını ortaya seren bir eylemdi bu. Güzel. Teg öğrenmeye açıktı şimdiden.

"Hayatlarımdan birinde, deniztaraklarından nefret eden bir köpeğim vardı," dedi Idaho.

"Ben deniztarağı yemiştım. Büyük Deniz'den toplanıyorlarmış."

"Köpeğim deniztaraklarından nefret ederdi çünkü bir tanesi onun gözüne tükürme cüretinde bulunmuştu. Bu epey can yakar. Ama daha da kötüsü, tükürük kumdaki zararsız görünen bir delikten gelmişti. Ortalıkta deniztarağı yoktu."

"Köpeğiniz ne yaptı?" Çocuk öne eğilip çenesini yumruğuna dayadı.

"Kumu eşleyip faili buldu ve bana getirdi." Idaho sırttı. "Birinci ders: Bilinmeyenin senin yüzüne tükürmesine izin verme."

Teg gülerek el çırpı.

214

"Ama meseleye köpeğin bakış açısından bak. Tükürenin peşine düş! Sonra da... Muhteşem ödül: Sahibin memnun kalır."

"Köpeğiniz kumdan başka deniztarakları da çıkardı mı?"

"Sahile her gidişimizde çıkarırdı. O tüküren yaratıkları avlardı hırlayarak, sahibi de onları alırdı; sonra onlardan geriye sadece kabukları kalırdı... Ve kabuklara tutunan ufak et parçaları."

"Onları yiyordunuz."

"Köpeğin açısından bak. Tükürenler cezalandırılıyordu. Köpek, dünyasını hakaretimiz şeylerden arındırmanın bir yoluna sahip oluyordu; sahibi de ondan memnun kalıyordu."

Teg zekâsını sergiledi. "Rahibeler bizi köpek olarak mı görüyor?"

"Bir bakıma. Bunu sakın unutma. Evine dönünce 'lèse majesté'² kavramını araştır. Sahiplerimizle aramızdaki ilişkiyi anlamana yardımcı olur."

² "Majestelerine karşı suç işlemek". Hükümdara ya da devlete karşı işlenen suç anlamına gelen Fransızca hukuk terimi. -çn

Teg yukarıdaki iletişim-gözlerine, sonra da tekrar Idaho'ya baktı ama bir şey demedi.

Idaho gözlerini kaldırıp Teg'in arkasındaki kapıya bakarak, "O öyküyü senin için de anlattım," dedi.

Teg ayağa fırlayıp kapıya döndü; Başrahibe Ana'yı görmeyi bekliyordu. Fakat orada Murbella vardı yalnızca.

Kapının yanına, duvara yaslanmış duruyordu.

"Bell, Rahibeler Birliği hakkında öyle konuşmandan hoşlanmayacak," dedi Murbella.

"Odrade tam serbestliğe sahip olduğumu söyledi." Idaho, Teg'e baktı. "Öykülerle yeterince zaman harcadıkl! Bakalım vücudun bir şeyler öğrenmiş mi?"

Murbella egzersiz alanına girip de Duncan'ı çocukla birlikte görünce tuhaf bir heyecana kapılmıştı. Onları bir süre izlemişti; Duncan'ı yepyeni bir açıdan, neredeyse Bene Gesserit gözüyle gördüğünün farkındaydı. Duncan'ın Teg'in karşısında Başrahibe Ana'nın talimatlarını harfiyen uyguladığı içten tavırdan belli oluyordu. Bu yeni farkındalık çok tuhaf bir histi; sanki Murbella eski yoldaşlarından bir adım uzaklaşmıştı. Yitirmenin hüznünü duyuyordu.

Eski hayatına dair tuhaf şeyleri özlüyordu. Sokaklarda avlanmayı, ele geçirip Saygın Anaların boyunduruğuna sokacağı yeni erkekler aramayı değil. Bene Gesserit öğretisini tanıdıktan ve Duncan'la yaşadığı deneyimlerden sonra, cinsel bağımlılık yaratma tekniklerinden soğumuştı. Fakat o tekniklerin bir yönünü özlediğini itiraf ediyordu: Karşı konulmaz bir güce ait olma hissini.

Bu hem soyut hem de kendine özgü bir şeydi. Sürekli fetretmek değil, kısmen Saygın Ana Kız Kardeşleriyle paylaştığı uyuşturucu sayesinde zaferin kaçınılmaz olduğunu hissetmek. Melanja geçmesiyle birlikte o maddeye olan ihtiyacı azaldıkça eski bağımlılığına farklı bir açıdan bakar olmuştu. Bene Gesserit kimyagerleri, onun kanından aldıkları numunelerle o adrenalin muadilini üretmişlerdi ve ihtiyaç duyması ihtimaline karşı hazır tutuyorlardı. Fakat Murbella o maddeye ihtiyacı

olmadığını biliyordu. Onun sorunu başka türden bir uyuşturucunun yoksunluğunu çekmesiydi. Tutsak erkekleri değil, onları peş peşe tutsak etmeyi özlüyordu. İçinden bir ses bunu bir daha asla yapamayacağını söylüyordu. O hissi bir daha asla tadamayacaktı. Öğrendiği yeni bilgiler geçmişini değiştirmişti.

Bu sabah eviyle egzersiz salonu arasındaki koridorlarda mekik dokumuştı; Duncan ile çocuğu izlemek istemiş ama varlığıyla müdahale etmekten çekinmişti. Son zamanlarda, bir Rahibe Ana öğretmenden aldığı sabah dersleri zorsa sonrasında etrafta usulca dolanır olmuştu. Son zamanlarda Saygın Anaları sık sık düşünüyordu.

İçindeki bu yitirmişlik hissinden kurtulamıyordu. İçinde öyle bir boşluk hissediyordu ki onu herhangi bir şeyle doldurmanın mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Yaşlanmaktan bile beter bir histi bu. Bir Saygın Ana olarak yaşlanmanın güzel yönleri de vardı. O Kız Kardeşler arasında, insan yaşlandıkça güç kazanırdı genellikle. Bu Kız Kardeşler arasındaysa durum farklıydı. *Mutlak* bir kayıptı yaşanan.

Yenildim.

Saygın Analar asla yenilgiyi düşünmezdi. Murbella ise kendini buna mecbur hissediyordu. Saygın Anaların düşmanları tarafından öldürüldüğü olurdu. Fakat o düşmanlar bunun bedelini mutlaka öderdi. Bu bir kanundu: Tek bir suçlunun cezalandırılması uğruna koca bir gezegen yok edilebilirdi.

Murbella, Saygın Anaların Rahibeler Meclisi Gezegeni'ni aradıklarını biliyordu. Eskiden onlara sadık olduğundan o avcılara yardım etmesi gerektiğinin farkındaydı. Fakat Bene Gesseritlerin o hatırladığı bedeli ödemelerini istemiyordu, kişisel yenilgisini en acı kılan da buydu.

Bene Gesseritler bunun için fazla değerli.

Saygın Analar için paha biçilmez değer taşıyorlardı. Murbella kendisi dışında herhangi bir Saygın Ana'nın bunu aklından bile geçirdiğini sanmıyordu.

Kibir.

Eski Kız Kardeşleri hakkında vardıği hüküm buydu. *Eski ha-*

lim hakkında da. Korkunç bir gurur. Yükselişe geçmeden önce, nesiller boyu boyunduruk altında yaşamalarından kaynaklanan bir gurur. Murbella bunu Odrade'ye, Saygın Anaların resmi tarihinden örnekler vererek anlatmaya çalışmıştı.

"Köleler kötü efendiler olur," demişti Odrade.

Murbella belirli bir Saygın Ana örüntüsü olduğunu fark etmişti. Onu bir zamanlar kabul etmişti fakat şimdi reddediyordu, bu değişimin tüm sebepleriniyse bilemiyordu.

Büyüdüm ve artık öyle şeyler ilgimi çekmiyor. Artık çocukça geliyorlar.

Duncan antrenmana tekrar ara vermişti. Öğretmen de öğrencisi de ter içinde kalmışlardı. Soluk soluğa öylece duruyor, nefeslerini topluyor, garip bir şekilde bakıyorlardı. *Kumpas mı?* Çocuk tuhaf bir şekilde olgun görünüyordu.

Murbella, Odrade'nin sözlerini anımsadı: "Olgunluk kendi davranış biçimini beraberinde getirir. Derslerimizden biri, kişinin bu zorunlu değişikliklerin farkına varmasını sağlamaya yöneliktir. Amaç içgüdüleri değiştirmektir."

217

Beni değiştirdiler ve daha da değiştirecekler.

Murbella, Duncan'ın gulâm çocuğa aynı şeyi yaptığını tavırlarından görebiliyordu.

"Etkilediğimiz toplumlarda çeşitli şekillerde stres uyandıran bir faaliyettir bu," demişti Odrade. "Bu yüzden sürekli ayarlamalar yapmak zorunda kalırız."

Ama eski Kız Kardeşlerime göre nasıl ayarlama yapabilirler ki?

Odrade bu soruya her zamanki soğukkanlılığıyla yanıt vermişti.

"Geçmişteki faaliyetlerimiz yüzünden büyük ayarlamalar yapmak zorundayız. Tiran'ın hükümdarlığı zamanında da aynı şey geçerliydi."

Ayarlamalar?

Duncan çocukla konuşuyordu. Murbella dinlemek için yaklaştı.

"Muad'Dib'in öyküsünü anlattılar mı sana? Güzel. Sen bir Atreides'sin, bu da birtakım kusurların olduğu anlamına geliyor."

“Kusurlardan kastınız hatalar mı, efendim?”

“Kesinlikle evet! Bir yolu sırf etkileyici bir harekette bulunma fırsatı veriyor diye seçme asla.”

“O yüzden mi öldüm?”

Çocuğun eski benliğinden bahsederken birinci tekil şahıs kullanmasını sağladı.

“Sen karar ver. Ama Atreideslerin böyle bir kusuru olmuştur hep. Etkileyici hareketler cazip gelir. Mesela Muad'Dib'in dedesi iri bir boğa tarafından boynuzlanarak ölmüştü. Halkı için büyük bir gösteriydi bu. Nesiller boyu anlatılacak bir öykü! Aradan binlerce yıl geçmesine karşın hâlâ da bölük pörçük anlatılıyor.”

“Başrahibe Ana bu öyküyü anlatmıştı.”

“Öz annen de sana anlatmıştır muhtemelen.”

Çocuk ürperdi. “Öz annen dediğinizde içim bir tuhaf oluyor.” Genç sesinde huşu.

“Bu dersin amacı kendini tuhaf hissetmen değil. *Des Tavrı* denen bir şeyden bahsediyorum. Eskiden *Atreides Tavrı* denirdi ama kısaltıldı.”

Çocuk tekrar olgun haline bürünmüştü. “Bir köpeğin bile hayatı değerlidir.”

Murbella'nın nefesi kesilmişti; o çocuğun ileride nasıl olacağını görmüştü... Teg küçük bedeninde bir yetişkinin zihnini taşıyacaktı. Rahatsız edici bir şeydi bu.

“Öz annen Lernaeslu Roxbroughlardan Janet Roxbrough'ydu,” dedi Idaho. “Bir Bene Gesserit'ti. Baban bir CHOAM bölge şefi olan Loschy Teg'di. Birkaç dakika sonra sana Başar'ın Lernaes'taki evinin en sevdiği fotoğrafını göstereceğim. Onu alıp incelemeni istiyorum. Orayı en sevdiğin yer olarak düşün.”

Teg başıyla onayladı fakat korktuğu yüzünden okunuyordu.

O büyük Mentat Savaşçı'nın korkması mümkün müydü? Murbella başını iki yana salladı. Duncan'ın ne yaptığını az çok biliyordu fakat tamamen değil. Böyle bir şeyi asla yaşamayabilirdi. Yeni bir hayata eski bir hayatın anılarıyla başlamak nasıl

bir histi? Rahibe Anaların Diğer Belleklerinden çok farklı olsa gerekti.

Duncan'ın "Zihnin başlangıç hali," dediği şeydi bu. "Gerçek benliğin uyanışı. Büyülü bir evrenin içine atıldığımı hissetmiştim. Bilincim bir daireden küreye dönüşmüştü. Etrafımdaki şeylerin geçiciliğini görmüştüm. Masam masa değildi. Sonra transa geçmiştim... Etrafımdaki her şey parıldıyordu. Hiçbir şey gerçek değildi. Sonra bu his geçti ve gerçek dünyayı yitirmiş olduğumu hissettim. Masam tekrar masa olmuştu."

Murbella "Bir Gulâmın Orijinal Anılarını Canlandırmak" adlı Bene Gesserit kılavuzunu okumuştı. Duncan kitapta verilen talimatlara uymuyordu. Neden?

Duncan çocuğun yanından ayrılıp Murbella'ya doğru yürüdü. Murbella'nın yanından geçerken, "Sheeana'yla konuşmalıyım," dedi. "Bundan daha iyi bir yol olmalı."

Anlık idraklar çoğunlukla refleksle gerçekleşir ve en tehlikeli kavrayış türüdür. Kişinin öğrenme yeteneğini kısıtlar. Emsallere dayanan kanun hükümleri de benzer şekilde işler; kişiyi çıkmaz yollara saptırabilirler. Dikkatli ol. Hiçbir şeyi anlama. Bütün idraklar geçicidir.

—Mentat Kuralı (adakto)

Konsolunun başında tek başına oturan Idaho, gemide hapis hayatı yaşamaya başladığı ilk günlerde sistemlere yüklemiş olduğu bir girdiyle karşılaşınca o zamanki hislerine ve duysal farkındalığına geri döndü (yaşadığı şeyi daha sonra bu sözcüklerle ifade edecekti). Artık can sıkıcı bir ikinci vakti yok-gemide oturmuyordu. *Oraya, geçmiş ile şimdi* arasında, bu enkarnasyonu ile ilk doğumu arasındaki seri hayatlar gibi uzanan o yere geri dönmüştü.

220

Zamanla “ağ” der olduğu şeyi ve çapraz çizgilerin ardındaki cüppeli yaşlı çifti gördü hemen; mücevherlerle ışıldayan giysilerinin yeşil, mavi, altın sarısı ve gümüşü renkleri öyle parlaktı ki gözlerini kamaştırdı.

Bu insanların ilahi bir istikrara sahip olduğunu hissediyordu fakat sıradan bir tarafları da vardı. *Alelaide* sözcüğü geliyordu akla. Artık tanıdık gelen bahçe, o ikisinin arkasında uzanıyordu: çiçekli çalılar (güller, diye düşündü), dalgalı çimenlikler, uzun ağaçlar.

O çift onun bakışlarına öyle dikkatli bakışlarla karşılık veriyorlardı ki Idaho kendini çıplak hissetti.

Bu görüntü daha netti! Çekim gücü giderek artıyor ve onu giderek daha sık çekiyordu; Idaho bunun gözlemcilerin dikkatini çektiğini biliyordu.

Yoksa o yeni bir Kuisatz Haderah mı?

Bene Gesseritler daha fazla şüphelenirlerse onu öldürebilirlerdi. Ve şu an onu izliyorlardı! Sorular, kaygılı tahminler. Buna karşın Idaho şu an gördüklerine sırtını dönemezdi.

O yaşı çift niye bu kadar tanıdık geliyordu? Onun geçmişinden birileri miydiler? Akrabası mıydılar?

Anılarını mentat tarzında taramasına karşın bu konuda veriye rastlayamadı. Toparlak yüzler. Ufak çeneler. Kırıksıklı, tombul gerdanlar. Karanlık gözler. Göz renklerini ağ gizliyordu. Kadının üstünde ayaklarını örten, mavili yeşilli, uzun bir elbise vardı. Elbisenin üstüne geniş göğsünden belinin hemen altına kadar inen, yeşil lekeli, beyaz bir önlük takmıştı. Önlük halkalarından bahçe aletleri sarkıyordu. Sol elinde küçük bir bahçe küreği tutuyordu. Saçı kırdı. Başını sımsıkı örten yeşil eşarptan kurtulmuş saç telleri gözlerinin önünde dalgalanarak oradaki gülümseme çizgilerine dikkat çekiyordu. Kadın... Nine gibi görünüyordu.

Adam sanki bir ressam tarafından, kadına uysun diye yaratılmıştı. Tulumunun altından şişkin göbeği belli oluyordu. Şapkası yoktu. İçlerinde yansımalar parıldayan, aynı karanlık gözler. Kısa kesim, fırça gibi, kır saç.

Adamın yüzünde Idaho'nun hayatında gördüğü en müşfik ifade vardı. Ağız kenarlarında yukarı dönük gülümseme çizgileri. Sol elinde ufak bir kürek tutuyordu, öne uzattığı sağ avucundaysa ufak bir metal küreye benzer bir şeyi dengede tutmaktaydı. Küreden tiz bir ıslık sesi yayılınca Idaho elleriyle kulaklarını örttü. Sesi durdurmadı bu. Ses kendiliğinden hafifleyerek kesildi. Idaho ellerini indirdi.

Güven verici yüzler. Idaho bu düşünce karşısında şüpheye kapıldı çünkü o çiftin tanıdık gelmesinin sebebini anlamıştı. Yüz Dansçılarına benziyorlardı biraz... Küçük, kalkık burunlarına dek.

Öne eğildi fakat görüntünün mesafesi değişmedi. "Yüz Dansçıları," diye fısıldadı.

Ağ ve yaşı çift kayboldular.

Yerlerini Murbella aldı; egzersiz pistindeydi ve üstünde parlak, simsiyah bir tek parça streç giysi vardı. Idaho, Murbella'nın gerçekten orada durduğuna emin olmak için elini uzatıp ona dokunmak zorunda kaldı.

“Duncan? Neyin var? Ter içindesin.”

“Ben... O lanet Tleilaxlılar içime bir şey yerleştirdi galiba. Birilerini görüp duruyorum... Yüz Dansçıları sanırım. Bana... Bana bakıyorlar ve az önce... Islık sesi. Kulaklarımı acıttı.”

Murbella yukarıdaki iletişim-gözlerine baktı fakat kaygılı görünmüyordu. Rahibeler Birliği’nin bilmesinin kendileri için şimdilik tehlike arz etmeyeceği bir şeydi bu... Belki Scytale için tehlikeli olabilirdi.

Idaho’nun yanında çömelen Murbella elini onun koluna koydu. “Tanklarda vücuduna bir şey mi yaptılar?”

“Hayır!”

“Ama şey dedin...”

“Bedenim bu yolculuk için yeni bir valizden ibaret değil. Eski bedenlerimin tüm kimyasına ve maddelerine sahip. Farklı olan zihnim.”

Murbella’yı kaygılandırdı bu. Bene Gesseritlerin yabanıl yeteneklerden ne kadar ürktüğünü biliyordu. “O Scytale’e lanet olsun!”

“Ne olduğunu bulacağım,” dedi Idaho.

Gözlerini kapadı; Murbella’nın ayağa kalktığını duydu. Murbella elini onun kolundan çekti.

“Belki de bunu yapmamalısın, Duncan.”

Murbella’nın sesi çok uzaktan gelir gibiydi.

Bellek. O gizli şeyi nereye sakladılar? Orijinal hücrelerimin derinlerine mi? Duncan şu ana dek belleğini bir mentat aracı olarak görmüştü. Eski anılarını çağırabiliyor, eski hallerini aynalardan görebiliyordu. Bir aynaya yaklaşıp yüzündeki, yaşlılıktan kaynaklanan bir kırıksıklığı inceleyiş. Arkasındaki bir kadına bakışı... Aynada iki yüz ve kendi yüzü sorularla dolu.

Yüzler. Peş peşe maskeler; *kendim* dediği bu kişinin farklı suretleri. Hafifçe dengesiz yüzler. Saçı bazen kır, bazense şimdiki gibi Karakul karasıydı. Yüzü bazen neşeliydi, bazense ciddiydi ve yeni bir günle yüzleşmek için kendi içinde bilgelik arıyordu. Bütün bunların ardında bir yerlerde, gözlemleyen ve

tartan bir bilinç yatıyordu. Seçimler yapan biri. Tleilaxlılar işte bununla oynamıştı.

Idaho nabzının hızlandığını hissediyordu; bir tehlike vardı. Deneyimlemesi istenen şey buydu... Fakat Tleilaxlıların eseri değildi. Doğuştan gelen bir şeydi.

Yaşamak işte bu.

Diğer hayatlarının anıları, Tleilaxlıların ona yaptıkları... Bütün bunlar en derin bilincini biraz olsun değiştirmemişti.

Gözlerini açtı. Murbella hâlâ yanında duruyordu fakat artık yüz ifadesi okunmuyordu. *Rahibe Ana olunca böyle görünecek demek.*

Murbella'daki bu değişim Idaho'nun hoşuna gitmemişti.

"Bene Gesseritler başaramazsa ne olacak?" diye sordu.

Murbella yanıt vermeyince Idaho başıyla onayladı. *Evet. En kötü ihtimal bu. Rahibeler Birliği tarihin lağım çukuruna düşer. Ve sen bunu istemiyorsun, sevgilim.*

Murbella'nın yüzünden okuyabiliyordu bunu... Sonra Murbella dönüp onun yanından ayrıldı.

Idaho yukarıdaki iletişim-gözlerine bakarak, "Dar," dedi. "Seninle konuşmalıyım, Dar."

Etrafındaki mekanizmaların hiçbirinden karşılık gelmedi. Gelmesini beklememişti zaten. Yine de, Odrade'yle konuşabileceğini ve Odrade'nin onu dinlemek zorunda kalacağını biliyordu.

"Sorunumuzu diğer yönden inceledim," dedi. Sesini ridul-yan kristallerine kaydeden kayıt cihazlarının vızıltısını duyduğunu hayal etti. "Saygın Anaların zihinlerine girmeyi başardım. Başardığımı biliyorum. Murbella'nın tepkilerinden anladım."

İşte bu dikkatlerini çekerti. Idaho'nun kendine ait bir Saygın Anası vardı. Gerçi *ait* sözcüğü uygun düşmüyordu. Murbella *ona ait* değildi. Yatakta bile. Birbirlerine sahiptiler. Hayalinde gördüğü o çift kadar uyuyorlardı birbirlerine. Yoksa o daha yaşlı iki kişi, Saygın Analardan cinsellik eğitimi mi almıştı?

"Şimdi başka bir meseleyle ilgileniyorum," dedi Idaho. "Bene Gesseritleri yenmenin yoluyla."

Böylece meydan okumuştı.

“Epizotlar,” dedi. Odrade’nin kullanmaktan hoşlandığı bir sözcüktü bu. “Bize olanları öyle görmeliyiz. Küçük epizotlar olarak. En kötü olasılığı bile bu açıdan değerlendirmeliyiz. Dağılıp öyle muazzam ki, yaptığımız her şey yanında küçük kalıyor.”

İşte! Böylece Rahibeler için değerli olduğunu kanıtlamıştı. Saygın Anaların durumunu biraz daha açıklığa kavuşturmuştu. Buraya, Eski İmparatorluk’a dönmüşlerdi. Onlar da cüceydi. Idaho, Odrade’nin bunu anlayacağını biliyordu. Bell anlamasını sağlayacaktı.

Dışarıda, Sonsuz Evren’de bir yerlerde bir jüri, Saygın Anaların aleyhine hüküm vermişti. Kanunlar ve düzenleyicileri avcılardan taraf olmamıştı. Duncan gördüğü hayaldeki o çiftin, jüri üyelerinden ikisi olduğundan şüpheleniyordu. Yüz Dansçısıysalar bile Scytale’in Yüz Dansçıları değillerdi. Parıldayan ağın ardındaki o iki kişi kendileri dışında hiç kimseye ait değildi.

En büyük yönetim hataları, değişim ihtiyacının açıkça görülmesine karşın radikal iç değişikliklerde bulunmaya korkmaktan kaynaklanır.

—DARWI ODRADE

Odrade için sabahın ilk melanjının ayrı bir yeri vardı hep. Vücudu açlıktan ölmek üzereyken taze meyve yemiş gibi olurdu. Sonra yavaş yavaş, acılı bir şekilde kendine gelirdi ve zihni açılırdı.

Melanj bağımlılığının korkunç tarafı buydu.

Odrade yatak odası penceresinin önünde durmuş, o etkinin başlamasını bekliyordu. Hava Kontrol'ün bu sabah da yağmur yağdırmayı başarmış olması dikkatini çekti. Her taraf temizlenmiş, bütün keskin çizgiler yumuşamıştı; her şey romantik bir sise bürünmüş ve eski anıları andırır şekilde özüne indirgenmişti. Odrade pencereyi açtı. Yüzüne vuran soğuk ve nemli rüzgârın anımsattığı hatıralar, tanıdık bir giysiyi giyme hissi verdi.

225

Derin nefes aldı. Yağmur sonrası kokuları! Yağmur hayatın temel unsurlarını besler ve düzene koyardı fakat bu yağmurlar farklıydı. Havada Odrade'nin neredeyse tadını alabildiği bir çakmaktaşı kokusu vardı. Odrade bu kokuyu sevmiyordu. Sanki etraf temizlenmemişti... Sanki hayat öfkeliydi ve yağmurların tamamen kesilmesini istiyordu. Bu yağmurlar artık bereket getirmiyordu. Değişimin kaçınılmaz farkındalığını getiriyordu beraberinde.

Odrade pencereyi kapadı. Evinin tanıdık kokularına ve Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin yerini bilen herkesin kullanmak zorunda olduğu, implantlarla verilen sherenin hiç eksik olmayan kokusuna anında geri döndü. Streggi'nin içeri girişini ve çöl haritası değiştirilirken çıkan hışırıltıları duydu.

Streggi'nin becerikli hareket ettiği çıkardığı seslerden anlaşıyordu. Odrade onu haftalarca yakından inceledikten sonra baştaki kanaatinin doğru olduğunu anlamıştı. Streggi güve-

nilir biriydi. Dâhi değildi fakat Başrahibe Ana'nın ihtiyaçlarına karşı son derece duyarlıydı. Şimdi nasıl da usulca hareket ediyordu. Streggi'nin bu duyarlılığını genç Teg'in ihtiyaçlarını karşılamaya tahsis etmişlerdi; Streggi, Teg'e istedikleri yüksekliği ve hareket becerisini kazandırmıştı. *Bir at gibi mi? Çok daha fazlası.*

Odrade'nin aldığı melanjin etkisi doruğa ulaştıktan sonra azalmaya başladı. Pencere camında, emirlerini bekleyen Streggi'nin yansımaları görüyordu. Streggi, Odrade'nin bu dakikalarını baharata ayırdığını biliyordu. O seviyede bir çömez olarak, insanın algılarının açıldığı bu gizemli hale bizzat gireceği günü ipe çekiyor olmalıydı.

Umarım onun için her şey yolunda gider.

Rahibe Anaların çoğu öğretiye uyar ama kendilerini baharat bağımlısı olarak görmezdi. Oysa Odrade bağımlı olduğunu her sabah yeniden anlıyordu. Baharat gün içinde, vücut istedikçe alınırdı ve bu sırada tüm Rahibelere başlarda öğretilen bir kural izlenirdi: Asgari dozda, sadece metabolizmayı canlandıracak ve azami performansla ulaştıracak miktarda baharat kullan. Melanj biyolojik gereksinimlerin giderilmesini daha zevkli hale getirirdi. Yemekten alınan hazzı artırır. Melanj kullanan kişi, kazayla ölmez veya öldürülmezse normalden çok daha uzun yaşardı. Fakat bağımlı olurdu.

Odrade vücudunun dinçleştiğini hissedince gözlerini kırıştırdı Streggi'ye baktı. Streggi'nin bu uzun sabah ritüeli hakkında meraklandığı belliydi. Odrade, Streggi'nin pence-re camındaki yansımalarına bakarak, "Melanj yoksunluğu krizi hakkında bilgilendin mi?" diye sordu.

"Evet, Başrahibe Ana."

Bağımlılık meselesi, pek odaklanılmaması yönündeki uyarılara karşın hep Odrade'nin aklının bir köşesindeydi ve gide-rek biriken bir hınç duyuyordu. Çömezkenki zihinsel hazırlıklarının (ki ıstırap bunları perçinlemişti) etkisi, zamanla Diğer Bellekler ve tecrübeler tarafından azaltılmıştı. Verilen öğüt: "Yoksunluk krizi, hayatındaki temel ihtiyaçlardan birinin kar-

şılanmamasından kaynaklanır ve orta yaştın sonlarına doğru başına gelirse ölmene yol açabilir.” Bu şimdi ne kadar anlamsız geliyordu.

“Yoksunluk krizi benim için çok şey ifade ediyor,” dedi Odrade. “Sabah melanjinin acı verdiği insanlardanım. Kimilerinin başına bunun geldiğini sana söylemişlerdir eminim.”

“Üzgünüm, Başrahibe Ana.”

Odrade haritayı inceledi. Çölün parmağa benzer bir kısmı kuzeye doğru uzamıştı; çöl ayrıca Merkez’in güneydoğusundaki kurak alanlara, Sheeana’nın istasyonunun bulunduğu yere doğru iyice yayılmıştı. Odrade dikkatini tekrar Streggi’ye yöneltti; Streggi, Başrahibe Ana’yı yeni bir ilgiyle izliyordu.

Baharatın karanlık yönü dikkatini dağıtmıştı!

“Melanj eşsizliğini çağımızda pek düşünen yok,” dedi Odrade. “İnsanların kullandığı tüm eski narkotiklerin önemli bir ortak yönü vardır... Melanj dışındaki tüm narkotikler ölüm ve acı getirir.”

“Bunu öğrenmiştik, Başrahibe Ana.”

227

“Ama Saygın Analarla fazla ilgilenmekten, bir idari gerçeği göz ardı ettiğimizi söylememişlerdir herhalde. Devletlerde enerji hırsı vardır (evet, bizimkinde bile); bu hırs tuzağa düşürebilir. Hizmetimde olursan bu söylediğim şeyi ta iliklerinde hissedeceksin çünkü her sabah acı çekmemi izleyeceksin. Bu ölümcül tuzağın varlığını sakın unutma. Saygın Analar gibi, yaşamın yerine aldırıışsız ölümü koyan bir sistemde kısıtlı kalmış umursamaz uyuşturucu satıcılarından olma. Unutma: Kabul edilebilir narkotiklerden alınacak vergilerle maaşlar ödenebilir veya umursamaz memurlara yeni iş sahaları açılabilir.”

Streggi şaşırmişti. “Ama melanj ömrümüzü uzatır, sağlığımızı artırır ve hayattan aldığımız hazları...”

Odrade’nin kaşlarını çatıldığını görünce sustu.

Çömezin Elkitabı’ndan harfiyen tekrar ediyor!

“Madalyonun bir de diğeri yüzü var, Streggi... Onu da bende görüyorsun. Çömezin Elkitabı yalan söylemiyor. Ama melanj bir uyuşturucu, bizler de bağımlıyız.”

“Kimilerine acı verdiğini biliyorum, Başrahibe Ana. Ama Saygın Anaların melanj kullanmadığını söylemişsiniz.”

“Melanj yerine kullandıkları maddenin, yoksunluk krizi acılarını ve ölümü önlemek dışında pek bir artısı yok. Paralel bir bağımlılık yapıcı madde.”

“Peki ya tutsağımız?”

“Murbella eskiden o maddeyi kullanıyordu, şimdiyse melanj kullanıyor. Birbirlerinin yerini tutabiliyorlar. İlginç değil mi?”

“Şey... Bu konuda daha çok şey öğreniriz herhalde. Bu arada bir şeyi fark ettim, Başrahibe Ana... Onlara asla orospular demiyorsunuz.”

“Çömezlerin aksine mi? Ahh, Streggi; Bellonda size kötü örnek oluyor. Evet, baskıların farkındayım.” Streggi itiraz etmeye kalkınca Odrade devam etti: “Çömezler tehdidi hissediyor. Orospların uzun gecesinde, Rahibeler Meclisi Gezegeni’ni kaleri olarak görüyorlar.”

“Onun gibi bir şey, Başrahibe Ana.” Son derece tereddütle.

228

“Streggi, bu gezegen de geçici bir yer sadece. Bugün güneşe gidecek ve bunu anlamayı sağlayacağız. Lütfen Tamalan’e söyle, Sheeana’ya yapacağımız ziyaretin hazırlıklarına başlasın... Konuşmuştuk. Bundan kimseye bahsetme.”

“Peki, Başrahibe Ana. Sizinle mi geleceğim yani?”

“Yanımda olmanı istiyorum. Eğittiğin kişiye söyle, artık haritamla tamamen o ilgilen.”

Streggi odadan çıkarken Odrade, Sheeana ile Idaho’yu düşündü. *Birbirleriyle konuşmak istiyorlar.*

İletişim-gözü kayıtlarının analizlerine göre, o ikisi el hareketleriyle haberleşiyorlardı bazen; el hareketlerinin çoğunu vücutlarıyla gizliyorlardı. Kullandıkları dil, eski bir Atreides savaş diline benziyordu. Odrade bazı hareketleri tanısa da konuşulanları çıkaramıyordu. Bellonda, Sheeana’dan açıklama istiyordu. “Sırlar!” Odrade daha ihtiyatlıydı. “Bırak bir süre daha devam etsinler. Belki ilginç bir şeyler öğreniriz.”

Sheeana ne istiyor?

Duncan’ın niyeti her neyse, Teg’le ilgiliydi. Teg’in orijinal

anılarını kazanması için acı çekmesi gerekiyordu fakat Duncan ona bu acıları çektirmek istemiyordu. Odrade bunu dün, konsolünün başında oturan Duncan'la konuşurken anlamıştı.

“Geciktin, Dar.” Duncan orada her ne yapıyor idiyse, başını kaldırıp bakmamıştı bile. *Gecikmek mi? Akşam başıydı.*

Duncan birkaç yıldır Odrade'ye sık sık Dar diye hitap ediyordu; amacı biraz rahatsızlık vermektir... Akvaryumdaki bir balık gibi yaşamaktan hiç hoşlanmadığını anımsatmak istiyordu. Bu kıskırtıcı tavır karşısında her defasında sinirlenen Bellonda, Duncan'ın “kahrolası laubaliliğine” verip veriştirirdi. Duncan ona da “Bell” diyordu elbette. İğneleme konusunda pek cömertti.

Odrade bunu hatırlayınca, çalışma odasına girecekken durakladı. Duncan konsolunun yanındaki tezgâha yumruğunu vurmuştu. “Teg için daha iyi bir yol olmalı!”

Daha iyi bir yol mu? Aklında ne var acaba?

Çalışma odasının önündeki koridorun ilerisinden ayak sesleri gelince, Odrade'nin bu düşünceleri yarıda kesildi. Streggi, Tamalane'in yanından dönüyordu. Çömez Hazırlık Odası'na girdi. *Çöl haritasının yeni sorumlusuna görevini bildirecek.*

Odrade'nin masasında Arşiv kayıtları yığını bekliyordu. *Bellonda!* Odrade yığına baktı. Böyle işleri başkalarına havale etmeye çalışsa da danışmanları bu organizasyonel ayrıntıları sadece Başrahibe Ana'nın halledebileceğini ısrarla söylüyorlardı. Bu yeni yığının büyük bölümünün müsebbibi, Bellonda'nın “tavsiye ve analiz” talepleriydi.

Odrade konsoluna dokundu. “Bell!”

Bir Arşiv sesi karşılık verdi: “Başrahibe Ana?”

“Bell'i yukarı gönder! O tombul bacaklarıyla olabildiğince çabuk gelsin... Onu karşımda istiyorum!”

Bell'in gelmesi bir dakikadan az sürdü. Çalışma masasının önünde, azarlanmış bir çömez gibi durup beklemeye başladı. Başrahibe Ana'nın o ses tonunu hepsi bilirdi.

Masasındaki yığına dokunan Odrade elektrik çarpmış gibi elini çekiverdi. “Şeytan adına, bütün bunlar ne demek oluyor?”

“Önemli olduklarına hükmettik.”

“Her şeyle bizzat mı ilgilenmem gerekiyor sence? Özetler nerede? Birileri kaytarmış, Bell! Aptal değilim; sen de değilsin. Ama bunlar... Bunların karşısında..”

“Ben işini olabildiğince hafifletmeye...”

“Hafifletmek mi? Şunlara baksana! Hangilerini okumam şart? Hangilerini başkalarına havale edebilirim? Hiçbirinde özet yok!”

“Hemen bu hatayı düzelttiririm.”

“İyi olur, Bell. Çünkü bugün Tam’la güneye gidiyoruz; habersiz teftiş turuna çıkacağım, Sheeana’yı da ziyaret edeceğim. Ben yokken yerime sen geçeceksin. Bütün bu günlük işlerle biraz da *sen* uğraş bakalım!”

“Sana ulaşamayacak mıyız?”

“Yanımda hep ışıkhattı ve telsiz kulaklık olacak.”

Bellonda rahat nefes aldı.

“Arşivlere geri dönmeni ve yerini alacak birini bulmanı tavsiye ederim, Bell. Bürokratlar gibi davranmaya başladınız resmen. Hatalarınızı örtbas etmeye çalışıyorsunuz!”

“Gerçek gemiler sarsılır, Dar.”

Bell espri yapmaya mı çalışmıştı? Hâlâ umut vardı demek!

Odrade elini projektöre doğru sallayınca Nakil Salonu’ndaki Tamalane belirdi. “Tam?”

“Evet?” Başını görevlendirme listesinden kaldırmadan.

“En erken ne zaman yola çıkabiliriz?”

“İki saat sonra.”

“Hazır olunca beni ara. Ha, bu arada Streggi de bizimle geliyor. Ona da yer aç.” Odrade, Tamalane’in karşılık vermesine fırsat tanımadan projektörü kapadı.

Yapması gereken başka işler olduğunu biliyordu. Başrahibe Ana’nın Tam ile Bell dışında da uğraştığı meseleler vardı.

Elimizde on altı gezegen kaldı... Buzzell de dahil olmak üzere ki orası kesinlikle tehlikede. Sadece on altı! Bu düşünceyi aklından kovdu. Buna vakti yoktu.

Murbella. Acaba onu arayıp... Hayır. Bu bekleyebilir. Yeni Gö-

zetmenler Kurulu? Bununla Bell ilgilenisin. Yerleşim birimlerinin dağıtılması?

Personelin bir kısmını yeni bir Dağılış'a yollamak adam sıkıntısına yol açmıştı. *Hep çölden bir adım önde olmalıyız!* Odrade bu iç karartıcı işle bugün ilgilenmeyi hiç istemiyordu. *Yolculuklardan önce hep huzursuzlanır, kıpır kıpır olurum.*

Odrade birden yerinden fırlayıp çalışma odasından kaçtı ve koridorlarda dolanmaya, sorumluluğundaki kişilerin performanslarını teftiş etmeye, kapı eşiklerinde duraklayıp öğrencilerin neler okuduğuna ve bitmek bilmez prana-bindu egzersizlerini nasıl yaptıklarına bakmaya başladı.

Loş bir sınıfta, projektör başında duran genç bir ikinci seviye çömeze sertçe, "Nedir o okuduğun?" diye sordu.

"Tolstoy'un günlükleri, Başrahibe Ana."

Çömez çokbilmiş bakışlarıyla, "Onun bu sözleri söyleyişi Diğer Belleklerinizde var mı?" diye soruyordu. Kız neredeyse yüksek sesle soracaktı! Odrade'yi yalnız yakalayınca hep böyle önemsiz şeyler öğrenmek isterlerdi.

231

Odrade, "Tolstoy soyadıydı!" diye tersledi. "Günlüklerden bahsettiğine göre Kont Lev Nikolayeviç'i kastediyorsun herhalde."

"Evet, Başrahibe Ana." Kız bozulmuştu.

Yumuşayan Odrade, kıza bir alıntı sundu: "'Ben nehir değil ağım.' Tolstoy bunu Yasnaya Polyana'ya söylediğinde daha on iki yaşındaydı. Günlüklerinde bulamazsın ama söylediği en önemli söz buydu herhalde."

Odrade çömezin teşekkür etmesine fırsat vermeden dönüp gitti. *Hep ders veriyorum!*

Ana mutfaklara inip teftiş etti; üst üste konulmuş tencere-lerin iç kenarlarında yağ lekesi ararken öğretmen şefin bile onu ihtiyatla izlemesi dikkatini çekti.

Mutfakta öğle yemeği hazırlandığından, havası buharlıydı ve güzel kokularla doluydu. Kesme ve karıştırma sesleri dinlendiriciydi fakat Odrade'nin içeri girmesiyle birlikte her zamanki sohbetler kesilmişti.

Odrade, başında aşçıların harıl harıl çalıştığı uzun mutfak tezgâhının etrafından dolanıp öğretmen şefin yüksek platformuna çıktı. Adam iriyarı ve kaslıydı; elmacık kemikleri çıkıktı, yüzü de idaresi altındaki et parçaları kadar kırmızıydı. Odrade'nin bu adamın gelmiş geçmiş en iyi şeflerden olduğuna şüphesi yoktu. Adamın adı bile mesleğine uygundu: Placido Salat. Odrade'nin onu sevmesinin çeşitli sebepleri vardı ki bunlardan biri o adamın Odrade'nin özel aşçısının öğretmeni olmasıydı. Saygın Analardan önceki zamanlarda, önemli ziyaretçilere mutfak turu yaptırılır ve spesiyaller tattırılırdı.

“Sizi baş şefimiz Placido Salat’la tanıştırebilir miyim?”

Adamın *beef placido*’su (küçük harfle yazılması onun seçmiydi) pek çok kişiyi kışkandırıyor. Bifteği neredeyse çiğ olarak ve tadını bastırmayan, sebzeli ve baharatlı bir hardal sosuyla servis ederdi.

Odrade o yemeği fazla egzotik bulsa da bunu asla yüksek sesle söylememişti.

232 Salat ona tamamen yoğunlaşınca (bir sosun hazırlanışındaki hatayı düzeltmek için kısa bir ara vermişti) Odrade, “Acıktım, Placido... Özel bir şey istiyorum,” dedi.

Salat bu girizgâhı tanıdı. Odrade “özel yemeğini” isteyeceği zaman lafa böyle başlardı hep.

Adam, “Belki istiridye yahnisi,” diye öneride bulundu.

Odrade, *Bu bir dans*, diye düşündü. Ne istediğini ikisi de biliyorlardı aslında.

“Mükemmel!” dedi Odrade... Sonra da gerekli performansına devam etti: “Ama istiridyeler fazla pişmesin, Placido. Suyuna şu kurutulmuş kereviz tozumuzdan kat biraz.”

“Belki biraz da kırmızı pul biber?”

“Hep öyle yeğlerim. Melanj miktarına çok dikkat et. Çok az koy.”

“Elbette, Başrahibe Ana!” Salat aşırı melanj kullanabileceği düşüncesi karşısında dehşete kapılmışcasına gözlerini devirdi. “Baharatın tadı yoğundur... Birazcık bile fazla kullanılsa diğer tatları bastırır.”

“İstiridyeleri midye suyunda haşla, Placido. Bunu bizzat yaparsan sevinirim; istiridyelerin kenarları hafifçe kıvrılmaya başlayana dek, azar azar karıştır.”

“Bir saniye bile fazla karıştırmam, Başrahibe Ana.”

“Biraz da tam yağlı süt ısıtıp kat. Ama sakın kaynamasın!”

Placido, istiridye yahnisine katacağı sütü kaynatabileceğini Başrahibe Ana’nın düşünmesine şaşırmış gibi davrandı.

“Servis tabağına biraz tereyağı sür,” dedi Odrade. “Yahniyi üstüne dökersin.”

“Şeri istemiyor musunuz?”

“Yemeklerimle bizzat ilgilenmen ne güzel, Placido. Şeri-yi unutmuşum.” (Başrahibe Ana’nın hiçbir şeyi unutmadığını hepsi biliyordu fakat dansın gerekli bir adımıydı bu.)

“Yahni ısınırken üç ons şeri katarım,” dedi Placido.

“Önce ayrı olarak ısıt ki alkolü uçsun.”

“Elbette! Ama tadını kaçırmayalım. Kruton mu istersiniz, tuzlu kraker mi?”

“Kرتون lütfen.”

233

Odrade bir niş masasına oturup iki kâse istiridye yahnisi yerken, Deniz Çocuğu’nun bu yemeğe bayıldığını hatırladı. Daha doğru dürüst kaşık tutamazken Babacığı ona bu yemeğı tanıtmıştı. Babacığı yahniyi bizzat yapardı; onun spesiyaliydi. Odrade de Salat’a öğretmişti.

Salat’ın şarap seçimini övdü.

“Seçtiğın Chablis şarabı özellikle hoşuma gitti.”

“Hafif buruk ve sert bir şaraptır, Başrahibe Ana. En iyi şaraplarımızdandır. İstiridyenin tadını güçlendirir.”

Tamalane, Odrade’yi nişte buldu. Başrahibe Ana’yı nerede olsa bulabiliyorlardı.

“Hazırız.” Tam’ın yüzünde hoşnutsuzluk mu vardı?

“Bu gece nerede kalacağız?”

“Eldio’da.”

Odrade gülümsedi. Eldio’yu severdi.

Tamalane, moralim bozuk diye beni keyiflendirmeye mi çalışıyor? Belki de biraz eğlenmek kafa dağıtır.

Odrade, Tamalane'in peşinden aprona giderken o kendisinden yaşlı kadının tüple gitmeyi yeğlemesinin ne kadar tipik olduğunu düşündü. Tam yeryüzü seyahatlerinden hazzetmezdi. "Benim yaşımda kim zaman harcamak ister?"

Odrade ise tüple gitmeyi sevmezdi. İnsan onların içinde öyle kısıtlı halde ve âciz oluyordu ki! Odrade yer ya da hava araçlarıyla seyahati yeğler, tüpleriye ancak acelesi varsa kullanırdı. Fakat küçük tüplerle belge ve mesaj göndermeye itirazı olmazdı. *Mesajların nasıl gittiği fark etmez.*

Bunu her düşündüğünde aklına nereye giderse gitsin başvurabildiği iletişim ağı gelirdi.

Sistemin merkezinde (her zaman bir "sistem merkezi" olurdu), haberleşmeleri düzenleyen ve önemli resmi mektupların doğru adrese ulaşmasını (çoğunlukla) sağlayan otomatik bir şebeke vardı.

Özel Ulağa (kısaca ÖU derlerdi) gerek yoksa şifre korumalı düzenleyiciler ve ışıkhathaları kullanılırdı. Gezegendışıyla iletişimse ayrı meseleydi, özellikle de peşlerine düşüldüğü bu zamanda. En güvenli yöntem, mesajın ezberletildiği ya da distransla kaydedildiği bir Rahibe Ana göndermektir. Bugünlerde her ulağa daha yüksek dozda shere veriliyordu. Yoksa T-sondaları ölümlerin bile beynini okuyabilirdi. Gezegendışına gönderilen mesajlar şifrelenirdi fakat düşmanın şifreleri çözme olasılığı vardı. Gezegendışıyla iletişim çok riskliydi. Haham'ın suskunluğunun sebebi buydu belki de.

Şu an niye böyle şeyler düşünüyorum ki?

Tamalane gruplarındaki diğerlerinin beklediği çember şeklinde aprona çıkarken Odrade, "Dortujla'dan hâlâ haber yok mu?" diye sordu. Öyle çok insan vardı ki. Neden o kadar çoktular?

Odrade ileride, apronun kenarında Streggi'nin bir haberleşme çömeziyle konuştuğunu gördü. Streggi'nin yanında Haberleşme Dairesi'nden en az altı kişi vardı.

Tamalane bariz bir gücenmişlikle döndü. "Dortujla'dan haber alır almaz sana bildireceğiz dedik ya!"

“Sadece sordum, Tam. Sadece sordum.”

Odrade uysal bir tavırla Tamalane’in peşinden gidip aprona girdi. *Aklımdan geçenleri takip etmeli, orada beliren her düşünceyi sorgulamalıyım.* İnsanın aklına durup dururken takılan düşüncelerin bir sebebi olurdu hep. Bene Gesserit öğretisinin bir parçasıydı bu, Bellonda’nın Odrade’ye sık sık anımsattığı gibi.

Odrade birden Bene Gesserit öğretilerinden bıktığını fark edince şaşırdı.

Böyle şeylerle bir kez de Bell ilgilensin!

Artık serbest olmanın, etrafındaki akıntılara bir bataklık ışı-
ğı gibi tepki vermenin vaktiydi.

Deniz Çocuğu akıntıları iyi bilirdi.

Zaman kendi kendini saymaz. İnsanın bunu anlaması için herhangi bir döngüye bakması yeterlidir.

—II. LETO (TİRAN)

Haham, “Bak! Bak ne hale düştük!” diye sızlandı. Soğuk, kıvrık zeminde bağdaş kurmuş oturuyordu; başına örtmüş olduğu dua şalı, yüzünü neredeyse tamamen gizliyordu.

İçinde bulunduğu loş odadaki küçük makine sesleri kendini zayıf hissetmesine yol açıyordu. O sesler kesilsindi artık!

Haham’ın karşısında duran Rebecca’nın elleri belindeydi, yüzünde de bezginlik ve sıkıntı vardı.

“Öyle karşımda dikilip durma!” dedi Haham. Başını kaldırıp şalın altından Rebecca’ya baktı.

Rebecca, “Sen bile umutsuzluğa kapılırsan biz ne yapalım?” diye sordu.

Rebecca’nın ses tonu karşısında sinirlenen Haham’ın bu istenmedik histen kurtulması biraz zaman aldı.

Bana akıl vermeye cüret mi ediyor? Ama bilgiler bilginin yabani otlardan bile gelebileceğini söylemez mi? Ürpererek derin derin iç geçiren Haham şalı omuzlarına indirdi. Rebecca ayağa kalkmasına yardım etti.

Haham, “Bir yok-oda,” diye mırıldandı. “Burada şeyden saklanıyoruz...” Bakışlarını kaldırıp karanlık tavanda gezdirdi. “Burada bile adını söylemesek daha iyi.”

“Ağza alınmaz şeyden saklanıyoruz,” dedi Rebecca.

“Kapıyı Hamursuz Bayramı’nda bile açık bırakamayız,” dedi Haham. “Yabancılar nasıl girecek?”

“Bazı yabancıları istemiyoruz,” dedi Rebecca.

“Rebecca.” Haham başını eğdi. “Sen tam bir imtihan ve baş belasısın. Gizli İsrail’in bu küçük hücresinde saklanmanı kabul ettik çünkü şunu anlıyoruz ki...”

“Öyle konuşmayı kes! Bana neler olduğunu hiç anlamıyorsunuz. Baş belasıyım ha?” Rebecca, Haham’a doğru eğilerek

yaklaştı. “Bütün o geçmiş hayatlarla bağlantı kurarken bir yandan da insanlığımı korumaya çalışıyorum.”

Haham irkilerek geri çekildi.

“Yani artık bizden değilsin, öyle mi? Bene Gesserit mi oldun?”

“Bene Gesserit olursam anlarsın. Kendime baktığımda kendime baktığımı görürsün.”

Haham kaşlarını çatı. “Ne diyorsun?”

“Bir ayna neye bakar, Haham?”

“Hımmmm! Şimdi de bilmeceler.” Ama adamın ağız kenarları hafif bir gülümsemeyle titredi. Gözlerinde tekrar kararlı bir ifade belirdi. Odada etrafına bakındı. Burada tam sekiz kişiydiler... Bu mekân için fazla kalabalıktilardı. *Bir yok-oda!* Buranın inşası çok zor olmuştu; kaçak getirilen parçalarla, yavaş yavaş yapılmıştı. Öyle küçüktü ki. Uzunluğu on iki buçuk metreydi. Haham bizzat ölçmüştü. Mekânın şekli, yan yatmış antik bir fiçıyı andırıyordu; orta kısmı oval, uçlarıysa yarıküre şeklindeydi. Tavan Haham’ın başının en fazla bir metre yukarısındaydı. Buranın ortadaki, en geniş kısmı sadece beş metreydi; zeminle tavanın kıvrık olması içeriyi daha da dar gösteriyordu. Kurutulmuş gıdalar ve geri kazanılan su. Bunlarla beslenmek zorundaydılar... Stokları ne kadar süre yeterdi? Bulunmazlarsa belki bir SY. Haham buranın emniyetli bir yer olduğuna inanmıyordu. Makinelerden gelen şu tuhaf sesler.

Bu çukura akşamüstü girmişlerdi. Artık yukarıda hava karmış olmalıydı. Haham’ın halkının geri kalanı neredeydi peki? Bulabildikleri yere sığınıyor, eski borçların ve geçmişte yaptıkları hizmetlerin karşılığını almaya çalışıyorlardı. Bazıları kurtulacaktı. Belki de buradakilerden daha uzun yaşayacaklardı.

Yok-odanın girişı, yanında bağımsız baca olan bir kül çukurunun altında gizliydi. Bacanın metal kolonlarındaki ridulyan kristali şeritleri dışarının gözlenebilmesini sağlıyordu. Küller! Odada hâlâ yanık kokusu vardı, küçük geri dönüşüm odasın-

dan da lağım kokusu gelmeye başlamıştı şimdiden. İçerisi kenef gibi kokuyordu!

Haham'ın arkasından birisi yanaştı. "Arayıcılar gidiyor. Gelişlerini vaktinde haber aldığımız için şanslıyız."

Konuşan Joshua'ydı; bu odayı yapan kişiydi. Kısa boylu, zayıf bir adamdı; üçgen yüzü, sivri çenesine doğru inceliyordu. Siyah saçı geniş alnına düşmüştü. Adamın birbirinden epey ayırık duran kahverengi gözlerinin etrafa düşünceli, içe kapanık bir ifadeyle bakması Haham'a güven vermiyordu. *Böyle konularda bu kadar çok şey bilmek için fazla genç görünüyor.*

"Gidiyorlar demek," dedi Haham. "Ama geri gelecekler. O zaman, şanslı olduğumuzu düşünmeyeceksin."

"Çiftliğin bu kadar yakınında saklandığımızı tahmin etmezler," dedi Rebecca. "Aslında yağmaya geldiler."

"Bene Gesserit'i dinleyin," dedi Haham.

"Haham." Joshua onu azarlıyordu! "Kutsanmışların, başkalarının kusurlarını kendilerinden bile gizleyenler olduğunu defalarca söyleyen siz değil miydiniz?"

"Herkes öğretmen olmuş!" dedi Haham. "Şimdi ne olacağını kim söyleyecek peki?"

Fakat Joshua'nın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. *Bana acı veren şey bu kaçış. Küçük diyasporamız. Ama Babil'den kaçıp dağılıyor değiliz. Bir... Bir siklon sığınağında saklanıyoruz!*

Bunu düşününce sakinleşti. *Siklonlar geçip gider.*

"Yemek işinden kim sorumlu?" diye sordu. "Yiyecek bölüşümünü şimdiden yapmamız gerek."

Rahatlayan Rebecca iç geçirdi. Haham büyük değişimlere gelemezdi... Ya fazla duygusal ya da fazla mantıklı olurdu. Fakat kendini toplamıştı. Birazdan entelektüel moduna geçecekti. Bunu da törpülemek gerekecekti. Artık etrafa Bene Gesserit farkındalığıyla bakan Rebecca insanları farklı bir gözle görüyordu. *Biz Yahudilerin alınganlığı. Şu entelektüellerin haline bak!*

Rahibeler Birliği'ne özgü bir düşünceydi bu. Düşünsel başarılarla fazla güvenmenin birçok kötü tarafı vardı. Rebecca içindeki Lampadaslıların sunduğu onca kanıtı görmezden ge-

lemezdi. Ne zaman kararsızlığa kapılacak olsa Sözcü kanıtları tekrar gösteriyordu.

Rebecca bellek hayallerine dalmaktan neredeyse hoşlanır olmuştu. Geçmişini bilmek, kendi geçmişini reddetmeye zorluyordu onu. İnanmaya zorlandığı pek çok şeyin saçmalık olduğunu görüyordu şimdi. Efsaneler, vehimler, son derece çocukça davranış itkileri.

“Tanrılarımız bizimle birlikte olgunlaşmalı.”

Rebecca gülümsemesini bastırdı. Sözcü bunu sık sık yapıyordu... Onu dostça dürtüklüyordu, bunu takdir edeceğini bilerek.

Joshua cihazlarının başına geri dönmüştü. Rebecca birisinin yiyecek listesini gözden geçirdiğini gördü. Haham bunu her zamanki sakinliğiyle izliyordu. Diğerleri odanın karartılmış ucundaki yataklarda, üzerlerine battaniye çekmiş uyuyorlardı. Rebecca bütün bunları görünce işlevinin ne olması gerektiğini anladı. *Bizi can sıkıntısından kurtar.*

“Oyuncubaşı mı?”

Daha iyi bir önerin yoksa bana kendi halkımı anlatmaya kalkma, Sözcü.

Rebecca bu içsel konuşmalar hakkında ne derse desin, tüm parçaların birbiriyle bağlantılı olduğu kesindi... Geçmiş bu odayla, bu odaysa Rebecca'nın sonuçlara dair tahminleriyle bağlantılıydı. Bene Gesseritlerin büyük bir armağanıydı bu. *“Geleceği” düşünme. Kader mi? Doğuştan sahip olduğun özgürlük ne oluyor peki?*

Rebecca kendi doğumuna yeni bir açıdan bakmaya başlamıştı. Doğmakla, bilinmeyen bir kadere doğru yolculuğa çıkmıştı. Öngörülmeyen tehlikeler ve hazlarla dolu bir yolculuğa. Şimdi de, bir nehir dönemecinde saldırganlar çıkmıştı karşısına. Bir sonraki dönemde de bir şelale ya da huzur verici, güzel bir arazi çıkabilirdi. Kâhinliğin büyümlü cazibesi buydu işte; Muad'Dib ile Tiran oğlunu cezbederek tuzağa düşüren buydu. *Kâhin olacakları bilir!* Lampadaslılar, Rebecca'ya kâhin aramayı öğretmişlerdi. Bilinenler bilinmeyenlerden daha can sıkı-

cı olabilirdi. Yeni anların hoşluğu sürprizlerinden gelirdi. Haham bunu anlayabiliyor muydu?

“Şimdi ne olacağını kim söyleyecek bize?” diye soruyor.

İstediğin bu mu, Haham? Duyacakların hoşuna gitmeyecek. Bunu garanti ederim. Kâhin konuştuğu anda, geleceğin geçmişinin aynısı olacak. Nasıl da sıkıntıdan patlayacaksın. Hiçbir şey yeni olmayacak, asla. O ifşa anında her şey eskiyecek.

“Ama istediğim bu değildi!” dediğini duyar gibiyim.

Hiçbir gaddarlık, hiçbir vahşet, hiçbir huzurlu mutluluk ya da coşkulu sevinç senin için beklenmedik olmayacak. Tıpkı tüneline ilerleyen bir tüp tren gibi, hayatın ölüm anına doğru hızla ilerleyecek. Vagonun içinde kendini güve misali yanlara vuracak, kadere seni serbest bırakmasını söyleyeceksin. “Bir büyü gerçekleşsin ve tüpün yönü değişsin. Yeni bir şeyler olsun! Gördüğüm korkunç şeyler gerçek olmasın!”

Rebecca birden Muad’Dib’in bu acıyı çektiğini anladı. Muad’Dib dualarını kime mırıldanmıştı acaba?

“Rebecca!” Haham onu çağırıyordu.

Rebecca onun yanına gitti: Haham şimdi Joshua’nın yanında duruyor, adamın cihazlarının yukarısındaki küçük projeksiyona bakıyordu; projeksiyonda, odanın dışındaki karanlık dünya görülüyordu.

“Fırtına geliyor,” dedi Haham. “Joshua kül çukurunun sertleşip beton gibi olacağını söylüyor.”

“Bu iyi,” dedi Rebecca. “Yok-odayı buraya yapmamızın, girerken de çukurun kapağını açık bırakmamızın sebebi buydu zaten.”

“Ama nasıl dışarı çıkacağız?”

“Bunun için gerekli aletlerimiz var,” dedi Rebecca. “Olmasaydı bile ellerimizle kazabilirdik.”

Missionaria Protectiva'ya rehberlik eden başlıca kavramlardan biri: Kitleleri amaca uygun şekilde yönlendirmek. Ne de olsa, inancımız şudur ki tartışmanın hedefi gerçeğin doğasını değiştirmek olmalıdır. Böyle meselelerde kaba kuvvetten çok erk kullanmayı yeğleriz.

—Koda

Duncan Idaho hayaller görmeye ve Saygın Anaların davranış tarzını anlamaya başladığından beri, yok-gemideki yaşantısını tuhaf bir oyun olarak görür olmuştı. Teg'in oyuna katılması aldatici bir hamleydi; yeni bir oyuncunun katılmasından ibaret değildi.

Idaho bu sabah konsolunun başında dururken bir şey fark etti: Gammu'daki Bene Gesserit Kalesi'nde geçirdiği gulâm çocukluğu (o sıralar yaşlı Başar, Silahtar-Muhafızlık görevindeydi) ile bu oyunda fark ettiği unsurlar arasında paralellikler vardı.

Eğitim. Bu o zaman da şimdiki gibi önemli bir konuydu. Ve muhafızlar; yok-gemideki varlıkları pek hissedilmese de daima oradaydılar, tıpkı Gammu'da olduğu gibi. Veya dekorlara uydu-rularak ustaca gizlenmiş casus cihazları. Idaho, Gammu'dayken onlardan gizlenmekte ustalaşmıştı. Buradaysa Sheeana'nın yardımıyla bu işi bir sanata dönüştürmüştü.

Etrafındaki faaliyetler azalmıştı; arka plandan gelen hafif sesler duyuyordu, o kadar. Muhafızlar silah taşımıyordu. Gerçi çoğu Rahibe Ana ve birkaç ileri düzey çömezdi. Silaha ihtiyaç-ları olacağına inanmıyorlardı.

Yok-gemideki birtakım şeyler özgürlük yanılsamasına katkıda bulunuyordu, özellikle de geminin boyutu ve karmaşıklığı. Büyük bir gemiydi bu; Idaho ne kadar büyük olduğunu kestiremiyordu fakat pek çok kat ve bin adımdan uzun koridorlar görmüştü.

Tüpler ve tüneller, içinde süspansörlü podlarla seyahat edilen erişim boruları, kaydırma olukları ve asansörler, yuvarlak kapıları tıslayarak açılan (veya kapalı kalan: *Yasak!*) geniş kori-

dorlar... Yok-gemi, Idaho'nun bütün bunlarla birlikte hafızasına kaydedip orada kendine mal ettiği, kendisi için muhafızlar için olduğundan çok farklı bir şekilde özel olan bir yerdi.

Gemiye bu gezegene getirmek ve işler halde tutmak için harcanan enerji büyük bir yatırımdı. Rahibeler Birliği giderleri sadece mali açıdan hesaplamazdı. Bene Gesserit hazinedarları sadece parayla ilgilenmezdi. Solari gibi para birimleri onlar için önemli değildi. Onlar kendi halklarına, yiyeceğe, kimi zaman yüzlerce yıl sonra getirisi olacak mevduatlara yatırım yapardı; yatırımların geri dönüşü genellikle aynı türden olurdu... Materyal ve sadakat.

Bize borcunu öde, Duncan! Vakti geldi!

Bu gemi bir hapishaneden ibaret değildi. Duncan birkaç mentat çıkarımı yapmıştı. Asal: Burası Rahibe Anaların laboratuvarıydı; burada yok-gemilerin insan duyularını yanıltabilme özelliğini ortadan kaldırmanın yolunu arıyorlardı.

242 *Bu yok-gemi bir oyun tahtası... Tam bir bulmaca; içinde onca kişi var. Koca bir yok-gemiye sırf üç tutsak için mi çalıştırıyorlar? Hayır. Başka sebepler de olmalı.*

Oyunun gizli kuralları vardı ve Idaho bazılarını ancak tahmin edebilirdi. Fakat Sheeana'nın oyuna katılması rahatlatıcı olmuştu. *Onun da kendi planları olduğunu biliyordum. Saygın Ana tekniklerini uygulamaya başlamasından belliydi. Öğrencilerim kendilerini geliştiriyor!*

Sheeana, Murbella hakkında mahrem bilgiler ve çok daha fazlasını istiyordu... Idaho'nun çoklu hayatları boyunca tanıdığı insanlara, özellikle de Tiran'a dair anılarını istiyordu.

Ben de Bene Gesseritler hakkında bilgi istiyorum.

Rahibeler Birliği, onun faaliyetlerini asgari düzeyde tutmaya özen gösteriyordu. Canının sıkılmasına yol açarak, mentat yeteneklerini geliştirmeye zorluyorlardı onu. Idaho geminin dışında var olduğunu sezdiği büyük problemin merkezinde değildi. Odrade sorduğu sorular aracılığıyla, müşkülâtlarına dair ipuçları veriyordu bazen... O zaman da Idaho iyice meraklanıyordu.

Bunlar yeni önermeler için yeterli miydi? Hayır, Idaho kon-

solunun vermeyi reddettiği birtakım verilere ulaşamadığı sürece hayır.

Lanet olsun, bu onun da problemiydi! Onların kutusunun içindeki bir kutudaydı. Topluca kapana kısılmışlardı.

Odrade bir hafta önce bir ikindi vakti bu konsolun yanında durup, Rahibeler Birliği'nin veri bankalarının Idaho'ya "tamamen açık" olduğunu, iyi huylu bir şekilde söylemişti. Tam şu-rada durmuştu... Sırtı tezgâha dönük halde, oraya hafifçe yaslanarak, kollarını göğsünde kavuşturarak. Yetişkin Miles Teg'e olan benzerliği tekinsiz geliyordu bazen. Konuşurken ayakta durma ihtiyacı (içtepi miydi?) bile aynıydı. O da koltuk-köpekleri sevmiyordu.

Idaho, Odrade'nin saik ve planlarına dair çok az şey bildiğinin farkındaydı. Fakat onlara güvenmiyordu. Gammu'dan sonra hayır.

Onu yem olarak kullanmışlardı. Dune'la aynı kaderi paylaşmadığı, cansız bir kabuğa dönüşmediği için şanslıydı. Bene Gesseritler tarafından kullanılıp atılmış bir kabuğa.

243

Idaho böyle sıkıntı verici düşüncelere kapılınca konsol koltuğuna çökmeyi yeğlerdi. Bazen burada saatlerce, kımıldamadan otururdu; geminin zengin veri bankalarına ulaşmak gibi karmaşık bir işin yolunu bulmaya çalışırdı. Sistem, içine giren insanları tanıyabiliyordu. *Demek ki otomatik monitörleri var.* Sistem kimin konuştuğunu, komut verdiğini, yönetimi bir süreliliğine devraldığını bilmek zorundaydı tabii.

Uçuş devreleri, kilitleri açma çabalarımı engelliyor. Bağlantı mı kesiliyor? Idaho'nun muhafızları öyle demişti. Fakat geminin devrelere kimin eriştiğini saptama yöntemi... Idaho işin kilit noktasının bu olduğunu biliyordu.

Sheeana yardım eder miydi? Ona fazla güvenmek tehlikeli bir kumar olurdu. Sheeana kimi zaman, Idaho'nun panelinden onu izlerken Odrade'yi hatırlatıyordu. *Sheeana, Odrade'nin öğrencisiydi.* Tokat etkisi yapan bir anıydı bu.

Idaho'nun gemi sistemlerini nasıl kullandığıyla neden ilgileniyorlardı? Sanki bunu sormaya gerek varmış gibi!

Idaho buradaki üçüncü senesinde, kendi anahtarlarını kullanarak sistemin onun için veri saklamasını sağlamıştı. Sürekli gözetleyen iletişim-gözlerini aldatmak için her şeyi göz önünde yapmıştı. Daha sonra erişmek üzere veri girişlerini gizlememiş ama şifreli mesajlar eklemişti. Bu bir mentat için kolaydı ve genellikle gemi sistemlerinin potansiyellerini keşfetmekte kullanılan bir numaraydı. Idaho ayrıca verilerine bubi tuzakları yerleştirmişti; kendisinden habersiz erişim sağlamaya çalışan olursa veriler geri kazanılamayacak şekilde silinecekti.

Bellonda onun bir haltlar karıştırdığından şüphelenmişti fakat onu bu konuda sorguya çektiğinde Idaho sadece gülümsemişti.

Geçmişimi gizliyorum, Bell. Gulâm olarak yaşadığım seri hayatları... Hepsini, ta gulâm olmadığım o ilk hayatıma dek. O deneyimlere dair mahrem şeyler anımsıyorum: Dokunaklı anılar için bir çöplük.

244

Şimdi konsolun başındayken karmaşık hisler içindeydi. Hapis hayatı yaşamaktan bunalmıştı. Hapishanesi ne kadar büyük ve konforlu olursa olsun, yine de hapishaneydi. Denese büyük ihtimalle kaçabileceğinin uzun süredir farkındaydı fakat içinde bulundukları müşkülâtle ilgili giderek daha çok şey öğrenmesi ve Murbella sebebiyle buna kalkışmıyordu. Muhafızlar ve bu korkunç gemi tarafından temsil edilen karmaşık sistem kadar, kendi düşüncelerinin de tutsağı olduğunu hissediyordu. Yok-gemi bir araçtı tabii. Bir aletti. Tehlikeli bir evrende görünmeden hareket etmenin bir yoluydu. Kendini ve niyetlerini kâhinlerden bile gizlenmenin bir yöntemiymi.

Çoklu hayatlarında çeşitli beceriler biriktirmiş olan Idaho, etrafına hem sofistike hem de naif biri olarak bakıyordu. Mentatlar naifliklerini beslerdi. Bir şeyi bildiğini düşünmek, kendini körleştirmenin kesin bir yoluydu. Öğrenme kapasitesini yavaş yavaş azaltan şey büyümek değil, “bilinen şeylerin” artmasıydı (mentatlara bu öğretilirdi).

Rahibeler Birliği’nin Idaho’nun kullanımına sunduğu yeni veri kaynakları (onlara güvenebilirse eğer) yeni sorular doğur-

muştı. Dağılış sırasında Saygın Analara karşı direniş nasıl örgütlenmişti? Saygın Analar nasıl Bene Gesseritleri avlıyorsa, onları da avlayan gruplar (Idaho çok güçlü olduklarından şüpheliydi) vardı besbelli. Hatta Gammu'daki kanıtlara göre (kabul edilirlerse tabii) onları öldürebiliyorlardı da.

Futarlar ile Bakıcılar mı? Idaho mentat çıkarımına girdi: İlk Dağılış sırasında bir grup Tleilaxlı genetik bilimiyle uğraşmıştı. Idaho'nun hayalinde gördüğü o iki kişi: Futarları yaratan onlar mıydı? O çift, Yüz Dansçıları olabilir miydi? Tleilax Efendileri'nden bağımsız? Dağılış'ta pek çok şey değişmişti.

Lanet olsun! Idaho'nun daha çok veriye, daha zengin kaynaklara ihtiyacı vardı. Elindeki kaynaklar çok yetersizdi. Konsolu sınırlı bir amaca hizmet eden bir araçtı; daha büyük talepleri karşılayacak hale getirilebilirdi fakat Idaho'nun elinde bunu gerektirecek bir şey yoktu. Adımlarını bir mentat olarak atıp buradan çıkmalıydı!

Elim kolum bağlandı ve bu bir hata. Odrade bana güvenmiyor mu? O bir Atreides, kahrolasica! Ailesine ne borçlu olduğumu biliyor.

245

Kaç hayat yaşadım, şu borç bitmek bilmedi!

Sabırsızlandığını biliyordu. Birden zihni buna odaklandı. Bir mentatın sahipsizlanması bir keşfin eşiğinde olduğunu gösterirdi! *Bir Asal Çıkarım'ın!* Teg hakkında ona söylemedikleri bir şey olabilir miydi?

Sorular! Idaho'nun aklından sorulmamış sorular geçip duruyordu.

Yeni bir perspektife ihtiyacım var! Bu illa uzaklık meselesi olmayabilirdi. İnsan bazen bulunduğu noktadan da perspektif kazanabilirdi; bütün iş doğru soruları sormaktı.

Idaho kayıp parçaların Bene Gesseritlerin deneyimlerinde (hatta belki de Bell'in üstüne titreyerek koruduğu Arşivlerinde) gizli olduğunu seziyordu. Bell de bunun farkındaydı mutlaka! O da mentattı; bu anın ne kadar heyecan verici olduğunu anlıyor olmalıydı. Idaho'nun düşünceleri mozaik taşları gibiydi; mozağin parçalarının çoğu elindeydi ve yerine konulmaya hazırdı. Mesele çözümler bulmak değildi.

Idaho ilk mentat öğretmenin gür sesini duyabiliyordu: “Sorularını birbirleriyle dengele; sonra elindeki geçici verileri terazinin bir kefesine koy. Çözümler mutlaka dengesizlik yaratır. Dengesizlikler de aradığın şeyi ortaya çıkarır.”

Evet! İnce sorularla dengesizliğe ulaşmak mentatlara özgü bir jonglör gösterisiydi.

Murbella geçen gece bir şey demişti... Neydi? Onun yatağında daydılar. Idaho tavana izdüşürülmüş saati gördüğünü hatırladı: 9:47. *O izdüşüm enerji harıyor*, diye düşünmüştü.

Zamanın dışına çıkarılmış bu dev gemide akan gücü hissedebiliyordu neredeyse. O sürtünmesiz işleyen makinelerin yarattığı taklitçi varoluşu hiçbir cihaz doğal arka plandan ayırt edemezdi. Gerçi gemi şimdiki gibi bekleme modundayken çıplak gözle görülebilir, ancak kâhinlerden gizlenebilirdi.

Idaho'nun yanındaki Murbella: O da başka türden bir güçtü... İkisi de onları bir araya getirmeye çalışan gücün farkındaydı. O karşılıklı çekime direnmek öyle çok enerji tüketiyordu ki! Cinsel çekim giderek güçleniyordu.

Murbella konuşuyordu. Evet, işte buydu. Murbella kendini analiz ediyordu tuhaf bir şekilde. Hayatına yeni bir olgunlukla, bir Bene Gesserit gibi yaklaşıyordu... Bilinci yükselmişti ve içinde büyük bir gücün oluştuğuna emindi.

Idaho bu Bene Gesserit değişimini her fark edişinde hüzünlüyor. *Ayrılma vaktimiz giderek yaklaşıyor.*

Ama Murbella konuşuyordu. “O (Odrade'den genellikle ‘o’ diye bahsederdi) sana olan sevgimi analiz etmemi söyleyip duruyor.”

Idaho bunu anımsayınca, o anıyı zihninde yeniden oynattı.

“Aynı yaklaşımı bende de denedi.”

“Ne diyorsun peki?”

“*Odi et amo. Excrucior.*”³

Murbella bir dirseğinin üstünde doğrulup Idaho'ya tepeden bakmıştı. “Hangi dil bu?”

³ Romalı lirik şair Gaius Valerius Catullus'un (MÖ 84-54) “Odi et amo” adlı şiirinden. -çn

“Leto’dan öğrendiğim çok eski bir dil.”

“Çevir.” Buyurgan. Murbella, Saygın Ana haline geri dönmüştü.

“O kadını seviyorum ve ondan nefret ediyorum. Acı çekiyorum.”

“Benden sahiden nefret mi ediyorsun?” Murbella inanamamıştı.

“Nefret ettiğim şey böyle elimin kolumun bağlı olması... *Kendimin efendisi olmamak.*”

“Elinden gelse beni terk eder miydin?”

“Karar zaman içinde, yavaşça oluşsun istiyorum. Kendi kararımı verebilmek istiyorum.”

“Taşlardan birinin hareket ettiremediği bir oyun bu.”

Murbella işte böyle demişti!

Bunları hatırlamak Idaho’yu sevindirmedi fakat uzun bir uykudan sonra gözleri açılıvermişti sanki. *Taşlardan birinin hareket ettiremediği bir oyun. Oyun. Yok-gemiye ve Rahibeler Birliği’nin burada yaptıklarını kendisi de öyle görüyordu.*

247

Başka şeyler de konuşmuşlardı.

“Bu gemi bizim özel okulumuz,” demişti Murbella.

Idaho ister istemez hemfikirdi. Rahibeler Birliği, onun ve rileri elekten geçirme ve elekte kalanları sergileme yeteneğini, mentatlığını geliştiriyordu. Idaho bunun sonunun nereye varabileceğini sezdiğinden korkuyor, içi kararıyordu.

“*Sinir kanallarını temizlersin. Gereksiz düşüncelerden ve faydasız gündüz düşlerinden kurtulursun.*”

Tepkilerini her mentatın kaçınması yönünde uyarıldığı o tehlikeli moda göre ayarlarsın. “Orada kendini kaybedebilirsin.”

Öğrenciler bitkisel hayata girmiş mentatları görmeye götürülürdü; bu “başarısız mentatlar” sırf işin tehlikesini göstermek için sağ tutulurdu.

Ama ne büyük bir cazibesi vardı. O modun gücünü hissedebiliyordunuz. *Gizli saklı hiçbir şey yok. Her şey biliniyor.*

Idaho korku duyarken Murbella yatakta ona doğru dön-

müştü; Idaho cinsel gerilimin patlama noktasına yaklaştığını hissetmişti.

Daha değil. Daha değil!

İkisinden biri bir şey daha demişti. Neydi? Idaho o sırada, mantığın sınırlarını Rahibeler Birliği'nin saiklerini anlamak için bir araç olarak kullanmayı düşünmekteydi.

Murbella, "Onları analiz etmeye sık sık çalışıyor musun?" diye sormuştu.

Idaho'nun aklından geçenleri okurcasına, böyle bir soru sorması ne tuhaftı. Fakat Murbella zihin okuma yeteneği olduğunu inkâr etmişti. "Sadece senin zihnini okuyabiliyorum, gulâmım. Sen benimsin, biliyorsun."

"Tersi de geçerli."

"Evet." Şakalaşır gibi konuşsalar da böyle yapmakla daha derin ve çapraşık bir şeyin üstünü örtüyorlardı aslında.

İnsan psişesini analiz ederken düşülebilecek bir hata vardı; Idaho bunun ne olduğunu söylemişti. "Kendi davranışlarının sebebini bildiğin düşüncesi, sıra dışı davranışlar için her türden bahaneyi sunar sana."

Sıra dışı davranışlar için bahaneler! Bu da Idaho'nun mozağinin bir parçasıydı. Oyunun dahası da vardı fakat bu seferki fişler suçluluk duygusu ve suçlamaktı.

Murbella sesli düşünürcesine konuşmuştu: "Hemen her şeyi bir travmayla gerekçelendirmek mümkün sanırım."

"Koca gezegenleri yakmak gibi şeyler de buna dahil mi?"

"Öyle bir şey yapmak zalimce bir kararlılık gerektirir. O, seçimlerde kararlı olmanın psişeyi güçlendirdiğini ve insana stresli anlarda destek olacak bir kimlik hissi kazandırdığını söylüyor. Buna katılıyor musun, mentatım?"

Idaho, "Bu mentat senin değil," diye fısıldamıştı. Sesinde sertlik yoktu.

Murbella gülerek başını tekrar yastığa koymuştu. "Rahibelerin bizden ne istediğini biliyor musun, mentatım?"

"Çocuklarımızı istiyorlar."

“Ah, bundan çok daha fazlasını. Düşlerini kendi rızamızla paylaşmamızı istiyorlar.”

Mozaiğin bir başka parçası!

Fakat Bene Gesseritler dışında o hayali bilen kim vardı? Rahibeler aktrislerdi; sürekli rol yapar, gerçek yüzlerinin pek azını sergilerlerdi. Gerçek benliklerini duvarlarla çevreler ve ancak gerektiği kadarını gösterirlerdi.

Murbella, “Niye o eski tabloyu elinde tutuyor?” diye sormuştu.

Idaho karın kaslarının kasıldığını hissetmişti. Odrade ona yatak odasındaki o tablonun holokaydını getirmişti. *Vincent Van Gogh tarafından yapılmış, Cordeville’de Saz Damlı Evler adlı tablo.* Odrade yaklaşık bir ay önce, Idaho’yu gecenin bir vakti bu yatakta uyandırarak o holokaydı göstermişti.

“Beni insanlığa bağlayan şeyi sormuştun... İşte.” Holoyu Idaho’nun uykulu gözlerinin önüne getirmişti. Idaho doğrulup o şeye bakarken, neler olduğunu anlamaya çalışmıştı. Odrade’nin nesi vardı? Sesi öyle heyecanlı çıkıyordu ki.

Odrade holoyu Idaho’ya verdikten sonra odanın tüm ışıklarını açmıştı; böylece odada katı ve belirgin nesneler belirmişti... Her şey bir yok-gemide bekleneceği üzere biraz mekanik bir havaya bürünmüştü. Murbella neredeydi? Birlikte uykuya dalmışlardı.

Idaho holoya odaklanınca, ondan tuhaf bir şekilde etkilenmişti; sanki kendisini Odrade’ye bağlayan bir şeydi. *Odrade’yi insanlığa bağlayan şey mi?* Idaho’nun ellerindeki holo soğuktu. Odrade holoyu ondan alıp yandaki komodeye diklemesine koymuştu. Idaho holoya bakarken Odrade bir sandalye bulup Idaho’nun başının yanına oturmuştu. Neden oturmuştu? Bir şey onu Idaho’nun yakınında olmaya itmişti!

Birlikte o tablo kopyasına bakarlarken Odrade yanağını Idaho’nunkine yaklaştırarak, “Eski Dünya’da, bir deli tarafından çizildi,” demişti. “Baksana! Ressam insani bir ânı yakalamış.”

Bir peyzajda mı? Evet, lanet olsun. Odrade haklıydı.

Idaho holoya bakakalmıştı. *O muhteşem renkler!* Sadece renkler de değildi. Tablonun bütünü.

“Çağdaş ressamların çoğu, o adamın bu tabloyu yaratış tarzına gülerlerdi,” demişti Odrade.

Ben o tabloya bakarken susamaz mıydı?

“Mutlak kaydediciye dönüşmüş bir insanın eseri bu,” demişti Odrade. “Sınırları zorlayan bir kişinin farkındalığının odaklandığı insan elinin, insan gözünün, insan özünün eseri.”

Sınırları zorlamak! Bu da mozağin bir parçasıydı.

“Van Gogh bunu en ilkel araçlar ve materyallerle yapmıştı.” Odrade’nin sesi neredeyse sarhoş gibi çıkıyordu. “Bir mağara adamının bile tanıyabileceği pigmentlerle! Kendi elleriyle yapabileceği bir kumaşın üstüne. Kullandığı aletler, kürk ve dal parçalarından bizzat yapabileceği şeylerdi.”

Holonun yüzeyine dokunmuştu; parmağının gölgesi, uzun ağaçların üstüne düşmüştü. “Kültür seviyesi günümüz standartlarına göre düşüktü fakat yarattığı eseri görüyor musun?”

Idaho bir şey söylemesi gerektiğini hissetmişti fakat edecek laf gelmemişti aklına. Murbella neredeydi? Neden burada değildi?

Odrade geri çekilmişti ve sonraki sözleri Idaho’nun içine dağlanmıştı.

“Bu tablonun verdiği mesaj şu: Ondan ne kadar sakınmaya çalışırsak çalışalım insanların arasında *belirecek* olan çılgınca şeyi, eşsizliği bastıramazsın.”

Idaho bakışlarını holodan güçlkle ayırıp, konuşan Odrade’nin dudaklarına bakmıştı.

“Vincent, Dağılış’a giden yoldaşlarımız hakkında önemli bir şey söyledi bize.”

Binlerce yıl önce ölen o ressam mı? Dağılış hakkında mı?

“O gidenler hayal bile edemeyeceğimiz şeyler yaptılar ve yapmaktalar. Çılgınca şeyler! O patlamalı Dağılış’a öyle çok insan çıktı ki bunun aksi mümkün değildi zaten.”

Murbella, Odrade’nin arkasından odaya girmişti; yalınayak-

tı ve üstündeki beyaz, yumuşak bornozun kuşağını bağlıyordu. Saçı ıslaktı. Duşa gitmişti demek.

“Başrahibe Ana?” Murbella’nın sesi uykuluydu.

Odrade tamamen dönmeden, omzunun üstünden konuşmuştu: “Saygın Analar her türlü çılgınca şeyi öngörüp kontrol edebileceklerini sanıyor. Ne saçma. Daha kendi çılgınlıklarını bile kontrol edemiyorlar.”

Murbella yatağın ayakucuna gelip, soran gözlerle Idaho’ya bakmıştı. “Sohbetinizi böldüm galiba.”

“Denge, anahtar budur,” demişti Odrade.

Idaho dikkatini Başrahibe Ana’dan ayırmamıştı.

“İnsanlar tuhaf zeminlerde dengelerini koruyabilir,” demişti Odrade. “Öngörülemez zeminlerde bile. Buna ‘ayak uydurmak’, ‘tempoya uymak’ denir. Büyük müzisyenler bunu bilir. Çocukken Gammu’da izlediğim sörfçüler de biliyordu. Bazı dalgalar seni üstünden atar ama buna hazırlıklısıdır. Tekrar yukarı çıkar ve bir kez daha dalganın üzerinde süzölmeye başlarsın.”

Idaho açıklama getiremediği bir sebepten dolayı, Odrade’nin söylediği başka bir şeyi düşündü: “Bizim tavan arası depolarımız yoktur. Her şeyi geri dönüşümden geçiririz.”

Geri dönüşüm. Çember. Çemberin parçaları. Mozağin parçaları.

Idaho rastgele ava çıkmıştı, oysa bunu yapmamalıydı. Men-tat tarzı değildi bu. Fakat geri dönüşüm... Demek ki Diğer Bellekler tavan arası depoları değil, Bene Gesseritlerin geri dönüşüm olarak gördüğü bir şeydi. Bu da kendi geçmişlerini ancak onu değiştirip yenilemek için kullandıkları anlamına geliyordu.

Tempoya uymak.

Müzik dinlemediğini iddia eden biri için tuhaf bir göndermeydi.

Idaho bunları hatırlarken zihnindeki mozaïği hissetti. Mozaik karmakarışık olmuştu. Parçaların hiçbiri birbirine uymuyordu. Rastgele saçılmışlardı; yan yana hiçbir şey ifade etmez gibiydiler.

Ama ediyorlardı!

Idaho'nun hafızasında Başrahibe Ana konuşmaya devam etti. *Dahası da var demek.*

“Bunu bilen insanlar için özüne iner,” dedi Odrade. “Yapmakta olduğun şeyi düşünmemen gerektiği konusunda seni uyarırlar. Düşünürsen başarısız olursun. Sadece yaparsın!”

Düşünme. Yap. Idaho anarşi seziyordu. Odrade'nin sözleri, Idaho'nun mentatlık dışı yetilerini kullanmaya geri dönmesine yol açmıştı.

Bene Gesscrit numaracılığı! Odrade bunu kasıtlı olarak, etkisini bilerek yapıyordu. Idaho'nun bazen ondan yayıldığını hissettiği sevginin sebebi neydi? Odrade böyle davrandığı birinin iyiliğini cidden düşünüyor olabilir miydi?

Odrade gidince (Idaho onun çıktığını hayal meyal fark etmişti) Murbella yatağa oturup bornozun eteğini dizlerinin üstüne çekmişti.

252 *İnsanlar tuhaf zeminlerde dengelerini koruyabilir.* Idaho'nun zihninde hareketlilik: ilişkileri bulmaya çalışan mozaik parçaları.

Evrende yeni bir akım seziyordu. Hayalinde gördüğü o iki tuhaf insan bunun parçasıydılar. Sebebini açıklayamasa da bunu biliyordu. Bene Gesseritlerin iddiası neydi? “Modası geçmiş şeyleri ve eski inanışları değiştiririz.”

“Bana bak!” demişti Murbella.

Ses? Tam olarak değildi fakat Idaho, Murbella'nın bunu denediğine emindi şimdi; Murbella bu cadı numarasını ona öğrettiklerinden hiç bahsetmemişti.

Idaho, Murbella'nın yeşil gözlerindeki yabancı ifadeyi görünce onun eski yoldaşlarını düşündüğünü anlamıştı.

“Asla Bene Gesseritlere karşı kurnazlık etmeye kalkma, Duncan.”

İletişim-gözleri yüzünden mi öyle konuşuyordu?

Idaho emin olamıyordu. Son zamanlarda Murbella'nın gözlerindeki zekâ parıltılarının arttığını hissediyordu. Sanki Murbella'nın öğretmenleri onun zihnini balon gibi üfleyp şişiriyorlardı, tıpkı karnının içindeki yeni canla şişmesi gibi.

Ses! Murbella'ya ne yapıyorlardı?

Aptalca bir soruydu bu. Idaho ne yaptıklarını biliyordu. Onu elinden alıyor, bir Rahibe'ye dönüştürüyorlardı. *O artık sevgilim, muhteşem Murbella'm değil.* O her şeyi hesaplı yapan soğuk bir Rahibe Ana'ydı artık. *Bir cadı.* Bir cadıyı kim sevebilirdi ki?

Ben sevebilirim. Daima da seveceğim.

“Onlar insanı kör noktasından yakalayıp kendi emelleri için kullanır,” demişti Idaho.

Bu sözünün etkili olduğunu anlamıştı. Murbella uyanmış, tuzağı görmüştü. Kahrolası Bene Gesseritler öyle zekiydi ki! Murbella'yı kandırıp tuzağa çekmişlerdi; Idaho'ya bağlılık duymasına yol açan güç kadar çekici şeyleri biraz göstermişlerdi ona. Bu şekilde kandırıldığını anlayan bir Saygın Ana ancak hiddete kapılabilirdi.

Biz başkalarını tuzağa düşürürüz! Başkaları bizi tuzağa düşüremez!

Ama bunu yapan Bene Gesseritlerdi. Onlar ayrı bir kategorideydi. Saygın Anaların kız kardeşleri sayılırlardı bir bakıma. Bunu inkâr etmenin ne anlamı vardı ki? Hem Murbella onların yeteneklerine sahip olmak istiyordu. Gemi duvarlarının hemen ardında kendisini beklediğini sezdiği tam öğretiye kavuşmak, hapis hayatından kurtulmak istiyordu. Onu niye hâlâ hapis tuttuklarının farkında değil miydi peki?

Murbella'nın hâlâ tuzaklarında çırpındığını biliyorlar.

Murbella bornozunu çıkarıp yatağa girerek Idaho'nun yanına uzanmıştı. Temas etmemişti. Fakat vücudunu hissettirecek kadar yakındı; mesafeli olduğunu hissettiriyordu.

“İlk başta, onlar adına Sheeana'yı idare etmemi istiyorlardı,” demişti Idaho.

“Beni idare ettiğin gibi mi?”

“Seni idare mi ediyorum?”

“Bazen komedyen olduğunu düşünüyorum, Duncan.”

“Kendime gülemezsem işim bitmiş demektir.”

“Kendi soğuk esprilerine de gülüyor musun?”

“En çok onlara.” Idaho, Murbella'ya doğru dönüp kadının

sol memesini avuçlamıştı; avucunun altındaki meme ucunun sertleştiğini hissetmişti. “Hiç emzirilmedim, biliyor musun?”

“Bütün o hayatlarında hiç...”

“Tek bir kez bile.”

“Tahmin etmeliydim.” Murbella hafifçe gülümsemişti; birden kahkahayı basıp kucaklaşmışlardı... Kendilerini tutamıyor, katıla katıla gülüyorlardı. Sonra Murbella, “Lanet olsun; lanet olsun; lanet olsun,” demişti.

Kahkahaları dinen Idaho birbirlerinden zorla ayrılırlarken, “Kime lanet olsun?” demişti.

“Kim değil, ne. Kadere lanet olsun!”

“Kaderin umursadığını sanmıyorum.”

“Seni seviyorum ama düzgün bir Rahibe Ana olacaksam sevmemem gerek.”

Idaho, Murbella’nın kendine acımaya yaklaştığı böyle zamanlardan nefret ederdi. *En iyisi şakaya vurmak!* “Düzgün ne olabildin ki şimdiye kadar?” Murbella’nın hamilelik yüzünden şişmiş karnına masaj yapmıştı.

“Ben düzgün biriyim!”

“Seni yaratırken bu sözcüğü unutmuşlar.”

Murbella, Idaho’nun elini iterek uzaklaştırmış ve ona tepeden bakmak için doğrulmuştu. “Rahibe Anaların kimseyi sevmemesi gerekir.”

“Bunu biliyorum.” *Çektiğim acı belli oldu mu?*

Murbella da kendi dertleriyle fazlasıyla meşguldü. “Baharat İstirabı’nı yaşadığımda...”

“Sevgilim! Herhangi bir şekilde ıstırap çekmeni istemiyorum.”

“Ama nasıl kaçınabilirim ki? Bu yola baş koydum bir kere. Hızlanmamı isteyecekler çok yakında. O zaman çok hızlı gideceğim.”

Idaho sırtını dönmek istemişti fakat Murbella’nın gözleri onu olduğu yerde tutmuştu.

“Cidden, Duncan. Bunu hissedebiliyorum. Hamilelik gibi

bir bakıma. Bir noktadan sonra kürtaj fazla tehlikeli olur. Sonuna kadar gitmek gerekir.”

“Biz birbirimizi seviyoruz!” Idaho başka bir tehlikeyi düşünmeye zorlamıştı kendini.

“Ve onlar bunu yasaklıyor.”

Idaho yukarıdaki iletişim-gözlerine bakmıştı. “Gözlemciler bizi izliyor; sivri köpekdişleri var.”

“*Biliyorum. Şu an onlara hitaben konuşuyorum. Sana duyduğum sevgi bir kusur değil. Asıl kusur onların taş yürekliği. Saygın Analardan farkları yok!*”

Taşlardan birinin hareket ettirilemediği bir oyun.

Idaho bunu haykırmak istemişti fakat iletişim-gözlerinin ardındaki gözlemciler söylenenlerden fazlasını işiteceklerdi. Murbella haklıydı. Rahibe Anaları kandırabileceğini sanmak tehlikeliydi.

Tepeden bakan Murbella’nın gözlerinde gizlenen bir şey vardı. “Bir an amma tuhaf göründün.” Idaho, Murbella’nın gelecekte dönüşebileceği Rahibe Ana’yı görmüştü.

Bu düşünceyi aklından çıkar!

Idaho’nun anılarının tuhaflığını düşünmek Murbella’nın dikkatini dağıtırdı bazen. Idaho’nun önceki enkarnasyonları sebebiyle Rahibe Analara az çok benzediği kanısındaydı.

“Öyle çok kez öldüm ki.”

“Hatırlıyor musun?” Her seferinde aynı soru.

Idaho başını iki yana sallamıştı; gözlemcilerden çekindiğinden, daha fazlasını söylemek istemiyordu.

Ölümleri ve dirilişleri hatırlamıyorum.

Bunları öyle çok kez yaşamıştı ki, artık sıradan geliyorlardı. Böyle şeyleri gizli veri çöplüğüne atmaya bile gerek görmüyordu bazen. Hayır... Önemli olan, diğer insanlarla yaşadığı eşsiz şeylerdi; o uzun tanıma koleksiyonuydu.

Sheeana bunun Idaho’dan istediği bir şey olduğunu iddia ediyordu. “Ufak tefek ama kişisel ayrıntılar. Tüm sanatçıların istediği şeydir.”

Sheeana ne istediğini bilmiyordu. Bütün o karşılaşmalar yeni anlamlar doğurmuştu. Örüntüler içinde örüntüler. Küçük ayrıntılar öyle yürek sızlatır olmuştu ki Idaho bunları herhangi biriyle, Murbella'yla bile paylaşmaktan umudu kesmişti.

Kolumda bir elin dokunuşu. Bir çocuğun gülen yüzü. Bir saldırganın gözlerindeki parıltı.

Sayısız gündelik şey. “Bu gece ayaklarımı uzatıp öylece yatmak istiyorum, o kadar. Kımıldamamı isteme sakın,” diyen tanıdık bir ses.

Bütün bunlar Idaho'nun parçası olmuştu. Karakteriyle bütünleşmişlerdi. Yaşam onları ayrılmaz şekilde birleştirmişti; Idaho bunu kimseye açıklayamazdı.

Murbella ona bakmadan konuşmuştu: “Onca hayatın içinde bir sürü kadınla birlikte olmuşsundur.”

“Hiç saymadım.”

“Onları sevdin mi?”

“Onlar öldü, Murbella. Sadece şuna yemin edebilirim: Geçmişimde kıskanç hayaletler yok.”

Murbella korküleri söndürmüştü. Idaho gözlerini kapamıştı; koynuna Murbella sokulurken, karanlığın yaklaştığını hissetmişti. Murbella'ya sımsıkı sarılmıştı çünkü onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordu... Fakat aklı başka şeylere gitmişti.

Bir mentat öğretmenin sözünü hatırlamıştı: “*En alakalı gelen şey bir anda alakasız gelmeye başlayabilir. Bir mentat böyle anları sevinçle karşılamalıdır.*”

Sevinç duymuyordu.

İçindeki bütün o seri hayatlar, mentatların alaka anlayışına meydan okurcasına varlığını sürdürüyordu. Bir mentat, evrene taze bir zihinle hücum ederdi her an. Hiçbir şey eski ya da yeni, kadim zamklarla tutturulmuş, gerçekten bilinir olmazdı. Bir mentat, yakaladığı şeyleri incelemek için var olan bir ağ idi yalnızca.

Ağdan geçmeyen ne var? Bu kişiler üstünde ne kadar sıkı örülmüş bir ağ kullandım?

Mentat yaklaşımıydı bu. Fakat Tleilaxlıların onu yaratırken

daha önceki bütün Idaho gulâmlarının hücrelerini kullanmış olmaları imkânsızdı. Seri hücre koleksiyonunda boşluklar olmalıydı. Idaho bu boşlukların çoğunu saptamıştı.

Ama hafızamda boşluk yok. Hepsini hatırlıyorum.

Kendisi zamanın dışında bağlantılı olan bir şebekeydi. O hayaldeki insanları bu sayede görebiliyorum... Ağ sayesinde. Mentat bilincinin bulabildiği tek açıklama buydu; Rahibeler Birliği tahmin etse dehşete kapılırdı. Idaho istediği kadar inkâr etsin, “İşte yeni bir Kuisatz Haderah! Öldürün onu!” derlerdi.

Öyleyse kendin için çalış, mentat.

Idaho mozağin parçalarının çoğuna sahip olduğunu biliyordu fakat bunlar mentatların çok değer verdiği soruları A-ha! dedirtecek şekilde yanıtlamıyordu.

Taşlardan birinin hareket ettirilemediği bir oyun.

Sıra dışı davranışlara bahaneler.

“Düşlerini kendi rızamızla paylaşmamızı istiyorlar.”

Sınırları zorla!

İnsanlar tuhaf zeminlerde dengelerini koruyabilir.

Tempoya uy. Düşünme. Yap.

En iyi sanat eserleri hayatı inandırıcı şekilde taklit eder. Bir rüyayı bile taklit etseler yaşama dair bir rüya olmalıdır bu. Yoksa bağlantı kurabileceğimiz bir yer olmaz. Elimizdeki fişler prize uymaz.

—DARWI ODRADE

İkinci başında güneye, çöle doğru giderlerken Odrade etrafındaki taşra manzarasının üç ay önceki son teftişinden bu yana rahatsız edici şekilde değişmiş olduğunu gördü. Yer araçlarını seçmekte haklı olduğunun kanıtlandığını hissediyordu. Yerden bakınca, onları tozdan koruyan kalın plazla çerçevelenmiş manzaralar daha ayrıntılı görünüyordu.

Çok daha kurak.

Odrade'nin yakın maiyetiyle birlikte içinde bulunduğu araba göreceli olarak hafifti... Şoför de dahil olmak üzere sadece on beş yolcu taşıyordu. Araba yer seviyesinde gitmediğinde süspansörler ve karmaşık bir jet motoru sistemi kullanıyordu. Yerde sarsıntısız olarak saatte üç yüz klik hızla gidebiliyordu. Odrade'nin korumaları (sayıları gerekenden çok daha fazlaydı, Tamalane'in ihtiyatlılığı abartması sağ olsun) onları bir otobüsle takip ediyordu; molalalarda değiştirilecek giysiler ve yiyecek içecekler de bu otobüsteydi.

Odrade'nin yanında, şoförün arkasında oturan Streggi, "Buraya biraz yağmur yağdıramaz mıyız, Başrahibe Ana?" dedi.

Odrade dudaklarını birbirine bastırdı. Sessizlik en iyi yanıtı.

Yola çıkmakta gecikmişlerdi. Apronda toplanmış, gitmeye hazır halde beklerlerken Bellonda'dan mesaj gelmişti. Son anda, Başrahibe Ana'nın bakması gereken yeni bir felaket raporu çıkmıştı!

Odrade'nin resmi yorumculuktan başka rol oynayamayacağı hissine kapıldığı anlardandı bu. Sahnenin kenarına yürüyüp onlara raporun ne anlama geldiğini açıkla: "Bugün Saygın Anaların dört gezegenimizi daha yok ettiğini öğrendik, Kız Kardeşlerim. Biraz daha küçüldük."

Sadece on iki gezegenimiz (Buzzell dahil) kaldı, yüzünü görmediğim baltalı avcı da o oranda yaklaştı.

Odrade ayaklarının altında uzanan uçurumu hissediyordu.

Bellonda'ya bu kötü haberi daha uygun bir zamanda ilan etmesi emredilmişti.

Odrade yandaki pencereden dışarıya baktı. Böyle bir haberin uygun anı olur muydu?

Üç saatten biraz fazladır güney yönünde gitmekteydiler. Önlerinde uzanan, yakıcıyla sırlanmış yol yeşil bir ırmak gibiydi. Bu geçit dağlık ufka dek uzanan, etekleri mantar meşeleriyle kaplı tepelerin arasından geçiyordu. Personeli daha az olan böyle plantasyonlarda meyve ağaçları yerine bodur meşelerin bitmesine göz yumulmuştu. Tepelerin yukarısındaki dolambaçlı yolların yanlarında da bu ağaçlardan vardı. Burada daha önceden bulunan plantasyonun yarı terasları uzun, kahverengi otlar tarafından gizlenmişti.

“Buraya trüf mantarı yetiştiriyoruz,” dedi Odrade.

Streggi bir kötü haber daha verdi. “Duyduğuma göre trüf mantarları kötü durumdaymış, Başrahibe Ana. Yeterince yağmur yağmıyormuş.”

Artık trüf mantarı olmayacak mı? Odrade arka taraftan bir haberleşme çömezi getirmeyi ve Hava Kontrol'e bu kuraklığın giderilmesinin mümkün olup olmadığını sormayı düşündü bir an.

Dönüp yardımcılarına göz attı. Üç sıra halinde oturmuşlardı ve her sırada dört kişi yer alıyordu; etrafı gözlemek ve emirleri yerine getirmekle görevli uzmanlardı bunlar. Şu geriden gelen otobüse bak! Gezegendeki en büyük otobüslerdendi. Uzunluğu en az otuz metreydi! İçi hıncahınç doluydu! Etrafında kumlar uçuşuyordu.

Odrade, Tamalane'in otobüste gitmesini emretmişti. Herkes Başrahibe Ana'nın çabuk parlayan biri olduğunu düşünüyordu. Tam çok fazla adam getirmişti fakat Odrade bunu keşfettiğinde artık çok geçti.

“TeftiŖe değil fethe çıkıyoruz sanki!” *Benim gibi yap, Tam. Siyasete biraz drama kat. GeiŖ sürecini kolaylaŖtırır.*

Odrade arabadaki tek erkek olan Ŗofre yeniden dikkatini yöneltti. Clairby suratsız bir küçük taŖıt ustasıydı. EkŖi yzly-d ve cildi yeni ıslanmıŖ toprak rengiydi. Odrade’nin en sevdiği Ŗofrd. Kullandığı aracı, kısıtlılıklarını göz önünde bulundu-rarak hızlı ve güvenli sürerdi.

Bir tepeye ktılar; meŖeler seyreldi ve yerlerini bir yerleŖim yerinin etrafındaki meyvelikler aldı.

Odrade, *Manzara bu ıŖıkta ne güzel görünüyor*, diye dŖnd. Beyaz duvarlı, turuncu çatılı alçak binalar. Yamacın epey aŖaęı-sında, giriŖi kemerli bir sokak görünüyordu; bunun ardında da idari bölge ofislerinin bulunduğu yüksek, dikdörtgen Ŗeklinde merkez yapı uzanıyordu.

Bu manzara Odrade’nin iini açtı. YerleŖim yeri, uzakta ol-ması ve etrafını halka Ŗeklinde çevreleyen meyveliklerden yk-selen pus yüzünden net görülmüyordu. Burası kış kuŖaęında olduğundan dallar hâlâ çıplaktı fakat en az bir kez daha meyve verirlerdi herhalde.

Odrade, Rahibeler Birliği’nin bulunduğu ortamın belirli bir güzellik taŖımasını talep ettiğini hatırlattı kendine. Midenin ihtiyaçlarının karŖılanmasına engel olmadan duyulara destek verecek bir kendini Ŗımartma yöntemi. Olabildiğince konfor... Ama aŖırı değil!

Odrade’nin arkasından birisi, “Ŗu ağaçlardan bazıları yeŖer-meye baŖlamıŖ sanki,” dedi.

Odrade daha dikkatli baktı. Evet! Kara dallarda yeŖil noktalar. Kış burayı es gemiŖti. Mevsim deęiŖikliklerinde zorlanan Hava Kontrol arada sırada hata yapıyordu. GeniŖleyen l buranın ik-limini fazla erken ısıtmıŖtı, dolayısıyla da bazı bölgelerde bitkiler erken yapraklanıyor ya da ekleniyor, hava birden soğuyunca da donuyordu. Mahsul kaybı fazlasıyla sık görülür olmuŖtu.

Bir Tarla DanıŖmanı, ağaçları tamamen ek açtıktan sonra karın saldırısına uęramıŖ bir meyveliğin izdŖmlerinin yer al-dığı raporunu adlandırmak için antik “Pastırma Yazı” terimini

seçmişti. Odrade, danışmanın kullandığı bu terim karşısında içinde anıların kıpırdandığını hissetmişti.

Pastırma Yazı. Ne kadar da uygun!

Gezegenlerinde yaşanan sorunlar konusunda Odrade'nin görüşünü paylaşan danışmanları, vakitsiz sıcak havanın hemen ardından gelen mahvedici soğğun neyin metaforu olduğunu fark etmişlerdi: Hava beklenmedik şekilde ısınınca civardaki yağmacılara gün doğardı.

Odrade bunu hatırlayınca avcının baltasının soğukluğunu hissetti. *Ne kadar zaman kaldı?* Yanıtı aramaya cesareti yoktu. *Ben Kuisatz Haderah değilim!*

Odrade başını çevirmeden Streggi'yle konuştu: "Buraya, Pondrille'e hiç geldin mi?"

"Gittiğim aday merkezi burası değildi fakat benziyordur diye tahmin ediyorum, Başrahibe Ana."

Evet, böyle yerleşim yerleri birbirine çok benzerdi: Çoğunun bahçe ve meyvelikler arasında yükselen alçak yapıları, uzmanlık eğitimi veren okul merkezleri olurdu. Potansiyel Rahibe Anaları keşfetmek için kurulmuş bu sistemin eleği merkeze yaklaştıkça sıkılaşırdı.

Pondrille gibi bazı yerleşim yerlerinde, dayanıklılık kazandırmaya odaklanılırdı. Kadınları her gün saatlerce bedensel iş yapmaya gönderirlerdi. İnsan ellerinin toz toprakla ve meyve lekeleriyle kaplanmasına alıştı mı ileride daha pis işler yapmaya itiraz etmezdi.

Tozlu havayı geride bıraktıklarından Clairby camları açtı. İçeriye sıcak hava doldu! Hava Kontrol ne yaptığını sanıyordu?

Pondrille'in sınırındaki iki bina, birinci katları bağlantılı olduğundan, uzun bir tünel teşkil ediyordu. Odrade, *Bir de parmaklıklıklı kale kapısı olsa tam uzay öncesi zamanların şehir girişlerine benzeyecek*, diye düşündü. Zırlı şövalyeler bu gölgeli ve sıcak girişi tamamen yabancı bulmazdı. O tünel görünüş itibarıyla taştan ayırt edilemeyen siyah plastaştandı. Tepedeki iletişim-gözü yuvaları da muhafızların uzanarak beklediği yerler gibiydi kesinlikle.

Odrade yerleşim yerinin gölgeli girişinin temiz olduğunu gördü. Bene Gesserit yerleşim yerlerinde çürük kokusu gibi kötü kokulara pek rastlanmazdı. Kenar mahallelere de. Kaldırımlarda tek tük sakat insan görülürdü. İnsanların çoğu sağlıklı olurdu. İyi yönetimle halkın sağlıklı ve mutlu olması sağlanırdı.

Ama bizim de sakatlarımız var. Ve hepsi bedenlen sakat değil.

Clairby gölgeli sokağın çıkışının hemen ardına park etti. Tamalane'in otobüsü arkalarında durdu.

Odrade bu giriş geçidinin serin olacağını ummuştı fakat doğal iklimin değişmesi yüzünden içerisi fırın gibiydi... Dışarıdan da sıcaktı. Geniş meydanın parlak ışığına çıkan Odrade buharlaşan terinin birkaç saniyeliğine verdiği serinlikle ferahladı.

Güneşin Odrade'nin başını ve omuzlarını kavurmasıyla birlikte bu ferahlama yanılması geçiverdi. Odrade metabolik kontrolle vücut ısını ayarlamak zorunda kaldı.

Merkez meydanda, suları etrafı yansıtan, çember şeklinde, fiskiyeli bir havuz vardı; bu israfa yakında son verilmeliydi.

262

Bırak kalsın şimdilik. Moral!

Odrade maiyetinin peşinden geldiklerini duyuyordu; her zamanki gibi "fazla oturmaktan her taraflarının uyuştüğundan" yakınıyorlardı. Meydanın diğer tarafından bir karşılama heyetinin telaşla yaklaştığı görülüyordu. Odrade minivandakiler arasında Pondrille'in yöneticisi Tsimpay'i tanıdı.

Başrahibe Ana'nın maiyeti, havuzlu plazanın mavi fayanslarına çıktı... Streggi hariç. Streggi, Odrade'nin yanında durdu. Tamalane'in grubu da şırıldayan suyun cazibesine kapılmıştı. Odrade bütün bunların göz ardı edilemeyecek kadar eski bir insanlık hayalinin parçası olduğunu düşündü.

Bereketli topraklar ve şırl şırl akan su... Susuzluktan yanan insanların başını daldırıp ferahlayabileceği, temiz içme suyu.

Maiyetindeki bazı kişiler havuzun başında tam da bunu yapmaktaydı. Islak yüzleri ışıldıyordu.

Pondrille heyeti, Odrade'nin biraz ilerisinde, havuzlu plaza'nın mavi fayanslarında durdu. Tsimpay yanında üç Rahibe Ana daha ve diğerlerinden yaşlı beş çömez getirmişti.

Odrade o çömezlerin hepsinin de Istırap'tan geçmelerinin yakın olduğunu gözlemledi. O sınava hazırlandıkları, kaçırma-
dıkları bakışlarından belliydi.

Tsimpay, Odrade'nin nadiren, kadın arada sırada Merkez'e öğretmenliğe geldiğinde gördüğü biriydi. Formda bir görünüşü vardı: Saçının kahverengisi öyle koyuydu ki bu ışıktaki kızılımsı siyah görünüyordu. İnce yüzü neredeyse kasvetli denebilecek kadar ciddiydi. Kalın kaşlarının altındaki masmavi gözleri dik-
kat çekiyordu.

“Sizi gördüğümüze sevindik, Başrahibe Ana.” Samimi gibiydi.

Odrade başını hafifçe yana eğdi. *Görebiliyorum. Peki beni
gördüğünüze neden bu kadar sevindiniz?*

Tsimpay, Odrade'nin aklından geçenleri anladı. Yanındaki uzun boylu, avurtları çökük Rahibe Ana'yı gösterdi. “Meyvelik Sorumlumuz Fali'yi hatırlıyor musunuz? Fali az önce bir bahçı-
van heyetiyle birlikte bana geldi. Ciddi bir şikâyetleri var.”

Fali'nin yıpranmış yüzü biraz soluk görünüyordu. *Aşırı mı
çalışıyor?* İnce dudaklı, sivri çeneliydi. Tımakları kirliydi. Odra-
de bunu fark edince kadını takdir etti. *Elleriyle çalışanların ara-
sına katılmaktan kaçınmıyor.*

Bahçıvan heyeti. Şikâyetler artmıştı demek. Sahiden ciddi bir mesele söz konusu olsa gerekti. Yoksa Tsimpay, Başrahibe Ana'ya havale etmezdi.

“Duyalım bakalım,” dedi Odrade.

Fali, Tsimpay'e göz attıktan sonra meseleyi anlatmaya baş-
ladı; heyet liderlerinin niteliklerinden bile bahsedecek kadar ayrıntılı konuşuyordu. Hepsi de iyi insanlardı tabii.

Odrade konuyu anlamıştı. Bu kaçınılmaz sonuç hakkında konferanslar düzenlenmişti. Bazılarına Tsimpay de katılmış-
tı. Bu değişimin uzaklardaki (hatta belki henüz var olmayan) bir solucan yüzünden gerekli olduğunu halkına nasıl açıklardı ki insan? Çiftçilere “biraz daha yağmur” istemelerinin *boşuna* olduğunu, tüm gezegenin ikliminin değiştiğini nasıl anlatabi-
lirdiniz? Buraya daha çok yağmur yağması, yüksek irtifalarda esen rüzgârların yön değiştirmesine yol açabilirdi. Bu da başka

yerlerde değişiklikler olması demekti; oluşacak yüksek nemli sirokkolar rahatsız edici olmakla kalmayıp tehlikeli de olabilir. Yanlış koşullar oluşturmak büyük tornadolara sebebiyet verebilirdi. Bir gezegenin iklimini değiştirmek kolayca yapılacak basit bir iş değildi. *Keşke öyle olsa diye düşündüğüm zamanlar oldu.* Her değişim için gezegenin bütününe göz önünde bulundurmak gerekirdi.

“Son kararı gezegen verir,” dedi Odrade. Rahibeler Birliği’nin insanların hata yapabileceğini hatırlatmakta kullandığı, eski bir sözdü bu.

Fali, “Dune hâlâ karar verebiliyor mu?” diye sordu. Odrade’nin beklediğinden daha sitemkârca sormuştu bunu.

“Sıcağı hissediyorum. Buraya gelirken meyve ağaçlarınızda-ki yaprakları gördük,” dedi Odrade. *Derdini anlıyorum, Rahibe.*

“Bu sene mahsulün bir kısmını kaybedeceğiz,” dedi Fali. Suçluyordu: *Bu senin hatan!*

Odrade, “Heyetine ne dedin?” diye sordu.

264 “Çölün büyümesi gerektiğini ve Hava Kontrol’ün artık bize eskisi kadar yardımcı olamayacağını söyledim.”

Gerçeği söylemişti. Kararlaştırdığı gibi. Gerçek şimdi de çoğu zaman olduğu gibi yetersizdi fakat şu an ellerinde başka bir şey yoktu. Yakında bir şeyler yapmak gerekecekti. Bu arada heyetler ve mahsul kayıpları artacaktı.

Diplomat Tsimpay, “Bizimle çay içer misiniz, Başrahibe Ana?” diye söze karıştı. *İşler nasıl çığırından çıkıyor... Görüyor musunuz, Başrahibe Ana? Fali şimdi meyve sebzelerle ilgilenmeye geri dönecek. Uygun yerine. Söyleyeceğini söyledi.*

Streggi genzini temizledi.

Bu lanet hareketin yasaklanması gerekecek! Ama Streggi’nin ne demek istediği belliydi. Zaman programlarından o sorumluydu. *Yola çıkmalıyız.*

“Yola geç çıktık,” dedi Odrade. “Sadece çıkıp biraz hareket etmek ve kendi başınıza halledemediğiniz bir sorununuz var mı diye bakmak için uğramıştık.”

“Bahçıvanları biz hallederiz, Başrahibe Ana.”

Tsimpay'ın sert sesi çok daha fazlasını söylüyordu; Odrade az kalsın gülümseyecekti.

İstersen teftiş yap, Başrahibe Ana. İstediyiñ yere bak. Pondrille'de Bene Gesserit düzeninin hâkim olduğunu göreceksin.

Odrade, Tamalane'in otobüsüne göz attı. Maiyetinden kimileri havalandırmalı otobüse geri dönmüştü bile. Tamalane kapının yanında, konuşulanları rahatça duyacak kadar yakında duruyordu.

"Hakkında iyi raporlar alıyorum, Tsimpay," dedi Odrade. "Müdahalemize ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Zaten maiyetim çok kalabalık; başına dert açmayalım." Bu son cümleyi herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti.

"Geceyi nerede geçireceksiniz, Başrahibe Ana?"

"Eldio'da."

"Oraya epeydir gitmiyorum ama denizi çok küçülmüş diye duydum."

"Oranın üzerinden yapılan uçuşlar bu duyduğun şeyi doğruluyor. Geldiğimizi onlara haber vermene gerek yok, Tsimpay. Zaten biliyorlar. Baksana, ordu gibi gidiyoruz; haber vermemek olmazdı."

Meyvelik Sorumlusu Fali küçük bir adımla öne çıktı. "Başrahibe Ana, eğer bize altı üstü..."

"Bahçıvanlarına iki seçenekleri olduğunu söyle, Fali. Ya burada beklerler ve Saygın Analar gelip onları esir edene dek homurdanırlar ya da Dağılış'a giderler."

Odrade arabasına dönüp oturdu; gözlerini kapadı, kapıların kapandığını ve yolda epey ilerlemelerini duyana dek de kapalı tuttu. Sonra gözlerini açtı. Pondrille'den çıkmışlardı bile; güneydeki halka şeklinde meyveliklerin arasından geçen camsı yoldaydılar. Odrade'nin arkasında gergin bir sessizlik hâkimdi. Rahibeler, Başrahibe Ana'nın az önceki tavrını sorguluyorlardı. O görüşme tatminkârlıktan uzaktı. Çömezler o ruh halini kapmıştı doğal olarak. Streggi kasvetli görünüyordu.

Hava koşullarıyla ilgilenmek gerekiyordu. Şikâyetlere sözlerle karşılık vermek yetmiyordu artık. Yaşam standartları dü-

şüyordu. Bunun sebebini herkes biliyordu fakat yine de değişimlerden rahatsızdılar. Bu barizdi. Başrahibe Ana'dan şikâyetçi olamazlardı (çok iyi bir sebepleri yoksa!) fakat hava koşulları konusunda homurdanabilirlerdi.

“Niye bugün havayı bu kadar soğuk yaptılar ki? Tam da dışarı çıkmam gerekirken? Dün çıktığımızda ne güzel sıcaktı ama şimdi buz gibi. Üstümde kalın giysiler de yok!”

Streggi konuşmak istiyordu. *Eh, konuşsun diye yanımda getirdim zaten.* Ama Başrahibe Ana'yla ister istemez zaman geçirdikçe Streggi'nin çenesi düşmeye başlamıştı. “Başrahibe Ana, elkitaplarında araştırdığım...”

“Elkitaplarına dikkat et!” Odrade hayatı boyunca bu cümleyi kaç kez duymuş ve söylemişti? “Elkitapları alışkanlıklara yol açar.”

Streggi alışkanlıklar konusunda defalarca uyarılmıştı. Bene Gesseritlerin de alışkanlıkları olurdu... Halkın “Cadı işi!” dediği şeyler. Ama insanın davranışlarının başkaları tarafından öngörülmesini sağlayan örüntülerden özenle kurtulmak gerekirdi.

“Öyleyse niye elkitaplarımız var, Başrahibe Ana?”

“Yanlış olduklarını kanıtlamak için temelde. Koda yeni başlayanlar ve birinci düzey eğitim alanlar içindir.”

“Peki ya tarihçeler?”

“Tarih kayıtlarının banallığını asla göz ardı etme. Rahibe Ana olunca tarihi her an yeniden öğreneceksin.”

“Gerçek, boş bir fincandır.” Streggi bu özdeyişi hatırladığı için epey gururluydu.

Odrade neredeyse gülümseyecekti.

Streggi bir mücevher.

İhtiyata sevk eden bir düşünceydi bu. Bazı değerli taşlar kusurlarından tanınabilirdi. Uzmanlar taşların içindeki kusurların haritasını çizirdi. Gizli bir parmak izi. İnsanlar için de aynı şey geçerliydi. Onları kusurları sayesinde tanırdınız çoğu zaman. Cilalı yüzeylerinden pek bir şey anlaşılmazdı. Onları doğru dürüst tanımak için içlerinin derinlerine bakıp kusurlarını

görmek gerekirdi. Bir insanın değeri *böyle* ölçülürdü. Van Gogh kusursuz olsa Van Gogh olabilir miydi?

“İstirap’a girene kadar rehberin ferasetli şüphecilerin yorumları, *onların* tarih *üstüne* sözleri olmalı, Streggi. İstirap’tan sonraysa sen de şüpheci olacak ve kendi değer yargılarını keşfedeceksin. Şimdilik tarihçiler tarihler veriyor ve geçmişte bir şeylerin olduğunu söylüyorlar sana. Rahibe Analar o *bir şeyleri* bizzat araştırır ve tarihçilerin önyargılarını keşfeder.”

“Hepsi bu mu?” Streggi epey alınmıştı. *Öyleyse niye zamanımı o şekilde harcadılar ki?*

“Tarih kitaplarının çoğu büyük ölçüde değersizdir çünkü önyargılıdır; güçlü zümreleri memnun etmek için yazılmışlardır. Gözlerinin açılmasını bekle, şekerim. En iyi tarihçiler bizleriz. Çünkü oradaydık.”

“Bakış açım da günbegün değişecek ha?” Streggi epey içe dönmüştü.

“Başar’ın asla unutmamamız gerektiğini hatırlattığı bir ders bu. Geçmiş şimdiki zamanda yeniden yorumlanmalıdır.”

“Bundan hoşlanır mıyım emin değilim, Başrahibe Ana. Bir sürü ahlaki karar vermem gerekecek.”

Ahhh, bu mücevher meselenin özüne inmiş ve gerçek bir Bene Gesserit gibi fikrini söylemişti. Streggi’nin kusurlarının yanı sıra muhteşem tarafları da vardı.

Odrade düşüncelere dalmış çömeze yan gözle baktı. Uzun süre önce, Rahibeler Birliği her Rahibe’nin kendi ahlaki seçimlerini yapması gerektiğine karar vermişti. *Hiçbir liderin peşinden sorgusuz sualsiz gitmeyin asla.* Gençlere ahlaki koşullandırma yapılması bu yüzden çok önemliydi.

Potansiyel Rahibelerimizi eğitmeye o kadar küçük yaştan başlamayı bu yüzden seviyoruz. Sheeana’daki ahlaki kusurun sebebi de bu olabilir. Onu aramıza çok geç aldık. Duncan ile Sheeana elleriyle gizli gizli ne konuşuyorlar?

“Ahlaki kararları tanımak daima kolaydır,” dedi Odrade. “Kendi çıkarını düşünmeden verdiğin kararlardır onlar.”

Streggi, Odrade'ye hürmetle baktı. "Öyle yapmak için çok cesur olmak gerek herhalde!"

"Cesaret değil! Çaresizlik bile değil. Bizim yaptığımız şeyler en temel anlamda doğaldır. Başka seçenek olmadığı için yapılan şeylerdir."

"Bazen kendimi cahil hissettiriyorsunuz, Başrahibe Ana."

"Harika! Bilgeliğin başlangıcıdır bu. Cehaletin çeşitli türleri vardır, Streggi. En kötüsü kendi arzularının peşinden, onları incelemeden gitmendir. Bazen bunu bilinçsizce yaparız. Duyarlılığını keskinleştir. Bilinçsizce yaptıklarının farkına var. Hep şunu sor kendine: 'Öyle yapmakla ne kazanmaya çalışıyordum?'"

Eldio'dan önceki son tepenin zirvesine çıktılar; Odrade manzaraya memnuniyetle baktı.

Arkasından birisi, "İşte deniz," diye mırıldandı.

Denize bakan geniş bir virajı dönerlerken Odrade, "Burada dur," diye emretti. Clairby burayı bildiğinden, durmaya hazırdu zaten. Odrade ona burada durmasını söylerdi sık sık. Clairby arabayı tam Odrade'nin istediği yerde durdurdu. Araba gıcırdayarak durdu. Otobüsün de arkalarında durduğunu ve birinin, "Şuna bakın!" diye bağırdığını duydular.

Odrade'nin solunda, aşağıda, çok uzaklarda Eldio uzanıyordu: Zarif binalarının bazıları ince borular üstünde dururdu ve altlarından, içlerinden rüzgâr eserdi. Bu bölge Merkez'e göre epey güneyde ve alçakta olduğundan çok daha sıcaktı. Eldio'nun enerjisinin bir kısmını sağlayan küçük dikey eksenli yeldeğirmenleri, bina köşelerinde dönüp duruyordu; bu mesafeden oyuncak gibi görünüyorlardı. Odrade onları Streggi'ye gösterdi.

"Yeldeğirmenlerini başkalarının kontrolündeki karmaşık teknolojilere bağımlılıktan kurtulmanın bir yolu olarak görüldük."

Odrade konuşurken gözlerini sağa çevirdi. *Deniz!* Eskiden engin olan bu su kütlesi artık çok ufalmış, eski ihtişamını ür-kütücü bir şekilde yitirmişti. Deniz Çocuğu bu gördüklerinden nefret ediyordu.

Denizden ılık buhar yükseliyordu. Ardındaki ufukta, çorak mor tepeler hayal meyal seçiliyordu. Odrade, Hava Kontrol'ün buradaki nemli havayı dağıtmak için rüzgâr gönderdiğini anladı. Bunun sonucunda, aşağıdaki çakıllı sahile azgın ve köpüklü dalgalar vuruyordu.

Odrade eskiden burada bir dizi balıkçı köyünün uzandığını hatırladı. Deniz geri çekilince köyler karanın içlerinde, yokuş yukarısında kalmıştı. Eskiden sahile renk katarlardı. Şimdiyse köylülerin çoğu yeni Dağılış'a gönderilmişti. Geride kalanlarsa teknelerini denize indirip çıkarmak için kızak yolu yapmışlardı.

Odrade bunu mantıklı bulsa da hiç sevmeydi. Enerji tasarrufu. Durumu çok iç karartıcı buldu birden... Eski İmparatorluk'tan kalma, sakinlerinin ölmeyi beklediği bir yaşlılar yurduna bakıyordu sanki.

Böyle yerlerin ölmesi ne kadar sürer?

"Deniz ne kadar küçülmüş!" Arabanın arka tarafından gelmişti bu ses. Odrade konuşanı tanıdı. Bir Arşiv kâtibi. *Bell'in kahrolası casuslarından.*

269

Odrade öne uzanıp Clairby'nin omzuna işaretparmağıyla vurdu. "Bizi sahile indir... Neredeyse tam altımızdaki şu koya. Denizimiz hâlâ varken yüzmek istiyorum, Clairby."

Odrade koyun ılık sularında yüzerken, Streggi ve iki çömez ona katıldılar. Diğerleriye ya sahilde gezindi ya da bu tuhaf manzarayı araba ve otobüsten izledi.

Başrahibe Ana denizde çıplak yüzüyor!

Odrade denizin zindeleştirici etkisini hissediyordu. Vermek zorunda olduğu kararlardan önce yüzmesi gerekiyordu.

Gezegenlerinin ılıman ikliminin bu son günlerinde, bu son büyük denizin ne kadarını koruyabilirlerdi? Çöl geliyordu... Artık var olmayan Dune'daki gibi, bütün gezegeni kaplayacaktı. *Baltalı avcı bize vakit verirse tabii.* Tehdit çok yakın, uçurumsa derindi. *Bu yabancı yeteneğe lanet olsun! Niye bilmek zorundayım ki?*

Deniz Çocuğu ve dalgalar, Odrade'nin denge hissini yavaş yavaş geri kazanmasını sağladı. Bu deniz çok karmaşık bir me-

seleydi... Dağınık küçük denizler ve göllerden çok daha önemliydi. Buradan bol miktarda nem yükseliyordu. Hava Kontrol iklimi zar zor idare ederken, istenmeyen değişikliklerle uğraşmaya enerji harcamayı göze alamazdı. Fakat bu deniz hâlâ gezegeni besliyordu. Ayrıca bir iletişim ve nakliyat yoluydu. Deniz nakliyatı en ucuzuydu. Odrade kararını verirken enerji giderlerini göz ardı etmemeliydi. Fakat bu deniz eninde sonunda yok olacaktı. Bir sürü insan göç etmek zorunda kalacaktı.

Deniz Çocuğu'nun anıları Odrade'nin düşüncelerini böldü. Nostalji. Düzgün karar vermesini engelliyordu. *Denizin yok olması ne kadar zamanda olmalı?* Mesele buydu. Kaçınılmaz göçler ve tehcirlerin ne zaman yapılacağı bu karara bağlıydı.

En iyisi çabucak yapmak. Böylece acısı çabuk unutulur. Bitirelim şu işi!

270 Sığ kesime yüzüp başını kaldırarak Tamalane'in şaşkın yüzüne baktı. Tam'ın cüppesinin etekleri, beklenmedik bir dalga yüzünden ıslanıp kararmıştı. Odrade hafif dalgaların arasında başını tamamen sudan çıkardı.

“Tam! Denizi olabildiğince çabuk yok edin. Hava Kontrol hemen bir dehidrasyon planı hazırlasın. Gıda ve Nakliyat departmanlarının da devreye girmesi gerekecek. Planın son halini her zamanki gibi birlikte gözden geçireceğiz, sonra da onaylayacağım.”

Tamalane konuşmadan sırtını döndü. Konuyla ilgili Rahibeleri eliyle çağırırken tek bir kez dönüp Başrahibe Ana'ya bakış attı. *Gördün mü! Gerekli kadroyu getirmekte haklıydım!*

Odrade sudan çıktı. Bastığı ıslak kumlar gıcırdayıyordu. *Yakında kuru kumlar olacak.* Kurulanmakla uğraşmadan giyindi. Giysilerinin üstüne yapışması rahatsızlık vericiydi fakat bunu önemsemeden diğerlerinden ayrıldı ve dönüp denize bakmadan yukarı çıkmaya başladı.

Bellekteki yadigârlar sadece böyle olmalıdır. Eskiden yaşadığımız hazları hatırlamak için arada sırada alıp okşadığımız şeyler. Hiçbir haz kalıcı olamaz. Hepsi geçicidir. “Bu da geçecek” lafı canlı evrenimizdeki her şey için geçerlidir.

Sonunda sahilin yerini killi toprak ve tek tük bitkiler alınca Odrade nihayet dönüp, az önce yok edilmesini emrettiği denize baktı.

Sadece hayat önemli, dedi kendine. Üreme olmazsa da hayat süremezdi.

Çocuklarımız yaşamalı. Bene Gesserit yaşamalı!

Tek bir çocuk bütünden daha önemli olamazdı. Odrade bunu kabul ediyordu; bunu ona türünün sesi söylüyordu ve en derin benliğinden, ilk kez Deniz Çocuğu olarak tanıdığı benliğinden geliyordu.

Eldio'ya gitmek üzere araçlarına dönüp yolculuğa hazırlanırken Odrade, Deniz Çocuğu'nun tuzlu havayı son bir kez, derin derin içine çekmesine izin verdi. Sakinleştiğini hissetti. Gerekli içsel dengeyi kurmayı öğrendikten sonra, bunun için denize ihtiyacı kalmamıştı.

Sorularınızı bulundukları topraktan söküp çıkarırsanız havada sallanan köklerini görürsünüz. İşte bunların her biri yeni bir sorudur!

—MENTAT ZENSUFİ

Dama doğal ortamındaydı.

Örümcek Kraliçe!

Cadıların ona taktıkları bu lakabı seviyordu. Kavşak'taki bu yeni kontrol merkezi, Dama'nın ağının da merkeziydi. Binanın dış görünüşünü hâlâ beğenmiyordu. Tasarımında Lonca kibri fazla barizdi. Muhafazakâr. Ama binanın içi Dama'ya rahatlık veren, tanıdık bir hale bürünmüştü giderek. Dur'dan hiç ayrılmadığını, Futar diye bir şey olmadığını, Eski İmparatorluk'a keder verici bir şekilde geri kaçmak zorunda kalmadıklarını hayal edebiliyordu neredeyse.

272

Toplantı Salonu'nun açık kapısının eşiğinde durmuş, dışarıdaki Botanik Bahçesi'ne bakıyordu. Dört adım gerisinde Logno bekliyordu. *Arkamdan fazla yaklaşma, yoksa seni öldürmek zorunda kalırım, Logno.*

Fayansların ötesindeki çimenlik hâlâ çiyliydi; güneş yeterince yükseldiğinde hizmetkârlar fayans kaplı alana rahat koltuklar ve masalar koyacaktı. Dama güneşli bir gün emretmişti ve Hava Kontrol'dekiler emrini yerine getirseler iyi olurdu. Logno'nun raporu ilginçti. Yaşlı cadı, Buzzell'e dönmüştü demek. Üstelik sinirliydi. Harika. Gözlendiğini biliyordu tabii; başcadısına gidip, Buzzell'den ayrılmak, güvenli bir yere gitmek için izin istemişti. Ve reddedilmişti.

Kollarını bacaklarını kesmemiz umurlarında değil, sakladıkları gövdelerine bir şey olmadığı sürece.

Dama omzunun üstünden Logno'ya, "O yaşlı cadıyı bana getir," dedi. "Tüm yardımcılarını da."

Logno emri yerine getirmek üzere dönüp gidecekken Dama ekledi: "Birkaç Futar'a da yiyecek vermeyin. Acıkmalarını istiyorum."

“Peki, Dama.”

Logno’nun gitmesiyle boşalan yere bir başkası geçti. Dama dönüp de kimin geldiğine bakmadı. Emirlerini yerine getirecek hizmetkârlar hiç eksik olmazdı. Biri ya da diğeri gelmiş, hiç fark etmezdi; tek fark tehdit düzeyleriydi. Logno daimi bir tehditti. *Tetikte olmamı sağlıyor.*

Dama temiz havayı derin derin içine çekti. Güzel bir gün olacaktı çünkü kendisi öyle istemişti. Rahatlamak için, gizli anılarını topladı.

Guldur’a şükürler olsun! Gücümüzü toplayabileceğimiz yeri bulduk.

Eski İmparatorluk’u ele geçirme planı kusursuz yürüyordu. Yakında cadıların pek az yuvası kalacaktı; o kahrolası Rahibeler Meclisi Gezegeni’ni bulunca, uzuvları istedikleri zaman yok edebilirlerdi.

Asıl sorun lx’ti. *Dün o iki lxli bilimsanını öldürmemeliydim belki de.*

Ama o salaklar kendisinden “daha fazla bilgi” talep etme cüretini göstermişlerdi! Talep etmişlerdi! Hem de Silah’ı tekrar işlevsel hale getirmenin yolunu hâlâ bulamadıklarını söyledikten sonra. Gerçi onun silah olduğunu bilmiyorlardı tabii. Değil mi? Dama emin olamıyordu. Yani o ikisini öldürmesi iyi olmuştu. Onlara bir ders olsundu.

Bize yanıtlarla gelin, sorularla değil.

Kız Kardeşleriyle birlikte Eski İmparatorluk’a getirmekte oldukları düzen hoşuna gidiyordu. Eskiden burada çok fazla farklı kültür, çok fazla kargaşalı bölge vardı; ortalıkta gezinen çok fazla insan vardı.

Guldur’a tapmak onlara da iyi gelecek, tıpkı bize iyi geldiği gibi.

Dama, dinine karşı mistik bir bağ duymuyordu. Dini faydalı bir erk aracıydı, o kadar. Kökenleri biliniyordu: O cadıların “Tiran” dediği İl. Leto ile babası Muad’Dib. İkisi de mükemmel güç simsarlarıydı. Bu dinin bir sürü mezhebi vardı fakat onlar ayıklanabilirdi. Önemli olan özü korumaktı. Sonuçta iyi işleyen bir makineydi.

Çoğunluğun iradesi kisvesi altında azınlığın tiranlığı.

Cadı Lucilla bunu anlamıştı. O cadının kitleleri manipüle etmenin yolunu bildiğini öğrendikten sonra, Dama'nın onun yaşamasına izin vermesi imkânsız hale gelmişti. Cadı yuvalarını da bulup yakmak gerekiyordu. Lucilla'nın derin kavrayışına onlar da sahipti mutlaka. Lucilla'nın eylemleri, bir öğretiyeye bağlı olduğunu ele vermişti. Bunları öğretiyorlardı demek! Aptallar! Gerçekliği kontrol altında tutmak gerekirdi, yoksa işler sarpa sarardı.

Logno geri geldi. Dama, Logno'nun geldiğini sinsi adımlarından anlardı hep.

"Yaşlı cadı, Buzzell'den getirilecek," dedi Logno. "Yardımcıları da."

"Futarları unutma."

"O konuda emir verdim, Dama."

Nasıl da yaltakçı konuşuyor! Beni sürüye yem etmek isterdin, değil mi Logno?

"Kafeslerin güvenliği de artırılсын, Logno. Dün gece üç tane si daha kaçmış. Uyandığımda bahçede geziniyorlardı."

"Duydum, Dama. Kafes bekçilerinin sayısı artırıldı."

"Bakıcıları olmadan zararsız olduklarını söylemeye de kalkma sakın."

"Ben öyle bir şeye inanmıyorum, Dama."

Bir kez olsun doğru konuştu. Futarlardan ödü kopuyor. Güzel.

"Güç merkezimizi kurmayı başardık sanırım, Logno." Dama dönüp bakınca Logno'nun tehlike sahasına en az iki milim girmiş olduğunu gördü. Logno, Dama'nın fark ettiğini görünce hemen geri çekildi. *Önümdeyken, seni görebileceğim yerdeyken istediğin kadar yaklaş, Logno... Ama arkamdan hayır.*

Logno, Dama'nın gözlerinin turuncu ateş saçtığını görünce neredeyse diz çökecekti. *Dizlerini kırdı kesinlikle.* "Sana hizmet etme şevkim yüzünden oldu, Dama!"

Yerime geçme şevkin yüzündendi, Logno.

"Şu Gammulu kadından haber var mı? Adı neydi? Tuhaf bir şeydi."

“Rebecca, Dama. Onu ve bazı yandaşlarını... Şey, henüz bulamadık. Ama bulacağız. Gezegenden ayrılamazlar.”

“Onu serbest bırakmamın hata olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Onu yem olarak kullanmayı düşünmen zekiceydi bence, Dama!”

“O hâlâ yem. Gammu’da bulduğumuz cadının o insanlara gitmesi tesadüf değildi.”

“Evet, Dama.”

Evet, Dama’yımış! Yine de, Logno’nun sesindeki itaatkârlık hoştu. “Haydi bakalım, iş başına!”

Logno kaçarcasına uzaklaştı.

Bir yerlerde gizlice toplanan, şiddet potansiyeli taşıyan küçük hücreler olurdu hep. Ortak kinlerini besler, etraflarındaki düzenli hayatları kargaşaya sokmaya çalışırlardı. Sonra da daima birileri düzeni geri getirmek zorunda kalırdı. Dama iç geçirdi. Terör taktikleri öyle... Öyle geçiciydi ki!

Başarı, asıl tehlike buydu. Onlara bir İmparatorluk’a mal olmuştu. Başarıyla hava atarsan seni alaşağı etmek isteyen birileri çıkardı hep. Kıskançlık!

Bu kez zaferden sonra daha ihtiyatlı olacağız.

Dama düşüncelere daldı; arkasından gelen seslere hâlâ dikkat ediyordu fakat bir yandan da o sabah kendisine izletilen görüntüleri, yeni zaferlerin o kanıtlarını hatırlıyordu keyifle. Ele geçirdikleri gezegenlerin isimlerini fısıldamak hoşuna gidiyordu.

Wallach, Kronin, Reenol, Ecaz, BelaTegeuse, Gammu, Gamont, Niushe...

Tüm insanlarda doğuştan gelen bir hastalık vardır; mantığın en ısrarcı ve debilleştirici düşmanı olan bu hastalığın adı kendini kandırmaktır. Olası dünyaların en iyi ve en kötülerine dramatik bir yön verir. Bildiğimiz kadarıyla bu hastalığa karşı doğal bağışıklık yoktur. Sürekli tetikte olmak gerekir.

—Koda

Bellonda hazır Odrade Merkez’de yokken (ki yakında dönecekti muhtemelen) hemen harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. *O kahrolası mentat gulâm çok tehlikeli! Ölmeli!*

Başrahibe Ana’nın grubu ikinci güneşinin alçaldığı ufukta gözden kaybolur kaybolmaz Bellonda yok-gemiye doğru yola çıkmıştı.

Bellonda halka şeklindeki meyvelikleri yürüyerek geçmeyi uygun bulmadı. Penceresiz, hızlı bir otomatik tüp çağırıp gitti. Odrade’nin de gözlemcileri vardı ve istenmeyen mesajlar gönderilebilirlerdi.

Bellonda yolda Idaho’nun çoklu hayatları hakkındaki değerlendirmesini gözden geçirdi. Arşivlerde hızlı erişebileceği bir kayıt tutmuştu. Idaho’nun orijinali ve ilk gulâmları fevriydi. Çabuk nefret eden ve çabuk bağlanan kişilerdi. Sonraki Idaho gulâmları bunu kiniklikle biraz dengelemişlerdi fakat hâlâ fevriydiler. Tiran onların bu özelliğini defalarca ortaya çıkarmıştı. Bellonda bir örüntü fark etmişti.

Gururu sayesinde yönlendirilebilir.

Idaho’nun Tiran’ın hizmetinde geçirdiği uzun süre şaşırtıcıydı. Defalarca mentat olmakla kalmamıştı... Birden fazla enkarnasyonunda Gerçeğisöyleten olduğuna dair kanıtlar da vardı.

Idaho’nun dış görünüşü, Bellonda’nın kayıtlarında gördüklerini yansıtıyordu. İlginç karakter çizgileri, göz çevrelerinde ve ağızda karmaşık bir içsel gelişim ifadesi.

Odrade niye bu adamın tehlikeli olduğunu kabul etmiyor-

du? Bellonda, Odrade'nin Idaho'dan bahsederken hislerini böbürlenircesine sergilemesinden sık sık rahatsızlık duymuştu.

“Net ve dolaysız düşünüyor. Zihni titiz ve temiz. İnsana güven veriyor. Ondan hoşlanıyorum, bunun onun hakkında verdiğim kararları etkilemeyecek kadar önemsiz bir şey olduğunu da biliyorum.”

Ondan etkilendiğini itiraf ediyor!

Bellonda, Idaho'nun konsolunun başında tek başına oturduğunu gördü. Idaho'nun odaklanmış olduğu doğrusal çizelgeyi tanıdı: Yok-geminin işletim şeması. Idaho, Bellonda'yı fark edince projeksiyonu kapadı.

“Merhaba, Bell. Seni bekliyordum.”

Idaho konsol alanına dokununca arkasında bir kapı açıldı. Genç Teg içeri girdi ve Idaho'nun yanına gelip sessizce Bellonda'ya bakmaya başladı.

Idaho, Bellonda'yı oturmaya davet etmedi, ona bir sandalye de bulmadı; bu yüzden Bellonda yatak odasından sandalye getirip Idaho'nun karşısına koymak zorunda kaldı. Bellonda oturduğunda Idaho'nun yüzünde ihtiyatlı bir eğlenme ifadesi belirdi.

Bellonda, Idaho'nun onu selamlarken söylediği şeye şaşır-mıştı. *Beni niye bekliyordu ki?*

Idaho, onun dillendirilmediği sorusunu yanıtladı. “Az önce Dar görüntülü arama yaptı; Sheeana'yı görmeye gittiğini söyledi. O gider gitmez senin hiç vakit kaybetmeden işimi bitirmeye çalışacağını biliyordum.”

Basit bir mentat çıkarımı mı, yoksa... “Seni uyardı!”

“Yanlış.”

“Sheeana'yla nasıl sırlar paylaşıyorsunuz?” Talepkâr.

“Beni kullanıyor, tıpkı istediğiniz şekilde.”

“Missionaria!”

“Bell! İkimiz de mentatız. Bu aptalca oyunları oynamak zorunda mıyız?”

Bellonda derin nefes aldı ve mentat moduna geçmeye çalış-

tı. Bu koşullar altında kolay iş değildi; o çocuk gözlerini üstüne dikmişti, Idaho'nun yüzünde de hâlâ o eğlenme ifadesi vardı. Odrade, Bellonda'nın beklediğinden kurnaz mı çıkmıştı? Bir Kız Kardeş'e karşı bu gulâmla ittifak mı kurmuştu?

Idaho, Bellonda'nın Bene Gesserit dikkatinin yerini çifte mentat odaklanmasına bıraktığını görünce rahatladı. "Beni öldürmek istediğinin epeydir farkındayım, Bell."

Evet... Korkularımı belli ediyorum.

Idaho kıl payı kurtulduğunu düşündü. Bellonda onu öldürmeye gelmiş, bu işi "gerekli" göstermek için de küçük bir drama planlamıştı. Idaho teke tek dövüşte onu yenebileceği sanrısına kapılmıyordu. Fakat Mentat Bellonda harekete geçmeden önce düşünecekti.

"Bize adlarımızla hitap etmen saygısızlık," dedi Bellonda... Kışkırtmaya çalışıyordu.

"Şu an durumumuz farklı, Bell. Artık sen Rahibe Ana değilsin, ben de 'gulâm' değilim. Ortak sorunları olan iki insanız. Bunun farkında olmadığını söyleme bana."

Bellonda, Idaho'nun çalışma odasına bakındı. "Madem beni bekliyordun, niye Murbella'yı çağırmadın?"

"Beni korumak için seni öldürmeye mi zorlasaydım onu?"

Bellonda bunu düşündü. *O kahrolası Saygın Ana beni öldürebilir muhtemelen ama sonra...* "Onu korumak istiyorsun; bu yüzden gönderdin."

"Daha iyi bir koruyucum var." Idaho, çocuğu gösterdi.

Teg mi? Koruyucu mu? Gammu'da onun hakkında söylentiler çıkmıştı. Idaho bir şeyler mi biliyor?

Bellonda bunu sormak istiyordu fakat oyalanma riskine girmeye cesaret edebilir miydi? Gözlemciler tehlikeli bir durum olduğunun farkına varmışlardı mutlaka.

"O mu?"

"Senin beni öldürdüğünü görürse Bene Gesserit'e hizmet eder mi?"

Bellonda yanıt vermemeyince Idaho devam etti: "Kendini be-

nim yerime koy, Bell. Ben sadece sizin değil, Saygın Anaların da tuzağına düşmüş bir mentatım.”

“Sadece mentat mısın? Hepsi bu mu?”

“Hayır. Tleilaxlıların deneylerinin ürünüyüm ama geleceği görmüyorum. Kuisatz Haderah değilim. Pek çok hayatının anılarına sahip bir mentatım. Seninse Diğer Belleklerin var... Benim ne kadar avantajlı olduğumu düşün.”

Idaho konuşurken Teg onun dirseğinin yanına, konsola yaslandı. Çocuğun yüzünde merak vardı fakat Bellonda kendisine karşı korku görmüyordu orada.

Idaho tepesindeki projeksiyon odaklayıcıyı gösterdi; orada dans eden gümüş noktacıklar görüntü yaratmaya hazırdı. “Bir mentat tezat ortamlar oluşturmaya çalışır... Mevsim yazsa kış sahneleri, konukları yağmurlu havada gelmişse gün ışığı... Senin küçük oyunlarını göz ardı edeceğimi mi sanmıştın?”

Bellonda onun mentat özetlemesi yaptığını sesinden anladı. Bu açıdan, ortak bir öğretiyi paylaşıyorlardı. “Tao’yu küçümsemekten kaçınmak gerektiğini söyledin kendine doğal olarak,” dedi.

“Farklı sorular sordum. Birlikte meydana gelen şeylerin arasında gizli bağlantılar olabilir. Eşzamanlılık söz konusuysen sebep-sonuç ilişkisi ne anlama gelir?”

“Öğretmenlerin iyiymiş.”

“Birden fazla hayatımda iyi öğretmenlerim oldu.”

Teg, Bellonda’ya doğru eğildi. “Buraya sahiden onu öldürmeye mi geldiniz?”

Yalan söylemek anlamsızdı. “Onun çok tehlikeli olduğunu düşünüyorum hâlâ.” Gözlemciler bunu inkâr etmeye kalksınlardı bakalım!

“Ama bana anılarımı geri verecek!”

“Aynı pistte dans ediyoruz, Bell,” dedi Idaho. “Tao. Birlikte dans etmiyor gibi görünsek de, adımlarımız ve ritimlerimiz farklı olsa da birlikte görülüyoruz.”

Bellonda, Idaho’nun lafı nereye getireceğini tahmin etme-

ye başlamıştı... Onu öldürmenin başka bir yolu olabilir miydi acaba?

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedi Teg.

“İlginç rastlantılardan,” dedi Idaho.

Teg, Bellonda’ya döndü. “Belki siz açıklayabilirsiniz... Lütfen?”

“Birbirimize ihtiyacımız olduğunu söylemeye çalışıyor bana.”

“Öyleyse niye açıkça söylemiyor?”

“O kadar basit değil, çocuk.” Bellonda şöyle düşündü: *Kayıtta Idaho’yu uyardığım görülmeli.* “Eşeğin burnu kuyruğunu doğurmaz, Duncan... Görüşünü kısıtlayan ince aralığın önünden o hayvanın geçişini kaç kez görürsen gör.”

Idaho, Bellonda’nın sabit bakışlarına karşılık verdi. “Dar bir keresinde bana çiçekli bir elma dalı getirmişti, oysa yaptığım çıkarıma göre hasat mevsimindeydik.”

Teg el çırparak, “Bilmeceler, değil mi?” dedi.

Bellonda o ziyaretin kaydını hatırladı. Başrahibe Ana’nın hareketleri son derece kontrollüydü. “Seradan getirmiş olabilir diye düşünmedin mi?”

“Belki de beni memnun etmek istemişti sadece?”

Teg, “Tahmin etmem mi gerekiyor?” diye sordu.

Uzun bir sessizlikten sonra iki mentat bakıştılar. “Tutsaklığımın ardında anarşi var, Bell,” dedi Idaho. “En yüksek meclislerinizde görüş ayrılıkları var.”

“Anarşide bile kararlar verilip uygulanabilir,” dedi Bellonda.

“Sen ikiyüzlüsün, Bell!”

Idaho’dan darbe yemişçesine geri çekilen Bellonda bu tamamen istemsiz tepkisi karşısında afalladı. *Ses mi?* Hayır... Daha derine ulaşan bir şeydi. Bellonda’nın bu adamdan ödö koptu birden.

“Hem mentat *hem de Rahibe Ana* olan birinin böylesine ikiyüzlü olabilmesini çok ilginç buluyorum,” dedi Idaho.

Teg, Idaho’nun kolunu çekiştirdi. “Kavga mı ediyorsunuz?”

Idaho, Teg’in elini iterek uzaklaştırdı. “Evet, kavga ediyoruz.”

Bellonda bakışlarını Idaho'nunkilerden ayıramıyordu. Dönüp kaçmak istiyordu. Idaho ne yapıyordu? Her şey ters gitmişti!

Idaho, "Aranızda ikiyüzlüler ve suçlular mı var?" diye sordu.

Bellonda bir kez daha iletişim-gözlerini anımsadı. Idaho bunları sadece ona değil, gözlemcilere de söylüyordu! Kelimelerini çok dikkatli seçiyordu. Bellonda birden Idaho'nun performansına hayranlık duydu fakat bu hissettiği korkuyu azaltmadı.

"Soruyorum, Kız Kardeşlerin neden sana müsamaha gösteriyor?" Idaho konuşurken dudakları öyle zarif ve düzgün hareket ediyordu ki! "Gerekli bir kötülük müsün? Bir değerli veri kaynağı, zaman zaman da iyi tavsiyeler veren biri misin?"

Bellonda nihayet konuşabildi. "Bu ne cüret?" Genizden gelen, onun yere göğe sığdıramayan agresifliğini tamamen barındıran bir ses.

"Belki de Kız Kardeşlerini güçlendiriyorsundur." Idaho'nun ifadesiz ses tonu hiç değişmemişti. "Zayıf halkalar başkalarının güçlendirmesi gereken yerler yaratır, böylece de bu başkaları güçlenir."

Bellonda mentat modunda kalmakta zorlandığını fark etti. Bunların herhangi biri doğru olabilir miydi? Başrahibe Ana'nın onu sahiden böyle görmesi mümkün müydü?

"Buraya itaatsizlik yapmaya, suç işlemeye geldin," dedi Idaho. "Zorunluluklar adına! İletişim-gözlerinin önünde küçük bir drama sahnelemek istiyorsun, başka seçeneğin olmadığını kanıtlamak için."

Idaho'nun sözleri Bellonda'nın mentat yeteneklerini harekete geçirmişti. Idaho bunu bilerek mi yapıyordu? Bellonda, onun sözlerinin yanı sıra tavrını da inceleme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Idaho onu sahiden bu kadar iyi mi çözmüştü? Bu konuşmanın kaydı, kendisinin aklındaki küçük oyundan çok daha değerli olabilirdi. Ve sonuç değişmeyecekti!

Bellonda, "Başrahibe Ana'nın arzularının kanun olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu.

“Sahiden beni gözlem yeteneğinden yoksun mu sanıyorsun?” Idaho araya girecek olan Teg’e elini salladı. “Bell! Sadece mentat ol.”

“Seni duyuyorum.” *Başka bir sürü kişi de duyuyor!*

“Sorununuzun derinine indim.”

“Sana sorundan filan bahsetmedik biz!”

“Ama bahsettiniz. *Bahsettiniz*, Bell. İpuçları konusunda cimrisiniz ama onu görebiliyorum.”

Bellonda birden Odrade’nin, “Bir mentata ihtiyacım yok! Bir mucide ihtiyacım var,” dediğini hatırladı.

“Bana... İhtiyacınız... Var,” dedi Idaho. “Sorununuz henüz dallanıp budaklanmadı ama müdahale gerekli.”

“Sana niye ihtiyacımız olsun ki?”

“Hayal gücüme, mucitliğime, Leto’nun gazabı karşısında sağ kalmamı sağlayan şeylere ihtiyacınız var.”

“Seni öyle çok kez öldürmüş ki sayısını unutmuşsun... Kendin söyledin.” *Tükürdüğünü yala bakalım, mentat!*

282

Idaho öyle kontrollü bir zarafetle, öyle netlikle gülümsedi ki Bell’in de iletişim-gözlerinin ardındaki gözlemcilerin de verilen mesajı anlamamaları mümkün değildi. “Ama bana nasıl güvenebilirsin ki, Bell?”

Kendine yalancı diyor!

“Yeni bir şey olmazsa mahvolursunuz,” dedi Idaho. “Bunun sadece zaman meselesi olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Belki bu nesil kurtulur. Hatta bir sonraki de. Ama eninde sonunda...”

Teg, Idaho’nun kolunu sertçe çekti. “Başar yardım edebilir, değil mi?”

Çocuk konuşulanları dinliyordu demek. Idaho, Teg’in koluna pat pat vurdu. “Başar yetmez.” Sonra Bellonda’ya: “Hepimiz müşkül durumdayız. Bir kemiği paylaşamayacak mıyız?”

“Bunu daha önce de söylemişsin.” *Ve tekrar söyleyeceksin şüphesiz.*

Idaho, “Hâlâ mentat mısınız?” diye sordu. “Öyleyse dramayı kes! Sorunumuzu romantik bir sise büründürmeye son ver.”

Romantik olan Dar! Ben değilim!

Idaho, “Dağılmış, katledilmeyi bekleyen küçük Bene Gesserit gruplarının nesi romantik?” diye sordu.

“Hiçbiri kurtulamayacak mı sence?”

“Evrene düşmanlığın tohumlarını ekiyorsunuz,” dedi Idaho. “Saygın Anaları besliyorsunuz!”

O zaman Bellonda bu gulâmla başa çıkabilmek için tamamen (ve sadece) mentat oldu. Drama mı? Romantizm mi? Beden, mentatlık performansını sekteye uğrattırdı. Bir mentat, bedenini kullanmalı fakat onun müdahalesine izin vermemeliydi.

“Dağılış’a gönderdiğiniz hiçbir Rahibe Ana geri dönmedi, haber de göndermedi,” dedi Idaho. “Onların nereye gittiğini sadece Dağılmışların bildiğini söyleyerek içinizi rahatlatmaya çalışıyorsunuz. Bu diğer gerçekle birlikte gönderdikleri mesajı nasıl göz ardı edebiliyorsunuz? Neden içlerinden tek biri bile Rahibeler Meclisi Gezegeni’yle temas kurmaya çalışmadı?”

Hepimizi azarlıyor, kahrolası! Haklı da.

“Sorunumuzu en temel şekilde ifade edebildim mi?”

Mentat sorgulaması!

283

Bellonda, “En basit soru, en basit çıkarım,” diye katıldı.

“Yoğunlaştırılmış cinsel haz: Bene Gesserit koşullandırması mı? Saygın Analar gönderdiğiniz insanları tuzağa mı düşürüyor?”

“Murbella?” Tek sözcükle meydan okuma. *Sevdiğini söylediğin bu kadını incele! Bilmemiz gereken şeyler biliyor mu?*

“Hazlarına bağımlı olmamaya koşullandırıldılar ama zayıf yönleri var.”

“Murbella, Saygın Ana tarihçelerinde Bene Gesserit kaynaklarından esinlenildiğini inkâr ediyor.”

“Buna koşullandırılmıştı çünkü.”

“Güce tutkun olmaya mı?”

“Nihayet doğru dürüst bir soru sordun.” Bellonda karşılık vermeyince de Idaho devam etti: “Mater Felicissima.” Bellonda’ya, Bene Gesserit Meclisi üyelerine verilen antik isimle hitap etmişti.

Bellonda, Idaho’nun bunu yapmasının sebebini biliyordu

ve o terimin istenen etkiyi uyandırdığını hissetti. Artık den-
gesini tamamen bulmuştu. Mentat Rahibe Ana, kendi Baharat
İstirabı'nın Muhalata'sının, yani onu habis atalarının egemen-
liğinden koruyan müttetik Diğer Bellekler birliğinin tamamen
bilincindeydi şimdi.

*Idaho bunu yapmayı nereden biliyor? İletişim-gözlerinin ar-
dındaki her gözlemci bu soruyu soruyor olmalıydı şimdi. Tabii
ya! Tiran onu bu konuda eğitti, defalarca. Karşımızda ne var? Baş-
rahibe Ana'nın kullanma riskine girdiği bu yetenek nasıl bir şey?
Tehlikeli, evet ama sandığımdan çok daha değerliymiş meğer. Ken-
di yarattığımız tanrılar adına! Idaho bizi kurtaracak araç olabilir
mi?*

Idaho ne kadar sakindi. Bellonda'yı ikna ettiğini biliyordu.

“Hayatlarımdan birinde, Wallach IX'daki Bene Gesserit
okulunuzu ziyaret etmiş ve senin atalarından biriyle, Tersius
Helen Anteac'la konuşmuştum Bell. O sana rehberlik etsin,
Bell. O biliyor.”

284

Bellonda zihninde tanıdık bir kıpırtı hissetti. *Anteac'ın atam
olduğunu nasıl bilebiliyor?*

“Wallach IX'a Tiran'ın emriyle gitmiştim,” dedi Idaho. “Ah,
evet! Onu genellikle Tiran olarak düşünürdüm! Aldığım emir,
orada gizlediğinizi sandığınız mentat okulunu kapatmaktı.”

Anteac simulakışla araya girdi: *“Bahsettiği olayları şimdi sana
gösteriyorum.”*

“Bir düşün,” dedi Idaho. “Bir mentat olan ben, insanlara be-
nim aldığım eğitimi veren bir okulu kapatmaya zorlanmıştım.
Tiran'ın bunu emretmesinin sebebini biliyordum tabii... Sen de
biliyorsun.”

Simulakış, Bellonda'nın bilincine yanıtı verdi: *Gilbertus Al-
bans tarafından kurulan Mentat Tarikatı; onları hegemonya altı-
na almayı uman Bene Tleilaxlıların himayesine sığındılar bir süre;
evrende sayısız “tohum okul” açıp yayıldılar; II. Leto'dan baskı gör-
düler çünkü bağımsız bir muhalefet için temel teşkil ediyorlardı;
Kıtlık'tan sonra Dağılışa gittiler.*

“Tiran en iyi birkaç öğretmeni Dune’da tuttu fakat Anteaç’ın şimdi seni yüzleşmek zorunda bıraktığı soruyla oranın ilgisi yok. Kız Kardeşlerin nereye gitti, Bell?”

“Henüz bilemeyiz, değil mi?” Bellonda şimdi Idaho’nun konsoluna bambaşka bir gözle bakıyordu. Öyle bir zihne ket vurmak yanılttı. Idaho’yu kullanacaklarsa sonuna kadar kullanmalıydılar.

Bellonda gitmek üzere ayağa kalkarken Idaho, “Bu arada, Bell,” dedi. “Saygın Analar göreceli olarak küçük bir grup olabilir.”

Küçük mü? Idaho, Rahibeler Birliği’nin dehşet verici ölçüde kalabalık kuvvetler tarafından yenilgiye uğratıldığını, gezegen üstüne gezegen kaybettiğini bilmiyor muydu?

“Bütün sayılar görecelidir. Evrende gerçekten hareketsiz bir şey var mı? Eski İmparatorluk’umuz onların son sığınağı olabilir, Bell. Saklanıp güçlerini toplamaya çalışacakları bir yer.”

“Bu fikrini daha önce de söylemiştin... Dar’a.”

Başrahibe Ana demedi. Odrade de demedi. Dar. Idaho gülümsedi. “Belki biz Scytale konusunda da yardımcı olabiliriz.”

“Biz derken?”

“Murbella bilgi toplayabilir. Ben de değerlendiririm.”

Bu öneri karşısında Bellonda’nın yüzünde beliren gülümseme Idaho’nun hoşuna gitmedi.

“Tam olarak ne öneriyorsun?”

“Bırakalım hayal gücümüz serbestçe aksın ve deneylerimizi biçimlendirsın. Kalkanları delebilen biri olsa bir yok-gezegen bile faydasız olurdu, değil mi?”

Bellonda çocuğa göz attı. Idaho, Başar’ın yok-gemileri *görebildiğinden* şüphelendiklerini biliyor muydu? Doğal olarak! Onun yeteneklerine sahip bir mentat... Ufak verileri birleştirip ustaca bir çıkarımda bulunabilirdi.

“Az çok yaşanabilir bir gezegeni kalkanlamak için bir G-3 güneşinin tüm enerjisi gerekir.” Bellonda, Idaho’ya tepeden bakarken mesafeli ve gayet sakindi.

“Dağılış’ta her şey mümkün.”

“Ama şimdiki olanaklarımızla bizim için mümkün değil. Daha gerçekçi bir önerin var mı?”

“Halkınızın genetik belirteçlerine bakın. Atreides soyunun ortak örüntülerini arayın. Hayal bile edemeyeceğiniz yetenekler keşfedebilirsiniz.”

“Yaratıcı hayal gücün konudan konuya atlıyor.”

“G-3 güneşlerinden genetiğe geçtik. Belki aralarında ortak faktörler vardır.”

Niye böyle saçma sapan önerilerde bulunuyor? Yok-gezegenler, kâhin kalkanlarının ardını görebilen insanlar... Ne yapmaya çalışıyor?

Bellonda, Idaho’nun sadece ona hitaben konuştuğunu sanacak kadar kibirli değildi. Idaho iletişim-gözleri için de konuşuyordu hep.

Idaho suskunluğunu koruyordu; bir kolunu çocuğun omuzlarına gevşekçe atmıştı. İkisi de Bellonda’yı izliyorlardı! Bu bir meydan okuma mıydı?

Mentat gibi davran, başarabilirsen!

Yok-gezegenler mi? Bir nesnenin kütlesi arttıkça yerçekiminin etkisini sıfırlayacak enerji miktarı da artardı. Yok-kalkanların gerektirdiği enerji daha da fazlaydı. O da katlanarak artardı. Idaho, Dağılış’tan birinin bu sorunu çözmeyi başarmış olabileceğini mi ima ediyordu? Bellonda bunu ona sordu.

“İxliler Holtzman’ın birleşme etkisini çözemedi,” dedi Idaho. “Onu kullanıyorlar, hepsi bu... O kuramdan faydalanmak için anlamaya gerek yok.”

Niye dikkatimi 1x teknokrasisine çekiyor? Bene Gesseritler, İxlilere güvenmezdi; İxlilerin çok fazla tarakta bezi vardı.

Idaho, “Tiran’ın 1x’e asla baskı uygulamamasının sebebini merak etmiyor musun?” diye sordu. Bellonda bir şey söylemeden ona bakmayı sürdürünce de: “Onları dizginledi, o kadar. İnsanlarla makinelerin ayrılmaz bir şekilde birleşmesi, birbirlerinin sınırlarını zorlamaları fikri ona çok ilginç gelirdi.”

“Siborglar mı?”

“Onlar da.”

Idaho, Butleryan Cihadı’nda makinelere duyulan nefretin Bene Gesseritler arasında bile hâlâ sürdüğünü bilmiyor muydu? Kaygılandırıcıydı! Her birinin –insan ile makinenin– birleşince yapabilecekleri. Makinelerin kısıtlılıkları göz önüne alındığında lxlilerin öngörüsüzlüklerini gayet iyi özetliyordu bu. Idaho, Tiran’ın Makine Zekâsı fikrini benimsediğini mi söylüyordu? Saçma! Bellonda, Idaho’ya sırtını döndü.

“Gitmekte fazla acele ediyorsun, Bell. Sheeana’nın cinsel köleleştirmeye karşı bağışıklığıyla daha çok ilgilenmen gerekir. Eğittiğim ve tecrübe kazansınlar diye gönderdiğim delikanlılar *koşullanmamış*... Sheeana da öyle. Ama yine de hiçbir Saygın Ana onun kadar usta değil.”

Bellonda birden Odrade’nin bu gulâma bu kadar değer vermesinin sebebini anladı. *Paha biçilmez! Ben de kalkmış onu öldürmeyi düşünüyordum. Az kalsın öylesine büyük bir hata yapacak olması canını sıktı.*

Bellonda kapıya ulaşınca Idaho onu bir kez daha durdurdu. “Gammu’da gördüğüm Futarlar... Neden bize Saygın Anaları avlayıp öldürdükleri söylendi? Murbella’nın öyle bir şeyden haberi yok.”

Bellonda dönüp bakmadan çıkıp gitti. Bugün Idaho hakkında öğrendiği her şey onun düşündüğünden de tehlikeli olduğunu gösteriyordu... Fakat bu riske girmek zorundaydılar... Şimdilik.

Idaho derin nefes alıp şaşkın Teg’e baktı. “Yanımda olduğun için sağ ol; büyük provokasyonlara direnip susabilmeni de takdir ettim.”

“Sizi cidden öldürmeyecekti... Değil mi?”

“Sen olmasan, bana o ilk birkaç saniyeyi kazandırmasan konuşma fırsatı vermeden öldürebilirdi beni.”

“Neden?”

“Bir Kuisatz Haderah olabileceğimi sanıyor.”

“Muad’Dib gibi mi?”

“Ve oğlu.”

“Neyse, artık size zarar vermez.”

Idaho, Bellonda'nın çıktığı kapıya baktı. Biraz zaman kazanmıştı, o kadar. Belki de artık başkalarının makinesinde *sadece* bir çark olmaktan çıkmıştı. Aralarında yeni bir ilişki kurulmuştu, dikkatli kullanılırsa Idaho'nun sağ kalmasını sağlayabilecek bir ilişki. Duygusal bağların bununla ilgisi yoktu... Murbella ve Odrade'yle olan bağların bile. Murbella cinsel köleleştirmeden aslında Idaho kadar nefret ediyordu içten içe. Odrade ise Idaho'nun Atreideslere çok eskilerden beri sadık olduğunu söyleyip dursa da bir Rahibe Ana'nın hislerine güven olmazdı.

Atreidesler! Idaho, Teg'e bakınca çocuğun yüzünün şimdi den Atreides hatlarına bürünmeye başlamış olduğunu gördü.

Bell'le yaptığım konuşmadan gerçekte ne kazandım peki? Artık ona yanlış veri vermezlerdi herhalde. Rahibe Anaların sözlerine biraz güvenebilirdi, her insanın hata yapabileceğini unutmadan tabii.

Artık özel bir okulda öğrenci olan bir tek ben değilim. Artık Rahibeler de benim okulumdalar!

Teg, “Gidip Murbella'yı bulayım mı?” diye sordu. “Ayakla-rımla dövüşmeyi öğreteceğine söz vermişti. Başar'ın bunu öğrendiğini sanmıyorum.”

“Kim öğrenmedi dedin?”

Teg utançla başını eğdi. “Ben öğrenmedim.”

“Murbella egzersiz salonunda. Koş git haydi. Ama Bellonda'yla olanları ben anlatacağım; sen söyleme.”

Idaho giden çocuğun arkasından bakarken, *Bene Gesserit ortamlarında eğitim hep sürer*, diye düşündü. Fakat Murbella bir konuda haklıydı: Sadece Rahibelerin öğretebileceği şeyler öğreniyorlardı.

Bunu düşünmek pişmanlıkları depreştirdi. Idaho'nun belleğinde bir sahne belirdi: Scytale bir koridorda, alan kalkanın ardında duruyordu. Bu diğer tutsak ne öğreniyordu peki? Idaho ürperdi. Tleilaxlıları düşününce aklına Yüz Dansçılarıyla ilgili anılar gelirdi hep. Bu da Yüz Dansçılarının öldürdükleri herkesin anılarını “kopyalayabilme” özelliğini hatırlattı. Idaho

gördüğü hayaldeki insanları anımsayınca korkuya kapıldı. Onlar da Yüz Dansçıları mıydı?

Ben de bir Tleilax deneyinin ürünüyüm.

Bir Rahibe Ana'yla konuşmaya, hatta onlardan birinin duyabileceği ya da görebileceği bir yerde konuşmaya bile cesaret edemeyeceği bir konuydu bu.

Dışarı çıkıp Murbella'nın evine gitti ve orada bir koltuğa oturup etrafı inceledi... Murbella, Ses egzersizi yapmıştı. Şurada, ses denemelerini kaydedip tekrar dinlemekte kullandığı Clairtone cihazı duruyordu. Prana-bindu tepkilerini güçlendirmekte kullandığı nefes kayış takımıysa bir sandalyenin üstünde, kayışları birbirine dolanmış haldeydi. Murbella'nın Saygın Ana zamanlarından kalma bazı kötü alışkanlıkları vardı.

Murbella geri geldiğinde Idaho'yu orada buldu. Terle lekenmiş olan beyaz, dar, tek parça streç giysisini bir an önce çıkarıp rahatlamak istiyordu. Murbella duşa giderken Idaho öğrenmiş olduğu numaralardan birini kullanarak onu durdurdu.

“Rahibeler Birliği hakkında bilmediğimiz şeyler öğrendim.”

“Söyle haydi!” Bunu talep eden onun Murbella'sıydı; oval yüzü terden parlıyor, yeşil gözleri hayranlıkla bakıyordu. *Duncan'ım onları yine çözdü!*

Idaho, “Taşlardan birinin hareket ettirilemediği bir oyun,” diye anımsattı. *İletişim-gözlerinin ardındaki gözlemciler bunu düşünsün bakalım!* “Sheeana'nın etrafında yeni bir din kurmalarına yardım etmemi, onların hayalini kendi rızamızla paylaşmamızı istemekle kalmıyorlar; onların eleştirmeni, vicdanı olmamı istiyorlar... Sıra dışı davranışlarına buldukları bahaneleri onlara sorgulatmamı istiyorlar.”

“Odrade mi geldi?”

“Bellonda.”

“Duncan! O tehlikeli biri. Onunla asla yalnız görüşmemelisin.”

“Çocuk yanımdaydı.”

“Hiç söylemedi!”

“Söz dinler.”

“Pekâlâ! Neler oldu?”

Idaho olanları kısaca anlattı; Bellonda’nın yüz ifadelerinden ve diğer tepkilerinden bile bahsetti. (Gözlemciler bunu epey eğlenceli bulacaktı!)

Murbella küplere bindi. “Kılına bile dokunursa bir daha onlarla asla işbirliği yapmam!”

Tam istediğim tepki, canım. Eylemlerin sonuçları! Siz Bene Gesserit cadıları kendi davranışlarınızı çok dikkatli incelemelisiniz.

“Spor salonundan geldim; leş gibi kokuyorum,” dedi Murbella. “O çocuk. Çok zeki. Hiç o kadar akıllı bir çocuk görmemiştim.”

Idaho ayağa kalktı. “Seni ovalayayım.”

Idaho banyoda Murbella’nın terden sıırıslıklam olmuş streç giysisini çıkarmasına yardım etti; onun tenine dokunan elleri soğuk geliyordu. Murbella’nın bu dokunuşlardan ne kadar hoşlandığını görebiliyordu.

Murbella, “Öyle güçlü ama şefkatlisin ki,” diye fısıldadı.

Yeryüzü tanrıları adına! Murbella ona yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Murbella bir kez olsun Idaho’yu kendini suçlamadan düşündü. *Uyanıp da “Onu seviyorum!” dediğimi hatırlamıyorum hiç.* Hayır, o his yavaş yavaş içine işleyip bağımlılığa dönüşmüştü... Artık hayatının her anında kabullenmesi gereken bir bağımlılığa. Nefes almak gibi... Ya da kalp atışları gibi. *Bu bir kusur mu? Rahibeler Birliği yanılıyor!*

Murbella, “Sırtımı yıkasana,” dedi, Idaho’nun giysileri ıslanınca da güldü. Onun soyunmasına yardım etti ve orada, duşta aynı şey bir kez daha oldu: O dayanılmaz arzu; bir kadınla erkeğin duyumlar dışındaki her şeyi dışlayan birleşmesi. Murbella ancak sonrasında bir şeyi hatırlayıp kendine şöyle diyebildi: *Bildiğim her tekniği biliyor.* Ama mesele teknikten ibaret değildi. *Beni memnun etmek istiyor! Ulu Dur tanrıları adına! Nasıl bu kadar şanslı olabildim?*

Onu kurulamadan kucağına alıp yatağa taşıyan Idaho’nun

boynuna sarıldı. Yatakta onu kendine doğru çekti; birlikte sessizce yatıp dinlendiler.

Bir süre sonra Murbella, “Demek Missionaria, Sheeana’yı kullanacak,” diye fısıldadı.

“Çok tehlikeli.”

“Rahibeler Birliği ifşa olacak. Bunu asla istemezler sanıyordum.”

“Bence gülünç bir şey.”

“Sheeana’yı kontrol etmeni istemiş oldukları için mi?”

“Onu kimse kontrol edemez! Belki etmemeli de.” Idaho yukarıdaki iletişim-gözlerine baktı. “Hey, Bell! Başındaki tek bela ben değilim.”

Arşivlere dönmekte olan Bellonda, Görüntü-Kayıt odasının kapısında durup Gözlemci Ana’ya meraklı bir bakış attı.

Gözlemci Ana, “Yine duştalar,” dedi. “Bir süre sonra sıkıcı oluyor.”

“Mistik Katılım⁴!” dedi Bellonda... Uzun adımlarla evine giderken, değişen bakış açılarının gerektirdiği zihinsel düzenlemelerle uğraştı. *Idaho benden daha iyi bir mentat!*

Kahretsin, Sheeana’yı kısıkanıyorum! Ve Idaho bunu biliyor!

Mistik Katılım! Orjinin enerji kaynağı olarak kullanılması. Saygın Anaların cinsel bilgileri Bene Gesserit’i etkilemeye, paylaşılan hazlara ilkelce kapılmaya sevk etmeye başlamıştı. *Buna doğru bir adım ileri, bir adım geri gidiyoruz.*

Böyle bir şeyin var olduğunu bilmek bile yeterliydi! Çok iğrenç, çok tehlikeliydi... Fakat bir yandan da çok çekiciydi.

Ve Sheeana’nın buna karşı bağışıklığı var! Kahrolası! Niye Idaho tam da şimdi onlara bunu hatırlatmıştı ki?

⁴ Fransız antropolog Lucien Lévy-Bruhl’ün (1857-1939), insanların kendilerini kutsal bir yadigâr ya da totem gibi fiziksel bir nesneyle özdeşleştirmeleri fenomenine verdiği isim. Analitik psikolojide Carl Gustav Jung (1875-1961) bu terimi “bir insanın bir başkası üstünde etki sahibi olmasını sağlayan bir çeşit yansıtımlı özdeşleştirme” anlamında kullanmıştır. -çn

Sağduyulu kişilerin yargılarını kanunlara her seferinde yeğlerim. Kurallar ve kanun kitapları rutin davranışlar yaratır. Rutin davranışlarsa genellikle sorgulanmaz, böylece de yıkıcı bir ivmeye sahip olur.

—DARWI ODRADE

Tamalane şafaktan hemen önce, Odrade'nin Eldio'da kaldığı odaya geldi; seyahat edecekleri sırlı yol hakkında bilgi getir-mişti. “Yolun denizin ardındaki bölümünün en az altı noktası, kum kayması yüzünden geçilmez hale gelmiş,” dedi. “Dev kumullarla kaplı.”

Odrade sabah rutinini yeni bitirmişti: Mini Baharat İstirabı, ardından da egzersiz ve soğuk bir duş. Bu konuk odasının yegâne hamak koltuğunda (onun tercihlerini biliyorlardı) oturmuş, Streggi'nin sabah raporunu vermesini bekliyordu.

Tamalane'in yüzü, iki gümüşü korkürenin ışığında solgun görünüyordu fakat memnun olduğu belliydi. *Keşke sözümü dinleseydin!*

“Bize topterler bul,” dedi Odrade.

Başrahibe Ana'nın sakın kalmasına besbelli bozulan Tamalane çıkıp gitti.

Odrade, Streggi'yi çağırdı. “Alternatif yolları kontrol et. Denizin batı yakasından dolanan geçidi araştır.”

Streggi telaşla çıkarken, geri gelen Tamalane'le çarpışacaktı az daha.

“Nakliyat Departmanı şu an istediğimiz kadar topter veremiyor maalesef. Doğumuzdaki beş yerleşim yerinin halkını göç ettirmekle meşgullermiş. Ama topterlerimiz öğlene kadar hazır olur herhalde.”

Odrade, “Güneyimizde, çöl sınırında bir gözlem terminali yok mu?” diye sordu.

“Yolun tıkalı olduğu ilk yer oranın hemen ilerisinde.” Tamalane hâlâ fazlasıyla kibirli ve keyifliydi.

“Topterler bizimle orada buluşsun,” dedi Odrade. “Kahvaltıdan sonra hemen yola çıkıyoruz.”

“Ama Dar...”

“Clairby’ye söyle, bugün benim arabama bineceksin. Evet, Streggi?” Çömez, Tamalane’in arkasında, kapı eşiğinde duruyordu.

Tamalane odadan çıktı; oturma planındaki bu değişikliği onaylamadığı omuzlarının duruşundan belliydi. *Kızgın korlarda yürümek gibi bu!* Fakat emre uyacaktı.

Streggi, “Gözlem terminaline kadar gidebiliriz,” diyerek, konuşulanları duymuş olduğunu belirtti. “Yol tozlu ve kumlu ama güvenlidir.”

“Kahvaltıyı çabuk yapalım.”

Çöle yaklaştıkça arazi çoraklaşıyordu; güneye doğru hızla giderlerken Odrade bunu dile getirdi.

Son rapora göre çöle yüz klik kalmışken, sakinleri daha serin bölgelere göç ettirilmiş yerleşim yerlerinin kalıntılarını gördüler. Açık bina temelleri, iflah olmaz ölçüde yıkılmış duvarlar. Temel seviyesinden kesilmiş borular. Onları kazıp çıkarmak fazla pahalıya patlardı. Bu çirkin manzaralar yakında kumla örtülecekti.

Odrade, Streggi’ye, “Burada Dune’daki gibi Kalkan Duvarı yok,” dedi. Yakında gezegen halkı kutup bölgelerine göç etmek ve su temini için buzu delmek zorunda kalacaktı.

Tamalane’le birlikte arkada oturan birisi, “Şimdiden baharat toplama ekipmanları üretmeye başladığımız doğru mu, Başrahibe Ana?” diye sordu.

Odrade koltuğunda dönüp baktı. Soru bir Haberleşme kâtibinden, ileri düzey bir çömezden gelmişti: Sorumluluklar yüzünden alnı kırış kırış olmuş, çalışırken saatlerce cihazlara bakmaktan gözleri kısılmış, daha yaşlı ve esmer bir kadın.

“Solucanların gelişine hazırlanmalıyız,” dedi Odrade.

“Gelirlerse tabii,” dedi Tamalane.

Odrade, “Hiç çölde yürüdün mü, Tam?” diye sordu.

“Dune’a gitmiştim.” Çok kısa bir yanıt.

“Ama çöle gittin mi?”

“Keen civarındaki bazı küçük kumluk kesimlerde bulundum sadece.”

“Aynı şey değil.” O kısa yanıt, aynı ölçüde kısa ve ters bir karşılığı hak ettirmişti.

“Diğer Belleklerim bilmem gerekenleri öğretiyor bana.” Tamalane bunu çömezlere söylemişti aslında.

“Aynı şey değil, Tam. Bizzat yapmalısın. Dune’da çölde yürümek çok tuhaf bir histi... Her an bir solucana yem olabileceğini bilmek.”

“Dune... Maceranı duymuştum.”

Macera. “Deneyim” değil. Macera. Ne güzel azarlıyor. Tam ona göre bir laf. “Bell”den fazlasıyla etkilenmiş,” diyenler olacak.

“Öyle bir çölde yürümek insanı değiştirir, Tam. Diğer Bellekler netleşir. Bir Fremen atanın anılarını yaşamakla, orada birkaç saatliğine de olsa bir Fremen olarak yürümek arasında dağlar kadar fark var.”

“Hoşuma gitmemişti.”

Tam’ın maceracı ruhu buraya kadardı demek; arabadaki herkes onu kötü bir açıdan görmüştü. Söylentiler kulaktan kulağa yayılacaktı.

Sahiden kızgın korlarda yürümek gibiymiş, değil mi?

Fakat artık Meclis’te Sheeana’yı tartışmaya açmasının daha makul bir açıklaması olacaktı.

Gözlem terminali silisten yapılma, üzerinde sıcak yüzünden camsı kabarcıklar oluşmuş, geniş ve yeşil bir yapıydı. Odrade terminalin ucunda dururken, bu yamaçta sadece yer yer otlar olduğunu fark etti; kumlar bir zamanlar yemyeşil olan bu tepenin daha aşağı kısımlarını işgal etmişti bile. Yeni tuzçalıları (Odrade’nin maiyetinden biri, bunların Sheeana’nın adamları tarafından ekildiğini söyledi), çölün istilacı parmaklarının arasında düzensizce, gri bir örtü gibi uzanıyordu. Sessiz bir savaş. Klorofilli canlılar çöl karşısında savaşıyor geri çekiliyordu.

Odrade’nin sağında, terminalden yüksek olan bir kumul

vardı. Odrade diğerlerine peşinden gelmemelerini işaret ettikten sonra o kum tepesine tırmandı. Tepenin hemen ardında anılarındaki çöl uzanıyordu.

Yaratmakta olduğumuz şey bu demek.

Yerleşim izi yoktu. Odrade dönüp arkasına, işgalci kumullara karşı umutsuzca son direnişlerini yapan bitkilere bakmadı; gözlerini ufka dikti. Çölde yaşayanlar hep o sınırı izlerdi. Engin çölde kıvıldayan her şey potansiyel bir tehlikeydi.

Odrade diğerlerinin yanına döndükten sonra bakışlarını terminalin parlak yüzeyinden ayırmadı bir süre.

Daha yaşlı Haberleşme çömezi yanına gelip Hava Kontrol'ün yazılı bir talebini iletti.

Odrade rapora göz gezdirdi. Kısa ve kaçınılmaz. Orada bahsedilen değişimler bir anda olmamıştı. Daha fazla yer ekipmanı istiyorlardı. Başrahibe Ana'nın kararını uygulamak için, ki tesa-düfi bir fırtına gibi beklenmedik değildi bu.

Dün mü? Denizi yok etmeye daha dün mü karar verdim?

Odrade raporu Haberleşme çömezine geri verdi ve kadının ardındaki kumlu, parlak binaya baktı.

"Talep onaylandı." Sonra: "Çölde kalan bütün bu binaları düşününce hüzünleniyorum."

Çömez omuz silkti. *Omuz silkti!* Odrade ona vurmak istedi. (Bunu yapsa Rahibeler Birliği'nde homurtular yükselirdi!)

Odrade kadına sırtını döndü.

Ona ne diyebilirim ki? En yaşlı kız kardeşlerimizin ömründen beş kat uzun süredir bu topraklardayız. Bu da kalkmış omuz silkiyor.

Yine de... Rahibeler Birliği'nin yerleşim birimlerinin bazı standartlara göre pek eski sayılmadığını biliyordu. Plaz ve plasçelik, binalar ile bulundukları ortamı uyumlandırırdı genellikle. *Toprağımızda ve hafızamızda sabitlendiler.* Kasabalar ve şehirler dış güçlere kolay kolay boyun eğmezdi... İnsanların kapislerine boyun eğdikleri olurdu ama.

Bir başka doğal güç.

Odrade yaşlılara hürmet etme fikrinin tuhaf olduğuna kanaat getirdi. İnsanlarda doğuştan gelen bir şeydi bu. Yaşlı

Başar'da da vardı; Odrade'ye ailesinin Lernaesus'taki mülklerinden bahsederken belli etmişti.

“Annemin dekorasyonunu olduğu gibi korumanın doğru olduğunu düşündük.”

Süreklilik. Anıları canlandırılan gulâmların böyle hisleri de canlanır mıydı?

Burası türümün bir zamanlar yaşadığı yer.

“Türüm”den kasıt aynı kanı taşıyan atalar olunca bu ifade tuhaf bir nostalji kazanıyordu.

Bakın, biz Atreidesler Caladan'da kalmaktı ne kadar uzun süre direndik; eski şatoyu restore ettik, antik ahşapların derin oymalarını cilaladık. Sırf o döküntü, eski mekânı iyi kötü yaşanır hale getirmek için bir sürü işçi kullandık.

Ama o işçiler önemsiz bir iş yaptıklarını düşünmemişlerdi. Aksine, işleriyle gurur duymuşlardı. Ahşapları okşarcasına cilalamışlardı.

“Yıllardır Atreideslerin yanında çalışırım.”

İnsanlar ve aletleri. Odrade alet kullanırken, kendisinin canlı bir parçasıymış gibi hissederci.

“Elimdeki bu sopa sayesinde daha iyiyim... Avda kullandığım, ucu ateşte sivriltilmiş bu mızrak sayesinde... Soğuğa karşı sığındığım bu barınak sayesinde... Kışlık yiyeceklerimizi depoladığım taş kilerim sayesinde... Bu hızlı tekne sayesinde... Bu dev transatlan-tik... Beni uzaya götüren, metal ve seramikten yapılma bu gemi...”

Uzaya çıkan ilk insanlar, insanlığın nerelere kadar yayılacağını hayal bile etmemişti. O eski çağlarda nasıl da izole olmuş haldeydiler! Yetersiz veri kaynaklarına ilkel iletim sistemleriyle bağlı, solunabilir havayla dolu küçük kapsüller. Yalnızlık. Yayıpaysızlık. Hayatta kalmak dışında pek bir şey yapmaya fırsat yoktu. Havayı sürekli temizle. İçme suyu miktarını kontrol et. Ağırlıksızlığın olumsuz etkilerinden korunmak için egzersiz yap. Aktif kal. Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur. Sağlam kafa ne demekse?

“Başrahibe Ana?”

Yine o kahrolası Haberleşme çömezi!

“Evet?”

“Bellonda size hemen haber vermemi söyledi... Buzzell'den bir ulak gelmiş. Yabancılar oraya gelip bütün Rahibe Anaları götürmüşler.”

Odrade hemen döndü. “Mesajı bu kadar mı?”

“Hayır, Başrahibe Ana. Yabancıların başında bir kadın varmış. Ulağın söylediğine göre Saygın Ana'ya benziyormuş ama üstünde onların cüppelerinden yokmuş.”

“Dortujsa ya da diğerlerinden haber yok muydu?”

“Fırsatları olmamış, Başrahibe Ana. Ulak birinci seviye bir çömez. Dortuja'nın talimatlarına uyarak, küçük yok-gemiyle gelmiş.”

“Bell'e söyle, o çömezin gitmesine sakın izin vermesin. Çömez tehlikeli şeyler biliyor. Geri dönünce bir ulak seçeceğim. Bir Rahibe Ana olmalı. Anladın mı?”

“Elbette, Başrahibe Ana.” Haberleşme çömezi bu soruya gücenmişti.

İşte oluyordu! Odrade sevincini gizlemekte zorlanıyordu.

Yemi yuttular. Peki... Oltaya takıldılar mı?

Dortuja bir çömeze öyle güvenmekle tehlikeli bir iş yaptı. Ama Dortuja'yı tanıdığım kadarıyla, ona çok güveniyor olmalı. Tutsak edilirse kendini öldürmeye hazır biri. Bu çömezle görüşmeliyim. İstirap'a hazır olabilir. Belki Dortuja böyle bir mesaj da göndermiştir. Tam ona göre.

Bell küplere binecekti tabii. *Bir ceza karakolundan gelen biri-ne güvenmek aptallık!*

Odrade bir Haberleşme ekibi çağırdı. “Bellonda'yla bağlantı kurun.”

Portatif projektörün görüntüsü sabit projektörlerinki kadar net olmasa da Bell ve etrafı seçilebiliyordu.

Masama kurulmuş, sanki kendi masasıymış gibi! Mükemmel!

Odrade, Bellonda'ya bağırıp çağırma fırsatı vermeden, “O ulak çömezin İstirap'a hazır olup olmadığını saptayın,” dedi.

“Hazır.” *Yeryüzü tanrıları adına! Bell’den beklenmeyecek kadar kısa bir cevaptı bu.*

“Öyleyse ıstırap’a girsin. Belki bizim ulaşımız olabilir.”

“Girdi bile.”

“Kabiliyetli mi?”

“Çok.”

Bell’in nesi var? Çok tuhaf davranıyor. Her zamanki gibi değil.
Duncan!

“Ha, bu arada Duncan’ın Arşivlere doğrudan bağlanabilmesini istiyorum, Bell.”

“Bu sabah hallettim.”

Vay vay. Duncan’la konuşmak yaramış.

“Sheeana’yla görüştükten sonra seninle konuşurum.”

“Tam’a söyle, haklıymış.”

“Hangi konuda?”

“Sen söyle sadece.”

“Pekâlâ. Bell, şunu söylemeliyim ki işleri mükemmel idare ediyorsun.”

“Sen beni idare ettikten sonra nasıl başarısız olabilirim ki?”

Bağlantıyı keserlerken Bellonda resmen gülümsüyordu. Odrade dönünce arkasında Tamalane’in durduğunu gördü.

“Hangi konuda haklıymışsın, Tam?”

“Idaho ile Sheeana’nın sandığımızdan daha çok şey konuştuklarında.” Tamalane, Odrade’ye yaklaşıp sesini alçalttı: “Sırlarının ne olduğunu öğrenmeden Sheeana’yı benim yerime geçirme.”

“Niyetimin farkında olduğunu biliyordum, Tam. Ama... Kendimi bu kadar mı ele veriyorum?”

“Bazı konularda evet, Dar.”

“Dostum olduğun için şanslıyım.”

“Başka destekçilerin de var. Gözetmenler oylama yaptığında, yaratıcılığın lehine işledi. Seni savunanlardan biri ‘parlak fikirlerin’ olduğunu söyledi.”

“O halde, Sheeana hakkında *parlak* bir fikre varmadan önce onu epey terleteceğimi biliyordur.”

“Elbette.”

Odrade, Haberleşme ekibine projektörü götürmelerini işaret ettikten sonra binanın yanına gidip beklemeye başladı.

Yaratıcı imgelem.

İş arkadaşlarının karmaşık hisler duyduğunun farkındaydı.

Yaratıcılık!

Yerleşik erk sahipleri için daima tehlikeliydi. Yaratıcılık daima yeniliklere yol açardı. Yeniliklerse otoriteyi zayıflatabilirdi. Bene Gesseritler bile yaratıcılığa ihtiyatlı yaklaşırdı. Gemiye alabora etmemeye çalışanlardan bazıları düzen bozuculardan hoşlanmazdı. Dortujla’nın sürgün edilmesinin sebeplerinden biri de buydu. Ama yaratıcılar genellikle ücra yerleri severdi zaten. Buna *mahremiyet* derlerdi. Dortujla ancak acil bir durum olduğu için kendini göstermişti.

Kendine iyi bak, Dortujla. Şimdiye kadar kullandığımız en iyi yem ol.

O sırada topterler geldi... On altı tane; pilotları başlarına bir de bu iş çıktığı için canlarının sıkıldığını gizlemiyordu. *Koca toplulukları taşıyoruz!*

299

Hassas bir ruh halinde olan Odrade topterlerin sırlı sert zemine inişini, kanatlarının geriye çekilip katlanarak yuvalarına girmesini seyretti... Her biri uyuyan bir böceğe benziyordu şimdi.

Deli bir robotun kendi suretinden tasarladığı bir böcek.

Havalandıklarında Streggi bir kez daha Odrade’nin yanına oturdu... “Kumsolucanı görecek miyiz?” diye sordu.

“Olabilir. Ama henüz onlara dair bir rapor almadık.”

Streggi arkasına yaslandı; bu yanıt onu hayal kırıklığına uğratmıştı fakat bu konuda başka soru sormaya cesaret edemiyordu. Odrade, *Gerçekler bazen rahatsız edici olabilir*, diye düşündü... Bu evrim kumarından da öyle büyük beklentileri vardı ki.

Yoksa niye Rahibeler Meclisi Gezegeni’nde sevdiğimiz her şeyi yok edelim?

Simulakış, pembe bir tuğla binanın dar girişinin tepesinde-

ki, kavisli yazılmış çok eski bir yazının görüntüsüyle müdahale etti: *TEDAVİSİZ HASTALIKLAR HASTANESİ*.

Rahibeler Birliği kendini orada mı bulmuştu? Yoksa mesele çok fazla hataya göz yummaları mıydı? Bir Diğer Bellek anısının böyle kendiliğinden gelmesinin bir sebebi olurdu mutlaka.

Başarısızlıklar mı?

Odrade bulmaya çalıştı: *Murbella'yı başarısız olsa bile bir Kız Kardeş olarak görmeliyiz*. Gerçi tutsak Saygın Anaları umutsuz vaka değildi. Fakat onlardan farklıydı ve derin eğitimi çok geç yaşta alıyordu.

Odrade'nin etrafındakiler ne kadar sessizdi; herkes dışarıya, rüzgârda savrulan kumlara bakıyordu... Balina sırtı kumullarının arasında yer yer kum dalgaları vardı. İkinci başı güneşi, yakın manzaraların ayrıntılı görünmesini sağlayacak kadar yan ışığı yeni vermeye başlamıştı. Tozlar ilerideki ufuğu gizliyordu.

Odrade koltuğunda kıvrılıp uyudu. *Bunu daha önce de görmüştüm. Dune'dan sağ çıkmayı başarmıştım*.

300

Topterler Sheeana'nın Çöl Gözlem Merkezi'ne varıp da alçalarak tepesinde turlamaya başlayınca sarsıntılar Odrade'yi uyandırdı.

Çöl Gözlem Merkezi. Yine aynı şeyi yaptık. Buraya doğru dürüst bir isim vermedik... Tıpkı bu gezegene vermediğimiz gibi. Rahibeler Meclisi Gezegeni! Böyle isim mi olur? Çöl Gözlem Merkezi'ymiş! Bu bir isim değil, tanım. Geçici olanı vurguluyor.

İniş yaparlarken Odrade bu fikrinin doğruluğunun kanıtlarını gördü. Buranın geçici bir ikamet yeri olduğu sade ve köşeli tasarımından belliydi. Yumuşaklık yoktu; yuvarlak bağlantı kısımları yoktu. *Şu şuraya bağlansın, şu şuraya gitsin, demişler*. Her şey çıkarılabilir konektörlerle bağlıydı birbirine.

Sert bir iniş yaptılar... Pilotun, "İşte geldiniz; hele şükür kurtuluyorum sizden," deme şekliydi bu.

Odrade hemen kendisine her seferinde verilen odaya gidip Sheeana'yı çağırttı. Geçici bir ikamet mekânı: Yine sade, sert yataklı, kutu gibi bir oda. Bu kez içeride iki sandalye vardı. Bir pencere batıya, çöle bakıyordu. Böyle odaların taşıdığı geçicilik

havası Odrade'nin canını sıkardı. Buradaki her şey birkaç saat içinde toplanıp götürülebilirdi. Odrade yandaki banyoda yüzünü yıkadı, böylece biraz hareket etmiş de oldu. Topterin koltuğunda kıvrılarak yatmaktan vücudu sızlıyordu.

Biraz canlanınca bir pencereye gitti... İnşaat ekibinin bu kuleyi de yapmasına memnundu: Yapı on katlıydı ve bu doku-zuncu kattı. Sheeana en üst katta kalıyordu, buraya adını veren şeyi yapmak için.

Odrade beklerken gerekli hazırlıklarda bulundu.

Zihnini aç. Önyargılarından arın.

Sheeana geldiğinde, Odrade ona dair ilk izlenimlerini naif gözlerle edinmeliydi. Kulakları belirli bir sesi duymaya şartlanmış olmamalıydı. Burnu hatırladığı kokuları almayı beklememeliydi.

Onu ben seçmiştim. İlk öğretmeni olarak hata yapmaya müsaitim.

Kapıdan bir ses gelince dönüp baktı. Streggi.

“Sheeana çölden yeni döndü; şimdi adamlarının yanında. Başrahibe Ana'yla yukarıdaki evinde görüşmek istiyormuş; orası daha rahatmış.”

Odrade başıyla onayladı.

Sheeana'nın en üst katta bulunan evinde hâlâ prefabrik havası vardı biraz. Ne de olsa çölde başlarını sokacakları bir yer olsun diye, alelacele kurulmuş bir binaydı burası. Alt kattaki konuk odasının altı yedi katı büyüklükte, stüdyo tipi bir evdi; hem çalışma odası hem de yatak odasıydı. İki cephede pencereleri vardı.... Kuzeyde ve batıda. Odrade içerideki, işlevsel ve işlevsel olmayan şeyler arasındaki uyuma şaşırdı.

Sheeana odalarında kendini yansıtmayı başarmıştı. Standart bir Bene Gesserit yatağına parlak turuncu ve ombre bir yatak örtüsü serilmişti. Bütün billur dişleri görünen, ağzı açık bir solucanın siyah beyaz resmi bir dip duvarı tamamen kaplıyordu. Bu resmi Sheeana, Diğer Belleklerine ve Dune'a dair çocukluk anılarına dayanarak çizmişti.

Sheeana'nın daha iddialı bir resim yapmamış olması (gele-

neksel bir çöl manzarası çizmemesi ve resmin renkli olmayışı) dikkat çekiciydi. Sadece solucan ve altında biraz kum vardı, bir de solucanın önünde duran küçücük ve cüppeli bir insan.

Kendisi mi?

Sheeana'nın kendini frenlemesi takdire şayandı, bu resim de onun burada olmasının sebebinin sürekli hatırlatıyordu. Doğaya yöneltilen derin bir gözlem gücüyle çizilmiş bir resimdi.

Doğa kötü bir sanat eseri yaratmaz mı?

Kabul edilemeyecek kadar yüzeysel bir fikirdi bu.

"Doğa"dan kastımız ne ki?

Odrade'nin berbat *doğa* manzaraları gördüğü olmuştı: Melsela kusurlu yeşil boyayla boyanıp, bir tundranın kenarında çirkin ve gülünç taklitlere benzesinler diye kurumaya terk edilmiş gibi görünen cılız ağaçlar. İğrençtiler. Böyle ağaçların herhangi bir işlevi olabileceğini hayal etmek güçtü. Ve yılanımsı kertenkeleler... O yapış yapış, sarı deri. Onların neresi estetikti? Evrimin yolculuğu sırasında verdiği kısa bir molanın ürünüydüler. İnsanların müdahalesi her zaman fark yaratıyor muydu peki? Sümuzlar! O iğrenç yaratıkları Bene Tleilaxlılar yaratmıştı.

Odrade, Sheeana'nın resmine hayranlıkla bakarken, bazı kombinasyonların bazı insan duyularına nahoş geldiğine kanaat getirdi. Sümuzlar iğrenç görünseler de tatları enfesti. Çirkin kombinasyonlar çocukluk deneyimlerini hatırlatırdı. Deneyimler hüküm verirdi.

Kötü şey!

SANAT ESERİ olarak gördüğümüz şeylerin çoğu aslında içimizin rahatlatılması arzumuzu tatmin eder. Beni rahatsız etme! Neyi kabul edebileceğimi bilirim.

Bu resim Sheeana'nın içini nasıl rahatlatmıştı?

Kumsolucanı: Gizli hazineleri koruyan kör güç. Mistik güzelliğin sanatı.

Sheeana'nın görevi hakkında espri yaptığı rapor edilmişti. "Belki de hiç var olmayacak solucanların çobanıyım ben."

Var olsalar bile Sheeana'nın resmindeki boyuta varmaları

yıllar alacaktı. Solucanın önündeki o küçücük insandan gelen ses Sheeana'ya mı aitti?

“Bu zamanla olacak.”

Odada ağır melanj kokusu hâkimdi; normalde bir Rahibe Ana'nın evi bu kadar melanj kokmazdı. Odrade dekorasyona göz gezdirdi: Sandalyeler, çalışma masası, sabitleştirilmiş korkülerin ışığı... Her şey en avantajlı şekilde yerleştirilmişti. Şu köşedeki tuhaf şekilli siyah plaz kütlesi neydi peki? O da Sheeana'nın bir eseri miydi?

Odrade bu odaların tam Sheeana'ya göre olduğuna kanaat getirdi. Evde o resim dışında Sheeana'nın geçmişini anımsatan pek fazla şey olmasa da dışarıdaki manzara Dune çölünün içlerindeki Dar'üs-Balat'a aitti sanki.

Odrade kapıdan gelen bir hışırtıyla irkildi. Dönüp bakınca Sheeana'yı gördü. Sheeana, Başrahibe Ana'nın huzuruna çıkmadan önce başını kapının kenarından uzatmış, neredeyse çekingenlikle bakıyordu.

Eylemler konuşuyordu: *“Evime geldi demek. Güzel. Davetimi iletmekte gecikebilirlerdi.”*

303

Sheeana'nın varlığı, Odrade'nin hazır hale getirilmiş duyularını karıncalandırıyordu. Gelmiş geçmiş en genç Rahibe Ana. Odrade onu genellikle *Sessiz Küçük Sheeana* olarak düşünürdü. Oysa Sheeana küçük olmadığı gibi, her zaman sessiz de değildi fakat bu lakap kalmıştı.

Sheeana'ya fare gibi ürkek bile denemezdi; sık görülen suskun tavrıyla, bir tarlanın kenarında durup çiftçinin gitmesini bekleyen bir kemirgeni andırırdı. Çiftçi gider gitmez yerdeki tahılları yemeye koşan bir fareyi.

Sheeana odaya tamamen girip Odrade'nin karşısında durdu; aralarında bir adım bile mesafe yoktu. “Fazla uzun süre ayrı kaldık, Başrahibe Ana.”

Odrade'nin ilk izlenimi tuhaf bir şekilde karmaşıktı.

İçten ama bir şey gizliyor sanki?

Sheeana sessizce durmuş bekliyordu.

Siona Atreides'in bu torununun çehresi, Bene Gesseritlerin yanında geçirdiği zaman içinde ilginç bir görünüm kazanmıştı. Hem Rahibeler Birliği'nin hem de Atreideslerin olgunluğuna erişmişti. Yüzünde verilmiş pek çok sağlam kararın izi vardı. Güneşten yer yer rengi açılmış kahverengi saçlı, esmer tenli, sıska öksüz çocuk şimdi dimdik duran bu Rahibe Ana'ya dönüşmüştü. Saatlerce açık havada çalıştığından teni hâlâ esmerdi. Saçında hâlâ güneşin izleri vardı. Fakat gözleri... O masma- vi, çelik gibi sert gözleri, "İstirap'tan geçtim," diyordu.

Onda sezdiğim şey ne?

Sheeana, Odrade'nin yüzündeki ifadeyi (Bene Gesserit na- ifliği!) görünce, uzun süredir korktuğu yüzleşmenin başladığını anladı.

Kendimi savunmakta kullanabileceğim tek şey gerçeklerim; umarım Odrade bana her şeyi itiraf ettirmeden durur!

Odrade eski öğrencisini pürdikkat izliyordu; tüm duyuları açıktı.

Korkuyor! Ne seziyorum? Konuştuğu zamanlardaki bir şey mi?

Sheeana'nın sakin sesi, Odrade'nin ilk görüşmelerinde tah- min ettiği şekilde, güçlü bir alete dönüştürülmüştü. Sheeana'nın gerçek doğası (ki Fremenlikti kesinlikle!) törpülenmiş ve başka kanala yönlendirilmişti. İntikamcı özündeki şiddet azaltılmıştı. Sevme ve nefret etme kapasitesi sımsıkı dizginlenmişti.

Niye beni kucaklamak istediğini hissediyorum?

Odrade birden kendini savunmasız hissetti.

Bu kadın savunma hattımı geçti. Artık onu asla tamamen içimden atamam.

Tamalane'in yargısını hatırladı: "Sheeana içine kapanık olan- lardan. Rahibe Schwangyu'yu hatırlıyor musun? Onun gibi ama ondan daha usta. Sheeana hedeflerini biliyor. Onu çok dikkatli gözlemlememiz gerekecek. Atreides kanı, biliyorsun."

"Ben de Atreides'im, Tam."

"Bunu unuttuğumuzu sanma! Başrahibe Ana üremesiyle ilgili

olarak kendi kararını vermeye kalksa buna göz yumar mıyız sanıyorsun? Tahammülümüzün de bir sınırı var, Dar.”

“Cidden fazla gecikmiş bir ziyaret bu, Sheeana.”

Odrade’nin ses tonu Sheeana’yı irkiltti. Odrade’nin bakışlarına karşılık verirken yüzünde Rahibeler Birliği’nde “BG sakinliği” denen bir ifade belirdi; evrende hisleri ve düşünceleri böylesine kusursuzca gizleyen bir maske daha yoktu herhalde. Bu maske sadece bir engel değil, bir *hiçlik*ti. Üstündeki herhangi bir şey, onu takınan kişiyi ele verirdi. Aslında bu da kendi içinde bir ihanetti. Sheeana bunu hemen fark edince gülerек tepki verdi.

“Ağzımı aramaya geleceğini biliyordum! Duncan’la aramızdaki işaret dilini merak ediyorsun, değil mi?” *Lütfen, Başrahibe Ana! Bunu kabul et.*

“Her şeyi öğrenmek istiyorum, Sheeana.”

“Saygın Analar saldırırsa birinin onları kurtarmasını istiyor.”

“Hepsi bu mu?” *Sheeana beni salak mı sanıyor?*

“Hayır. Niyetlerimizi öğrenmek istiyor... Ve Saygın Ana tehdidine karşı ne yaptığımızı.”

“Ona ne söyledin?”

“Bildiğim her şeyi.” *Gerçekler tek silahım. Odrade’nin dikkatini dağıtmalıyım!*

“Onun arkadaşı mısın, Sheeana?”

“Evet!”

“Ben de.”

“Tam’la Bell öyle değiller mi peki?”

“Duyduğuma göre Bell artık ona daha hoşgörölü yaklaşıyor-muş.”

“Bell? Hoşgörölü?”

“Onu yanlış değerlendiriyorsun, Sheeana. Hata yapıyor-sun.” *Bir şeyler gizliyor. Ne yaptın, Sheeana?*

“Sheeana, Bell’le birlikte çalışabilir misin sence?”

“Ona arada sırada takılıyorum diye mi soruyorsun bunu?”

Bell’le birlikte çalışmak mı? Ne demek istiyor? Bell o kahrolası Missionaria projesini yönetmeye hiç uygun değil!

Odrade ağız kenarlarıyla hafifçe gülümsedi. *Yine şaka mı yapıyor? Bu olabilir mi?*

Sheeana, Merkez’in yemekhanelerinde sürekli dedikodusu yapılan biriydi. Soy Üretim Ustalarıyla (özellikle de Bell’le) nasıl dalga geçtiği anlatılırdı; Murbella’yla karşılaştırılır ve baştan çıkarma konusunda Saygın Analardan daha iyi olduğu söylenir, bu konudaki maceralarından ayrıntılarıyla bahsedilirdi... Yemeklerin nasıl olduğundan bile daha popüler bir konuydu bu. Odrade daha iki gün önce son söylentiye duymuştu. “Sheeana şöyle demiş: ‘O adamın üstünde *Bırak Yaramazlık Yapsın* yöntemini uyguladım. İpleri eline aldığını ve sizi bu şekilde elde edeceklerini sanan erkeklerde çok etkilidir.’”

“Takılmak mı? Yaptığın bu mu, Sheeana?”

“Daha doğrusu: Doğal eğilime karşı gelerek yeniden biçimlendirmek.” Sheeana bunu der demez, hata yaptığını anladı.

306

Odrade’nin suskunluğu uyarı niteliğindeydi. *Yeniden biçimlendirmek mi?* Odrade köşedeki tuhaf şekilli siyah kütleye baktı. Bakışlarını ondan alamayışına şaşırdı. O şey gözlerini çekiyordu sanki. Odrade onda bir tutarlılık, kendisine *hitap eden* bir şey aradı. Bu konuda sınırlarını zorlamasına karşın bulamadı. *Yapılma amacı da bu zaten!*

“Adı, ‘Boşluk,’” dedi Sheeana.

“Sen mi yaptın?” *Lütfen, Sheeana. Başkası yaptı de. Bunu yapan kişi peşinden gidemeyeceğim bir yere gitmiş.*

“Bir hafta kadar önce, bir gecede yaptım.”

Yeniden biçimlendirdiğin tek şey siyah plaz mı? “Sanat üzerine muhteşem bir genel yorum.”

“Sadece genel mi?”

“Seninle bir sorunum var, Sheeana. Bazı Kız Kardeşleri kaygılandırırıyorsun.” *Beni de. İçinde henüz keşfedemediğimiz yabancı bir yer var. Duncan’ın aramamızı söylediği Atreides genetik belirteçleri senin hücrelerinde. Sana ne verdiler?*

“Kız Kardeşlerimi kaygılandırıyor muyum?”

“Özellikle de İstırap’tan sağ kurtulmayı başaran en genç kişi olduğunu hatırladıkları için.”

“Hilkat Garibelerini saymazsak.”

“Sen de öyle misin?”

“Başrahibe Ana!” *Beni hiç kasten incitmedi, ders vermek istediği zamanlar dışında.*

“İstırap’a girdin çünkü asilik etmek istiyordun.”

“Olgun kişilerin tavsiyelerine kulak asmadım desek?” *Mizah bazen dikkatini dağıtıyor.*

Sheeana’nın çömez yardımcısı Prester kapıya gelip yanındaki duvara hafifçe vurarak dikkatlerini çekti. “Arama ekipleri dönünce hemen haber vermemi söylemişsiniz.”

“Ne diyorlar?”

Sheeana’nın sesinde rahatlama mı var?

“Sekizinci ekip, taramalarına bakmanızı istiyor.”

“Bunu hep isterler zaten!”

Sheeana sinirlenmiş gibi konuşmaya çalışmıştı. “Benimle taramalara bakmak ister misin, Başrahibe Ana?” diye sordu.

“Burada bekleyeceğim.”

“Fazla uzun sürmez.”

Onlar çıkınca Odrade batı penceresine gitti: Bu pencere, çatıların ötesinde uzanan yeni çöl manzarasını gözler önüne seriyordu. Orada küçük kumullar vardı. Güneş batmak üzereydi; kuru hava, Dune’u öyle anımsatıyordu ki.

Sheeana ne gizliyor?

Bir komşu binanın terasında, ergenlikten yeni çıkmış genç bir adam çıplak güneşleniyordu; deniz yeşili bir kilimin üstünde sırtüstü yatıyordu ve yüzünü altın sarısı bir havluyla örtmüştü. Güneşte yanmış teni, tıpkı havlusu ve kasık tüyleri gibi sarı görünüyordu. Bir esinti havlunun kenarını havalandırdı. Adam elini yavaşça uzattı ve o kenarı tutup indirdi.

Nasıl aylaklık edebiliyor? Gece işçisi mi? Muhtemelen.

Aylaklık hoş karşılanan bir şey değildi, bu adamsa aylaklığıyla caka satıyordu. Odrade kendi kendine gülümsedi. Herhangi birisi, o adamın gece işçisi olduğunu varsayabilirdi. Adam öyle

varsayacaklarına güveniyor olabilir. Öyle bir durumda, işin püf noktası gerçeği bilenlerin gözünden uzak durmaktı.

Sormayacağım. İstihbarat çalışanları ödülü hak ediyor. Hem o adam sahiden gece işçisi de olabilir.

Odrade gözlerini kaldırdı. Burada yeni bir örüntü belirliyordu: Egzotik günbatımları. Güneşin ardında yeni battığı ufukta ince bir turuncu şerit vardı. Şeridin hemen üstündeki gümüş mavilik, yukarıya çıkıldıkça kararıyordu. Odrade bunu Dune'da defalarca görmüştü. Meteorolojik açıklamaları merak etmiyordu. Bu geçici güzelliğin tadını çıkarmak daha iyiydi; turunculuğun kaybolmasıyla birlikte aniden diyara çöken karanlığın sükûnet ve durgunluğunu kulaklarında ve teninde hissetmek daha iyiydi.

Odrade, genç adamın kilimle havluyu alıp bir vantilatörün ardında gözden kaybolduğunu gördü.

Arkasındaki koridordan koşma sesleri geldi. Sheeana odaya neredeyse soluk soluğa girdi. "Otuz klik kuzeydoğuda baharat kütlesi bulmuşlar! Küçük ama sıkıymış!"

Odrade umutlanmaya cesaret edemedi. "Rüzgârda toplanmış olmasın?"

"Büyük ihtimalle hayır. Gözlem altında tutulmasını emrettim." Sheeana, Odrade'nin önünde durduğu pencereye göz attı. *Trebo'yu gördü. Belki de...*

"Bell'le çalışıp çalışamayacağını sormuştum, Sheeana. Önemli bir soruydu bu. Tam çok yaşlandı; yakında yerine başka birinin geçmesi gerek. Oylamayla tabii."

"Ben mi?" Sheeana bunu hiç beklemiyordu.

"İlk tercihim sensin." *Şimdi gerekli bu. Gözümün önünde olmanı istiyorum.*

"Ama ben sanıyordum ki... Yani, Missionaria'nın planı..."

"Onu erteleyebiliriz. Hem solucanlara çobanlık edebilecek başka birileri olmalı... O baharat kütlesi umduğumuz şeyse."

"Ya? Evet, aramızda öyle birkaç kişi var ama hiçbirisi... Önce solucanlarla hâlâ iletişim kurup kuramadığımı sınınamamı istemez misin?"

“Meclis’teki işin buna engel olmaz.”

“Ben... Şaşırdığımın farkındasın.”

“Daha çok şoke oldun bence. Söylesene Sheeana, bugünlerde cidden neler ilginı çekiyor?”

Hâlâ ağzımı arıyor. Trebo, şimdi hizmet et bana! “Çölün genişlemesini denetlemek.” Bu doğru! “Bir de seks hayatım tabii. Yan binanın terasındaki genç adamı gördün mü? Trebo... Duncan’ın eğitmem için gönderdiği en son kişi.”

Sheeana bu sözlerinin Odrade’yi o kadar güldürmesinin sebebini kadının gitmesinden sonra bile merak etti. Fakat Başrahibe Ana’yı savuşturmayı başarmıştı.

Son kozunu oynayıp gerçeği söylemesine bile gerek kalmamıştı: “Teg’i koşullandırıp Başar’ın anılarını bu şekilde canlandırmam olasılığını tartışıyoruz.”

Her şeyi itiraf etmek zorunda kalmamıştı. *Başrahibe Ana, yok-gemi hapishanemizi harekete geçirmenin ve içine Bellonda’nın yerleştirdiği mayınları etkisiz hale getirmenin yolunu keşfettiği mi öğrenmedi.*

*Bazı acı tatları hiçbir tatlandırıcı bastıramaz. Tadı acıysa tükürün.
En eski atalarımız öyle yapardı.*

—Koda

Murbella geceleyin uyandığında hâlâ rüya gördüğünü fark etti... Oysa tamamen uyanıktı ve etrafındaki şeylerin farkındaydı: Yanında uyuyan Duncan'ın, makinelerden gelen hafif tıkırtıların, tavandaki kronoprojeksiyonun. Son zamanlarda geceleri Duncan'la uyumakta ısrar etmeye başlamıştı; yalnız kalınca korkuyordu. Duncan bunu onun dördüncü gebeliğine yoruyordu.

Murbella yatağın kenarına oturdu. Krononun loş ışığında oda ürkütücü görünüyordu. Rüya görüntüleri hâlâ kaybolmamıştı.

Duncan homurdanarak Murbella'ya doğru döndü. Bir kolunu onun bacaklarına attı.

310

Murbella bu zihinsel müdahalenin aslında rüya olmadığını fakat bazı rüya niteliklerini taşıdığını hissediyordu. Bunu yaşamasının sebebi Bene Gesserit öğretisiydi. Onlar ve Scytale hakkındaki kahrolası önerileri ve... Ve her şey! Murbella'nın kontrol edemediği bir şeyi harekete geçirmişlerdi.

Bu gece çılginca bir sözcük dünyasında kaybolmuştu. Bunun sebebi açıktı. Bellonda o sabah Murbella'nın dokuz dil bildiğini öğrenince, o şüpheli çömezi "Dil Mirası" denen bir zihinsel yola sokmuştu. Fakat bu gece deliliğinin sorumlusunun Bell olduğunu bilmek, etkisini azaltmıyordu.

Kâbus. Murbella devasa, yankılı bir mekâna hapsolmuş mikroskobik bir yaratıktı ve nereye baksa oranın ismini, dev harflerle yazılmış "Veri Deposu" yazısını görüyordu. Çenesi çarpılmış, korkunç dokunaçlara sahip hareketli sözcükler tarafından kuşatılmıştı.

Onlar avcı hayvanlardı, avları da kendisiydi!

Şimdi uyanık olmasına, yatağın kenarında oturduğunu bilmesine ve bacaklarında Duncan'ın kolunu hissetmesine karşın

canavarları hâlâ görüyordu. Üzerine doğru gelerek karşılarında gerilemesine sebep oluyorlardı. Vücudu kımıldamasa da geriye doğru gittiğini *biliyordu*. Göremediği, korkunç bir felakete doğru itiyorlardı onu. Başını çeviremiyordu! Bu yaratıkları görmekle kalmayıp (yatak odasının bazı kısımlarını gizliyorlardı), bildiği dokuz dilde hep birden konuştuklarını duyuyordu.

Beni parçalayacaklar!

Arkasına dönemese de orada ne olduğunu seziyordu: Yine dişler ve pençeler. Her tarafta tehlike vardı! Onu köşeye sıkıştırlırlarsa üstüne atlayıp işini bitireceklerdi.

İşim bitti. Öleceğim. Kurban olacağım. İşkence gören tutsak. Yasak olmayan av.

Umutsuzluğa kapıldı. Duncan niye uyanıp onu kurtarmıyordu? Duncan'ın kolu kurşun gibi ağırdı; Murbella'yı âciz bırakan ve bu yaratıkların onu tuhaf tuzaklarına doğru sürmelerine izin veren gücün parçasıydı. Murbella ürperdi. Vücudundan ter boşanıyordu. Korkunç sözcükler! Birleşiyor, dev kombinasyonlar oluşturuyorlardı. Bıçak gibi köpekdişlerine sahip bir yaratık dosdoğru üstüne gelince Murbella onun açık ağzındaki karanlıkta da sözcükler gördü.

Yukarıya bakınız.

Murbella gülmeye başladı. Kontrolsüzce gülüyordu. *Yukarıya bakınız. İşim bitti. Öleceğim. Kurban olacağım...*

Kahkahaları Duncan'ı uyandırdı. Duncan doğrulup alçaktaki bir korküreyi çalıştırdıktan sonra Murbella'ya baktı. Duncan'ın saçı, o geceki cinsel çarpışmalarından sonra nasıl da dağınıktı.

Yüzünde, uyandırılmanın verdiği huysuzluk ile eğlenme karışımı bir ifade vardı. "Neden gülüyorsun?"

Murbella'nın kahkahaları yavaş yavaş dindi. Böğürleri ağrıyordu. Duncan'ın yüzündeki çekingen gülümsemenin yeni bir kahkaha krizi başlatmasından korkuyordu. "Hah hah! Duncan! Cinsel çarpışma!"

Onları bir arada tutan bağımlılığa verdikleri isimdi bu... Ama niye Murbella'yı güldürüyordu ki?

Duncan'ın şaşkın yüz ifadesi Murbella'ya çok komik geldi.

Kahkahalar arasında, "İki sözcük daha," dedi. Sonra tekrar kahkahayı basmamak için elini ağzına bastırdı.

"Ne?"

Duncan'ın sesi Murbella'nın hayatında duyduğu en komik şeydi. Duncan'a elini uzatıp başını iki yana salladı. "Hah hah..."

"Murbella, neyin var?"

Murbella başını sallamayı sürdürebildi yalnızca.

Duncan hafifçe gülümsemeyi denedi. Bunun üzerine biraz sakinleşen Murbella, ona yaslandı. "Hayır!" Vücudunda Duncan'ın elinin gezindiğini hissedince. "Sadece yakın olmak istedim."

"Bak, saat kaç." Duncan başını kaldırıp tavan projeksiyonuna baktı. "Neredeyse üç."

"Öyle komikti ki, Duncan."

"Anlat öyleyse."

"Nefesimi toplayınca."

312

Duncan, Murbella'yı yavaşça yatağa yatırdı. "Yaşlı karı kocalar gibiyiz resmen. Gecenin köründe birbirimize komik öyküler anlatıyoruz."

"Hayır, canım; biz farklıyız."

"Yoğunluk farkı; başka bir şey değil."

Murbella ısrarla, "Nitelik de," dedi.

"O kadar komik olan neydi?"

Murbella gördüğü kâbusu ve Bellonda'nın etkisini anlattı.

"Zensünni. Çok eski bir teknik. Rahibeler bu tekniği, insanı travmatik bağlantılardan kurtarmakta kullanırlar. Bilinçaltında tepkiler uyandıran sözcükler."

Korku geri geldi.

"Murbella, niye titriyorsun?"

"Saygın Ana öğretmenler, Zensünnilerin eline düşersek başımıza korkunç şeyler geleceğini söyleyerek bizi uyarırdı."

"Saçma! Bir mentat olarak aynı yoldan ben de geçtim."

Duncan'ın sözleri rüyanın bir başka kısmını hatırlattı. İki kafalı bir canavar. İki ağzı da açık. İçlerinde sözcükler. Solda-

kinde “Sözcükler birbirini,” sağdakindeyse “takip eder” yazısı.

Korkunun yerini neşe aldı. Bu his kahkaha olmadan geçti. “Duncan!”

“Mmmmmmm.” Duncan’ın mentat moduna geçtiği sesinden belliydi.

“Bell, Bene Gesseritlerin sözcükleri silah olarak kullandığını söyledi... Ses’ten bahsetti. Sözcüklere ‘kontrol araçları’ dedi.”

“Bu dersi iyi bellemelisin; neredeyse içgüdü haline gelmeli. Bunu öğrenmeden daha derin eğitime geçemezsin; sana güvenmezler.”

Öğrendiğinde de ben sana güvenmeyeceğim.

Murbella dönerek Duncan’dan uzaklaşıp tavandaki saat projeksiyonunun etrafında parıldayan iletişim-gözlerine baktı.

Hâlâ gözetim altındayım.

Öğretmenlerinin onun hakkında konuştuklarını biliyordu. Onun yaklaştığını görünce hemen susuyorlardı. Ona sanki ilginç bir numuneymiş gibi, kendilerine özgü şekilde bakıyorlardı.

313

Bellonda’nın sesi tüm zihnini doldurdu.

Kâbus duyargaları. O sırada vakit öğle ortasıydı; Murbella az önce egzersiz yaptığı için kendi leş gibi ter kokusunu alıyordu. Gözetim altında bir tutsaktı ve Rahibe Ana’nın üç adım önünde vazifeşinasça duruyordu. Bell’in sesi:

“Asla uzman olma. Gelişmeni engeller bu.”

Bütün bunlar sırf Bene Gesserit’e rehberlik eden bir söz yok mu diye sorduğum için oldu.

“Duncan, niye zihinsel ve fiziksel eğitimi harmanlıyorlar?”

“Zihinle beden birbirini güçlendirir.” Uykulu. *Kahrolası! Tekrar uyuklamaya başladı.*

Duncan’ın omzunu sarstı. “Sözler o kadar önemsizse niye disiplinlerden bahsedip duruyorlar?”

Duncan, “Örüntüler,” diye mırıldandı. “Pis bir sözcük.”

“Ne?” Murbella onu daha şiddetli sarstı.

Duncan sırtüstü yatıp dudaklarını oynattı, sonra da: “Disiplin eşittir örüntü eşittir izlenmemesi gereken yol. Bene Gesse-

ritler hepimizin doğal örüntü yaratıcıları olduğumuzu söyler... Örüntüden kasıtları 'düzen' galiba."

"Bu niye kötü ki?"

"Çünkü başkalarına bizi mahvetmekte ya da... Değiştirmeyeceğimiz şeylere hapsedmekte kullanabilecekleri bir anahtar verir."

"Zihinle beden konusunda yanılıyorsun."

"Hımmmm?"

"Onları birbirine kenetleyen baskılardır."

"Ben de öyle demedim mi? Hey! Konuşacak mıyız, uyuyacak mıyız? Yoksa..?"

"Bu gece 'yoksa' yok."

Duncan göğsünü kabartarak derin derin iç geçirdi.

"Niyetleri sağlığını düzeltmek değil," dedi Murbella.

"Kimse aksini iddia etmedi zaten."

"Bunu daha sonra yapacaklar; ıstırap'tan sonra." Murbella, Duncan'ın o ölümcül sınavın hatırlatılmasından nefret ettiğini biliyordu fakat bundan kaçış yoktu. Baharat ıstırap'ını düşün-
dü.

"Tamam!" Duncan doğrulup yastığını kabarttı ve ona sırtını yaslayıp Murbella'yı süzdü. "Sorun ne?"

"Sözcükleri silah olarak kullanmayı öyle kurnazca beceriyorlar ki! Odrade, Teg'i sana getirdi ve ondan tamamen senin sorumlu olduğunu söyledi."

"Buna inanmıyor musun?"

"Teg seni babası olarak görüyor."

"Aslında hayır."

"Haklısın ama... Sen Başar'ı baban olarak görmüş müydün?"

"Anılarımı canlandırdığında mı? Hı hı."

"İkiniz de yanınızda olmayan ebeveynlerinizi arayıp duran yetim entelektüellersiniz. Teg ona ne kadar acı çektireceğini hiç bilmiyor."

"Genellikle aileleri dağıtan bir şeydir bu."

"Yani onun içindeki Başar'dan nefret ediyorsun ve ona acı çektireceğine seviniyorsun, öyle mi?"

“Öyle demedim.”

“O niye bu kadar önemli?”

“Başar mı? Bir askeri deha. Hep beklenmedik şeyler yapar. Beklenmedik yerlerde belirip düşmanlarını şaşırtır.”

“Bunu başkaları da yapamaz mı?”

“Onun gibi hayır. O taktikler ve stratejiler icat eder. Böyle, kolayca!” Duncan parmaklarını şıklattı.

“Hep şiddet. Saygın Analardan farkları yok.”

“Her zaman değil. Başar savaşmadan kazanmakla meşhurdur.”

“Tarihçelerde okudum.”

“Onlara güvenme.”

“Ama biraz önce dedin ki...”

“Tarihçeler çatışmalara odaklanır. Söylediklerinde doğruluk payı vardır ama kargaşalara rağmen devam eden daha kalıcı şeylerin üstünü örterler.”

“Kalıcı şeyler mi?”

“Pirinç tarlasını mandasıyla süren kadından ve uzaklara gitmiş, muhtemelen askere alınmış, silah taşıyan kocasından hangi tarih kitabı bahseder?”

“Bu niye daha önemli ve kalıcı...”

“Kadının evindeki bebeklerin yiyeceğe ihtiyacı vardır. Ama erkek yıllar sürecektir bir savaşa gitmiştir. Birinin tarlayı sürmesi gerekir. O kadın insanın azminin gerçek bir sembolüdür.”

“Öyle hınçlı konuşuyorsun ki... Çok tuhaf.”

“Askerlik geçmişimi düşündüğün için mi öyle diyorsun?”

“Evet, o yüzden ve ayrıca Bene Gesseritlerin Başarılarına ve elit askerlerine verdikleri önem ve...”

“Sence onlar da vahşice sağa sola saldıran kibirli insanlar mı sadece? Tarla süren kadını ezip geçerler mi?”

“Neden olmasın?”

“Çünkü onların gözünden pek bir şey kaçmaz. Cidden kana susamış insanlar tarlayı süren o kadının *yanından geçip giderler*; temel gerçekliğe dokunduklarını fark ettikleri nadirdir. Bir Bene Gesserit ise öyle bir şeyi asla gözünden kaçırmaz.”

“Tekrar soruyorum... Neden?”

“Kibirli insanların görüş alanları sınırlıdır çünkü bir ölüm gerçekliğinde yaşarlar. O kadınla sabansa yaşam gerçekliği-nin öğeleridir. Yaşam gerçekliği olmasa insanoğlu da olmazdı. Tiran’ım bunu anlamıştı. Rahibeler bu yüzden ona minnettardılar, bir yandan kızsalar da.”

“Onların hayalini kendi rızanla paylaşıyorsun yani?”

“Sanırım öyle.” Duncan’ın sesi şaşkıncı.

“Teg’e karşı tamamen dürüst müsün peki?”

“Sorularına samimi yanıtlar veriyorum. Onu boşuna meraklandırmanın anlamı yok bence.”

“Teg’in tüm sorumluluğunu üstleniyor musun?”

“Odrade bunu yapmamı söylemedi ki.”

“Ahhhhh, aşkım. Söylememiş olması neyi değiştirir? Bell’e ikiyüzlü diyorsun ama Odrade’nin de ondan farkı yok. Duncan, onları doğru dürüst tanısan...”

“İletişim-gözlerinden çekinme... Söyle!”

“Yalancı, düzenbaz, fesat...”

“Hey! Bene Gesseritlerden mi bahsediyorsun?”

“Bahaneleri hep aynı: Rahibe A şunu yaptığına göre demek ki çok kötü bir şey değil; ben de yapabilirim. Birbirlerinin suç-larını mazur görüyorlar.”

“Ne suç?”

Murbella duraksadı. *Söylesem mi? Hayır. Ama yanıt bekliyor.* “Teg’le rolleri değişmeniz Bell’in çok hoşuna gidiyor! Teg’in acı çekmesini hevesle bekliyor.”

“Belki de Bell’in hevesini kursağında bırakmalıyız.” Duncan bunu şimdi söylemenin hata olduğunu fark etti. *Fazla erken.*

“Şiirsel adalet!” Murbella bu fikre bayılmıştı.

Konuyu değiştirerek dikkatlerini dağıt! “Onlar adaleti umur-samaz. Adilliği önemserler ama. Şöyle bir sözleri var: ‘Hakkın-da hüküm verilen kişi hükmün adilliğini kabul etmelidir.’”

“İnsanı onların hükümlerini kabul etmeye koşullandırır-lar yani.”

“Her sistemin kusurları vardır.”

“Biliyor musun sevgilim, çömezler bazı şeyler öğrenir.”

“Bu yüzden çömezdirler zaten.”

“Yani birbirimize bir sürü şey anlatırız demek istiyorum.”

“Biz derken? Kendini çömez olarak mı görüyorsun? Sen dönmesin, çömez değil!”

“Neysem neyim... Sonuçta bazı şeyler duydum. Teg sandığın gibi biri olmayabilir.”

“Çömez dedikodusu işte.”

“Gammu’dan gelen söylentiler var, Duncan.”

Duncan, Murbella’yı süzdü. *Gammu mu?* Orayı ancak eski ismiyle düşünebilirdi: *Giedi Prime. Harkonnenların cehennem çukuru.*

Murbella, Duncan’ın suskunluğunu sözlerine devam etmesi için bir davet olarak yorumladı. “Teg’in gözle görülemeyecek kadar hızlı hareket ettiğini, ayrıca...”

“Bu söylentileri kendisi çıkarmıştır muhtemelen.”

“Bazı Rahibeler doğruluk payı olabileceğini düşünüyor ama. Bekleyip görmek istiyorlar. Tedbirler alınmasını istiyorlar.”

317

“O değerli *tarihçelerinden*, Teg hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi? Öyle söylentiler çıkarmak tam da onun tarzıydı. İnsanlar çekinsin diye yapmıştır.”

“Ama unutma ki o sırada ben de Gammu’daydım. Saygın Analar çok öfkeliydi. Küplere binmişlerdi. Bir şeyler ters gitmişti.”

“Elbette. Çünkü Teg beklenmedik şeyler yapmıştı. Onları şaşırtmıştı. Yok-gemilerinden birini çalmıştı.” Yanındaki duvara pat pat vurdu. “Bu gemiyi.”

“Rahibeler Birliği bazı şeyleri söylemiyor bana, Duncan. İstirap’ı bekle deyip duruyorlar. O zaman her şeyi anlayacakmışım! Kahrolasılar!”

“Seni Missionaria öğretisine hazırlıyor gibiler. Onlar seçilmiş topluluklara uygun ve özel amaçlara yönelik dinler yaratır.”

“Bu sana ters gelmiyor mu?”

“Bene Gesseritlerle ahlak üstüne tartışmam.”

“Neden?”

“Dinler o kavramdan dayanak alır. BG’lerse hiçbir şeyden dayanak almaz.”

Duncan, onların ahlak anlayışını bir bilsen! “Haklarında bu kadar çok şey bilmenden rahatsızlar.”

“Bell o yüzden beni öldürmek istedi.”

“Odrade’nin ondan farkı var mı sence?”

“Ne saçma bir soru!” Odrade? Yeteneklerini düşününce ürkütücü bir kadın. Atreides bir kere. Ama Atreides’ten Atreides’e fark olduğunu tecrübelerimden biliyorum. Odrade her şeyden önce bir Bene Gesserit. Teg ise tam bir Atreides.

“Odrade senin Atreideslere duyduğun sadakate güvendiğini söyledi.”

“Atreideslerin onur anlayışına bağlıyım ben, Murbella.” Ama ahlâki kararlarımı kendim veririm... Rahibeler Birliği hakkında, bam emanet ettikleri o çocuk hakkında, Sheeana ve... Ve sevgilim hakkında.

Murbella eğilerek Duncan’a yaklaştı; memesi onun koluna sürtündü... Duncan’ın kulağına fısıldadı: “Bazen etrafımda kaç varsa hepsini öldürmek geliyor içimden!”

Onu duyamadıklarını mı sanıyor? Duncan, Murbella’yı beraberinde çekerek doğruldu. “Neden öyle diyorsun?”

“Odrade, Scytale’in üstünde çalışmamı istiyor.”

Üstünde çalışmak. Murbella bir Saygın Ana gibi konuşmuştu. *Eh, bu normal değil mi? Benden önce bir sürü erkeğin “üstünde çalıştı.”* Yine de Duncan’ın içinde ilkel bir kocalık tepkisi kabarmıştı. Üstelik Murbella... Scytale’in üstünde mi çalışacaktı? Kahrolası bir Tleilaxlının?

“Başrahibe Ana mı dedi bunu?” Duncan emin olmalıydı.

“Ta kendisi.” Murbella sonunda ağzındaki baklayı çıkarınca rahatlamıştı.

“Tepkin ne oldu?”

“Odrade bu fikrin senden çıktığını söyledi.”

“Benden mi? Kesinlikle hayır! Scytale’in ağzından laf almayı deneyebileceğimizi söyledim ama...”

“Odrade bu işin tıpkı Saygın Analar gibi Bene Gesseritler

için de sıradan bir şey olduğunu söylüyor. Seçtikleri kişilerle üremenin, baştan çıkarmanın. Bunlar bizim için normal şeyler diyor.”

“*Senin tepkini sormuştum.*”

“Midem bulandı.”

“Neden?” *Oysa geçmişin göz önüne alındığında...*

“Ben seni seviyorum, Duncan ve... Ve vücudumun sadece... Sadece sana... Zevk vermesini istiyorum... Tıpkı senin...”

“Biz yaşlı bir evli çiftiz ve cadılar aramızı açmaya çalışıyor.”

Duncan konuşurken Leydi Jessica’yı çok net hatırladı... Çok eskiden ölmüş olan Dük’ünün sevgilisi, Muad’Dib’in annesi Jessica’yı. *Ona âşıktım. O bana âşık değildi ama...* Şimdi Murbella’nın gözlerinde gördüğü ifade, Jessica’nın Dük’e bakarkenki ifadesinin aynısıydı: Yolundan sapmayan kör aşk. Bene Gesseritlerin güvenmediği şey. Jessica, Murbella’dan daha yumuşaktı. Fakat özünde o da sertti. Odrade ise... Hep sert olmuştu. Plasçelik gibi.

Fakat kendisinin Odrade’nin insani hisler taşıdığından şüphelendiği zamanlara ne demeliydi? Mesela Başar’ın Dune’da öldüğünü öğrendiklerinde Odrade’nin o yaşlı adam hakkında söyledikleri.

“*O babamdı, biliyorsun.*”

Murbella onu düşüncelerinden sıyrıldı. “Onların hayalini (her ne ise) paylaşıyor olabilirsin ama...”

“İnsanların büyümesi!”

“Ne?”

“Hayalleri bu. İnsanların okul bahçesindeki sinirli çocuklar gibi davranmaktan çıkıp yetişkin olmalarını istiyorlar.”

“Anneler en doğrusunu bilir ha?”

“Evet... Sanırım öyle.”

“Onları cidden böyle mi görüyorsun? Onlara cadı derken bile mi?”

“Cadılık kötü bir şey değil ki. Cadılar gizemli şeyler yapar.”

“Cadılık dediğin şey uzun, çetin bir eğitim sürecinin ve baharat ile ıstırap’ın ürünü değil mi sence?”

“Burada kanılarımdan bahsetmiyoruz. Bilinmeyen şeyler gizemli bir havaya bürünür.”

“Ama insanları kandırarak istediklerini yaptırdıklarını düşünmüyor musun?”

“Elbette, öyle yapıyorlar!”

“Sözcükleri silah olarak kullanıyorlar; Ses’i, Koşullandırıcıları...”

“Hiçbiri senin kadar güzel değil.”

“Güzellik nedir, Duncan?”

“Güzelliğin türleri vardır kesinlikle.”

“Tam da Odrade’nin dediği gibi: ‘Tercihlerimizin kökenindeki üreme içgüdüsü, ırksal psişemize öyle derinden kök salmıştır ki onu söküp atmaya cesaret edemeyiz.’ Dolasıyla bu içgüdüyle oynamayı akıl ettiler, Duncan.”

“Her şeye cesaret edebilirler mi sence?”

“Odrade şöyle diyor: ‘Çocuklarımızı çarpıtıp da insani olmadığını düşündüğümüz bir şeye dönüştürmeyiz.’ Onlar yarılıyor, hüküm veriyorlar.”

Duncan gördüğü hayaldeki yabancıları düşündü. Yüz Dansçıları. “Ahlaksız Tleilaxlılar gibi mi? Ahlaksız eşittir insan olmayan.”

“Odrade’nin aklını okuyabiliyorum neredeyse. O ve Kız Kardeşleri... İzliyor, dinliyor, duruma göre tepki veriyor, her şeyi hesaplıyorlar.”

Senin de istediğin bu mu, sevgilim? Duncan kendini kapana kısılmış hissediyordu. Murbella hem haklı hem haksızdı. *Ama ca giden her yol mubah mıdır?* Ama Murbella’yı yitirmesini mazur gösterebilecek ne vardı?

Duncan, “Ahlâksızlar mı sence?” diye sordu.

Murbella onu duymamıştı sanki. “İstedikleri tepkiyi almak için ne söylemeleri gerektiğini kendilerine soruyorlar hep.”

“Ne tepkisi?” Murbella, onun sesindeki acıyı duyamıyor muydu?

“Ancak iş işten geçince anlaşılır!” Murbella dönüp Duncan’a

baktı. “Tam Saygın Analar gibiler. Saygın Analar beni nasıl tuzağa düşürmüşlerdi, biliyor musun?”

Gözlemcilerin şimdi mutlaka pürdikkat kesildiğini düşünen Duncan, bunu aklından geçirdiğini gizleyemedi.

“Bir Saygın Ana taraması sırasında beni sokaklardan aldılar. Sanırım o taramayı yapmalarının sebebi bendim. Annem çok güzeldi fakat onlar için fazla yaşlıydı.”

“Tarama mı?” *Gözlemciler bunu sormamı istiyorlardır.*

“Bir bölgeyi baştan aşağı tararlar; insanlar ortadan kaybolur. Geride ceset filan kalmaz. Koca aileler sırta kadem basar. Saygın Analar bunu kendilerine karşı komplo kuranları cezalandırmak için yaptıklarını söyler.”

“Kaç yaşındaydın?”

“Üç... Belki dört. Bir açık alanda, ağaçların altında arkadaşlarımla oynuyordum. Birden gürültüler, bağrışmalar koptu. Kayaların arkasındaki bir çukurun içine saklandık.”

Duncan bu dramı gözünde canlandırabiliyordu.

“Yer sarsılıyordu.” Bunları hatırlayan Murbella’nın gözleri donuklaştı. “Patlamalar. Bir süre sonra, ortalık sakinleşince başımızı kaldırıp gizlice etrafa bakındık. Evimin bulunduğu sokak köşesinden geriye bir çukur kalmıştı.”

“Öksüz mü kalmıştın?”

“Ebeveynimi hatırlıyorum. Babam iriyarı, gürbüz bir adamdı. Annem bir yerlerde hizmetçiydi galiba. Öyle işler için üniforma giyerlerdi; annemin hizmetçi kıyafeti giydiğini hatırlıyorum.”

“Ebeveyninin öldüğüne nasıl emin olabiliyorsun?”

“Emin olduğum tek şey o tarama fakat hepsi aynıdır. İnsanlar çılglık çılgılığa kaçışıyordu. Öyle korkmuştuk ki.”

“Niye o taramanın senin yüzünden yapıldığını düşünüyorsun?”

“Onlar böyle şeyler yapar.”

Onlar. Gözlemciler için bu sözcük tam bir zafer kanıtı olacaktı.

Murbella hâlâ anılara dalmış haldeydi. “Babam bir Saygın Ana’nın baştan çıkarmasına boyun eğmeyi reddetmişti galiba. Daima tehlikeli görülen bir şeydi bu. Babam boylu poslu, yakışıklı bir adamdı... Güçlüydü.”

“Yani Saygın Analardan nefret mi ediyorsun?”

“Niye edeyim ki?” Murbella, onun sorusuna gerçekten şaşır-mıştı. “Onlar olmasa Saygın Ana olamazdım.”

Duncan, Murbella’nın taş kalpliliği karşısında afalladı. “Her şeye değerdi diyorsun yani!”

“Aşkı, beni sana getiren şeyden nefret mi ediyorsun?”

Beni mat etti! “Ama başka türlü olsa daha iyi olmaz mıydı sence?”

“Bir şekilde oldu sonuçta.”

Tam bir kadercilik. Duncan, Murbella’nın bu yönünü hiç fark etmemişti. Saygın Anaların koşullandırmasının sonucu muydu, yoksa Bene Gesseritlerin yol açtığı bir şey miydi?

“Onlar için yeni bir hizmetkârdın, o kadar.”

“Doğru. Bize Baştan Çıkarıcılar derlerdi. Saflarına değerli erkekler katardık.”

“Sen de yaptın bunu.”

“Bana yaptıkları yatırımın karşılığını kat kat ödedim.”

“Rahibelerin bunu nasıl yorumlayacaklarının farkında mısın?”

“Abartma.”

“Eee, Scytale’in üzerinde çalışmaya hazır olduğunu mu söylüyorsun peki?”

“Öyle bir şey demedim. Saygın Analar rızamı almadan beni manipüle etmişlerdi. Rahibelerin bana ihtiyaçları var ve aynı şekilde kullanmak istiyorlar. Ama ücretim fazla yüksek olabilir.”

Duncan bir an konuşamadı; boğazı kupkuru kesilmişti. “Ücret mi?”

Murbella ona öfkeyle baktı. “Sen... Sen ücretimin bir kısmı-sın sadece. Scytale’in üzerinde çalışma filan yapmıyorum. Ayrıca o meşhur açıklıkluklerini biraz daha fazla sergilemelerini, bana neden ihtiyaç duyduklarını söylemelerini istiyorum!”

“Dikkatli ol, aşkım. Gerçekten söyleyebilirler.”

Murbella gözlerini çevirip Duncan’a neredeyse bir Bene Gesserit gibi baktı. “Teg’in anılarını ona acı çektiirmeden nasıl canlandırmayı düşünüyorsun?”

Kahretsin! Duncan tam da bu konudan kurtulduğunu sanmışken. Kaçış yoktu. Murbella’nın gerçeği tahmin ettiği gözlelerinden okunuyordu.

Murbella bunu doğruladı. “Ben kabul etmeyeceğime göre, Sheeana’yla konuşmuşsundur.”

Duncan başıyla onaylayabildi ancak. Murbella’sı sandığından fazla Rahibe olmuştu anlaşılan. Murbella, Duncan’ın diğer gulâm hayatlarının anılarının canlanmasının, kendisinin yaptığı *koşullandırma* sayesinde gerçekleştiğini de biliyordu. Birden onu bir Rahibe Ana olarak gören Duncan öfkeyle haykırmak istedi.

Murbella, “Odrade gibi davranmıyor musun?” diye sordu.

“Sheeana bir Koşullandırıcı olarak eğitildi.” Duncan’ın kendisi bile bu sözünü inandırıcı bulmadı.

“Ben farklı mı eğitildim sanki?” Suçlayıcı.

Duncan birden parladı. “Çocuğun acı çekmesini mi yeğlersin? Bell’le aynı fikirde misin?”

“Bene Gesseritlerin yenilmesini mi yeğlersin?” İpek gibi yumuşak bir ses.

Duncan onun sesindeki mesafeliliği fark etmişti; sanki Murbella daha şimdiden Rahibeler gibi soğuk bir gözlemciye dönüşmüştü. Sevgili Murbella’sını soğuk bir insan haline getiriyorlardı! Fakat Murbella’nın içinde hâlâ canlılık vardı. Duncan’ın yüreğini sızlatıyordu. Murbella’dan sağlık fışkırıyordu, hele şimdi hamileyken. Dinçti ve hayattan sınırsız haz alıyordu. Işıl ışıldı. Rahibelerse bu ışığı söndürecek.

Murbella, Duncan’ın inceleyici bakışları karşısında sustu.

Umutsuzluğa kapılan Duncan bir çıkış yolu aradı.

“Bu aralar birbirimize karşı daha açık olacağımızı ummuştum,” dedi Murbella. Yine Bene Gesseritler gibi ağız yokluyordu.

“Onların yaptığı pek çok şeyi tasvip etmiyorum ama saiklerine güvenmiyorum değilim,” dedi Duncan.

“İstirap’tan sağ çıkarsam saiklerini anlayacağım.”

Duncan donakaldı; Murbella’nın ıstıraptan sağ çıkamayabileceğini fark etmişti. Murbella’sız bir hayat nasıl olurdu? Duncan’ın hayal bile edemeyeceği kadar boş. Daha önceki hayatlarında düştüğü boşluklarla kıyaslanamayacak kadar yavan. Kendiliğinden elini uzatarak Murbella’nın sırtını okşadı. Murbella’nın teni öyle yumuşak ama sıkıydı ki.

“Seni çok fazla seviyorum, Murbella. Benim ıstırap’ım da bu.”

Murbella, Duncan’ın dokunuşuyla titredi.

Duncan duygusallaştığını fark etti; içinde hüznün kabardı, ta ki bir mentat öğretmenin “duygusallık âlemleri” hakkında söylediklerini hatırlayana dek.

“Duygulusluk ile duygusallık arasındaki fark çok barizdir. Yolda birilerinin evcil hayvanını ezmekten kaçınmak duygulusluktur. Hayvanı ezmeyeyim derken yayaları öldürmekse duygusallıktır.”

Murbella, Duncan’ın okşayan elini tutup dudaklarına bastırdı.

Duncan, “Zihnimle, yüreğimle, daha fazlasıyla,” diye fısıldadı.

Duncan’ın bu sözü Murbella’nın kâbusa geri dönmesine yol açtı fakat artık intikam arzusu duyuyordu; sözcüklerin araç olarak kullanılabileceğinin farkındaydı. Bunu yapmayı çok istiyordu; kendine gülmek istiyordu.

Kâbustan sıyrılırken, Saygın Anaların kendilerine gülmelelerine hiç tanık olmadığını fark etti.

Duncan’ın elini tutmayı sürdürerek ona tepeden baktı. Duncan’ın mentat moduna geçmekte olduğu gözkapaklarının titreşmesinden belliydi. Duncan onun şimdi ne yaşadığının farkında mıydı? Özgürlük! Murbella’nın bir zamanlar kısıtlanmış ve arzusu dışında birtakım yollara sokulmuş olmasının artık önemi yoktu. Rahibe Ana olabileceğini kabullendiğinden

beri ilk kez, bunun ne anlama gelebileceğini kavırıyordu. Huşu içindeydi ve afallamıştı.

Rahibeler Birliği'nden daha önemli bir şey olmayacak mı hayatımda?

Bir yemin edildiğini söylemişlerdi... Çömezlerin kabul töreni sırasında Gözetmen'in tekrarlattığı sözlerden daha gizemli bir şey.

Saygın Analara ettiğim yemin sadece laftan ibaretti. Bene Geseritlere edeceğim yemin de daha fazlası olmamalı.

Bellonda'nın diplomatların yalan söyleyebilme yeteneklerine göre seçildiğinden yakınısını anımsadı. *"Sen de diplomat mı olacaksın, Murbella?"*

Yeminlerin bozulmak için edilmesi değildi mesele. Ne çocukçaydı! Okul bahçesi tehdidi: *"Yeminini bozarsan ben de bozacağım! Yaa, yaa, yaaaaa!"*

Yeminlere kafayı takmak anlamsızdı. Murbella için çok daha önemlisi, kendisinin içinde özgürlüğün yaşadığı yeri bulmaktı. Orada her şeye kulak verilirdi.

Duncan'ın elini dudaklarına bastırarak, "Dinliyorlar," diye fısıldadı. "Ah, nasıl da dinliyorlar."

Fanatiklerle tartışacaksanız onları yatıştırabileceğinize emin olun. Bir dinin karşısına başka bir dinle çıkacaksanız kanıtlarınız (mucizeler) inkâr edilemez olsun veya fanatiklere tanrıdan vahiy alıyor-muşsunuz gibi görünmenin bir yolunu bulun. Bilimin kutsal ifşa olarak görülmesine uzun süredir engel teşkil etmiştir bu. Bilimin insan işi olduğu öyle barizdir ki. Fanatikler (ki çoğu insan şu ya da bu konuda fanatiktir) duruşunuzu anlamalı fakat daha da önemlisi, kulağınıza kimin fısıldadığını bilmelidir.

—Missionaria Protectiva, Temel Öğreti

Zamanın akıp gitmesi, Odrade'yi avcılarının giderek yaklaştığı-nın sürekli bilincinde olmak kadar huzursuz ediyordu. Yıllar öyle çabuk geçiyordu ki... Günler göz açıp kapayıncaya kadar bitiveriyordu. Odrade, Sheeana'yı Tam'ın yerine geçirebilmek için tam iki ay tartışmıştı!

326

Odrade bugün Dağılış'a gönderilecek yeni bir Bene Gesserit ekibine brifing verirken yerine Bellonda bakmıştı. Meclis bu plana pek sıcak yaklaşmıyordu artık. Idaho'nun bunun faydasız bir strateji olduğunu söylemesi Rahibeler Birliği'nde şok etkisi yaratmıştı. Artık ekiplere verilen brifinglerde, onlara "karşılariına çıkabilecek şeylere" karşı yeni savunma planları anlatılıyordu.

Odrade akşama doğru çalışma odasına girdiğinde, masada Bellonda oturuyordu. Bell'in yanakları şişkin görünüyordu, gözleri de bitkinliğini bastırmaya çalıştığı zamanlardaki gibi sert bakıyordu. Günün özetini yaparken sitemkâr konuşacağı belliydi.

Bellonda küçük bir kristali Odrade'ye doğru iterek, "Sheeana'yı onayladılar," dedi. "Tam'ın desteği sayesinde oldu. Bu arada, Sukların iddiasına göre Murbella sonuncusunu sekiz gün içinde doğuracakmış."

Bell, Suk doktorlarına pek güvenmezdi.

Sonuncusu mu? Bell bazen çok duyarsız olabiliyordu! Odrade ise heyecanlanmıştı.

Murbella doğumdan sonra kendini toplayınca... İstirap'a girmedi. Artık hazır.

Bellonda koltuğundan kalkarak, "Duncan son derece huzursuz," dedi.

Duncan ha? O ikisi samimiyeti ilerletmişler.

Bell'in söyleyecekleri bitmemişti. "Sen sormadan söyleyeyim: Dortujla'dan hâlâ haber yok."

Odrade masanın ardındaki koltuğuna oturup rapor kristalini avucunda dengeledi. Dortujla'nın güvendiği çömezi (artık Rahibe Ana Fintil'di), sırf Başrahibe Ana memnun olsun diye yok-gemiyi yolculuk riskine sokmayı ya da başka haberleşme yöntemlerini tehlikeye atmayı istemiyordu. Haber gelmemesi, oltadaki yemin hâlâ yutulmayı beklediği anlamına geliyordu... Ya da boşa gittiği.

Odrade, "Sheeana'ya onaylandığını haber verdin mi?" diye sordu.

"O işi sana bıraktım. Sheeana günlük raporunu vermekte gecikti. Meclis'ten birinin öyle yapması doğru değil."

327

Demek Bell hâlâ bu atamaya karşıydı.

Sheeana'nın günlük mesajları birbirinin tekrarı haline gelmişti. "*Solucanişareti yok. Baharat kütlesi yerinde duruyor.*"

Umutlarını bağladıkları her şeye korkunç bir belirsizlik hâkimdi. Kâbussu avcılar da giderek yaklaşıyordu. Gerilim artıyordu. Sonunda patlama olacaktı.

"Duncan ile Murbella'nın yaptıkları o konuşmayı defalarca dinledin," dedi Bellonda. "Sheeana'nın gizlediği şey bu muydu, öyleyse de neden gizledi?"

"Teg babamdı."

"Aman ne incelik! Bir Rahibe Ana, Başrahibe Ana'nın babasının gulâmı koşullandırılırken nazik davranılmasını istiyor!"

"Sheeana öğrencimdi, Bell. Benim için senden fazla kaygılanması normal. Hem sadece bir gulâm değil, bir çocuk söz konusu."

"Sheeana'ya güvenebileceğimizden emin olmalıyız!"

Odrade, Bellonda'nın sadece dudaklarıyla, ses çıkarmadan bir isim söylediğini gördü: "*Jessica.*"

Sheeana da kusurlu bir Rahibe Ana mı? Bell haklıydı; Sheeana konusunda emin olmalıydılar. *Benim sorumluluğum.* Sheeana'nın yaptığı siyah heykel Odrade'nin gözünde canlandı bir an.

"Idaho'nun planının cazip yönleri var ama..." Bellonda duraksadı.

Odrade konuştu: "Çocuk daha çok küçük; büyümesi tamamlanmadı. Normal anı canlandırma sürecinde çekeceği acı, ıstırap acısına yaklaşabilir. Onu yabancılaştırabilir. Ama bu..."

"Tamam, bir Koşullandırıcıyla kontrol edilmesine lafım yok. Ama ya anılarının canlanmasında faydası olmazsa?"

"O zaman ilk planı uygularız. Hem unutma ki Idaho'da işe yaramıştı."

"Idaho'nun durumu farklıydı ama bu karar bekleyebilir. Scytale'le yapacağın görüşmeye geç kaldın."

Odrade kristali kaldırdı. "Günlük özet?"

"Hepsi de şimdiye kadar çok fazla gördüğün şeylerden." Bell neredeyse kaygılı konuşmuştu.

"Scytale'i buraya getireceğim. Tamalane'e söyle, burada beklesin; sen de sonradan bir bahaneyle içeri girersin."

Scytale geminin dışında yürüyüş yapmaya neredeyse alışmıştı; Merkez'in güneyinde Odrade'nin taşıtından inerlerken Odrade, Scytale'in rahat tavırlarından anladı bunu.

Basit bir gezintiye çıkmadıklarını ikisi de biliyordu... Her ne kadar Odrade, Scytale'i dikkatsizleştirme umuduyla, düzenli olarak yürüyüşe çıkarsa da. *Rutinler. Bazen çok faydalı olabiliyor.*

Scytale başını yana çevirip yukarıya bakarak, "Beni bu yürüyüşlere çıkardığın için teşekkür ederim; çok nazıksın," dedi. "Hava hatırladığımdan daha kuru. Bu akşam nereye gidiyoruz?"

Güneşe bakarken kıstığında gözleri nasıl da küçücük oldu.

"Çalışma odama." Odrade yarım klik kadar kuzeydeki Merkez binalarını başıyla gösterdi. Hava soğuktu ve bahar göğü bulutsuzdu; bugünlerde hemen her günbatımında olduğu gibi, dondurucu bir rüzgâr esiyordu... Çatıların sıcak renkleri

ve Odrade'nin kulesinde yanmaya başlayan ışıklar, rüzgârdan korunma vaadiyle onu çağırıyordu.

Odrade yanındaki Tleilaxlıyı göz ucuyla, dikkatle izliyordu. Scytale öyle gergindi ki! Odrade peşlerinden gelen muhafız Rahibe Analarla çömezlerin de gergin olduklarını hissediyordu; Bellonda hepsine tetikte olmalarını tembihlemişti.

Bu küçük canavara ihtiyacımız var ve bunu biliyor. Bir Tleilaxlı olarak ne gibi yeteneklere sahip olduğunu da hâlâ bilmiyoruz! Nasıl yetenekleri var? Diğer tutuklularla görüşmeyi, böyle sakın bir tavırla neden istiyor?

Odrade, Idaho gulâmını Tleilaxlıların ürettiğini kendine anımsattı. Idaho'nun içine gizli şeyler mi yerleştirmişlerdi?

Scytale çocuksu sesiyle sızlanarak, “Ben ocağına düşmüş bir dilenciyim, Başrahibe Ana,” dedi. “Gezegeenlerimiz yok edildi; halkım katledildi. Beni niye evine götürüyorsun?”

“Daha hoş bir ortamda pazarlık etmek için.”

“Evet, gemi çok boğucu. Ama arabayı her seferinde Merkez'den o kadar uzağa park etmemizin sebebini anlamıyorum. Niye yürüyoruz?”

“Yürümeyi zindeleştirici buluyorum.”

Scytale etraftaki ekinliklere baktı. “Yürümeyi ben de severim ama hava fazla soğuk değil mi?”

Odrade güneye göz attı. Bu güney yamaçlarında bağlar vardı, zirveler ve daha soğuk olan kuzey yamaçlarıysa meyveliklere ayrılmıştı. Bu bağlardan kaliteli şarap elde ediliyordu. Bene Gesserit bahçıvanlarının geliştirdiği teknikler sayesinde. Eski batıl inanışlara göre, kökleri “cehenneme kadar inen” yaşlı asmalar orada yanan ruhların suyunu çalardı. Tıpkı depo ve eskitme mağaraları gibi, şaraphane de yeraltındaydı. Düzenli sıralar halinde dikilmiş olan bakımlı asmaların, aralarında ancak toplayıcılarla pulluk araçlarının geçebileceği genişlikte yollar bulunan ekinliklerin manzarasını bozacak bir şey olmuyordu böylece.

Bu manzara Scytale'in hoşuna gidiyor mu? Odrade, onun bu-

rada hoşuna giden bir şey gördüğünden şüpheliydi. Scytale ger-
gin görünüyordu... Tam Odrade'nin istediği gibi. "Odrade'nin
benimle bu kırsal alanda yürümeyi seçmesinin *asıl* sebebi ne?"
diye soruyordu kendine.

Bu ufak tefek adamın üstünde daha etkili Bene Gesserit
ikna yöntemleri kullanmaya cesaret edememeleri Odrade'nin
canını sıkıyordu. Fakat başaramazlarsa ikinci bir şanslarının ol-
mayacağı söylenmişti ki buna katılıyordu. Tleilaxlılar gizli (ve
kutsal) bilgiler vermektense ölmeyi yeğleyeceklerini göstermiş-
lerdi.

Odrade bir kesik sarmaşık yığınının etrafından dolanırken,
"Kafamı kurcalayan bazı şeyler var," dedi. "Mesela niye istekle-
rimizi karşılamadan önce Yüz Dansçılarını geri almayı şart ko-
şuyorsun? Ayrıca Duncan Idaho'ya olan ilginin sebebi nedir?"

"Sevgili leydim, yalnızlığımı paylaşacak kimsem yok. Böy-
lece iki soruyu da yanıtlamış oluyorum." Scytale göğsündeki,
entropisizlik kapsülünün bulunduğu noktayı dalgınca ovuştur-
du.

*Niye orayı ovuşturup duruyor? Odrade ile analistlerinin aklı-
nı kurcalayan bir meseleydi bu. Orada yara izi, sivilce filan yok.
Belki de çocukluğundan kalma bir alışkanlıktır. Ama çocukluğu
epey geride kaldı! Bu reenkarnasyonuna özgü bir kusur olabilir mi?*
Kimse bilmiyordu. O gri deride de tarayıcı cihazları engelleyen
metalik bir pigmentasyon vardı. Scytale daha yoğun ışınlara
karşı hassaslaştırılmıştı mutlaka; bunlar kullanılırsa anlardı.
Hayır... Şu an diplomasiden başka çözüm yolu yoktu. *Bu küçük
canavara lanet olsun!*

Scytale ise bu povinda kadının manipüle edilmesini sağla-
cak doğal sempatileri olup olmadığını merak ediyordu. *Tipikler*
dosyası bu konuya netlik getirmiyordu.

"Jandola Wekhti artık yok," dedi Scytale. "O orospular mil-
yarlarca soydaşımı katletti. Bizi Yaghist'in en ücra köşelerine
dek kovalayıp yok ettiler; bir tek ben kaldım."

Odrade, *Yaghist*, diye düşündü. *Yönetilmeyenler diyarı*. Bene
Tleilaxlıların kullandığı İslamiyet dilinden bir sözcüktü bu.

Odrade o dili kullanarak, “Tek köprümüz Tanrı’mızın büyü-südür,” dedi.

Bene Tleilax’ın doğmasına yol açan Yüce İnanç’ı, o Sufi-Zensünni ekümenizmini benimser gibi yapıyordu yine. Fakat o dili kusursuzca konuşmasına ve uygun sözcükleri bilmesine karşın Scytale onun rol yaptığını anlıyordu. *Tanrı’nın Elçisi’ne “Tiran” diyor ve en temel kurallara karşı geliyor!*

Bu kadınlar kehlde Tanrı’nın varlığını hissetmek için neredede toplanıyordu ki? Tanrı’nın Dili’ni sahiden konuşuyor olsalar onunla böyle adi pazarlıklar yapmaya kalkmaz, sordukları şeyleri zaten bilirdi.

Son yokuşu da tırmanıp Merkez’in asfalt yoluna doğru yürürlerken Scytale, Tanrı’dan yardım istedi. *Bene Tleilax ne hale düştü! Yarabbim, niye bizi bu imtihandan geçiriyorsun? Biz Şeriat’ın son uygulayıcılarıyız; halkımın son Efendisi olan ben de senden yanıtlar istemeliyim, Tanrım... Benimle artık kehlde konuşamazsın ama burada konuş.*

Odrade yine İslamiyet dilini mükemmel konuşarak devam etti: “Kendi soydaşlarınız size ihanet etti... Dağılışı’a gönderdikleriniz. Artık erkek kardeşlerin, Malikler yok; sadece kız kardeşlerin var.”

Madem öyle sagra odanız nerede, seni hilekâr povinda? Sadece erkek kardeşlerin girebileceği, penceresiz yeraltı odası nerede?

“Bu benim için yeni bir şey,” dedi Scytale. “Malik Kız Kardeşler ha? Bu sözcükler yan yana kullanılamaz. Kız Kardeşler Malik olamaz.”

“Son Mahai ve Abdl’inız Waff da o konuda sorun yaşıyordu. Ama onun yüzünden halkınız neredeyse tamamen yok oldu.”

“Neredeyse mi? Kurtulanlar var mı? Biliyor musun?” Scytale sesindeki heyecanı gizleyememişti.

“Efendilerden hayır... Ama duyduğumuza göre birkaç Domel kurtulmuş; hepsi de Saygın Anaların elindeymiş.”

Birkaç adım sonra bir bina batan güneş manzarasını örtecekti... Odrade durup yine gizli Tleilax diliyle konuştu: “Güneş, Tanrı değildir.”

Mahailerin şafak ve günbatımındaki çılgılığı!

Scytale, Odrade'yi takip ederek iki alçak binanın arasındaki kemerli geçitten geçerken şüpheye kapıldı. Odrade uygun sözler söylüyordu fakat bunları ancak Abdl ve Mahailerin söylemesi münasipti. O loş geçitte, biraz arkalarından gelen muhafızların ayak seslerini duyarlarken Odrade, Waff'ı şaşırtan bir şey söyledi: "Neden uygun sözleri söylemedin? Sen son Efendi değil misin? Bu senin Mahai ve Abdl olduğun anlamına gelmiyor mu?"

"Malik kardeşlerim tarafından seçilmediğim için hayır." Ama Waff'ın kendisi de buna inanmıyordu.

Odrade asansör çağırdıktan sonra tüp girişinin önünde duraksadı. Diğer Belleklerinde, kehl ve gufran hakkı üzerine bilgiler bulmuştu... Çok eskiden ölmüş kadınların sevgililerinin gecenin karanlığında fısıldadığı sözler. "Sonra da biz..." "Yani bu kutsal sözleri söylersek..." *Gufran!* Povindaların arasına gitmiş bir kişinin geri döndükten sonra, yabancıların akla hayale sığmaz günahlarıyla temas kurarak kirlenmiş olmaktan ötürü af dilemesi ve geri kabul edilmek için yalvarması. *Maşeyhler kehlde toplanıp Tanrılarının varlığını hissederlerdi!*

Tüp girişi açılınca Odrade, Scytale ile iki muhafıza asansöre binmelerini işaret etti. Scytale önünden geçerken Odrade, *Artık ağzından laf almalıyız*, diye düşündü. *Küçük oyunumuzun onun istediği şekilde sona ermesine izin veremeyiz.*

Odrade ile Scytale çalışma odasına girdiklerinde Tamalane cumba penceresinin önünde, sırtı kapıya dönük halde duruyordu. Çatıların üstünden eğimle gelen gün ışığı parlaktı. Sonra o aydınlık bir anda geçince ardında karşıtlık hissi bıraktı; ufuktaki o son parıltı, geceyi daha da karanlık gösteriyordu.

Cansız boşlukta elini sallayarak muhafızlara çıkmalarını işaret eden Odrade, buna gönülsüz olduklarını fark etti. Bellonda kalmalarını emretmişti besbelli fakat Başrahibe Ana'ya karşı gelemezlerdi. Odrade, Scytale'e döndü ve karşısındaki bir kol-tuk-köpeği gösterdi. Scytale köpeğe gömülmeden önce başını geriye çevirip Tamalane'e şüpheyle baktı fakat bunu gizlemek için, "Niye ışık yanmıyor?" diye sordu.

“Rahat bir ortam olsun diye,” dedi Odrade. *Ayrıca karanlıktan korktuğunu biliyorum!*

Odrade bir an masasının ardında durup loşluktaki parıltıları, burayı onun mekânı haline getirmek için etrafına yerleştirilmiş nesneleri saptadı: çok eskiden ölmüş Chenoeh’in penceresinin yanındaki nişte duran büstü; sağındaki duvarda asılı olan, insanların uzaya ilk göç etmeye başladığı zamanlardan kalma pastoral tablo; masanın üstündeki ridulyan kristali yığını; pencerelerden gelen hafif ışıkla parlayan gümüşü ışık kalemi.

Scytale yeterince kıvama geldi.

Odrade konsolundaki bir düğmeye dokundu. Duvarlara ve tavana hesaplı olarak yerleştirilmiş korküreler yandı. Tamalane tam o anda cüppesini kasıtlı bir şekilde hışırdatarak döndü. Scytale’in iki adım arkasında durdu; ürkünç Bene Gesserit sırlarının simgesi gibiydi o an.

Tamalane harekete geçince Scytale biraz irkilmişti fakat şimdi usulca oturuyordu. Oturduğu koltuk-köpek ona göre fazla büyüktü; Scytale orada çocuk gibi görünüyordu neredeyse.

333

Odrade konuştu: “Seni kurtaran Rahibelerin dediğine göre, Saygın Analar saldırdığında sen Kavşak’ta bükümüzay sıçrayışı yapmaya hazırlanan bir yok-gemiye kumanda ediyormuşsun,” dedi Odrade. “Tek kişilik bir araçla gemine gidiyormuşsun ve tam patlamalar başlamadan önce yön değiştirmişsin. Saldırganları saptamış mıydın?”

“Evet.” Scytale’in sesinde gönülsüzlük.

“Ama rotandan yola çıkarak yok-geminin yerini bulabileceklerini biliyordun. Yani kardeşlerini ölüme terk ederek kaçtın.”

Scytale trajik bir olaya tanık olmuş birinin tamamen acı sesiyle konuştu: “Tleilax’tan ayrıldıktan kısa süre sonra o saldırının başladığını görmüştük. Gemideki, saldırganlar için değerli olan her şeyi ve uzaydan gelen yakıcıları yok etmek için yaptığımız patlamalar soykırımı başlatan şey oldu. Sonra biz de kaçtık.”

“Ama doğrudan Kavşak’a değil.”

“Gittiğimiz her yere bizden önce gelmişlerdi. Ama ellerine külden başka bir şey geçmedi, tüm sırlarımızsa bende.” *Hâlâ pazarlık gücün olduğunu hatırlat ona!* Scytale parmağıyla şakağına tık tık vurdu.

“Kavşak’ta Lonca’ya ve CHOAM’a sığınmaya çalıştın,” dedi Odrade. “Şansın vardı ki oradaki casus gemimizle seni düşmana fark ettirmeden kaçırabildik.”

“Kardeşim...” Bunu söylemek ne zordu! “...Sahiden kehl kardeşimsen neden Yüz Dansçısı hizmetkârlarımı vermiyorsun bana?”

“Aramızda hâlâ çok fazla sır var, Scytale. Mesela saldırganlar geldiğinde neden Bandalong’dan ayrılıyordun?”

Bandalong!

O büyük Tleilax şehrinin adını duyunca Scytale’in göğsü sıkıştı; entropisizlik kapsülü sanki nabız gibi atıyor, içindeki değerli şeyleri boşaltmak istiyordu. *Bandalong artık yok. Gökyüzü akik rengi olan o şehri bir daha asla göremeyecek, kardeşlerimin varlığını hissedemeyeceğim; sabırlı Domelleri ve...*

Odrade, “Hasta mısın?” diye sordu.

“Yitirdiklerimi düşünmek beni hasta ediyor!” Scytale arkasından gelen kumaş hışırtıları duydu ve Tamalane’in yaklaştığını hissetti. Burası ne boğucu bir yerdi! “O niye arkamda duruyor?”

“Ben Kız Kardeşlerimin hizmetkârıyım; o ikimizi de gözlemek için burada.”

“Hücrelerimi aldınız, değil mi? Tanklarınızda yerime geçecek bir Scytale yetiştiriyorsunuz!”

“Elbette. Kız Kardeşlerin burada Efendilerin soyunun tükenmesine göz yumacağını sanmıyorsun, değil mi?”

“Benim yapmayacağım şeyleri gulâmlarım da yapmaz!” *Ayrıca onlarda entropisizlik tüpü de olmaz!*

“Biliyoruz.” *Bilmediğimiz ne peki?*

Scytale, “Bu pazarlık değil,” diye yakındı.

“Beni yanlış değerlendiriyorsun, Scytale. Yalan söyleyip söy-

lemediğini, sır saklayıp saklamadığını anlıyoruz. Başkalarının kullanmadığı duyularımız sayesinde.”

Bu doğrudu! Scytale’in vücut kokusu, küçük kas hareketleri, kontrol edemediği yüz ifadeleri gibi ayrıntılardan bir sürü şey öğrenebiliyorlardı.

Kız Kardeşlermiş! Bu yaratıklar povinda! Hepsi!

Odrade, Scytale’in ağzını aramak için, “Leşkere çıkmıştın,” dedi.

Leşker! Scytale buraya leşker nedeniyle gelmiş olmayı nasıl da isterdi. Yüz Dansçısı savaşımlarla. Domel yardımcılarla... Bu iğrenç, şeytani yaratıkları yok etmeyi öyle çok isterdi ki! Fakat yalan söylemeye cesaret edemiyordu. Arkasında duran Rahibe muhtemelen bir Gerçeğisöyleten’di. Scytale en iyi Gerçeğisöyletenlerin Bene Gesseritlerden çıktığını çeşitli hayatlarında edindiği deneyimlerden biliyordu.

“Ben bir hasadar kuvvetinin komutanıydım. Savunma amaçlı kullanmak üzere bir Futar sürüsü arıyorduk.”

Sürü mü? Tleilaxlılar Futarlar hakkında Rahibeler Birliği’ne söylemedikleri bir şeyler mi biliyordu?

“Yola çıkarken çatışmaya hazırlıklıydınız. Saygın Analar görevinizi öğrenip yolunuzu mu kesti? Muhtemelen öyle olmuştur bence.”

“Niye onlara Saygın Analar diyorsunuz?” Scytale’in sesi tekrar cırtlak çıkmaya başlamıştı neredeyse.

“Çünkü onlar kendilerine öyle diyor.” *Şimdi çok sakın. Yaptığı hataların acısını çeksin.*

Odrade haklı! İhanete uğradık. Acı bir düşünce. Scytale nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Önemsiz bir bilgi versem mi? Bu kadınlar söz konusu olduğunda önemsiz bilgi diye bir şey yoktur.

Derin derin iç geçirirken göğsü titredi. Entropisizlik kapsülü ve içindekiler. En önemli şey buydu. Scytale kendi akslotl tanklarına sahip olabilmek için *her şeyi* yapmalıydı.

“Dağılış’a gönderdiğimiz kişilerin torunları, tutsak Futarlarla birlikte döndü. Futarların insanla kedi karışımı olduklarını biliyordur şüphesiz. Ama tanklarımızda üremiyorlardı.

Bunun sebebini çözmemize fırsat kalmadan da bize getirilen Futarların hepsi öldü.” *O hainler bize sadece iki tane getirdi! Şüphelenmeliydik.*

“Size çok Futar getirmedi, değil mi? Onları yem olarak kullandıklarını anlamalıydınız.”

Gördün mü? Küçücük şeylerden bile neler çıkarıyorlar!

“Futarlar niye Gammu’daki Saygın Anaları avlayıp öldürmediler?” Duncan’ın sorusuydu bu; yanıtı hak eden bir soruydu.

“Bunun için emir almadıkları söylendi bize. Emir almadan öldürmezler.” *Bunu biliyor. Beni sınıyor.*

“Yüz Dansçıları da emir almadan öldürmez,” dedi Odrade. “Emretsen seni bile öldürürler, değil mi?”

“Sırlarımızı düşmanlardan koruyabilmemiz için bu gerekli.”

“Bu yüzden mi Yüz Dansçıları istiyorsun? Bizi düşman olarak mı görüyorsun?”

Scytale nasıl karşılık vereceğine karar veremedi, masanın üstünde Bellonda’nın projeksiyonu belirdi; görüntüsü gerçek boyutlardaydı ve yeryarı saydamdı. Arkasında dans eden Arşiv kristalleri vardı. “Sheeana’dan acil mesaj var!” dedi Bellonda. “Baharat püskürtüsü gerçekleşmiş. Kumsolucanları!” Projeksiyon dönüp Scytale’e baktı; iletişim-gözleri, Bellonda’nın hareketlerini mükemmel bir koordinasyonla takip ediyordu. “Yani pazarlık kozlarından birini kaybettin, Scytale Efendi! Nihayet kendi baharatımız var!” Projeksiyon bir tıkırtıyla kayboldu; geride hafif bir ozon kokusu kaldı.

“Beni oyuna getirmeye çalışıyorsunuz!” dedi Scytale.

Ama Odrade’nin solundaki kapı açıldı. Sheeana en fazla iki metre boyunda, küçük bir süspansörlü podu çekerek içeri girdi. Çalışma odasındaki korkürelerin ışığı podun saydam yan taraflarından, küçük sarı ışık patlamaları halinde yansıyor. Podun içinde bir şey kımıldıyordu!

Sheeana konuşmadan yana çekilip podun içindekini gözler önüne serdi. Küçücük bir solucan! Boyu onu taşıyan konteynerin yarısı kadar bile yoktu fakat her ayrıntısıyla kusursuzdu; altın rengi, sık kum yatağında uzanmış yatıyordu.

Scytale'in dudaklarından huşulu bir nida yükseldi istemsizce. Peygamber!

Odrade'nin tepkisi pragmatikti. Poda eğilip solucanın minyatür ağzından içeri baktı. Devasa solucanların içinde gürleyerek yanan kavurucu alevler buna mı indirgenmişti? O devlerin minicik bir kopyasıydı bu yaratık!

Solucan ön bölütlerini kaldırırken billur dişleri parladı.

Yaratık ağzını sağa sola çevirerek etrafa bakındı. Dişlerinin ardındaki, yabancı bir kimyanın ürünü olan minyatür alevleri hepsi gördü.

"Bundan binlerce var," dedi Sheeana. "Baharat püskürtüsü olunca üşüştüler her zamanki gibi."

Odrade suskunluğunu koruyordu. *Başardık!* Ama asıl Sheeana'nın zaferiydi bu. Gönlünce kutlama yapsındı. Scytale hiç bu kadar mağlup görünmemişti.

Sheeana podu açıp solucanı bebekmiş gibi kucaklayarak dışarı çıkardı. Solucan, Sheeana'nın kucağında kimıldamadan yattı.

Odrade tatmin hissiyle derin bir nefes aldı. *Sheeana onları hâlâ kontrol edebiliyor.*

"Scytale," dedi Odrade. Scytale gözlerini solucandan alamıyordu.

Odrade, "Hâlâ Peygamber'in hizmetinde misin?" diye sordu. "Bak, kendisi orada!"

Scytale nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Bu gördüğü sahidan Peygamber'in tecellisi miydi? İlk huşulu tepkisini reddetmek istiyordu fakat gözleri buna izin vermiyordu.

Odrade usulca konuştu: "Sen o salakça görevine, *bencilce* görevine çıkarken biz Peygamber'e hizmet ediyorduk! Son tecellisini kurtarıp buraya getirdik. Rahibeler Meclisi Gezegeni yeni bir Dune olacak!"

Odrade arkasına yaslanıp ellerini önünde diklemesine birleştirdi. Bell bu olanları iletişim-gözlerinden izliyordu elbette. Bir mentat olarak gözlemleri değerliydi. Idaho da izlese ne iyi olurdu. Fakat o daha sonra bir holoya da bakabilirdi. Scytale'in

Bene Gesserit'i sadece değerli Tleilax uygarlığını diriltmek için bir araç olarak gördüğü, Odrade için barizdi. Bu yeni gelişme Scytale'i tanklarının sırlarını açıklamaya itecek miydi peki? Ne teklif edecekti?

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var." Adamın sesi titriyordu.

"Neyi düşüneceksin?"

Scytale yanıt vermedi; minik solucanı poduna geri koymakta olan Sheeana'dan gözlerini ayırmıyordu. Sheeana kapağı kapamadan önce solucanı bir kez okşadı.

Odrade ısrarla, "Söylesene, Scytale," dedi. "Düşüneceğin ne olabilir? İşte Peygamber'imiz! Yüce İnanç'a hizmet ettiğini söylüyorsun. Öyleyse sahiden hizmet et!"

Odrade, Scytale'in hayallerinin yıkıldığını görebiliyordu. *Kurbanlarının dış görünüşlerini, tavırlarını ve anılarını kopyalayabilen Yüz Dansçıları istiyordu.* Scytale bir Rahibe Ana'yı gafil avlamayı asla ummamıştı elbette... Ama çömezler ve Rahibeler Birliği'nin basit işlerini yapan işçiler... Scytale arzuladığı sırları öğrenemeyecekti artık! Umutları tıpkı Tleilax gezegenleri gibi yok olmuştu.

Peygamber'imiz, dedi. Scytale gözlerini Odrade'ye doğru çevirip, yıkılmış bir ifadeyle fakat odaklanmadan baktı. Ne yap-sam? Bu kadınların artık bana ihtiyacı yok. Ama benim onlara ihtiyacım var!

"Scytale." Odrade ne kadar usulca konuşuyordu. "Artık Büyük Sözleşme'nin geçerliliği kalmadı. Artık dışarıda yeni bir evren var."

Scytale yutkunmaya çalıştı; boğazı kurumuştı. Şiddet kavramı yeni bir boyut kazanmıştı. Eski İmparatorluk'ta, bir gezegeni uzaydan saldırarak yakmaya cesaret eden herkese karşı mutlaka misilleme yapıldı.

"Şiddetin dozu artıyor, Scytale." Odrade neredeyse fısıldıyordu. "Hiddet tohumları dağıtıyoruz."

Scytale, Odrade'ye odaklandı. *Ne diyor bu?*

"Saygın Analara karşı duyulan nefret giderek artıyor," dedi

Odrade. Kayba uğrayan bir tek siz değilsiniz, Scytale. Eskiden uygarlığımızda bir sorun çıktığında “Bir Rahibe Ana getirin!” diye haykırılırdı hemen. Saygın Analar bunu önlüyor. Mitler de değişiyor. Geçmişimiz yüceltiliyor. “Bene Gesseritlerin bize yardım edebildiği o eski günler daha iyiydi. Bugünlerde güvenilir bir Gerçeği söyleten’e ihtiyacın olduğunda nereye gidebilirsin ki? Peki ya arabulucuya ihtiyaç olduğunda? Bu Saygın Anaların tarafsızlık denen şeyden haberi yok! Hem Rahibe Analar hep kibardı; bu konuda haklarını teslim etmek lazım.”

Scytale hâlâ karşılık vermeyince Odrade devam etti: “Bu hiddet bir Cihat’ta dizginsiz kalırsa neler olabilir, bir düşün!”

Scytale hâlâ konuşmayınca Odrade, “Sen gördün,” dedi. “Tleilaxlıların, Bene Gesseritlerin, Bölünmüş Tanrı’nın rahiplerinin ve daha kim bilir kimlerin... Yabani hayvanlar gibi avlandığını gördün.”

“Hepimizi öldüremezler!” İstıraplı bir haykırış.

“Öyle mi? Dağılış’a gönderdikleriniz, Saygın Analarla ittifak kurdu. Dağılış’a sığınmayı mı umuyorsun?”

339

Böylece bir hayal daha sona erdi: Kapanmayan yaralar kadar dirençli, küçük Tleilaxlı gruplarının Scytale’in Büyük Dirilti’sini beklemesi.

Scytale, “Baskılar insanları güçlendirir,” dediyse de buna kendi bile inanmaz gibiydi. “Rakis Rahipleri bile gizlenecek delikler buluyor!” Umutsuzca laflar.

“Bunu kim söylüyor? Geri dönen dostlarınız mı?”

Scytale’in suskunluğu yeterli cevaptı.

Odrade üstüne basa basa, “Bene Tleilaxlılar Saygın Anaları öldürdü, onlar da bunu biliyor,” dedi. “Kökünüzü kazıyana dek rahat etmeyecekler.”

“Sizinkini de!”

“Aynı inancı paylaşmamızı yeterli görmesen de zorunluluklar bizi ortak olmaya yöneltiyor,” dedi Odrade. Bu sözleri söylerken İslamiyet dilinin en saf halini kullanmıştı; Scytale’in gözlerinde umut belirdiğini fark etti. Tanrı’nın Dili’yle düşünen insanların arasında kehl ve Şeriat eski anlamlarına kavuşabilir.

“Ortak mı?” Scytale’in sesi hafıftı ve son derece yoklayıcıydı.

Odrade bir kez daha dobralığı seçti. “Zorunluluklar ortak eylem için en güvenilir temeldir bazı açılardan. Birbirimizin ne istediğini biliyoruz. İçsel bir tasarım: Her şeyi bunun eleğinden geçirirsek güvenilir bir şeyler çıkabilir ortaya.”

“Benden istediğiniz ne peki?”

“Biliyorsun.”

“En iyi tankları yapmanın yolu, evet.” Scytale başını iki yana salladı; kararsız kaldığı belliydi. Odrade’nin taleplerini yerine getirmesi öyle büyük sonuçlara yol açabilirdi ki!

Odrade öfkelenmiş gibi davranıp davranmamak konusunda kararsızdı. Scytale öyle kalın kafalıydı ki! Fakat paniğe kapılmak üzereydi. Eski değer yargıları değişmişti. Kargaşanın tek kaynağı Saygın Analar değildi. Scytale, Dağılışı’a gönderdikleri Tleilaxlıların ne kadar değişip bozulduğundan bile habersizdi!

“Zaman değişiyor,” dedi Odrade.

Scytale, *Değişim, ne rahatsız edici bir sözcük*, diye düşündü.

340

“Yüz Dansçısı hizmetkârlarım olmalı! Ve kendi tanklarım?”

Neredeyse yalvaracaktı.

“Meclis’im ve ben bunu düşüneceğiz.”

“Düşünecek ne var?” Scytale, Odrade’nin sözlerini ona karşı kullanıyordu.

“Sen kararını kendin vereceksin. Bense başkalarından onay almak zorundayım.” Odrade ona kasvetle gülümsedi. “Yani düşünmek için zamanın olacak sahiden de.” Odrade dönüp başıyla onay verince Tamalane muhafızları çağırdı.

“Yok-gemiye geri mi dönüyorum?” Scytale kapı eşiğinden konuşmuştu. İriyari muhafızların arasında ufacık kalmıştı.

“Ama bu gece yürümen gerekmeyecek.”

Scytale çıkarken solucana son bir kez, uzun uzun baktı.

Scytale’le muhafızlar gidince Sheeana, “Üstüne gitmemekle iyi ettin,” dedi. “Paniğe kapılmak üzereydi.”

Bellonda içeri girdi. “Belki de en iyisi onu öldürmek.”

“Bell! Sen git görüşmenin holosunu izle. Ama bu kez mentat olarak!”

Bellonda bunu duyunca sustu.

Tamalane kıkırdadı.

“Kız Kardeşinin bozum olmasından fazla keyif alıyorsun, Tam,” dedi Sheeana.

Tamalane omuz silkti fakat Odrade neşeliydi. *Neyani, Bell’le dalga geçemeyecek miyiz?*

“Rahibeler Meclisi Gezegeni’nin yeni bir Dune olacağını söyledin ya,” dedi Bellonda. “İşte o zaman paniklemeye başladı.” Sesinde mentat dalgınlığı vardı.

Odrade, Scytale’in tepkisini fark etmiş ama o bağlantıyı kurmamıştı henüz. İşte bir mentatın değeri böyle durumlarda ortaya çıkıyordu: örüntüler ve sistemler, yapıtaşları. Bell, Scytale’in davranışlarında bir örüntü olduğunu sezmişti.

“Bazen kendime soruyorum: Dune yeniden gerçek mi olacak?” dedi Bellonda.

Odrade, Bellonda’nın ne demek istediğini hemen anladı. Yitik yerlerin garip bir özelliği olurdu. Dune bilinen ve var olan bir gezegenken, Galaktik Kayıtlar’daki varlığı tarihsel bir gerçekliğe sahipti. Mesela bir projeksiyonu gösterip şöyle diyebilirdiniz: “İşte bu Dune. Eski adıyla Arrakis, yeni adıyla Rakis. Muad’Dib’in zamanındaysa çöl gezegeni olduğu için Dune⁵ denirdi.”

Fakat orası yok olunca, izdüşürülen *gerçekliğin* yerini bir ef-sane almıştı. Öyle yerler zamanla tamamen mite dönüşürdü. *Arthur ve Yuvarlak Masası. Yağmurun sadece geceleri yağdığı Camelot. O dönemin Hava Kontrol’ü hiç fena değilmiş!*

Ama artık yeni bir Dune belirmişti.

“Mit gücü,” dedi Tamalane.

Ahhhh, evet. Bir ayağı çukurda olan Tam mitlerin işleyişine karşı daha duyarlı hale gelmiş olmalıydı. Missionaria’nın araçları olan gizlilik ve gizem, Dune’da Muad’Dib ve Tiran tarafından da kullanılmıştı. Tohumlar atılmıştı. Bölünmüş Tanrı’nın rahipleri yok edilse de Dune mitleri hızla çoğalmıştı.

“Melanj,” dedi Tamalane.

⁵ İng. “Kumul”. -çn

Çalışma odasındaki diğer Rahibeler onun ne demek istediğini hemen anladılar. Bene Gesserit'in Dağılışı'na yeni bir umut aşılanabilirdi.

"Niye bizi tutsak almak değil de öldürmek istiyorlar?" dedi Bellonda. "Bu en başından beri kafamı kurcalıyor."

Saygın Analar Bene Gesseritleri değil, sadece baharat hakkında bilgi istiyordu belki de. Fakat Dune'u mahvetmişlerdi. Tleilaxlıları da yok etmişlerdi. Örümcek Kraliçe'yle kapışırken (Dortujla başarılı olursa tabii) bunu unutmayıp ihtiyatlı olmak gerekecekti.

Bellonda, "Rehineler işlerine yaramaz mı?" diye sordu.

Odrade, Kız Kardeşlerinin yüz ifadelerini gördü. Tek zihin olmuşçasına aynı şeyi düşünüyorlardı. Saygın Analar düşmanlarının pek azını sağ bırakarak potansiyel düşmanlarına gözdağı veriyordu. Bunun getirdiği sessizlik kuralında, acı hatıralar acı efsanelere dönüşüyordu. Saygın Analar herhangi bir çağın barbarları gibiydi: Rehin almak yerine kan dökmeyi yeğliyorlardı. Gözlerini kan bürümüş halde sağa sola saldırıyorlardı.

"Dar haklı," dedi Tamalane. "Fazla yakınımızda müttefik arıyoruz."

"Futarlar kendi kendilerini yaratmadılar," dedi Sheeana.

"Onları yaratanlar bizi yönetmeyi umuyor," dedi Bellonda. Bunun Asal Çıkarım olduğu sesinden belliydi. "Bakıcıların Dortujla'ya ihtiyatla yaklaşması bu yüzdendi."

Sonunda gerçek ortaya çıkmıştı; hepsi de bu durumun ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydı. Belirleyici olan insanlar (her zamanki gibi). İnsanlar... Aynı çağın insanları. Çağdaşlarınızdan ve kendi geçmişlerinde edindikleri bilgilerden değerli şeyler öğrenebilirdiniz. Diğer Bellekler tarihi aktarmanın tek yolu değildi.

Odrade uzun bir ayrılıktan sonra yuvasına dönmüş gibi hissediyordu kendini. Şimdi dördünün burada böyle durup düşünmelerinde tanıdık bir şeyler vardı. Mekânın ötesinde bir tanıdıklıktı bu. Rahibeler Birliği'nin kendisiydi Yuva olan. Geçici olarak ikamet ettikleri mekân değil, aralarındaki birlikti.

Bellonda bunları hepsi adına dile getirdi. “Korkarım birbirimize köstek olmuşuz.”

“Korku insana böyle şeyler yaptırır,” dedi Sheeana.

Odrade gülümsemeye cesaret edemedi. Yanlış anlaşılaktan korkuyor, açıklama yapmak istemiyordu. *Murbella, Rahibe olursa ve Başar’ımızı da geri getirmeyi başarırırsak o zaman savaşı kazanma şansımız olabilir!*

Odrade tam kendini iyi hissederken bir mesaj sinyali duyuldu. Beliren projeksiyona refleksiyle dönüp bakınca acil bir durum olduğunu anladı. Clairby bir toptır kazasında ağır yaralanmıştı. Ölecekti... Siborga dönüştürülmezse. Odrade’nin odadaki yoldaşları mesajı tersten görüyordu fakat insan burada aynadaki gibi ters görünen verileri okumakta ustalaşmıştı. Durumu anlamışlardı.

Sınırı nerede çizmeliyiz?

Bellonda yapay gözler ve daha başka bir sürü protez kullanabilecek olmasına karşın antika gözlüğünü yeğliyordu; vücuduna sahip olmayı seçiyordu. *İnsan olmak böyle bir şey işte. Gençliğine tutunmaya çalışırsan dalga geçerek senden kaçır. Melanj kullanmamız yeterli... Hatta belki o bile fazla.*

Odrade hislerinin ona ne söylediğinin farkındaydı. Fakat Bene Gesserit’in dayatması ne olacaktı? Bell oy verdiğinde herkes bunu onun kişisel tercihi olarak kabul ederdi, hatta oyu ne olursa olsun saygı duyarlardı. Oysa Başrahibe Ana’nın oyları Rahibeler Birliği’ni temsil ederdi.

Önce akslotl tankları, şimdi de bu.

Clairby gibi uzmanları yitirmeyi göze alamazlardı. Ellerinde çok az vardı zaten. İşlere yetişemiyorlardı. Bu durum iyice sorun olmaya başlamıştı. Fakat Clairby’yi siborga dönüştürürlerse bunu sürekli yapmalarının yolu açılacaktı.

Suklar hazır bekliyordu. Yeri doldurulamaz biri müdahaleye gereksinim duyarsa diye uygulamaya konmuş bir “tedbir düzenlemesi”ydi bu. *Yeri doldurulamaz biri... Başrahibe Ana gibi mi?* Odrade bunu her zamanki tereddüt ve çekinceleriyle onaylamış olduğunu biliyordu. O çekinceler şimdi neredeydi peki?

Siborg da muğlaklık taşıyan sözcüklerdendi. İnsan bedenine yapılan mekanik eklentiler hangi noktada baskın hale gelirdi? Siborglar ne zaman insan olmaktan çıkardı? Hırslar dizginlenemez hale gelince... “Şu küçücük şeyi ekleyelim sadece.” *Ekleme* öyle kolaydı ki... Ta ki insan-makine karışımı yaratık sorgusuz sualsiz itaat eder hale gelene dek.

Ama... Clairby’ye bunu yapmalı mıyız?

Zor koşullar bunu gerektiriyordu. Rahibeler Birliği sahiden bu kadar çaresiz halde miydi? Odrade onay vermek durumundaydı.

Seçme şansı olmadığı söylenemezdi fakat bahanesi hazırды. *Mecburiyetten.*

Butleryan Cihadı insanlarda kalıcı izler bırakmıştı. O savaş kazanılmıştı... O zaman için. Şimdiyse o çok eski mücadelenin parçası olan bir başka muharebe yaşanıyordu.

Fakat şimdi Rahibeler Birliği’nin varlığını sürdürebilmesi söz konusuydu. Rahibeler Meclisi Gezegeni’nde kaç teknik uzman kalmıştı? Odrade yanıtı bakmadan biliyordu. Yeterince kalmamıştı.

Odrade öne eğilip iletişim tuşuna bastı. “Onu siborg yapın,” dedi.

Bellonda homurdandı. *Bu onay mı yoksa hoşnutsuzluk ifadesi mi?* Bell asla söylemeyecekti. Burası Başrahibe Ana’nın arenasıydı ve Odrade’nin olsundu!

Odrade, *Bu muharebeyi kim kazandı?* diye merak etti.

İnce bir ipin üstünde yürüyoruz; nüfusumuzdaki Atreides (Siona) genlerini çoğaltıyoruz çünkü onlar sayesinde kâhinlerden gizlenebiliyoruz. Ama böylece yeni bir Kuisatz Haderah yaratma riskine girmiş oluyoruz! Muad'Dib'i biz yaratmıştık, dik kafalılığımız yüzünden. Kâhinler kehanetlerin gerçekleşmesini sağlar! Tao'yu tekrar göz ardı etmeye, rastlantılardan nefret eden ve kehanetler için yalvaran bir kültüre hizmet etmeye bir daha cesaret edebilir miyiz?

—Arşiv Özeti (adiksto)

Odrade yok-gemiye adım attığında şafak yeni sökmüştü fakat Murbella ayaktaydı; Başrahibe Ana egzersiz salonuna girdiğinde Murbella bir eğitim mekiyle çalışmaktaydı.

Odrade iniş pistine bir klik kala aracından inmiş ve pisti çevreleyen meyvelikleri yürüyerek geçmişti. Şafak yaklaştıkça tek tük bulutlar da dağılmış, yıldızlarla kaplı gökyüzü tamamen ortaya çıkmıştı.

Odrade bu bölgeden tekrar mahsul elde etmek için iklimle hafifçe oynandığını anlamıştı fakat giderek azalan yağmurlar meyvelik ve meralardaki bitkileri yaşatmaya ancak yetiyordu.

Yürürken karamsarlığa kapılmıştı. Geride bıraktıkları kış, fırtınalar arasındaki yüksek bedelli bir sükûnet dönemi olmuştu. Hayat bir soykırımdı. Böcekler hevesle polen taşıyor, çiçeklerden sonra tohumlar ve meyveler oluşuyordu. Bu meyvelikler, gücü hayatın yağmur sellerinde saklı olan gizli bir fırtınaydı aslında. Ama ahhh! O yıkım. Yeni hayat değişim taşırdı. Değiştirici geliyordu; her seferinde farklı olurdu. Kumsolucanları eski Dune'un çöl saflığını getirecekti.

O dönüştürücü gücün kasveti, Odrade'nin hayal gücünü istila etmişti. Bu manzaranın rüzgârlı kumullara indirgendiğini, II. Leto'nun torunlarının yaşam alanına dönüştüğünü gözünde canlandırabiliyordu.

Rahibeler Meclisi'nin kullandığı yöntemler de değişecekti... Bir uygarlığın mitlerinin yerini bir başka uygarlığın mitleri alacaktı.

Odrade egzersiz salonuna girerken ve Murbella'nın yorucu bir egzersiz seansını bitirip soluk soluğa gerilemesini izlerken hâlâ böyle düşüncelerin ruh halindeydi.

Murbella'nın sol elinin tersinde ince, kırmızı bir çizik vardı. Büyük mekin bir hamlesini savuşturamamıştı. O otomatik egzersiz aleti, salonun ortasında altın bir sütun gibi duruyordu; silahları gövdesine girip çıkıyordu... Öfkeli bir böceğin etrafı yoklayan mandibulaları.

Yeşil bir tek parça streç giysi giymiş olan Murbella'nın teninin açığındaki kısımları terden parlıyordu. Hamileliği sebebiyle karnı şişmiş olsa da hâlâ zarif görünüyordu. Işıl ışıl cildinden sağlık fışkırıyordu. Odrade, Murbella'nın ışık saçtığını düşündü; bunun tek sebebi hamilelik değildi... Daha temel bir sebep de vardı. Odrade'nin tanışmaları sırasında fark ettiği bir şeydi; Lucilla, Murbella'yı tutsak alıp Idaho'yu Gammu'dan kurtardıktan sonra bundan bahsetmişti. Murbella'nın sıhhati, içinin derinliklerindeki canlılık seline dikkat çeken bir mercekti adeta.

Onu mutlaka kazanmalıyız!

Murbella ziyaretçisini fark etse de egzersizini yarıda kesmek istemedi.

Biraz bekle, Başrahibe Ana. Yakında doğuracağım ama bedenimin ihtiyaçları sürecek.

Odrade mekin öfke moduna programlanmış olduğunu gördü. Çok tehlikeli bir moddu bu!

"Günaydın, Başrahibe Ana."

Murbella inanılmaz bir hızla eğilerek ve sağa sola çekilerek mekin hamlelerini savuştururken, sesi boğuk çıkmıştı.

Mek durmadan saldırıyordu; sensörleri, Murbella'nın hareketlerini takip etmek için etrafı yoklayıp duruyordu.

Odrade burnunu çekti. Murbella'nın konuşması tehlikeyi daha da artırıyordu. İnsan böyle tehlikeli bir oyun oynarken dikkatini dağıtma riskine girmemeliydi. *Yeter!*

Mekin kumanda düğmeleri kapının sağındaki duvarda bulunan büyük, yeşil bir paneldeydi. Murbella'nın devrelerde yap-

tığı değişiklikler görülebiliyordu... Panelden teller sarkıyordu, bellek kristalleri de çıkarılmıştı. Odrade elini yukarı uzatıp mekanizmayı durdurdu.

Murbella ona doğru döndü.

Odrade sertçe, “Niye devreleri değiştirdin?” diye sordu.

“Öfke modu için.”

“Saygın Anaların yaptığı bu mudur?”

“Dal bükülürken mi?” Murbella yaralı elini ovuşturdu. “Ama ya dal büküldüğünün farkındaysa ve bükülmeyi kabul ediyorsa?”

Odrade birden heyecanlandı. “Neden etsin ki?”

“Çünkü bunda... Asil bir taraf var.”

“Adrenalin hoşuna mı gidiyor?”

“Mesele o değil, biliyorsun!” Murbella’nın solukları normale dönüyordu. Öylece durmuş, Odrade’ye öfkeyle bakıyordu.

“Öyleyse ne?”

“Kendi... Sınırlarını zorlamak, hayal bile edemeyeceğin kadar. Herhangi bir konuda bu kadar... Bu kadar iyi, usta ve başarılı olabileceğini hiç düşünmemişken.”

Odrade sevincini gizledi.

*Mens sana in corpore sano.*⁶ *Nihayet bizim oldu!*

“Ama bunun bedeli ağırdır!” dedi Odrade.

“Bedeli mi?” Murbella çok şaşırmış gibiydi. “Elimden geldiği sürece, bedelini seve seve öderim.”

“Canının istediğini alıp bedelini öder misin yani?”

“Siz Bene Gesseritlerin dediği gibi: Yeteneklerim arttıkça ödeme kapasitem de artar.”

“Dikkatli ol, Murbella. Yoksa o kornikopyayla⁷ Pandora’nın kutusunu açabilirsin.”

Murbella yapılan göndermeyi anlamıştı. Hiç kımıldamadan durdu; gözlerini Başrahibe Ana’dan ayırmıyordu. “Ya?” diye fısıldadı.

⁶ Fr. Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur. -çn

⁷ Klasik mitolojide, sonsuz miktarda yiyecek içecek temin eden boynuz. Bolluk ve bereket simgesidir. -çn

“Pandora’nın kutusu, hayat enerjini boşa harcamana yol açacak güçlü ve dikkat dağıtıcı şeyleri serbest bırakır. Rahibe Ana olmaktan ciddiyetsizce, kolay bir şeymiş gibi bahsediyor-sun. Ama ne anlama geldiğini de, senden ne istediğimizi de hâlâ bilmiyorsun.”

“İstedığınız şey cinsel yeteneklerimiz değil yani, öyle mi?”

Odrade haşmetli ve kararlı bir tavırla sekiz adım ilerledi. O konuya girerlerse Murbella durmadan konuşacaktı... Sonunda Başrahibe Ana konuyu kapamasını emretmek zorunda kalacaktı her zamanki gibi.

“Sheeana senin sahip olduğun yeteneklerde kolayca ustalaştı,” dedi Odrade.

“Çocuğun üstünde *onu* kullanacaksın demek!”

Odrade, Murbella’nın bu fikirden hiç hoşlanmadığını sesinden anladı. Bunun sebebi kültürel kalıntılardı. İnsanın cinsel-liği ne zaman başlardı? Şimdi yok-geminin muhafız odasında beklemekte olan Sheeana bu soruyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. “*Gönülsüzlüğümün ve gizli kapaklı davranmamın sebebini umarım anlıyorsunuz, Başrahibe Ana.*”

“*Seni aramıza almamızdan önce içinde yetiştiğin Fremen toplumunun sana bir sûrû kısıtlamalar dayattığını anlıyorum!*”

Odrade’nin bunu söylemesi aralarını düzeltmişti. Murbella’yla nasıl konuşmalıydı peki? *Bunu anlayana kadar durumunu idare etmeliyim.*

Tekrarlar olacaktı. Çözülmemiş meseleler gündeme gelecekti. Murbella’nın neredeyse her sözünün öngörülür olması durumu iyice sıkıntı verici kılıyordu.

Murbella, “Denenip onaylanmış bu köleleştirme yöntemi-ni konuşmaktan niye kaçınıyorsun, hele onun Teg’in üstünde kullanılmasına ihtiyacın olduğunu söylerken?” diye sordu.

Odrade, “Köleler... İstedğin bu mu?” diye karşılık verdi.

Murbella gözlerini neredeyse tamamen kapatarak bunu düşündü. *Erkekleri kölelerimiz olarak mı görüyordum? Belki de. Onları kendilerinden geçirdiğim zamanlar oluyordu; bana tamamen teslim oluyor, kendilerini hayal bile edemeyecekleri hazzlara*

bırakıyorlardı. Bunu yaşatmak suretiyle onları kontrolümüz altına almak üzere eğitilmiştim.

Duncan bana aynısını yapana dek.

Odrade, Murbella'nın gözlerinin kısıldığını görünce, bu kadının psişesinde çarpıtılarak tanınması zor hale getirilmiş şeyler olduğunu fark etti. *İnemediğimiz kadar derinlerde vahşi bir yönü var.* Sanki Murbella'nın eski netliği silinmez bir şekilde lekelenmişti ve sonra bu lekenin üstü örtülmüş, hatta örtünün kendisi de gizlenmişti. Murbella'nın içinde, düşüncelerini ve eylemlerini çarpıtan bir sertlik vardı. Katman üstüne katman...

"Yapabileceklerimden korkuyorsun," dedi Murbella.

Odrade, "Bu sözünde doğruluk payı var," diye itiraf etti.

Dürüstlük ve içtenlik... Bu sınırlı araçları dikkatli kullanmalıyım şimdi.

"Duncan." Murbella'nın sesi, yeni edindiği Bene Gesserit yetenekleri sayesinde tonlamasız çıkmıştı.

"Onunla paylaştığın şeylerden korkuyorum. Başrahibe Ana'nın korktuğunu itiraf etmesi sana tuhaf geliyor mu?"

"Dürüstlük ve içtenlik numarasını biliyorum!" Murbella dürüstlük ve içtenlik iğrenç şeylermiş gibi konuşmuştu.

"Rahibe Analara kendilerini asla kaptırmamaları öğretilir. Başkalarının sorunlarından uzak durmak üzere eğitiliriz."

"Hepsi bu mu yani?"

"Derin ve dallanıp budaklanan bir öğretilerdir bu. Bene Gesserit olmak insanı kendi tarzında damgalar."

"Ne istediğini biliyorum: Duncan ile Rahibeler Birliği arasında seçim yap diyorsun. Numaralarını biliyorum."

"Hiç sanmam."

"Asla yapmayacağım şeyler var!"

"Hepimizin bize engel olan bir geçmişi vardır. Ben kendi seçimlerimi ve yapmak zorunda olduklarımı yapıyorum çünkü geçmişim seninkinden farklı."

"Yani bu söylediklerime rağmen beni eğitmeye devam mı edeceksin?"

Odrade, Murbella'yla yaptığı her görüşmede olduğu gibi

pürdikkatti; dillendirilmeyen şeyleri, sözcüklerin kenarlarında sil gibi sallanarak tehlikeli bir evrene dokunmaya çalışan mesajları algılamaya tüm duyularıyla odaklanmıştı.

Bene Gesserit değişmeli. Murbella bu konuda bize rehberlik edebilir.

Belionda bunu duysa dehşete kapılırdı. Rahibelerin çoğu reddederdi. Fakat yapılmalıydı.

Odrade susmayı sürdürünce Murbella, “Eğitmek,” dedi. “Bu doğru kelime mi?”

“Koşullandırmak diyelim. Hem bu sana daha tanıdık gelir muhtemelen.”

“Asıl istediğin tecrübelerimizi birleştirmek, aramızda güven oluşsun diye de sana benzememi istiyorsun. Eğitilmemin sebebi bu.”

Benimle oyun oynama, bilgiçlik taslama kızım!

“Böylece aynı ırmakta yüzerdik, değil mi Murbella?”

Üçüncü sınıftan bir çömez, Başrahibe Ana’nın bu ses tonunu duysa pürdikkat kesilir ve ihtiyatlı olurdu. Murbella’ysa etkilenmemiş gibiydi. “Ama Duncan’dan vazgeçmem.”

“Buna sen karar vereceksin.”

“Leydi Jessica’nın karar vermesine izin vermiş miydiniz?”

Nihayet bu çıkmaz sokaktan kurtulmanın yolunu buldum.

Duncan, Murbella’yı Jessica’nın hayatını incelemeye teşvik etmişti. *Bizi engelleme umuduyla!* Duncan’ın bu çabalarının holoları, kayıtların dikkatle analiz edilmesine yol açmıştı.

“O ilginç biriydi,” dedi Odrade.

“O sevmişti! Verdiğiniz tüm eğitime, *koşullandırmanıza* rağmen sevmişti!”

“Hainlik etmedi mi sence?”

“Asla!”

Şimdi çok dikkatli ol. “Ama sonunda ne oldu? Bir Kuisatz Haderah’ın... Ve torunu Tiran’ın ortaya çıkmasına yol açtı!” *Bellonda bunu söylemeye bayılır.*

“Altın Yol,” dedi Murbella. “İnsanlığın kurtuluşu.”

“Kıtlık Zamanları ve Dağılış.”

Bunu izliyor musun, Bell? Her neyse. Nasılsa izleyeceksin.

“Saygın Analar!” dedi Murbella.

Odrade, “Bütün bunlar Jessica yüzünden olmadı mı?” diye sordu. “Ama Jessica sonunda aramıza dönüp hayatının son yıllarını Caladan’da geçirdi.”

“Çömezlere öğretmenlik yaparak!”

“Aynı zamanda onlara örnek olarak. Bakın, bize başkaldırırsanız ne olur... Görüyor musunuz?” *Bize başkaldır, Murbella! Jessica’dan daha ustaca yap bunu.*

“Bazen beni tiksindiriyorsunuz!” Murbella açıksözlü biri olduğundan şunu eklemekten duramadı: “Ama sahip olduğunuz şeyleri istediğimi biliyorsun.”

Sahip olduğumuz şeyler.

Odrade, Bene Gesserit’in cazip yönlerini bizzat keşfedişini anımsadı. Mükemmel beden kontrolü, en ufak ayrıntıları algılayabilecek kadar keskinleştirilmiş duyular, şaşırtıcı işler başaracak şekilde eğitilmiş kaslar. Bu yetenekler Saygın Anaların fiziksel hızına yeni bir boyut katabilirdi.

351

“Bana baskı yapıyorsun,” dedi Murbella. “Seçimimin ne olduğunu biliyorsun ama beni zorlamaya çalışıyorsun.”

Odrade susmayı sürdürdü. Eski Cizvitlerin kusursuzlaştırdığı bir tartışma tarzıydı bu. Tartışma örüntülerine simülakış kat: Bırak Murbella kendi kendini ikna etsin. Sadece gereken anlarda, hissettirmeden onu yönlendir. Abartabileceği küçük bahaneler ver.

Ama Duncan’ı sevmekten vazgeçme, Murbella!

“Rahibeler Birliği’nin avantajlarını birer birer önüme koyman çok zekice,” dedi Murbella.

“Biz yemekhane bankosu değiliz!”

Murbella fütursuzca sırttı bir an. “Bir tane şundan alayım, bir tane bundan, bir tane de şu kremalı şeylerden lütfen.”

Odrade bu metafordan hoşlanmıştı fakat hiç eksik olmayan gözlemcilerin zevki farklıydı. “Bu diyet seni öldürebilir.”

“Ama sergilediğiniz, sunduğunuz şeyler öyle cazip ki. Mesele Ses! Ne muhteşem bir şey keşfetmişsiniz. Boğazımda mü-

kemmel bir enstrüman var; onu en iyi şekilde kullanmayı öğretebilirsiniz bana.”

“Şimdi de başkemançı mı olacaksın başımıza?”

“Bu yeteneğinizi kullanarak etrafımdakileri etkileyebilmek istiyorum!”

“Nereye kadar, Murbella? Kimin amacına hizmet etmek için?”

“Senin yediklerini yesem senin gibi sert olabilir miyim? Dışım plasçelik kadar sert, içim daha da sert olur mu?”

“Beni öyle mi görüyorsun?”

“Seni verdiğim şölenin şef aşçısı olarak görüyorum! Önüme ne koyarsan yemeliyim... Hem kendimin hem de senin iyiliğin için.”

Murbella manik gibi konuşuyordu. Tuhaf biriydi. Bazen kadınların en üzgünü gibi görünüyor, evinde kafesteki bir kaplan gibi dolanıyordu. Gözlerinde o çılgınca ifade, kornealarında turruncu benekler... Tıpkı şimdi olduğu gibi.

352 “Scytale’in üstünde *çalışmayı* hâlâ reddediyor musun?”

“O işi Sheeana yapsın.”

“Sheeana’yı buna hazırlar mısın?”

“Öğrettiklerimi o çocuk üstünde kullansın diye mi!”

Bakıştılar ve akıllarından ortak bir düşüncenin geçtiğini anladılar. *Bu bir çekişme değil çünkü birbirimizi istiyoruz.*

Murbella alçak sesle, “Sana bağlıyım çünkü bana verebileceğin şeyler var,” dedi. “Ama bu bağlılığa aykırı hareket edebilir miyim? Bilmek ister misin?”

“Edebilir misin?”

“Sen koşullar gerektirse benden vazgeçer misin? Aynısı benim için de geçerli.”

“Verdiğin karardan pişman olacak mısın sence?”

“Olacağım tabii!” Ne salakça bir soruydu bu! İnsanlar hep pişmanlık duyardı. Murbella bunu söyledi.

“Kendine karşı dürüst olduğuna emin oluyorum sadece. Olduğundan farklı davranmaman hoşumuza gidiyor.”

“Sahte davrananlar da çıkıyor mu karşınıza?”

“Kesinlikle.”

“Onları ayıklamak için yöntemleriniz vardır mutlaka.”

“O işi ıstırap hallediyor. Baharat yalanları engeller.”

Odrade, Murbella’nın heyecanlandığını sezdi.

“Beni Duncan’dan vazgeçmeye zorlamayacaksınız, değil mi?” Epey kaygıyla.

“Ona olan bağlılığın birtakım zorluklar çıkarıyor ama bunlar senin zorlukların.”

“Ondan vazgeçmemi istemenin bir başka yolu mu bu?”

“Bu ihtimali kabullen; hepsi bu.”

“Yapamam.”

“Yapamaz mısın, yapmaz mısın?”

“Dediğim gibi, yapamam. Elimde değil.”

“Peki ya biri sana bunu nasıl yapacağını gösterse?”

Murbella, Odrade’nin gözlerine uzun uzun baktı; sonra: “Bu beni özgür kılabilir diyecektim az daha... Ama...”

“Evet?”

“Duncan bana bağlı kaldığı sürece özgür olamam.”

“Saygın Analık’tan tamamen vazgeçtiğini mi söylemek istiyorsun?”

“Vazgeçmek mi? Hayır, bu yanlış sözcük. Eski Kız Kardeşlerimden daha çok geliştim, o kadar... Büyüdüm.”

“Eski Kız Kardeşlerin mi?”

“Onlar hâlâ Kız Kardeşlerim ama çocukluğumun Kız Kardeşleri. Bazılarını sevgiyle hatırlıyorum, bazılarındansa hiç hazzetmiyorum. Onlar eski oyun arkadaşlarım ama o oyun artık ilgimi çekmiyor.”

“Bu karar seni tatmin ediyor mu?”

“Sen tatmin oldun mu, Başrahibe Ana?”

Odrade kapıldığı sevinci gizlemeye çalışmadan el çırpı. Murbella, Bene Gesserit hazırcıevaplığını nasıl da çabucak kapmıştı!

“Tatmin olmak mı? Ne korkunç, ölümcül bir söz!”

Odrade konuşurken Murbella adeta rüya görmeye başladığını, bir uçurumun kenarına doğru gittiğini hissetti; kendini

durduramıyor, uyanamıyordu. Midesi gizli boşlukla ağrıyordu... Odrade'nin daha sonraki sözleri çok uzaktan ve yankılı geldi.

“Bir Rahibe Ana için önemli olan tek bir şey vardır: Bene Gesserit. Bunu unutman asla mümkün olmayacak.”

Rüyada olma hissi geldiği gibi bir anda geçti. Başrahibe Ana'nın sesi aciliyet taşıyan, soğuk bir tona büründü.

“Daha ileri düzey eğitim almaya hazırlan.”

Istirap'la tanışana dek... Ya ondan sağ çıkacak ya da öleceksin.

Odrade gözlerini kaldırıp tavandaki iletişim-gözlerine baktı. “Sheeana'yı buraya gönderin. Yeni öğretmeniyle çalışmaya hemen başlasın.”

“Yapacaksın demek! O çocukla cidden uğraşacaksın!”

“Onu Başar Teg olarak düşün,” dedi Odrade. “Bunun faydası oluyor.” *Kararını tekrar düşünme fırsatı vermeyeceğiz sana.*

“Duncan'a direnmemiştim, seninle de tartışamam.”

“Kendinle bile tartışma, Murbella. Tartışmak anlamsız. Teg babamdı ama yine de bunu yapmak zorundayım.”

Murbella, Odrade'nin daha önceki sözünde ne kadar ciddi olduğunu o ana dek fark etmemişti. *Bir Rahibe Ana için önemli olan tek bir şey vardır: Bene Gesserit. Yüce Dur, beni koru! Ben de öyle mi olacağım?*

Sonsuzlukta bir geçiş dönemine tanık oluyoruz. Önemli şeyler oluyor ama bazı insanlar farkında değil. Tesadüfler gidişatı etkiliyor. Olayları bizzat göremiyorsun. Raporlardan okuyabiliyorsun ancak. İnsanlar zihinlerini kapatıyor. Raporlar neye yarar ki? Tarihsel olaylar haber kupürü gibi anlatılabilir mi? Editöryel toplantılarda önceden seçilip, hazmedilip önyargılarla dışarı atılabilir mi? Gerek-sindiğin anlatıların tarih yazarlardan geldiği nadirdir. Günlükler, anı kitapları ve otobiyografiler özel bir müdafaa türünün öznel formlarıdır. Arşivler böyle güvenilirliği şüpheli şeylerle doludur.

—DARWI ODRADE

Scytale koridorunun ucundaki engele vardığında muhafızlarla diğerlerinin heyecanını fark etti. Günün bu erken saatinde insanların koşuşturması Scytale'in dikkatini çekmiş ve engele gitmesine yol açmıştı. İşte, şu giden Suk doktoru Jalanto'ydu. Scytale onu tanıyordu... Odrade bir keresinde, "Hasta görünüyorsun," diyerek Jalanto'yu ona göndermişti. *Beni gözetleyecek bir başka Rahibe Ana!*

355

Ahhhh, Murbella'nın bebeği. Bütün bu koşuşturmaların ve Suk'un gelmesinin sebebi buydu.

Bütün bu diğerleri kimdi peki? Scytale burada Bene Gesserit cüppesi giymiş bu kadar kişiyi ilk kez görüyordu. Çömezlerden ibaret de değillerdi. Hatta Scytale'in ileride telaşla hareket ettiğini gördüğü insanlar arasında Rahibe Anaların sayısı daha fazlaydı. Büyük leşçil kuşları çağırıştırıyorlardı ona. Nihayet bir çömezin omuzlarında bir çocuk taşıyarak geçtiğini gördü. Bütün bunlar çok gizemliydi. *Keşke geminin sistemlerine girebilseydim!*

Scytale bir duvara yaslanıp bekledi fakat insanlar çeşitli kapak ve kapılardan geçerek gözden kayboldular. Scytale bunlardan bazılarının nereye açıldığını biliyordu, diğerleriye hâlâ sırdı.

Kutsal Peygamber adına! Başrahibe Ana da buradaydı! Diğerlerinin çoğunun geçtiği geniş bir kapıdan geçiyordu.

Scytale'in Odrade'yi bir sonraki görüşünde bu konuda soru sorması anlamsız olurdu. Odrade'nin tuzağına düşmüştü artık.

Peygamber burada, povindaların elinde!

Koridorda kimse kalmayınca Scytale evine geri döndü. Kapısından geçerken oradaki kimlik tespit monitörünün ışığı yanıp söndü fakat Scytale kendini ona bakmamaya zorladı. *İşin kilit noktası kimlik tespiti.* Scytale'in bilgisi sayesinde, 1x malı geminin kontrol sistemindeki bu açık onu siren gibi çağırmıştı.

Harekete geçtiğimde bana fazla zaman tanımayacaklar.

Gemiye ele geçirip içindekileri rehin almaktan başka çaresi yoktu. Bunu birkaç saniyede başarmak zorundaydı. O korkunç kadınlar kim bilir kaç sahte panel ve gizli bölme eklemişti bu gemiye; oralardan üstüne saldırabilirlerdi. Scytale diğer tüm seçenekleri tüketmeden bu yola başvurup riske atılmaya cesaret edemiyordu. Hele şimdi... Peygamber geri kazanılmışken.

Hilebaz cadılar. Bu gemide başka neyi değiştirdiler acaba? Huzursuz edici bir düşünce. Bildiklerim hâlâ geçerli mi?

356

Odrade engelin ardındaki Scytale'i fark etmişti fakat aklı başka şeylerle meşguldü. Murbella'nın işharı (Odrade bu kadim terimden hoşlanıyordu) elverişli bir zamana denk gelmişti. Böylece Sheeana, Başar'ın anılarını canlandırmaya uğraşırken Duncan, Murbella'yla meşgul olacaktı. Duncan'ın aklı çoğunlukla Murbella'yla meşguldü zaten. Murbella'nın şu an onunla burada olamayacağı belliydi.

Odrade, Duncan'ın yanındayken tetikte oluyordu. Sonuçta Duncan bir mentattı.

Duncan'ı yine konsolunun başında bulmuştu. Duncan'ın evine giden koridorda asansörden inerken röle tıkırtıları ve tipik iletişim-alanı uğultusu duyunca, onu nerede bulacağını hemen anlamıştı.

Odrade, Sheeana ile çocuğu birlikte izlemek üzere Duncan'ı gözlem odasına götürürken onun tuhaf bir ruh halinde olduğunu fark etti.

Murbella için mi kaygılanıyor? Yoksa birazdan göreceğimiz şey konusunda mı?

Gözlem odası uzun ve dardı. Deneyin yapılacağı gizli odaya bakan camlı duvarın önüne üç sıra sandalye dizilmişti. Loş bırakılmış olan gözlem alanını, sandalyelerin arkasındaki iki üst köşede duran iki küçük korküre aydınlatıyordu sadece.

İçeride iki Suk vardı... Gerçi Odrade işe yaramayacaklarından kaygılanıyordu. Idaho'nun Sukların en iyisi olarak gördüğü Jalanto, Murbella'nın yanındaydı.

Murbella için kaygılandığımızı göstermiş oluyoruz. Gerçekten de kaygılanıyoruz.

Camlı duvarın dibine hamak koltuklar konulmuştu. Yakında da diğer odaya açılan yuvarlak bir acil durum kapısı vardı.

Streggi çocuğu arka koridordan geçirerek odaya soktu; böylece Teg'in gözlemcileri görmesi engellenmişti. Oda Murbella'nın talimatları doğrultusunda hazırlanıp yatak odasına dönüştürülmüştü; içinde hem Teg'in kendi evinden hem de Idaho'yla Murbella'nın paylaştıkları evden alınma eşyalar bulunuyordu.

Odrade, *Bir hayvan ini*, diye düşündü. İçerisi kasıtlı olarak, Idaho'nun evi gibi biraz dağıtılmıştı: bir hamak koltuğun üstüne atılmış giysiler, bir köşede duran sandaletler. Şilte daha önce Idaho ile Murbella'nın kullandıklarındandı. Odrade daha önce şilteyi incelerken tükürük kokusuna benzer bir cinsellik kokusu almıştı. Bu da Teg'in bilinçaltını etkileyecekti.

Yabanıl şeylerin, bastıramadığımız şeylerin kökeni işte burada. Bunu kontrol edebileceğimizi düşünmemiz ne büyük cüret. Ama etmeliyiz.

Streggi çocuğu soyduktan sonra çıplak halde şiltenin üstünde bırakıp giderken Odrade nabzının hızlandığını hissetti. Sandalyesinde öne eğilirken, yanındaki Bene Gesseritlerin de aynı şeyi yaptığını fark etti.

Şu hale bak, diye düşündü. *Röntgenci miyiz sadece?*

Şu an böyle şeyler düşünmesi gerekliydi fakat kendisini küçülttüklerini hissediyordu. Bu dikkat dağıtıcı düşünce bir şeyleri yitirmesine yol açmıştı. Bene Gesserit tarzına hiç uymayan bir düşüneydi. Fakat çok insaniydi!

Duncan kayıtsız havasını tekrar takınmıştı; rol yaptığı öyle belliydi ki. Doğru dürüst mentatlık yapmasına mahal vermeyecek kadar kişisel bir meseleyle karşı karşıyaydı. Odrade onun tam da bu halde olmasını istiyordu zaten. Mistik Katılım. Orgazmin enerji vermesi. Bell bunu doğru saptamıştı.

Odrade yakınındaki, güya gözlemci olsalar da aslında fiziksel güçlerinden dolayı seçilmiş muhafızlar olan üç Gözetmen'e dönüp, "Gulâm orijinal anılarının canlandırılmasını hem istiyor hem de bundan ödö kopuyor," dedi. "Aşılması gereken en büyük engel bu."

"Saçma!" dedi Idaho. "Şu an lehimize olan ne, biliyor musun? Teg'in annesi sizdendi ve ona derin eğitim vermişti. Ona Koşullandırıcılarınıza karşı koruma sağlamamış olması mümkün mü sence?"

Odrade sertçe Idaho'ya doğru döndü. *Mentat mı?* Hayır, Idaho yakın geçmişine dönmüştü; o anıları yaşıyor ve karşılaşmalar yapıyordu. Fakat Koşullandırıcılar hakkındaki sözü... Murbella'yla yaptığı ilk "cinsel çarpışma" sırasında diğer gulâm hayatlarının anılarının canlanmış olmasının sebebi bu muydu? Koşullandırılmaya karşı dirençli kılınmış olması mıydı?

Odrade'nin konuştuğu Gözetmen, bu münasebetsizce müdahaleyi duymazdan gelmeyi seçti. Bellonda'dan brifing alırken Arşiv materyallerini okumuştı. Bu gulâm çocuğu öldürmelerinin istenebileceğini üçü de biliyordu. Çocuk onlara zarar verebilir miydi acaba? Gözlemciler bunu ancak Sheeana başarılı (ya da başarısız) olduğunda anlayacaklardı.

Odrade, Idaho'ya, "Streggi, Teg'e buraya getirilmesinin sebebini söyledi," dedi.

"Ona ne dedi?" Idaho, Başrahibe Ana'yla fazla buyurgan konuşuyordu. Gözetmenler ona ters ters baktılar.

Odrade sesini yumuşak tutmaya özen göstererek, "Sheeana'nın onun anılarını canlandıracağını söyledi."

"Teg ne dedi?"

"Niye Duncan Idaho yapmıyor?" dedi."

“Streggi ona gerçeği mi söyledi?” *Teg kendi yaşadıklarının birazını hatırlamaya başlıyor.*

“Gerçeği söyledi ama önemli gerçekleri değil. Sheeana’nın daha iyi bir yöntemi olduğunu söyledi. Ve senin onay verdiğini.”

“Ona baksana! Kimildanıyor bile. Ona ilaç vermediniz, değil mi?”

Idaho dönüp Gözetmenlere öfkeyle baktı.

“Hayır, buna cesaret edemedik. Ama kendi içine döndürüldü. Bunu yapmanın şart olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Idaho sandalyesine tekrar oturdu; omuzları çöktü. “Murbella, ‘O daha çocuk. O daha çocuk,’ deyip duruyor. Bu yüzden tartıştık, biliyorsun.”

“O tartışmada söylediklerine katıldım. Başar çocuk değildi. Biz Başar’ı uyandırıyoruz.”

Idaho elini kaldırdı; ortaparmağını işaretparmağının üstüne getirmişti şans için. “Umarım.”

Odrade geri çekilip Idaho’nun üst üste duran parmaklarına baktı. “Batıl inançlı olduğunu bilmiyordum, Duncan.”

“İşe yarayacağını bilsem Dur’a dua ederdim.”

Kendi uyanışı sırasında çektiği acıları hatırlıyor.

Idaho, “Sevgi göstermeyin,” diye mırıldandı. “Kendine odaklanmasını, kendi içine bakmasını sağlayın. Sinirlenmesi gerek.”

Bunları kendi deneyimlerinden hatırlıyordu.

“Belki de hayatımda ettiğim en saçma laflar bunlar,” dedi birden. “Gidip Murbella’nın yanında olmam gerek.”

“Bizimle kalman daha iyi, Duncan. Şu an Murbella için yapabileceğin bir şey yok. Bak!” Teg bir hamlede şilteden kalkmıştı ve tavandaki iletişim-gözlerine bakıyordu.

Teg sertçe, “Kimse bana yardıma gelmeyecek mi?” diye sordu. Sesinde bu safhada beklenenden daha yoğun bir umutsuzluk vardı. “Duncan Idaho nerede?”

Idaho yerinden fırlamaya davranınca Odrade elini onun koluna koyarak durdurdu. “Olduğun yerde kal, Duncan. Ona sen de yardım edemezsin. Henüz olmaz.”

“Kimse ne yapacağımı söylemeyecek mi?” O genç, tiz seste yalnızlık vardı. “Ne yapacaksınız?”

Teg’in bunu söylemesini bekleyen Sheeana, onun arkasındaki gizli yuvarlak kapıdan odaya girdi. “İşte geldim.” Üstünde neredeyse transparan, tiril tiril, uçuk mavi bir cüppe vardı sadece. Delikanlının etrafından dolanıp karşısına geçerken cüppesi vücuduna yapıştı.

Teg bakakaldı. Bu bir Rahibe Ana mıydı? Teg öyle cüppe giyenini hiç görmemişti. “Anılarımı sen mi geri vereceksin bana?” Şüpheci ve çaresiz.

“Onları kendine geri vermene yardım edeceğim.” Sheeana konuşurken cüppesini çıkarıp kenara attı. Cüppe havada dev bir mavi kelebek gibi süzülerek yere düştü.

Teg, Sheeana’ya bakakaldı. “Ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum sence?” Sheeana, Teg’in yanına oturup elini onun kasığına koydu.

Teg’in başı arkadan itilmişçesine öne eğildi; Sheeana’nın eline baktı.. O elin altında sertleşiyordu.

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Bilmiyor musun?”

“Hayır!”

“Başar olsa bilirdi.”

Teg başını kaldırıp Sheeana’nın yüzünü baktı.. Kadının yüzü öyle yakındaydı ki. “Sen biliyorsun! Niye söylemiyorsun?”

“Ben senin belleğin değilim ki!”

“Niye öyle mırlıyorsun?”

Sheeana dudaklarını onun boynuna yasladı. İzleyiciler mırılamaları net duyuyordu. Murbella bu sese “yoğunlaştırıcı” derdi.. Cinsel tepkiye ayarlanmış geribesleme. Sheeana’nın mırılamaları giderek yükseliyordu.

“Ne yapıyorsun?” Sheeana onu üstüne çekerek ata biner gibi oturtunca Teg az kalsın haykıracaktı. Sheeana sallanarak onun ensesini okşadı.

“Cevap versene kahrolası!” Teg bu kez sahiden haykırmıştı. Odrade, “Kahrolası” mı? Bu nereden çıktı? diye merak etti.

Sheeana, Teg'i içine soktu. "İşte sana cevap!"

Teg "Ohhhhhhhhh" dercesine dudaklarını büzdü.

İzleyiciler Sheeana'nın onun gözlerine dikkatle baktığını görebiliyorlardı fakat Sheeana, Teg'i başka duyularıyla da izlemekteydi.

"Uyluklarının kasılmasını hisset, vagus nabzını bekle ve özellikle de göğüs uçlarının kararmasına dikkat et. O noktaya geldiğinde, gözbebekleri büyüyene kadar bekle."

"Koşullandırıcı!" Teg'in çılgılığı izleyicileri irkiltti. Teg, Sheeana'nın omuzlarını yumruklamaya başladı. Kıvranarak öne arkaya sallanırken gözlerinin içlerinde bir kıvılcım yandığını, yeni bir şeyin o gözlerin ardından baktığını camın arkasından izleyen herkes gördü.

Odrade ayağa kalkmıştı. "Bir terslik mi oldu?"

Idaho oturmayı sürdürüyordu. "Tam tahmin ettiğim gibi."

Sheeana, Teg'in tırmalayan parmaklarından kurtulmak için onu itti.

Yere düşen Teg, izleyicileri afallatan bir hızla ayağa fırladı. Sheeana'yla Teg uzun, gergin birkaç saniye boyunca karşılıklı durup bakiştılar. Teg yavaşça dikeldi ve ancak o zaman başını eğip vücuduna baktı. Sonra öne uzanmış sol kolunu, ardından da tavanı ve teker teker her duvarı inceledi. Tekrar vücuduna baktı.

"Kahretsin, neler oluyor..?" Sesi hâlâ çocuk sesi gibi tizdi fakat yetişkin sesi olmuştu tuhaf bir şekilde.

"Hoş geldin, gulâm Başar," dedi Sheeana.

"Beni koşullandırmaya çalışıyordun!" Öfkeli suçlama. "Annemin buna karşı koymayı öğretmediğini mi sandın?" Teg'in yüzü dalgınlaştı. "Gulâm mı?"

"Seni klon olarak düşünmeyi yeğleyenler de var."

"Kim... Sheeana!" Teg hızla dönüp odanın her tarafına göz gezdirdi. Burası bütün kapıları gizli olduğu için seçilmişti. "Nerede yiz?"

"Dune'da öldürölmenden hemen önce seni oraya götüren yok-gemideyiz." Hâlâ kurallara uygun.

“Öldürüldüm mü?” Teg yine ellerine baktı. Anılarının üstündeki gulâm filtrelerinin kalktığı öyle barizdi ki, izleyenler bunun oluşunu görebilecekti neredeyse.

“Öldürüldüm mü... Dune’da?” Teg’in sesi neredeyse kederliydi.

“Kahramanca öldün,” dedi Sheeana.

“Gammu’dan... Getirdiğim adamlar... Onlar...”

“Saygın Analar herkese ders olsun diye Dune’u tamamen yaktı. Dune yanıp kararmış, üzerinde hiçbir canlının yaşamadığı bir küre artık.”

Teg’in yüzünde öfke belirdi. Yere bağdaş kurup oturdu ve yumruklarını dizlerine koydu. “Fvet... Bunu tarih dersinde öğrenmiştim... Hayatımı konu alan tarih dersinde...” Tekrar Sheeana’ya baktı. Sheeana da şiltenin üstünde, kımıldamadan oturuyordu. Teg’in böyle anılara dalmasını ancak İstirap’tan geçmiş biri anlayabilirdi. Dikkatini hiç dağıtmamak gerekiyordu.

362 Odrade, “Sakın müdahale etme, Sheeana,” diye fısıldadı. “Bırak kendiliğinden olsun. Bırak her şeyi Teg halletsin.” Üç Gözetmen’e bir el hareketi yaptı. Gözetmenler yuvarlak kapıya gittiler ve gizli oda yerine Odrade’yi izlemeye başladılar.

“Tarihin bir parçasına dönüşmem ne tuhaf,” dedi Teg. Çocuk sesiyle konuşsa da sesinde geçmiş hayatların verdiği olgunluk fark ediliyordu. Gözlerini kapayıp derin nefes aldı.

Gözlem odasındaki Odrade tekrar oturup, “Ne gördün, Duncan?” diye sordu.

“Sheeana itince Teg öyle hızlı döndü ki... Murbella dışında kimsenin o kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim.”

“Murbella’dan bile hızlıydı.”

“Belki de... Bedeni henüz genç olduğu ve prana-bindu eğitimi verdiğimiz içindir.”

“Hayır, başka bir şey. Sen bizi uyarmıştın, Duncan. Bilinmeyen Atreides belirteç hücreleri konusunda.” Odrade kendisin izleyen Gözetmenlere dönüp başını iki yana salladı. *Hayır. Daha değil.* “Annesine lanet olsun! Teg’i koşullandırılmaya karşı hipnozla bağışık kılmış, hem de bize söylemeden.”

“Ama onun sayesinde, anıları canlandırmanın daha etkili bir yolunu bulduk,” dedi Idaho.

“Bunu kendi başımıza bulabilmemiz gerekirdi!” Odrade kendine kızdığını hissediyordu. “Scytale, Tleilaxlıların acı ve meydan okuma yöntemini kullandığını iddia ediyor. Ama ona güvenmiyorum.”

“Ona sor.”

“O kadar basit değil. Gerçeği söyletenlerimiz onun yalan söyleyip söylemediğine emin olamıyorlar.”

“Onun içini okumak zor.”

“Sen onu ne zaman inceledin ki?”

“Dar! İletişim-gözü kayıtlarına erişimim var.”

“Biliyorum ama...”

“Lanet olsun! Teg’e bakar mısın? Baksana ona! Neler oluyor?” Odrade dikkatini yerde oturan çocuğa yöneltti hemen.

Teg iletişim-gözlerine baktı; yüzünde korkunç bir dikkat ifadesi vardı.

Savaş stresi sırasında uykuya dalmış ve bir yaveri tarafından sarsılarak uyandırılmış gibi hissediyordu kendini. İlilenmesi gereken bir şey vardı! Yok-geminin kumanda merkezinde oturduğunu hatırlıyordu; Dar yanında ayakta duruyordu ve elini onun boynuna koymuştu. *Boynumu mu kaşıyordu?* Yapması gereken acil bir şey vardı. Ama ne? Vücudu bir tuhaftı. Gammu... Şimdiyse Dune’daydılar ve... Türlü türlü şeyler hatırlıyordu: *Rahibeler Meclisi Gezegeni’ndeki çocukluğumu mu? Dar şey olarak... Şey... Anıların hücumu sürüyordu. Beni koşullandırmaya çalıştılar!*

Bilinci bu düşüncenin etrafından, bir kayanın etrafından akan nehir misali akıyordu.

“Dar! Orada mısın? Oradasın!”

Odrade arkasına yaslanıp elini çenesine koydu. *Şimdi ne yapacağım?*

“Ana!” Teg’in sesi nasıl da suçlayıcıydı!

Odrade sandalyesinin yanında duran panele dokundu. “Merhaba, Miles. Meyveliklerde yürüyüşe çıkalım mı?”

“Bu kadar oyun yeter, Dar. Bana niye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama seni uyarıyorum: Şiddet yanlış insanları iktidara getirir. Bunu sen de biliyorsun!”

“Az önce yapmaya çalıştığımız şeye rağmen hâlâ Rahibeler Birliği’ne sadık mısın, Miles?”

Teg kendisini izleyen Sheeana’ya göz attı. “Hâlâ sadık köpeğinizim.”

Odrade gülümseyen Idaho’ya suçlayan gözlerle baktı. “Hep o anlattığın kahrolası şeyler yüzünden!”

“Pekâlâ Miles... Artık oyunlara paydos ama Gammu’da olanları bilmeliyim. Senin gözle görülemeyecek kadar hızlı hareket ettiğin söyleniyor.”

“Doğru.” Teg ne olmuş yani der gibiydi.

“Az önce de...”

“Bu beden o yükü kaldıramayacak kadar küçük.”

“Ama sen...”

“Enerjimi bir kerede tükettim, şimdi de midem kazanıyor.”

Odrade, Idaho’ya göz attı. Idaho başıyla onayladı. *Doğru söylüyor.*

Odrade kapıdaki Gözetmenlere geri çekilmelerini işaret etti. Gözetmenler itaat etmeden önce duraksadı. Bell onlara ne demişti acaba?

Teg’in söyleyecekleri bitmemişti. “Söylesene, kızım. Her birey nihayetinde sadece kendi benliğine karşı sorumlu olduğundan, bu benliğin oluşumunda son derece özenli ve dikkatli olunması gerekmez mi?”

Kahrolası annesi ona her şeyi öğretmiş!

“Özür dilerim, Miles. Annenin seni nasıl hazırladığını bilmiyorduk.”

“Kimin fikriydi bu?” Teg konuşurken dönüp Sheeana’ya baktı.

“Benim fikrimdi, Miles,” dedi Idaho.

“Ah, sen de mi oradasın?” Teg başka anılar hatırladı.

“Anılarımı canlandırırken bana ne kadar acı çektirdiğini hatırlıyorum,” dedi Idaho.

Teg bunu duyunca yatıştı. “Haklısın, Duncan. Özür dile-

mene gerek yok.” Başını kaldırıp, seslerini ileten hoparlörlere baktı. “Yukarıda havalar nasıl, Dar? Senin için yeterince seyreltilmiş mi?”

Odrade, *Bu çok saçma bir düşünce!* diye düşündü. *Teg de farkında. Seyreltilmiş filan değil.* Etrafindakilerin nefesleri gözlem odasının havasını ağırlaştırmıştı; buradakilerden bazıları Odrade’nin dramatik varlığını paylaşmak istiyor, bazıları çeşitli şeyler düşünüyor (Başrahibe Analığa ondan daha layık olduklarına inananlar da vardı aralarında), bazılarıysa onunla arkadaşlık talep ediyordu. Seyreltilmişmiş! Odrade, Teg’in ona bir şeyler söylemeye çalıştığını seziyordu. Ama ne?

“Bazen otokrat olmam gerekir!”

Bunu bir keresinde Teg’e, meyve bahçelerindeki yürüyüşlerinden birinde, “otokrat”ın anlamını açıkladıktan sonra söylemiş ve şunu eklemişti: *“Gücüm var ve kullanmak zorundayım. Bunun stresi çok ağır.”*

Gücün var, öyleyse kullan! Bu Mentat Başar ona bunu söylemeye çalışıyordu. *Beni ya öldür ya da serbest bırak, Dar.*

365

Yine de Odrade vakit kazanmaya çalıştı, ki Teg’in bunu sezeceğini biliyordu. “Miles, Burzmalı öldü ama bizzat eğittiği bir yedek kuvvet hâlâ burada. En iyi asker...”

“Önemsiz ayrıntılarla canımı sıkma!” Ne emredici bir sestiydi bu! Tiz olması dışında tam bir komutan sesiydi.

Gözetmenler kendilerine söylenmeden yuvarlak kapıya geri döndü. Odrade sinirli bir el hareketiyle onları geri gönderdi. Bir karara varmış olduğunu ancak o an fark etti.

“Ona giysilerini geri verin ve dışarı çıkarın,” dedi. “Streggi’yi buraya getirin.”

Teg’in anıları canlanır canlanmaz ilk söylediği sözler Odrade’yi kaygılandırmış, bir hata yaptığından şüphelenmesine yol açmıştı.

“Ya istediğin şekilde savaşmazsam?”

“Ama demiştin ki...”

“Hayatlarım... Sırasında bir sürü şey dedim. Savaşlar insanı daha ahlaklı kılmaz, Dar.”

Odrade ile Taraza, Başar'ın bu konuda konuşmasına birden çok kez tanık olmuşlardı. *"Savaş insanda 'ye, iç ve mutlu ol' psikolojisi oluşturur, bu da ahlaki çöküşe yol açar çoğunlukla."*

Bu doğrudu fakat Teg neden öyle bir hatırlatma yapma ihtiyacı duymuştu? *"Savaştan kader inancı güçlenmiş olarak dönen gaziler ('Sağ kurtulduğuma göre Tanrı öyle istemiş olmalı') olsa da, güçlkle bastırılmış bir hınç taşıyarak dönenlerin sayısı daha fazladır; bu insanlar 'kolay yolu' seçmeye meyillidir çünkü savaşın stresli zamanlarında öyle yapıldığını pek çok kez görmüşlerdir."*

Odrade, Teg'in bu sözlerine katılıyordu.

Streggi telaşla odaya daldı fakat Odrade onun konuşmasına fırsat vermeden, kenarda durup sessizce beklemesini işaret etti.

Fakat o çömez ilk kez Başrahibe Ana'ya karşı gelmeye cesaret etti.

"Duncan yeni bir kızı olduğunu bilmeli. Anne de, çocuk da yaşıyorlar ve sağlıklılar." Teg'e baktı. "Merhaba, Miles." Streggi ancak bunları söyledikten sonra arka duvarın dibine gidip sessizce durdu.

Odrade, *Streggi umduğumdan da iyi*, diye düşündü.

Rahatlayan Idaho sandalyesinde gevşedi; artık kaygıdan, gerilimden kurtulmuş olduğundan burada gözlemlediği şeylere tüm dikkatini verebilirdi.

Teg başıyla Streggi'ye selam verdi fakat Odrade'ye hitap ederek konuştu: "Tanrı'nın kulağına fısıldanacak başka sözler var mı?" Dikkatlerini kontrol altında tutması şarttı; Odrade'nin bunu anlayacağına güveniyordu. "Umarım yoktur çünkü cidden midem kazanıyor."

Odrade parmağını kaldırıp Streggi'ye gitmesini işaret etti; çömez odadan çıktığını duydu.

Dikkatini Teg'in yönlendirdiğini hissediyordu... Teg bunu doğrularcasına, "Belki bu kez cidden bir yara izi bırakmışsındır," dedi.

Rahibeler Birliği'nin böbürlendiği bir konuda iğneleme yapıyordu: "Biz geçmişimizde yara izlerinin birikmesine izin vermeyiz. Yara izleri sergilediklerinden fazlasını gizler çoğunlukla."

“Bazı yara izleri gizlediklerinden fazlasını *sergiler*,” dedi Teg. Idaho’ya baktı. “Değil mi, Duncan?” *Bir mentat olarak, bir başka mentata hitap ediyor.*

“Kendimi eski bir tartışmanın içinde buldum sanırım,” dedi Idaho.

Teg, Odrade’ye baktı. “Görüyor musun, kızım? Bir mentat eski tartışmaları duyunca tanır. Sizden ne beklediğini her seferinde bilmekle övünürsünüz ama bu sefer ortadaki canavar sizin eseriniz!”

“Başrahibe Ana diyeceksin!” Gözetmenlerden biri, Teg’in Odrade’ye o şekilde hitap etmesine sinirlenmişti.

Odrade, Gözetmen’e aldırmadı. Sert ve cazip bir gücenmişlik duyuyordu. İçindeki Taraza o tartışmayı hatırlattı: “*Biz Bene Gesserit ilişkileriyle biçimleniriz. Tuhaf şekillerde köreltirler bizi. Ah, gerektiğinde derin yaralar açabiliriz çabucak ama bu da bir başka çeşit körelmedir.*”

“Körelmenizde rol oynamayacağım,” dedi Teg. Hatırlıyordu demek.

367

Streggi bir kâse yahniyle geri geldi; kahverengi et suyunda et parçaları yüzüyordu. Teg yere oturup yahniyi hızlı hızlı kaşıklamaya başladı.

Odrade suskunluğunu koruyordu; Teg’in dikkatini çektiği meseleyi düşünüyordu. Rahibe Analar etraflarına sert bir kabuk örerd; dıştaki her şey (hisler de dahil olmak üzere) kabuğun iç tarafında projeksiyon gibi görünürdü. Murbella haklıydı; Rahibeler Birliği hissetmeyi tekrar öğrenmeliydi. Sadece gözlemci olurlarsa mahvolacaklardı.

Odrade, Teg’e hitap etti: “Bizi köreltmeni istemeyeceğiz senden.”

Sesindeki başka bir şeyi Teg de Idaho da fark etmişlerdi. Teg boş kâsesini kenara bırakırken Idaho ondan önce davranıp konuştu: “Onları geliştirmeni isteyecekler,” dedi.

Teg hemfikirdi. Rahibeler fevri davranmazdı pek. Tehlike anlarında bile kontrollü tepkiler verirlerdi. Çoğu insanın gelişkinlik anlayışının da ötesine geçerlerdi. Güç tutkusundan çok

kendi uzun vadeli bakış açılarına göre, anlık gereksinimleri ve neredeyse sınırsız belleklerini de göz önünde bulundurarak hareket ederlerdi. Yani Odrade özenle düşünülmüş bir planı uyguluyordu. Teg pürdikkat izleyen Gözetmenlere göz attı.

“Beni öldürmeye hazırдың,” dedi.

Kimse karşılık vermedi. Gerek yoktu. Teg’in mentat çıkarımı yaptığını hepsi anlamıştı.

Teg dönüp, içinde anılarını geri kazandığı odaya baktı. Sheeana gitmişti. Teg’in bilincinin kenarlarında başka anılar fısıldıyordu. Zamanı gelince konuşacaklardı. Bu küçük beden. İşleri zorlaştırıyordu. Ve Streggi... Teg, Odrade’ye odaklandı. “Düşündüğünden de zekice davrandın. Ama annem...”

“Annenin bunu öngördüğünü sanmıyorum,” dedi Odrade.

“Hayır... O kadar Atreides değildi.”

O koşullar altında gerginleştirici bir sözcüktü bu; odaya özel bir tür sessizlik çökmesine yol açtı. Gözetmenler yaklaştı.

Ah, o annesi yok mu!

368

Teg yakınında bekleyen Gözetmenlere aldırış etmedi. “Sormadığın soruları yanıtlayayım... Gammu’da bana ne olduğunu açıklayamam. Fiziksel ve zihinsel hızımdaki artışı açıklamanın yolu yok. Bu bedenin boyutu ve enerjisi göz önüne alındığında, göz açıp kapayıncaya dek bu odadan ve gemiden çıkabilirim. Ama...” Elini kaldırdı. “Hâlâ itaatkâr köpeğinizim. İstediklerini zi yapacağım ama belki de tahmin etmediğiniz şekillerde.”

Odrade, Kız Kardeşlerinin kaygılandığını yüzlerinden okudu. *Başımıza nasıl bir bela sardım?*

“Bu gemiden herhangi bir canlının ayrılmasını engelleyebiliriz,” dedi Odrade. “Hızlı olabilirsin ama bizden izinsiz gitmeye kalkarsan kendini içinde bulacağın alevlerden daha hızlı olduğunu sanmıyorum.”

“İstedğim zaman, senden izin *alarak* gideceğim. Burzmali’nin özel askerlerinden kaç tane var elinizde?”

“Neredeyse iki milyon.” Odrade boş bulunup söylemişti bunu.

“Amma çokmuş!”

“Lampadas’da Burzmali’nin yanında olan askerlerin sayısı bundan iki kat fazlaydı; Saygın Analar hepsini öldürdü.”

“Zavallı Burzmali’den daha zekice davranmamız gerekecek. Duncan’la beni yalnız bırakır mısın? Bu konuyu konuşmalıyız. Bizi bu yüzden elinde tutuyorsun, değil mi? Uzmanlık alanımız sebebiyle?” Teg tepedeki iletişim-gözlerine gülümsedi. “Planımızı onaylamadan önce konuşmamızı dikkatle inceleyeceğine eminim.”

Odrade, Kız Kardeşleriyle bakıştı. Hepsinin gözlerinde aynı dillendirilmeyen soru vardı: *Başka ne yapabiliriz ki?*

Odrade ayağa kalkarken Idaho’ya baktı. “İşte tam bir Gerçeğisöyleten-Mentat’a göre bir iş!”

Kadınlar çıktıktan sonra Teg sandalyelerden birini çekip oturdu ve artık duvardaki camın ardında görülebilen boş odaya baktı. Kıl payı kurtulmuştu ve harcadığı çaba yüzünden kalbi hâlâ küt küt atıyordu. “Ne gösteriydi ama,” dedi.

“Daha iyilerini gördüm.” Buz gibi.

“Canım koca bir bardak marinete çekiyor ama bu bedenin kaldıracabileceğinden şüpheliyim.”

“Dar, Merkez’e döndüğünde Bell onu bekliyor olacak,” dedi Idaho.

“Bell’in canı cehennem! O Saygın Anaları, bizi bulmalarından önce etkisiz hale getirmeliyiz.”

“Başar’ımızın bir planı var galiba.”

“Bu unvana lanet olsun!”

Afallayan Idaho keskin bir nefes aldı.

“Sana bir şey diyeyim, Duncan!” Hararetli. “Bir keresinde, potansiyel düşmanlarla önemli bir toplantıya girerken bir görevlinin ‘Başar geldi,’ diye anons yaptığını duydum. Bu soyut terimi düşünmeye öyle daldım ki neredeyse tökezleyip yere kapklanacaktım.”

“Mentat bulanıklığı.”

“Tabii ki. Fakat o unvanın yitirmeye cesaretim olmayan bir şeyi elimden aldığını biliyordum. Başar mı? Bundan fazlasıydım! Miles Teg’dim; ebeveynim bana bu ismi vermişlerdi.”

“İsim zincirindeydin!”

“Kesinlikle ve ismimin daha asal bir şeye uzak kaldığını fark ettim. Miles Teg mi? Hayır, ben daha temel bir şeydim. Anne-min, ‘Ah, ne güzel bir bebek,’ deyişini duyabiliyordum. İşte, bu da başka bir ismimdi: ‘Güzel Bebek.’”

“Daha derinlere indin mi?” Idaho epey ilgilendiğini fark etti.

“Kendimi kaptırmıştım. İsimler isimlere ve sonunda isim-sizliğe götürür. O önemli odaya girerken isimsizdim. Sen hiç bu riske girdin mi?”

“Bir kere.” Gönülsüzce bir itiraf.

“Hepimiz en az bir kere gireriz. Neyse, sonunda toplantıya girdim. Brifing almıştım. O masadaki herkes hakkında bilgi sa-hibiydim... Yüzlerini, isimlerini, unvanlarını artı tüm geçmişle-rini biliyordum.”

“Ama aslında orada değildin.”

“Ah, beni tartan meraklı, kaygılı, beklentili yüzler görüyordum. Ama beni tanımıyorlardı!”

370

“Bu kendini çok güçlü mü hissettirdi?”

“Kesinlikle; tam mentat okulunda uyardıkları gibi oldu. Kendime şunu sordum: ‘Zihnin başlangıcındaki hali mi bu?’ Gülme. Çok zor bir sorudur.”

“Yani daha derinlere mi indin?” Teg’in sözlerine kapılmış olan Idaho, bilincinin kenarlarını çekiştiren tehlike hissini göz ardı etti.

“Ah, evet. Kendimi o ünlü ‘Aynalar Salonu’nda buldum... Hani şu sakınmamızı söyledikleri yerde.”

“Öyleyse çıkış yolunu hatırladın ve...”

“Hatırlamak mı? Sen de oraya gitmişsin besbelli. Belleğin sayesinde mi kurtuldun?”

“Yardıma oldu.”

“Ben uyarılara karşın orada oyalandım; ‘benliklerimin ben-liğini’ ve sonsuz permütasyonlarını gördüm. Yansımaların son-suz yansımalarını.”

“Ego merkezi” büyüleyicidir. O kadar derine inen pek az kişi geri dönebilir. Şanslıymışsın.”

“Şans doğru kelime mi emin değilim. Bir İlk Farkındalık olması gerektiğini biliyordum; bir uyanış...”

“Kendinin ilk olmadığını keşfeden.”

“Ama ben benliğimin kökündeki benliği istiyordum!”

“O toplantıdaki insanlar sende bir tuhafılık sezmedi mi?”

“Bu zihinsel jimnastiği gizleyen asık bir suratla öylece oturmuşum; sonradan öğrendim.”

“Hiç konuşmadın mı?”

“Sersem gibiydim. ‘Başar’ın beklenen ketumluğuna’ yoruldu bu. Şöhretim işe yaradı.”

Idaho gülümsemeye başlarken iletişim-gözlerini hatırladı. Gözlemcilerin böyle ifşaları nasıl yorumlayacağını fark etti bir anda. Yabanıl yeteneklere sahip, tehlikeli bir Atreides! Rahibeler aynaları bilirdi. Oradan kurtulabilen biri şüphe uyandırır. Aynalar Teg’e ne göstermişti?

Teg bu tehlikeli soruyu duymuşçasına, “Kapana kısıldığımı biliyordum,” dedi. “Bitkisel hayatta yattığımı gözümde canlandırabiliyordum ama umurumda değildi. Her şey aynalardan ibaretti, ta ki annemi görene dek; sanki sudan yükselip çıkmıştı. Ölmeden hemen önceki haline az çok benziyordu.”

Idaho titrek bir nefes aldı. Teg bütün bu sözlerinin iletişim-gözleri tarafından kaydedildiğini bilmiyor muydu?

“Rahibeler en azından potansiyel bir Kuisatz Haderah olduğumu sanacaklar şimdi,” dedi Teg. “Yeni bir Muad’Dib. Saçma! (Sen bu lafı seversin, Duncan.) İkimiz de öyle bir riske girmeyiz. Muad’Dib’in ne yarattığını biliyoruz, aptal da değiliz!”

Idaho yutkunmaya çalıştı fakat başaramadı. Teg’in bu sözlerinden ikna olurlar mıydı? Gerçeği söylüyordu fakat yine de...

“Annem elimden tuttu,” dedi Teg. “Elini hissedebiliyordum! Beni Salon’dan çıkardı. Kendimi görüşme masasında bulunca etrafa bakınıp annemi aradım; hâlâ yanımda olmasını beklemiştim. Tuttuğu elim hâlâ karıncalanıyordu ama sonra gittiğini anladım. Bunu biliyordum. Dikkatimi toplayıp dizginleri elime aldım. Rahibeler Birliği’nin orada edinebileceği önemli avantajlar vardı ve onları edindim.”

“Annenin senin içine yerleştirdiği bir şey...”

“Hayır! Rahibe Analar Diğer Bellekleri nasıl görüyorsa ben de annemi öyle gördüm. Kendi tarzıyla bana şöyle diyordu: ‘Yapacak işlerin varken niye burada zaman harcıyorsun?’ O beni hiç terk etmedi, Duncan. Geçmişimiz bizi asla terk etmez, hiç-birimizi.”

Idaho, Teg’in bütün bunları anlatmasının sebebini kavradı birden. *Dürüstlük ve içtenlik!*

“Sende Diğer Bellekler var!”

“Hayır! Acil durumlarda herkeste ortaya çıkandan fazla değil. Aynalar Salonu acil bir durumdu, ayrıca yardım kaynağını görüp hissetmemi de sağladı. Ama oraya asla geri dönmem!”

Idaho bunu kabul etti. Çoğu mentat, Sonsuzluğa biraz dalma riskine bir kereliğine girer ve isimlerle unvanların geçiciliğini öğrenirdi fakat Teg’in anlattıkları sadece zamanın akışı ve genel görüntüsüyle ilgili değil, çok daha fazlasıydı.

“Kendimizi Bene Gesseritlere tamamen tanıtmamızın vakti geldi diye düşündüm,” dedi Teg. “Bize ne kadar güvenebileceklerini bilmeliler. Yapılacak işler var, saçma sapan şeylere de yeterince zaman harcadık.”

Enerjinizi sizi güçlendiren kişilere harcayın. Zayıf insanlara harcadığınız enerji sizi felakete sürükler. (SA kuralı) Bene Gesserit Yorumu: Kimin güçlü, kimin zayıf olduğuna kim karar verir?

—Dortuqla Kaydı

Dortuqla'nın geri döndüğü gün Odrade için iyi geçmemişti. Teg ve Idaho'yla silahlar üstüne yaptığı görüşmeden sonuç çıkmamıştı. Toplantı sırasında avcının baltasını ensesinde hissetmişti, bunun tepkilerini etkilediğini de biliyordu.

Öğleden sonraysa Murbella'yla görüşmüştü... Kelimeler, kelimeler, kelimeler. Murbella'nın aklı felsefi meselelerle meşguldü. Odrade'ye göreyse bu çıkmaz sokaktı.

Şimdi, akşamüstü Merkez'in etrafındaki kaplama alanın batı kenarında duruyordu. Burası en sevdiği yerlendendi fakat yanında Bellonda olduğundan mekânın keyfini umduğu şekilde, sessizce çıkaramıyordu.

Sheeana onları orada bulunca, "Murbella'nın gemide serbestçe gezinmesine izin verdiğin doğru mu?" diye sordu.

"Evet!" Bellonda'nın en büyük korkularındandı bu.

"Bell." Odrade, Bellonda'yı susturup halka şeklindeki meyvelikleri gösterdi. "Ağaç dikmediğimiz kısımdaki şu tümsek. Orada, vereceğim talimatlara göre bir çardak yaptırmanı istiyorum. Kafes çerçeveli olsun."

Artık Bellonda'yı durdurmak mümkün değildi. Odrade'nin onu bu kadar öfkeli gördüğü nadirdi. Bellonda itiraz ettikçe de Odrade'nin kararlılığı artıyordu.

"Bir... Bir çardak mı istiyorsun? O meyvelikte? Başka ne müsriflikler yapacaksın bakalım? Çardakmış! Yine fasa fiso projelerinle..."

Aptalca bir tartışmaydı bu. İkisi de ilk yirmi kelimeden sonra bunu anladılar. Başrahibe Ana ilk taviz veren taraf olamazdı, Bell de hiçbir şey için kolay kolay taviz vermezdi. Odrade susunca bile Bellonda boş siperlere saldırmayı sürdürdü. Sonunda Bellonda'nın enerjisi tükenince Odrade, "Bana güzel bir ak-

şam yemeği borçlusun, Bell,” dedi. “O konuda elinden gelenin en iyisini yap.”

Bellonda tükürük saçarak, “Sana ne bor...” diye söze başladı.

“Bir barış teklifi,” dedi Odrade. “O yemeği çardağımda yemek istiyorum... Havalı, fasa fiso çardağımda.”

Sheeana gülünce Bellonda da ister istemez güldü fakat buz gibi bir tavırla. Yenildiğinde bunu anlardı.

“Çardağı gören herkes, ‘Bakın, Başrahibe Ana ne kadar da kendinden emin,’ diyecek,” dedi Sheeana.

“Yani moral için istiyorsun!” Bellonda artık neredeyse herhangi bir bahaneyi kabul etmeye hazırды.

Odrade, Sheeana’ya gülümsedi. *Kurnaz bebeğim benim!* Sheeana, Bellonda’ya takılmayı bırakmakla kalmayıp o daha yaşlı kadının özsaygısını olabildiğince desteklemeye başlamıştı. Bell elbette ki durumun farkındaydı ve bir Bene Gesserit olarak, kaçınılmaz bir şekilde şunu merak ediyordu: *Neden?*

Bellonda’nın işkillendiğini fark eden Sheeana, “Aslında Miles ve Duncan hakkında tartışıyoruz,” dedi. “Ben şahsen bundan sıkıldım.”

“Dar, ne yapmaya çalıştığını bir bilsem!” dedi Bellonda.

“Enerjinin kendi örüntüleri vardır, Bell!”

“Ne demek istiyorsun?” Bellonda epey irkilmişti.

“Bizi bulacaklar, Bell. Nasıl bulacaklarını da biliyorum.”

Bell şaşkınlıkla bakakaldı.

“Biz alışkanlarımızın kölesiyiz,” dedi Odrade. “Yarattığımız enerjilerin kölesiyiz. Köleler kurtulup özgürlüğe kavuşabilir mi? Bell, ortadaki sorunu sen de benim kadar biliyorsun.”

Bell bir kez olsun apışıp kalmıştı.

Odrade ona baktı.

Gurur... Kız Kardeşlerine ve mevkilerine bakınca gördüğü şey gururdu. Vakarıları sadece maskeydi. Alçakgönüllü filan değillerdi. Bariz bir konformizme sahiptiler; bu gerçek Bene Gesserit örüntüsü, örüntülerin tehlikesinin farkında olan bir toplumda alarm çanı gibiydi.

Sheeana’nın aklı karışmıştı. “Alışkanlıklar mı?”

“Alışkanlıklar insanın peşini hiç bırakmaz. İnşa ettiğin özbenliğin peşini bırakmaz. Vücudunu arayan, seni zaptetmek isteyen bir hayalettir o. İnşa ettiğimiz benliklerin bağımlısı oluruz. Yaptıklarımızın kölesi oluruz. Biz Saygın Analara bağımlıyız, onlar da bize!”

“Yine şu lanet romantikliğin!” dedi Bellonda.

“Evet, romantik ruhluyum ben... Tıpkı Tiran gibi. O kendi yaratısına karşı duyarlılaştırmıştı kendini. Bense onun gelecekte kurduğu tuzağa karşı duyarlıyım.”

Ah... Ama avcı öyle yakın ki, çukur öyle derin ki.

Bellonda yatışmamıştı. “Bizi nasıl bulacaklarını bildiğini söyledin.”

“Bunun için tek yapmaları gereken kendi alışkanlıklarının farkına varmak, sonra da... Evet?” Odrade bunu Bellonda’nın arkasındaki kapalı geçitten çıkan çömez ulağa söylemişti.

“Başrahibe Ana... Rahibe Ana Fintil, Rahibe Ana Dortujla’yı havalimanına getirdi; bir saat içinde burada olacaklar.”

“Onu çalışma odama götürün!” Odrade neredeyse vahşi bir ifadeyle Bellonda’ya baktı. “Dortujla bir şey dedi mi?”

“Rahibe Ana Dortujla hasta,” dedi çömez.

Hasta mı? Bir Rahibe Ana hasta olur mu hiç? Ne tuhaf söz.

“Hüküm vermekte acele etme.” Mentat Bellonda’ydı konuşan... Romantizmin ve çılgınca hayal gücünün düşmanı Bellonda.

“Tam’ı oraya gözlemci olarak götürün,” dedi Odrade.

Dortujla çalışma odasına elinde bastonla, topallayarak geldi; Fintil ile Streggi yürümesine yardım ediyorlardı. Fakat Dortujla’nın bakışları sertti ve etrafında odaklandığı her şeyi dikkatle değerlendirdiği hissi veriyordu. Geriye atılmış kukuletası antika fildişi gibi kahverengi ve siyah benekliydі, konuşmaya başladığında da sesi bitkindi.

“Emirlerinizi yerine getirdim, Başrahibe Ana.” Fintil ile Streggi odadan çıkarlarken Dortujla, Bellonda’nın yanındaki hamak koltuğa teklifsizce oturdu.

Solundaki Sheeana ile Tamalane’e göz attıktan sonra Odrade’ye sert gözlerle baktı. “Sizinle Kavşak’ta buluşacaklar.

Orayı kendilerinin seçtiğini sanıyorlar... Sizin Örümcek Kraliçe orada!”

Sheeana, “Ne zaman?” diye sordu.

“Bugün dahil yüz standart gün sonra buluşmak istiyorlar. İsterseniz daha ayrıntılı konuşabilirim.”

Odrade, “Niye o kadar geç?” diye sordu.

“Şahsi fikrimi mi soruyorsunuz? Aradaki zamanı Kavşak’taki savunmalarını güçlendirmekte kullanacaklar.”

“Peki garantiler?” Bunu soran Tam’dı... Her zamanki gibi, lafı hiç uzatmamıştı.

“Dortujla, sana ne oldu böyle?” Odrade kadının dermansız, titrek hali karşısında afallamıştı.

“Üstümde deneyler yaptılar. Ama bu önemli değil. Önemli olan o görüşme. Kavşak’a sağ salım gidip gelmenizi garanti ediyorlar. Ama inanmayın. Hizmetkârlardan oluşan *küçük* bir maiyet getirmenize izin var; en fazla beş kişi. Yanınızda götüreceğiniz herkesi öldüreceklerini varsayın... Gerçi bunun hatalı bir yaklaşım olacağını öğretilmiş olabilirim onlara.”

“Bene Gesserit’in onlara boyun eğceğini söylememi mi bekliyorlar?” Odrade’nin sesi hiç bu kadar soğuk çıkmamıştı. Dortujla’nın sözleri trajik bir durumu sergilemişti.

“Onları ancak böyle ikna edebilirdim.”

Sheeana, “Yanındaki Rahibelere ne oldu?” diye sordu.

Dortujla kendi alnına vurdu; yaygın bir Bene Gesserit hareketiydi bu. “Cesetleri bende. Saygın Anaların cezalandırılması gerektiği konusunda hemfikiriz.”

“Öldüler mi?” Odrade birbirine bastıracağı dudaklarını zorla aralayarak söylemişti bunu.

“Beni saflarına geçmeye zorlamak için onları öldürdüler. ‘Gördün mü? Kabul etmezsen birini daha öldürürüz.’ Hepimizi öldürmelerini, Başrahibe Ana’yla görüşmeyi de unutmalarını, böylece bu işin biteceğini söyledim. Sonunda ellerinde rehine kalmayınca sözümü dinlediler.”

Tamalane, “Hepsiyle Paylaşım yaptın mı?” diye sordu.

Tam'ın bunu merak etmesi normaldi, ne de olsa kendisinin de eceli yaklaşıyordu.

“Evet, sağ olup olmadıklarını kontrol etmiş gibi yaparak. Size her şeyi anlatayım bari. O kadınlar çok acayip! Kafeslerde Futar besliyorlar. Kız Kardeşlerimin cesetlerini kafeslere atıp Futarlara yedirdiler. Örümcek Kraliçe –ki uygun bir lakap– bunu zorla izlettirdi bana.”

“İğrenç!” dedi Bellonda.

Dortuğa iç geçirdi. “Diğer Belleklerimde daha kötü görüntüler olduğunu bilmiyorlardı doğal olarak.”

“Seni şoke etmeye çalışmışlar,” dedi Odrade. “Salakça. Sen istedikleri tepkiyi vermeyince şaşırdılar mı?”

“Canları sıkıldı diyebilirim. Sanırım benim gibi davranan başkalarını da görmüşler. Gübre elde etmek için iyi bir yöntem bulmuşsunuz, dedim. Buna kızdılar galiba.”

Tamalane, “Yamyamlık,” diye mırıldandı.

“Sadece görünüşte,” dedi Dortuğa. “Futarlar insan değil kesinlikle. Çok az evcilleştirilmiş vahşi hayvanlar.”

Odrade, “Orada hiç Bakıcı yok muydu?” diye sordu.

“Hiç görmedim. Futarlar konuşabiliyordu. Yemeden önce ‘Yemek!’ diyorlardı. Etraflarındaki Saygın Analara takılıyorlardı. ‘Sen acıkmak?’ gibi laflarla. Ama karınlarını doyurmalarından sonra olanlar daha önemliydi.”

Dortuğa öksürük krizine tutuldu. “Çeşitli zehirler kullanmayı denediler,” dedi. “Salak kadınlar!”

Krizi geçince, konuşmayı sürdürdü: “Bir resmi ziyafetten sonraydı galiba... Bir Futar, kafesinin parmaklıklarına yaklaştı. Örümcek Kraliçe’ye bakıp haykırdı. Hiç böyle ses duymamıştım. Kan dondurucuydu! O salondaki bütün Saygın Analar taş kesildi; yemin ederim ki ödleri patlamıştı.”

Sheeana, Dortuğa’nın koluna dokundu. “Avını hareketsiz kılan bir avcı hayvan gibi miydi?”

“Kesinlikle evet. Ses’in niteliklerini kullanmıştı. Futarlar benim donup kalmamama şaşırdılar galiba.”

Bellonda, “Saygın Anaların tepkisi ne oldu?” diye sordu. Evet, bir mentat olarak bu veriye ihtiyacı vardı.

“Tekrar ses çıkarabilmeye başlayınca kıyameti kopardılar. İçlerinden birçoğu Yüce Saygın Ana’ya seslendi; Futarları öldürmesini istediler. Ama Örümcek Kraliçe meseleye daha sakin bir açıdan baktı. ‘Sağken çok daha değerliler,’ dedi.”

“Bu hayra alamet,” dedi Tamalane.

Odrade, Bellonda’ya baktı. “Streggi’ye Başar’ı buraya getirmesini söyleyeceğim. İtirazı olan?”

Bellonda başını hafifçe sallayarak onay verdi. Teg’in niyetinden emin olamasalar da bu riske girmek zorunda olduklarını biliyorlardı.

Odrade, Dortu’ja döndü: “Misafir odamda kalmanı istiyorum. Sana Suklar göndereceğiz. Neye ihtiyacın varsa emret ve Meclis toplantısına hazırlan. Özel danışman sıfatıyla katılacaksın.”

Dortu’ja güçlkle ayağa kalkarken, “Neredeyse on beş gündür uykusuzum,” dedi. “Ayrıca özel yemeklere ihtiyacım var.”

“Sheeana, bu konuyla ilgilen; Sukları da buraya gönder. Tamalane, sen Başar ile Streggi’nin yanlarında kal. Düzenli olarak rapor ver. Başar askeri merkeze gidip komutayı bizzat devralmak isteyecektir. Duncan’la aralarında bir haberleşme hattı kur. Onlara hiçbir şey mâni olmamalı.”

Tamalane, “Onunla birlikte burada olmamı mı istiyorsun?” diye sordu.

“Sülük gibi yapış ona. Streggi senin bilgin olmadan onu hiçbir yere götürmeyecek. Başar, Duncan’ın Silahtar olmasını istiyor. Duncan’ın gemide hapis olduğunu kabullenmesini sağla. Bell... Duncan’a silahlarla ilgili öğrenmek istediği her bilgiyi ver; bu önceliğin olsun. Sorusu olan?”

Sorusu olan yoktu. Odrade’nin kararlarının sonuçları konusunda şüpheler vardı fakat kararlı tavrından etkilenmişlerdi.

Odrade arkasına yaslanıp gözlerini kapadı ve yalnız kaldığı-

nı sessizlikten anlayana dek bekledi. Gerçi iletişim-gözleri hâlâ izliyordu elbette.

Yorgun olduğumu biliyorlar. Yerimde kim olsa yorulurdu. O canavarlar üç Rahibe'yi daha öldürdü! Başar! Kamçımızı hissetmeli, derslerini almalılar!

Odrade, Streggi'nin Teg'le birlikte gelişini duyunca gözlerini açtı. Streggi, Teg'i elinden tutarak odaya soktu fakat insan bu ikisine bakınca bir çocuk ve onu yönlendiren bir yetişkin görmüyordu. Teg'in hareketleri, kendisine böyle davranması için Streggi'ye izin verdiğini düşündürüyordu. Streggi'nin uyarılması gerekecekti.

Peşlerinden gelen Tamalane pencerelerin yakınındaki, Chenoeh büstünün hemen altındaki koltuğa gitti dosdoğru. Neden orayı seçmişti? Tam son zamanlarda tuhaf davranıyordu.

"Kalmamı ister misiniz, Başrahibe Ana?" Streggi, Teg'in elini bırakıp kapının yanında durdu.

"Şuraya, Tam'ın yanına otur. Sözümüzü kesmeden sadece dinle. Senden ne beklediğini biliyorsundur."

Teg az önce Dortu'la'nın oturduğu koltuğa tırmandı. "Bu bir savaş konseyi galiba."

Bu çocuksu sesin ardında bir yetişkin var.

"Planını henüz sormayacağım," dedi Odrade.

"Güzel. Beklenmedik olanı yapmak daha çok zaman alır, niyetimi de eylem anına dek sana söyleyemeyebilirim."

"Duncan'la konuşmalarını izliyoruz. Neden Dağılış gemileriyle ilgileniyorsun?"

"Uzun yol gemileri görünüşlerinden belli olur. Gammu'dayken havalimanında onlardan görmüştüm."

Teg arkasına yaslanıp Odrade'nin bu bilgiyi hazmetmesini bekledi; onun enerjik havası hoşuna gitmişti. Odrade kararlı hareket ediyordu! Uzun uzun düşünüp taşınmıyordu. Teg'in ihtiyaçlarına uyuyordu bu. *Sahip olduğum yeteneklerin tümünü bilmemeliler. Henüz değil.*

"Bir saldırı kuvvetini gizlemeyi mi planlıyorsun?"

Odrade konuşurken içeri giren Bellonda otururken homurdanarak itiraz etti: “Bu imkânsız! Tanıma kodları ve gizli sinyaller sayesinde bizi...”

“Bırak da buna ben karar vereyim, Bell... Ya da komutayı benden alın.”

“Burası Meclis!” dedi Bellonda. “Senin...”

“Mentat?” Teg, Bellonda’ya gözlerini dikmişti; delici bakışlarının ardındaki Başar’ı görmemek mümkün değildi.

Bellonda susunca Teg, “Sadakatimi sorgulamayın!” dedi. “Beni zayıflatacaksanız yerime başka birini geçirin!”

“Bırak konuşsun.” Bunu söyleyen Tam’dı. “Başar daha önce de Meclis’te dengimiz olarak aramızda bulunmuştu.”

Bellonda başını çok hafifçe öne eğdi.

Teg, Odrade’ye döndü: “Silahlı mücadeleden kaçınmak istihbaratla ilgili bir meseledir... Toplanan bilgilerle ve zihinsel kapasiteyle ilgilidir.”

Tereciye tere satıyor! Odrade, Teg’in mentat olarak konuştuğunu sesinden anlamıştı; bunu Bellonda’nın da fark ettiği belliydi. İstihbarat ve zekâ: Çifte bakış. Bu olmadan savaşların sonucu genellikle rastlantılara kalırdı.

Başar sessizce oturuyor, onların kendi savaş deneyimlerini gözden geçirmelerini bekliyordu. Savaşma dürtüsü bilinçaltının epey derinlerinden kaynaklanırdı. Tiran haklıydı. İnsanlık “bir hayvan” gibi hareket ederdi. O dev kolektif hayvanı yönlendiren güçlerse kabile zamanlarına ve öncesine dayanırdı, tıpkı insanların düşünmeden itaat ettiği başka pek çok güç gibi.

Genleri karıştır.

Üreyicilerin için yaşam alanını genişlet.

Başkalarının enerjisini topla: Köleler, ameleler, hizmetkârlar, serfler, pazarlar, işçiler bul... Kimin hangisi olduğu genellikle önemli değildir.

Odrade, Teg’in ne yaptığını anlamıştı. Teg, Rahibeler Birliği’nden edindiği bilgiler sayesinde eşsiz bir Mentat Başar olmuştu. Bu bilgileri öyle özümsemişti ki içgüdüsel hale gelmişlerdi. Enerji tüketimi, savaşın şiddetine yol açardı. Gereksiz ana-

lizlerde buna “açgözlülük, korku (başkaları tarafından soyulma korkusu), erk açlığı” vs. denirdi. Odrade, Bellonda’nın bile böyle laflar ettiğini duymuştu; Bellonda zaten bildikleri şeylerin bir *astları* tarafından hatırlatılmasından hoşlanmıyordu besbelli.

“Tiran biliyordu,” dedi Teg. “Duncan’ın söylediğine göre, bir keresinde şöyle demiş: ‘Savaşçı davranışların kökeni, ilkçağ denizlerindeki tek hücreli canlılara dayanır. Dokunduğun her şeyi ye, yoksa o seni yer.’”

“Ne öneriyorsun?” Bellonda en huysuz halindeydi.

“Gammu’ya saldırır gibi yapıp Kavşak’taki üslerine saldırı-
lım. Bunun için orayı bizzat görmüş kişilere ihtiyacımız var.”
Teg gözlerini Odrade’ye dikti.

Biliyor! Odrade’nin zihninde bu düşünce alevlendi.

Bellonda sertçe, “Sen Kavşak’ı eskiden, orası Lonca üssüy-
ken incelemiştin,” dedi. “O gözlemlerin yeterli olur mu sence?”

“Orada değişiklik yapmaya pek zamanları olmadı; buraya
kaydettiğim şeyler hâlâ geçerlidir.” Teg parmağıyla alına ha-
fif hafif vurarak Rahibeler Birliği’nin o hareketinin tuhaf bir
parodisini yaptı.

“Kuşatma,” dedi Odrade.

Bellonda ona dik dik baktı. “Masraflar!”

“Her şeyi kaybetmek daha masraflı olur,” dedi Teg.

“Büklümüzay sensörlerinin büyük olması gerekmez,” dedi
Odrade. “Duncan onları temas anında Holtzman patlaması
olacak şekilde ayarlayabilir mi?”

“Patlamalar görünür olur ve bize güzergâh sağlar.” Teg ar-
kasına yaslanıp Odrade’nin ardındaki duvara göz gezdirdi. Ka-
bul edecek miydiler? Teg yabancı yeteneğini tekrar sergileyerek
onları korkutmaya cesaret edemiyordu. Bell onun yok-gemileri
görebildiğini bir bilseydi!

“Tamam, yap öyleyse!” dedi Odrade. “Komutansensin. İşini yap.”

Diğer Belleklerindeki Taraza kıkırdadı. *Onu serbest bırak!*
Ben bu sayede öylesine iyi bir şöhet edindim!

“Bir şey,” dedi Bellonda. Odrade’ye baktı. “Onun casusu mu
olacaksın?”

“Benden başka kim oraya gidip gözlemlerini iletebilir ki?”

“Tüm haberleşmelerimizi takip edecekler!”

“Bekleyen yok-gemimize ihanete uğramadığımızı bildirecek olan mesajımı da mı?”

“O iletiye şifreli bir mesaj yerleştirecek,” dedi Teg. “Duncan çözülmesi aylar alacak bir şifre hazırladı, gerçi şifrenin varlığını fark edeceklerini sanmıyoruz.”

Bellonda, “Çılgınlık,” diye mırıldandı.

“Gammu’da bir Saygın Ana komutanla tanışmıştım,” dedi Teg. “Gerekli ayrıntılar konusunda gevşekler. Kendilerine fazla güveniyorlar sanırım.”

Teg’e bakan Bellonda, Başar’ın bu bakışlara bir çocuğun masum gözleriyle karşılık verdiğini gördü. “İçeri girenler, dışarıda bırakın tüm sağduyuyu,” dedi Teg.

Odrade, “Hepiniz dışarı!” diye emretti. “Yapacak işleriniz var. Ve Miles...”

382

Teg koltuktan inmişti bile. Fakat Ana’nın önemli bir şeyler söylemesini her bekleyişinde yaptığı gibi öylece durmuş, ona bakıyordu.

“Savaş zamanlarında daima artan dramatik olayların çılgınlığından mı bahsediyordun?”

“Başka neden bahsedecektim ki? Senin Rahibeler Birliği’nden bahsettiğimi düşünmedin herhalde!”

“Duncan bu oyunu oynar bazen.”

“Saygın Anaların deliliğinin bize bulaşmasını istemiyorum,” dedi Teg. “Bulaşıcı, biliyorsun.”

“Cinsellik güdüsünü kontrol etmeye çalıştılar,” dedi Odrade. “Ama bu imkânsız.”

Teg, “Tamamen delirmişler,” diye katıldı. Masaya yaslandı; çenesi masanın tepesinin biraz yukarısına kadar geliyordu ancak. “Bir şey o kadınları buraya dönmeye zorladı. Duncan haklı. Hem kaçıyorlar hem de bir şey arıyorlar.”

“Hazırlanmak için doksan standart günün var,” dedi Odrade. “Bir gün bile fazla olmaz.”

İş yara el-ahdeb hadbat-u. (*Kambur kamburunu görmez. – Atasöz-ü.*) *Bene Gesserit Yorumu: Kişinin kamburu aynaların yardımıyla görülebilir ama aynalar kişinin tamamını da gösterebilir.*

—BAŞAR TEG

Bu Bene Gesserit'in bir kusuruydu ve Odrade, tüm Rahibeler Birliği'nin bunu yakında fark etmesi gerektiğini biliyordu. İlk saptayan kişinin kendisi olması teselli vermiyordu. *En derin yeteneğimizi, ona en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanda reddediyoruz! Dağılıklar, insanların deneyimleri kontrol edilir şekilde toparlama yetisini aşmıştı. Sadece temel gerçekleri alabiliyoruz, ki "temel gerçek" öznel bir kavram. Asıl önemli bilgiler büyük- lü küçük- lü olaylarda, içgüdü denen birikimlerde gizliydi hâlâ. Yani asıl mesele ortaya çıkmıştı sonunda... İfade edilemeyen bilgilere dönmek zorundaydılar.*

Bu çağda "mülteci" kavramı, uzay öncesi anlamına bürün- müştü tekrar. Rahibeler Birliği'nin uzaya gönderdiği küçük Ra- hibe Ana grupları, unutulmuş yollarda yorgun argın yürüyen, sahip oldukları üç beş parça eşyayı bohçalarında ve döküntü pusetlerle oyuncak vagonlarda ya da tepeleme doluluktan yana eğilmiş araçlarda taşıyan, sıkış tıktık taşıtların kenarına tutunan, yüzleri umutsuzlukla asık veya sıcaktan ter içinde olan, yerle- rinden edilmiş insanları, toplum kalıntılarını çağrıştırıyordu.

Yani tarihi tekrarlayıp duruyoruz.

Odrade ögle yemeğinden önce bir tüp asansöre binerken, Dağılmış Kız Kardeşlerini düşündü: siyasi mültecileri, ekono- mik mültecileri, savaştan kaçan mültecileri.

Altın Yol'un bu mu, Tiran?

Dağılış'a gitmiş Kız Kardeşlerini düşünerek Merkez'in özel yemekhanesine girdi; buraya sadece Rahibe Analar ayak basa- bilirdi. Sıraya girerek yemeklerini kendileri alırlardı.

Odrade, Teg'in askeri merkeze gitmesine izin vereli yirmi gün olmuştu. Merkez'de dedikodular ayyuka çıkmıştı, özel- likle de Gözetmenler arasında; gerçi ufukta yeni bir oylama

görünmüyordu. Bugün yeni kararlar açıklanmalıydı ve bunlar Odrade'yle birlikte Kavşak'a gidecek kişilerin isimlerinden ibaret olmamalıydı.

Odrade yemekhanede etrafına bakındı; burası kalabalık gruplar için birleştirilebilecek küçük kare masalara sahip, sarı duvarlı, basık tavanlı, sade bir yerdi. Bir duvardaki pencerelerin ardında, üstüne yarı saydam tente gerilmiş bir bahçe görülüyordu. Bahçede yeşil yemişli cüce kayısı ağaçları, çimenlik, banklar, küçük masalar vardı. Rahibeler güneşli havalarda dışarıdaki o kapalı avluda yerd. Bugün gün ışığı yoktu.

Odrade kafeterya kuyruğunda ona yer açılmasını görmezden geldi. *Daha sonra, Kız Kardeşlerim.*

Bir köşedeki, pencerelerin yakınındaki, kendisine ayrılmış masanın koltuklarının yerini değiştirdi. Bell'in kahverengi koltuk-köpeği bu alışılmadık düzenleme karşısında hafifçe kabarıp indi. Odrade salona sırtını dönerek oturdu; bunu herkesin doğru yorumlayacağını biliyordu: *Beni düşüncelerimle baş başa bırakın.*

Beklerken bahçeye baktı. Çit işlevi gören egzotik, mor yapraklı çalılarda iri, kırmızı çiçekler açmıştı... Narin ercikleri koyu sarıydı.

Önce Bellonda geldi; koltuk-köpeğinin yerinin değişmiş olması hakkında tek kelime etmeden oturdu. Bell genellikle pasaklı görünürdü; kemeri gevşek ve cüppesi buruşuk olur, bağrında yemek kırıntıları bulunurdu. Bugünse temiz ve bakımlıydı.

Neden acaba?

Bellonda, "Tam ile Sheeana gecikecekler," dedi.

Odrade bunu kabullenirken bu değişmiş Bellonda'yı incelemeyi sürdürdü. Bellonda biraz zayıflamış mıydı? Bir Başrahibe Ana'yı algı alanı içinde olup bitenlerden tamamen soyutlamanın yolu yoktu fakat bazen iş hayatının baskıları yüzünden ufak değişiklikleri gözden kaçırabilirdi. Fakat burası Rahibe Anaların doğal yaşam alanı olduğundan, olumsuz kanıtlar da

olumlu kanıtlar kadar aydınlatıcıydı. Odrade biraz düşününce Bellonda'nın aslında haftalardır böyle olduğunu fark etti.

Bellonda'ya bir şeyler olmuştu. Her Rahibe Ana kilosunu ve vücut şeklini az çok kontrol edebilirdi. Vücut kimyasıyla ilgili bir şeydi bu... İçsel ateşi azaltmak ya da artırmakla ilgiliydi. Asi Bellonda yıllarca tiksiniç bir bedende yaşamakta ısrar etmiş, bununla böbürlenmişti.

"Kilo vermişsin," dedi Odrade.

"Yağlarım yüzünden fazla hantallaşmaya başlamıştım."

Oysa bu daha önce asla Bell'in böyle bir değişiklikte bulunması için yeterli sebep olmamıştı. Bell hantallığını hızlı çalışan zihniyle, projeksiyonlarla ve hızlı taşıtlarla telafi etmeyi seçmişti hep.

"Duncan seni cidden etkiledi, değil mi?"

"Ben ikiyüzlü değilim! Suç işleyen biri de değilim!"

"Seni bir ceza kalesine göndermenin vakti gelmiş galiba."

Bellonda böyle takılmalara genellikle sinirlenirdi. Bugünse kızmadı. Fakat Odrade'nin bakışlarının baskısına dayanamayarak konuştu: "İlla bilmen gerekiyorsa bu Sheeana'nın işi. Beni güzelleştirmeye ve arkadaş çevremi genişletmeye çalışıyor. Çok sinir bozucu! Sırf çenesini kapasın diye ona uyuyorum."

"Tam ile Sheeana niye geciktiler?"

"Duncan'la yaptığın son görüşmeyi inceliyorlar. O kaydı çok az kişinin izlemesine izin verdim. Konuştuklarınızı herkes öğrenince neler olur bilmiyorum."

"Ki öğrenecekler."

"Kaçınılmaz olarak. Bize biraz zaman kazandırıyorum sadece, hazırlanalım diye."

"Ben o kaydın gizli tutulmasını istemedim, Bell."

"Dar, sen ne yapıyorsun?"

"Bir Büyük Toplantı'da açıklayacağım."

Bellonda konuşmasa da şaşırdığı delici gözlerle bakmasından belliydi.

"Meclisi Büyük Toplantı'ya çağırma yetkim var," dedi Odrade.

Bellonda arkasına yaslanıp Odrade'ye baktı; tartıyor, sorguluyordu... Tek kelime etmeden. Bene Gesserit Meclisi'nin en son Büyük Toplantı'sı Tiran'ın ölümünden hemen sonra yapılmıştı. Daha önceki de Tiran'ın iktidarı ele geçirişinden hemen sonraydı. Saygın Analar saldırıya geçtiğinden beri, bir Büyük Toplantı yapılmasına imkânsız gözüyle bakılıyordu. Yapılacak çok fazla iş vardı çünkü.

Bellonda bir süre sonra, "Elimizde kalan kalelerdeki Rahibeleri çağırma riskine girecek misin?" diye sordu.

"Hayır. Dortu'yla onları temsil edecek. Bunun tarihsel örnekleri var, biliyorsun."

"Önce Murbella'yı serbest bıraktın, şimdi de Büyük Toplantı düzenlemek istiyorsun."

"Serbest mi? Murbella altın zincirlerle bağlı. Duncan'sız ne-reye gidecek ki?"

"Ama Duncan'a gemiden çıkma izni verdin!"

"Çıktı mı?"

"Geminin cephaneliği hakkında bilgi almakla yetineceğini mi sanıyorsun?"

"Buna eminim."

"Jessica'nın onu öldürmek isteyen mentata sırtını dönmesi geldi aklıma."

"O mentatın inançları elini kolunu bağlamıştı."

"Bazen boğa matadorun bağırsaklarını deşer, Dar."

"Çoğu zaman deşmez ama."

"Varlığımızı sürdürebilmemiz istatistiklere bağlı olmamalı!"

"Katılıyorum. Bu yüzden Büyük Toplantı istiyorum ya."

"Çömezler de katılacak mı?"

"Herkes."

"Murbella bile mi? Çömez gibi oy kullanabilecek mi?"

"O zamana kadar Rahibe Ana olabilir bence."

Bellonda hafif bir şaşkınlık nidası attıktan sonra konuştu: "Fazla hızlı hareket ediyorsun, Dar!"

"Bu zamanda öyle yapmak gerek."

Bellonda yemekhanenin kapısına doğru baktı. "İşte Tama-

lane. Beklediğimden geç geldi. Danışmak için Murbella'ya mı uğradılar acaba?"

Tamalane geldi; acele ettiği için nefes nefeseydi. Mavi koltuk-köpeğine çökerken koltukların yerlerinin değişmiş olduğunu fark etti. "Sheeana birazdan gelecek," dedi. "Murbella'ya kayıtları gösteriyor."

Bellonda, Tamalane'e hitap etti: "Murbella'yı ıstırap'a sokacak ve bir Büyük Toplantı düzenleyecekmiş," dedi.

"Hiç şaşırmadım." Tamalane her zamanki gibi soğukkanlıydı. "O Saygın Ana'nın konumu meselesi en kısa zamanda çözülmeli."

O sırada aralarına katılan Sheeana, Odrade'nin solundaki hamak koltuğa otururken, "Murbella'nın yürüyüşünü izlediniz mi hiç?" dedi.

Odrade pat diye sorulan bu beklenmedik soruya şaşırmıştı. *Murbella'nın gemide yürüyüşü*. Kendisinin daha o sabah dikkatini çekmişti. Murbella'nın güzelliği dikkat çekiciydi. Diğer Bene Gesseritlerin (hem Rahibe Anaların hem de çömezlerin) gözünde egzotik biriydi o. Tehlikeli Dış Evren'den gelen bir yetişkindi. *Onlardan biri*. Ama özellikle hareketleri göz okşuyordu. Özdengesi normların ötesindeydi.

Sheeana'nın sorusu Odrade'nin ilgi odağını değiştirmişti. Murbella'nın aralarına katılması gayet uygun olsa da, bu konu hakkında değerlendirilmesi gereken bir şey vardı. Neydi?

Murbella son derece bilinçli hareket ederdi hep. Bir yerden bir yere giderken gereksiz hareketlerden sakınırdı. *En kolay yolları mı seçiyor?* Murbella hakkında böyle düşününce Odrade'nin içi sızladı. Aynı şeyi Sheeana da fark etmişti elbette. Murbella her seferinde kolay yolu seçenlerden miydi? Odrade yanındakilerin de bunu merak ettiğini yüzlerinden okuyordu.

"İstırap halleder," dedi Tamalane.

Odrade, Sheeana'ya baktı. "Eee?" Nihayet sormuştu.

"Belki de boşa enerji harcamak istemiyordur, o kadar. Ama Tam'a katılıyorum: ıstırap."

Bellonda, "Korkunç bir hata yapıyor olmayalım?" diye sordu.

Bell'in bu soruyu sorma tarzındaki bir şey, mentat özeti yaptığı Odrade'ye belli etmişti. *Niyetimi anladı!*

"Daha iyi bir fikrin varsa şimdi söyle," dedi Odrade. *Yoksa sus.*

Masaya sessizlik çöktü. Odrade diğerlerini birer birer süzdü; bakışları en fazla Bell'in üzerinde kaldı.

Hangi tanrılar varsa, bize yardım edin! Ama bir Bene Gesserit olarak fazla agnostığım; böyle bir dilekte bulunurken bütün ihtimalleri kapsamayı umabilirim ancak. Sakın söyleme, Bell. Ne yapacağımı biliyorsan ancak zamanı gelince açığa vurulması gerektiğini de biliyorsundur.

Bellonda öksürerek Odrade'yi daldığı düşüncelerden çıkardı. "Yemek mi yiyeceğiz, yoksa konuşacak mıyız? Millet açlıktan ölüyor."

"Scytale'i tekrar denesek mi?" dedi Sheeana.

Dikkatimi dağıtma çabası mıydı bu?

"Ona zırnık vermeyin!" dedi Bellonda. "Yedekte duruyor. Bırakalım terlesin."

Odrade, Bellonda'yı dikkatle süzdü. Bellonda, Odrade'nin gizli kararını bilip de söyleyememenin öfkesini yaşıyordu. Sheeana'yla göz göze gelmemeye çalışıyordu. *Kıskanıyor! Bell, Sheeana'yı kıskanıyor!*

Tamalane, "Artık sadece bir danışmanım ama..." diye söze başladı.

Odrade, "Kes şunu, Tam!" diye tersledi.

"Tam ile ben o gulâmı konuşuyorduk," dedi Bellonda. (Idaho hakkında olumsuz konuşacağı zaman "o gulâm" derdi.) "Niye Sheeana'yla gizli gizli konuşma ihtiyacı duydu acaba?" Sheeana'ya dik dik baktı.

Odrade, Bellonda'nın da şüphelendiğini gördü. *Yapılan açıklamayı kabul etmiyor. Duncan'ın duygusal temayülünü red mi ediyor?*

Sheeana çabucak konuştu: "Başrahibe Ana bunun sebebini açıklamıştı!"

Bellonda alayla, "Hisler," dedi.

Odrade sesini yükselterek (buna kendi de şaşırdı), “Hisleri bastırmak zayıflıktır!” dedi.

Tamalane gür kaşlarını kaldırdı.

Sheeana araya girdi: “Eğilmezsek kırılabiliriz.”

Odrade, Bellonda’nın konuşmasına fırsat vermeden atıldı: “Buz parçalanabilir de eritilebilir de. Buzdan kadınlara zarar vermenin yoluysa tektir.”

“Acıktım,” dedi Sheeana.

Ortamı mı yumuşatıyor? Fare’den beklenecek bir tavır değildi bu.

Tamalane ayağa kalktı. “*Bouillabaisse*⁸. Hâlâ denizimiz varken bol bol balık yemeliyiz. Entropisizlik depolarımız yeterli değil.”

Simulakışların en yumuşağına geçen Odrade, arkadaşlarının gidip kafeterya kuyruğuna girmelerini izledi. Tamalane’in suçlayıcı sözleri, Odrade’ye Büyük Deniz’i yok etmeye karar verdiği günün ertesinde Sheeana’yla yaptığı görüşmeyi hatırlatmıştı. Sabahın erken bir vaktinde Sheeana’nın penceresinden dışarı bakarak, çöl manzarasının önünde uçan bir deniz kuşunu izlemişti. Kuş kuzeye doğru uçuyordu; o manzaraya hiç uymayan ama tam da bu yüzden oldukça nostaljik bir güzelliğe sahip bir yaratıktı.

Sabah aydınlığında ışıldayan beyaz kanatlar. Gözlerin altında ve önünde biraz siyahlık. Kuş birden kanat çırpmayı kesip havada süzölmüştü. Bir hava akımıyla yükseldikten sonra kanatlarını şahin gibi toplamış ve uzaktaki binaların ardına dalıp gözden kaybolmuştu. Tekrar belirdiğinden gagasında küçük bir yaratık vardı; yaratığı uçarken yutmuştu.

Tek başına ve uyum sağlayan bir deniz kuşu.

Uyum sağlarsınız. Gerçekten sağlarsınız.

Ama huzur verici bir düşünce değildi bu. Rahatlatıcı bir tarafı yoktu. Daha çok afallatıcıydı. Odrade tehlikeli ölçüde kaygan bir yolda gittiğini fark etmişti. Sadece çok sevdiği Rahibeler Meclisi Gezegeni değil evrenleri, tüm insan evreni köklü bir değişimden geçiyordu. Belki de bu yeni evrende Sheeana,

⁸ Marsilya balık yahnisi. –çn

Başrahibe Ana'dan sır saklamayı sürdürmekte haklıydı. *Sır sakladığı kesin.*

Bellonda'nın sert sesi bir kez daha Odrade'yi etrafına tamamen odaklanmaya zorladı: "Kendine yemek almayacaksan sana bizim bakmamız gerekecek sanırım." Bellonda, Odrade'nin önüne bir kâse dolusu hoş kokulu balık yahnisi, kâsenin yanına da iri bir parça sarımsaklı ekmek koydu.

Hepsinin *bouillabaisse*'i tatmalarından sonra Bellonda kaşığığını bırakıp Odrade'ye dik dik baktı. "Birbirimizi sevelim' gibisinden saçına sapan laflar etmeyeceksin umarım?"

"Yemeğimi getirdiğin için teşekkürler," dedi Odrade.

Sheeana yutkunup sırttı. "Tadı nefis."

Bellonda yemeye devam etti. "Fena değil." Ama dillendirilmeyen yorumu duymuştu.

Düzenli hareketlerle yemek yiyen Tamalane'in bakışları Sheeana, Bellonda ve Odrade arasında mekik dokuyordu. Tam duygusal eleştirilerin dozunun azaltılması önerisine katılır gibiydi. En azından itirazda bulunmuyordu, ki Rahibeler yaşlandııkça itiraza daha meyilli olurdu.

Odrade, Bene Gesseritlerin reddetmeye çalıştığı sevginin aslında her yerde olduğunu düşündü. Sevgi küçük, büyük her şeydeydi. Aslında eski ve yeni sevgilerin tecessümü olan leziz, besleyici yemekler hazırlamanın kaç yolu vardı kim bilir. Bu *bouillabaisse*, Taraza'nın dilinde öyle yumuşak ve canlandırıcı bir şekilde kayıyordu ki... Derin sevgiyle icat edilmişti mutlaka: Bir ev kadını kocasının o gün yakalayıp da satamadığı balıkları değerlendirmişti.

Bene Gesserit'in özü sevgide gizliydi. Yoksa insanlığın hiç bitmeyen ve dillendirilmeyen ihtiyaçlarını karşılamaya neden çalışsınlardı ki? Neden insanlığı kusursuzlaştırmaya çalışsınlardı?

Yemeğini bitiren Bellonda kaşığığını bırakıp ekmeğinin son parçasıyla kâsenin içini sıyırdı. Lokmayı yutarken düşünceli görünüyordu. "Sevgi bizi zayıflatır," dedi. Sesi özgüvenli çıkmamıştı.

Çömez gibi konuşmuştu. Koda'yı harfiyen tekrarlamıştı. Odrade gülümsemesini bastırarak Koda'nın bir başka temel kuralını söyledi: "Jargonlardan sakının. Genellikle cehaleti gizler ve pek bir şey öğretmezler."

Bellonda'nın gözlerinde saygı ve ihtiyat belirdi.

Sheeana ellerini masaya dayayarak koltuğunu geriye itti, sonra da ağzını peçetesiyle sildi. Tamalane de aynı şeyi yaptı. Arkasına yaslanınca koltuk-köpeği şekil değiştirip uyum sağladı; Tamalane'in gözleri eğlenme ifadesiyle parlıyordu.

'Tam biliyor! Bu kurnaz, yaşlı cadı hâlâ içimi okuyor. Peki ya Sheeana...? Sheeana nasıl bir oyun oynuyor? Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor, Tamalane'e odaklanmamı istemiyor diyeceğim neredeyse. Bu işte epey de usta; benden öğrendi tabii. Eh... Bu oyunu ben de oynayabilirim. Bellonda'ya baskı yaparken bir gözüm Dune'lu küçük öksüzümde olacak.

Odrade, "Saygınlığın bedeli ne, Bell?" diye sordu.

Bellonda bu saldırıyı sessizce kabullendi. Bene Gesserit jargonunda saygınlığın gizli bir tanımı vardı ve bu tanımı hepsi biliyordu.

Odrade, "Leydi Jessica insandı... Bu yüzden anısına saygı duymalı mıyız?" diye sordu. *Sheeana şaşırды!*

"Jessica, Rahibeler Birliği'ni tehlikeye attı!" *Bellonda suçluyor.*

Tamalane, "Kız Kardeşlerine karşı dürüst ol," diye mırıldandı.

"Kadim saygınlık tanımımız insan olarak kalmamıza yardım ediyor," dedi Odrade. *Sözlerimi iyi dinle, Sheeana.*

"Bunu yitirirsek her şeyi yitiririz," dedi Sheeana... Sesi neredeyse fısıltı halinde çıkmıştı.

Odrade kendini tutmasa iç geçirecekti. *Bu demek!*

Sheeana onun bakışlarına karşılık verdi. "Bize ders veriyorsun tabii."

Bellonda, "Alacakaranlık düşünceleri," diye mırıldandı. "Onlardan uzak durmak en iyisi."

"Taraza bize 'Zamane Bene Gesseritleri' derdi," dedi Sheeana.

Odrade kendini suçlayıcı bir ruh haline geçti.

Şu anki en büyük sorunumuz. Tehlikeli hayaller bizi mahvedebilir.

Kana susamış Saygın Anaların turuncu, ateş saçan gözlerinden kendilerine bakan geleceği görmek ne kolaydı. Odrade'nin içinde pek çok geçmiş hayattan gelen pek çok korku vardı... İnsanın nefesinin kesildiği, öyle gözlere çok uygun olan sivri köpekdişlerine odaklandığı anlar.

Odrade tekrar acil soruna odaklanmaya zorladı kendini. "Benimle kim Kavşak'a gelecek?"

Dortujla'nın yaşadığı yürek paralayıcı deneyimi biliyorlardı; haber tüm gezegene yayılmıştı.

"Başrahibe Ana'yla gidenler Futarlara yem olabilir pekâlâ."

"Tam," dedi Odrade. "Sen ve Dortujla." *Bu bir idam hükmü olabilir. Sonraki adım bariz.* "Sheeana," dedi Odrade. "Sen Tam'la Paylaşım yapacaksın. Dortujla'yla ben de Bell'le Paylaşım yapacağız. Ben gitmeden önce *seninle* de Paylaşım yapacağım."

392

Bellonda afallamıştı. "Başrahibe Ana! Senin yerini almaya uygun değilim ben."

Odrade, Sheeana'ya bakmayı sürdürdü. "Yerimi almanı söylemedim zaten. Hayatlarımı sizde yedekleyeceğim, o kadar." Sheeana'nın korktuğu yüzünden belliydi fakat bu doğrudan emri reddetmeye cesaret edemiyordu. Odrade, Tamalane'e başını salladı. "Ben daha sonra Paylaşım yapacağım. Sheeana'yla sen şimdi yapın."

Tamalane, Sheeana'ya doğru eğildi. Artık çok yaşlandığı ve az vakti kaldığı için bu işe sevinmişti fakat Sheeana içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Şimdi!" dedi Odrade. *Ne gizlediğini Tam bulsun.*

Kaçış yoktu. Sheeana başını öne eğdi, ta ki alını Tamalane'in kine değene dek. Aralarındaki değıştokuşun anlık elektriği tüm yemekhanede hissedildi. Konuşmalar kesildi ve herkes dönüp pencerenin yanındaki masaya baktı.

Sheeana geri çekildiğinde gözleri yaşlıydı.

Tamalane gülümseyerek Sheeana'nın yanaklarını hafifçe

okşadı. “Sorun yok, canım. Bu korkular hepimizde var, bazen onlar yüzünden aptalca şeyler yaptığımız da olur. Ama sana Kız Kardeşim diyebildiğim için mutluyum.”

Söyle bize, Tam! Şimdi!

Tamalane bunu yapmamayı seçti. Odrade’ye dönüp, “Her ne pahasına olursa olsun insanlığımıza tutunmalıyız,” dedi. “Verdiğin ders alındı, Sheeana’yı da iyi eğitmişsin.”

Bellonda, “Dar, Sheeana seninle Paylaşım yapınca onun Idaho üstündeki etkisini azaltamaz mısın?” diye sordu.

“Muhtemel bir Başrahibe Ana’yı zayıflatmak istemem,” dedi Odrade. “Sağ ol, Tam. Sanırım artık Kavşak’a fazla kişiyle gitmemize gerek kalmadı. Şimdi! Teg’in yaptıkları hakkında rapor istiyorum... Bu geceye kadar masamda olsun. Sülüğü ondan fazla uzak kaldı.”

Sheeana, “Artık iki sülüğü olduğunu öğrensin mi?” diye sordu. *Amma neşeli!*

Odrade ayağa kalktı.

Tamalane, Sheeana’yı kabul ettiyse ben de etmeliyim. Tamalane, Rahibeler Birliği’mize asla ihanet etmez. Sheeana’ya gelince... İnsan kökenlerimizin doğal özelliklerini en çok sergileyenimiz o. Yine de... “Boşluk” dediği o heykeli hiç yapmasaydı keşke.

Din bir enerji kaynağı olarak kabul edilmelidir. Onu kendi emellerimiz için yönlendirebiliriz ama yalnızca deneyimlerin sergilediği sınırlar dahilinde. Hür İrade'nin gizli anlamı budur.

—Missionaria Protectiva, Temel Öğreti

Bu sabah, Merkez'in yukarısındaki gökyüzünün bulutlarla kaplanmasıyla birlikte Odrade'nin çalışma odası gri bir sessizliğe bürünmüştü; bu sessizliğe içsel dinginlikle tepki verdiğini hissediyordu... Tehlikeli güçleri harekete geçirmekten korktuğundan kımıldamaya cesaret edemiyordu sanki.

Murbella'nın İstirap günü, diye düşündü. *Alametler aramalıyım.*

Hava Kontrol bulutlar hakkında uyarı yapmıştı. Bir hata eseri yer değiştirmişlerdi. Gerekli çalışmalar yapılıyordu fakat hatayı düzeltmek zaman alacaktı. Şimdilik sert rüzgârlar bekleniyordu ve yağış da olabilirdi.

394

Sheeana ile Tamalane pencereden dışarıya, iyi kontrol edilememiş havaya bakıyorlardı. Omuzları temas halindeydi.

Odrade masanın ardındaki koltuğundan onları izliyordu. Bu ikisi çünkü Paylaşım'dan beri birleşip tek bir insan olmuşlardı sanki. Tuhaf bir durum değildi bu. Benzerlerine az da olsa rastlanmıştı. Zehirli baharat özünün etkisindeyken ya da ölüm anında yapılan değiştokuşlar, iki tarafın daha sonra birbirleriyle temasa geçmesine imkân vermezdi. Şimdi onları gözlemlemek ilginçti. Kalkık omuzları tuhaf bir şekilde birbirine benziyordu.

Paylaşım'ı mümkün kılan acil durumlar kişilikte güçlü değişimlere yol açardı; Odrade bunu kendi tecrübelerinden bildiğinden o ikisine sempatiyle bakıyordu. Sheeana'nın gizlediği şeyi Tamalane de gizliyordu. *Sheeana'nın insani özünüyle ilgili bir şey.* Tam güvenilirli. Dolayısıyla da başka bir Kız Kardeş onlardan biriyle Paylaşım yapana dek Tam'ın kararına saygı duyulması gerekiyordu. Gerçi gözlemciler onları dikkatle inceleyip analiz etmeyi sürdürecekti fakat şimdi kriz çıkarmanın âlemi yoktu.

"Bugün Murbella'nın günü," dedi Odrade.

Bellonda koltuk-köpeğinde öne eğilerek, “Büyük ihtimalle sağ çıkamayacak,” dedi. “O zaman değerli planımıza ne olacak?”
Planımız dedi!

“Acil durum,” dedi Odrade.

Bu terimin bu bağlamda çeşitli anlamları vardı. Bellonda’nın yorumuna göre, Murbella’nın kişisel anılarını onun ölüm anında edinmeyi mümkün kılabilirdi. “Öyleyse Idaho’nun izlemesine izin vermemeliyiz!”

“Emrim hâlâ geçerli,” dedi Odrade. “Murbella öyle istedi, ben de söz verdim.”

Bellonda, “Hata... Hata...” diye mırıldandı.

Odrade, Bellonda’nın kaygılarının sebebini biliyordu. Hepsini biliyordu: Murbella’nın içinde bir yerlerde son derece acı veren bir şey vardı. Bazı sorulardan, bir yırtıcıyla karşılaşmış hayvan misali sakınmasına yol açıyordu. Her ne ise çok derinlerdeydi. Hipnotrans tetiklemesi bu şeye açıklama getirilmesinde yeterli olmayabilirdi.

Odrade tüm dinleyicilerine hitap ettiğini belirtmek için sesini yükselterek, “Pekâlâ!” dedi. “Böyle bir şeyi ilk kez yapıyoruz. Ama Duncan’ı gemiden çıkaramayacağımıza göre biz ona gitmeliyiz. Olanları izleyecek.”

Bellonda hâlâ şoktaydı. Şimdiye kadar hiçbir erkek (*kahrolası Kuisatz Haderah ile Tiran oğlu dışında*) bu Bene Gesserit sırrının ayrıntılarını öğrenmemişti. *O iki canavar da* İstirap’ı yaşamışlardı. İki felaket! Tiran’ın İstirap’ının, hücrelerini teker teker dönüştürerek onu kumsolucanı sembiyotu haline getirmiş olması önemli değildi (sonunda tam anlamıyla insan ya da solucan denemeyecek hale gelmişti). Ve Muad’Dib! İstirap’a girmeye cesaret etmiş ve bunun sonucunda neler olmuştu!

Sheeana pencereye sırtını dönüp masaya doğru bir adım atınca Odrade tuhaf bir hisse kapıldı... Orada duran o iki kadın bir Janus heykeline dönüşmüşlerdi sanki: Sırt sırtaydılar ama tek kişiydiler.

“Bell, Idaho’ya söz vermenin sebebini *anlamıyor*,” dedi Sheeana. Sesi nasıl da yumuşaktı.

“Idaho, Murbella’nın kurtulmasını sağlayacak katalizör olabilir,” dedi Odrade. “Siz sevginin gücünü küçümsemeye meyil-lisiniz.”

“Hayır!” Tamalane önündeki pencereye bakarak konuşmuştu. “Onun gücünden korkuyoruz.”

“Olabilir!” Bell hâlâ hor görülüydü fakat bu doğal haliydi zaten. Sarsılmaz inadının sürdüğü yüzünden anlaşılıyordu.

Sheeana, “Kibir,” diye mırıldandı.

“Ne?” Bellonda koltuk-köpeğinde hızla dönünce koltuk öfkeyle cıyaktı.

“Scytale’le ortak bir kusurumuz var,” dedi Sheeana.

“Ya?” Bellonda, Sheeana’nın sırrını merak ediyordu.

“Tarih yazdığımızı sanıyoruz,” dedi Sheeana. Tamalane’in yanına geri döndü; birlikte pencereden dışarı baktılar.

Bellonda dikkatini tekrar Odrade’ye yöneltti. “Bunu anlıyor musun?”

Odrade ona aldırmadı. Mentat yanıtı bizzat bulsundu. Çalışma masasındaki projektör tıkırdadı ve bir mesaj belirdi. Odrade mesajı okudu: “Gemideki hazırlıklar hâlâ tamamlanmadı.” Pencerenin önünde duran iki kadının kaskatı sırtlarına baktı.

Tarih mi?

Rahibeler Meclisi Gezegeni’nde, Saygın Anaların gelişinden önce, Odrade’nin benimsediği anlamda tarih yazılmamıştı pek. Rahibe Anaların düzenli olarak İstırap’tan geçip mezun olması dışında bir şey olmamıştı.

Nehir gibi.

O nehir akıyor ve bir yerlere gidiyordu. Kıyısında durup akışını izlemek mümkündü (Odrade burada bunu yaptıklarını düşünürdü bazen). Bir harita nehrin nereye gittiğini gösterebilirdi fakat daha önemli şeyleri hiçbir harita sergileyemezdi. Nehirde yüzen şeylerin hareketlerini haritalar gösteremezdi asla. Nereye gidiyorlardı? Bu çağda haritaların değeri kısıtlıydı. Arşivlerden gelen bir çıktı ya da projeksiyon... Gereksindikleri harita böyle bir şey değildi. Bir yerlerde daha iyi bir harita olmalıydı... Bütün bu hayatlarla bağlantılı bir harita. Böyle bir

haritayı belleğinizde taşıyabilir ve arada sırada yakından inceleyebilirdiniz.

Geçen sene gönderdiğimiz Rahibe Ana Perinte'ye ne oldu acaba?

Zihinsel harita kontrolü ele alıp bir “Perinte Senaryosu” yaratabilirdi. Nehirdeki kişi aslında kendiniz olurdunuz tabii fakat bu pek fark yaratmazdı. O gereksindikleri harita olurdu yine de.

Başkalarının akıntısına kapılmak, nehrin bir sonraki döneminde karşımıza ne çıkacağını bilmemek hoşumuza gitmiyor. Nehrin üstünden uçmayı yeğleriz daima, oysa hâkim bir pozisyonda olmak için diğer akıntıların parçası olarak kalmak gerekir. Her akıntıda öngörülemez şeyler bulunur.

Odrade başını kaldırınca, diğer üçü tarafından izlendiğini gördü. Tamalane ile Sheeana pencereye sırtlarını dönmüşlerdi.

“Saygın Analar herhangi bir tür muhafazakârlığa tutunmanın tehlikeli olabileceğini unutmuşlar,” dedi Odrade. “Yoksa biz de mi unuttuk?”

Ona öylece bakmayı sürdürdüler ama duymuşlardı. İnsan fazla muhafazakârlaşırса sürprizlere karşı hazırlıksız olurdu. Muad'Dib'in onlara öğrettiği buydu, Tiran oğlu da bu dersi sonsuza dek akıllardan çıkmayacak şekilde belletmişti.

Bellonda'nın somurtkan ifadesi değişmemişti.

Taraza, Odrade'nin bilincinin derinliklerinden fısıldadı: *“Dikkatli ol, Dar. Ben şanslıydım. Fırsatçıydım da. Tıpkı senin gibi. Ama şansa güven olmaz, onları rahatsız eden de bu. Şanslı olmayı bekleme bile. Su imgelerine güvenmen çok daha iyi. Bell'in diyeceğini demesine izin ver.”*

“Bell,” dedi Odrade. “Duncan'ı kabullendin sanıyordum.”

“Birtakım sınırlar dahilinde.” Kesinlikle suçlayıcı.

“Çıkıp gemiye gitmeliyiz bence.” Sheeana talepkâr bir vuruşla konuşmuştu. “Burası beklemek için uygun bir yer değil. Yoksa Murbella'nın neye dönüşebileceğinden korkuyor muyuz?”

Tam ile Sheeana aynı anda, aynı kuklacı tarafından oynatılan kuklalarmışçasına kapiya doğru döndüler.

Odrade dikkatlerin başka yöne çekilmesinden hoşlanmıştı. Sheeana'nın sorusu onları kaygılandırmıştı. *Murbella neye dönüşebilir? Bir katalizöre, Kız Kardeşlerim. Bir katalizöre.*

Merkez binasından çıktıklarında rüzgâr onları sarstı; Odrade tüple gideceklerine bir kez olsun memnundu. Yürümek için daha sıcak havaları bekleyebilirdi; cüppelerini çekiştiren bu mini kasırgada yürüyüş yapmak keyifli olmazdı.

Bir özel arabada oturduklarında Bellonda tekrar suçlamalara başladı. "Idaho'nun yaptığı her şey rol olabilir."

Odrade sık sık yaptığı bir uyarıyı, Bene Gesseritlerin mentatlara fazla güvenmemesi uyarısını bir kez daha yineledi: "Mantık kördür ve genellikle sadece kendi geçmişini bilir."

Tamalane beklenmedik bir şekilde ona arka çıktı: "Parano-yaklaşmaya başlıyorsun, Bell!"

Sheeana daha yumuşak bir sesle konuştu: "Mantık piramit satrancı oynarken iyidir ama sağ kalmak için gerekenleri karşılama konusunda genellikle fazla yavaştır," dediğini duymuş-tum, Bell."

Bellonda öfkeyle sustu; şimdi sadece ilerleyen tüp taşıtının hafif tıslaması duyuluyordu.

Yaralarımızı gemiye götürmemeliyiz.

Odrade sesini Sheeana'nın ses tonuna tıpatıp uydurarak konuştu: "Bell, sevgili Bell. Müşkülatımızın olası tüm sonuçlarını düşünmeye vaktimiz yok. 'Böyle olursa şöyle olur, öyle bir durumda da şunları yapmalıyız,' diyemeyiz artık."

Bellonda resmen kıkırdadı. "Ah, gündelik zihin öyle karışık-tır ki! İhtiyacımız olan ama elde edemeyeceğimiz şeyi, yani her plan için yeterli zamanı da talep etmemeliyim."

Konuşan Mentat Bellonda'ydı; gündelik zihnindeki kibrin bir kusur olduğunu bildiğini söylüyordu. O zihni ne kadar da kötü düzenlenmiş ve dağınıktı. *Bir de mentat olmayanların ha-lini düşün; düzen dayatma kapasiteleri öyle düşük ki.* Elini uzatıp Odrade'nin omzuna pat pat vurdu.

"Sorun yok, Dar. Uslu duracağım."

Dıştan bakan biri bu konuşmaya tanık olsa ne derdi acaba?

Odrade bunu merak etti. Dördü oturmuş, bir Kız Kardeşlerinin gereksinimlerini karşılamak üzere ortak hareket ediyorlardı.

Murbella'nın İstirap'ının gereksinimlerini de.

Dıştan bakanlar sadece yüzlerindeki Rahibe Ana maskesini görüyordu.

Gerektiğinde (ki son zamanlarda çoğunlukla gerekiyor) inanılmayacak kadar becerikli olabiliriz. Bunda övünülecek bir şey yok; basit bir gerçek sadece. Ama biraz gevşesek zihnimiz tıpkı sıradan insanlarınki gibi gevezeliğe başlar. Bizdeki sesler daha yüksektir sadece. Hayatlarımızı herkes gibi küçük gruplar halinde sürdürürüz. Zihnin ve bedenin odalarında yaşarız.

Bellonda sakinleşmiş, ellerini kucağında birleştirmişti. Odrade'nin planını biliyor ve söylemiyordu. Mentat çıkarımından kaynaklanmayan, daha insanca bir güvendi onunki. Çıkarım son derece kullanışlı bir araç olsa da araçtı sonuçta. Bütün araçlar gibi kullanıcısına bağlıydı. Odrade aralarındaki güvene zarar vermeden teşekkür etmenin yolunu bulamıyordu.

Gergin ipimin üstünde sessizce yürümeliyim.

399

Odrade altında uzanan uçurumu, öyle düşüncelerin getirdiği kâbus imgesini hissediyordu. Görünmeyen, baltalı avcı yaklaşmıştı. Odrade dönüp onun kim olduğuna bakmak istiyor ama kendini tutuyordu. *Muad'Dib'in hatasına düşmeyeceğim!* İlk kez Dune'da, Tabr Siyeçi'nin harabelerinde aldığı kehanet uyarısının etkisi ancak kendisi öldüğünde ya da Rahibeler Birliği yok olduğunda geçecekti. *Bu korkunç tehdidi ben, kendi korkularımla mı yarattım? Hayır, olamaz!* Yine de, o eski Fremen kalesindeyken zamana bakmış olduğunu hissediyordu... Sanki tüm geçmiş ve gelecek dondurulup, değiştirilemez bir tablo haline getirilmişti. *Senden tamamen kurtulmalıyım, Muad'Dib!*

Havalimanına vardıklarında Odrade bu korkutucu düşüncelerden sıyrılmak zorunda kaldı.

Murbella, Gözetmenlerin hazırladığı odada bekliyordu. Odanın ortasında yedi metre kadar genişlikte, ufak bir amfiteatr vardı. Dik amfiteatrın minderli banklarında en fazla yirmi kişilik yer bulunuyordu. Gözetmenler Murbella'yı en alt sırada-

ki bankta, süspansörlü bir masanın karşısında bırakıp açıklama yapmadan gitmişlerdi. Masanın iki yanında, üstüne uzanacak kişiyi bağlamak için kayışlar bulunuyordu.

Yani beni.

Murbella, *Bu odalar çok ilginç*, diye düşündü. Geminin bu kısmına girmesine ilk kez izin veriliyordu. Burada kendini fazla meydanda hissediyordu; açık havada bile bu kadar huzursuz olmazdı. Bu amfiteatra getirilirken geçtiği daha küçük odaların tıbbi acil durumlar için tasarlandığı belliydi: resüsitasyon ekipmanı, hijyenik madde kokuları, antiseptikler.

Bu odaya getirilişi çok ani olmuştu, sorularına da yanıt alamamıştı. Gözetmenler onu almaya geldiklerinde, bir ileri düzey çömez sınıfında prana-bindu egzersizleri yapıyordu. “Başrahibe Ana’nın emri,” demişlerdi sadece.

Onu almaya gelen Muhafız Gözetmenlerin tavrı çok şey anlatıyordu. *Kibar ama kararlı*. Murbella’nın kaçmasını engellemek ve onu emredilen yere götürmek için gelmişlerdi. *Kaçmaya çalışmayacağım!*

Duncan neredeydi?

Odrade, ıstırap sırasında Duncan’ın Murbella’nın yanında olacağına söz vermişti. Duncan’ın yokluğu, bunun Murbella’nın nihai sınavı olmayacağı anlamına mı geliyordu? Veya Duncan’ı gizli bir duvarın ardına mı gizlemişlerdi ve şimdi görünmeden izleyebiliyor muydu?

Onu yanımda istiyorum!

Kendisini parmaklarında oynatmayı nasıl da biliyorlardı!

Beni o adamdan mahrum bırakmakla tehdit edin yeter. Beni avucunuzda tutup tatmin etmeniz için bu yeterli. Tatmin! Ne faydasız bir sözcük. Beni bütün kılmanız için. Evet, bu daha doğru. Aynı olduğumuzda kendimi eksik hissediyorum. Duncan da bunu biliyor, kahrolasica.

Murbella gülümsedi. *Nereden biliyor? Çünkü aynı şekilde ben de onu tamamlıyorum.*

Bu nasıl aşk olabilirdi ki? Arzuları Murbella’yı hiç zayıflatmaz gibiydi. Bene Gesseritler de, Saygın Analar da aşkın zayıf-

lattığını söylerdi. Oysa Murbella, Duncan'dan güç aldığını hissediyordu. Duncan'ın biraz ilgi göstermesi bile güçlendiriciydi. Sabahları dumanı tüten bir fincan stim çayı getirdiğinde, çayın tadı o getirdiği için daha güzel geliyordu. *Belki de aramızdaki şey aşktan fazlasıdır.*

Odrade ile yanındakiler amfiteatra en üst kısımdan girdiler ve bir an durup, aşağıda oturan kişiye baktılar. Murbella'nın üstünde kıdemli çömezlerin giydiği türden, beyaz süslemeli uzun bir cüppe vardı. Dirseğini dizine, çenesini de yumruğuna dayayarak oturmuş masaya bakıyordu.

Biliyor.

Odrade, "Duncan nerede?" diye sordu.

Murbella onun sesini duyunca ayağa kalkıp döndü. Bu soru, içindeki şüpheyi doğrulamıştı.

Sheeana, "Hemen öğrenirim," diyerek çıktı.

Murbella sessizce beklerken Odrade'nin bakışlarına karşılık verdi.

Odrade, *Murbella'yı mutlaka elde etmeliyiz*, diye düşündü. Bene Gesserit ilk kez bu kadar zor durumdaydı. Murbella tepeden bakınca nasıl da önemsiz biri gibi görünüyordu, oysa o kadar önemliydi ki. Kaş hizasında genişleyen ovalımsı yüzünde yeni bir ifade, Bene Gesserit sakinliği vardı. Yay kaşlarının altındaki, araları açık yeşil gözleri –onları kısmıyordu– artık tuncu değildi. Küçük ağzı... Artık somurtmuyordu.

Hazır.

Sheeana yanında Duncan'la geri geldi.

Odrade, Duncan'a göz ucuyla bakmakla yetindi. *Kaygılı.* Sheeana ona söylemişti demek. *Güzel.* Dostça bir davranıştı bu. Duncan'ın burada dostlara ihtiyacı olabilirdi.

"Burada otur ve ben çağırmadan sakın kalkma," dedi Odrade. "Sheeana, onun yanında kal."

Tamalane emir beklemeden Duncan'ın diğer yanına geçti; böylece onu aralarına almış oldular. Sheeana hafif bir el hareketi yapınca hep birlikte oturdular.

Odrade yanında Bellonda'yla, Murbella'nın yanına inip ma-

saya yürüdü. Masanın diğer tarafındaki oral şırıngalar kullanıma hazırdı fakat içleri boştu. Odrade şırıngaları gösterdi ve başıyla Bellonda'ya onay verdi; Bellonda baharat özünden sorumlu Suk Rahibe Ana'yı bulmak üzere, bir yan kapıdan çıkıp gitti.

Odrade masayı arka duvardan uzaklaştırdı ve kayışlarla ayarlanabilir minderleri kontrol etmeye başladı. Masanın altındaki küçük tepside gerekli her şeyin bulunup bulunmadığını titizce kontrol etti. İstirap'taki kişinin kendi dilini ısırmasını engellemek için konulmuş ağız kayışına dokunarak sağlamlığından emin oldu. Murbella'nın çenesi kaslıydı.

Murbella, Odrade'nin çalışmasını sessizce izliyor, onun dikkatini dağıtacak sesler çıkarmamaya çalışıyordu.

Bellonda geri geldi ve getirdiği baharat özünü şırıngalara doldurmaya başladı. Zehirli özün kokusu keskindi... Acı tarçın.

Murbella, Odrade'nin bakışlarını yakalayınca, "Bu işle bizzat ilgilenmene minnettarım," dedi.

Bellonda yaptığı işten başını kaldırmadan, horgörüyle, "Minnettarmış!" dedi.

"Sen karışma, Bell." Odrade gözlerini Murbella'dan ayırmamıştı.

Bellonda duraksamadı fakat şimdi işini yaparken içine kapanmıştı sanki. Varlığını unutturmaya mı çalışıyordu? Çömezlerin Başrahibe Ana'nın yanındayken adeta silinmeleri Murbella'ya çok tuhaf gelmişti hep. Var ama yok gibi olurlardı. Murbella tutsaklıktan kurtulup da ileri düzey çömezliğe terfi ettikten sonra bile bunu yapmayı başaramamıştı. *Bellonda da mı yapıyor?*

Odrade, Murbella'ya dik dik bakarak, "Bağındaki şüphelerin farkındayım," dedi. "Bize olan bağlılığına sınırlar koyuyorsun. Olabilir. Bunu sorun etmiyorum çünkü kaygıların hepimizin kaygılarından çok farklı değil."

İçtenlik.

"Aradaki farkı sorumluluk duygusu. Ben Rahibeler Birliği'nden sorumluyum... Ondan geriye kalanlardan. Bu büyük bir sorumluluk; bazen içimi karartıyor."

Bellonda burnunu çekti.

Odrade bunu fark etmemiş gibi devam etti: “Tiran’dan beri Bene Gesserit Rahibeler Birliği’nin işleri yolunda gitmedi. Senin Saygın Anaların gelişiye durumumuzu iyice kötüleştirdi. Saygın Analar leş gibi ölüm ve ahlâksızlık kokuyor; tepeden aşağı, büyük sessizliğin içine doğru yuvarlanıyorlar.”

“Bana bunları şimdi niye söylüyorsun?” Murbella’nın sesinde korku vardı.

“Çünkü nedense Saygın Anaların en kötü yönleri sana bulaşmamış. Belki de doğal davranma eğilimin yüzündendir. Gerçi Gammu’dan beri biraz sönükleştin.”

“Sizin yüzünüzden!”

“İçindeki vahşiliği biraz törpüledik, o kadar; sana daha iyi bir denge sağladık. Böylece daha uzun ve sağlıklı yaşayabilirsin.”

“Bundan sağ kurtulursam!” Murbella arkasındaki masayı başıyla gösterdi.

“Denge... Hatırlamanı istediğim şey bu, Murbella. Özdenge. Başka seçenekleri varken intiharı seçen gruplar bunu deliliklerinden yapar. Özdengede bir sorun olduğu için.”

Murbella yere bakınca Bellonda öfkeyle bağırdı: “Dinle onu, sersem! Sana yardım etmek için elinden geleni yapıyor.”

“Tamam, Bell. Bu ikimizin arasında.”

Murbella yere bakmayı sürdürünce Odrade, “Başrahibe Ana olarak emrediyorum,” dedi. “Yüzüme bak!”

Murbella başını hızla kaldırıp Odrade’nin gözlerinin içine baktı.

Odrade’nin nadiren kullandığı fakat çok başarılı bir taktikti bu. Çömezler bu sayede histeri krizine sokulabilirdi, sonra da onlara aşırı duygusal tepkileriyle baş etmenin yolu öğretilirdi. Murbella korkmaktan çok kızmış gibiydi. Harika! Fakat şimdi ihtiyatlı olma zamanıydı.

“Eğitiminin yavaş ilerlemesinden yakındın,” dedi Odrade. “Bunun sebebi, ihtiyaçlarını her şeyden önde tutmamızdı. Başlıca öğretmenlerinin hepsi tutarlılıkları sebebiyle seçildi; hiçbirisi fevri hareket etmez. Onlara verdiğim talimat açıktı:

‘Murbella’yı fazla hızlı geliştirmeyin. İçindeki gücü ortaya çıkarmadan önce onu hazırlayın, yoksa başa çıkamayabilir.”

“Neyle başa çıkıp çıkamayacağımı nereden biliyorsun?” Hâlâ kızgın.

Odrade gülümsemekle yetindi.

O susmayı sürdürünce Murbella kaygılanmış göründü. Başrahibe Ana’nın, Duncan’ın ve bütün bu diğerlerinin karşısında kendini aptal durumuna mı düşürmüştü? Ne kadar küçük düşürücüydü bu.

Odrade, Murbella’nın kendi zayıflığının farkına fazla varmasına yol açmanın iyi olmadığını kendine anımsattı. Bu şu an için kötü bir taktikti. Murbella’yı kışkırtmaya gerek yoktu. O anlık gereksinimlere göre hareket etmeye meyilliydi. Bunun kaynağının hep en kolay yolu yeğleme motivasyonu olmasından korkuyorlardı. *Öyle olmasın.* Artık tamamen dürüstlük gerekiyordu! Bene Gesserit eğitiminin en önemli aracı buydu. Çömezleri öğretmenlerine bağlayan klasik bir teknikti.

404

“İstirap boyunca yanında olacağım. Başaramazsan yasını tutacağım.”

“Duncan?” Murbella’nın gözleri yaşlıydı.

“Senin için elinden gelen her şeyi yapmasına izin verilecek.”

Murbella başını kaldırıp bir an Idaho’yla göz göze geldi. Duncan doğrulacak oldu fakat omzundaki el, Tamalane’in eli onu durdurdu.

Idaho, *Sevgilimi öldürebilirler!* diye düşündü. *Burada öylece oturup bunu izlemek zorunda mıyım? Ama Odrade onun yardım etmesine izin vereceklerini söylemişti. Artık bunu durdurmak için çok geç. Dar’a güvenmeliyim. Ama yeryüzü tanrıları adına! Murbella’ya bir şey olursa ne kadar acı çekeceğimi bilmiyor... Bilmiyor... Gözlerini kapadı.*

“Bell.” Odrade kırılğan ama bıçak gibi keskin, kesip atmaya hazır bir sesle konuşmuştu.

Bellonda, Murbella’yı kolundan tutup masaya götürdü ve uzanmasına yardım etti. Masa hafifçe yaylanarak Murbella’nın ağırlığına uyum sağladı.

Murbella, *İşte beklenen an gelip çattı*, diye düşündü.

Kayışlarla bağlandığını, yanında birilerinin kararlılıkla hareket ettiğini hayal merak fark etti.

“Her zamanki rutin bu,” dedi Odrade.

Rutin mi? Murbella, Bene Gesserit olmak için gerekli rutinlerden nefret etmişti... Çalışıp durmaktan, Gözetmenleri dinlemek ve karşılık vermekten. Özellikle de yeterli olduğuna inandığı tepkilerini daha da geliştirmesi gerektiğinin söylenmesinden nefret etmiş ama o dikkatli gözlerin karşısında kaytaramamıştı.

Yeterli! Ne tehlikeli bir sözcük!

Tam da bunu anlamasını istemişlerdi. Çömezlerinin ihtiyacı olan şey tam da buydu.

Madem nefret ediyorsun, daha iyisini yap. Nefretini rehber olarak kullan; tam olarak ihtiyacın olan şeye odaklan.

Öğretmenlerinin onun davranış tarzını böylesine çözmeleri ne muhteşem bir şeydi! Bu yeteneği edinmek istiyordu. Ah, öyle çok istiyordu ki!

Bunda uzmanlaşmalıyım.

Her Saygın Ana’nın gıpta edeceği bir şeydi bu. Murbella bir den kendini iki farklı gözle gördü: Hem Bene Gesserit hem de Saygın Ana olarak. Bu ürkünç bir algıydı.

Murbella’nın yanağına dokunan bir el, başını çevirdikten sonra çekildi.

Sorumluluk. “Yeni bir tarih anlayışı” derken ne kastettiklerini öğrenmek üzereyim.

Bene Gesseritlerin tarih anlayışı onu büyülüyordu. Sayısız geçmişlerine nasıl bakıyorlardı? Büyük bir planın parçası mıydı bu? Murbella onlardan biri olma arzusuna karşı koyamıyordu.

Öğrenme vaktim geldi.

Ağzının yukarısına bir oral şırınganın geldiğini gördü. Şırınga Bellonda’nın elindeydi.

“Biz Kutsal Kâse’mizi kafamızın içinde taşıyoruz,” demişti Odrade. “Bu kâse eline geçerse onu iyi koru.”

Şırınga, Murbella’nın dudaklarına dokundu. Murbella göz-

lerini kapadı fakat ağzını açan parmaklar hissetti. Dişlerine soğuk metal dokundu. Odrade'nin sözlerini hatırlamayı sürdürüyordu.

Aşırılıktan sakın. Fazla eleştirel olma, yoksa düzeltmen gereken şeylerin sayısı giderek artar ve işin içinden çıkamaz hale gelirsin. Fanatikler aşırı uçlarda gidip gelir. Bu konudaki yetenekleri şaşırtıcıdır.

"Kutsal Kâse'miz. Doğrusallığa sahiptir çünkü her Rahibe Ana onu aynı kararlılıkla taşır. Bu geleneği birlikte sürdüreceğiz."

Murbella'nın ağzına acı bir sıvı aktı. Yutkunmaya başladı. Sıvı boğazını ve midesini yaktı. Fakat yakması dışında acı vermiyordu. Murbella çekeceği acının bu kadar olup olmadığını merak etti. Midesi şimdi biraz ısınmıştı, o kadar.

O sıcaklık hissi yavaşça, çok yavaşça (öyle ki Murbella'nın fark etmesi birkaç saniye aldı) yayıldı. Parmak uçlarına ulaştığında Murbella bedeninin kasıldığını hissetti. Sırtı kavislenerek minderli masadan kalktı. Ağzındaki şırınganın yerini yumuşak ama sağlam bir şey aldı.

Sesler. İnsan sesleri duyuyor ama söylenenleri anlayamıyordu.

Seslere kulak kabartırken, bedeniyle bağlantısını yitirdiğini fark etti. Bir yerlerde vücudu kıvranıyor, acı çekiyordu fakat kendisi vücudunun dışındaydı.

Bir el bir ele dokundu ve sımsıkı tuttu. Duncan'ın dokunuşunu tanıyan Murbella birden kendini tekrar vücudunda buldu... Acı çekiyordu. Nefes verirken ciğerleri yanıyordu. Fakat nefes alırken acı duymuyordu. Ciğerleri yapışmıştı sanki; onları yeterince havayla dolduramıyordu. Canlı bedenine ince bir iplikle bağlı gibiydi ve o iplik pek çok varlığın etrafından dolaıyordu. Dört bir yanında başkaları olduğunu hissediyordu; o küçük amfiteatr için fazla, çok fazla kalabalıktilar.

Görüş alanına bir başka insan girdi. Murbella kendini uzayda... Bir fabrika mekiğinde hissetti. Mekik ilkeldi. Çok fazla kısmı elle kontrol ediliyordu. Yanıp sönen ışıkları çok fazlaydı. Kontrol panelinin başında ufak tefek, saçı başı dağınık, çalışıp

didinmekten ter içinde kalmış bir kadın vardı. Uzun, kahverengi saçının topuz yapılmış kısmından kurtulmuş, daha açık renkli teller kadının dar yanaklarının yanından sarkıyordu. Üstünde kırmızılı, mavili ve yeşilli, parlak, tek parça, kısa bir giysi vardı.

Makineler.

Murbella yakında bir yerlerde dev makineler olduğunu hissediyordu. Kadının parlak kıyafeti bu donuk, iç karartıcı makine ortamına hiç uymuyordu. Konuştu fakat dudakları kırmılamadı. “Sen, beni dinle! Kontrol panelini devralma vaktin geldiğinde sakın bir yok edici olma. Yok edicilerden sakınmana yardım etmek için buradayım. Bunu biliyor musun?”

Murbella konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

“Kendini o kadar zorlama, kızım!” dedi kadın. “Seni duyuyorum.”

Murbella bakışlarını kadından ayırmaya çalıştı.

Burası neresi?

Bir operatör, dev bir depo... Fabrika... Her şeyiyle otomatik... Geribildirim hattı ağlarının merkezinde, bu karmaşık kontrol mekanizmalarına sahip küçük mekân vardı.

Murbella fısıldamasının uygun olacağını düşünerek, “*Kim-sin sen?*” diye sorunca sesi gürleyerek çıktı. Kulakları acıdı!

“Bağırma öyle! Ben Muhalata’daki rehberim; yok edicilerden uzak durmanı sağlayacak kişiyim.”

Murbella, *Dur, beni koru!* diye düşündü. *Burası bir yer değil; burası benim içim!*

Bunu düşünceyle birlikte kumanda odası kayboldu. Murbella kendini bir boşlukta buldu; asla sessiz kalmamaya, bir an olsun huzur bulmamaya mahkûm bir göçmendi. Akıp giden düşünceleri dışında her şey silindi. Cismi yoktu; bilinci olduğunu fark ettiği, hayal meyal, yapışkan bir şey vardı sadece.

Bir sistim; sonra kendimi inşa ettim.

Diğer Bellekler gelmeye başladı... Kendisine ait olmadığını bildiği deneyim kırıntıları. Ona pis pis bakan, dikkatini talep eden suratlar gördü fakat mekiğin kumanda odasındaki kadın

onu çekerek uzaklaştırdı. Murbella gerekliliklerin farkındaydı fakat bunların ne olduğunu bilemiyordu.

“Bunlar geçmişindeki hayatlar.” Konuşan, mekiğin kumanda odasındaki kadındı; sesinin nereden geldiği belirsizdi.

“Biz kötü şeyler yapmış insanların torunlarıyız,” dedi kadın. “Atalarımız arasında barbarlar olduğunu itiraf etmekten hoşlanmayız. Rahibe Analarsa bunu kabullenmek zorundadır. Başka seçeneğimiz yok.”

Murbella sadece sorulara odaklandı. *Neden ben...*

“Galipler üredi. Biz onların torunlarıyız. Zaferler çoğunlukla ahlâksızca yöntemlerle kazanıldı. Atalarımızın yaptığı öyle şeyler var ki, barbarca demek bile yetersiz kalır.”

Murbella yanağında tanıdık bir el hissetti. *Duncan!* O dokunuş, beraberinde önceki acıyı getirdi. *Ah, Duncan! Canımı acıttıyorsun.*

Acı çekmesine karşın, kendisine sergilenen hayatlar arasında boşluklar olduğunu fark etti. Gizlenen şeyler vardı.

“Sadece şu an kabullenebileceğin şeyleri görüyorsun,” dedi ses. “Güçlenince gerisini de göreceksin... Yaşarsan tabii.”

Seçici filtre. Odrade’nin sözleri. *Zorunluluklar kapılar açar.*

Diğer varlıklar ısrarla. sızlanarak sesleniyordu. Hayıflanmalar: “*Görüyor musun? Akıllı olmazsan ne olur, görüyor musun?*”

Acı arttı. Murbella ondan kurtulamıyordu. Her siniri alev alev yanıyordu. Çığlık atmak, haykırarak tehditler savurmak, yardım dilenmek istiyordu. Çektiği acıya değişken hisler eşlik ediyordu fakat onlara aldırıyordu. Her şey incecik bir varoluş ipliğinde olup bitiyordu. O iplik kopabilirdi!

Ölüyorum.

İplik geriliyordu. Kopacaktı! Direnmek boşunaydı. Murbella’nın kasları itaat etmiyordu. Artık kası yok gibiydi. Onları istemiyordu zaten. Kasları acı çekmesine yol açıyordu. Bu cehennemdi ve asla bitmeyecekti... İplik kopsa bile. İplikte yanan alevler Murbella’nın bilincini yalıyordu.

Eller omuzlarını sarstı. *Duncan... Yapma.* Her hareket hayal

bile etmediği kadar korkunç acılara yol açıyordu. Buna ıstırap demekle haklıydılar.

İplik artık gerilmiyordu. Geri çekiliyor, kısılıyordu. Küçük, sosis şeklinde bir şeye dönüştü... Diğer her şeyi silecek kadar müthiş bir acıya. *Varoluş* hissi belirsizleşti; yarı saydam oldu... Saydam.

“Görüyor musun?” Murbella’nın Muhalata rehberinin sesi çok uzaktan gelmişti.

Bir şeyler görüyorum.

Aslında görmek sayılmazdı bu. Başkalarının varlığının hayal meyal farkında olmaktı. Başka sosislerin. Kayıp hayatların derisiyle çevrelenmiş Diğer Belleklerin. Murbella’nın ardında, uzunluğunu saptayamadığı bir tren gibi uzanıyorlardı. Yarı saydam sis. Sis yer yer dağıldığı kısımlarda Murbella olaylar görüyordu. Hayır... Olayların kendilerini değil. Anılarını.

“Tanıklığı paylaş,” dedi rehberi. “Atalarımızın yaptıklarını görüyorsun. Onlara ne dense azdır. Sakın o zamanlar gerekliydi gibisinden bahaneler bulma! Şunu hatırla sadece: Kimse masum değil!”

Çirkin! Çirkin!

Murbella bunların hiçbirine tutunamıyordu. Her şey yansımalarından ve yer yer aralanan sisten ibaret hale gelmişti. Bir yerlerde, Murbella’nın ulaşabileceğini bildiği muhteşem bir şey vardı.

Bu ıstırap’ın yokluğu.

Mesele buydu. Öyle muhteşem olurdu ki!

O muhteşem hal nerede?

Alnına, ağzına dudaklar dokundu. *Duncan!* Kollarını kaldırdı. *Ellerim serbest.* Parmakları tanıdık bir saça daldı. *Bu gerçek!*

İstırap azaldı. Murbella anlatılamayacak kadar korkunç bir açıdan geçmiş olduğunu ancak o an kavradı. İstırap? Murbella’nın ruhunu yakmış, onu eritip yeniden biçimlendirmişti. Ondandır çıktığında başka bir insandı artık.

Duncan! Murbella gözlerini açınca hemen yukarısında

Duncan'ın yüzünü gördü. *Onu hâlâ seviyor muyum? O burada. En kötü anlarımda ona tutundum. Ama onu seviyor muyum? Hâlâ dengeli miyim?*

Yanıt yoktu.

Odrade, Murbella'nın görüş alanının dışından konuştu: "O giysileri çıkarın üstünden. Havlular. Ter içinde kaldı. Bir de ona uygun bir cüppe getirin!"

Koşuşturma sesleri duyuldu... Sonra tekrar Odrade: "Murbella, sevinerek söylüyorum ki bu işi zor yoldan yaptın."

Sesi çok mutlu geliyordu. Neden seviniyordu ki?

Sorumluluk hissi nerede? Kafamın içinde hissetmem gereken Kutsal Kâse nerede? Biri söylesin bana!

Ama mekiğin kumanda odasındaki kadın gitmişti.

Sadece ben kaldım. Bir Saygın Ana'nın bile tüylerini ürpertecek kadar korkunç şeyler gördüm. O zaman, Murbella'nın gözlerinin önünde Kutsal Kâse belirdi bir an; Kâse aslında nesne değil, bir soruydu: Bu dengeler nasıl düzeltilecek?

Bizim hane tanrımız nesilden nesle aktardığımız bir şeydir: İnsanlık günün birinde olgunlaşırsa ona vereceğimiz mesaj. Bir hane tanrıçasına en yakın şeyimizse başarısız olmuş bir Rahibe Ana'dır... Şuradaki nişinde duran Chenoeh.

—DARWI ODRADE

Idaho mentat yeteneklerini şimdi bir sığınak olarak görüyordu. Görevlerinden fırsat bulduklarında Murbella onda kalıyordu... Bunun dışında Idaho silah geliştirmekle uğraşıyor, Murbella ise yeni statüsüne alışırken dinlenip güç topluyordu.

Murbella ona yalan söylemiyordu. Aralarında değişen bir şey olmadığını söylemeye çalışmıyordu. Fakat Idaho, Murbella'nın uzaklaştığını, aralarındaki bağın neredeyse kopacak kadar gerildiğini hissediyordu.

“Kız Kardeşlerime kalplerindeki sırları kimseye açmamaları öğretildi. Sevgiyi tehlikeli bulmalarının sebebi buna yol açabileceğini düşünmeleri. Tehlikeli yakınlıklar. Törpülenen en derin hisler. Kimsenin eline sana vurmakta kullanabileceği bir sopa verme.”

Murbella onu rahatlatmak için bunları söylese de Idaho onun sözlerindeki gizli anlamı anlamıştı. *Özgür ol! Seni saran bağlardan kurtul!*

Bugünlerde sık sık Murbella'nın Diğer Belleklere daldığını görüyordu. Murbella geceleri sayıklıyordu.

“Bağımlılıklar... Grup ruhu... Canlı bilinçlerin kesişimi... Baklıklarla Konuşanlar...”

Bunların bir kısmını Idaho'yla paylaşmaktan çekinmiyordu. “Kesişim mi? Hayatın olağan akışının kesintiye uğradığı zamanlarda bağlantı noktalarını herkes hissedebilir. Ölümelerde, dikkat dağıtıcı şeylerde, sarsıcı olaylar arasındaki anlık duraklamalarda, doğumlarda...”

“Doğum bir kesinti midir?”

Idaho'nun yatağındaydılar; krono bile kapalıydı... Fakat bu

onları iletişim-gözlerinden gizlemek için yeterli değildi tabii. Rahibeler Birliği'nin merakını başka enerjiler besliyordu.

“Doğumu bir kesinti olarak düşünmedin mi hiç? Bir Rahibe Ana olarak bunu ilginç buldum.”

İlginç! Uzaklaşıyor... Uzaklaşıyor...

Balıklarla Konuşanlar... Bene Gesseritleri hayrete düşüren ifşa buydu. Gerçi zaten tahmin etmişlerdi fakat Murbella onaylamıştı. Balıklarla Konuşanlar demokrasisi, Saygın Ana otokrasisine dönüşmüştü. Buna şüphe kalmamıştı.

Odrade sevinçle, “Çoğunluğun iradesi kisvesi altında azınlığın tiranlığı,” demişti. “Demokrasinin iflası. Ya kendi aşırılıkları tarafından devrilmiş ya da bürokrasi tarafından yenilip bitirilmiş hali.”

Idaho, Odrade'nin Tiran gibi konuştuğunu düşünmüştü. Tarihte yinelenen örüntüler varsa bu onlardan biriydi kesinlikle. Sürekli bir tekerrür. Önce bir kamu hizmetleri yasası çıkarılırdı, bunun aşırı demagojiyi ve yolsuzlukları önlemek için tek yol olduğu yalanı söylenerek. Sonra erk, oy verenlerin ulaşamayacağı yerlere kaydırılır ve oralarda toplanırdı. Nihayet de aristokrasi ortaya çıkardı.

“Bene Gesseritler tarihte mutlak erke sahip jürileri olan tek topluluk belki de,” dedi Murbella. “Hukukçular jürileri pek sevmez. Jüriler kanunlara karşı gelir. Hâkimlere kulak asmayabilirler.”

Karanlıkta güldü. “Kanıtlar! Kanıtlar algılamamıza izin verilen şeyler değil de nedir? Kanunlar dikkatle idare edilen gerçekliği korumaya çalışır.”

Idaho'nun dikkatini dağıtmak ve yeni edindiği Bene Gesserit güçlerini sergilemek için konuşuyordu. Ettiği sevgi sözleriye boş geliyordu.

Onları ezbere okuyor.

Idaho buna neredeyse kendisi kadar Odrade'nin de canının sıkıldığını görüyordu. Murbella ise ikisinin de tepkisinin farkında değildi.

Odrade, Idaho'yu avutmaya çalışmıştı. “Her yeni Rahibe Ana

bir alışma döneminden geçer. Bazen manik olurlar. Onun ayaklarının altındaki zeminin nasıl değiştiğini bir düşün, Duncan!”

Bunu düşünmemem mümkün mü?

Murbella karanlıkta, “Bürokrasinin ilk kuralı,” dedi.

Dikkatimi dağıtamıyorsun, sevgilim.

“Eldeki tüm enerjileri kullanarak mümkün olduğunca büyü!” Murbella’nın sesi sahiden manik çıkıyordu. “Vergilerin her sorunu hallettiği yalanını kullan.” Yatakta Idaho’ya doğru döndü fakat sevişmek için değil. “Saygın Analar bu rutini sonuna kadar uyguladı! Hatta kitleleri yatıştırmak için bir sosyal güvenlik sistemi bile kurdular, oysa her şey kendi enerji bankalarına gidiyordu.”

“Murbella!”

“Ne?” Idaho’nun sesindeki sertlik Murbella’yı şaşırtmıştı. *Bir Rahibe Ana’yla konuştuğunun farkında değil mi?*

“Bütün bunları biliyorum, Murbella. Her mentat bilir.”

“Beni susturmaya mı çalışıyorsun?” Kızgın.

“Bizim işimiz düşmanımız gibi düşünmek,” dedi Idaho. “Ortak bir düşmanımız var, değil mi?”

“Benimle alay ediyorsun, Duncan.”

“Gözlerin turuncu mu?”

“Melanj kullananlarda bu olmaz, biliyorsun... Ah.”

“Bilgilerine Bene Gesseritlerin ihtiyacı var ama onları işle-melisin!” Idaho bir korküre yakınca, Murbella’nın kendisine öf-keyle baktığını gördü. Bu beklenmedik olmasa da Bene Gesserit tepkisi de değildi.

Melez.

Bu sözcük birdenbire Idaho’nun zihninde belirmişti. Ra-hibeler Birliği’nin Murbella’dan beklediği şey melezliğin gücü müydü? Bene Gesseritler bazen insanı şaşırtırdı. Tuhaf koridorlarda insanın karşısına çıkarlardı; gözleri dimdik bakardı ve yüzlerinde kendilerine özgü maskeler olurdu, maskelerin ardındaysa sıra dışı tepkiler demlenirdi. Teg beklenmedik şeyler yapmayı onlardan öğrenmişti. Ama bu? Idaho bu yeni Murbella’dan hoşlanmamaya başlayabileceğini düşündü.

Murbella bunu fark etti doğal olarak. Idaho onun karşısında kimseye olmadığı kadar açtı hâlâ.

“Benden nefret etme, Duncan.” Murbella yalvarmıyordu fakat çok incindiğı belliydi.

“Senden asla nefret etmem.” Ama Idaho ışığı kapadı.

Murbella, Idaho’nun koynuna neredeyse İstirap’tan önceki gibi sokuldu. *Neredeyse*. Aradaki fark Idaho’nun içini sızlattı.

“Saygın Analar, Bene Gesseritleri güç elde etme yarışında rakip olarak görüyor,” dedi Murbella. “Eski Kız Kardeşlerime hizmet eden erkekler fanatik değildir ama bağımlılıkları yüzünden kendi kararlarını veremez hale getirilmişlerdir.”

“Biz de o halde miyiz?”

“Yapma, Duncan.”

“Yani bu malı başka bir dükkânda bulabilir miyim?”

414 Murbella, Idaho’nun Saygın Analara karşı duyulan korkuyu kastettiğini düşünmeyi seçti. “Çoğu ellerinden gelse bağımlılıklarından kurtulurdu.” Idaho’ya azgınca dönerek cinsel bir karşılık talep etti. Murbella’nın kendini böylesine şehvetle sunması Idaho’yu afallattı. Murbella öyle bir hazzı son kez yaşayabilirmiş gibiydi.

Sonrasında Idaho bitkin halde öylece yattı.

Murbella, “Umarım tekrar hamile kalmışımdır,” diye fısıldadı. “Hâlâ bebeklerimize ihtiyacımız var.”

İhtiyacımız var. Biz derken Bene Gesseritleri kastediyor. “İhtiyaçları var” demiyor artık.

Idaho uykuya dalınca rüyasında geminin cephaneliğinde olduğunu gördü. Rüyada gerçek hayattan ayrıntılar vardı. Gemi şimdiki gibi bir silah fabrikasıydı. Odrade o rüya cephaneliğinde Idaho’yla konuşuyordu. “Zaruri kararlar veriyorum, Duncan. Kaçıp gitme ihtimalin düşük.”

“Bunu yapmayacak kadar mentatım!” Rüyasındaki sesi ne kadar kibirliydi! *Rüya görüyorum ve rüya gördüğümü biliyorum. Odrade’yle cephanelikte ne işim var?*

Karşısında bir silah listesi belirdi.

Atomikler. (Büyük toplar ve ölümcül tozlar gördü.)

Lazer silahları. (Sayılamayacak farklı model vardı.)

Bakteriyolojik silahlar.

Odrade'nin sesi, "Kaçakçıların her zamanki gibi bol kazançlı küçük şeylere odaklandığını varsayabiliriz," dedi.

"Soo-taşlarına, elbette." Hâlâ kibirli. *Ama ben öyle biri değilim!*

"Suikast silahlarına," dedi Odrade. "Yeni cihazların planlarına ve teknik özelliklerine."

"Ticari sırlar çalmak kaçakçılar için zor bir iştir." *Katlanılmazım!*

"İlaçları ve onlara gereksinim yaratan hastalıkları da unutmamalı," dedi Odrade.

Odrade nerede? Sesini duyuyorum ama onu göremiyorum. "Saygın Analar evrenimizde önce sorun yaratıp sonra da çözümünü sunan alçakların yaşadığını biliyor mu?" *Alçaklar mı? Bu sözcüğü hiç kullanmam.*

"Her şey görecelidir, Duncan. Saygın Analar Lampadas'ı yaktı ve bizden dört milyon kişiyi katletti."

415

Idaho uyandı ve doğrulup oturdu. *Yeni cihazların teknik ayrıntıları! Zihninde Holtzman jeneratörlerini küçültmenin bir yolu, tüm ayrıntılarıyla vardı. En fazla iki santime kadar küçültmenin. Üstelik o boyda üretilmeleri çok daha ucuza geliyordu! Bu bilgiyi nereden edindim?*

Murbella'yı uyandırmadan yataktan kalkıp el yordamıyla bir cüppe buldu. Çalışma odasına giderken Murbella'nın burununu çektiğini işitti.

Konsolunun başına oturup zihnindeki tasarımı çizdi ve inceledi. Mükemmeldi! İşe yarayacağı kesindi. Idaho çizimi Arşivlere, Odrade ile Bellonda'ya gösterilmesi notuyla birlikte gönderdi.

İç geçirerek arkasına yaslanıp tasarımını bir kez daha inceledi. Çizim birden rüyasındaki listeye dönüştü. *Hâlâ rüyada mıyım? Hayır! Koltuğu hissedebiliyor, konsola dokunabiliyor, alanın uğultusunu duyabiliyordu. Rüyalarda da böyle olur.*

Şimdi listede kesici ve delici silahlar vardı; bazıları düşma-

nın vücuduna zehir ya da bakteri zerk edecek şekilde tasarlanmıştı.

Mermili silahlar.

Idaho yukarı doğru akan listeyi durdurup ayrıntıları incelemenin bir yolunu aradı.

“Hepsi kafanın içinde!”

İnsanlar ve saldırı için yetiştirilmiş hayvanlar geçti gözlerinin önünden; konsolu ve projeksiyonunu gizlediler. *Futarlar mı? Futarlar oraya nasıl girmiş? Futarlar hakkında ne biliyorum?*

Hayvanların yerini aksatıcılar aldı. Zihinsel faaliyeti bulan-dıran veya insanı öldüren silahlar. *Aksatıcılar mı? Bu sözcüğü ilk kez duyuyorum.*

Aksatıcılardan sonra sıra özel hedefleri avlamak için tasarlanmış, Null-G tipi “arayıcılar”a geldi. *Bunları biliyorum.*

Sırada patlayıcılar vardı, zehir ve bakteri saçanlar da dahil olmak üzere.

Projeksiyonla sahte hedefler oluşturan yanıltıcılar. Teg bunlardan kullanmıştı.

Sonra enerji vericiler belirdi. Idaho’nun özel cephaneliğinde bunlardan vardı: Askerlerin kapasitesini artıran şeyler.

Silah listesinin yerini, Idaho’nun sık sık gördüğü hayaldeki ısıltılı ağ aldı birden; o yaşlı çifti gördü... Bahçelerindeydiler. Ona öfkeyle bakıyorlardı. Adamın sesi geldi: “Bizi gözetlemeyi kes!”

Idaho koltuğunun kolçaklarını kavrayıp öne atıldı fakat o görüntü, ayrıntıları incelemeye fırsat kalmadan kayboldu.

Gözetlemek mi?

Liste devam ediyordu fakat artık görünmüyordu; düşünceli bir ses tarafından okunuyordu... Erkek sesi.

“Savunma araçları genellikle saldırı silahlarının niteliklerini taşımalıdır. Ama bazen, basit sistemler en tahrip edici silahları bile oyalayabilir.”

Basit sistemler! Idaho kahkaha attı. “Miles! Neredesin, Teg? Saldırı gemilerini gizlemenin yolunu buldum! Şişirilmiş sahte hedefler kullanacağız! İçlerinde sadece minyatür birer Holtz-

man jeneratörüyle lazer silahı olacak.” Bunu da yazıp Arşivlere gönderdi.

Bu işi halledince, o tekrarlanan hayal hakkında kendine sorular sordu yine. *Rüyalarımı mı etkiliyor? Neyi harekete geçirdim?*

Teg’in Silahtar’ı olalı beri tüm boş vakitlerini Arşiv kayıtlarını incelemekle geçirmişti. O muazzam bilgi deposunda bazı ipuçları olmalıydı!

Idaho rezonansla ve takyon kuramıyla ilgilenmişti bir süre. Holtzman orijinal tasarımında takyon kuramından faydalanmıştı. Enerji kaynağına “Tekis” adını vermişti.

Işık hızının sınırlarından etkilenmeyen bir *dalga sistemi*. Işık hızı bükümuzay gemilerini sınırlamıyordu besbelli. Tekis sayesinde mi?

Idaho, “İşe yarıyor çünkü işe yarıyor,” diye mırıldandı. “İnanç. Diğer tüm dinlerde olduğu gibi.”

Mentatlar önemsiz görünen pek çok veri depolardı. Idaho’nun “Tekis” adlı bir deposu vardı; bu depoyu araştırmaya girişti fakat sonuç alamadı.

417

Lonca Seyrüsefercileri bile bükümuzay gemilerine nasıl rehberlik ettiklerini bilmiyordu. İxli biliminsanları da Seyrüsefercilerin yeteneklerini taklit eden makineler yapmalarına karşın, bu makinelerin tam olarak ne yaptığını bilmiyordu.

“Holtzman’ın formülü güvenilirirdir.”

Kimse Holtzman’ı anladığını iddia etmiyordu. Formülünü kullanıyorlardı, o kadar... Çünkü işe yarıyordu. Uzay yolculuğunun “eter”iydi bu. Uzayı *kathıyordunuz*. Böylece de göz açıp kapayıncaya dek sayısız parsek öteye gidebiliyordunuz.

“Dışarıda” birileri Holtzman’ın kuramlarını kullanmanın yeni bir yolunu bulmuş! Tam bir mentat çıkarımıydı bu. Yeni sorular doğurması doğruluğunun kanıtıydı.

Murbella’nın Diğer Belleklerden gelen sayıklamaları hâlâ Idaho’nun canını sıkıyordu; bunlarda temel Bene Gesserit öğretilerinin etkisini görmesi durumu değiştirmiyordu.

Güç, yozlaşmaya meyilli kişileri çeker. Mutlak güç ise yozlaşmaya tamamen meyilli kişileri çeker. Yerleşik bürokrasinin, ona kul

olan halka karşı tehlikesi budur. Yağmacı sistemler bile daha iyidir çünkü onlarda tolerans düzeyi daha düşüktür ve yoz kişiler periyodik olarak ayıklanabilir. Yerleşik bürokrasilerse çoğunlukla ancak şiddet yoluyla değiştirilebilir. Memurlarla askerler el ele verdiğinde korkmak gerekir!

Saygın Anaların başarısı.

Erk adına erk... Dengesizliklerden türemiş bir aristokrasi.

Idaho'nun gördüğü o insanlar kimdi? Saygın Anaları kaçır-tacak kadar güçlüydüler. Idaho bunun bir çıkarım verisi oldu-ğunu biliyordu.

İdrak ettiği şeyi çok şaşırtıcı buluyordu. Saygın Analar ka-çıyordu! Vandallardan öncekiler de dahil olmak üzere bütün akıncılar gibi cahil barbarlardı onlar. Açgözlülük dürtüsüyle hareket ediyorlardı. *"Romalıların altınlarını alın!"* Dikkatlerini dağıtacak her şeyi göz ardı ediyorlardı. Ancak daha gelişmiş bir kültürün etkisiyle düzelebilecek, afallatıcı bir cehaletti bu.

Idaho birden Odrade'nin ne yaptığını anladı.

Yeryüzü tanrıları adına! Çok tehlikeli bir plan!

Duyduğu ıstırap yüzünden çığlık atmamaya çalışarak avuç-larını gözlerine bastırdı. *Yorgun olduğumu düşünsünler.* Ama Odrade'nin planını anlayınca, Murbella'yı yitireceğini de anla-mıştı... Öyle ya da böyle yitirecekti.

Cadılara ne zaman güvenilir? Asla! Büyülü evrenin karanlık tarafı Bene Gesseritlere aittir ve onları reddetmeliyiz.

—TYLWYTH WAFF, Efendiler Efendisi

Yok-geminin büyük toplantı salonu (içinde koltuklu tribünler ve bir ucunda yüksek bir platform vardı) Bene Gesserit Rahibeleriyle doluydu; ilk kez bu kadar büyük bir toplantı yapılıyordu. Rahibeler Meclisi Gezegeni'nde bu ikinci vakti hayat neredeyse durmuştu çünkü çoğu katılımcı, temsilci göndermek istemeyip bizzat gelmişti; önemli kararları astlarına verdiremezlerdi. Sahnenin yakınında gruplar halinde duran siyah cüppeli Rahibe Analar dikkat çekiyordu fakat ortalıkta beyaz süslemeli cüppeleriyle çömezler dolaşmaktaydı, hatta yeni çömez olmuşlar bile vardı. En genç çömezler (onları beyaz cüppeleri belli ediyordu) salonun çeşitli yerlerinde, ufak ve sıkı gruplar halinde durmaktaydı; birbirlerinden destek almaya çalışıyorlardı. Toplantı Gözetmenleri başka kimseyi içeri almamıştı.

419

Melanj kokulu nefesler havayı ağırlaştırmıştı; havalandırma makineleri yetmediğinden hava nemliydi ve çok fazla kez kullanıldığı belli oluyordu. Az önce yenen sarımsaklı öğle yemeğinin kesif kokuları bu atmosferde davetsiz bir misafir gibi salınıyordu. Bu ve ortalıkta dolanan dedikodular gerginliği artırıyordu.

Çoğu kişi gözlerini yüksek platformdan ve Başrahibe Ana'nın girmesi gereken yan kapıdan ayırmıyordu. Birileriyle konuşurken veya ortalıkta gezinirken bile oraya bakıyorlardı; birazdan oradan girecek birinin hayatlarında büyük değişikliklere yol açacağını biliyorlardı. Başrahibe Ana onları önemli açıklamalarda bulunma vaadiyle bu salonda topladığına göre, Bene Gesserit'i temelden değiştirecek bir şeyler olacaktı mutlaka.

Salona Odrade'den önce giren Bellonda platforma çıkarken agresifçe, paytak paytak yürümesiyle çok uzaktakiler tarafından bile kolayca tanındı. Odrade, Bellonda'nın beş adım gerisinden yürüyordu. Sonra kıdemli danışmanlar ve yardımcıları geldi; aralarında siyah cüppeli Murbella da vardı (sadece iki

hafta önce yaşadığı İstirap'tan sonra hâlâ biraz şaşkın görünüyordu). Murbella'nın hemen arkasından topallayarak gelen Dortujla'nın yanında Tam ile Sheeana bulunuyordu. Nihayet salona omuzlarında Teg'i taşıyan Streggi girdi. Teg belirince salonda heyecanlı mırıldanmalar başladı. Toplantılarda genellikle erkek olmazdı fakat Rahibeler Meclisi Gezegeni'ndeki herkes bunun Mentat Başarlarının gulâmı olduğunu biliyordu; Teg şimdi ordugâhta, Bene Gesserit ordusunun kalıntısıyla birlikte kalıyordu.

Odrade, Kız Kardeşlerini böyle toplanmış halde görünce boşluk hissine kapıldı. Çok eskiden yaşamış biri ne güzel demişti: “Bazı atların diğerlerinden hızlı koştuğunu salaklar bile bilir.” Odrade, eski spor stadyumlarının kopyası olan bu salonda yapılan pek çok küçük toplantıda bu eski sözü söyleme dürtüsü duymuştu fakat bu ritüelin daha iyi faydalarının da olduğunu biliyordu. Böyle toplantılarda insanlar birbirlerini görüyordu.

420

İşte buradayız. Kendi türümüzle bir aradayız.

Odrade ile hizmetkârları kalabalığın arasından platforma, Başrahibe Ana'nın arenanın ucundaki makamına doğru yürürken tuhaf bir enerji yayıyorlardı sanki.

Başrahibe Ana toplantılarda kalabalığın hengâmesine maruz kalmamıştı hiç. Kaburgaları dirseklenmemiş, ayağına basılmamıştı. Sıkış tıkış halde, istenmeyen bir yakınlık içinde, tırtıl gibi hareket eden vücutlarla birlikte oradan oraya gitmek zorunda kalmamıştı asla.

Sezar da böyle gelirdi. Ne saçmalık! Bellonda'ya dönüp, “Toplantı başlasın,” dedi.

Bu ritüel girişi niye başkasına yaptırmadığını, o ürkünç sözü niye başkasına söyletmediğini sonradan kendine soracağını biliyordu. Bellonda böyle seçkin bir konumda olmaya bayılırdı, bu yüzden de asla olmamalıydı. Fakat böyle göz önüne çıkmaktan utanacak ve bu işi sadece Başrahibe Ana'ya duyduğu sadakatten dolayı, onun emrine uyma ihtiyacıyla yapacak alt düzey bir Kız Kardeş bulunabilirdi belki.

Tanrılar! Herhangi biriniz aramızdaysanız neden koyun gibi davranmamıza göz yumuyorsunuz?

İşte karşındaydılar; Bellonda onları Başrahibe Ana'ya hırslıyordu. *Bene Gesserit taburları*. Aslında tabur değildiler ama Odrade, Kız Kardeşlerini asker olarak görüp işlevlerine göre sınıflandırırđı çoğu zaman. *Şu bir bölük komutanı. Şu bir başkomutan. Şu sadece bir teğmen, şu da bir ulak.*

Kız Kardeşleri bunları duysalar öfkeden köpürürlerdi. Odrade “alelade görevlendirme” yapıyor edası takınarak bu düşüncelerini gizlerdi. Yüzbaşılara emir verirken onlara yüzbaşı demek şart değildi. Taraza da aynı şeyi yapmıştı.

Bell şimdi onlara, tutsakları olan Tleilaxlı hakkında Rahibeler Birliği'nin bir düzenleme yapması gerekebileceğini anlatıyordu. Bell için zor sözlerdi bunlar: “Tleilaxlılar da Bene Gesseritler de büyük acılar çekti; iki taraf da değişti. Birbirimizi değiştirdik bir bakıma.”

Evet... Birbirine uzun süre sürtünerek şekil değiştiren, bir diğerrinin şekline uyan kayalar gibiyiz. Ama en içte, merkezde kayanın değişmemiş hali var hâlâ!

421

Dinleyiciler sabırsızlanmaya başlamıştı. Bellonda'nın sadece giriş konuşması yaptığıının farkındaydılar; Tleilaxlılar hakkındaimalarda bulunup gizli mesajlar vermesi yetmiyordu. Bu giriş konuşması göreceli olarak önemsizdi. Odrade, Bellonda'nın yanına gitti ve kısa kesmesini işaret etti.

“Karşınızda Başrahibe Ana.”

Eski âdetlerin kaybolması ne kadar zor oluyor. Bell beni tanımadıklarını mı sanıyor?

Odrade neredeyse Ses'i kullanarak, ikna edici bir tonla konuşmaya başladı.

“Atılan birtakım adımlar, Saygın Anaların lider kadrosuyla Kavşak'ta görüşmemi gerektiriyor; bu görüşmeden sağ çıkamayabilirim. *Muhtemelen* sağ çıkmayacağım. O görüşmeye gitmemin sebeplerinden biri dikkatlerini dağıtmak olacak. Onları cezalandırmak üzereyiz.”

Odrade mırıltıların dinmesini bekledi; dinleyicilerin bir kıs-

mı lehte, bir kısmıysa aleyhte konuşuyordu. İlginç. Lehte olanlar en öndekilerdi ve arkadaki yeni çömezlerin bir kısmıydı. Yani ileri düzey çömezler mi karşı çıkıyordu? Evet. *O yangına körükle gitmeye cesaretimiz yok.*

Odrade devam ederken sesini alçaltarak, yüksek tribünlerdekilere hoparlörlerle taşınmasına izin verdi. “Gitmeden önce, birden fazla Kız Kardeş’le Paylaşım yapacağım. Böyle bir zamanda tedbirli olmak lazım.”

“Planınız nedir?” “Ne yapacaksınız?” Kalabalığın çeşitli yerlerinden seslenerek soru soruyorlardı.

“Onları yanıltmak için Gammu’ya saldıracağız. Böylece Saygın Anaların müttetikleri Kavşak’a gidecek. Sonra Kavşak’ı ele geçireceğiz ve umuyorum ki Örümcek Kraliçe’yi yakalayacağız.”

“Saldırı siz Kavşak’tayken mi başlayacak?” Bu soru Odrade’nin hemen aşağısından, Garimi adlı, ciddi ifadeli bir Gözetmen’den gelmişti.

422

“Plan bu. Hücum eden adamlarımıza gözlemlerimi aktaracağım.” Odrade, Streggi’nin omuzlarında oturan Teg’i gösterdi. “Saldırıyı bizzat Başar yönetecek.”

“Sizinle kim gidecek?” “Evet. Yanınıza kimi alacaksınız?” Bu haykırıslardaki kaygıyı fark etmemek imkânsızdı. Haber henüz Rahibeler Birliği Gezegeni’ne yayılmamıştı demek.

“Tam ile Dortujla,” dedi Odrade.

“Sizinle kimler Paylaşım yapacak?” Yine Garimi. *Sahiden de en merak edilen soru bu! Başrahibe Ana’nın yerine kim geçebilir?* Odrade arkasındaki Bell’in huzursuzca kıpırdandığını işitti. *Bellonda da mı heyecanlı? Seni seçmedim, Bell. Bunu biliyorsun.*

“Murbella ile Sheeana,” dedi Odrade. “Gözetmenler bir aday gösterirlerse bir kişi daha.”

Gözetmenler ufak gruplar oluşturarak tartışmaya başladı; gruplar birbirlerine seslenerek önerilerini paylaşıyordu fakat isim sunan yoktu. Ama içlerinden birinin bir sorusu vardı: “Neden Murbella?”

Odrade, “Saygın Anaları ondan iyi tanıyan var mı?” diye sordu.

Bu onları susturdu.

Garimi sahneye yaklaşıp başını kaldırarak delici gözlerle Odrade'ye baktı. *Rahibe Anaları kandırmaya çalışma, Darwi Odrade!* "Gammu'ya yapacağımız yanıltıcı saldırıdan sonra daha da tetikte olacak ve Kavşak'ın savunmalarını güçlendirecekler. Orayı ele geçirebileceğimizi nereden biliyorsunuz?"

Odrade yana çekilip Streggi'ye Teg'le birlikte yaklaşmasını işaret etti.

Teg, Odrade'nin performansını hayranlıkla izlemekteydi. Başını eğip Garimi'ye baktı. Garimi, Gözetmen Atama Şefi'ydi ve bir grup Rahibe Ana'nın sözcüsü olarak seçildiği belliydi. Teg böyle gülünç bir şekilde bir çömenin omuzlarına oturtulmasının Odrade tarafından, söylemediği sebeplerden dolayı planlandığını anladı birden.

Çevremdeki yetişkinlerle göz hizasında olmam için... Ama aynı zamanda onlardan güçsüz olduğumu, bir Bene Gesserit çömezinin bile hâlâ hareketlerimi kontrol edebildiğini hatırlatıp içlerini rahatlatmak için.

423

"Şimdilik silah meselesinin ayrıntılarına girmeyeceğim," dedi Teg. *Kahretsin! Sesim ne cırtlak çıkıyor!* Ama dikkatlerini çekmeyi başarmıştı. "Şu kadarını söyleyeyim ki lazer silahlarıyla vurulunca geniş bir bölgeyi imha edecek, hareketli tuzak hedefler kullanacağız... Ayrıca Kavşak'ın etrafına onların yokgemilerinin hareketlerini gösteren cihazlar yerleştireceğiz."

Herkes konuşmadan bakmayı sürdürünce Teg devam etti: "Başrahibe Ana, Kavşak hakkında daha önceden bildiklerimi doğrularsa düşmanın konumlarından çok iyi haberdar olacağız. Önemli değişiklikler olduğunu sanmıyorum. Aradan fazla zaman geçmedi."

Sürpriz ve beklenmedik olan. Mentat Başarılarından başka ne bekliyorlardı ki? Garimi'nin sert bakışlarına karşılık veren Teg, onu kendisinin askeri yetkinliğine dair kuşkularını dillendirmeye davet etti.

Garimi bir soru daha sordu: "Duncan Idaho size silahlar konusunda danışmanlık mı yapacak?"

“Elinizde en iyisi varsa onu kullanmamak aptallık olur,” dedi Teg.

“Peki Silahtar olarak size eşlik edecek mi?”

“Gemiden ayrılmamayı yeğliyor, sebebini de hepiniz biliyorsunuz. Bu sorunun anlamı ne?”

Teg, Garimi’nin saldırısını savuşturup onu susturmuştu; kadın bundan hiç hoşlanmamıştı. Bir erkek, bir Rahibe Ana’yı böyle alt edememeliydi!

Odrade öne çıkıp elini Teg’in koluna koydu. “Bu gulâmın sadık dostumuz Miles Teg olduğunu unuttunuz mu yoksa?” Kalabalıktaki yüzlere baktı; özellikle iletişim-gözü gözlemcisi olduklarından ve Teg’in onun babası olduğunu bildiklerinden emin olduğu kişilere odaklandı; yüzleri teker teker, kasıtlı bir şekilde öyle yavaş inceliyordu ki bu hareketini yanlış yorumlamak mümkün değildi.

“*Nepotizm*” iddiasında bulunmaya cesaret edecek tek bir kişi var mı aranızda? Öyleyse Teg’in bizler için neler yaptığını bir daha düşünün!

Kalabalığın sesi normalleşti. Artık dikkat çekmek isteyenlerin kaba haykırışları duyulmuyordu. Şimdi kilise müziği (ama tam olarak ilahi değil) okurcasına, ahenkli konuşuyorlardı. Sesleri birlikte alçalıp yükseliyordu. Odrade bunu ilginç bulmuştu hep. Uyumu kimse yönetmiyordu. Bene Gesserit olduklarından, doğal bir şekilde gerçekleşiyordu. Başka açıklamaya gerek yoktu. Birbirlerine uyum sağlama konusunda tecrübeli oldukları için böyle oluyordu. Gündelik hayatlarının dansı burada, seslerinde devam ediyordu. Aralarında geçici anlaşmazlıklar çıkabilse de ortaklıklar.

Bunu özleyeceğim.

“Kaygılandırıcı olaylar konusunda isabetli öngörülerde bulunmak asla yeterli değildir,” dedi Odrade. “Bunu bizden iyi kim bilebilir? Aramızda Kuisatz Haderah dersini öğrenmemiş tek bir kişi var mı?”

Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Kötü öngörüler onları yollarından döndürmemeliydi. Bellonda bile susuyordu. Bene

Gesseritler aydınlanmış kişilerdi. Kötü haber getiren ulağa saldıran ahmaklardan değillerdi. Böylesi olmaz olsun, deyip ulağı gözden çıkarmak ne pahasına olursa olsun kaçınmaları gereken bir tavidir. *Hoşumuza gitmeyen haberler getiren ulakları susturacak mıyız, ölümün derin sessizliğinin mesajı iptal edeceğini umarak?* Bene Gesseritler bu kadar cahil değildi! Ölü kâhinlerin sesi daha gür çıkar. Şehitler gerçekten tehlikelidir.

Odrade, en üst tribünlerdekilere dek salondaki herkesin bunu kavramasını bekledi.

Bizi zor zamanlar bekliyor, Kız Kardeşlerim... Bunu kabullenmeliyiz. Murbella bile farkında. Onu Rahibe yapmayı o kadar istememin sebebini de biliyor artık. Hepimiz biliyoruz, bir şekilde.

Odrade dönüp Bellonda'ya göz attı. Bellonda'nın yüzünde hayal kırıklığı yoktu. Seçilenler arasında olmamasının sebebini biliyordu. *En iyisi bu, Bell. Aralarına sızmamız. Şüphelenmelerine fırsat kalmadan onları ele geçirmemiz.*

Odrade bakışlarını Murbella'ya çevirince, onun saygılı ve dikkatli olduğunu gördü. Murbella, Diğer Belleklerinden faydalı tavsiyeler almaya başlamıştı. Manik safhayı geride bırakmıştı, hatta Duncan'dan giderek tekrar *hoşlanıyordu*. Belki zamanla... Bene Gesserit eğitimi aldığından, Diğer Belleklerini kendi açısından yorumlayabilecekti. Murbella, "Saçma sapan tavsiyelerini kendine sakla!" dercesine bakmıyordu. Artık tarihsel karşılaştırmalar yapabiliyordu ve bunların bariz mesajını görmezden gelemezdi.

Önyargılarını paylaştan insanlarla sokaklara dökülme. Bağırışlara kulak tıkamak en kolaydır çoğu zaman. "Yani, dışarıdaki şu avazları çıktığı kadar bağırın salaklara bak! Onlarla aynı davanın peşinden gitmek mi istiyorsun?"

Sana demiştim, Murbella: Şimdi kendi hükmünü ver. "Bir şeyleri değiştirmek istiyorsan mesnet noktaları bul ve onları kullan. Çıkamaz sokaklardan sakın. Sokaklara dökülen güruhların dikkatini dağıtmak için kullanılan yaygın taktiklerden biri, onlara yüksek mevkiler teklif etmektir. Mesnet noktaları her zaman insanı yüksek mevkilere çıkarmaz. Genellikle ekonomi ya da iletişim merkezle-

rindedirler ve bunu bilmiyorsan yüksek bir mevkide olman hiçbir işe yaramaz. Astlar bile bizi yolumuzdan saptırabilir. Raporlarda değişiklik yaparak değil, istemedikleri emirleri hasıraltı ederek. Bell emirleri, hükümleri kalmadığına inanana dek gizliyor. Ona bazen sırf bu yüzden emirler veririm: Geciktirme oyununu oynayabilsin diye. Bunun farkında ama yine de oyunundan vazgeçmiyor. Bunu çok iyi kavramalısın, Murbella! Birbirimizle Paylaşım yapmamızdan sonra da performansımı dikkatle incele.”

Uyum sağlanmıştı fakat bir bedel karşılığında. Odrade toplantının bittiğini işaret etti; bütün soruların yanıtlanmadığını, hatta sorulmadığını pekâlâ biliyordu. Fakat sorulmayan sorular filtreden geçerek Bell’e ulaşacaktı, o da bunları en uygun şekilde ele alacaktı.

Dikkatli Rahibeler soru sormayacaktı. Onlar Odrade’nin planını şimdiden anlamışlardı.

Odrade, Büyük Toplantı Salonu’ndan çıkarken, yaptığı seçimlerin tamamen arkasında durduğunu hissetti; demek ki önceden tereddütleri vardı. Bazı pişmanlıklar duyuyordu fakat bunları sadece Murbella’yla Sheeana öğrenebilirdi.

Odrade, Bellonda’nın ardından yürürken, *asla gidemeyeceği yerleri, ancak başkalarının hayatında yansıma olarak görebileceği şeyleri* düşündü.

Dağılışlara odaklanan, acısını hafifleten bir tür nostaljiydi bu. Evrende tek bir insanın göremeyeceği kadar çok şey vardı. Onca anı birikimine sahip Bene Gesseritler bile her şeyi, her ilginç ayrıntıyı görmeyi asla umamazdı. Büyük planlara geri dönmüşlerdi. Büyük Resim’e, Ana Akım’a. *Rahibeler Birliği’nin uzmanlık alanları*. Burada mentatların kullandığı temel unsurlar bulunuyordu: örüntüler, akıntılar ve taşıdıkları şeyler, gittikleri yerler. Sonuçlar. Haritalar yoktu, akışlar vardı.

Jüri gözetimindeki demokrasimizin orijinal formunun temel öğelerini muhafaza etmeyi başardım en azından. Belki günün birinde bana bunun için minnet duyarlar.

Özgürlüğü ararsan arzularının esiri olursun. Disiplinli olursan özgürlüğü bulursun.

—Koda

“Havalandırma tertibatının bozulacağı kimin aklına gelirdi?”

Haham bu soruyu ortaya sormuştu. Alçak bir sırada oturmuş, göğsüne bir parşömen bastırmıştı. Parşömen modern yöntemlerle sağlamlaştırılmış olmasına karşın hâlâ narin ve çok eskiydi. Haham saatten emin değildi. Sabah ortasıydı muhtemelen. Kahvaltıya benzer bir şey yapalı fazla olmamıştı.

“Benim aklıma gelmişti.”

Haham konuşurken parşömene hitap eder gibiydi. “Hamursuz Bayramı’nı kilitli kapı ardında geçirdik.”

Rebecca gelip onun başında durdu. “Yapma, Haham. Böyle konuşmanın Joshua’nın işini yapmasına ne faydası var?”

Haham parşömenine, “Biz terk edilmedik,” dedi. “Saklanmayı seçtik. Yabancılar bizi bulamazken, yardım etmek isteyenler nasıl bulacak?”

Birden başını kaldırıp Rebecca’ya baktı; gözlük camlarının ardında baykuş gözleri vardı sanki. “Bize şer mi getirdin, Rebecca?”

Rebecca, Haham’ın ne demek istediğini anlamıştı. “Yabancılar Bene Gesseritlere hep şüpheyile bakar,” dedi.

“Demek ben, Haham’ın, yabancı oldum ha!”

“Kendi kendini yabancılaştırıyorsun, Haham. Beni yardım etmeye zorladığın Rahibeler Birliği’nin açısından bakıyorum. Genellikle sıkıcı şeyler yaparlar. Hep aynı şeyler... Ama kötülük yapmazlar.”

“Seni yardım etmeye zorladım ha? Evet, bunu yaptım. Bağışla beni, Rebecca. Kötülüğe bulaştıysak bunun sorumlusu benim.”

“Haham! Buna bir son ver artık. Onlar geniş bir klan. Yine de bireyselliklerini koruyorlar. Bu geniş klan sana bir şey ifade etmiyor mu? Haysiyetim sinirini mi bozuyor?”

“Sinirimi neyin bozduğunu söyleyeyim, Rebecca. Seni kendi ellerimle başka kitapların yoluna ittim... Bizim kitabımızdan...” Haham elindeki parşömeni sopa gibi kaldırdı.

“Onların kitabı yok, Haham. Ah, Koda’ları var ama o da bir araya getirilmiş uyarılardan ibaret; bazıları faydalı, bazılarıysa önemsiz. Koda’larını güncel koşullara göre değiştiriyorlar sürekli.”

“Değiştirilemeyecek kitaplar vardır, Rebecca!”

Rebecca, Haham’a tepeden bakarken hoşnutsuzluğunu gizlemedi. Haham, Rahibeler Birliği hakkında ciddiye böyle mi düşünüyordu, yoksa korktuğu için mi öyle konuşuyordu?

Joshua gelip Rebecca’nın yanında durdu; elleri yağlıydı, alnı ve yanaklarında da siyah lekeler vardı. “Haklıymışsın. Tekrar çalışıyor. Ama ne kadar çalışır bilmiyorum. Sorun şu ki...”

Haham, “Sorunun ne olduğunu bilmiyorsun,” diye araya girdi.

“Mekanik bir sorundan bahsediyoruz, Haham,” dedi Rebecca. “Bu yok-odanın güç alanı makineleri bozuyor.”

“Sürtünmesiz makineler getiremezdik,” dedi Joshua. “Hem çok pahalılar hem de dikkat çekerdik.”

“Bozulan tek şey senin şu makineler değil.”

Joshua kaşlarını kaldırarak Rebecca’ya baktı. *Haham’ın derdi ne?* Joshua da Bene Gesseritlerin fikirlerine güveniyordu demek. Haham gücenmişti. Cemaati başka rehberler arıyordu.

Rebecca’yı şaşırtan bir şey söyledi: “Kıskandığımı mı sanıyorsun, Rebecca?”

Rebecca başını iki yana salladı.

“Etkileyici yetenekler sergiliyorsun, başkalarının faydalanmakta duraksamadığı yetenekler,” dedi Haham. “Makineler senin tavsiyelerin sayesinde mi onarıldı? Nasıl yapılacağını şu... Şu Diğerleri mi söyledi sana?”

Rebecca omuz silkti. Karşısında eskilerin Haham’ı duruyordu; onunla kendi mekânında didişmek akıllıca olmazdı.

Haham, “Seni övmem mi gerekiyor?” diye sordu. “Gücün mü var? Artık bizi sen mi yöneteceksin?”

“Kimse öyle bir şey demedi, Haham... Hele ben hiç demedim.” Rebecca alınmıştı ve bunu gizlemiyordu.

“Bağışla beni, kızım. Senin tabirininle ‘zırvalıyorum’.”

“Beni övmene ihtiyacım yok, Haham. Ve tabii ki bağışlıyorum.”

“Senin şu Diğerleri bu konuda bir şey diyor mu?”

“Bene Gesseritler övülme korkusunun çok eski bir yasaktan kaynaklandığına inanıyor; eskiden insanlar çocuklarını överlerse tanrıların gazabına uğrayacaklarına inanırdı.”

Haham başını eğdi. “Bazen doğru saptamaları oluyor.”

Joshua utanmış gibiydi. “Ben uyumaya çalışacağım. Dinlenmem gerek.” Gürültüyle, adeta güçlkle çalışan makinelere anlamlı anlamlı baktı.

Joshua yanlarından ayrılıp odanın karanlık tarafına giderken, ayağı bir çocuk oyuncağına takılınca tökezledi.

Haham yanına, sıranın üstüne pat pat vurdu. “Otur, Rebecca.”

Rebecca oturdu.

429

“Korkuyorum; senin için, bizim için, temsil ettiğimiz her şey için korkuyorum.” Haham parşömeni okşadı. “Kaç nesildir doğru yoldan sapmadık.” Odaya bakındı. “Ve burada bir minyan⁹ bile yok.”

Rebecca gözlerindeki yaşları sildi. “Haham, Rahibeler Birliği hakkında yanlış düşünüyorsun. Onlar insanları ve hükümetleri mükemmelleştirmek istiyor, o kadar.”

“Öyle diyorlar.”

“Ben öyle diyorum. Onlara göre hükümet bir sanat tarzı. Bu sence tuhaf mı?”

“Bu söylediklerin ilgimi çekti. Peki, bu kadınlar çok mühim şahsiyetler oldukları hayaliyle kendilerini kandırıyor diyebilir miyiz?”

“Kendilerini gözlemciler olarak görüyorlar.”

“Nasıl?”

“Gözlemciler... Ders verecek uygun anları kolluyorlar. İste-

⁹ Musevilikte, bazı dinsel törenler için gereken en az on yetişkin erkek. -çn

dikleri bu. Öğrenecek durumda olmayan kişilere asla ders verilmemeli.”

“Hep böyle bilgece laflar.” Haham sesi üzgündü. “Peki kendilerini *sanatçı* gibi mi yönetiyorlar?”

“Kendilerini hiçbir kanunun veto edemeyeceği, mutlak yetki sahibi bir jüri olarak görüyorlar.”

Haham parşömeni Rebecca’nın burnunun dibinde salladı. “Tahmin etmiştim!”

“Hiçbir *insan* kanununun, Haham.”

“Dinleri kendilerine göre yontan bu kadınların... Kendilerinden üstün bir güce inandığını söylüyorsun.”

“İnançları bizimkine benzemiyor, Haham... Ama kötü olduğunu düşünmüyorum.”

“Bu... Bu inanç nasıl bir şey?”

“Ona ‘seviye eşitleyici akıntı’ diyorlar. Genetik ve içgüdüsel bir şey olarak görüyorlar. Mesela zeki ebeveynlerin vasat zekâlı çocuk yapma ihtimalleri büyük.”

“Bir akıntı. *Bu* bir inanç mı?”

“Göz önünde olmaktan kaçınmalarının sebebi bu. Onlar danışman; bazen kralları belirledikleri bile oluyor ama ön plana çıkıp da hedef olmak istemiyorlar.”

“Akıntı demiştin... Bu akıntının bir yaratıcısı olduğuna inanıyorlar mı?”

“Olduğunu varsaymıyorlar. Bu gözlemlenebilir harekete inanıyorlar sadece.”

“Bu akıntıda ne yapıyorlar peki?”

“Önlemler alıyorlar.”

“Şeytan’a hizmet ediyorlar tabii!”

“Akıntıya karşı yüzmüyorlar; sadece enlemesine yüzer gibi görünüyorlar... Alt anaforlardan faydalanarak akıntıyı istedikleri gibi kullanıyorlar.”

“Oyyy!”

“Antik çağların usta denizcileri bunu çok iyi bilirdi, Haham. Rahibeler Birliği’nin elinde, sakınmaları gereken yerleri ve en çok çaba harcamaları gereken yerleri gösteren akıntı haritaları var.”

Haham elindeki parşömeni tekrar salladı. “Bu bir akıntı hâritası değil.”

“Yanlış anladın, Haham. Onlar azametli makinelerin aldatıcılığını biliyor.” Rebeca çalışan makinelere göz attı. “Makinelerin göğüs geremeyeceği akıntılarda yüzdüğümüzü düşünüyorlar.”

“Yine bilgece laflar. Bilmiyorum, kızım. Siyasetle ilgilenmelerine lafım yok. Ama din konusunda...”

“Seviye eşitleyici bir akıntı, Haham. Sürüden ayrılıp yeni şeyler üreten parlak mucitlerin üzerindeki kitle etkisi. Getirdikleri yeniliklerin bize faydası olsa bile, yine de akıntı mucitleri alıp götürür.”

“Bize neyin faydalı olduğuna kim karar veriyor, Rebecca?”

“Ben sadece onların neye inandığını söylüyorum. Vergilendirmeyi akıntının kanıtı olarak görüyor, yenilikler getirebilecek serbest enerjiye el konduğunu söylüyorlar. Duyarlılaştırılmış bir insan bunu algılar, diyorlar.”

“Peki ya bu... Bu Saygın Analar?”

“Onlar da akıntının parçası. Tüm potansiyel meydan okuyucuları etkisiz hale getirmekte kararlı, dışa kapalı bir hükümet. Zekileri eliyorlar. Zekâyı köreltiyorlar.”

Makinelerin bulunduğu taraftan bip sesleri gelmeye başladı. Daha onlar ayağa kalkamadan Joshua koşarak yanlarından geçti. Yeryüzünde olanları gösteren ekrana eğildi.

“Geri gelmişler,” dedi. “Bakın! Tepemizdeki külleri kazıyorlar.”

“Bizi buldular mı?” Haham neredeyse rahatlamış gibiydi.

Joshua ekranı izliyordu.

Rebecca başını onunkinin yanına getirip, kazı yapanları inceledi: Saygın Anaların kölelerinin hülyalı bakışlarına sahip on adam.

Rebecca doğrularak, “Rastgele kazıyorlar sadece,” dedi.

“Emin misin?” Joshua kalkıp Rebecca’nın yüzüne bakarak orada gizli onay aradı.

Rebecca’nın emin olduğunu her Bene Gesserit görebilirdi.

“Kendin bak.” Rebecca ekranı gösterdi. “Gidiyorlar. Sümuz ağılına gidiyorlar.

Haham, “Ait oldukları yere,” diye mırıldandı.

İşe yarar seçimler, bilgilendirici hataların potasından çıkar. Bu nedenle, istihbarat teşkilatımız yanılma payını kabul eder. Mutlak (doğruluğu kesin) seçenekler bilinmiyorsa teşkilat elindeki sınırlı verilerle şansını dener; o arenada hatalar sadece muhtemel değil, aynı zamanda gereklidir de.

—DARWI ODRADE

Başrahibe Ana yola çıkan herhangi bir mavnaya binip, sonra da uygun herhangi bir yok-gemiye aktarma yapacak değildi. Planlar, hazırlıklar, stratejiler vardı... Yedek planların yedek planları.

Bu süreç sekiz hengâmeli gün boyunca sürdü. Teg zamanlamaya çok önem veriyordu. Murbella'ya görüşmeye saatler harcanıyordu. Murbella neyle karşı karşıya olduğunu bilmeliydi.

Onların zayıf noktasını keşfedersen kazanırsın, Murbella. Teg saldırdığında gözlem gemisinde kal ama dikkatle izle.

Odrade yardımı dokunabilecek herkesten ayrıntılı tavsiyeler alıyordu. Sonra gizli gözlemlerini ve yaşamsal bulgularını şifreli olarak iletecek implant yerleştirildi vücuduna. Bir yok-gemi ve uzun yol mavnası hazırlandı; tayfaları Teg seçti.

Bellonda mırıldanıp, homurdanıp duruyordu... Ta ki Odrade müdahale edene dek.

“Dikkatimi dağıtıyorsun! İsteddiğin bu mu? Beni zayıflatmak mı?” Yola çıkmalarına dört gün kalmıştı; sabah sonunda, çalışma odasında kısa süreliğine yalnızdılar. Gökyüzü bulutsuzdu fakat hava mevsime göre soğuktu ve geceki toz fırtınasından sonra hâlâ hafif toprak rengiydi.

“O toplantıyı yapmak hataydı!” Bellonda içinde bir şey kalsın istemiyordu.

Odrade kendini tutamayıp, son zamanlarda biraz fazla huy-suzlaşan Bellonda'ya bağırdı: “Gerekliydi!”

“Senin için belki! Ailene veda etmek istiyordun. Şimdi bizi bırakıp gidiyorsun.”

“Toplantı konusunda yakınmaya mı geldin sadece?”

“Saygın Analar hakkındaki son sözlerini beğenmedim! Öyle laflar etmeden önce bize danışman gere-

“Bell, onlar parazit! Bunu artık açık açık söylememizin vakti geldi: Bilinen bir zayıflık. Parazit kapan vücut ne yapar?” Odrade bunu söylerken kulaktan kulağa sıırttı.

“Dar, böyle... Böyle güya nüktedan davrandığında seni boğmak istiyorum!”

“Boğarken gülümser misin bari, Bell?”

“Lanet olsun sana, Dar! Bugünlerde bir gün...”

“Birlikte fazla vaktimiz kalmadı, Bell... Canını sıkın bu. Soruma cevap ver.”

“Sen cevap ver!”

“Vücut periyodik olarak parazitlerden temizlenmekten hoşlanır. Bağımlılar bile özgürlüğün hayalini kurar.”

“Ahhhhh.” Bellonda’nın gözlerinde mentat ifadesi belirmişti. “Saygın Analara olan bağımlılığın acı vermesi sağlanabilir mi sence?”

“Espri anlayışın berbat olsa da kafan hâlâ çalışıyor.”

Bellonda zalimce gülümsedi.

“Seni eğlendirmeyi başardım,” dedi Odrade.

“Bunu Tam’la konuşayım. Onun akli daha stratejik çalışır. Gerçi... Paylaşım onu yumuşattı.”

Bellonda gidince Odrade arkasına yaslanıp hafifçe güldü. *Yumuşattı ha! “Yarın, Paylaşım’dan sonra yumuşayayım deme Dar.” O bir mentat; mantığa rastgeliyor ama kalbi ıskalıyor. Planı görüyor ve başarısızlıktan korkuyor. Pencereleri açsak ve içeri... Sağduyu dolsa ne yaparız, Bell? Hatta neşe? Ciddi meselelere daha geniş bir perspektiften bakmamızı sağlar. Zavallı Bell, kusurlu Kız Kardeşim benim. Kaygılı mizacını hep bir şeylerle oyalamak zorundasın.*

Odrade gideceği günün sabahı Merkez’den ayrılırken düşünceydi... İçte dönük bir ruh halindeydi; Murbella ve Sheeana’yla yaptığı Paylaşımlar sırasında öğrendikleri onu kaygılandırıyor-du.

Kendime fazla odaklanıyorum.

Ama bu onu rahatlatmadı. Hem neredeyse kinik kaderciliği, hem de Diğer Bellekler düşüncelerini etkiliyordu.

Bir kraliçe arılar ordusu mu?

Bu Saygın Analar hakkında yapılmış bir tahmindir.

Peki ya Sheeana? Tam onaylıyor mu?

Bir Dağılış'tan daha önemli bir şeydi bu.

Senin peşinden vahşi dünyana giremem, Sheeana. Benim işim düzeni sağlamak. Senin göze aldıklarını yapma riskine giremem. Sanatçılığın farklı türleri vardır. Seninki itici geliyor bana.

Murbella'nın Diğer Bellek hayatlarını özümsemek faydalı olmuştu. Murbella'nın Saygın Analar hakkında sahip olduğu bilgiler büyük bir avantaj sağlayabilirdi fakat pek çok nahoş ayrıntı içeriyordu.

Hipnotrans değil. Hücresel indüksiyon kullanıyorlar... Kahrolası T-sondalarının bir yan ürünü! Bilinçaltı güdülemesi! Bunu bizzat kullanmamız ne kadar cazip bir fikir. Ama Saygın Anaların en zayıf noktası bu aynı zamanda... Verdikleri kararlarla kilit altına aldıkları muazzam bir bilinçaltı deposu. Murbella'daki anahtarsa bunun bizim için ne kadar tehlikeli olduğunu göstermeye yarıyor sadece.

Havalimanına varıp araçtan indiklerinde, neredeyse ayaklarını yerden kesecek kadar şiddetli bir fırtınanın ortasında buldular kendilerini. Odrade meyveliklerle bağlardan geriye kalanların içinden yürüyerek gelme fikrini kabul etmemiştii.

Bu son gidişin mi? Bellonda veda ederken gözleriyle bu soruyu soruyordu. Sheeana'nın kaygıyla çatılmış kaşlarında da aynı soru vardı.

Başrahibe Ana kararımı kabul ediyor mu?

Şimdilik, Sheeana. Şimdilik. Ama Murbella'yı uyarmadım. Yani... Belki de Tam'la hem fikirim.

Dortuyla yol boyunca susmuştu.

Normaldir. Oraya daha önce de gitti... Ve Kız Kardeşlerinin Futarlar tarafından yenmelerini izledi. Cesaretini topladı, Kız Kardeşim! Henüz mağlup olmadık.

Sadece Murbella kaygısız görünüyordu fakat o da Odrade'nin Örümcek Kraliçe'yle yapacağı görüşmeyi düşünmekteydi.

Başrahibe Ana'yı yeterince hazırladım mı? Ne kadar tehlikeli bir işe kalkıştığının farkında mı?

Odrade böyle düşünceleri aklından çıkardı. Yapması gereken işler vardı. En önemlisi de dinlenip güç toplamaktı. Saygın Anaları istedikleri kadar analiz etsinler, yapacakları görüşme doğaçlama olacaktı... Bir caz performansı gibi. Caz müziğinin taşıdığı eski tatlar ve yer yer dizginlerinden boşanması Odrade'nin hoşuna gitmese de, caz *fikrini* seviyordu. Caz hayatı anlatırdı. Bu yüzden de caz parçaları her çalınıştta farklı olurdu. Çalgıcılar diğerlerinden aldıkları hisse göre çalardı.

Bizi cazla besleyin.

Hava ve uzay yolculuklarında hava koşulları genellikle sorun olmazdı. Geçici olumsuz koşullar bir şekilde aşıldı. Fırtınalı ve bulutlu havalarda, Hava Kontrol kalkış yapılabilecek zaman dilimlerini bildirirdi. Çöl gezegenleri istisnaydı; Rahibeler Meclisi Gezegeni'nde yeni duruma kısa sürede ayak uydurulması gerekecekti. Pek çok değişiklik olacaktı; örneğin Fre-menlerin defin âdetleri geri gelecekti. Cesetlerin suyu ve potası alınacaktı.

Gemiye götürülmeyi beklerlerken Odrade bundan bahsetti. Gezegenin ekvatorunda giderek genişleyen kuru ve sıcak kuşak yakında tehlikeli rüzgârların esmesine yol açacaktı. Coriolis fırtınaları başlayacaktı... Çölün içlerinden saatte yüzlerce kilometre hızla esen, fırın gibi sıcak rüzgârlar. Dune'da saatte yedi yüz kilometreden hızlı rüzgârların estiği görülmüştü. Böyle rüzgârlar uzay mavnalarını bile sarsardı. Hava yolculukları gezegen yüzeyindeki değişken koşullara bağlı olacaktı. Fırtına çıktığında insanlar bulabildikleri yerlere sığınmak zorunda kalacaktı.

Hep yaptığımız gibi.

Havalimanının yolcu binası eskiydi. İçi ve dışı taştı; ilk başlarda burada kullanılan başlıca yapı malzemesiydi taş. Geniş hamak koltuklar ve eritme plazdan yapılma alçak masalar-

sa nispeten yeniydi. Başrahibe Ana için bile ekonomi göz ardı edilemezdi.

Mavna bir toz fırtınasının içinden çıkageldi. Süspansörlerle gemiye çıkarılacaklardı. Bu iş çabucak bitecekti; biraz rahatsız olsalar da fiziksel zarar görmeyeceklerdi.

Odrade vedalarını edip Rahibeler Meclisi Gezegeni'ni Sheeana, Murbella ve Bellonda'ya emanet ederken rüyada gibiydi. Son bir söz söyledi: "Teg'in işine karışmayın. Duncan'ın başına da kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Duydun mu beni, Bell?"

Muhteşem teknolojik icatlar yapabiliyorlardı fakat gemiye çıkarılırken kum fırtınasının onları neredeyse köreltmesini engelleyemiyorlardı. Odrade gözlerini kapayarak, o çok sevdiği gezegenine alçaktan son bir kez bakamayacağını kabullendi. Geminin kapısının kapandığını duyunca gözlerini açtı. Kapının biraz ötesindeki koridorda bir araç onları bekliyordu. Aracın uğultusu eşliğinde, kalacakları dairelere gittiler. Tamalane, Dortujla ve çömez hizmetçi hürmetle susuyorlardı; Başrahibe Ana'nın düşüncelerini bölmek istemiyorlardı.

436

En azından daireler tanıdıktı... Bene Gesserit gemilerinin standart tarzındaydı: Açık yeşil plaz duvarlı küçük bir oturma-yemek odası ile yine duvarları açık yeşil olan, içinde tek bir sert yatak bulunan, daha küçük bir yatak odası. Başrahibe Ana'nın tercihlerini biliyorlardı. Odrade iğbiçimli banyoyla tuvalete göz attı. Standarttılar. Tamalane ile Dortujla'nın kalacakları yan daireler de buranın aynısıydı. Gemideki tadilatları incelemeye daha sonra zaman olacaktı.

Gerekli olan her şey sağlanmıştı. Örneğin dikkat çekmeyen psikolojik destek unsurları: donuk renkler, tanıdık eşyalar, Odrade'nin düşüncelerini bölmeyecek bir dekor. Odrade kalkış emri verdikten sonra oturma-yemek odasına geri döndü.

Alçak bir masanın üstünde yemek bekliyordu... Mavi renkli, tatlı, sulu meyveler; lezzetli bir sarı ezme sürülmüş ekmek dilimleri... Tam Odrade'nin enerji ihtiyaçlarını karşılayacak bir yemektir. Çok iyi. Odrade, görevli çömezin Başrahibe Ana'nın eşyalarını usulca yerleştirmesini seyretti. Kadının adını bir an

hatırlayamadı... Sonra aklına geldi: *Suipol*. Çömez toparlak yüzlü, sakın ifadeli ve tavırlı, esmer, ufak tefek bir şeydi. *En parlak beyinlerimizden değil ama iyi çalışır.*

Odrade böyle görevlerin biraz zalimce olduğunu fark etti birden. *Saygın Anaları kızdırmamak için yanıma fazla kişi almadım. Bir de kayıplarımızı asgari düzeyde tutmak için.*

“Bütün eşyalarımı çıkardın mı, *Suipol*?”

“Evet, Başrahibe Ana.” Çömez bu önemli göreve seçildiği için epey gurur duyuyordu. Çıkarkenki yürüyüşünden belliydi.

Benim için çıkarmayacağın şeyler de var, Suipol. Kafamdaki şeyler.

Rahibeler Meclisi Gezegeni’nden ayrılan her Rahibe Ana biraz şovenizme kapılırdı. Başka hiçbir yer Rahibe Anaların yurdu kadar güzel, huzurlu, hoş gelmezdi.

Ama bu gezegen artık öyle bir yer değil.

Odrade çöle dönüşümün bu yönünü hiç hesaba katmamıştı. Rahibeler Meclisi Gezegeni giderek kayboluyordu. Bir daha dönmemesine gidiyordu; en azından onu tanıyanların sağlığında dönmeyecekti. İnsanın ebeveyni tarafından, horgörü ve öfkeyle terk edilmesi gibiydi bu.

Artık umurumda değilsin, çocuk.

Rahibe Ana eğitiminin başlarında, yolculukların dinlendirici ve huzur verici olabildiği öğretilirdi. Bu avantajdan sonuna kadar faydalanmak niyetinde olan Odrade yemekten hemen sonra yanındakilere, “Ayrıntıları duymak istemiyorum,” dedi.

Suipol’ü gönderip Tamalane’i çağırttı. Tam’ın özlü tarzıyla konuştu: “Gemideki tadilatları incele ve görmem gereken şeyleri söyle. Dortujla’yı yanına al.”

“İyi fikir.” Tam’dan geldiği düşünüldüğünde büyük bir övgüydü bu.

“İşimiz bittikten sonra mümkünse kimseyle görüşmememi sağlayın.”

Odrade yolculuğun bir kısmını yatağında kayışları takıp yatmakla ve zihninde vasiyetini yazmakla geçirdi.

Vasiyetimi kim yerine getirecek?

Kişisel tercihi Murbella'ydı, özellikle de Sheeana'yla yaptığı Paylaşım'dan sonra. Yine de... Bu Kavşak macerasının başarısız olması ihtimali göz önüne alındığında, o Dune'lu öksüz güçlü bir adaydı hâlâ.

Şartlar gerektirdiği takdirde her Rahibe Ana'nın Başrahibe Analık görevini yerine getirebileceğini varsayanlar vardı. Fakat böyle dönemler için geçerli değildi bu. Böyle bir tuzak kurdukları sırada hayır. Saygın Anaların tuzaktan sakınabilmeleri muhtemel görünmüyordu.

Onları doğru tanıdıysak eğer. Murbella'dan aldığımız verilerle elimizden geleni yaptık. Saygın Anaların geçmesi için bir kapı açacağız... Ah, nasıl da cazip görünecek onlara! Girdikten sonra kapana kısıldıklarını anladıklarındaysa çok geç olacak!

Ama ya başaramazsak?

Sağ kalanlar (sağ kalan olursa tabii) Odrade'yi aşağılayacaklardı.

Kendimi küçümsenmiş hissettiğim çok oldu ama hiç aşağılanmadım. Ama Kız Kardeşlerim verdiğim kararları belki de asla kabullenmeyecekler. En azından bahane bulmuyorum... Paylaşım yaptığım kişilere bile. Tepkimin insanlığın şafağından önceki karanlıktan kaynaklandığını biliyorlar. Hepimiz beyhude, hatta aptalca şeyler yapabiliriz. Ama planım bize zafer de kazandırabilir. Sadece "varlığımızın sürmesi" yetmez. Kutsal Kâse'miz bir arada kalmamızı gerektiriyor. İnsanların bize ihtiyacı var! Bazen dinlere ihtiyaçları olur. Bazense inançlarının soyluluk umutları kadar boş olduğunu öğrenmeleri gerekir sadece. Biz onların kaynağıyız. Mas-keler çıkarıldığında geride kalan budur: Görevimiz.

O zaman, bu geminin onu kâbusundaki uçuruma götürdüğüünü hissetti. O korkunç tehdide giderek yaklaşıyordu.

Ben baltaya gidiyorum; o bana gelmiyor.

Bu düşmanı yok etmeyi düşünmüyordu. Dağılış sırasında insan nüfusu öyle artmıştı ki böyle bir şey imkânsız hale gelmişti. Saygın Anaların planlarındaki bir kusurdu bu.

Aktarma noktasına vardıklarını belirten tiz bipler ve yanıp sönen turuncu ışık, Odrade'yi bu düşüncelerden sıyırdı. Kayışlarını güçlükle çözüp ayağa kalktı ve bir rehberin peşin-

den nakliye kapısına doğru ilerledi; Tam, Dortujla ve Suipol de onu takip ediyorlardı... Kapının ardında bir uzun yol mavnası, gemiye tutunmuş bekliyordu. Odrade içerideki ekranlardan mavnaya baktı. Mavna inanılmayacak kadar küçüktü!

“Sadece on dokuz saat sürecek,” demişti Duncan. “Ama yok-gemiyi en fazla o kadar yaklaştırmaya cesaret edebiliriz. Kavşak’ın etrafına bükümüzay sensörleri yerleştirmişlerdir mutlaka.”

Bell bir kez olsun hemfikirdi. *Gemiyi riske atma. Onu sırf Başrahibe Ana’yı götürmekte değil, dış savunma hatlarını tespit etmekte ve gönderdiğin mesajları almakta da kullanacağız.* Mavna, yok-geminin ön sensörüydü; karşısına çıkan şeyleri sinyalle bildirecekti.

Ben de en ön sensörüm... Hassas aletlerle donatılmış, kolayca zarar görebilecek bedenimle.

Nakliye kapısında yol gösteren ok işaretleri vardı. Odrade önden gitti. Küçük, yerçekimsiz bir tüpten indiler. Odrade şaşılacak kadar donanımlı bir kabinde buldu kendini. Havada döne döne peşinden inen Suipol de bunu fark edince Odrade’nin gözündeki yeri bir tık yükseldi.

“Bu bir kaçakçı gemisiymiş.”

İçeride onları bekleyen biri vardı. Konektörlerle dolu, opak pilot başlığı yüzünü gizlese de kokusuna bakılırsa erkekti.

“Herkes kemerlerini bağlasın.”

Onu Teg seçtiğine göre en iyisidir.

Odrade bir çıkış kapısının yanındaki koltuğa oturdu ve kendisini ağla sarmalayacak düğmeleri buldu. Diğerlerinin de pilotun emrine uymalarını işitti.

“Herkes kemerlerini bağladı mı? Ben söylemedikçe açmayın.” Adamın sesi kontrol panelindeki koltuğunun arkasında, havada salınan bir hoparlörden geliyordu.

Gemi harekete geçince Odrade’nin göbek deliğinden “Bap!” diye bir ses çıktı. Pek fazla sarsıntı hissetmedi fakat yanındaki ekrana bakınca yok-gemiden hızla uzaklaştıklarını gördü. Yok-gemi bir anda gözden kayboldu.

Birileri soruşturmaya gelmeden, sessiz sedasız uzaklaşacak.

Mavna şaşılacak kadar hızlıydı. Geliştirilmiş tarayıcıları, gezegen karakollarını ve on sekiz saatlik mesafe dahilindeki geçiş bariyerlerini yanıp sönen noktalar şeklinde gösteriyordu. Bir tarayıcı ekranında yazana göre, karakollar on iki saatten biraz sonra çıplak gözle görülebilecekti.

Hareket hissi bir anda geçti; Odrade hızlandıklarını görse de hissetmiyordu artık. *Süspansörlü kabin. Böylesine küçük bir görünmezlik sahası için 1x teknolojisi kullanılmış olmalı. Tegbunu nereden bulmuştu acaba?*

Bilmeme gerek yok. Başrahibe Ana'ya bütün ayrıntıları, mesela dikilen her meşe korusunun yerini neden bildirsinler ki?

Bir saat içinde sensörlerden veri gelmeye başlayınca, Odrade içinden Idaho'ya bu kadar ferasetli olduğu için teşekkür etti.

Bu Saygın Anaları tanımaya başlıyoruz.

Kavşak'ın savunma düzeni, tarayıcı analizine gerek kalmadan anlaşılabilirdi. Kesişen düzlemler! Tam Teg'in tahmin ettiği gibi. Teg'in adamları bariyerlerin nerelere yerleştirildiğini öğrenirlerse gezegenin etrafında bir küre daha öğretilirdi.

Bu kadar basit olamaz herhalde.

Saygın Analar en temel tedbirleri bile almayacak kadar kendilerine güveniyor olabilir miydiler?

Varışa üç saatten az kalmışken, Dördüncü Gezegen Karakolu'ndan, "Kendinizi tanıttın!" mesajı geldi.

Odrade bu ses tonunda, "Yoksa karışmayız," anlamı sezdi.

Pilotun verdiği karşılık gözleyenleri şaşırttı besbelli. "Küçük bir kaçakçı gemisiyle mi geliyorsunuz?"

Gemiye tanıdılar. Teg yine haklı çıktı.

Pilot, "Gemideki sensör ekipmanını yakmak üzereyim," diye bildirdi. "Bu hızımızı artıracak. Kemerlerinizi sıkıca bağladığınıza emin olun."

Dördüncü Karakol bunu fark etti. "Neden hızlanıyorsunuz?"

Odrade öne eğildi. "Mesajı tekrarla ve küçücük odalarda yaptığımız uzun yolculuğun bizi yorduğunu söyle. Ölürsem

halkımın haberi olması için vücudumda bir yaşamsal bulgu ile-ticisi taşıdığımı da ekle.”

Şifreyi fark etmeyecekler! Çok zekisin, Duncan. Bell de Duncan'ın gemi sistemlerine gizlediği şeyi keşfedince çok şaşırmıştı. “Yine duygusal saçmalıklar!”

Pilot, Odrade'nin sözlerini ilettili. Karakoldan bir emir geldi: “Hızınızı azaltıp şu iniş koordinatlarına kilitlenin. Bu noktada geminizin kontrolünü devralacağız.”

Pilot, panelindeki sarı bir alana dokundu. “Başar'ın dedikleri çıkıyor.” Gururlandığı sesinden belliydi. Başlığını çıkarıp döndü.

Odrade afalladı.

Siborg!

Pilotun yüzü metal bir maskeydi; gözlerinin olması gereken yerde iki parlak, gümüşü küre vardı.

Tehlikeli bir işe kalkışıyoruz.

Siborg, “Size söylemediler mi?” diye sordu. “Bana acımayın. Ölmüştüm ve bu sayede hayat kazandım. Ben Clairby'yim, Baş-rahibe Ana. Bu iş sayesinde, bu kez öldüğümde beni gulâm olarak diriltecekler.”

Lanet olsun! Şansımızı fazla zorluyor olabiliriz. Ama artık değişiklik için çok geç. Teg'in planı da buydu zaten. Ama... Clairby ha?

Dördüncü Karakol'dakiler mavnayı büyük bir ustalıklı, hiç sarsmadan indirdi. Odrade indiklerini, tarayıcı ekranındaki bakım-lı arazinin hareketsiz kalmasından anladı. Yerçekimi geri gelince kendi ağırlığını hissetti. Tam karşısındaki yuvarlak kapı açıldı. Dışarının havası hoş bir şekilde ılıktı. Sesler geliyordu. Yarışma türünde bir oyun oynayan çocuklar mı?

Odrade birkaç basamak inip gezegene ayak basınca (valizle-ri havada salınarak arkasından geliyordu), o seslerin sahiden de yakındaki bir sahada oyun oynayan kalabalık bir grup çocuktan geldiğini gördü. Ergenlikten çıkmaya yaklaşmış kızlar. Süspan-sörlü bir topu bağrıışarak ve çığlık atarak birbirlerine fırlatıyor-lardı.

Bizim için mi düzenlenen bir gösteri mi bu?

Muhtemelen öyleydi. O sahada iki bin kadar genç kadın olsa gerekti.

Bak, ne çok asker topluyoruz!

Onu karşılamaya kimse gelmese de, Odrade solundaki bir asfalt yolun ilerisinde tanıdık bir bina gördü. Binanın eskiden Uzay Loncası'na ait olduğu belliydi; bir kule eklenmişti, o kadar. Odrade etrafa bakınırken kuleden bahsetti; böylece Teg'in yerle ilgili planında değişiklik yapılması gerektiğini implantla haber vermiş oluyordu. Gerçi daha önce bir Lonca binası görmüş herkes burayı tanırdı.

Burası da diğer Kavşak gezegenleri gibiydi demek. Lonca kayıtlarında bir yerlerde bir seri numarası ve kodu vardı mutlaka. Saygın Analardan önce öyle uzun süre Lonca kontrolünde kalmıştı ki her yerdeki Lonca izleri gezegene ayak basar basmaz fark ediliyordu. Oyun sahası bile aslında Seyrüsefercilerin melanj gazıyla dolu dev konteynerlerinin içinde gelip açık hava toplantısı yapabilmeleri için tasarlanmış bir yerdi.

Lonca izleri: 1x teknolojisi ile Seyrüsefercilerin tasarımlarının senteziydi... Binalar azami enerji tasarrufu yapılacak şekilde inşa edilmişti; yollar dümdüzdü; yürüyüş bantları pek yoktu. Bu bantlar hem enerji israfına yol açardı hem de onlara sadece yerçekimine tabi kişilerin ihtiyacı olurdu. Havalimanının etrafında çiçekli bitki ekinlikleri görülmüyordu. Ne de olsa kazayla zarar görmeleri çok kolaydı. Bütün binalar griydi... Gümüşü değil, Tleilaxlı teni gibi donuktu.

Odrade'nin solunda, bazıları yuvarlak, bazılarıysa köşeli çıkıntılı olan dev bir bina yükseliyordu. Burası eskiden lüks bir oteldi. Çok gösterişli olmasa da VVIP'ler (çoğu Lonca müfettişleriydi) için yaptırılmış, eşine az rastlanır bir yapıydı.

Teg yine haklı çıktı. Saygın Analar ele geçirdikleri binaları olabildiğince az değiştiriyor. Bir kule!

Odrade o zaman kendine şunu anımsattı: *Sadece başka bir gezegene değil, kendine özgü bir sosyal zamka sahip farklı bir topluma geldim.* Murbella'yla yaptığı Paylaşım sayesinde buna biraz

bazırlıklıydı fakat Saygın Anaları bir arada tutan şeyi kavraya-bildiğini düşünmüyordu. Sadece güç hırsı olamazdı herhalde.

Odrade, “Yürüyelim,” diyerek, asfalt yolda o dev binaya doğ-ru yürümeye başladı.

Elveda, Clairby. Gemini olabildiğince çabuk patlat. Saygın Analara ilk büyük sürprizimiz olsun bu.

Yaklaştıkça Lonca binası büyüyordu.

Odrade bu işlevsel yapılardan birini ilk gördüğünde, biri-lerinin orayı epey özenle planladığını düşünmüştü. O binanın öyle çok ayrıntısı vardı ki... Bazıları da ancak dikkatli bakınca fark ediliyordu. Bütçe yetersizliği pek çok seçimde kalitenin düşük tutulmasına yol açmıştı; dayanıklılık lükse ve göz zev-kine yeğlenmişti. Taviz verilmiş ve her zamanki gibi, sonunda kimse memnun olmamıştı. Lonca müfettişleri maliyetten ya-kınmıştı kuşkusuz ama binanın yetersizlikleri şimdiki sakin-lerini bile rahatsız ediyor olmalıydı. Bu önemli değildi. Bina sağlamdı. Şimdi buradaydı ve kullanılmaya hazırды. Bir başka taviz.

443

Lobi, Odrade’nin beklediğinden küçüktü. İçinde bazı de-ğişiklikler yapılmıştı. Sadece altı metre uzunluğunda ve belki dört metre enindeydi. Resepsiyon slotu kapının sağındaydı. Odrade, Suipol’e gruptakilerin isimlerini kaydettirmesini işaret ederken geri kalanlara da açık havada, birbirlerine vuruş mesa-fesinde beklemelelerini el hareketleriyle söyledi. İhanet olasılığı göz ardı edilmemişti.

Dortujsla’nın ihanet beklediği belliydi. Buna hazır görünüyordu.

Odrade etrafa dikkatle göz gezdirdi ve orası hakkındaki yo-rumlarını mesaj göndererek ilettili. Pek çok iletişim-gözü vardı fakat gerisi...

Odrade böyle yerlere her girişinde kendini müzede gibi his-sederdi. Diğer Belleklerine göre, bu tip oteller binlerce yıldır pek değişmemişti. Eski çağlarda bile prototipleri vardı. Tavan-da asılı duran ve elektrikle çalışır gibi görünse de aslında kor-kürelerle donatılmış olan dev, ısıll ısıll avizeler mekâna nostaljik

bir hava veriyordu. Avizelerden ikisi diğerlerinden daha fazla göze çarpıyordu. Uzaydan görkemle inen gemiler gibiydiler.

Bu çağda pek az kişinin fark edeceği, geçmişe dair başka izler de vardı içeride. Parmaklıkların ardındaki resepsiyon masası, farklı farklı sandalyelere ve rahatsız edici bir aydınlatmaya sahip bekleme salonu, çeşitli etkinlik alanlarının ve tesislerin (restoranlar, uyuşturucu salonları, barlar, havuz ve başka egzersiz yerleri, otomasaj odaları vs.) yerini belirten tabelalar. Sadece dil ve kullanılan harfler değişmişti. Uzay öncesinin ilkel insanları bile, dil konusunda temel eğitim alsalar bu tabelalardan anlam çıkarabilirdi. Burası bir konaklama yeri idi.

Pek çok güvenlik tedbiri alınmıştı. Bazı güvenlik cihazları Dağılış'tan kalma gibiydi. İx de Lonca da iletişim-gözlerine ve sensörlere tek kuruş harcamamıştı.

444

Resepsiyon alanında, robot hizmetçiler hareketli bir dans gösterisi sergiler gibiydi... Sağa sola koşturuyor, ortalığı temizliyor, çöp topluyor, yeni gelenleri karşılıyorlardı. Odrade'nin grubundan önce dört kişilik bir İxli grubu gelmişti. Odrade onları dikkatle süzdü. Nasıl da kibirli ama korkmuş görünüyorlardı.

Odrade bir Bene Gesserit olarak, İxlileri her zaman tanırdı... Nasıl kılık değiştirmiş olurlarsa olsunlar. Onların toplumunun temel yapısı, bireylerine damgasını vuruyordu. İxlilerin bilime Hogbenci bir yaklaşımı vardı: İzin verilebilir bilimsel araştırmalarda belirleyici faktörün politik ve ekonomik şartlar olduğuna inanıyorlardı. Ancak İxlilerin naif toplumsal hayalleri, son derece gerçek bir bürokratik merkezçiliğe, yeni bir aristokrasiye dönmüştü. Yani gerileme dönemine girmişlerdi; bu İxli grubun Saygın Analarla yapacağı hiçbir anlaşma onları gerilemekten kurtaramazdı.

Mücadelemizin sonu ne olursa olsun İx can çekişiyor. Kanıt: Yüzyıllardır büyük bir İx icadı yapılmadı.

Suipol geri geldi. "Bir refakatçi gelecekmış; beklememizi istiyorlar."

Odrade yok-gemisindeki dinleyiciler, iletişim-gözleri ve Su-

ipol için bir sohbe başlayarak görüşmeleri hemen başlatmaya karar verdi.

“Suipol, şu ilerideki lxlileri fark ettin mi?”

“Evet, Başrahibe Ana.”

“Onlara iyi bak. Can çekişen bir toplumun ürünleri onlar. Herhangi bir bürokrasinin dâhice icatları benimseyip faydalı bir şekilde kullanacağını sanmak saflıktır. Bürokrasiler farklı sorular sorar. Ne sorarlar, biliyor musun?”

“Hayır, Başrahibe Ana.” Suipol konuşmadan önce etrafa bakmıştı.

Aslında biliyor! Ama ne yapmak istediğimi anlıyor. Elimizde ne var böyle? Onu fazla küçümsemişim.

“Tipik sorular sorarlar, Suipol: Başarıyı kim sahiplenecek? Sorun çıkarsa kim suçlanacak? Güç dengeleri değişecek mi? İşimizi kaybeder miyiz? Yoksa altımızdaki bir departman bizden daha önemli hale mi gelecek?”

Suipol kendisinden bekleneni fark edip başıyla onayladı fakat iletişim-gözlerine göz atışını iyi gizleyememişti. Ama önemi yoktu.

“Bunlar politik sorulardır,” dedi Odrade. “Bürokrasinin saiklerinin, değişime ayak uydurma ihtiyacına tamamen zıt olduğunu sergilerler. Uyum sağlama yeteneği, canlıların hayatta kalabilmesi için şarttır.”

Ev sahipleriyle doğrudan konuşma vakti geldi.

Odrade başını kaldırıp bir avizedeki en göze çarpan iletişim-gözlerinden birini seçti. “O lxlilere iyi bak. ‘Determinist evrendeki zihinleri’ değişerek ‘sınırsız evrendeki zihinlere’ dönüştü; böyle bir evrende her şey olabilir. Bu evrende sağ kalmanın yolu yaratıcı anarşiden geçer.”

“Bu ders için teşekkürler, Başrahibe Ana.”

Sen çok yaşa, Suipol.

“Bizimle yaşadıkları onca deneyimden sonra, birbirimize olan sadakatimizden artık şüphe duymuyorlardır,” dedi Suipol.

Kader tanrıçaları onu korusun! Suipol, lstrap’a hazır ama onu asla yaşayamayabilir.

Odrade çömezsin bu sözüne ister istemez katıldı. Bene Ges-seritlerin *tarzına* uymak içten gelen bir şeydi; ayrıntılara sürekli dikkat etmeyi gerektirirdi, ki düzenlerini koruyan da buydu. Onları felsefi değil pragmatik bir hür irade anlayışydı. Rahibeler Birliği'nin bu saldırgan evrende kendi yolunda gidebil-mesi için karşılıklı sadakat, ıstırap'la birlikte yapılan bir anlaş-ma şarttı. Rahibeler Meclisi Gezegeni ve Rahibeler Birliği'nin elinde kalan diğer birkaç gezegen, paylaşmakta ve Paylaşım'da (masumiyette değil) temellenen bir düzenin korunduğu yer-lerdi. Masumiyet çoktan yitirilmişti. Bu düzen siyasi bilince ve diğer kanunlarla âdetlerden bağımsız bir tarihsel bakış açısına dayanıyordu tamamen.

Odrade etraflarındaki otomatlara bakarak, “Biz makine de-ğiliz,” dedi. “Biz hep kişisel ilişkilere güveniriz, bizi hangi nok-taya götürebileceklerini asla bilemesek de.”

Tamalane, Odrade'nin yanına geldi. “En azından bize bir mesaj göndermeleri gerekmez miydi sence?”

“Bize mesaj gönderdiler bile, Tam. Bizi ikinci sınıf bir otele yerleştirmeleri bir mesajdı. Ben de cevabını verdim.”

Nihayetinde her şey bilinir çünkü bildiğinize inanmak istersiniz.

—Zensünni Koani

Teg derin bir nefes aldı. Karşısında Gammu, tam da Seyrüsefercilerin bükümuzaydan çıkmalarından sonra olacağını söyledikleri yerde duruyordu. Teg amiral gemisinin kumanda merkezinde, yanında dikkatli Streggi'yle birlikte durmuş karşıdaki görüntülere bakmaktaydı.

Streggi, Teg'in onun omuzlarında oturmak yerine kendi ayakları üstünde durmasından hoşlanmıyordu. Bu askeri ortamda kendini işe yaramaz hissediyordu. Kumanda merkezindeki çoklu projeksiyon alanlarına bakıp duruyordu. Teg'in adamları ortalıkta koşuşturuyor, alanlara ve podlara girip çıkıyor, tuhaf cihazlar taşıyorlardı; ne yaptıklarını biliyorlardı. Streggi ise olup bitenlerden pek bir şey anlamıyordu.

Teg'in emirlerini iletmekte kullandığı süspansörlü iletişim paneli ellerinin altında, havada asılıydı. Panelin yaydığı donuk mavi ışık Teg'in ellerini hafifçe aydınlatıyordu. Taarruz kuvvetiyle irtibatını sağlayan iletişim bağlantısının at nalı şeklindeki gümüşü parçası, Teg'in omuzlarının üzerinde gevşekçe durmaktaydı; bu hayatındaki vücudu henüz ufak olduğundan ona epey büyük gelse de verdiği his tanıdıktı.

Artık etrafındaki hiç kimse, onun çocuk bedeninde geri dönmüş meşhur Başarıları olduğunu sorgulamıyordu. Emirlerine harfiyen uyuyorlardı.

Hedef sistem bu mesafeden bakınca sıradan görünüyordu: Bir güneş ve onun tutsağı olan gezegenler. Ama odadaki Gammu sıradan değildi. Idaho orada doğmuştu; gulâmı da orada eğitilmiş ve orijinal anıları canlandırılmıştı.

Ben de orada değiştim.

Teg, Gammu'da sağ kalma mücadelesi vermenin stresini yaşarken kendisine olanları açıklayamıyordu. Enerjisini tüketen müthiş bir fiziksel hız ve yok-gemileri *görme*, yerlerini zihninin

de, uzay bloğunu andıran bir görüntü alanında canlandırma yeteneğini kazanmıştı.

Bunun sebebinin taşıdığı Atreides genlerindeki yabanıl bir özellik olduğundan şüpheleniyordu. Kendisinde belirteç hücreler saptanmıştı fakat işlevleri bilinmiyordu. Bene Gesserit Soy Üretme Ustalarının binlerce yıldır genlerle oynamasının bir sonucuydu bu. Teg'in bu yeteneğini kendilerine yönelik potansiyel bir tehlike olarak görecektlerdi kuşkusuz. Onu kullanmayı seçebilirlerdi fakat Teg'in özgürlüğünü yitireceği kesindi.

Bu düşünceleri aklından çıkardı.

“Tuzak hedefleri gönderin.”

Eylem!

448 Teg tanıdık bir ruh haline geçtiğini fark etti. Planlama işi bitmişti; şimdi bir tepeye tırmanıyor gibiydi ve bu canlandırıcı bir histi. Ortaya teoriler atılmış, alternatifler dikkatle ele alınmıştı; adamakıllı brifing verilmiş astlar görevlerine gönderilmişti. Teg'in kritik manga komutanları, Gammu'yu ezberlemişlerdi... Nerelerde partizanlardan yardım alabileceklerini, gizlenme yerlerini, bütün stratejik noktaları ve en kolay erişim yollarını. Teg onları özellikle Futarlar hakkında uyarmıştı. O insansı yaratıkların müttefik olma ihtimali göz ardı edilemezdi. Gulâm Idaho'nun Gammu'dan kaçmasına yardım eden asiler, Futarların Saygın Anaları avlayıp öldürmek için yaratıldığını ısrarla söylemişti. Bu doğruysa, Dortujla ve diğerlerinin anlattıklarından yola çıkarak Saygın Analara neredeyse acımak mümkündü fakat başkalarına asla acımayana acınmazdı.

Saldırı planlanan şekilde ilerliyordu... Öncü gemiler tuzak hedefler yağdırırken, ağır asker taşıyıcılar saldırı pozisyonuna geçiyordu. Teg artık “aletlerinin aleti” olduğunu düşünüyordu. Kimin kumanda ettiğini ve kimin emirlere uyduğunu saptamak güçtü.

Şimdi, işin hassas kısmı.

Bilinmeyenlerden korkmak gerekirdi. İyi bir komutan bunu asla unutmazdı. Bilinmeyenler hep olurdu.

Tuzak hedefler savunma hattına yaklaşıyordu. Teg düşma-

nın yok-gemilerini ve b kl muzay sensörlerini zihninde parlak noktalar şeklinde *görüyordu*. Bu görüntüye kendi kuvvetlerinin konumlarını ekliyordu. Verdiği her emir, hepsinin bildiği bir savaş planına uygun gibi görünmeliydi.

Murbella'nın gelmemesine memnundu. Kendisinin numara yaptığını her Rahibe Ana fark edebilirdi. Fakat Odrade, Murbella'nın yanındakilerle birlikte güvenli bir mesafede beklemesini emretmi ti ve bu emri kimse sorgulamamı tı.

“O potansiyel bir Başrahibe Ana. Onu iyi koruyun.”

Patlayıcı yüklü tuzak hedefler gezegenin etrafında geli iğ zel patlamaya başladı. Teg projeksiyonlara bakarken  ne eğildi.

“  te yolu bulduk!”

Aslında bulmamı lardı fakat Başar'ın sözüne herkes inanmı tı ve heyecanlanmı lardı. Başar'ın o savunmalarda bir za-yıflık saptadığını kimse sorgulamıyordu. Teg'in elleri iletişim panelinin üstünde hızla hareket ediyor, gemilerini ileri gönderiyordu; yaylım ateşi açan gemiler arkalarında, uzayda d  ma-nın parçalarını bırakıyordu.

449

“Haydi bakalım! İleri!”

Teg amiral gemisinin rotasını doğrudan Navigasyon'a girdikten sonra tüm dikkatini ateş kontrolüne verdi. Amiral gemisi Gammu'nun muhafızlarından geriye kalanları avlarken, etraflarındaki uzay sessiz patlamalarla benekenliyordu.

Teg, “Daha çok tuzak hedef gönderin!” diye emretti.

Projeksiyon alanlarında beyaz ışık saçan küreler belirdi.

Kumanda merkezindekiler, Ba arlarına değil alanlara odaklanmı tı. *Beklenmedik olan!* Bu konuda haklı bir  ne sahip olan Teg   hretinin boşuna olmadığını kanıtlıyordu.

“Bütün bunlar bana tuhaf bir şekilde romantik geliyor,” dedi Streggi.

Romantik mi? Bunun neresi romantikti! Romantizmin zamanı geçmişti ve ileride gelecekti. Şiddet *planları* etkileyici olabilirdi. Teg bunu kabul ediyordu. Tarihçiler kendi romantik dramalarını yaratırdı. Ama  imdi? Bu adrenalin zamanıydı! Duygusallık insanın dikkatini dağıtır, gerekenleri yapmasını

önlerdi. İnsanın içi soğuk olmalı, zihniyle bedeni net ve kesin-tisiz bir iletişim kurmalıydı.

Teg ellerini iletişim panelinde gezdirirken, Streggi'nin öyle demesinin sebebini fark etti. Burada yaratılan ölüm ve yıkım sahnesinde ilkel bir taraf vardı. Normal düzenin dışında bir andı bu. Eski kabile örüntülerine huzursuz edici bir dönüştü.

Streggi göğsünde bir tamtamin çaldığını hissediyor, "Öldür! Öldür! Öldür!" diye bağırarak sesler duyuyordu.

Teg zihnindeki muhafız yok-gemilere baktı; saldırıdan kurtulanlar panikle kaçışyordu.

Güzel! Panik bulaşıcıdır; düşmanı zayıflatır.

"İşte Barony."

Teg, Idaho'nun etkisiyle, ortasında dev bir siyah plasçelik bina yükselen o büyük şehre Harkonnenların verdiği ismi kullanır olmuştu.

"Kuzeydeki düzlüğe ineceğiz."

Bunu yüksek sesle söylese de emri veren elleriydi.

Şimdi çabuk!

Askerlerin indirilmesi sırasında yok-gemiler kısa süreliğine görünmezliklerini yitirip savunmasız hale gelirdi. Tüm taarruz kuvveti, Teg'in iletişim panelinden verdiği emirlere göre hareket ediyordu; bu ağır bir sorumluluktan.

"Bu sadece bir şaşırtmaca. Saldırıp ağır hasır verdikten sonra geri çekileceğiz. Asıl hedefimiz Kavşak."

Odrade'nin ayrılırlarken söylediklerini hatırladı: "Saygın Analara hayatlarında hiç almadıkları bir ders vermeliyiz. Bize saldırırsanız canınız fena yanar. Üstümüze gelerseniz çok acı çekebilirsiniz. Bene Gesserit cezalarını duymuşlardır. Bu konuda meşhuru. Örumcek Kraliçe bunları duyunca alayla gülümsemiştir şüphesiz. Onun dişlerini eline vermelisin!"

"Gemiden ayrılın!"

Bu savunmasız anlarıydı. Tepelerindeki uzay temiz gibi görünüyordu fakat doğu yönünden ateş mızrakları kavis çizerek gelmekteydi. Teg'in topçuları bunları halledebilirdi. Düşman yok-gemilerinin bir intihar saldırısı için geri gelmesi ihtimaline

odaklandı. Kumanda merkezindeki projeksiyonlar, savaş gemilerinden ve asker taşıyıcılardan akın akın inen askerleri gösteriyordu. Şok kuvveti (süspansörlü ve zırhlı elit kuvvet) bölgeyi güvenlik altına almıştı bile.

Teg'in gözlem alanını genişleten ve şiddetin yakın ayrıntılarını sergileyen portatif iletişim-gözleri devreye girdi. Anlık iletişim için gerekliydi ama kanlı sahneleri de göz önüne seriyorlardı.

"Tehlike yok!"

Bu mesaj geminin kumanda merkezinde yankılandı.

Teg gemiyi düzlükten kaldırdı ve tam görünmezlik moduna geçti. Artık düşman yerlerini sadece haberleşme hatları sayesinde bulabilirdi fakat tuzak hedeflerin yaydığı parazit bu ihtimali ortadan kaldırıyordu.

Projeksiyonda eski Harkonnen merkezi olan ürkünç dik-dörtgen bina görünüyordu. Köleleri hapsetmek için inşa edilen bu yapı, ışığı emen metalden yapılmıştı. Elitler ise binanın tepesindeki bahçeli konaklarda yaşamıştı. Saygın Analar binayı aynı şekilde, zulüm için kullanmaktaydı.

Görüntüye üç devasa saldırı gemisi girdi.

Teg, "Binanın tepesini temizleyin!" diye emretti. "Ama binaya olabildiğince az zarar verin."

Bunları söylemesinin gereksizliğinin farkında olsa da rahatlamak için söylemişti. Taarruz kuvvetindeki herkes onun ne istediğini biliyordu.

"Rapor verin!" diye emretti.

Omuzlarındaki at nalından veriler gelmeye başladı. Bunları ikinci projeksiyona verdi. İletişim-gözleri, Teg'in askerlerinin civarı temizleyişini gösteriyordu. Tepede ve yeryüzünde, en az elli kliklik alanda çatışma vardı. İşler Teg'in umduğundan çok daha iyi gidiyordu. Saygın Analar böyle gözüpükçe bir saldırı beklemediklerinden ağır silahlarını gezegen dışında tutmuşlardı. Teg bunu tahmin ettiği için Idaho'ya minnettardı.

"Güçleri gözlerini kör etmiş. Uzayda ağır zırhlıların, yeryüzünde sadece hafif araçların kullanılması gerektiğini düşünüyorlar.

Ağır silahları gerektiğinde yeryüzüne indiriyorlar. Gezegendeki tutmak istemiyorlar. Enerji israfı olmasın diye. Hem esir ettikleri halklar tepelerinde ağır silahların dolandığını bilince ürküp sınıyor.”

Idaho'nun silahlar hakkındaki bilgisi muazzamdı.

“Zihnimiz bildiğimizi düşündüğümüz şeylere odaklanır genellikle. Füze füzedir, küçültülüp zehir ya da biyolojik silah taşıdığına da bile.”

Koruyucu teçhizatlardaki gelişmeler hareket kabiliyetini artırmıştı. Mümkün olduğunca üniformalara monte edilmişlerdi. Idaho lazer ışınıyla vurulunca müthiş bir patlamaya yol açan kalkanları geri getirmişti. Asker gibi görünen şişirilmiş üniformaların içine gizlenmiş süspansörlü kalkanlar, gerçek askerlerin önündeki alanlara yayılmıştı. Üzerlerine lazerle ateş edildiğinde patlayıp atomik etkisi yaparak geniş sahaları temizliyorlardı.

Kavşak'ı ele geçirmek de bu kadar kolay olacak mı?

Teg bundan şüpheliydi. Saygın Analar başları sıkışınca yeni yöntemlere adapte olacaktı hemen.

Kavşak'a iki günde kalkanlar kurabilirler.

Onları herhangi bir şekilde kullanmaktan çekinmezlerdi de.

Teg, Eski İmparatorluk'ta kalkanların en güçlü silah olduğunu, tuhaf bir şekilde kibirli bir dille yazılmış “Büyük Sözleşme”den biliyordu. Onurlu insanlar feodal toplumlarının silahlarını kötüye kullanmazdı. Anayasa'ya karşı gelene topluca saldırılırdı. Ayrıca “gurur” kavramına epey önem verilirdi.

Gururum! Sürüdeki yerimi belirler.

Kimileri için canlarından daha önemli bir kavramdı.

“Çok az kayıp veriyoruz,” dedi Streggi.

Bir savaş analistine dönüşmeye başlamıştı fakat Teg'in canını sıkacak kadar banal bir analiste. Streggi çok az askerlerinin öldüğünü söylemek istemişti fakat bunun asıl öneminin farkında olmayabilirdi.

“Ucuz cihazların işi halledeceğini düşünmek zor,” demişti Idaho. “Ama bu güçlü bir silah.”

Silahlarınız düşmanınızın harcadığı enerjiden daha azına

mal oluyorsa büyük bir avantaj elde eder ve sizden çok daha güçlü görünen bir düşmanı bile yenebilirdiniz. Çatışma uzadıkça düşmanın gücü tükenirdi. Üretimin kontrolünü yitirip işçilerini kaybedince de çökerdi.

Projeksiyonlara sırtını dönerken, emrini elleriyle de ileterek, “Geri çekilmeye başlayabiliriz,” dedi. “Zayıf raporlarını olabildiğince çabuk...” Birden bir ses duyunca arkasına döndü.

Murbella?

Kumanda merkezindeki bütün projeksiyonlarda Murbella belirmişti. Öfkeyle bağıırıyordu: “Niye etrafından gelen raporları dikkate almıyorsun?” Teg’in iletişim panelinin kontrolünü devralarak bir saha komutanının görüntüsünü projeksiyonlara verdi. Komutanın konuşması cümle ortasından itibaren duyuldu: “...emir almadığım sürece, taleplerini reddetmem gerekecek.”

“Tekrar et,” dedi Murbella.

Saha komutanı terli yüzünü portatif iletişim-gözüne çevirdi. İletişim sistemi gerekli ayarlamaları yaptı; komutan şimdi dosdoğru Teg’in gözlerinin içine bakar gibiydi.

453

“Tekrar ediyorum: Elimde mülteci olduğunu söyleyen ve sığınma talep eden kişiler var. Liderleri Rahibeler Birliği’yle anlaşmaları olduğunu, bu yüzden taleplerini kabul etmemiz gerektiğini söylüyor ama bu yönde bir emir almadığım sürece...”

Teg sertçe, “Liderleri kim?” diye sordu.

“Kendine Haham diyor.”

Teg iletişim panelinin kontrolünü geri almaya davrandı. “Öyle birini tanıımıyo...”

“Bekle!” Teg’in panelinin kontrolü tekrar Murbella’ya geçti.

Bunu nasıl yapıyor?

Kumanda merkezinde yine Murbella’nın sesi cınladı: “Onu ve yanındakileri amiral gemisine getirin. Acele edin.” Cepheyle olan bağlantıyı kesti.

Teg küplere binmişti fakat dezavantajlı durumdaydı. Murbella’nın görüntülerinden birini seçip öfkeyle baktı. “İşime karışmaya nasıl cüret edersin?”

“Ederim çünkü elinde yeterli veri yok. Haham haklı. Onu olabildiğince iyi ağırlamaya hazırlan.”

“Açıkla.”

“Hayır! Bilmen gerekmiyor. Ama şunu bil ki, senden karşılık gelmediğini görünce bu kararı vermekle doğru şeyi yaptım.”

“O komutan oyalama bölgelerinden birinde! Önem taşımayan...”

“Ama Haham’ın talebi öncelik taşıyor.”

“Sen Başrahibe Ana kadar kötüsün!”

“Belki daha kötüyüm. Şimdi, beni iyi dinle! O mültecileri amiral gemine al. Beni de gemiye almaya hazırlan.”

“Kesinlikle hayır! Olduğun yerde kalacaksın!”

“Başar! Öyle bir taleple bir Rahibe Ana’nın ilgilenmesi gerek. Haham, Rahibe Ana Lucilla’yı bir süre sakladıkları için başarılarının derde girdiğini söyledi. Dediğimi yapmayı kabul et ya da görevinden ayrıl.”

454 “Pekâlâ... Ama önce adamlarımı toplayıp geri çekilmeme izin ver. Tehlikeden uzaklaştığımızda bir araya geliriz.”

“Anlaştık. Ama o mültecilere iyi davran.”

“Şimdi projeksiyonlarımdan çık. Senin yüzünden savaşı takip edemiyorum... Bu yaptığın aptalca bir şeydi!”

“Merak etme, her şey yolunda Başar. Bu arada, bir başka gemimize dört Futar bindi. Onları Bakıcılara götürmemizi istiyorlar ama gözaltına alınmalarını emrettim. Onlar konusunda çok dikkatli davranın.”

Kumanda merkezinin projeksiyonlarında tekrar savaş sahneleri belirdi. Teg yine askerlerine seslenmeye başladı. Öfkeden köpürüyordu; sakinleşip komuta edebilecek hale gelmesi birkaç dakika sürdü. Murbella öyle davranmakla onun otoritesini nasıl çiğnediğinin farkında mıydı? Yoksa Murbella’nın o tavrını bu mültecilere verdiği önemin göstergesi olarak mı yorumlamak gerekiyordu?

Durum kontrol altına alınınca Teg kumandayı bir yaverine devredip Streggi’nin omuzlarına çıktı ve o önemli mültecileri

görmeye gitti. Murbella onlara niye Teg'in işine karışmayı göze alacak kadar değer veriyordu acaba?

Mülteciler bir asker taşıyıcının kargo bölümündeydi; başlarında bir komutan ihtiyatla duruyordu.

Bu bilinmeyenlerin arasında kimler gizleniyor kim bilir?

Haham (saha komutanı ona bu isimle seslendiğinden Teg'in tanınması zor olmadı) adamlarının yanında, kahverengi cüppeli bir kadınla birlikte duruyordu. Beyaz takkeli, kısa boylu, sakallı bir adamdı. Soğuk ışıktaki çok yaşlı görünüyordu. Kadın bir elini gözlerine siper etmişti. Haham bir şeyler söylüyordu; Teg yaklaştıkça onun sözlerini seçebilmeye başladı.

Haham, kadını azarlıyordu!

"Kibirliğin burnu sürtülür!"

Kadın elini indirmeden konuştu: "Taşıdığım şeyden gurur duymuyorum."

"Peki ya bu bilgilerin sana kazandırabileceği güçten?"

Teg dizleriyle baskı yaparak, Streggi'ye onlara on adım kadar kala durmasını emretti. Komutan, Teg'e baktıysa da yerinden kımıldamadı; gerekirse Teg'i korumaya hazırды.

İyi bir asker.

Kadın başını iyice eğip elini gözlerine bastırarak, "Bu bilgiler kutsal amaçlar uğruna kullanmamız için sunulmadı mı bize?" dedi.

"Kızım!" Haham sırtını dikleştirdi. "Daha iyi hizmet etme uğruna öğrendiğimiz hiçbir şey çok iyi olamaz. Mütevazı bir kalbi doldurabilecek her şeyi bilsek bile saban izindeki bir tohumdan fazlası etmez."

Teg araya girmek istemedi. *Ne eski bir konuşma tarzı.* Bu ikili çok ilgisini çekmişti. Diğer mülteciler tartışmayı ilgiyle dinliyordu. Bir tek Teg'in saha komutanı kayıtsız gibiydi; gözünü yabancılardan ayırmıyor, zaman zaman da yaverlerine el işareti yapıyordu.

Kadın başını saygıyla eğik tutuyor, elini de hâlâ gözlerine siper ediyordu fakat kendini savunmaktan geri durmuyordu.

“Saban izinde yiten bir tohum bile yeni bir hayat başlatabilir.”

Haham dudaklarını kasvetle, sımsıkı bastırdıktan sonra konuştu: “Su ve ilgi olmadan, yani kutsanma ve söz olmadan hayat olmaz.”

Kadın derin derin iç geçirince omuzları sarsıldı fakat tuhaf bir şekilde itaatkâr duruşunu koruyarak karşılık verdi: “Duyuyor ve itaat ediyorum, Haham. Yine de bana verilen bu bilgilere saygı göstermeliyim çünkü tam da şimdi verdiğin öğüdü içeriyorlar.”

Haham elini kadının omzuna koydu. “Öyleyse isteyenlere öğret; gittiğin yere kötülük uğramasın.”

Sessizlik çökünce Teg tartışmanın bittiğini anladı. Streggi’ye ilerlemesini işaret etti. Fakat Streggi’nin kımıldamasına fırsat kalmadan Murbella yanlarından hızla geçti ve kadına bakarken başıyla Haham’a selam verdi.

“Bene Gesserit adına ve size olan borcumuz adına sizi selamlıyor ve himayemize alıyorum,” dedi Murbella.

456 Kahverengi cüppeli kadın elini indirince Teg onun avucunda kontakt lenslerin parladığını gördü. Kadın başını kaldırınca etraftan hayret nidaları yükseldi. Kadının gözleri masmavi olmakla kalmayıp (baharat bağımlısıydı besbelli), İstırap’tan sağ kurtulmuş kişilerin güçlü ifadesine sahipti.

Murbella onun ne olduğunu hemen anladı. *Yabanıl bir Rahibe Ana!* Dune Fremenlerinin zamanından beri böyle biri görülmemişti.

Kadın, Murbella’ya reverans yaptı. “Adım Rebecca. Sizinle tanıştığıma da çok sevindim. Haham aptal bir kaz olduğumu düşünüyor ama içimde altın bir yumurta taşıyorum... Lampadas’ı. Yedi milyon altı yüz yirmi iki bin on dört Rahibe Ana; hepsi de sizin.”

Evrene dair yanıtlar tehlikelidir. Mantıklı görünmekle birlikte hiçbir şey açıklamıyor olabilirler.

—Zensünni Özdeyişi

Vaat edilen refakatçilerinin gelmesi geciktikçe Odrade önce sinirlendi, sonra da kendini eğlendirmeye başladı. Nihayet lobi robotlarını takip etmeye, yollarına çıkıp hareketlerini engellemeye girişti. Çoğu küçüktü ve hiçbirisi insansı görünüşte değildi.

İşlevsellik. İx servolarının başlıca özelliğidir. Bu küçük şeyler vızır vızır çalışarak, Kavşak'taki veya benzeri yerlerdeki geçici ikâmetinizde rahat etmenizi sağlarlar.

Bugünlerde öyle yaygınlardı ki insanların pek dikkatini çekmiyorlardı. Kasıtlı müdahalelerle başa çıkma yetileri olmadığından, Odrade'nin müdahalesi karşısında öylece durup vızıldıyorlardı.

"Saygın Anaların mizah anlayışı pek yoktur." Biliyorum, Murbella. Biliyorum. Ama mesajımı aldılar mı?

Dortujsa'nın aldığı barizdi. Korkusundan sıyrılmış, Odrade'nin oyununu kulaktan kulağa sırtarak izliyordu. Tam, onaylamasa da müsamahalı görünüyordu. Suipol çok eğleniyordu. Hatta Odrade onu durdurmasa cihazların hareketsizleştirilmesine yardım edecekti.

Bırak onları sinirlendirme işini ben yapayım, çocuk. Başıma gelecekler belli zaten.

Odrade ne demek istediğini açıkça belli ettiğine emin olunca avizelerden birinin altına gitti.

"Yanıma gel, Tam," dedi.

Tamalane, Odrade'nin karşısına itaatkârca, yüzünde ilgili bir ifadeyle oturdu.

"Modern lobilerin ne kadar küçük olduğuna dikkat ettin mi hiç, Tam?"

Tamalane bir an etrafına bakındı.

“Eskiden lobiler geniş olurdu,” dedi Odrade. “Güçlülerin kendilerini prestijli hissetmesi, başkalarının da onların ne kadar mühim şahsiyetler olduğunu anlaması için elbette.”

Tamalane, Odrade’nin oynadığı küçük oyuna iştirak etmeye başladı: “Bugünlerde seyahat edebilmek bile bir ayrıcalık.”

Odrade lobinin dört bir yanında duran, hareketsizleştirilmiş robotlara baktı. Bazıları vızıldıyor ve titreşiyordu. Diğerleriyse birilerinin veya bir şeylerin gelip tekrar düzeni sağlamasını sessizce beklemekteydi.

Siyah plazdan yapılmış fallik bir tüp ile tüpün tepesinde ışıldayan bir iletişim-gözünden ibaret olan otoresepsiyonist, kafesinden çıktı ve oldukları yerde duran robotların arasından geçerek Odrade’nin karşısına dikildi.

“Bugün hava çok fazla nemli.” Boğuk bir kadın sesine sahipti. “Hava Kontrol ne düşünüyor bilmiyorum.”

Odrade ona bakmadan, robotun ardındaki Tamalane’e hitap etti: “Niye bu makineleri dost canlısı insanlar gibi davranmaya programlıyorlar ki?”

“Sahiden iğrenç bir şey,” dedi Tamalane. Omzuyla otoresepsiyonisti kenara itti; otoresepsiyonist kendisini kimin ittiğini görmek için dönmek dışında bir hareket yapmadı.

Odrade, Butleryan Cihadı’na yol açan güruh motivasyonunu kendinde harekete geçirdiğini fark etti birden.

Önyargılarımla düşündüm!

Karşılarında duran makineyi inceledi. Makine talimat mı bekliyordu yoksa onunla doğrudan mı konuşmalıydı?

Lobiye dört robot daha girdi; Odrade kendi grubunun valizlerini taşıdıklarını gördü.

Hepsi didik didik aranmıştır tabii. İstediğiniz yeri arayın. Lejyonlarımız hakkında hiçbir ipucu alamazsınız bizden.

Dört robot odanın kenarı boyunca ilerlerken, yollarının hareketsiz robotlar tarafından kapanmış olduğunu fark ettiler. Bagaj robotları bunun üzerine durup bu tuhaf durumun düzeltilmesini beklediler. Odrade onlara gülümsedi. “İşte gizli benliklerimizi saklayan geçiciliğin işaretleri.”

Gizli ve saklayan.

Bu sözcükleri kendilerini gözetleyenleri sinirlendirmek için söylemişti.

Haydi ama Tam! Planı biliyorsun. O geniş bilinçaltılarını karıştırıp, onlara sezdirmeden suçluluk hissi uyandıracacağız. Robotlara yaptığım gibi onları titreteceğiz. Bizden ürkmelerini sağlayacağız. “Bu Bene Gesserit cadılarının ne gibi güçleri var acaba?” diye merak edecekler.

Tamalane, Odrade’nin verdiği ipucunu almıştı. Gizli benlikler ve geçicilik. İletişim-gözlerine bakarak, çocuklarla konuşurcasına açıklama yaptı: “Yuvanızdan ayrılırken yanınıza ne alırsınız? Her şeyi yanında götürmeye çalışanlardan mısınız? Yoksa sadece gerekli şeyleri mi alırsınız?”

Bizi gözetleyenler için neler gerekli sınıfına giriyor acaba? Hijyen amaçlı araçlar ve yıkanabilen ya da kullanılıp atılan giysiler mi? Silahlar mı? Valizlerimizde bunları aradılar. Ama Rahibe Analar görünür silahlar taşımaz genellekle.

Dortujla, Tamalane’in yanına gelip, “Burası ne çirkin bir yer,” diyerek piyese katıldı. “Sanki bilerek öyle yapmışlar.”

Ahh, sizi pis gözetleyiciler. Dortujla’ya bakın. Onu hatırladınız mı? Ona neler yapabileceğinizi bildiği halde neden döndü dersiniz? Futarlara yem olmak için mi? Bakın, bu umurunda değil.. Görüyor musunuz?

“Burası bir geçiş noktası, Dortujla,” dedi Odrade. “Çoğu insan buranın nihai varış yerleri olmasını istemez. Rahatsızlık verici bir yer, can sıkıcı ufak tefek yönleri de bunu hatırlatmaya yarıyor sadece.”

“Bir konak yeri; burayı tamamen yıkıp baştan yapmadıkları sürece de bundan daha fazlası olamaz,” dedi Dortujla.

Duyuyorlar mıydı? Odrade seçtiği iletişim-gözüne sakın sakın baktı.

Bu çirkinlik niyetlerini ele veriyor. Bize diyorlar ki: “Karnınızı doyuracağız; yatak ve tuvalet vereceğiz; ufak tefek bedensel ihtiyaçlarınızı karşılayacağız... Ama burada fazla kalmayacaksınız çünkü asıl istediğimiz şey geride bırakacağınız enerji sadece.”

Otoresepsiyonist, Tamalane ile Dortujla'nın etrafından dolanarak Odrade'ye ulaşmaya çalıştı bir kez daha.

Odrade robotun tek gözüne öfkeyle bakarak, "Bizi derhal dairelerimize götüreceksin!" dedi.

"Ah, ne büyük düşüncesizlik ettik!"

Bu aşırı duygusal sesi nereden bulmuşlardı? İticiydi. Fakat aradan bir dakika geçmeden Odrade lobiden çıktı; önünde vazizleri taşıyan robotlar, arkasındaysa Suipol vardı... Onun da arkasından Tamalane ile Dortujla geliyorlardı.

Yanından geçtikleri bir kanat bakımsız haldeydi. Kavşak trafiğinin azaldığı anlamına mı geliyordu bu? İlginç. Bir koridorun tüm pencerelerinin jaluzileri kapalıydı. Bir şey mi gizliyorlardı? Odrade bu durumun yol açtığı loşlukta, zemin ve çıkıntıların ne kadar tozlu olduğunu fark etti; yerde sadece birkaç bakım robotunun izleri vardı. O pencerelerin ardında bir şey mi gizleniyordu? Bu muhtemel görünmüyordu. Burası epey uzun süre kapalı kalmış gibiydi.

460

Odrade yalnızca bazı kısımların bakımlı olmasının mantığını kavradı. Burada çok az trafik vardı. Saygın Analar yüzünden. Böyle tehlikeli avcılardan saklanmak, dikkatlerini çekmemek için dua etmek varken kim ortalıkta gezinirdi ki? Özel elit odalarına giden yollar temiz tutuluyordu. Sadece en iyi şeylere en iyi şekilde bakım yapılıyordu.

Gammulu mülteciler geldiklerinde bol bol boş oda bulacak.

Lobide bir robot, Suipol'e bir kılavuz işaretçi vermişti. "Daha sonra yolunuzu bulabilmeniz için." Cihaz yuvarlak, mavi bir küreydi; içinde yüzen sarı ok, seçilen yere giden yolu gösteriyordu. "Varınca hafif bir zil sesi çıkarır."

İşaretçiden hafif bir zil sesi geldi.

Nereye geldik ki?

Yine ev sahiplerinin, içinde "her türlü konforu" sağlarken bir yandan da iticiliğini korudukları bir yere gelmişlerdi. Yumuşak sarı halılarla kaplı, uçuk leylak rengi duvarlı, beyaz tavanlı odalar. Etrafta koltuk-köpek olmaması Odrade'yi sevindirdi; gerçi bu durum, misafirlerin tercihlerinin umursanmasından

çok ekonomik sebeplere dayanıyordu muhtemelen. Koltuk-köpeklerin beslenmesi gerekirdi, bakıcıları da epey pahalı olurdu. Odrade permafloks kumaşlı mobilyalar gördü. Kumaşlara dokununca, altlarında dirençli plastik olduğunu fark etti. Bu odanın renkleri diğerlerinininki gibiydi.

Odrade yatağı görünce küçük bir şok yaşadı. Evet, sert bir yatak istemişti fakat bu kadarı abartıydı. Yatak dümdüz siyah plazdandı ve yastık yoktu. Şilte ya da battaniye de.

Suipol bunu görünce itiraz edecek oldu fakat Odrade onu susturdu. Bene Gesseritlerin lüks hayatına alışkın olsa da hazen konforu ikinci plana atmak gerekirdi. Şimdi en önemli şey görevlerini yerine getirmeleri idi! Başrahibe Ana görev uğruna sert bir zeminde, örtüsüz yatmaya katlanabilirdi. Hem Bene Gesseritlerin böyle ufak tefek zorluklarla başa çıkma yöntemleri vardı. Odrade kendini rahatsızlığa hazırladı; itiraz ederse bir kez daha hakarete uğrayabileceğini biliyordu.

Bunu da bilinçaltlarına ekleyip kaygılsınlar.

Odrade onlara ayrılmış diğer odaları eğlenir bir edayla ve olabildiğince kaygısız görünerek incelerken, beklediği çağrı geldi. Odrade ile yanındakiler ortak oturma odasına girerlerken tavandaki deliklerden gelen bir ses, “Lobiye dönün,” dedi. “Sizi Yüce Saygın Ana’ya götürecektir olan refakatçi bekliyor olacak.”

“Yalnız gideceğim,” dedi Odrade... İtirazları susturdu.

Lobinin girişindeki koridorda, narin bir sandalyede yeşil cüppeli bir Saygın Ana oturuyordu. Yüzü şato suru gibiydi... Taştandı sanki. Bent kapağına benzeyen ağzıyla, saydam bir pipetten mor bir sıvı çekiyordu. Pipetten yukarı akan sıvı şeker kokuyordu. Saygın Ana’nın gözleri, surların üstündeki silahlar gibiydi. Burnu: Nefret dolu gözlerin altındaki bir bayırdı. Çenesi: Zayıftı. Gereksiz bir çeneydi. Tam gelişmemişti. İnşaata başlanıp yarım bırakılmıştı. Kadının çocukluk zamanından kalmaydı. Ve saç: Koyu kahverengiye boyanmıştı. Önemsizdi. Önemli olan kadının gözleri, burnu ve ağzıydı.

Kadın yavaşça, mağrurca ayağa kalktı; Odrade’yi fark etmekle bile büyük bir lütufta bulunduğunu vurguluyordu.

“Yüce Saygın Ana seninle görüşmeyi kabul etti.”

Sesi kalın, neredeyse erkeksi idi. Öyle gururluydu ki bunu her tavrıyla belli ediyordu. Değiştirilemez önyargılarla doluydu. Öyle çok şey *bildiğini* sanıyordu ki, tam bir ayaklı cehalet ve korku yumağıydı. Odrade onu Saygın Anaların zayıflıklarının mükemmel bir temsilcisi olarak gördü.

Pek çok köşeden saptıktan ve pek çok koridordan geçtikten sonra (hepsi de aydınlık ve temizdi) uzun bir odaya vardılar... Bir dizi pencereden gün ışığı giriyordu, bir uçta da karmaşık bir askeri konsol yer alıyordu; orada uzay ve arazi haritalarının projeksiyonları bulunuyordu. Örümcek Kraliçe'nin ağının merkezi burası mıydı? Odrade bundan şüpheliydi. O konsol fazla meydandaydı. Dağılış teknolojisiyle yapıldığı için biraz farklı görünse de kullanım amacı belliydi. İnsanların manipüle edebildikleri alanların fiziksel sınırları vardı; bir zihinsel arayüz başlığı da oval, çok uzun ve tuhaf bir şekilde kirli sarı renkte olsa bile başka bir işleve sahip olamazdı.

462

Odrade odaya göz gezdirdi. İçeride pek az eşya vardı. Birkaç hamak koltuk, küçük masalar, geniş bir açıklık (herhalde emir bekleyen insanların durabilmesi için). Sıkışıklık yoktu. Burası bir eylem merkezi olarak tasarlanmıştı.

Bunu cadının gözüne gözüne sokmak istiyor!

Uzun bir duvardaki pencerelerin ardında kaldırım taşları ve daha ötede bahçeler görünüyordu. Burası bir dekor, bir setti!

Örümcek Kraliçe nerede? Nerede uyuyor? İni nasıl bir yer?

Dışarıdaki yoldan gelen iki kadın, kemerli bir kapıdan girdiler. İkisi de parlak süslemeli, ejderha desenli kırmızı cüppe giymişti. Cüppelerin süslemeleri soo- taşı parçalarındandı.

Odrade ihtiyatla susmayı sürdürerek, refakatçinin tanıştırmama işini yapmasını bekledi; refakatçi bu işi olabildiğince az konuşarak hallettikten sonra kaçarcasına gitti.

Murbella'nın verdiği ipuçları olmasa Odrade, Örümcek Kraliçe'nin o yan yana duran kadınların uzun boylusu olduğunu sanırdı. Oysa kısa boylu olardı. Bu çok ilginçti.

Bu kadın en tepeye sadece tırmanarak ulaşmamış. Çatlaklar-

dan sinsice geçmeyi de bilmiş. Kız Kardeşleri bir gün uyandıklarında onun tahta kurulmuş olduğunu görmüşlerdir. Oraya yapışmış gibi oturduğunu. Kimse itiraz edememiştir herhalde. Bu kadının öyle silik bir görünüşü var ki, yanından ayrıldıktan on dakika sonra itirazının hedefini hatırlamakta zorlanır insan.

İki kadın da Odrade'yi eşit dikkatle süzüyorlardı.

Güzel, bu iyi. Şu an gereken şey bu.

Örümcek Kraliçe'nin görünüşü çok şaşırtıcıydı. Bene Gesseritler şu âna dek onun dış görünüşü hakkında bilgi edinememişlerdi. Bölük pörçük, ufak tefek kanıtlardan yola çıkarak geçici projeksiyonlar oluşturmuş, hayali portreler çizmişlerdi sadece. Fakat işte nihayet Örümcek Kraliçe karşılarındaydı. Ufak tefek bir kadındı. Cüppesinin altındaki kırmızı, tek parça streç giysisi sırtım gibi kaslarını belli ediyordu. Oval yüzü sıradandı; donuk kahverengi gözlerinde turuncu benekler dans ediyordu.

Korkuyor, bu yüzden de kızgın ama tam olarak neden korktuğunu bilemiyor. Elinde bir hedef var yalnızca... Ben. Benden ne elde etmeyi umuyor?

463

Kadının yardımcısı epey farklıydı: Çok daha tehlikeli görünüyordu. Altın sarısı saçları öyle özenle taranmıştı ki... Burnu hafif kanca, dudakları ince, çıkık elmacık kemiklerinin üstündeki teni gergindi. Bakışları da zehir saçıyordu.

Odrade tekrar Örümcek Kraliçe'nin yüz hatlarını inceledi: Kadının burnu öyle sıradandı ki insan baktıktan bir dakika sonra tarif etmekte zorlanırdı.

Düz mü? Eh, sayılır.

Kadının kaşları da saçları gibi saman rengiydi. Ağzı kapanınca neredeyse ortadan kayboluyor, açıldığında bir pembelik halinde belirliyordu. Bu çehrede odaklanacak bir şey bulmak güç olduğundan, tamamı bulanık görünüyordu.

“Bene Gesseritlerin lideri sensin demek.”

Sesi de sıradandı. Galach dilinin tuhaf, bükümlü bir versiyonunu kullanıyordu; jargon kullanmasa da normalde kullandığı hissediliyordu. Birtakım dilsel numaralar vardı orada. Odrade'nin Murbella'dan öğrendikleri bunu doğruluyordu.

“Ses’e yakın bir şeyleri var. Sizin bana öğrettiğiniz kadar etkili değil ama başka şeyler yapabiliyor; kelime oyunları bir nevi.”

Kelime oyunları.

Odrade, “Sana nasıl hitap etmeliyim?” diye sordu.

“Duyduğuma göre bana Örümcek Kraliçe diyormuşsun.” Kadının gözlerinde turuncu benekler vahşice dans ediyordu.

“Burada, ağının merkezinde olduğuma göre, sahip olduğun muazzam güçleri de göz önüne alarak, korkarım ki bunu itiraf etmeliyim.”

“Fark ettiğin bu demek... Sahip olduğum güçler.” Kibirli!

Odrade’nin ilk dikkatini çeken şeylerden biri kadının kokusu olmuştu. Kadın çok ağır bir parfümle banyo yapmıştı sanki.

Feromon kokusunu gizlemek için mi?

Örümcek Kraliçe, Bene Gesseritlerin en ufak algısal verilerden bile sonuç çıkarabildikleri konusunda uyarılmış mıydı? Belki. Fakat kadının bu parfümü sırf sevdiği için kullanmış olması da aynı şekilde mümkündü. O berbat karışımда egzotik çiçeklerin kokuları vardı alttan alta. Kadının vatanına ait çiçeklerin mi?

Örümcek Kraliçe bir elini kolay unutulur çenesine götürdü. “Bana Dama diyebilirsin.”

Yanındaki kadın itiraz etti: “Milyon Gezegen’deki son düşmanımız bu!”

Eski İmparatorluk’a bu adı vermişler demek.

Dama elini kaldırıp kadını susturdu. Rahatça yaptığı bu hareket ne çok şeyi ele veriyordu. Odrade, yaverin gözlerinde Bellonda’yı anımsatan parıltılar gördü. Bu kadın agresif ve dikkatliydi; saldıracak yer arıyordu.

“Çoğu kişi bana Yüce Saygın Ana diyebilir ancak,” dedi Dama. “Seni onurlandırdım.” Arkasındaki kemerli kapı eşiğini gösterdi. “Dışarıda yürüyeceğiz, sadece ikimiz; yürürken konuşacağız.”

Davet değildi bu; emirdi.

Odrade kapının yanında duraklayıp oradaki haritaya baktı. Üstünde Galach dilinde yazılar bulunan bir haritaydı; yolla-

rı gösteren kısa hatlarla ve kıvrımlı sınır çizgileriyle doluydu. Kaldırım taşlı alanın ötesindeki bahçelerin ve ekinliklerin haritasıydı. Odrade eğilip onu yakından incelerken Dama eğlenir ve hoşgörülü bir edayla bekledi. Evet, nadir bulunan ağaçlar ve çalılar; pek azının meyvesi yenebiliyordu. Dama bunlara sahip olmaktan gurur duyuyordu, harita da bunu vurgulamak için buradaydı.

Sundurmaya çıktıklarında Odrade, “Parfümünü fark ettim,” dedi.

Dama anılara daldı; karşılık verdiğinde, sesinde belli belirsiz alt tonlar vardı.

Yanar çalısının onu tanımasını sağlayacak bir koku. İşe bak! Ama bunu düşününce üzülüyor ve sinirleniyor. Bu konuyu açmanın sebebini merak ediyor.

“Yoksa çalı beni kabul etmeyecekti,” dedi Dama.

İlginç bir fiil kipi seçimi.

Kadının kullandığı şiveli Galach dilini anlamak zor değildi. Konuşmasını karşısındakine göre, bilinçaltıyla ayarladığı bel-
liydi.

Kulağı iyi. Birkaç saniye durup izliyor, dinliyor; sonra da kendini karşısındakine en iyi ifade edecek şekilde, konuşmasını değiştiriyor. Çoğu insanın çabucak öğrenebileceği, çok eski bir sanat türü.

Odrade bunun kökeninde koruyucu renklendirmenin yattığını anladı.

Bir yabancı olarak görülmek istemiyor.

Genlerden gelen, değiştirilebilir bir nitelik. Saygın Anaların yitirmedikleri bu özellikleri bir zayıflıktı. Bilinçaltılarını tamamen gizleyemiyor, ses tonlarıyla çok şeyi ele veriyorlardı.

Dama kibirli duruşuna rağmen zeki ve özdisiplinli biriydi. Bu kaniya varmak Odrade’yi memnun etti. Derdini anlatabilmek için lafı dolandırması gerekmeyecekti.

Dama sundurmanın kenarında durunca Odrade de durdu. Omuzları neredeyse değişiyordu; Odrade bahçeyi incelerken, neredeyse Bene Gesserit tarzında olduğunu görünce şaşırdı.

“Ne diyeceksen de,” dedi Dama.

Odrade, "Rehine olarak değerim nedir?" diye sordu.

Gözleri turunculaştı!

"Bunu sen de düşünmüşsündür," dedi Odrade.

"Devam et." *Turunculuk geçiyor.*

"Rahibeler Birliği'nde yerime geçebilecek üç kişi var." Odrade en delici bakışlarıyla baktı. "Birbirimizi zayıflatırsak iki taraf da yok olabilir."

"Sizi böcek gibi ezebiliriz!"

Turunculara dikkat et!

Odrade içinden gelen uyarılara aldırmadı. "Ama bizi ezen el mikrop kapar ve sonunda hastalıktan ölürsünüz."

Bundan daha basit ve ayrıntısız bir şekilde söylenemezdi.

"Bu mümkün değil!" Turuncu gözler.

"Buraya düşmanlarınızdan kaçarak geldiğinizi bilmiyor muyuz sanıyorsun?"

En tehlikeli kozum.

466

Odrade bu sözünün Dama üstündeki etkisini izledi. Karanlık bir ifadeyle kaş çatmak, kadının görünürdeki tek tepkisiydi. Fakat gözlerindeki turuncu renk kaybolmuş, yerini öfkeli yüzüyle tuhaf bir şekilde çelişen donuk bir ifade almıştı.

Odrade, Dama yanıt yermişçesine başıyla onayladı. "Size saldıran, bu çıkmaz sokağa kaçırın düşmanlarınız karşısında sizi zayıflatabiliriz."

"Kaçtığımızı mı sanı-

"Biliyoruz."

En azından ben artık biliyorum.

Bunu bilmek hem sevindiriyor hem de korkutuyordu.

Bu kadınları bile kaçırın şey ne olabilir?

"Sadece güç topluyoruz, şeyden önce..."

"Arenaya geri dönmeden önce, ki orada ezileceğiniz kesin... Orada sayısal üstünlüğünüze güvenemezsiniz."

Dama sesini yumuşatıp, Odrade'nin anlamakta güçlük çektiği Galach şivesiyle konuşmaya başladı: "Demek size ulaştılar... Ve teklif yaptılar. Onlara güvenmekle ne büyük aptallık edi"

"Güveniyoruz demedim."

“Logno benimle bu şekilde konuştuğunu duysa...” Dama içerideki yaverine doğru başını salladı. “...Daha seni uyarmama fırsat kalmadan işini bitirir.”

“Şansım var ki baş başayız.”

“Şansına fazla güvenme.”

Odrade başını çevirip binaya baktı. Lonca tasarımında yapılan değişiklikler barizdi: sıra sıra pencereler, bol bol egzotik ağaç, mücevherler.

Refah.

Odrade’nin karşısında, kimilerinin hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir zenginlik vardı. Dama’nın kendisine itaat eden toplumdaki isteyip de alamayacağı hiçbir şey yoktu... Verilebilecek şeyler dahilinde. Dağılış’a dönme özgürlüğü dışında.

Dama sürgününün sona erebileceği hayaline ne kadar bağlıydı? Ve böylesine büyük bir gücü ta Eski İmparatorluk’a dek kaçırın neydi? Neden buraya gelmişlerdi? Odrade sormaya cesaret edemiyordu.

“Buna evimde devam edeceğiz,” dedi Dama.

Nihayet Örümcek Kraliçe’nin inine giriyorum!

Dama’nın evi bulmaca gibiydi biraz. Yerler lüks halılarla kaplıydı. Dama içeri girince sandaletlerini çıkarıp yalınayak yürüdü. Odrade onu taklit etti.

Şu kenarları nasırlı ayaklara bak! Bakımlı, tehlikeli silahlar.

Odrade sadece yumuşak halılara değil, odanın tamamına şaşırmıştı. Küçük bir pencere, özenle budanmış bir botanik bahçesine bakıyordu. Duvarlarda resim ya da duvar halıları yoktu. Dekoratif süsler yoktu. Girdikleri kapının yukarısında, siyah şerit halinde gölgelere sahip bir havalandırma mazgalı vardı. Sağda bir başka kapı. Bir başka havalandırma mazgalı. Yumuşak, gri iki kanep. Siyah, parlak iki sehpa. Altın sarısının çeşitli tonlarında, büyük bir masa; üzerindeki yeşil, titrek ışık tabakası orada bir kontrol alanı olduğunu gösteriyordu. Odrade, altın sarısı masanın içine monte edilmiş dikdörtgen projektörün ince hatlarını fark etti.

Ahhhh, burası onun çalışma odası. Çalışmaya mı geldik?

Burada amaca odaklanılmıştı. Dikkat dağıtacak her şeyden özenle kaçınılmıştı. Dama dikkat dağıtacak nasıl şeyleri kabul ederdi?

Dekore edilmiş odalar nerede? İçinde bulunduğu ortamla bağlantılı şekilde yaşamak zorunda. İnsan sevimsiz gelen şeylere sürekli gözlerini kapayamaz. Gerçek konfor istiyorsan, yaşadığın ev sana saldıracak şekilde döşenmemeli... Özellikle de bilinçaltına yönelik saldırı olmamalı. Dama bilinçaltı zayıflıklarının farkında! Gerçekten tehlikeli biri ama “Evet” deme yetkisi var.

Kadim bir Bene Gesserit hilgeliği idi bu. “Evet” diyebilecek insanları ararlardı hep. Sadece “Hayır” diyebilen astlarla asla zaman harcamazlardı. Anlaşma yapabilecek, sözleşme imzalayabilecek, söz verip tutabilecek kişileri ararlardı. Örümcek Kraliçe sık sık “Evet” demiyordu fakat bu yetkiye sahipti ve bunun farkındaydı.

468 *Beni kenara çekmesinden anlamalıydım. Ona Dama dememe izin vermekle ilk sinyali gönderdi bana. Teg’e saldırı emri vermekle, durduramayacağım bir saldırıda bulunmasını emretmekle fazla mı acele ettim? Terredüte kapılmak için çok geç artık. Teg’i Saygın Anaların üstüne salarken bunu biliyordum.*

Ama başka hangi güçlerin dikkatini çekebiliriz?

Odrade, Dama’nın üzerinde hâkimiyet kurmanın yolunu bulmuştu. Örümcek Kraliçe sözler ve jestler karşısında irkilmeye, kendi içine kapanmaya, kendi kalp atışlarının son derece farkına varmaya müsaitti.

Drama sürmeli.

Dama altın masanın tepesindeki yeşil alana ellerini sokmuş, bir şeyler yapıyordu. Yaptığı şeye, Odrade’yi tamamen göz ardı ederek odaklanmıştı; bu hem hakaret hem de iltifattı.

İşime karışmayacaksın çünkü bunun senin için iyi olmayacağına biliyorsun, cadı. Ayrıca, beni kaygılandırarak kadar önemli biri değilsin.

Dama kaygılı görünüyordu.

Gammu saldırısı başarılı mı oldu? Mülteciler gelmeye başladı mı?

Dama turuncu gözlerini Odrade'ye çevirdi. "Pilotun az önce, sorguya çekilmektense kendini geminizle birlikte yok etmiş. Yanınızda ne getirdiniz?"

"Kendimizi."

"Bir sinyal yayıyorsun!"

"Adamlarıma hâlâ sağ olduğumu bildirmek için. Bunu zaten biliyorsun. Bazı atalarımız saldırıdan önce gemilerini yakardı. Geri çekilmeleri mümkün olmasın diye."

Odrade son derece dikkatle, ses tonunu ve zamanlamasını Dama'nın tepkilerine göre ayarlayarak konuşuyordu. "Başarılı olursam bana geri dönmem için imkân sağlarsın zaten. Pilotum siborgdu; shere kullanarak sondalarınızdan korunamazdı. Elinize geçmektense intihar etmesi emredilmişti ona."

"Bize gezegeninizin koordinatlarını ver." Dama'nın gözlerinin turunculuğu geçti fakat hâlâ huzursuz görünüyordu. "Adamlarının sana bu kadar bağlı olduklarını düşünmemiştim."

"Onları cinsel köleleştirmeye başvurmadan nasıl kontrol edebiliyorsunuz, cadı?" diye soruyorsun içinden. Yanıt bariz değil mi? Gizli güçlerimiz var.

Odrade, Şimdi çok dikkatli olmalıyım, diye düşündü. Yeni gereksinimlere açık olarak, yöntemli bir yaklaşım benimsemeliyim. Bir karşılık tarzı belirleyip hep öyle devam ettiğimizi düşünsün. Hakkımızda ne biliyor ki? Hayati bilgiler edinmek için bir Başrahibe Ana'nın bile yem olarak kullanılabileceğini, feda edilebileceğini bile bilmiyor. Bu bizi üstün mü kılıyor? Eğer öyleyse, daha eğitilmiş olmak bizden daha kalabalık ve hızlı bir düşmanı yenmemizi sağlayabilir mi?

Odrade yanıtı bilmiyordu.

Dama altın sarısı masanın ardına oturup Odrade'yi tek başına ayakta bıraktı. Koltuğuna tünemiş gibiydi. Bu odadan pek çıkmadığı belliydi. Burası ağının gerçek merkeziydi. İhtiyaç duyduğunu düşündüğü her şey buradaydı. Odrade'yi bu odaya getirmişti çünkü başka bir yerde olmaktan rahatsızlık duyardı. Başka ortamlarda rahatsız oluyor, hatta belki de kendini tehdit

altında hissediyordu. Dama tehlikeye davetiye çıkarmıyordu. Bir zamanlar gözü karaydı fakat bu çok eskilerde kalmıştı. Şimdi tek istediği, bu güvenli ve düzenli kozada oturup başkalarını manipüle etmekti.

Odrade bu gözlemleri sayesinde, Bene Gesseritlerin yaptığı çıkarımların doğru olduğunu anladı. Rahibeler Birliği bu zayıflıktan faydalanmayı iyi bilirdi.

Dama, “Söyleyeceğin başka bir şey yok muydu?” diye sordu.
Onu oyalayarak zaman kazan.

Odrade bir soru sorma riskine girdi: “Bu görüşmeyi kabul etmenin sebebini çok merak ediyorum?”

“Niye merak ediyorsun?”

“Sana çok... Çok ters bir şey gibi.”

“Bize neyin ters olup olmadığına biz karar veririz!” Kadın epey sinirlenmişti.

“Ama neyimizi ilginç buluyorsunuz?”

“Sizi ilginç bulduğumuzu mu sanıyorsun?”

“Hatta belki de hayranlık duyuyorsunuz; bizim size hayranlık duyduğumuz kesin.”

Dama’nın yüzünde hoşnutluk belirdi bir an. “Bize hayran kalacağınızı biliyordum.”

“İlginç insanlar birbirlerinin ilgisini çeker,” dedi Odrade.

Dama çokbilmişçe gülümsedi; evcil hayvanının zekice bir şey yaptığını gören birinin gülümsemesiydi bu. Ayağa kalkıp odanın tek penceresine yürüdü. Odrade’yi yanına çağırıp dışarıyı, yeni çiçek vermeye başlamış ilk çalıların ardındaki ağaçları göstererek, Odrade’ye anlaşılması çok güç gelen o yumuşak şiveyle konuşmaya başladı.

Ansızın Odrade’nin içinde alarm çanı çaldı. Bunun üzerine simulakşa girerek alarmin sebebini araştırdı. Sebep odadaki bir şey ya da Örümcek Kraliçe miydi? Dama’nın yaptığı çoğu şey gibi bu ortamda da doğaçlama eksikliği vardı. Yani bütün bunlar Odrade’yi etkilemek için tasarlanmıştı. Özenle planlanmıştı.

Bu kadın gerçekten Örümcek Kraliçe mi? Yoksa bizi gözetleyen, daha çok güç sahibi biri mi var?

Odrade bu olasılığı değerlendirmeye girişti hızla. Bu süreç yanıtlardan çok sorular doğuruyordu; Odrade yetersiz veriye sahip bir mentat gibiydi. Elindeki bilgileri konuyla alakaya göre sınıfladı; bulunduğu yer dikkat çekici değildi (fakat düzenliydi). Düzen genellikle insan faaliyetlerinin bir sonucu olurdu. Kaosun ham materyalinden düzen oluşturulurdu. Bu mentat yaklaşımı, mutlak gerçekler sunmasa da kararlarda oldukça fayda sağlardı: Eksik parçalara sahip bir sistemdeki veriler düzenlenirdi.

Odrade bir çıkarıma vardı.

Kaosa bayılıyorlar! Onu yeğliyorlar! Adrenaline bağımlılar!

Yani yanındaki sahiden Dama'ydı, Yüce Saygın Ana Dama. Ebedi patroniçe, ebedi hükümdar.

Bizi gözetleyen, daha çok güç sahibi biri yok. Ama Dama pazarlık yaptığımızı sanıyor. Sanki ilk kez pazarlık yaparmış gibi. Kesinlikle evet!

Dama pencerenin altındaki işaretli bir noktaya dokununca duvar geriye doğru katlanarak açıldı; böylece pencerenin sadece sanatsal bir projeksiyon olduğu ortaya çıktı. Şimdi karşılarında koyu yeşil fayanslı, yüksek bir balkon vardı. Balkondan görülen ekinlikler, pencere projeksiyonundakilerden çok farklıydı. Burada kaos korunmuştu; doğa kendi haline bırakılmış ve uzaklardaki düzenli bahçelerle güzelleştirilmişti. Böğürtlenler, devrilmiş ağaçlar, sık çalılar. Ve ötellerinde: sıra sıra sebzeler ve ileri geri gidip duran, arkalarında çıplak toprak bırakan otomatik biçerdöverler.

Kaosa bayılıyorlarmış!

Örümcek Kraliçe gülümseyerek önden gidip balkona çıktı.

Odrade balkona çıkarken, gördüğü bir şey karşısında bir kez daha durakladı. Solundaki korkuluğun üstünde bir heykel duruyordu. Hafif bir maddeden yapılmış, yuvarlak hatlı, kuş tüyleriyle kaplı, insan boyunda bir figür.

Odrade gözlerini kısarak dikkatle bakınca, onun insan heykeli olduğunu gördü. Figür erkek miydi, kadın mı? Bazı kısımlarıyla erkek, bazılarıyla kadındı. Esen hafif rüzgârda hareket

ediyordu. Neredeyse görülemeyecek kadar ince tellerle (şıga teline benziyorlardı) bir tüpe asılmıştı, zarif kıvrımlı bu tüp de yarı saydam bir çıkıntıya sabitlenmişti. Heykelin ayakları neredeyse kaidenin çakıltaşlı yüzeyine değiyordu.

Odrade büyülenmiş halde bakakaldı.

Niye Sheeana'nın "Boşluk" heykelini anımsattı bana?

Figür rüzgârla birlikte adeta dans ediyordu. Kâh zarif adımlar atıyor, kâh piruet yapıyor, kâh bir ayağını uzatarak dönüyordu.

"Adı 'Bale Ustası'," dedi Dama. "Sert rüzgârlarda bacaklarını daha yukarı kaldırır. Maratoncu gibi zarifçe koştuğunu görmüşlüğüüm var. Bazense kaba hareketler yapar sadece; silah kullanıyormuş gibi elini kolunu sallar. Güzellik, çirkinlik... İkisi de aynı. Bence bunu yapan sanatçı adını yanlış koymuş. 'Bilinmez Olmak' dese daha uygun olurdu."

Güzellik, çirkinlik... İkisi de aynı. Bilinmez Olmak.

472 Sheeana'nın eserini korkunç kılan da buydu. Odrade korkuya kapıldı; vücudundan soğuk terler boşandı. "O sanatçı kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok. Seleflerimden biri yok ettiğimiz bir gezegenden getirdi. Niye ilgini çekti ki?"

Kimsenin hükmedemeyeceği yabanıl şey bu. Fakat Odrade şöyle demekle yetindi: "Sanırım ikimiz de birbirimizi anlamak için ortak bir paydada buluşmaya, benzer yönlerimizi bulmaya çalışıyoruz."

Bunun üzerine Dama'nın gözleri turunculaştı. "Siz bizi anlamaya çalışabilirsiniz ama bizim sizi anlamaya ihtiyacımız yok."

"İkimiz de kadınların egemen olduğu toplumlarda yaşıyoruz."

"Bizi torunlarınız olarak görmemiz tehlikeli!"

Ama Murbella'dan edindiğimiz kanıtlara göre öylesiniz. Dağılış sırasında başları sıkışan Balıklarla Konuşanlar ve Rahibe Analar tarafından kuruldunuz.

Odrade içtenlikle, "Neden tehlikeli?" diye sordu.

Dama'nın gülüşünde neşe yoktu. Kinciydi.

Odrade tekrar tehlike hissine kapıldı birden. Ama bu kez bir Bene Gesserit araştırması ve analizinden fazlası gerekiyordu. Bu kadınlar kızınca cinayet işlemeye alışkındı. Bir refleks. Dama yaverinden bahsederken bunu söylemişti zaten, şimdi de tahammülünün sınırları olduğunun işaretini vermişti.

Yine de kendi tarzında pazarlık yapmaya çalışıyor. Mekanik mucizelerini, gücünü, zenginliğini sergiliyor. İttifak teklif etmiyor. Siz cadılar gönüllü hizmetçilerimiz, kölelerimiz olursanız pek çok kahahatinizi başışlarız diyor. Milyon Gezegen'in sonuncusunu ele geçirmek için mi? Sebep sadece bu olamaz... Ama bu ilginç bir sayı.

Odrade yaklaşım tarzını yeni bir temkinlilikle gözden geçirdi. Rahibe Analar koşullara fazla kolayca uyum sağlardı. Sizden çok farklıym tabii ama uzlaşma adına taviz vermeye hazırım. Saygın Analar böyle bir yaklaşımı kabul etmezdi. Mutlak kontrole sahip olmadıklarını ima edecek hiçbir şeye katlanamazlardı. Odrade'ye bu kadar hoşgörülü davranması, Dama'nın kendi Kız Kardeşleri üstünde ne kadar nüfuz sahibi olduğunun kanıtıydı.

Dama tekrar o amirane tavrıyla konuşmaya başladı.

473

Odrade dinledi. Örümcek Kraliçe'nin Bene Gesseritler hakkında en cazip bulduğu şeylerden birinin, onların yeni hastalıklara karşı sahip oldukları bağışıklık olması ne tuhaftı.

Onları buraya kaçırtan saldırı bu tip bir şey miydi?

Kadının samimiyeti naifti. Bedenlerine gizli varlıkların yerleşmiş olup olmadığını periyodik olarak kontrol etmekten sıkılmışlardı. Gizli istilacılar, ki gizli olmayanları da vardı. Bazıları iğrenç ve çok tehlikeliydi. Fakat Bene Gesseritler bütün bunlara son verebilirdi, yardım ederlerse de uygun şekilde ödüllendirileceklerdi.

Ne hoş.

Ama kadının her sözünde o ikinci hava seziliyordu hâlâ. Odrade, *Kinci mi?* diye düşündü. Sezdiği şeyi tam olarak karşılamıyordu bu. Daha derinlerde yatan bir şeydi.

Bizden kopunca yitirdikleriniz yüzünden bilinçaltınızda bizi kışkırtıyorsunuz!

Bu da bir başka örüntüydü ve stilize edilmişti!

Saygın Analar bazı davranış kalıplarına geri dönmüştü.

Bizim çoktan terk ettiğimiz kalıplara.

Bene Gesserit kökenli olduklarını reddetmekten fazlasıydı bu. Çöplerden kurtulmaktı.

Artık ilginizi çekmeyen şeylerden kurtuluyorsunuz. Astlarınız çöpleri atıyor. Dama yuvasının temizliğinden çok, şimdi neyi tüketmek istediğiyle ilgileniyor.

Saygın Anaların kusuru sanılandan da büyüktü. Kendileri ve yönettikleri insanlar için ölümcül ölçüde tehlikeliydiler. Bununla yüzleşemiyorlardı çünkü göremiyorlardı.

Asla göremediler.

Dama hâlâ anlaşılmaz bir paradokstu. İttifaka niyeti yoktu. Varmış gibi davrandığı oluyordu fakat sırf düşmanını sınamak için.

Teg'i üzerlerine salmakta haklıymışım.

Logno elinde bir tepsiyle çalışma odasından çıktı; tepside altın sarısı bir sıvıyla neredeyse tamamen dolu, ince ve uzun iki bardak vardı. Dama bardaklardan birini alıp kokladıktan sonra hoşnut bir ifadeyle yudumladı.

Logno'nun gözleri neden fesatça parlıyor?

Dama diğer kadehi göstererek, “Bu şarabı bir dene,” dedi. “Üretildiği gezegenin adını hiç duymamışsındır eminim; orada yetiştirdiğimiz kusursuz sarı üzümlerden bu kusursuz sarı şarabı yapıyoruz... Bunun için gerekli tüm koşulları hazırladık o gezegende.”

Odrade insanların bu kadim, değerli içkilerine ne kadar uzun zamandır düşkün olduklarını düşündü. Tanrı Baküs. Asmanın üzerinde ya da kabileye ait kaplarda mayalandırılan üzümler.

Odrade duraksayınca Dama, “Zehirli değil,” dedi. “Seni temin ederim. Gerektiğinde insan öldürürüz ama aptal değiliz. İncelikten uzak ölümcüllüğümüzü ancak sıradan insanlara karşı sergileriz. Senin sıradan olduğunu sanma hatasına düşmem.”

Dama kendi alengirli laflarına kıkırdadı. Bu zorlama dostaneliği neredeyse mide bulandırıcıydı.

Odrade kendisine uzatılan bardağı alıp yudumladı.

Dama, Odrade'den gözlerini ayırmadan, "Birilerinin bizi hoşnut etmek için icat ettiği bir şey," dedi.

Bir yudum yeterliydi. Odrade'nin duyuları yabancı bir madde algıladı, maddenin ne için kullanıldığını keşfetmesiye birkaç saniye aldı.

Beni sondalarından koruyan shereyi etkisiz kılmak.

Metabolizmasını o maddeyi zararsız kılacak şekilde değiştirdi, sonra da ne yaptığını söyledi.

Dama, Logno'ya öfkeyle baktı. "Cadıların böyle şeylerden etkilenmemesinin sebebi buymuş demek! Hiç akıl etmedin!" Bahtsız yaverine yönelik hiddeti neredeyse fiziksel bir güçtü.

"Hastalıklarla baş etmemizi sağlayan bağışıklık sistemlerimizden biri," dedi Odrade.

Dama bardağını fayans zemine çaldı. Sakinleşmesi biraz zaman aldı. Logno elindeki tepsiyi neredeyse kalkan gibi tutarak yavaşça geriledi.

Demek Dama iktidarı sinsice ele geçirmekle kalmamış. Kız Kardeşleri onu ölümcül buluyorlar. Ben de öyle düşünmeliyim.

"Bu çabamız boşa gitti," dedi Dama. "Birileri bunun hesabını verecek." Gülümsemesi hoş değildi.

Birileri.

Şarabı birileri yaptı. Dans eden figürü birileri yaptı. Birileri hesap verecek. Kim oldukları hiç önemli değil; önemli olan tek şey cezalandırma ihtiyacı veya hazzı. Boyun eğdirmek.

"Düşüncelerimi bölmeyin," dedi Dama. Korkuluğa gidip Bilinmez Olmak heykeline baktı; pazarlık moduna geri dönmeye çalıştığı belliydi.

Odrade dikkatini Logno'ya yöneltti. Logno neden gözlerini hâlâ Dama'dan ayırmıyor, esrikçe bakıyordu? Artık basit bir korku duyuyor değildi. Logno birden çok tehlikeli görünmeye başladı.

Zehir!

Odrade, yaver bu sözcüğü haykırmasıya emin oldu.

Logno'nun hedefi ben değilim. Henüz hayır. Gelişimi fırsat bilip iktidarı ele geçirmek için hamle yaptı.

Dama'ya bakmasına gerek yoktu. Örümcek Kraliçe'nin öldüğünü Logno'nun yüzünden okuyabiliyordu. Dönüp bakınca gördüğü şey bunu doğruladı. Dama, Bilinmez Olmak'ın dibine yığılmıştı.

"*Bana* Yüce Saygın Ana diyeceksin," dedi Logno. "Ve bunun için bana minnet duymayı öğreneceksin." O, balkonun köşesindeki kızıl yığını gösterdi "sana ihanet etmek ve halkını yok etmek niyetindeydi. Benimse başka planlarım var. En zor anımızda, faydalı bir silahı yok edecek biri değilim."

Savaş mı? Bir yerlerde kendilerine nefes alanı açmak isteyen birileri vardır hep.

—BAŞAR TEG

Murbella, Kavşak savaşını izlerken kayıtsız görünse de aslında öyle değildi. Yok-gemisinin kumanda merkezinde, bir Gözet-men heyetiyle birlikte durmuş, gezegendeki iletişim-gözlerinden gelen görüntülerin projeksiyonlarına bakıyordu.

Kavşak'ın her yerinde savaş vardı... Karanlık tarafında parlak, aydınlık tarafındaysa gri patlamalar oluyordu. Teg'in komutasındaki büyük bir kuvvet, "Hisar"a odaklanmıştı... Kenarının yakınına yeni bir kule inşa edilmiş olan, Lonca tarafından tasarlanmış, dev bir yapıydı orası. Her ne kadar Odrade'nin yaşamsal bulgu sinyalleri ansızın kesilmiş olsa da, daha önceki raporları Yüce Saygın Ana'nın orada olduğunu doğruluyordu.

Murbella uzaktan izlediği için soğukkanlılığını koruyabiliyordu fakat yine de heyecanlıydı.

477

İlginç zamanlar!

Bu gemide değerli bir yük vardı. Milyonlarca Lampadaslı, normalde Başrahibe Ana'ya ayrılan bir süitte Paylaşıyor ve Dağılışı'a hazırlanıyordu. Bütün o Bellekleri taşıyan yabancı Rahibe şu an birincil öncelik taşıyordu.

Altın Yumurta kesinlikle!

Murbella o süitte riske atılan hayatları düşündü. En kötü ihtimale hazırlanıyorlardı. Gönüllü sıkıntısı çekilmeyişi ve Kavşak savaşının tehlikesi, Paylaşım'ı başlatmak için baharat zehri kullanılması ihtiyacını ve dolayısıyla da tehlikeyi azaltıyordu. Bu gemideki herkes Odrade'nin "ya hep ya hiç" tarzı bir kumara atıldığının farkındaydı. Enselerinde ölümün nefesini hissediyorlardı. Paylaşım gerekliydi!

Murbella, Rahibe Anaların anı setlerine dönüşüp Rahibeler arasında, tehlikeli bir şekilde aktarılmalarına artık şaşırmasa da bunun sorumluluğunu hâlâ muazzam buluyordu. Rebecca ile Lucilla'nın cesaretleri takdire şayandı!

Milyonlarca Anı Hayat! Hepsi de Rahibeler Birliği'nin Extremis Progressiva dediği bir yöntemle sıkıştırılıp Paylaşıyor; ikişer ikişer, sonra dörder dörder, sonra on altışar on altışar... Ta ki her biri hepsine sahip olana dek; böylece içlerinden tek biri bile sağ kalsa o değerli birikim korunacak.

Başrahibe Ana'nın süitinde yapılanlar buna benzer bir şeydi. Bu konsept, Murbella'yı artık dehşete düşürmese de henüz sıradan da gelmiyordu.

"Diğer Bellek gruplarına tamamen alışınca diğer her şey son derece tanıdık gelmeye başlar... Sanki hep bildiğin şeylermiş gibi gelir."

Murbella, Teg'in Bene Gesserit Rahibeler Birliği adlı bu çoklu bilinci savunmak için canını vermeye hazır olduğunun farkındaydı.

Ben onun kadar olamaz mıyım?

Teg'i artık büyük bir muamma olarak görmese de hâlâ ona saygı duyuyordu. İçindeki Odrade de Teg'in başarılarını anlatarak buna katkıda bulunuyordu. Sonra: *"Aşağıda ne yapıyorum acaba? Sorsana."*

Haberleşme komutanı, "Haber yok," dedi. "Ama sinyalleri enerji kalkanları tarafından engelleniyor olabilir."

Soruyu aslında kimin sorduğunu biliyorlardı. Yüzlerinden okunuyordu.

Onun içinde Odrade var!

Murbella tekrar Hisar'daki savaşa odaklandı.

Kendi tepkilerine şaşıyordu. Savaşın yinelenip duran saçmalığından tarihsel bir bilinçle nefret etse de, yeni edindiği Bene Gesserit yeteneklerini düşündükçe içi içine sığmıyordu.

Aşağıdaki Saygın Anaların güçlü silahları vardı, Teg'in ısı emici pedleri de zorlanıyordu fakat Murbella izlerken savunma hattı dağıldı. Tasarımını Idaho'nun yaptığı dev bir aksatıcı, uzun ağaçların arasındaki bir geçitten yuvarlanarak gelip savunmacılara çarparak onları sağa sola fırlattı; Murbella haykırırları duyabiliyordu.

Diğer Bellekleri tuhaf bir benzerlik sundu. Sirk gibiydi. İnən gemilerden insanlar boşanıyordu.

“Merkez halkada! Örümcek Kraliçe! Şimdiye kadar hiçbir insanın tanık olmadığı eylemler!”

Odrade'nin benliği eğleniyordu. *Rahibeler Birliği'ndekilerin bu yakınlığı hoşuna gitti mi?*

Aşağıda öldün mü, Dar? Öyle olsa gerek. Örümcek Kraliçe seni suçlamıştır; küplere binmiştir.

İkinci güneşinde, Teg'in saldırdığı alana ağaçların uzun gölgeler düşürdüğünü gördü. Saklanmaya davetiye çıkarıyorlardı. Teg adamlarına ağaçların etrafından dolanmalarını emretti. Cezbedici yollardan sakınmalıydılar. Düşmana yaklaşmak için zor yollar aramalı ve kullanmalıydılar.

Hisar dev bir botanik bahçesinde yer alıyordu; bahçenin tuhaf ağaçları ve daha da tuhaf çalıları, sıradan ekinliklere karışmıştı... Bütün bunlar dans eden bir çocuk tarafından oraya saçılmıştı sanki.

Murbella sirk metaforunu cazip buldu. Tanık olduğu şeylere perspektif katıyordu.

Zihninde sesler.

Şu dans eden hayvanlara bak! Örümcek Kraliçe'nin savunucuları! Hepsi de itaat etmek zorunda! İlk halkadaysa sirk müdürümüz Miles Teg ana gösteriyi yönetiyor! Adamları esrarengiz şeyler yapıyor. İşte gerçek yetenek!

O manzara, Roma Sirki'nde oynanan bir savaş sahnesini andırıyordu. Murbella bu benzetmeyi yerinde buldu. Gözlemleri zenginleştiren bir benzetmeydi.

Zırlı askerlerle dolu savaş kuleleri yaklaşıyor. Savaşa katılıyorlar. Alevler göğü yarıyor. İnsanlar ölüyor.

Ama o insanlar sahiden ölüyordu; acıları, ölümleri gerçektir. Murbella bir Bene Gesserit olarak bu ziyankârlıktan esef duyuyordu ister istemez.

O akında annemle babamın başına da bunlar mı geldi?

Diğer Belleklerden gelen metaforlar kayboldu. Murbella o zaman Kavşak'ı Teg'in gözünden gördü. Kanlı şiddet; tanıdık ama bir yandan da yeni. Murbella saldırganların ilerlediğini görüyor, seslerini duyuyordu.

Şokta olduğu bariz bir kadının sesi: “Şu çalı bana haykırdı!”

Bir başka ses, erkek: “Bunlardan bazılarının nereden geldiği belli değil. Şu yapışkan şey insanın etini yakıyor.”

Murbella, Hisar’ın diğer tarafından çatışma sesleri geldiğini duyuyordu fakat Teg’in bulunduğu tarafa tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Teg’in askerlerinin gölgelerin içinden geçerek kuleye yaklaştıklarını gördü. Teg, Streggi’nin omuzlarında oturuyordu. Bir an durup yukarıya, yarım klik ötede yükselen ön cepheye baktı. Murbella, Teg’in baktığı yeri gösteren bir projeksiyon seçti. Oradaki pencerelerin ardında kımıldılar.

Saygın Anaların son çare olarak kullanmak üzere sakladığı söylenen o gizemli silahlar neredeydi?

Teg şimdi ne yapacak?

Teg ana savaş meydanının hemen gerisinde kumanda podunu yitirmişti... Lazer ışınıyla isabet alan taşıt, şimdi Teg’in arkasında yan yatmış duruyordu; Teg bir kısmı hâlâ için için yanan çalıların ardında, Streggi’nin omuzlarında oturmaktaydı. Taşıtıyla birlikte iletişim panelini de yitirmişti fakat gümüşü, at nalı şeklindeki iletişim bağlantı aparatına hâlâ sahipti; gerçi bu aparat, podun yükselticileri olmadan pek işe yaramazdı. Etrafta çömelmiş duran haberleşme uzmanları, çatışma bölgesiyle bağlantıyı kaybettikleri için gergindi.

Binaların arkasından gelen savaş sesleri giderek yükseliyordu. Teg’in kulaklarına boğuk çığlıklar, yakıcıların yüksek tıslamaları, lazer toplarının vızıltıları, el silahlarının tiz ve kesik sesleri geliyordu. Solunda bir yerlerden, hasar görmüş bir tankın gümbürtüsü gelmekteydi. Ayrıca bir sürtünme sesi; acı çeken metal. O tankın enejî sistemi hasar almıştı. Güçlkle ilerlerken bahçeleri ezip geçiyordu muhtemelen.

Teg’in özel yaveri Haker, Başar’ın arkasındaki yoldan iki büküm koşarak yaklaştı.

Onu önce fark eden Streggi emir beklemeden dönerek Teg’i adama bakmaya zorladı. Kalın kaşlı (şimdi terden ıslanmışlardı), esmer ve kaşlı bir adam olan Haker, Teg’in tam karşısında durup soluk soluğa konuştu.

“Son düşman kuvvetlerini kuşattık, Başar.”

Haker savaşın gürültüsü ve sol omzundaki cızırtılı telsizden gelen, savaş telaşıyla kısa kısa yapılan, alçak sesli konuşmalar arasında sesini duyurabilmek için bağıarak konuşuyordu.

Teg sertçe, “Peki ya diğer taraf?” diye sordu.

“Temizlenmesi en fazla yarım saat sürer. Buradan gitmeli-siniz, Başar. Başrahibe Ana sizi gereksiz yere tehlikeye sokma-mamızı emretti.”

Teg işe yaramaz durumdaki taşıtını gösterdi. “Niye yedek haberleşme cihazım yok?”

“İki tane getiriliyordu ama yolda bir lazer ışınyla parçalan-dılar.”

“Birlikte miydiler?”

Haker, Teg’in öfkelenişini sesinden anladı. “Komutanım, onlar...”

“Önemli teçhizatlar asla birlikte gönderilmez. Emirlerle ki-min itaatsizlik ettiğini öğrenmek istiyorum.” Teg’in olgunlaş-mamış ses telleriyle usulca konuşması, bağırmasından daha tehditkârdı.

“Emredersiniz, Başar.” Haker tamamen itaatkâr davranıyor ve suçun kendisinde olduğuna dair bir belirti sergilemiyordu.

Lanet olsun! “Yenileri ne zaman gelir?”

“Beş dakikada.”

“Yedek podumu olabildiğince çabuk buraya getirin.” Teg di-zini Streggi’nin boynuna değdirdi.

Haker, Streggi’nin dönmesine fırsat vermeden konuştu. “Yedeği de imha ettiler, Başar. Yenisini emrettim.”

Teg iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Savaşta böyle şey-ler olsa da, ilkel telsizlere mahkûm kalmaktan hoşlanmıyordu. “Burada kamp kuracağız. Yeni telsizler getirin.” En azından bunlar uzun mesafeliydi.

Haker etraflarındaki yeşilliklere baktı. “Burada mı?”

“Şu ilerideki binaların görünüşünden hoşlanmadım. Şu kule bölgeye hâkim. Oraya giden yeraltı tünelleri de vardır mutlaka. Ben olsam yaptırırdım.”

“Orada hiçbir şey...”

“O kulenin şeması hafızamda yok. Sonikler getirin; yeraltını tarasınlar. Gelişmeleri anbean öğrenmek istiyorum.”

Haker’in telsizinden bir ses yükseldi: “Başar! Başar müsait mi?”

Streggi emir beklemeden Teg’i Haker’in yanına götürdü. Teg telsizi kaparken parolasını ıslıkla çaldı.

“Başar, havalimanında tam bir kaos var. Yüz kadarı havalanmaya çalışırken ekranımıza çarptı. Sağ kalan yok.”

“Başrahibe Ana’dan ve Örumcek Kraliçe’sinden iz var mı?”

“Hayır. Bilemiyoruz. Yani, burada tam bir keşmekeş hâkim. Görüntü vereyim mi?”

“Rapor gönderin. Odrade’yi aramayı da sürdürün!”

“Size söylüyorum; burada sağ kalan yok, Başar.” Bir tıkırtı ve alçak bir uğultu duyuldu... Sonra başka bir ses: “Rapor.”

Teg ses baskı kodlayıcısını çenesinin altından çıkarıp bağırarak kısa emirler verdi. “Hisar’ın üstüne bir ağır saldırı gemisi gönderin. Havalimanının ve diğer çatışma alanlarının görüntüleri tüm kanallardan verilsin. Herkesin görmesini istiyorum. Havalimanında sağ kalan olmadığını anons edin.”

Teg emirlerinin alındığı çift tıklamayla onaylanınca bağlantı kesti. Haker, “Cidden onları korkutabileceğinizi düşünüyor musunuz?” diye sordu.

“Onlara bir ders vermek istiyorum.” Teg, Odrade’nin ayrılış anlarındaki sözünü tekrarladi: “Eğitimleri ihmal edilmiş maaless.”

Odrade’ye ne olmuştu? Teg onun öldüğüne emindi; Odrade buradaki ilk zayıatları olmuştu muhtemelen. Odrade bunu bekliyordu zaten. Ölmüştü ama yitmeyecekti, Murbella aceleciliğini dizginleyebilirse.

Tam o anda Odrade kuleden Teg’e bakmaktaydı. Logno onun yaşamsal bulgu sinyalleri göndermesini bir karşısinyal kalkaniyla engellemiş, Gammulu ilk mültecilerin gelişinden kısa süre sonra da Odrade’yi kuleye götürmüştü. Logno’nun hükümdarlığını sorgulayan yoktu. Demek ki bir Yüce Saygın Ana’nın öldürölüp yerine başka birinin geçmesine alışkıtlar.

Odrade her an öldürülmeyi bekliyor olsa da bir yok-tüple, muhafızlar eşliğinde yukarı çıkarken veri toplamayı sürdürmüştü. Tüp, Dağılış'tan kalma bir antikaydı; saydam bir silindirin içindeki saydam bir pistondur. Geçtikleri katları odalara bölen pek fazla duvar yoktu. Yaşam alanları ve Odrade'nin askeri amaçlı olduklarını düşündüğü ezoterik cihazlar vardı genel olarak. Yukarı çıktıkça konfor düzeyi ve sessizlik artıyordu.

Güçlüler psikolojik olduğu kadar fiziksel açıdan da daha yukarıdalar.

Şimdi kulenin tepesindeydiler. Tüp silindirin ön kısmı açılınca bir muhafız, Odrade'yi kalın halılı zemine sertçe itmişti.

Dama'nın aşağıda gösterdiği çalışma odası da bir dekormuş meğer.

Odrade buradaki gizliliği fark etmişti. Murbella'dan aldığı bilgiler olmasa odadaki cihazları ve eşyaları tanımakta zorlanırdı. Diğer eylem merkezlerinin hepsi göstermelikti demek. Rahibe Ana için inşa edilmiş sahnelerdi.

Logno, Dama'nın niyeti konusunda yalan söyledi. Dama işe yarar bir şeyler öğrenmemi istemiyordu... Demek ki beni sağ salim gönderecekti.

483

Ona başka ne yalanlar söylemişlerdi?

Logno ve biri hariç tüm muhafızlar Odrade'nin sağındaki bir konsola gittiler. Odrade topuğunun üstünde dönerek etrafa bakındı. Burası asıl merkezdi. Odrade dikkatle inceledi. Burası tuhaf bir yerdi. Hastane havası vardı. Kimyasal maddelerle temizlenmişti. İçeride bulaşıcı bakteri ve virüs kalmamıştı. Burada kana karışacak yabancılar yoktu. Her şey nadide yiyeceklerin sergilendiği bir vitrinin içi gibi *dezenfekte edilmişti*. Ayrıca Dama, Bene Gesseritlerin hastalıklara karşı bağışık oluşlarıyla ilgilenmişti. Demek ki Dağılış'ta biyolojik savaş yaşanmıştı.

Bizden istedikleri tek bir şey var!

Tek bir Rahibe Ana'nın sağ kalması onlar için yeterliydi, ondan bilgi alabildikleri sürece.

Bu ağın bir Bene Gesserit ekibi tarafından incelenmesi ve nerelere uzandığının görülmesi gerekecekti.

Kazanırsak tabii.

Logno'nun tüm dikkatini verdiği operasyon konsolu, aşağıda sergilenenlerden küçüktü. Parmakalanıyla kullanılıyordu. Logno'nun yanındaki sehpa da daha küçük ve saydamdı; her tarafından çıkan karmakarışık tellerle Medusa kafasına benziyordu.

Şiga telleridir mutlaka.

Başlık Dağılıştan getirilen, Teg ve başkaları tarafından tasvir edilen T-sondalarına çok benziyordu. Bu kadınların başka teknolojik mucizeleri de var mıydı? Olsa gerekti.

Logno'nun arkasında ışıldayan bir duvar vardı, solundaki pencerelerin ardındaysa bir balkon bulunuyordu; dışarı bakınca Kavşak'ın engin bir kısmı ve hareket halindeki askerlerle zırhlı araçlar görölüyordu. Odrade uzakta, bir yetişkinin omuzlarında oturan Teg'i tanıdıysa da sıra dışı bir şey gördüğünü belli etmedi. Etrafı ağır ağır incelemeyi sürdürdü. Hemen solunda, bir koridora açılan ve ardında bir başka yok-tüpün bir kısmı görülen, açık bir kapı. O koridorun zemini de yeşil fanyanstı. O alan başka işler için kullanılıyordu.

Duvarın ardından gürültüler gelmeye başladı birden. Odrade seslerin bir kısmını tanıdı. Fayanslarda yürüyen askerlerin belirgin bot sesleri. Egzotik kumaşların hışırtısı. İnsan sesleri. Odrade birbirleriyle konuşan, afallamış Saygın Anaların şivesini tanıdı.

Kazanıyoruz!

Afallamaları normaldi; yenilmez olduklarını sanırken ne hale düşmüşlerdi. Odrade, Logno'yu inceledi. Logno umutsuzluğa kapılacak mıydı?

Kapılırsa sağ kurtulma şansım olur.

O zaman Murbella'nın rolü değişebilirdi. Eh, bu mesele bekleyebilirdi. Rahibelere zafer kazanılması halinde ne yapacakları açıklanmıştı. Onlar da, başkaları da Saygın Analara el sürmeyecekti... İster cinsel amaçla olsun, ister başka bir sebepten. Duncan adamları cinsel tuzakların tehlikeleri konusunda adamakıllı uyararak hazırlamıştı.

Köleşme riskine girmeyin. Yeni gerginlikler çıkarmayın.

Odrade bu yeni Örümcek Kraliçe'nin sandığından da tuhaf biri olduğunu anlamaya başlıyordu. Logno konsolunun başından ayrılıp Odrade'nin bir adım karşısında durdu. "Bu savaşı kazandın. Artık esiriniz."

Gözlerinde turuncu yoktu. Odrade, önceden muhafızları olan kadınlara baktı. Yüzleri ifadesiz, gözleri berraktı. Âcizliklerini böyle mi ifade ediyorlardı? Bu işte bir terslik vardı. Logno ve diğerleri beklenir tepkilerden hiçbirini vermemişlerdi.

Hislerini gizliyorlar mı?

Son birkaç saatte olanlar yüzünden duygusal kriz geçiriyor olmaları gerekirdi. Logno böyle bir belirti sergilemiyordu. Sınırları, kasları seğirmiyordu bile. Belki biraz kaygılı görünüyordu, o kadar.

Bir Bene Gesserit maskesi!

Bilinçli yapıyor olamazlardı; yenilginin otomatikman harekete geçirdiği bir şeydi. Aslında yenilgiyi kabullenmemişlerdi demek.

Hâlâ içlerindemiz. Pasif halde de olsak... Oradayız! Murbella'nın ölümden dönmesine şaşmamalı. Ona tamamen yasaklanmış olan kendi genetik geçmişiyle yüzleşiyordu.

"Yanımdakiler," dedi Odrade. "Benimle gelen üç kadın. Neredeler?"

"Öldüler." Logno'nun sesi de bir ölüden çıkmıştı sanki.

Odrade'nin içi sızladı, Suipol için... Ama bu hissi bastırdı. Tam ile Dortu'la uzun ve verimli hayatlar sürmüşlerdi, oysa Suipol... Paylaşım yapamadan ölmüştü.

İyi bir Rahibe'mizi daha yitirdik. Ne acı bir ders bu!

"İntikam almak istersen onları öldürenlerin isimlerini öğrenirim," dedi Logno.

Ders iki.

"İntikam çocuklar ve duygusal olarak güdük kalmışlar içindir."

Logno'nun gözlerinde ufak turuncu benekler belirdi tekrar.

Odrade insanların kendilerini çok çeşitli şekillerde kandırabildiklerini hatırlattı kendine. Dağılış'ın beklenmedik şeyler doğuracağını bildiğinden kendini korumak için soyutlamış, yeni yerleri, yeni şeyleri ve yeni insanları tarafsızca değerlendirebileceği bir ruh haline girmişti. Kendi çıkarları uğruna ya da tehditleri savuşturmak için, pek çok şeyi farklı kategorilere koymak zorunda kalacağını bilmişti. Logno'nun tavrını tehdit olarak algılıyordu.

“Yıkılmış gibi bir halin yok, Yüce Saygın Ana.”

“İntikamımı başkaları alacak.” Kadın tonlamasız, gayet sakin bir sesle konuşmuştu.

Sözleri tavırlarından bile tuhaftı. Her şeyi o maskenin ardında özenle gizliyor, kendini ancak Odrade'nin inceleyen bakışları karşısındaki anlık hareketleriyle ele veriyordu. Derin ve yoğun şeyler... Ama gömülmüşlerdi. Logno ancak bir Rahibe Ana'nın yapacağı şekilde maskeliyordu onları. Tamamen güçsüz gibi görünse de sanki genel durumda önemli bir değişiklik olmamış gibi konuşuyordu.

“Tutsağınım ama bunun hiç önemi yok.”

Sahiden güçsüz müydü? Hayır! Ama öyle görünmek istiyordu, çevresindeki diğer tüm Saygın Analar da aynı tavrı sergiliyordu.

“Bizi görüyor musun? Güçsüzüz, Kız Kardeşlerimizin ve bize bağladıkları takipçilerimizin sadakati hariç.”

Saygın Analar ordularının intikam alabileceğinden sahidin bu kadar emin miydi? Bu ancak böylesine ağır bir yenilgiyi ilk kez yaşıyorlarsa mümkündü. Fakat birileri onların Eski İmparatorluk'a geri kaçmasına neden olmuştu. Milyon Gezegen'e.

Teg, Odrade ile tutsakları bulduğunda, zaferin boyutlarını değerlendirecek bir yer arıyordu. Her savaşın sonradan analitik bir değerlendirmesi yapılmalıydı, özellikle de komutan mentatsa. Teg'in özellikle bu savaşla ilgili bir karşılaştırma testi yapması, daha önce hiç olmadığı kadar gerekliydi. Bu çarpışma, analiz edilene ve bu analiz Teg'e güvenen insanların ola-

bildiğince çoğuyla paylaşılana dek onun hafızasında yer etmeyecekti. Teg her savaştan sonra böyle yapardı, bunun kendisi hakkında ne söylediği de umurunda değildi. Dikkat çekici ve birbiriyle bağlantılı şeylerin zincirini kırmak yenilgiye davetiye çıkarmaktı.

Bu savaştaki bağlantıları bulmak ve ön özet hazırlamak için sessiz bir yere ihtiyacım var.

Teg'e göre savaşın en zor sorunlarından biri, insanları içlerindeki vahşetin ortaya çıkmayacağı bir şekilde savaştırabilmekti. Bir Bene Gesserit kuralıydı bu. Savaşlar sağ kalanların en iyi yönlerini açığa çıkaracak şekilde yapılmalıydı. Bu başarılması son derece zor, bazen de neredeyse imkânsız bir şeydi. Askerin katliamın yapıldığı yere uzaklığıyla doğru orantılı olarak zorlaşırdı. Teg'in daima savaş meydanına bizzat gidip inceleme yapmak istemesinin sebeplerinden biri buydu. Acıyı görmezseniz, daha da büyük acılara yol açacak emirleri hiç düşünmeden vermeniz kolaylaşırdı. Saygın Analar böyle yapıyordu. Fakat başkalarına çektirdikleri acıları şimdi kendileri çekiyordu. Bundan nasıl bir sonuç çıkaracaklardı acaba?

487

Yaverleriyle birlikte tüpten çıktığında ve bir grup Saygın Ana'nın karşısında duran Odrade'yi gördüğünde Teg'in aklındaki soru buydu.

Odrade eliyle göstererek, "İşte kumandanımız, Başar Miles Teg," dedi.

Saygın Analar Teg'e baktılar.

Bir yetişkinin omuzlarında oturan bir çocuk mu? Kumandanları bu mu?

Logno, "Gulâm," diye mırıldandı.

Odrade, Haker'e döndü. "Bu esirleri yakında bir yerlere götürün ve rahat ettirin."

Haker, Teg başıyla onay verene dek kımıldamadı; sonra tutsakların önden gidip soldaki fayanslı alana girmelerini kibarca işaret etti. Teg'in hâkimiyeti Saygın Anaların gözünden kaçmamıştı. Haker'in ricasına uyarken Teg'e öfkeyle baktılar.

Erkekler kadınlara emir veriyor!

Yanında Odrade duran Teg diziyle Streggi'nin boynuna dokundu; hep birlikte balkona çıktılar. Dışarının manzarasında Teg'in başta saptayamadığı bir tuhaflık vardı. Savaş meydanlarına tepeden baktığı çok olmuştu fakat bunu keşif topterlerinden yapmıştı genellikle. Bu balkonsa sabit olduğundan etrafı dikkatle incelemesine olanak veriyordu. En şiddetli çatışmaların yaşandığı botanik bahçelerinin yüz metre kadar yukarısında daydılar. Ortalıkta cesetler saçılıydı; giden çocukların ellerinden attığı kuklalar gibiydiler. Teg cesetler arasındaki askerlerini üniformalarından tanıyınca içi sızladı.

Bunu önleyecek bir şeyler yapabilir miydim?

Defalarca yaşadığı bu hisse “Komutanın Suçluluk Duygusu” derdi. Fakat bu sahne farklıydı; sırf her savaş sahnesi gibi kendine özgü olduğundan değil, Teg'i rahatsız eden bir şekilde farklıydı. Teg ortamın bunda rol oynadığına karar verdi; bahçe partilerine daha uygun olan o yer, kadim bir şiddet örüntüsüyle harap edilmişti.

488

Küçük hayvanlar ve kuşlar geri geliyordu; insanların kopardığı onca hengâmeden sonra ürkektiler. Uzun kuyruklu, minik, tüylü yaratıklar cesetleri kokluyordu; sonra da koşarak ağaçlara tırmanıyorlardı nedense. Rengârenk kuşlar çit çalılarının arasından bakıyor ya da sahnenin tepesinde oradan oraya uçuyordu... Uçanlar bir anda yaprakların altına dalınca, bulanıklaşmış pigmentasyon hatları kamuflaje dönüşüyordu. O tüylü yaratıklar şakıyarak, ortamı dinginlikten uzak haline geri döndürmeye çalışıyordu; insanlar o hali huzurlulukla karıştırırdı. Teg ise öyle olmadığını biliyordu. Gulâm öncesi hayatında, vahşi doğayla çevrili bir yerde büyümüşü: Yakında çiftlik hayatı vardı fakat ekili alanların hemen ötesinde yabani hayvanlar bulunuyordu. Orası dingin değildi.

Teg bunu düşünürken, kendisini rahatsız eden şeyi buldu. Ağır silahlı askerler tarafından sıkı korunan bir merkezi ele geçirdikleri göz önüne alındığında aşağıdaki ölümlerin sayısı çok azdı. Teg, Hisar'a girdiğinden beri de bunun sebebinin açıklayabilecek bir şey görmemişti. Hazırlıksız mı yakalanmışlardı?

Uzayda verdikleri kayıplar anlaşıldı... Ne de olsa, Teg'in yok-gemileri *görebilme* yeteneği ezici bir avantaj sağlamıştı. Fakat bu bina kompleksinde önceden hazırlanmış siperler vardı; savunmacılar oralara çekilip saldırganlara daha ağır kayıplar verdirebilirdi. Saygın Analar direnmeyi birden kesmişti, bunun sebebiyse hâlâ belirsizdi.

Yaşadıkları felaket karşısında daha şiddetli direniş göstereceklerini varsaymakla yanılmışım.

Odrade'ye baktı. "O Yüce Saygın Ana... Direnişi kesme emri mi verdi?"

"Varsayımım bu."

Tipik bir Bene Gesserit yanıtıydı... İhtiyatlı. Odrade de aşağıdaki manzarayı dikkatle inceliyordu.

Odrade'nin varsaydığı şey, savunmacıların bir anda silah bırakmaları için mantıklı bir sebep miydi?

Bunu neden yaptılar? Daha fazla kan dökülmesini önlemek için mi?

Saygın Anaların daha önceki zalimlikleri göz önüne alındığında bu pek mümkün görünmüyordu. O kararın sebebi neydi peki? Teg bir türlü bulamıyordu.

Bir tuzak mı?

Şimdi düşününce, savaş meydanında başka tuhaflıklar da fark ediyordu. Yaralıların yardım çağrıları duyulmuyordu; ortalıkta koşuşturarak sedye ve doktor getirilmesini haykıran insanlar yoktu. Teg cesetlerin arasında yürüyen Suklar görebiliyordu. En azından bu tanıdık bir şeydi fakat muayene ettikleri herkesi olduğu yerde bırakıyorlardı.

Hepsi mi ölmüş? Hiç mi yaralı yok?

Teg yoğun bir korkuya kapıldı. Savaşta korkmak tuhaf değildi fakat Teg korkusunu yorumlamayı öğrenmişti. Çok büyük bir terslik vardı. Sesler, görüntüler, kokular yeni bir yoğunluk kazandı. Teg etrafına tamamen odaklanmıştı; ormanda gezinen bir avcı hayvan gibi hissediyordu kendini... Bölgesini çok iyi tanıyan ve ona ait alana bir yabancıнын girmiş olduğunu bilen bir avcı hayvan gibi; o yabancıнын ne olduğunu saptama-

lıydı yoksa avcıyken ava dönüşebilirdi. Etrafını farklı bir bilinç düzeyiyle değerlendirmeye başladı; aynı zamanda kendi içini de inceliyor, bu tepkisini harekete geçiren örüntüleri arıyordu. Altındaki Streggi titriyordu. Huzursuzluğunu o da hissetmişti demek.

“Burada çok büyük bir terslik var,” dedi Odrade.

Teg elini ona doğru iterek sessizlik talep etti. Galip askerlerle çevrili bu kulede bile, yaygara koparan duyularının algılayamadığı bir tehdidin karşısında savunmasız olduğunu hissediyordu.

Tehlike!

Buna emindi. Ne olduğunu bilememek kaygısını artırıyor-
du. Bunu dışa vurmamak, huzursuzluğunu belli etmemek için, aldığı eğitimi sonuna kadar kullanmak zorunda kalıyordu.

Streggi’yi dürterek döndürdükten sonra, balkon kapısında duran bir yavere bağırarak emir verdi. Yaver sessizce dinledikten sonra, emri yerine getirmek üzere koşarak gitti. Zayıat rakamları almalıydılar. Yaralıların ölümlere oranı neydi? Ele geçirilen silahlar hakkında rapor almalıydılar. Acilen!

Teg tekrar aşağıya baktığında, huzursuz edici bir başka şey gördü; gözleri bu bariz tuhaflığı bildirmeye çalışmıştı. Yerdeki Bene Gesserit üniformalı cesetlerde çok az kan vardı. Savaşta ölenlerin o mutlak kanıtını, ortak insanlığın kanıtını sergilemeleri beklenirdi... Dökülünce koyulaşan ve her seferinde, onu görenlerin hafızasında silinemeyen bir iz bırakan kan. Cesetlerden bu kadar az kan akmasının sebebi muammaydı, savaşta da muammalar genellikle büyük tehlike demekti.

Teg, Odrade’ye dönüp usulca konuştu: “Keşfetmediğimiz bir silahları var.”

*Yargılarınızı dillendirmekte acele etmeyin. Gizlenen yargılar genellikle daha etkili olur. Tepkileri yönlendirebilirler ve etkileri ancak işi-
ştten geçtiğinde fark edilir.*

—Bene Gesserit Adaylarına Verilen Tavsiye

Sheeana uzaktan solucan kokusu alıyordu: Keskin çakmaktaşı ve kükürt kokularıyla karışık, tarçınımsı melanj kokusu. Rakisli dev kum yiyicilerin içinde yanan billur kenarlı cehennemin kokusuydu bu. Fakat Sheeana'nın bu küçük torunların kokusunu alabilmesinin tek sebebi sayılarının çokluğu-
ydu.

Öyle küçükler ki.

Bugün Çöl Gözlem İstasyonu'nda hava sıcaktı; Sheeana şimdi, ikindi sonunda içeride, klimalı odanın serinliğinde bulunmaktan memnundu. Eski evinin batı penceresinin açık bırakılmasına karşın içerisi rahatsızlık verecek kadar ısınmamıştı. Sheeana o pencereye gidip dışarıya, parlak kumlara baktı.

Gördüğü manzaranın bu gece nasıl olacağını anılardan biliyordu: Hava kuru, gökyüzü yıldızlarla ısl ısl olacaktı; hafifçe aydınlanan dalga dalga kumlar karanlık, kavisli ufka doğru göz alabildiğine uzanacaktı. Rakis'in aylarını hatırladı ve özledi. Bir Fremmen olarak, sadece yıldızlar onu tatmin etmiyordu.

Burayı Rahibeler Birliği'ne olanları düşünüp değerlendirebileceği sakın bir yer olarak görmüştü.

Akslotl tankları, siborglar, şimdi de bu.

Odrade'yle Paylaşım yaptığından beri onun planını biliyordu. Bir kumar mı? Peki ya başarılı olursa?

Belki de yarın sonucu öğreneceğiz... O zaman neye dönüşeceğiz?

Sheeana, Çöl Gözlem İstasyonu'na düşkün olduğunu itiraf ediyordu; burası sonuçları düşünebileceği bir yerden ibaret değildi artık. Bugün kızgın güneş altında yürümüştü; solucanları hâlâ dans ederek, hislerini eylemlerle ifade ederek çağırabileceğini kendine kanıtlamıştı.

Teskin Dansı. Solucanlarla aramdaki dil.

Bir kumulun tepesinde derviş gibi dönmüştü, ta ki açlık yüzünden bellek transından çıkana dek. Etrafını bir sürü küçük solucan sarmış, onu dikkatle izlemekteydiler... Billur dişlerinin arasından görülen alevleri hatırladı.

Ama niye o kadar küçükler?

Araştırmacıların açıklamasından tatmin olmamıştı: “Nem yüzünden.”

Sheeana, Dune’un dev Şeyh Hulud’unu, “Çölün Yaşlısı”nı hatırladı; baharat fabrikalarını bir lokmada yutacak kadar iriydiler, gövdelerini kaplayan halkaları da plasbeton kadar sertti. Diyarlarının efendisiydiler. Çölün tanrısı ve şeytanıydılar. Odrade pencereden bakarken, buranın da efendisi olabileceklerini hissediyordu.

Tiran niye bir solucanla simbiyoza girmeyi seçti?

O minik solucanlar Tiran’ın sonsuz rüyasını taşıyor muydu?

Bu çölde de kumalabalıkları vardı. Sheeana isterse kendine kumalabalıklarından deri yaparak Tiran’ın yolundan gidebilirdi.

Metamorfoz. Bölünmüş Tanrı.

Bunun cazibesinin farkındaydı.

Cesaret edebilir miyim?

Son cehalet anları geldi aklına... O sırada sekizine yeni basmıştı. Dune’da lgat ayıydı.

Rakis’te değil. Dune’da, atalarımın dediği gibi.

O zamanki halini hatırlamakta zorlanmıyordu: Zayıf, esmer tenli, yer yer rengi açılmış kahverengi saçlı bir çocuktü. Melanj avcısıydı (ne de olsa bu çocuklara verilen bir işti); çocukluk arkadaşlarıyla birlikte çölde koşardı. Hatırlaması ne güzeldi.

Fakat karanlık anıları da vardı. Burun deliklerine odaklanınca yoğun kokular saptayan bir kız... Ham baharat kütlesi!

Püskürtü!

Melanj patlaması Şeytan’ı getirmişti. Bir kumsolucanı, bölgesinde baharat püskürtüsü olunca mutlaka oraya giderdi.

Hepsini yedin, Tiran... “Ev” dediğimiz o sefil kulübe ve barakaları, tüm arkadaşlarımı ve ailemi. Beni niye sağ bıraktın?

O zayıf çocuk ne büyük bir hiddete kapılmıştı. Sevddiği her

şeyi elinden alan dev solucan, Sheeana'nın onun alevlerinde intihar etme çabalarına direnmiş ve kızı Rakis rahiplerine götürmüştü; Sheeana daha sonra da Bene Gesseritlerin eline geçmişti.

“Solucanlarla konuşuyor; ona zarar vermiyorlar.”

“Bana zarar vermeyenlere zarar vermem diye bir şey yok.” Odrade'ye böyle demişti.

Odrade şimdi ne yapmam gerektiğini biliyor. Yabanıl şeyi bastıramazsın, Dar. Sana Dar demeye cesaret edebiliyorum çünkü artık içimdesin.

Karşılık gelmedi.

Yeni kumsolucanlarının her birinde II. Leto'nun bilincinin birer incisi var mıydı? Sheeana'nın Fremmen ataları buna ısrarla evet diyordu.

Birisi ona sandviç verdi. Bu kişi Walli'ydi... Çöl Gözlem İstasyonu'nun kumandasını devralmış olan kıdemli çömez asistanı.

Bu görevi almasında ben ısrar ettim, Odrade beni Meclis'e soktuğunda. Sırf Walli, Saygın Anaların cinsel köleleştirme tekniklerine karşı bağışık olduğumu öğrendiği için değil. İhtiyaçlarıma karşı duyarlı olduğu için de değil. Walli'yle aramda gizli bir dil var.

Walli'nin iri gözleri ruhuna açılan pencereler değildi artık. Gözlerindeki ifade, delici bakışlara karşı koymayı artık bildiğini gösteriyordu; hafif mavi gözleri, ıstırap'tan sağ çıkmayı başarırsa iyice mavileşecekti. Neredeyse albinoydu; soyunun devamının genetik açıdan uygunluğu şüpheliydi. Teni bu kanıyı güçlendirecek şekilde soluk ve çilliydi. Yüzeyi saydam gibiydi: İnsanın gözü Walli'nin teninden çok altına, çöl güneşine karşı korunmasız olan pembe, kanlı etine takılıyordu. Walli hassas tenini açmaya, sorgulayıcı gözler önüne sermeye ancak burada, gölgede cesaret edebiliyordu.

Niye başımıza onu geçirdim?

Çünkü yapılması gereken şeyi en iyi onun yapacağına inanıyorum.

Sheeana sandvicini dalgınca yerken gözlerini tekrar çöl

manzarasına çevirdi. Günün birinde gezegenin tamamı böyle olacaktı. *Yeni bir Dune mu? Hayır... Benzer ama farklı. Sonsuz evrende böyle kaç gezegen yaratıyoruz? Anlamsız bir soruydu.*

Uzakta siyah bir nokta belirdi. Sheeana gözlerini kıstı. Ornitopter. Yavaşça büyüyüp küçülüyordu. Çölde devriye geziyordu. İnceliyordu.

Burada gerçekte ne yaratıyoruz?

Sheeana yaşadıklara yere giderek yaklaşan kumullara baktığında kibir sezdi.

Eserlerime bak ve ümidini kes, küçük insan.

Ama bunu biz yaptık, Kız Kardeşlerim ve ben.

Sahi mi?

“Hava iyice kurudu,” dedi Walli.

Sheeana hemfikirdi. Konuşmaya gerek yoktu. Sheeana geniş çalışma masasına gitti... Ortalık hâlâ aydınlıkken, masaya serilmiş topoğrafyayı incelemek istiyordu: Haritanın üstüne minik bayraklar ve raptiyeler iliştirilmişti; raptiyeler yeşil ipliklerle birbirine bağlıydı, tam Sheeana’nın tasarladığı gibi.

Odrade bir keresinde, “Bu gerçekten projeksiyona yeğlenir bir şey mi sence?” diye sormuştu.

“Ona dokunabilmem gerek.”

Odrade bunu kabul etmişti.

Projeksiyonlar gerçek gibi değildi. Fazla soyuttular. Bir projeksiyona parmağınızla dokunup, “Şuradan gideceğiz,” diyemezsiniz çünkü dokunabileceğiniz bir şey olmazdı.

Gözler asla yetmez. Beden, dünyasını hissetmelidir.

Sheeana kesif erkek teri kokusu aldı... Fiziksel çabadan kaynaklanan ağır bir koku. Başını kaldırıncaya kapı eşiğinde esmer bir genç adamın küstah bir eda ve ifadeyle durduğunu gördü.

“Ah,” dedi adam. “Yalnız olursun diye düşünmüştüm, Walli. Sonra gelirim.”

Sheeana’ya ters ters baktıktan sonra gitti.

Tanımak için bedenle hissedilmesi gereken çok şey var.

Walli, “Sheeana, neden buradasın?” diye sordu.

Mecliste işin başından aşkınken burada ne yin peşindesin? Bana güvenmiyor musun?

“Missionaria’nın yapabileceğimi hâlâ düşündüğü şey üstüne düşünmeye geldim. Beni bir silah olarak görüyorlar... Bir Dune efsanesi. Milyarlarca kişi bana dua ediyor, ‘Bölünmüş Tanrı’yla Konuşmuş Kutsal Varlık,’ diyorlar.”

“Milyarlarca yeterli bir sayı değil,” dedi Walli.

“Ama Kız Kardeşlerimin bende gördüğü gücün bir ölçüsü. Bana tapanlar Dune’la birlikte öldüğüme, ‘mazlumların tapınağında güçlü bir hayalete dönüştüğüme’ inanıyorlar.”

“Bir misyonerden fazlası mı?”

“Yanımda bir kumsolucanıyla, evrendeki o bekleyen insanların karşısına çıksam ne olur dersin, Walli? Öyle büyük şeyler olabilir ki... Kız Kardeşlerim hem umutlanıyor hem de ürküyorlar.”

“Ürkmelerini anlıyorum.”

Ben de. Muad’Dib ile Tiran oğlu tam da böyle bir dini insanlığın üstüne salmış, gafil avlamışlardı.

Walli ısrarla, “Niye böyle bir şeyi düşünüyorlar ki?” diye sordu.

“Çünkü beni dayanak noktası olarak kullanırlarsa evreni hareket ettirecek ne büyük bir kaldıraçları olur!”

“Ama öyle bir gücü nasıl kontrol edebilirler?”

“Sorun da bu ya. Doğası gereği dengesiz bir güç. Dinleri tamamen kontrol etmek asla mümkün değildir. Ama bazı Rahibeler, *beni* kullanarak kontrol edilebilir bir din yaratabileceklerine inanıyor.”

“Ya başaramazlarsa?”

“Kadın dinlerinin her zaman daha sağlam olduğunu söylüyorlar.”

“Bu doğru mu?” Daha üstün bir kaynağın sorgulanması.

Sheeana başıyla onaylayabildi ancak. Diğer Bellekleri bunu doğruluyordu.

“Neden?”

“Çünkü bizim içimizde hayat yeniden başlar.”

“Sadece bu mu?” Walli’nin ikna olmadığı belliydi.

“Kadınlar genellikle mazlum havası taşır. İnsanlar en dip-tekilere özel bir sempati duyar. Ben şahsen bir kadın olarak, Saygın Anaların beni öldürmek istemesinden gurur duyarım.”

“Missionaria’yla hemfikir gibisin.”

“Bir avsan kaçmak için her yolu denersin. Bana hürmet duyuluyor. Bunun potansiyelini göz ardı edemem.”

Tehlikesini de. Saygın Anaların zulmünün karanlığında, ismim parlak bir ışığa dönüştü. Ama o ışık kavurucu bir aleve de dönüşebilir kolayca!

Hayır... Duncan’la yaptıkları plan daha iyiydi. Rahibeler Meclisi Gezegeni’nden kaçmak. Orası sadece sakinleri için değil, Bene Gesseritlerin hayalleri için de bir ölüm tuzağıydı.

“Burada olmanın sebebini hâlâ anlamış değilim. Belki artık av değilizdir bile.”

“Belki mi?”

496

“Söylesene, niye şimdi geldin?”

Açıkça söyleyemem çünkü gözlemcilerin duymasını istemiyorum.

“Solucanlara çok düşkünüm. Bunun bir sebebi, atalarımın birinin Dune göçüne önderlik etmiş olması.”

Bunu hatırlarsın, Walli. Bir keresinde, çölde baş başayken anlatmıştım. Gelmemin sebebini artık anlamışsındır.

“O kadının tam bir Fremmen olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

“Zensünni Ustası’ydı da.”

Ben kendi göçüme önderlik edeceğim, Walli. Ama solucanlara ihtiyacım var, onları da ancak sen sağlayabilirsin. Ama bu iş çabuk halledilmeli. Kavşak’tan gelen raporlar acele etmek gerektiğini ortaya koyuyor. Hem yakında gemiler dönmeye başlayacak. Bu gece... Yarın. Getirebilecekleri şeylerden korkuyorum.

“Hâlâ Merkez’e birkaç solucan götürüp orada yakından incelemek istiyor musun?”

Ah, evet Walli! Hatırlıyorsun.

“İlginç olabilir. Öyle şeylere ayıracak fazla zamanım yok ama edindiğimiz her yeni bilgi faydalı olabilir.”

“Orası solucanlar için fazla nemli.”

“Havalimanındaki yok-geminin ambarı çöl laboratuvarına dönüştürülebilir. Kumla doldurulur; kontrollü atmosfer yaratılır. İlk solucanı taşıırken orada gerekli ortamı hazırlamıştık; temel şeyler hazır zaten.”

Sheeana batı penceresine baktı. “Günbatımı. Tekrar inip çölde yürümek istiyorum.”

Gemiler bu gece mi dönmeye başlayacak?

“Elbette, Rahibe Ana.” Walli yana çekilip Sheeana’ya kapıya gitmesi için yol verdi.

Sheeana çıkarken konuştu: “Yakında Çöl Gözlem İstasyonu’nun taşınması gerekecek.”

“Biz hazırız.”

Sheeana yerleşim biriminin ucundaki kemerli sokaktan çıkarken güneş ufukta kayboluyordu. Yıldızlı göğün altında uzanan çöle yürüdü; çocukken yaptığı gibi, çölü duyularıyla tanıyordu. Ahhh, havada baharat özünün tarçın kokusu vardı. Civarda solucanlar bulunuyordu.

Sheeana duraksadı ve güneşin son aydınlığına sırt çevirerek kuzeydoğuya dönüp, eskiden Fremenlerin yaptığı gibi ellerini gözlerine alttan ve üstten siper ederek görüş alanını ve ışığı kısıtladı. Aradaki yatay boşluktan baktı. Gökyüzünden düşecek her şey bu dar şeritten geçecekti.

Bu gece mi? Öyleyse açıklama anını geciktirmek için, karanlık çöktükten hemen sonra gelecekler. Böylece düşünmek için koca bir geceleri olacak.

Sheeana, Bene Gesserit sabrıyla bekledi.

Kuzey ufkunun yukarısında ince bir ateş kavisi oluşmaya başladı. Bir tane daha. Bir tane daha. Havalimanına doğru gidiyorlardı.

Sheeana kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Geldiler!

Rahibeler Birliği’ne getirdikleri haber neydi? *Dönen savaş-*

çılar galip mi, mağlup mu? Odrade'nin planı açısından pek fark etmezdi.

Sheeana yanıtı sabah öğrenecekti.

Ellerini indirince titrediklerini fark etti. Derin Nefes. Korkuya Karşı Dua.

Bir süre sonra Sheeana, Dune'dan kalma çöl yürüyüşü tarzıyla yürümeye başladı. Ayak sürümeyi neredeyse unutmuştu. Ağırılık taşıyorlarmış gibi sürümek gerekirdi onları. Normalde pek kullanılmayan kasları çalıştırmak gerekirdi fakat insan bir kez alışınca bu yürüyüş tarzını asla unutmazdı.

Bir daha bu şekilde yürüyeceğimi hayal bile etmediğim zamanlar olmuştu.

Gözlemciler böyle düşündüğünü bilseler Sheeana'larından şüphe etmeye başlayabilirlerdi.

Bu kendi içinde bir başarısızlık, diye düşündü. Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin ritimlerine alışmıştı. Bu gezegen ona yeraltından sesleniyordu. Toprağı, ağaçları, çiçekleri, büyüyen her şeyi kendisinin parçasıymışlar gibi hissediyordu. Şimdiyse burada rahatsız edici bir hareketlilik, başka bir gezegenin dili vardı. Sheeana çölün değiştiğini hissediyordu ve bu da yabancı bir dildi. Çöl. Cansız olmasa da, eskiden yemyeşil olan Rahibeler Meclisi Gezegeni'nden çok farklı bir hayatı vardı.

Canlıların sayısı daha az ama hayat daha yoğun.

Çöl seslerini duyuyordu: hafif sürünme sesleri, böcek ötüşleri, gökyüzündeki karanlık avcı kuşların kanat sesleri ve kumda kaçışmalar... Solucanların tekrar egemen olmaya başladığı bugünün beklentisiyle getirilmiş kanguru fareleri kaçışıyordu.

Walli buraya Dune bitkileri ve hayvanları getirmeyi unutmuyacaktır.

Sheeana yüksek bir barkanın tepesinde durdu. Donakalmış, kenarları karanlıkta bulanıklaşmış bir okyanus uzanıyordu karşısında; bu değişen diyarda, gölge dalgalar gölge kumsala vuruyordu. Sınırsız bir çöl deniziydi burası. Çok uzaklarda doğmuştu ve buradan daha tuhaf yerlere yayılacaktı.

Yapabilirsem seni oralara kadar götüreceğim.

Bir gece esintisi (kuru yerlerden nemli yerlere doğru esiyordu), Sheeana'nın yanaklarıyla burnuna kum savurdu ve saçının kenarlarını havalandırdı. Sheeana kendini üzgün hissetti.

Olabilecek ama olmamış şeyler.

Bunlar artık önemli değildi.

Olan şeyler... Bunlar önemli.

Derin nefes aldı. Tarçın kokusu yoğunlaşmıştı. Melanj. Ciwarda baharat ve solucanlar vardı. Sheeana'nın varlığından haberdar olan solucanlar. Bu havanın solucanların Dune'dakiler kadar büyümesine elverişli hale gelecek kadar kuruması ne kadar sürecekti?

Gezegen ve çöl.

Sheeana bunları aynı destanın iki yarısı olarak görüyordu. Tıpkı Bene Gesseritler ve hizmet ettikleri insanlık gibi. Eşit yarılar. Birbirleri olmasa ufalır, anlamsızlaşır, hedeflerini yitirirlerdi. Bu belki ölümden kötü olmasa da amaçsızca hareket etmek anlamına gelirdi. Saygın Anaların zafer kazanması bu yüzden tehlikeliydi. Onların rehberi kör vahşetten başka bir şey değildi!

Düşman bir evrende körlük.

Tiran'ın Rahibeler Birliği'ni yok etmemesinin sebebi buydu işte.

Bize ancak yolu verdiğini, yol tarifi yapmadığını biliyordu. Bir şakacının kokuyla yönlendirdiği ve sonunda insanın eline hiçbir şey geçmeyen bir takip.

Yine de o kendi çapında bir şairdi.

Sheeana, Tiran'ın Dar'üs-Balat'ta bulunan "Anı Şiir"ini hatırladı; Bene Gesseritler bu küçük kalıntıyı muhafaza etmişti.

Bunu neden yaptık peki? Şimdi onu hatırlayayım diye mi? Yarın neyle karşı karşıya olabileceğimi unutayım diye mi?

Şairin güzel gecesı

Masum yıldızlarla dolu.

Bir adım ötede Orion duruyor.

Parlak gözü her şeyi görüyor.

Genlerimize silinmez damgasını vuruyor.

Sevin karanlığa, bak ona
Işığın körelttiği gözleriyle.
Çorak sonsuzluk var orada!

Sheeana mutlak sanatçı olma şansını yakaladığını hissetti birden; taşma raddesine gelmişti ve karşısında ona sunulmuş, bomboş bir yüzey vardı... O yüzeyin üzerinde istediği her şeyi yaratabilirdi.

Kısıtlamasız bir evren!

Bene Gesseritlerin arasına ilk gelişinde, henüz çocukken Odrade'nin söylediklerini anımsadı: "Seni niye mi aramıza aldık, Sheeana? Çok basit. Sende uzun süredir beklediğimiz bir şeyi gördük. Sen gelince o oldu."

"Neydi o?" *Amma safmışım!*

"Ufukta yeni bir şey yükseldi."

Göç edeceğim; yeniliklerin peşine düşeceğim. Ama... Ayları çok olan bir gezegen bulmalıyım.

500

Murbella uyumsuz deneyimler yaşadığı bir döneme girmişti. Başlangıçta bundan rahatsız olmuştu... Kendi hayatını çeşitli açılardan görmekten. Bu durumun sebebi Kavşak'ta yaşanan kaotik olaylardı; onda öyle yoğun gereksinimler uyandırmışlardı ki Rahibeler Meclisi Gezegeni'ne döndüğünde bile onlardan kurtulamayacaktı.

Seni uyarmıştım, Dar. Bunu inkâr edemezsin. Zaferi yenilgiye dönüştürebilirler demiştin. Bak, kucağıma ne büyük bir sorun bıraktın! Kurtarabildiğim kadarını kurtarabildiğim için şanslıyım.

İçindeki Dar'a sitem ederken o korkunç olayları hatırladı her zamanki gibi.

Başka ne yapabilirdim ki?

Streggi'nin kansız bir ölümle yere yığılışı hafızasında canlandı. Bu sahne yok-geminin ekranlarında bir dram filmi gibi gösterilmişti. Geminin kumanda merkezindeki projeksiyon sistemi de olup bitenin gerçek olmadığı hissini güçlendirmişti. Sanki aktörler az sonra ayağa kalkıp eğilerek selam verecekti.

Teg'in uğuldayarak çalışan otomatik iletişim-gözleri, birileri tarafından kapatılana dek her şeyi kaydetmişti.

O görüntüler Murbella'nın hafızasına kazınmıştı... Tuhaf bir görüntü tutulması: O Saygın Ana yuvasında, yerde yatan Teg. Şoka girmiş halde öylece durup bakan Odrade.

Murbella hemen gezegene inmesi gerektiğini söyleyince, etrafındakiler bağırarak karşı çıkmıştı. Gözetmenler bu kararı kabul etmemekte diretmişti, ta ki Murbella onlara Odrade'nin oynadığı kumarı açıklayana ve "Her şeyi kaybetmemizi mi istiyorsunuz?" diye sorana dek.

O tartışmayı İçimdeki Odrade sayesinde kazandım. Ama sen buna baştan beri hazırlıklıydın, değil mi Dar? Planında bu vardı!

Gözetmenler, "Elimizde hâlâ Sheeana var," demişlerdi. Murbella'ya tek kişilik bir mavna verip onu Kavşak'a tek başına göndermişlerdi.

Murbella gezegene inmeden önce bir Saygın Ana olduğunu bildirmesine karşın, havalimanında gergin anlar yaşamıştı.

Dumanı tüten bir çukurun yanına indirdiği mavnadan çıkarken, kendisini silahlı bir Saygın Ana mangasının beklediğini görmüştü. Dumanda egzotik patlayıcıların kokusu vardı.

Burası Başrahibe Ana'nın mavnasının yok edildiği yer.

Manga komutanı çok yaşlı bir Saygın Ana'ydı; kırmızı cüppesi lekeliydi ve bazı süsleri sökülmüş, sol omzu da yırtılmıştı. Kuruyup büzülmüş bir kertenkele gibiydi; hâlâ zehirliydi ve dişleri hâlâ sivriydi ama enerjisinin çoğu tükenmişti... Motivasyonunu öfkeden alıyordu, ki bunu da epey kullanmıştı. Dağınık saç, topraktan yeni sökülmüş bir zencefilin kökünü andırıyordu. İçinde bir iblis vardı. Murbella turuncu benekli gözlerin ardından bakan o iblisi görmüştü.

Manganın biraz gerisinde ikinci bir manga beklemekteydi fakat Murbella'yla yaşlı Saygın Ana mavnanın dibinde sanki baş başaymış gibi bakışmışlardı; havayı ihtiyatla koklayarak tehlikenin boyutunu anlamaya çalışan vahşi hayvanlar gibiydiler.

Murbella yaşlı kadını dikkatle izlemişti. Bu kertenkele her an dilini biraz çıkarıp havayı yoklayacak ve kendini hislerine

kaptıracak gibiydi fakat Murbella'nın söyleyeceklerini dinleyecek kadar afallamış da görünüyordu.

"Adım Murbella. Gammu'da Bene Gesseritlerin eline düşmüştüm. Hormu ustasıyım."

"Niye cadı cüppesi giyiyorsun?" Yaşlı kadın ve askerleri, Murbella'yı öldürmeye hazırdılar.

"Onlardan öğrenebileceğim her şeyi öğrendim ve bu hazineyi Kız Kardeşlerime getirdim."

Yaşlı kadın onu bir an süzmüştü. "Evet, tipini tanıdım. Sen Roc'tan gelenlerdensin; Gammu projesi için seçtiklerimizdensin."

Kadının arkasında duran askerler biraz gevşemişti.

Yaşlı kadın, "Ama o kadar yolu bu mavnayla gelmiş olamazsın," diye suçlamıştı.

"Yok-gemilerinden birinden kaçtım."

"Yuvalarının yerini biliyor musun?"

"Biliyorum."

502 Yaşlı kadının ağzı kulaklarına varmıştı. "Vay! Tam bir hazinenin desene! Kaçmayı nasıl başardın?"

"Sormana gerek var mı?"

Yaşlı kadın durup düşünmüştü. Murbella onun düşüncelerini yüzünden okuyabiliyordu: *Bu Roc'tan getirdiklerimiz... Hepsi çok tehlikeli. Elleriyle, ayaklarıyla, vücutlarının hareket eden her kısmıyla öldürebilirler. Hepsine birer tabela asmak gerek, "Her koşulda tehlikelidir" diye.*

Murbella mavnadan uzaklaşırken, kimliğinin göstergesi olan gücünü ve zarafetini sergileyerek yürümüştü.

Hızlı ve kaslıyım, Kız Kardeşlerim. Benden korkun.

Mangadaki bazı askerler merakla öne çıkmıştı. Murbella'ya hevesle soru sormuş, onu Saygın Analarla kıyaslayıp durmuşlardı; bu soruları geçiştirmek zorunda kalmıştı.

"O cadılardan çok öldürdün mü? Gezegenleri nerede? Zengin bir gezegen mi? Orada çok erkek köleleştirdin mi? Eğitimini Gammu'da mı aldın?"

"Üçüncü safhasını Gammu'da aldım. Hakka'dan."

“Hakka! Onunla tanışmıştım. Sol ayağı yaralı mıydı hâlâ?”

Hâlâ beni sınıyorlar.

“Sol değil, sağ ayağı yaralıydı; ayrıca yaralandığında onun yanındaydım!”

“Ha, tabii ya... Sağ ayağıydı. Şimdi hatırladım. Nasıl yaralanmıştı peki?”

“İzbandut gibi bir herifi arkadan tekmelerken. Adamın arka cebinde keskin bir bıçak vardı. Hakka öyle sinirlendi ki adamı oracıkta öldürdü.”

Askerler gülüşmüştü.

Yaşlı kadın, “Yüce Saygın Ana’ya gidelim,” demişti.

İlk sınavı geçtim demek.

Ama Murbella, kadının hâlâ tereddütlü olduğunu sezmişti.

“Bu Hormu ustası neden düşman cüppesi giymiş? Ayrıca tuhaf bir hali var.”

En iyisi şüphelerini hemen gidermek.

“Beni aralarına alıp eğittiler.”

“Vay salaklar! Sahi mi söylüyorsun?”

“Bana yalancı mı diyorsun?” Eskisi gibi alingan olmak, Saygın Anaların tarzını benimsemek ne kolaydı.

Yaşlı kadın irkilmişti. Mağrur havasını kaybetmese de dönüp askerlerine uyarıcı gözlerle bakmıştı. Murbella’nın son sözünü hazmetmeleri bir an sürmüştü.

Arkasındaki biri, “Onlardan biri mi oldun?” diye sormuştu.

“Bilgilerini başka nasıl çalabilirdim ki? Hatta bizzat Başrahibe Analarının öğrencisiydim!”

“Seni iyi yetiştirdi mi bari?” Yine o arkadaki kişinin sesiydi; meydan okuyordu.

Murbella dönüp konuşana bakmıştı: Orta kademedeydi, hırslı biriydi. Dikkat çekmek, yükselmek istiyordu.

Sonun geldi, hevesli şey. Ölümün evren için küçük bir kayıp olacak.

Murbella bir Bene Gesserit şaşırtma hamlesiyle düşmanını vuruş menziline getirmişti. Hepsine tanıdık gelecek, Hormu stili bir tekme savurmuştu. Soru soran kadın cansız yere yığılmıştı.

Bene Gesseritlerle Saygın Anaların yeteneklerini birleştirdim; korkun ve kıskanın.

“Çok iyi yetiştirdi,” demişti Murbella. “Başka sorusu olan?” Yaşlı kadın, “Ehhhhh!” demişti.

Murbella, “Adın ne?” diye sormuştu.

“Ben Hormu Tarikatı’ndan, Kıdemli Saygın Ana Elpek’im.”

“Teşekkürler, Elpek. Bana Murbella diyebilirsin.”

“Onur duyduğum, Murbella. Bize gerçekten bir hazine getirmişsin.”

Murbella kadını bir an Bene Gesserit gözüyle süzdükten sonra soğukça gülümsemişti.

Tanıştık! Üstündeki kırmızı cüppeyle Yüce Saygın Ana’nın çevresindeki nüfuzlu kişilerden olduğunu gösteren sen, aranızda kimi aldığının farkında mısın?

Askerler hâlâ afallamış halde ve ihtiyatla Murbella’ya bakmayı sürdürmekteydiler. Murbella yeni duyarlılığıyla bunu hissetmişti. Yaşlı Kızlar ağı Bene Gesserit’te asla tutulmasa da Saygın Analar tarafından benimsenmişti. Murbella simülakışa girerek bunu doğrulamıştı. Erk aktarımı öyle hassas bir meseleydi ki: Doğru okulda okumak, doğru arkadaşlar edinmek, mezun olup merdivenin ilk basamaklarını çıkmak gerekirdi... Akrabaların ve tanıdıkların desteğiyle, ittifakları mümkün kılan karşılıklı kıyaklarla ve evliliklerle. Murbella bu yolunun kötü olduğunu simülakıştayken görebilmişti fakat merdivendekiler, yani egemenler buna asla aldırmazdı.

Onlar günlük yaşar; Elpek de bana bu gözle bakıyor. Ama neye dönüştüğümü görmüyor; tehlikeli ama işe yarayabilir olduğumu görüyor sadece.

Murbella topuğunun üstünde yavaşça dönerek Elpek’in mangasını incelemişti. Aralarında köle erkekler yoktu. Böyle hassas bir görev ancak güvenilir kadınlara verilebilirdi. Güzel.

“Şimdi hepiniz beni dinleyin. Kız Kardeşliğimize sadıksanız, ki bunu gelecekteki performanslarınıza göre değerlendireceğim, getirdiğim bilgilere saygı duyarsınız. Bu bilgileri hak edenlere armağan etmeyi planlıyorum.”

“Yüce Saygın Ana memnun olacak,” demişti Elpek.

Ama Yüce Saygın Ana, Murbella takdim edildiğinde hiç memnun görünmemişti.

Murbella kuleyi tanımıştı. Artık güneş batmak üzereydi fakat Streggi’nin cesedi hâlâ aynı yerde yatıyordu. Teg’in bazı uzmanları öldürülmüştü, özellikle de ona muhafızlık da yapan iletişim-gözü ekibi.

Biz Saygın Analar başkaları tarafından gözetlenmeyi sevmeyiz.

Teg hâlâ yaşıyordu fakat şiga teliyle bağlanıp saygısızca bir köşeye atılmıştı. En tuhafı da Yüce Saygın Ana’nın yanında Odrade’nin eli kolu serbest halde duruyor olmasıydı. Onu bağlamaya bile tenezzül etmemeleri apaçık bir aşağılamaydı.

Murbella bu sahneyi defalarca yaşadığı hissine kapılmıştı... Saygın Anaların zaferlerinden sonra, düşmanlarının cesetleri öldürüldükleri yerde bırakılırdı. Saygın Anaların kan dökme-yen silahla yaptıkları saldırı hızlı ve ölümcül olmuştu; her zamanki gibi, artık gerek kalmadığında bile öldürmeyi sürdürmüşlerdi. Murbella durumun bir anda nasıl ölümcül bir şeklide tersine döndüğünü düşününce neredeyse ürperecekti. Her şey öyle ansızın olmuştu ki; askerler sıra sıra ölmeye başlamıştı... Sağ kalanlarsa bu domino etkisi karşısında şoka girmişti. Yüce Saygın Ana bundan hoşlanmıştı elbette.

Murbella’ya bakarak, “Demek eğittiğinizi söylediğin küstahlık çuvalı bu,” demişti.

Odrade bu tasvir karşısında gülümser gibi olmuştu.

Küstahlık çuvalı mı?

Bir Bene Gesserit’i kızdırabilecek bir söz değildi bu. O yaşlı gözlü Yüce Saygın Ana bir sorunla karşı karşıyaydı; kan dökmeden öldüren silahını tekrar kullanamazdı. Şimdi güç dengesi çok hassastı. Saygın Anaların kendi aralarında yaptığı hararetli tartışmalar meseleyi ortaya koyuyordu.

Bütün gizli silahlarını tüketmişlerdi ve sürgünde olduklarından, onları tekrar dolduramazlardı.

“Son kozumuz olan silahımızı harcadık!”

Kibirli Logno’nun yüz ifadesi birden değişmişti. Murbella’nın

elit askerlerden birini nasıl kolayca öldürdüğünü öğrenmişti.

Murbella, Yüce Saygın Ana'nın maiyetindekileri süzerek potansiyellerini tartmıştı. Bunu fark etmişlerdi tabii. Tanıdıkları. Ne yönde oy kullanmışlardı acaba?

Çekimser mi?

Bazıları kaygılıydı ve hepsi beklemekteydi.

Dikkatlerini dağıtacak bir şeyler bekliyorlardı. Kimin kazandığı önemli değildi, iktidar onlarda kaldığı sürece.

Murbella, Duncan ile Gözetmenlerden öğrendiği şekilde, kaslarını dövüş moduna geçirerek beklemişti. Egzersiz salonunda dururcasına sakindi; tepkilerini kontrol ediyordu. Odrade'nin kendisine öğrettiği şekilde tepki vereceğini biliyordu... Zihinsel, fiziksel ve duygusal açıdan.

Önce Ses. Kanlarını dondur.

"Görüyorum ki Bene Gesseritleri çok yanlış değerlendirmişsiniz. O çok gurur duyduğunuz argümanlarınız bu kadınlar için o kadar banal ki; kim bilir kaç kez duydukları şeyler."

506

Murbella'nın paylayıcı bir tonla söylediği bu sözleri duyan Logno'nun gözleri turunculaşmıştı fakat kendini tutmuştu.

Murbella'nın onunla işi bitmemişti. "Kendini güçlü ve zeki sanıyorsun. Biri diğerini doğurur ha? Ne salakça! Yalancının te-kisin sen; kendine bile yalan söylüyorsun."

Logno bu saldırı karşısında hareketsiz kalmayı sürdürürken etrafı yavaşça boşalmıştı. "*Onunla sen ilgilen,*" deniyordu.

"Böyle yalanlar söylerkenki akıcılığın onları gizlemeni sağlamıyor," demişti Murbella. Logno'nun arkasındakilere horgörüyle göz gezdirmişti. "Diğer Belleklerimden tanıdıklarım gibi sizin de soyunuz tükenecek. Sorun şu ki gebermek konusunda çok yavaşsınız. Eninde sonunda kökünüz kazanacak ama aradaki süre gerçekten çok sıkıcı. Sen, kendine Yüce Saygın Ana demeye cüret eden sen!" Dikkatini tekrar Logno'ya yöneltmişti. "Tepeden tırnağa pislikten başka bir şey değilsin. Tarzın yok."

Bu kadarı fazlaydı. Logno sol ayağını şimşek gibi savurarak saldırıya geçmişti. Murbella kadının ayağını rüzgârda savrulan bir yaprakmışçasına tutmuş ve onun hareketiyle birlikte akarak

bacağı sopa niyetine kullanmış, Logno'yu yere çalarak kafasını parçalamıştı. Sonra hiç duraksamadan piruet hareketi yapıp sol ayağıyla darbe indirerek, Logno'nun sağında durmuş olan Saygın Ana'nın kafasını neredeyse tamamen uçurmuştu; sağ eli de Logno'nun solunda durmuş olan Saygın Ana'nın gırtlığını ezmişti. Bütün bunlar iki saniyede olup bitmişti.

Murbella hızlı nefes almamaya özen göstererek (*bakın, hiç zorlanmadım Kız Kardeşlerim*) sahneyi izlerken birden şoke olmuş ve gördüğü şeyin kaçınılmazlığını anlamıştı. Odrade yerde, Elpek'in ayaklarının dibinde yatıyordu; Elpek hiç duraksamadan taraf değiştirmişti besbelli. Odrade'nin öldüğü boynunun yan durmasından ve vücudunun gevşekliğinden anlaşıyordu.

"Müdahale etmeye kalktı," demişti Elpek.

Bir Rahibe Ana'yı öldürdüğü için Murbella'dan (sonuçta o da bir Kız Kardeş'ti!) takdir bekliyordu. Fakat Murbella onun beklediği şekilde tepki vermemişti. Odrade'nin cesedinin yanına diz çökerek alnını onunkine dayamış ve uzun süre öylece hareketsiz kalmıştı.

507

Sağ kalan Saygın Analar sorgulayıcı gözlerle bakışmış ama kımıldamaya cesaret edememişlerdi.

Bu ne?

Fakat Murbella'nın korkunç yetenekleri karşısında dehşetle donup kalmışlardı.

Murbella, Odrade'nin yakın zamandaki deneyimlerini alıp daha önceki Paylaşım'dan edindiklerine eklemeyi bitirdikten sonra ayağa kalkmıştı.

Elpek, Murbella'nın gözlerinde ölümünü görmüştü; bir adım geriledikten sonra kendini savunmaya çalışmıştı. Elpek tehlikeliydi fakat kara cüppeli bu iblisle boy ölçüşemezdi. Logno ile yaverleri gibi çabucak ölmüştü: Gırtlığına inen bir ayak darbesiyle. Odrade'nin karşısında cansız yığılmıştı.

Murbella sağ kalanları tekrar süzdükten sonra bir an durup Odrade'nin yerdeki cesedine bakmıştı.

Bir bakıma buna ben sebep oldum, Dar. Ve sen!

Başını iki yana sallayıp kararların sonuçlarını düşünmüştü.

Odrade öldü! Yaşasın Başrahibe Ana! Yaşasın Yüce Saygın Ana! Tanrılar hepimizi korusun.

Sonra dikkatini yapılması gereken işlere vermişti. Bu ölümler büyük sorunlar yaratmıştı. Murbella derin nefes almıştı. Bir başka Gordion düğümüyle karşı karşıyaydı.

“Teg’i serbest bırakın,” demişti. “Burayı olabildiğince çabuk temizleyin. Biri de bana uygun bir cüppe getirsin!”

Bir Yüce Saygın Ana olarak emrediyordu fakat emirlerini yerine getirmek üzere koşturanlar Murbella’nın içindeki Diğer Benliği seziyordu.

Ona soo-taşından ejderhalarla süslü, kırmızı bir cüppe getiren kişi cüppeyi saygılı bir mesafeden uzatmıştı. İri kemikli, köşeli suratlı, iriyarı bir kadındı. Zalim gözleri vardı.

Murbella, “Giymem için tut,” demişti, kadın bunu fırsat bilip saldırmaya kalkınca da ona sertçe vurmuştu. “Tekrar denemek ister misin?”

Bu sefer kadın bir kandırmaca yapmaya kalkmamıştı.

“Divan’ımın ilk üyesisin,” demişti Murbella. “Adın ne?”

“Angelika, Yüce Saygın Ana.” *Bak! Sana unvanınla hitap eden ilk kişi benim. Ödülümü isterim.*

“Ödül olarak canını bağışlıyor ve seni terfi ettiriyorum.”

Murbella, Saygın Analara uygun şekilde konuşmuştu. Angelika da bunu kabullenmişti.

Teg şiga tellerinin kestiği kollarını ovuşturarak yaklaşıncı bazı Saygın Analar Murbella’yı uyarmaya çalışmışlardı. “Bunun neler yapabildiğini biliyor mu...”

Murbella, “Artık benim hizmetimde,” diyerek sözlerini kesmişti. Sonra Odrade’nin alaycı ses tonunu taklit ederek: “Doğru değil mi, Miles?”

Teg esefle gülümsemişti... O çocuk yüzünde bir ihtiyarın ifadesi vardı. “İlginç zamanlarda yaşıyoruz, Murbella.”

“Dar elmaları severdi,” demişti Murbella. “Bu işle ilgilen.”

Teg başıyla onaylamıştı. Odrade’nin cesedi bir meyvelik mezarlığına gömülecekti. Gerçi Bene Gesseritlerin çok değer verdiği o meyvelikler yakında çöle dönüşecekti. Yine de bazı gelenekler sürdürülmeye değerdi, hâlâ fırsat varken.

Kutsal Tesadüfler ne öğretir? Dayanıklı olmayı. Güçlü olmayı. Değişime, yeniliklere hazır olmayı. Türlü türlü deneyimler toplamayı ve bunları sarsılmaz dinimizin ışığında değerlendirmeyi.

—Tleilax Doktrini

Murbella, Teg'in orijinal planının takvimine uyararak, Saygın Ana maiyetini seçip yanına alarak Rahibeler Meclisi Gezegeni'ne geri döndü. Karşılaşabileceği sorunları önceden halletmek için bazı mesajlar göndermişti.

“Bakıcıların gelmesini sağlamak için Futarlar getiriyorum. Saygın Analar, Dağılış'ta kendilerini bitkisel hayata sokan bir biyolojik silahtan korkuyor. O silahın kaynağı Bakıcılar olabilir.”

“Haham'la grubunu yok-gemide tutmak için hazırlık yapın. Özel hayatlarına saygı gösterin. Gemideki koruyucu mayınları da kaldırın!” Bir Gözetmen'le gönderebileceği mesajlar ancak bu kadardı.

Çocuklarını merak ediyordu fakat bunu sorması bir Bene Gesserit'e yakışmazdı. Bir gün... Belki.

Murbella'nın geri döner dönmez Duncan'la ilgilenmesi Saygın Anaları şaşırttı. Bu açıdan Bene Gesseritler kadar kötüydüler. “O bir erkek... Ne özelliği var ki?”

Duncan gemide kalması için artık sebep olmamasına karşın ayrılmayı reddediyordu. “Bir araya getirmem gereken bir zihinsel mozağim var: hareket ettirilemeyen bir taş, sıra dışı davranışlar ve onların hayaline gönüllü katılım. Test edecek sınırlar bulmalıyım. Eksik parça bu. Nasıl bulacağımı da biliyorum. Ritme uyacağım. Düşünmeyeceğim, sadece yapacağım.”

Murbella bu açıklamadan bir şey anlamamıştı. Duncan'ın bu tuhaf arzusuna boyun eğdi, her ne kadar Duncan değişmiş olsa da. Bu yeni Duncan daha istikrarlıydı; Murbella bu durumu bir meydan okuma olarak kabul etti. Fakat Duncan'ın kendinden memnun bir hava takınmaya ne hakkı vardı? Hayır... Kendinden memnunluk değildi. Verdiği bir karar konusunda içi rahat olmaktı daha çok. Ama Duncan bu kararı paylaşmayı reddediyordu!

“Ben bazı şeyleri kabullendim. Sen de öyle yapmalısın.”

Murbella yaptığı şeyin tam da bu olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Geri döndüğü günün şafağında kalkıp çalışma odasına gitti. Üstünde kırmızı cüppesiyle Başrahibe Ana koltuğuna oturup Bellonda’yı çağırırdı.

Bell çalışma masasının diğer tarafında durdu. Biliyordu. Plan, icrası sırasında belli olmuştu. Odrade, Bellonda’ya da borç yüklemişti. Bellonda bu yüzden susuyordu: Ödemeyi nasıl yapması gerekeceğini düşünüyordu.

Bu Başrahibe Ana’ya hizmet et, Bell! Borcunu böyle öde. Bu olanlara uygun perspektiften bakmak için Arşivlerden medet umulmaz... Orada çarpıtılırlar. Eylem gerek.

Bellonda nihayet konuştu: “Bu olanlarla kıyaslayabileceğim tek kriz Tiran’ın gelişi.”

Murbella sert tepki verdi: “Söyleyeceğin faydalı bir şey yoksa çenenin tut, Bell!”

510 Bellonda bu azar karşısında sükûnetini korudu (ondan beklenmeyecek bir tavidir bu). “Dar bazı değişiklikler olmasını istiyordu. Beklediği bu muydu?”

Murbella sesini yumuşattı: “Antik tarihi daha sonra ele alacağız. Şimdi yeni bir dönem başlıyor.”

“Kötü haber.” Bu kez eski Bellonda konuşmuştu.

“İlk grubu ağırla,” dedi Murbella. “İhtiyatlı ol. Yüce Saygın Ana’nın Yüce Divanı onlar.”

Bell emri yerine getirmek üzere odadan çıktı.

Bu konumda olmaya tamamen hakkım var... Bunu biliyor. Hepsini biliyor. Oylamaya gerek yok. Hiç gerek yok!

Şimdi Odrade’den öğrendiği kadim siyaset sanatını icra etmenin vaktiydi.

“Her konuda önemli biri gibi görünmelisin. Ufak tefek kararları sen verme; kendi tarafına çekebileceğin insanlara sessiz sedasız ‘kıyak’ yapmış olacaksan o başka.”

Bütün ödüllerin üst mevkiden gelmesi... Bene Gesseritler üstünde iyi işleyecek bir politika olmasa da şimdi çalışma

odasına giren bu grup için biçilmiş kaftandı; onlar Yüce Saygın Ana'nın patroniçe olması fikrine alışkindılar... "Yeni siyasi gereklilikleri" kabulleneceklerdi. Geçici olarak. Böyle şeyler hep geçici olurdu zaten, özellikle de Saygın Analar söz konusuysen.

Bell ile gözlemciler, Murbella'nın bu işi halletmesinin epey süreceğini biliyorlardı. *Bene Gesserit yetenekleriyle güçlenmiş olsa da.*

Hepsinin tüm dikkatlerini vermesi gerekecekti. Bunun için ilk yapılması gereken de masumluğun keskin, ayırt edici bakışıyla bakmaktı.

Saygın Anaların yitirdiği şey buydu ve onu geri getirmeliyiz; yoksa yavaş yavaş arka plana, "bizim" ait olduğumuz yere çekilecekler.

Bellonda, Divan üyelerini içeri soktuktan sonra sessizce çekildi.

Murbella oturmalarını bekledi. Divan'ında türlü türlü insanlar bulunuyordu: Bazıları başa geçmek istiyordu. Şu Angelika'nın yüzünde öyle sevimli bir gülümseme vardı ki. Bazılarıysa bekliyordu (henüz ummaya bile cesaretleri yoktu) fakat olabildiğince bilgi toplayarak.

Murbella, "Kız Kardeşliğimiz aptalca hareket ediyordu," diye suçladı. Buna kimlerin sinirlendiğine dikkat etti. "Altın yumurtlayan kazı öldürecektiniz!"

Ne demek istediğini anlamadılar. Onlara aklındaki meseli anlattı. Uygun şekilde dikkatle dinlediler, şu eklemeyi yaptığında bile: "O cadıların her birine ne kadar ihtiyacımız olduğunı anlamıyor musunuz? Sayımız onlardan öyle fazla ki bizi eğitmek her biri için gerçekten büyük bir yük olacak!"

Bunu düşündüler ve acı gelse de mecburen kabullendiler, ne de olsa söyleyen oydu.

Murbella bunu iyice vurguladı: "Ben sadece sizin Yüce Saygın Ana'nız değilim... Bu arada, Yüce Saygın Ana'nız oluşumu sorgulayanınız var mı?"

Kimse sorgulamıyordu.

"...Aynı zamanda Bene Gesseritlerin Başrahibe Ana'sıyım. Bana boyun eğmekten başka yapabilecekleri pek bir şey yok."

İki kişi itiraza kalktı fakat Murbella onları susturdu. “Hayır! Siz onlara sözünüzü dinletemezsiniz. Hepsini öldürmek zorunda kalırsınız. Ama beni dinlerler.”

O ikisi hızlı hızlı konuşmayı sürdürünce Murbella onları bağıarak sindirdi: “Onlardan öğrendiklerim sayesinde ne kadar güçlendim, baksanıza! Hiçbiriniz benimle boy ölçüşemezsiniz, sefil şeyler sizi! İtirazı olan var mı?”

Kimse itiraz etmedi fakat gözlerde turuncu benekler belirmişti.

“Sizler potansiyelinizin farkında olmayan çocuklarsınız,” dedi Murbella. “Çok yüzlülerin karşısına bu savunmasız halinizle mi geri dönüp savaşmak istiyorsunuz? Sebzeye mi dönüşmek istiyorsunuz?”

Bu ilgilerini çekti. Bu konuşma tarzına eski komutanlarından alışkindılar. Şimdi içerikle ilgileniyorlardı. Gerçi o kadar genç birinin laflarını ciddiye almak güçtü... Ama yine de... Öyle şeyler yapmıştı ki. Hele Logno’yla yaverlerine yaptıkları!

512

Murbella zokaya takdirle baktıklarını gördü.

Fertilizasyon. Bu gruptan güçlü melezler çıkacak. Fertilizasyonla güçleneceğiz. Ve çiçek açacağız. Sonra da tohuma mı kaçacağız? Bunu düşünmemek en iyisi. Saygın Analar durumu ancak Rahibe Ana olmaya yaklaştıklarında kavrayacak. O zaman da dönüp geçmişe benim gibi öfkeyle bakacaklar. Nasıl bu kadar aptal olabildik?

Divan üyelerinin gözlerinde beliren boyun eğişi gördü. Bir cicim dönemi olacaktı. Saygın Analar şeker dükkânına girmiş çocuklar gibi olacaktı. Kaçınılmaz sonuysa ancak zamanla kavrayacaklardı. Tuzağa düştükten sonra.

Ben de tuzağa düşmüştüm. Neler kazanabileceğini kâhine soramayacaksın. Tuzak budur. Gerçek falcılardan korkacaksın! Üç bin beş yüz yıl boyunca can sıkıntısıyla yaşamak ister miydin?

İçindeki Odrade karşı çıktı.

Tiran’ı küçümseme. Onca şeyi can sıkıntısından yapmış olamaz. O бүklümüzayda yolunu bulan bir Lonca Seyrüsefercisi gibiydi daha çok. Altın Yol. Senin sağ kalmanın bedelini bir Atreides ödedi, Murbella.

Murbella kendini borçlu hissetti. Tiran'ın yaptığı ödemenin borcu onun omuzlarına yüklenmişti. *Benim için öyle bir şey yapmasını istemedim ki.*

Odrade'nin buna karşılık vermemesi olmazdı. *Yine de yaptı. Bunun için üzgünüm, Dar. O bedel ödedi. Şimdi de ben ödemeliyim.*

Sonunda Rahibe Ana oldun demek!

Divan üyeleri, Murbella'nın bakışlarından rahatsız olmaya başlamışlardı.

Angelika onlar adına konuştu. *Ne de olsa, ilk seçilen benim. Ona dikkat et! Gözleri nasıl da hırsla parlıyor.*

"Bu cadılara nasıl davranmamızı istiyorsunuz?" Kadın birden kendi cüretkârlığından ürktü. Yüce Saygın Ana da artık bir cadı değil miydi?

Murbella usulca konuştu: "Onlara toleranslı davranın ve kesinlikle kaba kuvvete başvurmayın."

Murbella'nın sakinliği Angelika'yı cesaretlendirdi. "Bu Yüce Saygın Ana'nın kararı mı, yoksa..."

"Yeter! Hepinizin kanını bu odanın zeminine saçabilirim! Yapıp yapamayacağımı görmek ister misiniz?"

Hiçbiri istemiyordu.

"Peki ya sizinle Başrahibe Ana konuşuyor desem? Sorunumu çözmek için bir planınız var mı, diye soracaksınız. Ben de 'Plan mı?' diyeceğim. Ahh, evet. Böcek istilaları gibi önemsiz şeyler için planım var tabii. Önemsiz şeyler konusunda plan yapmak gerekir. Bilgeliğimi sorgulayan sizin gibiler içinse plana bile ihtiyacım yok. Sizin gibilerin hakkından çabuk gelirim ben. Daha yaralandığınızı bile anlamadan geberip yere yığılıverirsiniz! Pisliklere yaklaşımım budur. Bu odada pislik var mı?"

Onlarla bildikleri dilden konuşuyordu: Onları öldürebilecek yetide, haşın bir Yüce Saygın Ana olarak.

"Siz Divan'ımsınız," dedi Murbella. "Sizden bilgelik bekliyorum. En azından bilgeymiş gibi davranın."

Odrade sempatiyle güldü: *Saygın Anaların emir alıp verme tarzı buysa Bell'in derin analizler yapmasına pek gerek kalmayacak.*

Murbella ise başka bir şey düşündü. *Artık Saygın Ana değilim.*

Birinden diğerine geçişi öyle yakın zamanda olmuştu ki Saygın Ana gibi davranmaktan rahatsızlık duyuyordu. Yaşadığı değişiklikler, eski Kız Kardeşlerinin yaşayacaklarının bir metaforuydu. Yeni rolüne uyum sağlayamıyordu. Fakat Diğer Belleklere sahip olduğundan kendini uzun süredir bu yeni kişiymiş gibi hissediyordu. Gizemli bir dönüşüm geçirmemiş, yeni yetiler kazanmıştı sadece.

Sadece mi?

Oysa derinden değişmişti. Duncan bunun farkında mıydı? Bu yeni kişinin içyüzünü Duncan'ın belki de asla görmeyecek olması Murbella'ya acı veriyordu.

Ona olan aşkımdan geriye kalan bu mu?

Murbella sorgulamayı kesti; yanıt istemiyordu zaten. İçinde, eşelemek istemediği kadar derinlerde itici gelen bir şey vardı.

Öyle kararlar vermek zorundayım ki aşk bana ayak bağı olur. Kendim için değil, Rahibeler Birliği için vermem gereken kararlar var. Korkmamın sebebi bu.

514

Anın gerektirdiklerine geri döndü. Divan üyelerini gönderirken, tembih ettiği şekilde kontrollü davranmazlarsa işken-ceyle öleceklerini ekledi.

Şimdi Rahibe Analara yeni bir diplomasi öğretilmeliydi: Kimseyle iyi geçinmeyeceklerdi... Birbirleriyle bile. Buna zamanla alışacaklardı. Saygın Analar da Bene Gesseritler gibi davranmaya alışacaktı. Böylece, günün birinde ortalıkta hiç Saygın Ana kalmayacaktı; refleksleri gelişmiş ve cinsellik konusunda bilgisi artmış Rahibe Analar olacaktı sadece.

Murbella anlamını ancak şimdi kavradığı şu sözü aklından çıkaramıyordu: "Bene Gesserit'in varlığının sürmesi için yapmayacağımız şey yoktur."

Duncan bunu anlayacak. Ondan gizleyemem. O bir mentat olarak, Istırap'tan önceki halime dair sabit bir fikre takılıp kalma-yacak. Ne de olsa kendi zihnine kapı açar gibi kolayca girebiliyor. Ağını inceleyecek. "Bakalım bu sefer neler yakalamışım?"

Leydi Jessica'nın başına gelen de bu muydu? Diğer Bellekle-

rin Paylaşım kumaşına Jessica da örülmüştü. Murbella o ipliği biraz çekip eski bilgilere geçit töreni yaptırdı.

Leydi Jessica sapkın mıydı? Görevini suistimal mi etmişti?

Jessica aşkın içine dalmıştı, tıpkı Odrade'nin denize dalması gibi; bunun sonucunda oluşan dalgalar da Rahibeler Birliği'nin neredeyse sular altında kalmasına yol açmıştı.

Murbella bu düşüncelerin onu gitmek istemediği bir yere götürdüğünü sezdi. Göğsü acıyla sıkıştı.

Duncan! Ahhhh, Duncan! Yüzünü ellerine gömdü. Dar, yardım et bana. Ne yapmalıyım?

Neden Rahibe Ana olduğunu asla sorgulama.

Ama mecburum! O süreç hafızamda çok net ve...

O bir sekans. Sebep sonuç ilişkisi olarak görürsen yolunu şaşırır, bütünden uzaklaşırsın.

Tao mu?

Daha basit düşün: Buradasın.

Ama Diğer Bellekler çok gerilere gidiyor...

Piramitler gibi olduğunu düşün... İç içe geçmiş piramitler.

Bunlar boş laflar!

Vücudun hâlâ çalışıyor mu?

Acı çekiyorum, Dar. Sen artık bedensiz olduğundan sana...

Farklı kılıflardayız. Benim acılarım seninkilerden farklı. Sevinçlerim farklı.

Sempatini istemiyorum! Ahh, Dar! Neden doğdum ki?

Duncan'ı yitirmek için mi doğdun?

Dar, lütfen!

Doğdun ve şimdi bunun asla yetmeyeceğini biliyorsun. O yüzden Saygın Ana oldun. Başka ne yapabilirdin ki? Hâlâ mı yetmedi? Şimdi de bir Rahibe Ana'sın. Bu yeter mi sanıyorsun? Yaşadığın sürece hiçbir şey yetmez.

Hep sınırlarımı zorlamam gerektiğini söylüyorsun.

Pöh! Kararlarını böyle bir şeyde temellendiremezsin. Duncan'ı duymadın mı? Düşünme, yap! Kolay yolu mu seçeceksin? Kaçınılmaz olanla yüzleşmek seni neden üzsün ki? Görebildiğin sadece buysa kendini daha gelişkin bir nesil yaratmakla sınırla!

Lanet olsun sana! Bana bunu neden yaptın?

Ne yaptım?

Kendimi ve eski Kız Kardeşlerimi bu şekilde görmeme yol açtın!

Nasıl bu şekilde?

Lanet olsun sana! Ne demek istediğimi biliyorsun!

'Eski Kız Kardeşlerim' diyorsun ha?

Ah, sinsisin.

Bütün Rahibe Analar sinsidir.

Ders vermekten hiç vazgeçmiyorsun!

Yaptığım bu mu?

Ne safmışım! Gerçekte ne yaptığınızı sormuştum.

Bunu sen de benim kadar biliyorsun. İnsanlığın olgunlaşmasını bekliyoruz. Tiran onlara büyümeleri için zaman kazandırdı sadece, şimdiyse bakıma ihtiyaçları var.

Tiran'ın çektiğim acıyla ne ilgisi var?

Seni aptal kadın! İstirap'tan geçemedin mi?

Geçtiğimi biliyorsun!

Öyleyse bariz gerçeklere gözlerini kapamayı kes.

Ah, seni kaltak!

Cadıyı yeğlerim. Ama ikisi de orospudan iyidir.

Bene Gesseritlerle Saygın Analar arasındaki tek fark hitap ettikleri pazar. Sen Kız Kardeşliğimizle evlilik bağı kurdun.

Kız Kardeşliğimiz mi?

Güç kazanmak için çiftleşiyordunuz! Bunun bizim yaptığımızdan ne farkı...

Çarpıtma, Murbella! Sağ kalmaya odaklan.

Hiç gücüm yoktu deme.

Sağ kalmakta kararlı insanlar üstünde geçici bir otoritem vardı.

Yine sağ kalmaktan bahsediyorsun!

Başkalarının sağ kalması için uğraşmaya teşvik eden bir Kız Kardeşliğin parçasıyım. Çocuk doğuran evli bir kadın gibi tıpkı.

Yine üreme meselesine geldik demek.

Bu kararı sen vereceksin: Aileni ve onu bir arada tutan bağı seçeceksin. Mutlu bir yaşamın sırrı nedir?

Murbella gülmeye başladı. Ellerini indirip gözlerini açınca Bellonda'nın öylece durmuş kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Bu yeni Rahibe Analar için cazip bir şeydir hep," dedi Bellonda. "Diğer Belleklerle biraz çene çalmak. Bu sefer kiminle konuşuyordun? Dar'la mı?"

Murbella başıyla onayladı.

"Söyledikleri her şeye inanma. Eski zamanlardan bahsederler; sen kendi hükmünü vermeliisin."

Odrade de aynı şeyi söylemişti. *ok eskiden olup bitmiş şeylere başkalarının gözünden bakmak ne büyük röntgencilik!*

"Orada saatlerce kendini kaybedebilirsin," dedi Bellonda. "Kendine hâkim ol. Ayakların yere sağlam bassın. Bir elin geminin dümeninde olsun hep."

İşte yine geçmişe dair bir gönderme! Diğer Bellekler gündelik hayatı nasıl da zenginleştiriyordu.

"Geçecek," dedi Bellonda. "Zamanla ayak uydurursun." Murbella'nın önüne bir rapor koydu.

Ayak uydurursun! Bir elin geminin dümeninde olsun! Sırf deyimlerde bile öyle çok şey var ki.

Murbella hamak koltukta arkasına yaslanıp Bellonda'nın raporuna göz gezdirirken birden Odrade'nin tabirini hatırlayıp kendine uyarladı: *Ağımın merkezindeki rmcek Kraliçe'yim ben.* Ağ şimdi biraz yıpranmış haldeydi fakat sindirilebilecek şeyler yakalıyordu hâlâ. Bir ipliği titreştirince Bell koşarak, mandibularlarını hevesle açıp kapayarak geliyordu. Ağzından çıkan szlerse "Arşivler" ve "Analiz" idi hep.

Murbella, Bellonda'ya bu gözle bakınca Odrade'nin ondan ne kadar iyi faydalanmış olduğunu anladı; Odrade onun sadece güçlü yönlerinden değil kusurlarından da yararlanmayı bilmişti. Murbella raporu bitirdiğinde Bellonda hâlâ karşısında durmuş, her zamanki tavrıyla bekliyordu.

Murbella, Bellonda'nın kendisini çağıran herkese kızdığını, incir çekirdeğini doldurmayacak sebepler yüzünden Arşivlere

başvurduklarını ve derslerinin verilmesi gerektiğini düşündüğünü anlamıştı. Ciddiyetsizlik, Bellonda'nın nefret ettiği bir şeydi. Murbella bunu eğlenceli buluyordu.

Eğlendiğini Bellonda'dan gizledi. Ona karşı dikkatli davranmak gerekiyordu. Bellonda'nın güçlü yönlerini zayıflatacak bir şey yapılmamalıydı. Bu rapor mükemmel bir şekilde kısa ve yeterliydi. Bellonda fikirlerini ağdalı laflardan uzak durarak, ancak kendi vardığı sonuçları sergilemeye yetecek kadar belirtmişti.

Bellonda, "Beni çağırmak hoşuna mı gidiyor?" diye sordu.

Eskisinden daha zeki! Onu çağırdım mı? Aslında hayır ama kendisine ihtiyaç duyulduğunda anlıyor. Buradaki Kız Kardeşlerimizin uysallık abidesi olmaları gerektiğini söylüyor. Başrahibe Ana nasıl gerekiyorsa öyle bir role bürünebilir ama Rahibeler Birliği'nin geri kalanı öyle yapmamalı, diyor.

Murbella rapora dokundu. "İyi bir başlangıç noktası."

518 "Öyleyse arkadaşların iletişim-gözü merkezini bulmadan başlayalım." Bellonda her zamanki özgüveniyle koltuk-köpeğine ne oturdu. "Tam artık yok ama Sheeana'yı çağırabilirim."

"Nerede o?"

"Gemide. Büyük Ambar'daki solucanları inceliyor; söylediğine göre onları kontrol etmeyi hepimiz öğrenebilirmişiz."

"Umarım haklıdır. Onu rahatsız etmeyelim. Peki ya Scytale?"

"Hâlâ gemide. Arkadaşların onu henüz bulmadılar. Saklıyoruz."

"Saklamaya devam edelim. O iyi bir yedek koz. Ayrıca onlar arkadaşım değil, Bell. Haham'la grubu nasıl?"

"Rahat ama kaygılılar. Saygın Anaların burada olduğunu biliyorlar."

"Onları da saklamayı sürdürün."

"Ne tuhaf. Dar'la konuşuyorum sanki; bir tek sesin farklı, o kadar."

"O ses kafanın içinden geliyordur."

Bellonda güldü şaşırtıcı bir şekilde.

“Şimdi, Rahibeler arasında yayman gereken şu: Kendimizi takdir ve taklit edilesi insanlar olarak göstermeye çok dikkat etmeliyiz. ‘Siz Saygın Analar bizim gibi yaşamak istemeseniz de güçlerimize sahip olmayı öğrenebilirsiniz.’”

“Ahhhhhh.”

“Bütün mesele sahiplik. Saygın Anaların sahibi varlıklar. ‘Şu mekânı istiyorum; şu takıyı istiyorum; şu kişiyi istiyorum.’ Neyi istiyorsan elde et. Bıkana kadar kullan.”

“Bizse kendi yolumuzdan gider ve gördüklerimizi takdir ederiz.”

“Kusurumuz da bu. Kendimizi kolay kolay vermiyoruz. Aşk-tan ve sevgiden korkuyoruz! Kontrollü olmak da bir çeşit hırs yaratır. ‘Bende ne var, görüyor musunuz? Benim yolumdan gitmezseniz asla onlara sahip olamazsınız!’ Saygın Analara sakın böyle davranmayın.”

“Onları sevmemiz gerektiğini mi söylüyorsun yani?”

“Yoksa bize hayran kalmalarını nasıl sağlarız? Jessica’nın zaferi buydu. Kendini verdiğinde her şeyiyle veriyordu. Bizim tarzımızla yetiştirildiği için öyle çok şeyi içinde tutmuştu ki; sonra birden her şeyi verdi, dev bir dalga gibi. Bu karşı konulmaz bir şey.”

“Biz o kadar kolay taviz vermeyiz.”

“Saygın Analar da öyle.”

“Bürokrasilerinin kökeninde yatan da bu ya!”

“Evet, onların bürokrasisi daima en az direnç yolundan gitmeyi öğretmek için kurulmuş bir eğitim sahası.”

“Kafamı karıştırıyorsun, Da... Murbella.”

“Taviz verelim dedim mi? Tavizler bizi zayıflatır, taviz vermekle çözülemeyecek sorunlar olduğunu da biliyoruz... Vermek zorunda olduğumuz kararlar var, ne kadar acı olurlarsa olsunlar.”

“Onları sever *gibi* mi yapalım?”

“Bu iyi bir başlangıç olur.”

“Bene Gesseritlerle Saygın Anaların kaynaşması kanlı olacak.”

“Olabilirdiince ok Paylaşım yapmamızı oneriyorum. Saygın Analar öğrenirken bazı insanlarımızı kaybedebiliriz.”

“Savaş meydanında yapılmış bir evlilik bu.”

Murbella ayağa kalktı; yok-gemideki Duncan’ı düşünüyor, geminin son gördüğü halini hatırlıyordu. Gemi ortadaydı nihayet; artık gizlenmiyordu. Tuhaf bir makine yığınydı; garip bir şekilde groteskti. Ne işe yaradığı belli olmayan çıkıntılarla doluydu. Öylesine büyük bir geminin kendi gücüyle havalanıp uzayda gözden kayboluşunu hayal etmek güçtü.

Uzayda gözden kayboluşunu!

Murbella birden Idaho’nun zihinsel mozaiğinin şeklini gördü.

Hareket ettirilemeyen bir taş! Tempoya uy... Düşünme, yap!

Idaho’nun neye karar verdiğini anlayınca ürperdi.

Kendi yazgının efendisi olmaya karar verdiğin an, en kolay ezilebileceğin andır. Dikkatli ol. Sürprizlere karşı uyanık ol. Biz bir şeyler yaratırken işin içinde başka güçler de vardır hep.

—DARWI ODRADE

Sheeana onu, “Çok dikkatli ol,” diye uyarmıştı.

Idaho uyarıya ihtiyacı olduğunu düşünmese de bunu takdir etmişti.

Rahibeler Meclisi Gezegeni’nde Saygın Anaların olması Idaho’nun işini kolaylaştırmıştı. Gemideki Gözetmenleri ve diğer muhafızları huzursuz ediyorlardı. Murbella eski Kız Kardeşlerinin gemiye girmelerine izin vermese de herkes düşmanın burada olduğunun farkındaydı. Tarayıcı ekranlarında havalimanına inip duran, gezegene Saygın Analar taşıyan mavnalar görünüyordu sürekli. Yeni gelenlerin çoğu, orada duran dev yok-gemiye merak eder gibiydiler ama Yüce Saygın Ana’nın emrine kimse karşı gelmiyordu.

521

Idaho, Gözetmenlerin duyabileceği yerde, “O yaşadığı süreç itaatsizlik etmezler,” diye mırıldandı. “Ama liderlerini öldürüp yerine geçme âdetleri var. Murbella ne kadar dayanabilir acaba?”

Mırıldandığı bu sözlerin, iletişim-gözleri sayesinde tüm gemiye yayılacağını biliyordu.

Kısa süre sonra Idaho’nun çalışma odasına gelen Sheeana hoşnutsuzluğunu belli etti. “Ne yapmaya çalışıyorsun, Duncan? Milleti huzursuz ediyorsun.”

“Solucanlarına geri dön!”

“Duncan!”

“Murbella tehlikeli bir oyun oynuyor! Başına bir şey gelirse mahvoluruz.”

Idaho bu kaygısını Murbella’ya açmıştı bile. Sözleri onu gözetleyenler için yeni değildi fakat onları böyle ısrarla yinelemesi Arşivlerdeki iletişim-gözü izleyicilerini, gemi muhafızlarını, onu duyan herkesi huzursuzlandırıyordu.

Sadece Saygın Analar duymuyordu. Murbella onların Bellonda'nın Arşivlerine girmelerini engelliyordu.

"Buna vakit var," diyordu.

Sheeana mesajı almıştı. "Duncan, ya kaygılarımızı beslemeyi kes ya da ne yapacağımızı söyle. Sen mentatsın. Bizim için işlevini yerine getir."

Ahhh, büyük mentat herkesin görmesi için gösterisini yapıyor.

"Ne yapmanız gerektiği ortada fakat benimle alakalı değil. Murbella'yı bırakamam."

Amu ondan koparılıp götürülebilirim.

Artık her şey Sheeana'ya bağlıydı. Sheeana insanlara kendi istediği değişimden bahsetmek üzere Idaho'nun yanından ayrıldı.

"Dağılışı örnek alabiliriz."

Gemideki Rahibe Analarla konuştu; akşam olduğunda, artık hepsi tarafsızdı... Sheeana, Idaho'ya el işareti yaparak bir sonraki adımı atabileceklerini belirtti.

"Sözümü dinleyecekler."

522

Missionaria farkında olmadan Sheeana'nın başa geçmesinin yolunu hazırlamıştı. Rahibelerin çoğu Sheeana'nın içinde yatan gücün farkındaydılar. Bu tehlikeli bir güçtü. Ama sonuçta *oradaydı*.

Kullanılmayan güç, ipleri orta yerde duran ve kimse tarafından tutulmayan bir kukla gibiydi. Oldukça cazip, çekici bir görünüydü: *Onu ben dans ettirebilirim.*

Idaho hileyi beslemek için Murbella'yı aradı.

"Seni ne zaman göreceğim?"

"Duncan, lütfen." Murbella projeksiyonda bile yıpranmış görünüyordu. "Çok meşgulüm. Üstümdeki baskıyı biliyorsun. Birkaç gün sonra çıkarım."

Projeksiyonun arka planındaki Saygın Analar liderlerinin bu tuhaf tavrına kaş çatıyorlardı. Yüzlerindeki ifadeyi her Rahibe Ana yorumlayabilirdi.

"Yüce Saygın Ana yumuşadı mı? Konuştuğu kişi altı üstü bir erkek!"

Idaho görüşmeyi bitirdikten sonra gemideki her gözlemcinin

gördüğü şeyi vurguladı: “Murbella tehlikede! Bunun farkında değil mi?”

Artık top sende, Sheeana.

Sheeana’da geminin uçuş kontrollerinin anahtarı vardı. Mayınlar kaldırılmıştı. Artık kimse gemiyi son anda, gizli patlayıcılara sinyal göndererek yok edemezdi. Sadece içindeki insanlar sorun çıkarabilirdi, özellikle de Teg.

Teg seçimlerimin sebebini anlayacaktır. Diğerleriyle –Haham’ın grubuyla Scytale– şanslarını bizimle denemek zorunda kalacaklar.

Güvenlik hücrelerindeki Futarlar Idaho’yu kaygılandırmıyordu. Onlar ilginç hayvanlardı fakat şimdilik önemli değillerdi. Aslında Idaho, Scytale’i de pek aklına getirmiyordu. O ufak tefek Tleilaxlı hâlâ sıkı gözetim altındaydı; muhafızlarının başka kaygıları olsa da bu görevlerini savsaklamıyorlardı.

Idaho yatmaya gittiğinde huzursuzdu; bunun sebebini Arşivlerdeki herhangi bir gözlemci anlayabilirdi.

Değerli Murbella’sı tehlikede.

Murbella sahiden tehlikedeydi fakat Idaho onu koruyamazdı.

Artık buradaki varlığım bile onun için tehlikeli.

Şafakta kalkıp tekrar cephaneliğe gitti; oradaki bir silah fabrikasını söküyordu. Idaho’yu cephanelikte bulan Sheeana birlikte muhafız bölümüne gitmelerini istedi.

Onları bir avuç Gözetmen karşıladı. Seçmiş oldukları lider Idaho’yu şaşırtmadı. Garimi. Idaho onun Toplantı’daki performansını duymuştu. Garimi şüphe içindeydi. Kaygılıydı. Kendi kumarını oynamaya hazırdı. Asık suratlı bir kadındı. Nadiren gülümsediği söylenirdi.

“Bu odadaki iletişim-gözlerini hallettik,” dedi. “Şu an yemek yiyor ve seni silahlar hakkında sorguya çekiyor gibi görünüyoruz.”

Idaho karnının kasıldığını hissetti. Bell’in adamları bir simülasyonu çabucak fark ederdi. Özellikle de Idaho’nun tam boy projeksiyonunu.

Onun kaç çattığını gören Garimi, “Arşivlerde adamlarımız var,” dedi.

“Bu gemiyle kaçmamızdan önce gemiden ayrılmak ister misin diye sormaya geldik,” dedi Sheeana.

Idaho gerçekten şaşırmıştı.

Burada mı kalayım?

Bunu hiç düşünmemişti. Murbella artık onun değildi. Aralarındaki bağ Murbella’nın tarafında kopmuştu. O bunu henüz kabullenmese de. Fakat Bene Gesserit uğruna Idaho’yu tehlikeye atması istendiğinde kabullenecekti. Şimdilik ondan olabildiğince uzak duruyordu, o kadar.

Idaho, Garimi’ye bakarak, “Dağılış’a mı gidiyorsunuz?” diye sordu.

“Kurtarabileceğimiz ne varsa kurtaracağız. Bir zamanlar buna ‘ayaklarımızla oy vermek’ denirdi. Murbella, Bene Gesserit’i bozuyor.”

Duncan diğerlerini ikna etmekte buna güvenmişti zaten. Odrade’nin kumarını onaylamayışlarına.

Idaho derin bir nefes aldı. “Sizinle gideceğim.”

Garimi, “Sonra pişman olmak yok ama!” diye uyardı.

Idaho içindeki bastırılmış kederin etkisiyle, “Salak salak konuşma!” dedi.

Garimi bu lafı bir Rahibe’den duysa şaşırmazdı. Ama Idaho’dan duyunca afalladı ve kendini toplaması birkaç saniye sürdü. Duncan’ın içtenliğinden etkilenmişti.

“Haklısın, salaklık ettim. Özür dilerim. Kalmak istemediğine emin misin peki? Sana seçme şansı tanımak boynumuzun borcudur.”

Bene Gesseritler sadık hizmetkârlarına karşı ne kadar da düşüncelidir!

“Sizinle geliyorum.”

Idaho’nun yüzünde gördükleri keder yapay değildi. Duncan konsolunun başına dönerken bu hissini gizlemedi.

Bana verilen görev.

Geminin tanımlama devrelerinin şifresini girerken, yaptığı şeyi gizlemeye çalışmadı.

Arşivlerde adamlarımız var.

Projeksiyonlarda geminin devreleri belirdi; o renkli şeritlerin uçuş sistemlerine gireni kesikti. Duncan o bağlantıyı kurmanın yolunu sadece birkaç saniyede buldu. Mentat gözlemleri sayesinde buna hazırlıklıydı.

Merkezden geçen bir sürü devre var!

Idaho arkasına yaslanıp bekledi.

Gemi havalandırırken yaşanan anlık sarsıntı Idaho'nun kafatasını sarsacak kadar şiddetliydi, görünmezlik sahasını çalıştırıp bükümuzaya girecek yüksekliğe ulaştıklarında da birden kesildi.

Idaho projeksiyona baktı. İşte oradaydılar: Bahçedeki o yaşlı çift! Önlerindeki ağ parılıyordu; toparlak yüzlü adam tatminle gülümseyerek başıyla ağı gösterdi. O yarı saydam görüntünün ardında geminin devreleri görülüyordu. Ağ giderek büyüdü... İpliklerden değil, projeksiyondaki devrelerden daha kalın şeritlerden oluşuyordu.

Adam konuştu fakat Duncan onun sesini duymadı; dudaklarını okudu sadece. *"Seni bekliyorduk."*

525

Idaho'nun elleri konsoluna gitti; parmaklarını açarak iletişim alanındaki devre kontrollerinin gerekli öğelerinin üstüne yerleştirdi. İnce ayarın sırası değildi. Ayrıntılı seçimler yaparak ilerlemeye zaman yoktu. Meseleyi kökünden halletmek gerekiyordu. Idaho merkeze bir saniyede ulaştı. Artık koca koca dosyaları silmek çocuk oyuncağıydı. Idaho önce Seyrüsefer dosyalarını sildi. Ağın incelmeye başladığını, adamın şaşırıldığını gördü. Sonra sıra görünmezlik sahalarına geldi. Idaho geminin sarsılarak bükümuzaya daldığını hissetti. Ağ incelip uzadıkça, izleyen o iki kişi daha küçük ve zayıf görünüyorlardı. Idaho yıldız seyir devrelerini ve kendisinin girmiş olduğu verileri de sildi.

Ağ ve izleyen o iki kişi kayboldular.

Orada olacaklarını nereden biliyordum?

Buna verecek yanıtı yoktu, tekrar tekrar görmüş olduğu hayallerin verdiği eminlik hissi hariç.

Sheeana'yı muhafız bölümündeki geçici uçuş kontrolle-

ri panelinin başında buldu; Sheeana başını kaldırıp bakmadı. Panele eğilmiş, ona kaygıyla bakıyordu. Tepesindeki projeksiyon büklümuzaydan çıktıklarını gösteriyordu. Projeksiyondaki yıldız dizilişlerinden hiçbiri Idaho'ya tanıdık gelmiyordu fakat bunu tahmin etmişti zaten.

Sheeana dönüp arkasında duran Garimi'ye baktı. "Bütün veri depolarımızı yitirdik!"

Idaho işaretparmağıyla şakağına tık tık vurdu. "Hayır, yitirmedik."

Sheeana, "Ama en temel verileri geri kazanmak bile yıllar sürer!" diye itiraz etti. "Ne oldu ki?"

"Artık tanımlanamaz bir evrendeki tanımlanamaz bir gemideyiz," dedi Idaho. "İstedığımız bu değil miydi?"

Dengenin sırrı yoktur. Dalgaları hissetmeniz yeter.

—DARWI ODRADE

Murbella'nın Duncan'ın kararını anlamasından beri bir asır geçmişti sanki.

Uzaya kaçıp sırra kadem bastı! Beni terk etti!

Istırap'tan edindiği sabit akışlı zaman algısı, Duncan'ın niyetini sadece birkaç saniye önce anladığını söylese de aslında baştan beri sezmişti.

Duncan durdurulmalıydı!

Murbella iletişim paneline uzanırken Merkez sarsılmaya başladı. Sarsıntı uzun süre, hiç bitmeyecekmiş gibi devam ettikten sonra yavaşça kesildi.

Bellonda ayağa fırlamıştı. “Neler olu...”

“Havalimanındaki yok-gemi havalandı,” dedi Murbella.

Bellonda iletişim paneline uzandı fakat Murbella onu durdurdu. “Gitti bile.”

Çektiğim acıyı görmemeli.

“Ama kim...” Bellonda sustu. O da kendine göre durum değerlendirmesi yapıyordu; birden Murbella'nın kavradığı şeyi anladı.

Murbella iç geçirdi. Tarih boyunca edilmiş küfürlerin hepsini biliyor ama hiçbirini kullanmak istemiyordu.

“Öğle yemeğimi özel yemek salonumda, danışmanlarımla yiyeceğim; senin de orada olmanı istiyorum,” dedi Murbella. “Duana'ya söyle, yine istiridye yahnisi yapsın.”

Bellonda itiraz edecek gibi olduysa da sadece, “Yine mi?” dedi.

“Hatırlarsan dün gece alt katta, tek başıma yemek yemiştim.” Murbella tekrar koltuğuna oturdu.

Başrahibe Ana'nın görevleri var!

Değiştirilecek haritalar, takip edilecek nehirler ve ehlileştirilecek Saygın Analar vardı.

Bazı dalgalar insanı batırır, Murbella. Ama tekrar yüzeye çıkıp

dalgayı sürmek gerekir. Yedi kez batsan sekiz kez çıkacaksın. İnsan çok tuhaf zeminlerde bile dengesini koruyabilir.

Biliyorum, Dar. Hayalinizi kendi rızamla paylaşıyorum.

Bellonda ona bakıyordu... Sonunda Murbella konuştu: "Dün akşam yemekte danışmanlarımı benden uzağa oturttum. Tuhaftı... Koca yemekhanede sadece iki masa vardı."

Niye bu gereksiz konuşmayı sürdürüyorsunuz? Bu sıra dışı davranışım için bahanem nedir?

"Kendi yemekhanemize alınmamamızın sebebini merak etmiştik," dedi Bellonda.

"Sağ kalabilmeniz için! Ama ne meraklıydılar, görmeliydin. Dudaklarını okudum. Angelika şöyle dedi: 'Bir çeşit yahni yiyor. Şef aşçıyla konuşurlarken duydum. Bu elde ettiğimiz dünyaya ne muhteşem, değil mi? Emrettiği o yahninin tadına mutlaka bakmalıyız.'"

"Tadına bakmak istiyorlar ha?" dedi Bellonda. "Anlıyorum." Sonra: "Sheeana'nın yatak odandaki... Van Gogh tablosunu götürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

Bu niye içimi sızlatıyor?

"Kaybolduğunu fark etmiştim."

"Yok-gemideki odasına asmak için ödünç aldığını söylemişti."

Murbella dudaklarını sımsıkı bastırdı.

Lanet olsun onlara! Duncan ile Sheeana! Teg, Scytale... Hepsi gitti, onları takip etmenin de yolu yok. Ama hâlâ akslotl tanklarımız ve çocuklarımızdaki Idaho hücreleri var. Gerçi aynısı olmaz ama... İdare eder. Duncan kaçmayı başardığını sanıyor!

"İyi misin, Murbella?" Bell'in sesinde kaygı vardı.

Beni yabancı şeyler konusunda uyarmıştın, Dar; seni dinlemedim.

"Yemekten sonra danışmanlarımla birlikte Merkez'i teftişe çıkacağım. Çömezime söyle, yatmadan önce elma şarabı istiyorum."

Bellonda mırıldanarak gitti. Eski haline geri dönmüştü.

Şimdi bana nasıl rehberlik edeceksin, Dar?

Rehber mi istiyorsun? Sana hayatını tanıtacak bir tur rehberi mi istiyorsun? Bu yüzden mi öldüm?

Ama Van Gogh tablosunu da almışlar!

Özleyeceğin şey o mu?

Onu niye aldılar, Dar?

Bu sorunun karşılığı acı bir kahkaha oldu; Murbella o kahkahayı başka duyan olmadığına memnundu.

Sheeana'nın amacını anlamıyor musun?

Missionaria'nın planı!

Sadece o da değil. Bir sonraki aşama: Muad'Dib'den sonra Tiran, ondan sonra Saygın Analar, sonra biz, sonra Sheeana... Sonra ne? Görmüyor musun? Biraz düşünsen bulacaksın. Gerçeği kabul len, acı bir içkiyi yutar gibi.

Murbella ürperdi.

Anlıyor musun? Sheeana'nın şekillendireceği bir geleceğin nasıl acı bir ilaç olacağını görebiliyor musun? Bir zamanlar tüm ilaçların acı olması gerektiğine, yoksa işe yaramayacaklarına inanırdık. Tath şeyler şifa vermez derdik.

Bunun olması şart mı, Dar?

O ilaç kimilerinin boğazına takılıp onları boğacak. Ama sağ kalanlar ilginç örüntüler yaratabilir.

Eşleşen zıtlıklar duyduğun özlemleri belirler ve bu özlemler seni tutsak eder.

—Zensünni Özdeyişi

“Kaçmalarına göz yumdun, Daniel!”

Yaşlı kadın ellerini lekeli bahçe önlüğüne siliyordu. Bir yaz sabahıydı... Çiçekler açmıştı; civardaki ağaçlardan kuşlar sesleniyordu. Gökyüzü puslu, ufuk sarıydı.

“Hayır Marty, göz yumduğum filan yok,” dedi Daniel. Fötr şapkasını çıkardı, kısa kır saçını ovuşturduktan sonra da tekrar taktı. “Beni gafil avladı. Bizi gördüğünü biliyordum ama ağ gördüğünü sanmıyordum.”

“Oysa onlara öyle güzel bir gezegen seçmiştim ki,” dedi Marty. “En iyilerden birini. Yeteneklerinin cidden sınanabileceği bir yer.”

“Artık üzölmek anlamsız,” dedi Daniel. “Elimizden kaçtılar. Oysa onu kolayca yakalarım sanıyordum.”

“Ellerinde bir Tleilax Efendisi de vardı,” dedi Marty. “Ağın altından geçerlerken gördüm. Bir başka Efendi’yi incelemeyi öyle isterdim ki.”

“Bunun sebebini anlamıyorum. Bizi ısılklayıp duruyor, onları ezmek zorunda bırakıyorlar hep. Efendilere öyle davranmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun! Onlar olmasa...”

“Onlar tanrı değil, Daniel.”

“Biz de değiliz.”

“Kaçmalarına göz yumduğunu düşünüyorum hâlâ. Güllerini budamaya can atmandan belli!”

Daniel, “O Efendi’ye ne demeyi düşünüyordun ki?” diye sordu.

“Kim olduğumuzu sorduğunda şaka yapacaktım. Hep bunu sorarlar. ‘Ne bekliyordun ki? Gür sakallı Tanrı’yı mı?’ diyecektim.”

Daniel kıkırdadı. “Cidden komik olurmuş. Yüz Dansçıları’nın onlardan bağımsız hareket edebileceğini kabullenmekte öyle zorlanıyorlar ki.”

“Neden bilmem. Oysa bu çok doğal. Bize başkalarının anı ve deneyimlerini emme yetisi verdiler. Bunlardan yeterince biriktirince de...”

“Biz insanların kişiliklerini alıyoruz, Marty.”

“Her neyse işte. Efendiler, günün birinde o aldığımız şeylerden yeterince biriktirip de kendi geleceğimiz hakkında kendi kararlarımızı verebilecek hale geleceğimizi tahmin etmeliydiler.”

“Ve onların geleceği hakkında?”

“Ha, ona haddini bildirdikten sonra özür dilemek isterdim. Başkalarının geleceğini ancak bir noktaya kadar belirleyebiliriz, değil mi Daniel?”

“Marty, yüzünde bu ifade belirdi mi güllerimi budamaya gitmemin vakti gelmiş demektir.” Adam bir dizi çalının yanına geri döndü; o yeşil çalılardaki siyah güller Daniel’in başı kadar-
dı.

Marty arkasından seslendi. “Yeterince insan topladığında epey bilgi sahibi olursun, Daniel! Ona bunu diyecektim. Ve gemideki bütün o Bene Gesseritler! Onlara kendilerinden kaç tanesine sahip olduğumu söyleyecektim. Onları gözetlememizden ne kadar rahatsız oluyorlar, fark ettin mi?”

Daniel siyah güllerinin üstüne eğildi.

Marty ellerini beline koyup ona arkadan baktı.

“Mentatlar da,” dedi Marty. “O gemide iki mentat vardı... İkisi de gulâm. Onlarla oynamak mı istiyorsun?”

“Efendiler onları da kontrol etmeye çalışır hep,” dedi kadın.

Daniel güllerinden birinin kökünden çıkmış bir filizi keserken, “O Efendi, gemideki gulâmların irikıyım olanıyla uğraşmaya kalkarsa başı derde girer,” dedi. “Vay, bu cidden güzeldi.”

Marty, “Hem de mentatlar!” diye seslendi. “Onlara diyecektim. Sürüsüne bereket onların.”

“Sürüsüne bereket mi? Bu deyişi anlayacaklarını sanmıyorum, Marty. Rahibe Analar evet ama o irikıyım mentat hayır. Onun anıları o kadar eskilere uzanmıyor.”

Kadın, adama arkadan yaklaşarak sertçe, “Neyin elimizden

kaçmasına sebep olduğunu biliyor musun?” dedi. “O Efendi’nin göğsünde bir entropisizlik tüpü vardı. Hem de gulâm hücreleriyle doluydu!”

“Gördüm.”

“Kaçmalarına bu yüzden göz yumdun!”

“Göz yummak değil.” Adamın budayan makası şıkır şıkır işliyordu. “Gulâmlar. İsteddiği kadar üretsın.”

YAZARIN SONSÖZÜ

İşte dostum, eşim ve güvenilir yardımcım Bev'e ithaf edilmiş bir kitap daha; bu kitaba adını veren de odur. Kitabı eşime ölümünden sonra ithaf ettim; vefatının ertesi sabahında yazdığım aşağıdaki cümleler, onun benim için ne büyük bir ilham kaynağı olduğunu biraz olsun gösterecektir.

Bev hakkında söyleyebileceğim en iyi şeylerden biri, birlikte yaşadıklarımızın hiçbirini unutmak istemeyişimdir... Hatta asaletle öldüğü anı bile. Ölürken bana yüreğinden gelen en büyük armağanı verdi; ölümünden korkusuzca, gözyaşı dökmeden bahsederek korkularımı azalttı ve huzur içinde vefat etti. Ölümünden korkmaya gerek olmadığını göstermekten büyük armağan olur mu?

Ölüm ilanında şu yazacak: 20 Ekim 1926'da Seattle, Washington'da doğan Beverly Ann Stuart Forbes Herbert, 7 Şubat 1984 günü 17:05'te Kawaloa, Maui'de vefat etmiştir. Daha fazla resmiyet canını sıkardı, biliyorum. Geleneksel bir cenaze töreni düzenlenmemesi konusunda benden söz almış, "Bir rahibin vaazı eşliğinde bedenimin sergilenmesini istemiyorum," demişti. Şunu eklemişti: "Gerçi o bedende olmayacağım ama yine de öyle sergilenerek küçük düşürülmeyi hak etmiyor."

Naaşını yaktırıp küllerini çok sevdiği Kawaloa'ya saçmak dışında bir şey yapmamamda ısrar etmişti... "Orada öyle huzur ve sevgi dolu zamanlar yaşadım ki," demişti. Cenaze töreni olarak tek istediği, dostları ve sevenlerinin onun küllerinin saçılışını izlerken "Bridge Over Troubled Water"¹⁰ şarkısını söylemeleriydi.

¹⁰ "Çalkantılı Suların Üzerindeki Köprü". Simon & Garfunkel grubunun aynı adlı, 1970 tarihli, beşinci stüdyo albümünden. -çn

O sırada ağlayacağımızı biliyordu, tıpkı benim şimdi bu kelimeleri yazarken ağladığım gibi... Ama son günlerinde, göz yaşlarının gereksizliğinden sık sık bahseder olmuştu. Onların hayvan kökenlerimizden geldiğini düşünüyordu. Bir köpek, sahibini kaybedince ulur.

Bev'in hayatınaysa insan bilincinin farklı bir yönü hâkimdi: Ruh. Ama dinsel, aşırı duygusal bir anlamda değil; spiritüalistlerin bu kelimeyle özdeşleştirdiği herhangi bir anlamda da değil. Bev için ruh, bilincinin hayatta karşılaştığı her şeye saçtığı ışıktı. İşte bu yüzden, acı çekmeme karşın, hatta çektiğim acıyla karışık bir mutluluk hissi yaşıyorum; Bev'in bana vermiş olduğu ve hâlâ vermeyi sürdürdüğü sevginin sonucu bu. Onun ölümünden duyduğum üzüntü, paylaştığımız sevgi için yüksek bir bedel değil.

Küllerinin saçılışı sırasında o şarkıyı söylememizi istemesinin sebebi, birbirimizin köprüsü olduğumuzdan sık sık söz etmemizdi. Evlilik hayatımızın bir özetidir bu.

534

Aramızdaki bu paylaşım 20 Haziran 1946'da Seattle'da, bir rahibin karşısına çıktığımız törenle başladı. Balayımızı Snoqualmie Ulusal Ormanı'nda, Kelley Tanıktepesi'ndeki bir yangın kulesinde geçirdik. Odamız dört metrekareydi. Kubbeli tavanın yüksekliği yalnızca bir metre seksen santimdi. Mekânın büyük bölümünü kaplayan yangın bulucuyla etrafa bakıp duman arıyorduk.

O küçücük mekânda (Victrola gramofonumuz ve iki portatif daktilomuz, yegâne masamızın üstünde epey yer kaplıyordu), birlikte geçireceğimiz hayatı kurguladık: Hayatın müzik, yazı gibi hazlarını tatmayı sürdürebilmek için çalışacaktık.

Her anımız mutluluk içinde geçti demiyorum. Kesinlikle hayır. Sıkıldığımız, korktuğumuz, acı çektiğimiz zamanlar oldu. Ama gülmeyi de hep bildik. Bev ölüm döşeğindeyken bile, onu yastıklarının üzerine doğru pozisyonda yatırdığımızı, yaptığım hafif masajla bel ağrısını azalttığımı ve artık yapamadığı diğer gerekli şeyleri benim yaptığımı söyleyerek gülümseyebiliyordu.

Son günlerinde, benim dışımda kimsenin kendisine do-

kunmasını istemez oldu. Ama evlilik hayatımız aramızda öyle güçlü bir sevgi ve güven bağı yaratmıştı ki, onun için yaptığım şeyleri sanki kendisi yapmış gibi anlatırdı sık sık. Bebekmiş gibi bakımını yapmamdan, mahrem ihtiyaçlarıyla ilgilenmemden rahatsızlık duymaz, onuru kırılmazdı. Onu rahat ettirmek ya da yıkamak için kollarıma alıp kaldırdığımda mutlaka omuzlarıma sarılır, sık sık da yanağını boynumun kenarına yaslardı.

O anların ne kadar mutluluk verici olduğunu anlatmak güç ama sizi temin ederim ki öyleydiler. Ruhsal hazlar. Ölümle yüzleşirken bile hayattan alınan hazlar. Bev ölürken, eli elimdeydi; can verdiğinde, yanımdaki doktor ağlayarak, benim ve pek çok kişinin Bev hakkında söylediği bir şeyi söyledi:

“Asil bir insandı.”

Onu asaletini çoğu insan kavrayamazdı. İlk oğlumuzun doğumu sırasında, şafaktan önce hastaneye gidişimizi hatırlıyorum. Hastaneye girerken gülüyorduk. Görevliler bize ters ters bakıyordu. Doğum acılı ve tehlikelidir. Kadınlar doğum yaparken ölebilir. *Bu insanlar niye gülüyor?* diye düşünüyorlardı.

535

Gülüyorduk çünkü ikimizin de parçası olan, yeni bir canlının doğması fikri bizi öyle mutlu ediyordu ki. Gülüyorduk çünkü doğumun gerçekleşeceği hastane, Bev’in doğduğu hastane-nin arsasına kurulmuştu. Ne muhteşem bir süreğenlikti bu!

Kahkahalarımız bulaşıcıydı; doğumhaneye giderken yolda karşılaştığımız insanlar da gülümsemeye başladılar. Yadırgayış-ları onaylamaya dönüştü. Stresli anlarda gülmek Bev’in asaletindendi.

Yenilikleri de gülerek karşılardı hep. Karşılaştığı her şeyde onu heyecanlandıracak, yeni bir şeyler görürdü. Bev’de bilgece bir tür naiflik vardı. Her şeydeki ve herkesteki iyiyi keşfetmek isterdi. Bu yüzden başkalarında da aynı yaklaşımı uyandırırды.

“İntikam çocuklar içindir,” derdi. “Sadece olgunlaşmamış insanlar intikam almak ister.”

Kendisine düşmanca davranan insanları arayıp, içlerindeki yıkıcı hislerden kurtulmalarını rica ettiği olurdu. “Arkadaş ola-

lım.” Ölümünden sonra pek çok kişinin başsağlığı dilemesine şaşırmadım.

Ölümüne sebep olan, 1974’te aldığı tedaviyi uygulayan radyologu aramamı ve ona “kendisine verdiği bu güzel on yıl için teşekkür etmemi” istemesi tam Bev’e göre bir davranıştı. “Şunu anlamasını sağla,” demişti. “Kanserden ölürken, benim için elinden geleni yaptığını biliyorum. Bütün teknolojik imkânları kullandı; çabalarını takdir ettiğimi bilmesini istiyorum.”

Birlikte geçirdiğimiz yılları hatırlarken kelimelere sığmaz bir mutluluk yaşamam şaşırtıcı mı? O yılların hiçbir anını unutmak istemeyişim ya da unutmaya ihtiyaç duymayışım şaşırtıcı mı? Bev’in tanıdığı diğer insanların çoğu, onun hayatına kıyısından köşesinden dokunmuşlardı sadece. Bense onun hayatını en mahrem şekillerde paylaştım ve yaptığı her şey beni güçlendirdi. Yaşamının son on yılında ona destek olmayı ve bizzat onu güçlendirmeyi başarabilmemi, daha önceki yıllarda kendini bana hiç esirgmeden vermesine borçluyum. Bunu büyük şansım ve en mucizevi ayrıcalığım olarak görüyorum.

Frank Herbert
Port Townsend, WA
6 Nisan 1984

